BERNARD

MINIER

CRIME

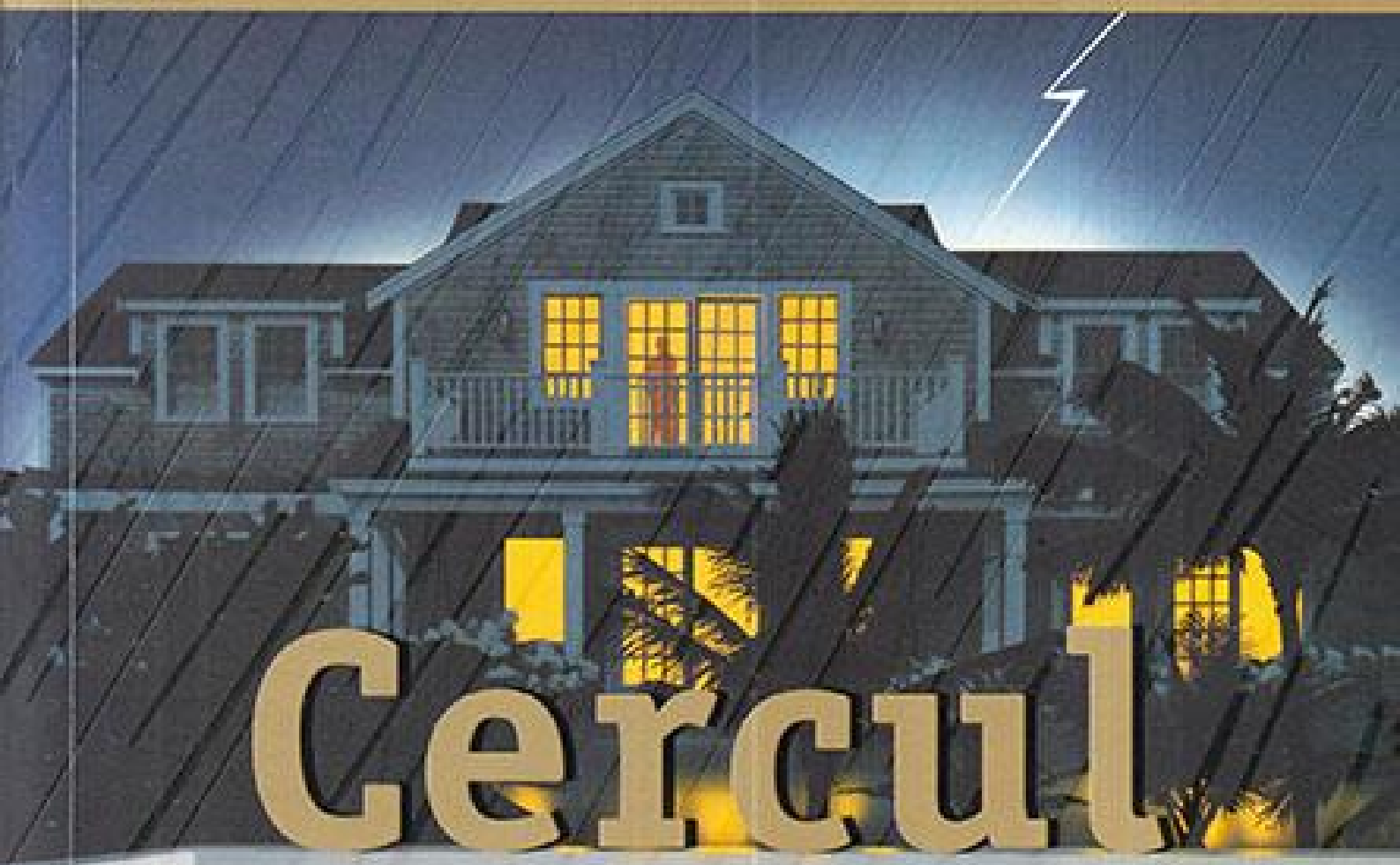

Cercul

AL DOILEA VOLUM
DIN SERIA MARTIN SERVAZ

PREMIUL
DORA-SUAREZ 2013

Bernard Minier zguduie
lumea romanului polițist.

LE MONDE

FICTION CONNECTION

TREI

virtual-project.eu

BERNARD MINIER

CERCUL

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
— MARTIN SERVAZ —

Original: *Le Cercle* (2012)

Traducere din limba franceză şi note:
ALUNIŢA VOICULESCU

virtual-project.eu

3
TREI

— 2020 —

Oamenii civilizaţi, cei care se ascund în spatele culturii, artei, politicii… şi chiar justiţiei, ei sunt aceia de care trebuie să ne ferim. Sunt deghizaţi perfect. Dar sunt şi cei mai cruzi. Cei mai periculoşi oameni de pe Pământ.

MICHAEL CONNELLY, *The Last Coyote*

Prolog

În mormânt

Spiritul său nu era decât un ţipăt.

Un plânset.

În capul său, ea îşi striga disperarea, îşi urla furia, suferinţa, singurătatea… – tot ceea ce, lună după lună, îi jefuise ultima urmă de umanitate.

Şi implora.

Milă, milă, milă, milă… lăsaţi-mă să ies de aici, vă implor…

În capul său, ea ţipa, şi implora, şi plângea. Doar în capul său: în realitate, din gâtlejul ei nu ieşea nimic. Se trezise pe jumătate mută într-o dimineaţă. Mută… Ea, care adorase mereu să se exprime, căreia cuvintele îi veneau atât de uşor, cuvintele şi râsetele…

În întuneric, îşi schimbă poziţia pentru a-şi detensiona muşchii. Era aşezată pe jos, cu spatele rezemat de peretele din piatră, direct pe pământul bătătorit. Uneori, se lungea pe el. Sau pe salteaua plină de purici din colţ. Cea mai mare parte din timp şi-o petrecea dormind, culcată în poziţia fetală. Când se trezea, se întindea sau chiar mergea puţin – patru paşi dus şi-ntors, nu mai mult: temniţa ei era de doi metri pe doi. Înăuntru era plăcut de cald; ştia demult că trebuie să fi fost o centrală termică de cealaltă parte a uşii, nu numai din cauza căldurii, dar şi a zgomotelor: bâzâit, şuierături, zăngăneli. Nu purta niciun fel de haine. Goală ca un animăluţ. De luni întregi, poate de ani. Îşi făcea nevoile într-o găleată şi primea două mese pe zi, cu excepţia cazurilor când lipsea el: atunci putea petrece zile întregi singură, fără să mănânce sau să bea, iar foamea, setea şi frica de moarte o rodeau pe dinăuntru. Erau două fante în uşă: una jos de tot, prin care primea mâncarea, cealaltă în mijloc, pe unde o observa el. Chiar şi închise, aceste fante lăsau să treacă două raze subţiri de lumină, care

sfredeleau bezna temniţei. Ochii i se obişnuiseră de mult cu semiîntunericul acesta, distingea detalii de pe jos, de pe pereţi, pe care nimeni altcineva nu ar fi putut să le vadă.

La început, îşi explorase cuşca, pândise cel mai mic zgomot. Căutase un mijloc de scăpare, o falie a sistemului, cea mai mică neatenţie. Apoi încetase să se mai preocupe de asta. Nu exista falie, nu exista speranţă. Nu-şi mai amintea câte săptămâni, câte luni se scurseseră de la răpirea ei. De la viaţa de dinainte. O dată pe săptămână, poate mai mult, poate mai puţin, el îi ordona să îşi bage mâinile prin fantă şi îi făcea o injecţie intravenoasă. Era dureros, pentru că el era nepriceput, iar lichidul, gros. Ea îşi pierdea imediat cunoştinţa şi, când se trezea, era aşezată în sala de mese, sus, în scaunul greoi cu spătar înalt, cu picioarele şi spatele legate de şezut. *Spălată, parfumată şi îmbrăcată…* Până şi părul îi răspândea o boare plăcută, de şampon, până şi gura, de obicei cleioasă, şi răsuflarea pe care şi-o bănuia pestilenţială în restul timpului miroseau acum frumos, a pastă de dinţi mentolată. Flăcări vii scânteiau în cămin, pe masă ardeau lumânări care îi dădeau lemnului sumbru străluciri de lac, şi o mireasmă delicioasă se înălţa din farfurii. Din combina stereo se auzea întotdeauna muzică clasică. Precum un animal dresat, imediat cum auzea muzica, cum vedea lucirea flăcărilor, cum îşi simţea pe piele hainele curate, începea literalmente să saliveze. Mai trebuie spus că, înainte de a o adormi şi a o scoate din temniţa ei, o lăsa mereu să postească douăzeci şi patru de ore.

Ştia totuşi, după durerile pe care le simţea în abdomen, că el o abuzase în somn. La început, gândul acesta o umpluse de oroare şi îşi vomitase primele mese adevărate în găleată, la trezirea în pivniţă. Acum, nu îi mai păsa de asta. Uneori el nu zicea nimic, alteori vorbea la nesfârşit, dar ea îl asculta rareori: creierul ei îşi pierduse obişnuinţa de a urmări o conversaţie. Cuvintele *muzică, simfonie,*

orchestră reveneau, totuşi, ca un laitmotiv în discursul lui, la fel ca un nume: Mahler.

De cât timp era închisă? Nu era nici zi, nici noapte în mormântul ei. Pentru că despre asta era vorba: un mormânt. Din care, în străfundul inimii sale, înţelesese că nu avea să mai iasă niciodată în viaţă. Orice urmă de speranţă o părăsise demult.

Rememora acele timpuri, minunate şi simple, în care fusese liberă. Ultima dată când râsese, când primise vizita unor prieteni, când îşi văzuse părinţii; mirosul unui grătar vara, lumina serii printre copacii grădinii şi ochii fiului ei în apus. Feţe, râsete, jocuri… Se revedea făcând dragoste cu bărbaţi, cu unul în special… Această existenţă pe care o crezuse banală şi care era, de fapt, un miracol. Cum o sufoca regretul de a nu fi savurat-o mai mult! Îşi dădea seama că până şi momentele de suferinţă, de durere, nu erau nimic în comparaţie cu infernul acesta. Cu această nonexistenţă, îngropată în acest loc nonexistent. În afara lumii. Bănuia că doar câţiva metri de piatră, ciment şi pământ o separau de viaţa adevărată, dar în acelaşi timp nici sute de uşi, nici kilometri de culoare şi de grilaje nu ar fi putut-o despărţi mai tare de ea.

Şi totuşi, într-o zi, viaţa şi lumea fuseseră acolo, foarte aproape. Din motive necunoscute, el fusese obligat să o mute de urgenţă. O îmbrăcase în grabă, îi legase mâinile la spate cu cătuşe din plastic şi îi trăsese un sac de pânză pe cap. Apoi o făcuse să urce treptele şi se trezise din nou în aer liber. *În aer liber…* De şoc, aproape că îşi pierduse minţile.

Când simţise mângâierea călduţă a soarelui pe braţele ei goale şi pe umeri, când ghicise lumina prin ţesătura sacului, respirase mirosul pământului şi al câmpurilor încă umede, parfumul tufelor înflorite, auzise zarva păsărilor la răsăritul soarelui, fusese aproape să leşine. Plânsese atât de mult, încât udase leoarcă sacul, cu lacrimile ei şi cu mucozităţi.

Apoi o culcase pe o podea metalică şi ea respirase prin pânză un miros de gaze de eşapament şi de motorină. Deşi nu era în stare să strige, el îi

îndesase vată în gură şi i-o lipise cu leucoplast pe deasupra, din precauţie. Îi legase pumnii şi gleznele împreună, ca să nu poată lovi cu picioarele în perete. Simţise vibraţia motorului şi camioneta începuse să o zgâlţâie pe un teren denivelat, înainte să iasă în drum. Când el accelerase brutal şi ea auzise multe vehicule depăşindu-i, înţelesese că se aflau pe o autostradă.

Cel mai rău fusese la staţia de taxare. Auzea vocile, muzica, zgomotul motoarelor peste tot în jur, *foarte aproape…* chiar acolo: în spatele peretelui. Zeci de fiinţe umane. Femei, bărbaţi, copii… La doar câţiva centimetri! *Îi auzea…* O năpădise o avalanşă de emoţii. Ei râdeau, vorbeau, veneau şi se duceau, vii şi liberi. Îi ignorau cu desăvârşire prezenţa, atât de aproape de ei, moartea sa lentă, existenţa ei de sclavă… Îşi scuturase capul până ce ajunsese să şi-l lovească de metal, iar nasul îi sângerase pe podeaua unsuroasă.

Apoi îşi auzise călăul spunând „mulţumesc”, iar camioneta pornise din nou. Ar fi vrut să urle.

Era frumos afară în ziua mutării sale, era aproape sigură că vegetaţia era în floare. *Primăvara…* Oare câte alte anotimpuri aveau să treacă? Înainte ca ea să obosească de ea, înainte ca nebunia să o doboare, înainte ca el să o ucidă de-a binelea… A avut dintr-odată certitudinea că prietenii ei, apropiaţii, poliţia o considerau deja moartă: o singură fiinţă pe lume ştia că era încă vie – iar aceasta era o fiinţă diabolică, un şarpe, un incub[1]. Nu va mai vedea niciodată lumina zilei.

Vineri

1

Păpuşi

Acolo, în grădina umbrită,
Umbra ucigaşului rece, la pândă ascuns,
Umbră pe umbră pe iarba mai puţin verde decât
Roşul sângelui serii.
În copaci, un glas de ciocârlie
Îi provoca pe Marsyas şi Apollo.
În spate, un foişor de cuiburi şi de
Buchete de vâsc.
Un decor rustic…

Oliver Winshaw îşi opri peniţa. Bătu din pleoape. Ceva îi atrăsese – sau mai bine zis *distrăsese* – atenţia la periferia câmpului său vizual. Pe fereastră. Un fulger, afară. Ca un bliţ de aparat fotografic.

Furtuna. Se dezlănţuia înspre Marsac.

În acea seară, ca în toate celelalte, stătea la masa lui de lucru. Scria. Un poem. Biroul lui se afla la primul etaj al casei pe care o cumpăraseră acum 30 de ani, soţia sa şi cu el, în sud-estul Franţei; o cameră îmbrăcată în lambriuri de stejar şi tapiţată aproape în întregime cu cărţi. Mai ales poezie britanică şi americană din secolele XIX şi XX: Coleridge, Tennyson, Robert Burns, Swinburne, Dylan Thomas, Larkin, E.E. Cummings, Pound…

Ştia că nu va ajunge niciodată la glezna zeilor săi tari, dar nu-i păsa.

Nu citise niciodată cuiva vreo poezie proprie. Ajunsese în iarna vieţii, de acum chiar şi toamna rămăsese în urmă. În curând, va face un foc mare în grădină şi va arunca în el cele 150 de caiete cu copertă neagră. În total, mai mult de 20.000 de poeme. Unul pe zi, timp de 57 de ani. Probabil cel mai bine păzit secret al existenţei sale. Nici măcar a doua sa soţie nu avusese voie să le citească.

După toţi aceşti ani, încă se mai întreba de unde îşi trăgea inspiraţia. Când se uita în urmă la viaţa sa,

nu vedea decât o lungă înşiruire de zile care se terminau mereu cu un poem scris seara, în liniştea biroului său. Toate erau datate. Îl putea găsi pe cel scris în ziua în care i se născuse fiul, cel scris în ziua morţii primei sale soţii, cel din ziua în care părăsise Anglia pentru Franţa… Nu se culca fără să le fi terminat – uneori la unu, două noaptea, chiar şi pe vremea când lucra. Nu avusese niciodată nevoie prea mare de somn şi nu avusese o meserie care să ceară efort fizic: profesor de engleză la universitatea din Marsac.

Oliver Winshaw urma să împlinească 90 de ani.

Era un bătrânel liniştit şi elegant, pe care îl cunoştea toată lumea. Când se instalase în acest pitoresc oraş universitar, primise imediat porecla de „Englezul”. Asta se întâmpla înainte ca dragii săi compatrioţi să se năpustească, precum un nor de lăcuste, asupra tuturor pietrelor de restaurat din zonă, şi ca porecla să se cam dilueze. Astăzi, nu mai era decât unul dintre mulţii din departament. Dar de când cu criza economică, englezii plecau unul după altul spre destinaţii mai atractive din punct de vedere financiar – Croaţia, Andaluzia –, iar Oliver se întreba dacă urma să trăiască suficient de mult, cât să redevină singurul englez din Marsac.

În lacul cu nuferi,
Umbra fără faţă lunecă,
Profilul prelung, slab şi mohorât,
Ca un tăiş bine ascuţit.

Şi iar se opri.

Muzică… I se părea că se aude muzică pe deasupra şâşâitului uniform al ploii şi a ecourilor continue ale tunetelor, care îşi răspundeau unul altuia, dintr-o margine în cealaltă a cerului. Era clar că nu putea fi Christine: ea dormea de mult. Da, venea de-afară: muzică clasică…

Oliver se strâmbă a dezaprobare. Evident că dăduseră volumul la maximum, de se auzea până în biroul său, în ciuda furtunii şi a ferestrei închise.

Încercă să se concentreze la poemul său, dar nu era chip: al naibii muzică!

Iritat, se uită din nou înspre fereastră. Lucirea fulgerelor traversa obloanele. Printre lamelele lor se zărea ploaia, şiroind în frânghii de apă. Furtuna părea să-şi fi concentrat furia deasupra orăşelului, pe care îl închisese ca într-un cocon lichid, rupt de restul lumii.

Îşi împinse scaunul şi se ridică.

Se duse la fereastră şi depărtă storurile, ca să se uite în stradă. Şanţul central se revărsase pe trotuare. Deasupra acoperişurilor, noaptea era dungată de fulgere subţiri, ca urmele unui seismograf luminescent.

Toate ferestrele casei din faţă erau luminate. Poate că era o petrecere? Casa cu pricina, o casă de oraş, cu grădină pe o latură, despărţită de stradă şi apărată de priviri printr-un zid înalt, era ocupată de o celibatară. Profesoară la clasa pregătitoare[12] de la liceul din Marsac, cea mai prestigioasă din regiune. O femeie frumoasă. Micuţă, cu păr negru şi siluetă elegantă – femeia la 30 de ani, în glorioasa ei plinătate. I-ar fi plăcut lui Oliver, dacă ar fi avut cu 40 de ani mai puţin. O mai spiona câteodată, cu discreţie, când ea se bronza, vara, pe şezlongul aflat la adăpostul privirilor – mai puţin a sa, pentru că grădina ei se găsea fix sub fereastra biroului său, de cealaltă parte a străduţei şi a zidului. Ceva nu era în regulă. Toate cele patru niveluri ale casei erau luminate. Uşa de la intrarea din stradă era larg deschisă, iar o lanternă mică îi lumina pragul sclipind în ploaie.

Însă în spatele geamurilor nu vedea pe nimeni.

Uşile vitrate care asigurau comunicarea dintre salon şi grădina de lângă casă erau larg deschise şi bătute de vânt ca la un *saloon.* Iar înclinaţia ploii sugera că pardoseala casei era cu siguranţă udă. Oliver vedea cum picăturile de apă ţopăiau pe dalele terasei şi încovoiau firele de iarbă ale peluzei.

Cu siguranţă de acolo se auzea muzica… Simţi cum pulsul i-o ia razna. Privirea îi alunecă uşor spre piscină.

Unsprezece metri pe şapte. Dale de culoarea nisipului de jur-împrejur. O trambulină.

Simţea o emoţie sumbră: aceea care te cuprinde când ceva neobişnuit îţi întrerupe rutina zilnică. Or, la vârsta lui, existenţa sa nu era decât rutină. Exploră cu privirea grădina din jurul bazinului. În spate, începea pădurea din Marsac, 2700 de hectare cu copaci şi cărări. Nu exista perete în partea aceea, nici măcar un grilaj, doar un gard de verdeaţă, compact. Căsuţa de lângă piscină, o construcţie mică din piatră, cu mult mai nouă decât restul, se înălţa de cealaltă parte a piscinei, pe dreapta.

Îşi concentră atenţia asupra bazinului. Bătută de aversă, suprafaţa dansa uşor. Oliver îşi miji ochii. Mai întâi, se întrebă ce vedea. Apoi înţelese că erau mai multe păpuşi care se legănau pe apă. Da, chiar aşa… Deşi era foarte sigur că erau doar păpuşi, simţi cum îl trece un fior imposibil de explicat. Pluteau una lângă cealaltă, cu rochiile în culori deschise unduindu-se la suprafaţa bazinului, încreţită de ploaie. Oliver şi soţia sa fuseseră invitaţi odată la cafea de vecina din faţă. Soţia franţuzoaică a lui Winshaw fusese psiholog înainte să se pensioneze şi avea o teorie despre această abundenţă a păpuşilor în casa unei femei singure, trecute de 30 de ani. La întoarcerea acasă, îi explicase soţului ei că vecina lor era probabil o „femeie-copil”, iar Oliver o întrebase ce înţelegea prin asta. Ea folosise atunci expresii precum „imatură”, „fugă de responsabilităţi”, „care nu se preocupă decât de plăcerea personală”, „trecută printr-o traumă afectivă”, iar Oliver bătuse în retragere: întotdeauna preferase poeţii psihologilor. Dar să dea naiba dacă înţelegea ce puteau face păpuşile alea în piscină.

Ar trebui să sun jandarmii, gândi el. *Dar ce să le spun? Că plutesc nişte păpuşi într-o piscină*? Apoi îl lovi un alt gând. Nu era normal… Toată casa

luminată, nimeni vizibil şi păpuşile alea… Unde era, oare, stăpâna casei?

Oliver Winshaw răsuci mânerul ferestrei şi o deschise. Imediat, camera fu invadată de un val de umezeală. Ploaia îi biciuia faţa, iar el clipea, încercând să privească atent ciudata adunare de chipuri din plastic, cu priviri fixe.

Acum, muzica se auzea perfect. O mai auzise, deşi nu era Mozart, compozitorul său preferat.

La naiba, ce însemna tot circul ăsta?

Un fulger forfecă noaptea, urmat de trosnitura asurzitoare a tunetului. Zgomotul făcu ferestrele să tremure. Şi, ca un proiector brutal, fulgerul îi dezvălui că acolo era cineva. Aşezat pe marginea bazinului, cu partea de jos a pantalonilor atârnând în apă, trecuse mai întâi neobservat, pentru că îl acoperea umbra arborelui uriaş din mijlocul grădinii. *Un tânăr…* Aplecat către mareea păpuşilor, le contempla plutirea. Deşi se afla la peste 15 metri distanţă, Oliver îi putea ghici privirea pierdută, goală, şi gura deschisă.

Pieptul lui Oliver Winshaw nu mai era decât o cameră de rezonanţă pentru inima sa, care bătea ca un baterist posedat. *Ce se petrece aici*? Se grăbi spre telefon şi smulse receptorul din suportul său.

2

Raymond

— Anelka este un bou, spuse Pujol.

Vincent Espérandieu îşi privi colegul, întrebându-se dacă sentinţa sa era motivată de jalnica performanţă a atacantului sau de originile sale şi de faptul că provenea dintr-un oraş din regiunea pariziană. Lui Pujol nu-i plăceau deloc oraşele, iar locuitorii lor şi mai puţin.

Şi totuşi, Espérandieu trebuia să recunoască faptul că, măcar o dată, Pujol avea dreptate: Anelka era nul. Zero. Naşpa. Ca tot restul echipei, de altfel. Le rupsese sufletul acest prim meci. Numai lui Martin părea să nu-i pese. Espérandieu îşi întoarse privirea spre el şi zâmbi: era sigur că şeful lui n-avea habar nici măcar de numele selecţionerului pe care o Franţă întreagă îl huiduia şi înjura copios de luni bune încoace.

— Domenech este un idiot ratat, zise Pujol fix atunci, ca şi cum creierul său prinsese gândul lui Vincent. În 2006 am ajuns în finală doar pentru că Zidane şi ceilalţi luaseră frâiele echipei.

Dat fiind că nimeni nu a contestat acest fapt, poliţistul se strecură prin mulţime şi se duse să mai ia nişte beri. Barul era plin ochi. 11 iunie 2010. Ziua deschiderii şi a primelor meciuri de la Campionatul Mondial de Fotbal din Africa de Sud. Printre care şi cel care se dădea la televizor chiar acum: Uruguay – Franţa, 0-0 la pauză. Vincent se uită din nou la şeful lui. Privea în continuare spre ecran. Dar în gol. De fapt, comandantul Martin Servaz nu se uita la meci, ci doar se prefăcea – iar adjunctul său ştia acest lucru.

Nu numai că Servaz nu urmărea meciul, dar se şi întreba ce naiba căuta el acolo.

Intenţionase să le facă o plăcere colegilor din echipa sa de anchetă şi îi însoţise. Campionatul Mondial acaparase de săptămâni întregi toate

conversaţiile Diviziei de Criminalistică. Forma jucătorilor, meciurile amicale dezastruoase, inclusiv o înfrângere umilitoare în faţa Chinei, alegerile selecţionerului, hotelul prea scump: Servaz ajunsese să se întrebe dacă un al treilea război mondial le-ar fi suscitat mai mult interes. Probabil că nu. Spera doar ca şi răufăcătorii să facă la fel, iar statisticile infracţionale să scadă de la sine, fără să fie nevoie să intervină cineva.

Luă paharul cu bere proaspătă pe care Pujol tocmai i-l pusese în faţă şi îl duse la gură. Pe ecran, se reluase meciul. Micii omuleţi în albastru se agitau cu aceeaşi energie stearpă ca şi înainte; alergau de la un capăt la altul al terenului, fără ca Servaz să descopere cea mai mică logică în aceste deplasări. Cât despre atacanţi, deşi nu era vreun specialist, i se păreau deosebit de împiedicaţi. Citise undeva că diurna echipei şi cheltuielile de deplasare urmau să coste Federaţia Franceză de Fotbal mai mult de un milion de euro şi era curios să ştie de unde proveneau veniturile astea şi dacă trebuia cumva să bage şi el mâna în buzunar. Însă chestiunea aceasta părea să-i preocupe mai puţin pe vecinii săi, în mod normal nişte contribuabili circumspecţi, decât absenţa cronică a succesului. Servaz încercă totuşi să se intereseze de ceea ce se petrecea pe ecran. Dar un bâzâit neplăcut emana în permanenţă de acolo, ca dintr-un stup uriaş. I se explicase că era zgomotul produs de miile de trompete ale spectatorilor sud-africani prezenţi pe stadion. Se întrebă cum puteau produce şi, mai ales, suporta un astfel de vacarm: chiar şi aici, atenuat de microfoane şi de filtrele tehnicii, sunetul era teribil de enervant.

Dintr-odată, luminile din bar pâlpâiră şi de peste tot izbucniră exclamaţii când imaginea de pe ecran se comprimă şi dispăru, pentru a apărea din nou, imediat. Furtuna… Se rotea deasupra oraşului Toulouse, precum un stol de corbi. Servaz nu-şi putu reţine o umbră de zâmbet imaginându-şi toată lumea cufundată în beznă, privată de meci.

Neatente, gândurile sale alunecară spre o zonă familiară, dar periculoasă. *Se împlinesc 18 luni de când Julian Hirtmann nu a mai dat niciun semn de viaţă…* 18 luni, dar nicio zi fără ca poliţistul să se gândească la el. Elveţianul evadase din institutul Wargnier în iarna dintre 2008 şi 2009, la doar câteva zile după ce Servaz îl vizitase în celula sa. Cu ocazia acestei întâlniri, descoperise stupefiat că el şi fostul procuror din Geneva împărtăşeau o pasiune comună: muzica lui Mahler. Apoi, pentru unul venise evadarea şi pentru celălalt, avalanşa.

18 luni, se gândi el. 540 de zile şi tot atâtea nopţi în care avusese de un număr de ori imposibil de calculat acelaşi coşmar. *Avalanşa…* Era îngropat într-un coşciug de zăpadă şi gheaţă şi începea să ducă serios lipsă de aer, în timp ce frigul îi înţepenea din ce în ce mai tare membrele, când în sfârşit îl atingea o sondă, iar cineva săpa frenetic prin zăpada de deasupra lui. O lumină orbitoare în plină figură, o înghiţitură zdravănă de aer curat, respirat cu nesaţ şi cu gura larg deschisă, un chip încadrat în deschidere. Acela al lui Hirtmann… Elveţianul izbucnea în râs şi zicea: „Adio, Martin!” – şi acoperea la loc gaura…

Cu excepţia câtorva variante, visul se sfârşea mai mult sau mai puţin la fel.

În realitate, supravieţuise avalanşei. Dar, în coşmarurile sale, murea. Şi, într-un fel, o parte din el murise acolo, în acea noapte.

Ce făcea Hirtmann chiar în acest moment? Unde era? Servaz se înfioră la amintirea peisajului înzăpezit, de o grandoare inimaginabilă… vârfurile ameţitoare apărând valea pierdută… clădirea cu ziduri groase… zăvoarele care cedează la capătul culoarelor pustii… Şi apoi, uşa în spatele căreia se înălţa muzica familiară: Gustav Mahler, compozitorul preferat al lui Servaz – dar şi al lui Julian Hirtmann.

— Cam târziu, zise Pujol lângă el.

Servaz aruncă o privire distrată ecranului. Un jucător părăsea terenul, un altul îl înlocuia. Servaz

avu impresia că era vorba de mult-pomenitul Anelka. Se uită în colţul din stânga sus al ecranului: minutul 70 – şi tot 0-0. De unde, fără îndoială, şi tensiunea care domnea în bar. Alături de el, un tip gras, la vreo 130 de kile, asudând din greu pe sub barba roşcată, îl bătu pe umăr de parcă erau cunoştinţe intime şi îi suflă în nas o respiraţie alcoolizată:

— Dacă eram eu selecţioner, le tăbăceam fundurile la toţi labagiii ăştia, ca să şi le mişte puţin. La dracu', nu-s în stare să se agite nici măcar pentru o Cupă Mondială!

Servaz se întrebă dacă, la rândul lui, vecinul său se agita mai mult pentru ceva – cu excepţia cazurilor în care era vorba să sprijine tejghelele sau să se ducă după baxuri de bere la supermarketul de la colţ.

Se întrebă de ce nu îi plăcea sportul la televizor. Oare pentru că fosta lui nevastă, Alexandra, spre deosebire de el, nu rata niciun meci al echipei sale favorite? Timp de şapte ani, formaseră un cuplu despre care Servaz crezuse, încă din prima zi, că nu va ţine mult. Cu toate astea, se căsătoriseră, şi rezistaseră şapte ani. Nu înţelegea de ce a trebuit să treacă atât de mult timp până să recunoască ceea ce era evident: erau la fel de potriviţi precum un taliban cu o uşuratică. Ce rămăsese din ei astăzi, în afară de o fată de 18 ani? Dar era mândru de fiica sa. O, da, era foarte mândru. Chiar dacă tot nu se obişnuise cu look-ul ei, cu piercingurile şi cu tunsorile ei, Margot îi călca *lui* pe urme, nu mamei sale. Ca şi el, adora să citească şi, tot ca el, intrase la cea mai prestigioasă clasă pregătitoare din regiune. Marsac. Aici veneau cei mai buni elevi de pe o rază de kilometri, unii chiar de la Montpellier sau Bordeaux.

Dacă se gândea bine, era nevoit să recunoască faptul că, la 41 de ani, nu îl interesau decât două lucruri în viaţă: meseria şi fiica. Şi cărţile… Dar cărţile erau altceva – nu doar un lucru, ci *toată* viaţa sa.

Era oare de ajuns? Viaţa altora cum era? Se uită în fundul paharului său de bere, unde nu mai rămăseseră decât urme de spumă, şi hotărî că se pilise destul pentru seara aceasta. Deodată, simţi o nevoie aprigă să urineze şi se strecură până la uşa toaletei. Înăuntru era o mizerie dezgustătoare. Servaz văzu un bărbat chel, întors cu spatele la el, şi îi auzi jetul lovind porţelanul pisoarului.

— Ce puturoşi împuţiţi, zise bărbatul când poliţistul începu să se descheie la pantaloni lângă el. E o ruşine să vezi aşa ceva.

Se încheie la şliţ şi ieşi fără să se obosească să se spele pe mâini. Servaz şi le săpuni şi clăti îndelung pe ale sale, şi le uscă la aparat, apoi, în momentul în care ieşi pe uşă, îşi afundă mâna dreaptă în mânecă înainte de a atinge clanţa pe care pusese mâna şi bărbatul cel chel.

O privire aruncată ecranului îl încunoştinţă că nu se schimbase nimic în absenţa lui, deşi partida se apropia de final. Asistenţa era acum un adevărat vulcan de frustrări. Servaz îşi zise că, dacă nu se schimba nimic, aveau să fie revolte, şi se duse la locul său.

Vecinii săi urlau de-a dreptul: „Du-te!”, „Pasează, fi-ţi-ar mingea să-ţi fie, pasează!”, „La dreapta! La dreaaaaaptaaaaa!”, semn că ceva se întâmpla, în sfârşit, când simţi în buzunar o vibraţie familiară. Băgă mâna în pantaloni şi îşi scoase telefonul. Nu un smartphone, ci un clasic veritabil, un vechi Nokia pentru toată familia. Ecranul îi era luminat, semn că şi acolo se întâmpla ceva. Aparatul transferase deja apelul către mesagerie, aşa că Servaz formă numărul robotului.

Înţepeni.

Vocea de la telefon… Îi trebui o jumătate de secundă ca să o recunoască. O jumătate de secundă de eternitate. Spaţiul-timp care se contractă, ca şi cum cei 20 de ani care îl despărţeau de ultima dată când o auzise puteau fi parcurşi în două bătăi de inimă. Chiar şi după tot acest timp, un tunel se săpă în stomacul lui, auzind-o.

I se păru că încăperea începuse să se învârtă în jurul lui. Strigătele, încurajările, bâzâitul vuvuzelelor – toate s-au îndepărtat, s-au pierdut într-o ceaţă. Prezentul s-a contractat, s-a făcut minuscul. Vocea spunea:

„Martin? Eu sunt, Marianne… Sună-mă, te rog. E foarte important. Te implor, sună-mă imediat cum auzi mesajul…”

O voce ivită pe neaşteptate din trecut – dar şi o voce care lăsa să transpară frica.

★★★

Samira Cheung îşi aruncă pe pat haina de piele şi se uită la bărbatul cel gras care fuma, înfundat între perne.

— Valea! Trebuie să mă duc la lucru.

Bărbatul instalat în patul său avea cu peste 30 de ani mai mult decât ea, un evident surplus de grăsime la nivelul abdomenului şi fire albe de păr pe piept, dar Samirei nu îi păsa de asta. *Era o partidă bună,* iar asta era tot ceea ce conta în ochii ei. Nici ea nu era chiar Miss Univers. Ştia încă din liceu că bărbaţilor li se pare urâtă – sau mai degrabă doar faţa li se părea urâtă, pentru că trupul îi era deosebit de atrăgător. Şi în acest bizar sentiment împărţit pe care îl inspira, balanţa lor înclina uneori de o parte, alteori de cealaltă. Samira Cheung se revanşa culcându-se cu cât mai mulţi bărbaţi posibil; constatase demult că bărbaţii cei mai mişto nu sunt obligatoriu şi cei mai buni amanţi, iar ea căuta amanţi de înaltă performanţă – nu pe Făt-Frumos.

Patul uriaş trosni când amantul ei supraponderal îşi scoase picioarele de sub cearşafuri şi se aplecă pentru a-şi culege hainele împăturite pe un scaun, aproape de o oglindă în care se reflecta o parte a mansardei. Pânze de păianjen, praf, o lustră barocă atârnată de o bârnă, cu doar un bec funcţional din două, covoare din trestie, o comodă şi un dulap spanioleşti – chilipiruri de prin vreun târg de vechituri – ocupau restul spaţiului. Samira îşi trase pe ea o pereche de chiloţi şi un tricou şi dispăru prin trapa amenajată în podea.

— TĂRIE SAU CAFEA? strigă ea de la etajul de jos.

Se strecură în bucătărioara zugrăvită în roşu, care te ducea cu gândul la o cambuză, din pricina dimensiunilor sale reduse, şi porni espressorul cu capsule. În afară de becul care strălucea deasupra ei, casa cea mare era cufundată în beznă. Şi asta pentru că Samira cumpărase dărăpănătura asta la 20 de kilometri de Toulouse cu un an în urmă. O restaura puţin câte puţin (îşi selecţiona amanţii ocazionali în funcţie de meserie: electricieni, instalatori, zidari, zugravi, montatori de acoperişuri…) şi nu ocupa în prezent decât o cincime din suprafaţa locuibilă. Toate camerele de la parter erau fără mobilă, cu prelate din plastic întinse peste tot, cu pereţii acoperiţi de schele, cu cutii cu vopsea scursă pe jos şi cu scule, la fel ca şi jumătate din etaj – iar ea îşi instalase camera în pod, în aşteptare.

Pe peretele roşu, scrisese cu şablonul, cu nişte litere mari, argintii: „Şantier interzis publicului”. Pe tricoul ei scria: „I LOVE ME”, peste sânii săi micuţi. Bărbatul coborî cu greutate treptele scării mult înclinate, precum cele de pe nave. Ea îi întinse un espresso aburind şi muşcă dintr-un măr început, care se oxida deja pe blatul de lucru. Apoi dispăru în baie. După cinci minute, trecea spre „dressing”. Toate hainele ei erau atârnate temporar pe umeraşe agăţate de nişte poliţe lungi, metalice, şi acoperite cu huse subţiri, transparente; lenjeria intimă şi tricourile erau depozitate în corpuri de mobilier din plastic, cu rafturi, iar zecile de perechi de ghete, aliniate de-a lungul peretelui.

Îşi puse pe ea o pereche de jeanşi rupţi în genunchi, ghete cu tocuri joase, un tricou nou şi o curea din piele cu ţinte. Apoi teaca armei de serviciu. Şi o haină militară de ploaie.

— Tot aici eşti? întrebă ea întorcându-se în bucătărie.

Grăsanul de 50 de ani se şterse la gură de dulceaţă. O trase spre el şi o sărută punându-şi

palmele dolofane pe fundul ei, prin pantalon. Pentru un moment, Samira nu se opuse, apoi se eliberă.

— Când te ocupi şi de duşul meu?

— Nu în weekendul ăsta. Se întoarce nevastă-mea de la soră-sa.

— Găseşte o zi! Săptămâna asta.

— Am agenda plină, protestă el.

— Dacă eu n-am ţevi, n-ai nici tu sex, îl anunţă ea.

Bărbatul îşi încruntă sprâncenele.

— Poate miercuri. Lasă-mă să văd.

— Cheile vor fi la locul lor obişnuit.

Tocmai voia să mai adauge ceva, când un mix de riffuri de chitară electrică şi urlete de film de groază izbucni în apropiere. Primele măsuri dintr-o piesă a celor de la Agoraphobic Nosebleed, o trupă americană de *grindcore.* Până reuşi ea să-şi găsească mobilul, urletele şi decibelii încetaseră. Se uită la numărul afişat: Vincent. Tocmai voia să-l sune înapoi, când aparatul vibră. Un mesaj:

Sună-mă.

Ceea ce ea făcu imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde eşti? întrebă el fără să-i răspundă.

— Acasă, tocmai plecam, sunt de gardă în seara asta – într-o astfel de seară, toţi bărbaţii care s-au putut fofila au făcut-o. Şi tu, nu te uiţi la meci?

— Am avut un apel…

O urgenţă. Fără îndoială, procurorul-adjunct de serviciu la Parchet. Ghinion pentru iubitorii de fotbal. Probabil că televizoarele fierbeau şi la Palatul de Justiţie. Ea însăşi îşi găsise cu dificultate un amant în seara aceea, în care fotbalul conta mai mult decât sexul, se pare.

— Au sunat de la Parchet? întrebă ea. Despre ce e vorba?

— Nu, nu de la Parchet.

— Ah, nu?

Se simţea o tensiune neobişnuită în vocea lui Espérandieu.

— O să-ţi explic. Nu e cazul să te duci la SRPJ[13]. Ia-ţi maşina şi vino după noi. Ai cu ce să notezi?

Fără să o preocupe invitatul care îşi pierdea răbdarea lângă ea, deschise un sertar din bucătărie şi scotoci după un pix şi un post-it.

— Stai puţin… Gata.

— Îţi dau adresa, ne întâlnim acolo.

— Zi.

Pe când nota, ridică o sprânceană, deşi el nu putea să o vadă.

— Marsac? Asta e la ţară… Cine v-a sunat, Vincent?

— O să-ţi explic. Suntem deja pe drum. Vino după noi cât de repede poţi.

Lumina unui fulger în spatele ferestrei.

— Noi? Care noi?

— Martin şi cu mine.

— Bine. Fug.

Încheie comunicarea. Ceva nu era în regulă.

3

Marsac

Ploaia răpăia fără odihnă pe acoperişul maşinii. Dansa în lumina farurilor, inunda parbrizul şi drumul, gonea animalele în scorburile lor şi izola maşinile, şi aşa rare. Venise dinspre vest, ca o armată care atacă un nou teritoriu. După ce avangarda îi anunţase sosirea, cu rafale puternice de vânt şi cu fulgere, se năpustise asupra pădurii şi a drumurilor. Nicidecum o simplă ploaie. Un potop. De-abia vedeau drumul forestier şi buştenii tăiaţi. Din când în când, fulgerele brăzdau cerul, dar în restul timpului nu vedeau decât bula de lumină presărată cu scântei şi înconjurată de beznă pe care o deplasau odată cu ei. S-ar fi zis că un cataclism înecase pământurile locuite şi că ei se mişcau acum pe fundul oceanului. Servaz se uita ţintă la drum. Ştergătoarele de parbriz pulsau în ritmul inimii sale, care i se contracta şi dilata mult prea repede în piept. Ieşiseră de ceva vreme de pe autostradă şi mergeau acum printre dealuri acoperite de noaptea aceea neagră de ţară, ceea ce pentru un orăşean de 30 de ani precum Espérandieu semăna cu afundarea într-un abis colosal, la bordul unui submarin. Bine măcar că nu alesese muzica şeful lui. Vincent pusese un CD cu Queens of the Stone Age şi, de data asta, Martin nu protestase.

Era prea adâncit în gânduri.

Espérandieu îşi luă pentru o fracţiune de secundă ochii de la drum. Văzu cum se reflectă lumina farurilor şi mişcarea de du-te-vino a ştergătoarelor în pupilele negre ale şefului său. Servaz scruta întinderea de asfalt în acelaşi fel în care făcuse mai devreme cu ecranul televizorului: fără să o vadă. Adjunctul se gândi din nou la apelul telefonic. De când îl primise, Martin se schimbase complet. Vincent înţelesese că se petrecuse ceva la Marsac şi că persoana de la capătul firului era o veche

prietenă. Servaz nu spusese mai mult. Îl îndemnase pe Pujol să urmărească în continuare meciul şi îi ceruse lui Espérandieu să îl urmeze.

Odată ajunşi în maşină, îi ceruse să o sune pe Samira. Espérandieu nu înţelegea deloc ce se întâmpla.

Ploaia se mai linişti puţin în momentul în care Renault-ul Scénic trecu pe sub tunelul de platani care marca intrarea în oraş şi se strecură pe străduţele din centru, hurducăind pe pavaj.

— La stânga, spuse Servaz când ajunseră într-o piaţă cu biserică.

Espérandieu nu se putu abţine să nu remarce numărul mare de puburi, de cafenele şi de restaurante. Marsac era un oraş universitar. 18.503 locuitori. Şi cam tot atâţia studenţi. O facultate de litere, o alta de ştiinţe, una de drept, economie şi gestiune, şi o clasă pregătitoare renumită. Ziarele, cărora le plăceau imaginile frapante, îl porecliseră „Cambridge-ul de sud-vest”. Din punct de vedere strict poliţienesc, un astfel de aflux de studenţi ar fi trebuit să aducă probleme recurente precum conducerea în stare de ebrietate sau sub influenţa drogurilor, trafic de canabis şi de amfetamine, şi ceva distrugeri mai mult sau mai puţin revendicative. Dar nimic care să necesite intervenţia Brigăzii criminalistice.

— S-ar părea că e o pană de curent.

Într-adevăr, străzile erau cufundate în întuneric, nici măcar ferestrele puburilor şi barurilor nu erau luminate. Se ghiceau nişte lumini mişcătoare în spatele geamurilor: lanterne. *Furtuna,* se gândi Vincent.

— Înconjoară piaţa şi ia-o pe a doua la dreapta.

Făcură turul micului scuar circular înconjurat de grilaje şi părăsiră piaţa printr-o străduţă îngustă, pavată, agăţată între faţade înalte. La 20 de metri în faţa lor, văzură biciuiri de girofare printre aversele de ploaie. Jandarmeria… *Îi chemase cineva.*

— Ce e cu circul ăsta? întrebă Espérandieu. Ştiai că e şi jandarmeria la curent?

Parcară în spatele unui Renault Trafic şi a unul Citroën C4, ambele în culorile jandarmilor. Ploaia bătea atât de tare în caroserii, încât acoperişurile maşinilor arătau ca nişte coame zburlite, de arici. Pentru că şeful lui nu răspundea, Vincent se întoarse spre el. Martin părea mai încordat decât de obicei. Îi aruncă adjunctului său o privire nedumerită şi reticentă, apoi coborî.

Nu trecură cinci secunde până când părul şi cămaşa îi fură ude leoarcă. Mai mulţi jandarmi se ţineau cu dârzenie pe poziţii, în mijlocul potopului, la adăpostul pelerinelor impermeabile. Unul dintre aceştia înaintă spre ei şi Servaz îşi scoase insigna. Jandarmul ridică din sprâncene în semn de uimire: Brigada criminalistică ajunsese deja la locul faptei înainte ca Parchetul să o sesizeze.

— Cine conduce operaţiunile? întrebă Servaz.

— Căpitanul Bécker.

— Este înăuntru?

— Da, dar nu ştiu dacă…

Servaz trecu de jandarm fără să aştepte urmarea.

— MARTIN!

Întoarse capul spre stânga. Un Peugeot 307 parcase puţin mai departe, pe străduţă. Pe partea şoferului, în spatele portierei deschise, se afla o persoană pe care crezuse, până în această noapte, că nu o va mai vedea niciodată.

★ ★ ★

Apa care se revărsa peste tot, farurile şi girofarurile care îi orbeau, feţele de sub pelerinele de ploaie, totul era confuz. Dar i-ar fi putut recunoaşte silueta şi dintr-o mie. Era îmbrăcată cu un impermeabil cu gulerul ridicat şi, într-o clipită, părul ei blond şi ondulat, împărţit în două de o cărare bine precizată, şi şuviţa care îi cădea pe partea stângă a feţei fură complet ude. *Ea era.* Se ţinea dreaptă, cu o mână pe portieră şi cu bărbia ridicată, la fel ca în amintirile lui. Avea faţa răvăşită de frică şi de durere, dar nu renunţase la mândrie.

Acea mândrie pe care el o iubise pe vremuri. Înainte ca ea să devină un zid între ei.

— Bună ziua, Marianne, zise el.

Ea dădu drumul portierei, o ocoli şi se grăbi spre el. O clipă mai târziu, i se arunca în braţe. El simţi cum îl traversează o micuţă undă seismică, odată cu hohotele de plâns care o zguduiau. O cuprinse cu braţele sale, dar fără să o strângă. Un gest mai mult protocolar decât intim. *Câţi ani erau? 19? 20? Îl aruncase din viaţa ei, plecase cu altul şi găsise o cale prin care să arunce vina tot asupra lui. O iubise, o, da… Poate mai mult decât pe orice altă femeie dinaintea ei şi de după ea… Dar lucrurile astea se petrecuseră în alt secol, trecuse atât de mult timp…*

Ea se îndepărtă puţin ca să îl privească, iar părul ei lung şi ud îi mângâie obrazul, în trecere. Se simţi din nou străbătut ca de un cutremur mic, cu magnitudinea 4 pe scara Servaz. Ochii ei, atât de aproape: două lacuri verzi scânteietoare. Citi în ei o multitudine de emoţii contradictorii. Printre ele, şi durerea. Suferinţa. Îndoiala. Frica. Dar şi recunoştinţa, şi speranţa. O speranţă minusculă, timidă… Cea pe care şi-o punea în el. Servaz se uită în altă parte, pentru a-şi potoli bătăile inimii. Trecuseră 19 ani şi era aproape neschimbată, mai puţin ridurile acelea subţiri din colţurile ochilor şi al gurii.

Îşi aminti cuvintele ei de la telefon: *S-a întâmplat ceva îngrozitor…* Pentru moment, crezuse că era vorba despre ea, despre ceva ce făcuse ea – înainte să înţeleagă că era vorba despre fiul ei: *Hugo… A găsit o femeie moartă la ea acasă… Toate aparenţele sunt împotriva lui, Martin… O să spună că a fost el…* Vocea îi era gâtuită şi atât de sfâşiată de hohotele de plâns, încât el nu înţelesese nici jumătate din ceea ce spunea.

— *Ce s-a întâmplat?*

— *M-au sunat acum… A fost drogat… S-a trezit în casa acestei femei şi ea era… moartă…*

Era absurd tot ce-i spunea, nu avea niciun sens. Se întrebase dacă nu cumva ea băuse sau dacă nu luase ceva.

— Marianne, nu înţeleg nimic. Despre cine e vorba? Cine e această femeie?

— O profă. La Marsac. Una dintre profesoarele lui.

Marsac… Acolo unde studia Margot. Până şi la telefon îi fu greu să îşi ascundă tulburarea… Apoi îşi spuse că trebuia să fie vreo sută de profesori la Marsac, cu universitatea, liceul şi colegiul. Care ar fi fost probabilitatea ca această femeie să o fi avut elevă pe Margot?

Îl vor acuza, Martin… E nevinovat. Hugo nu e capabil să facă aşa ceva… Te rog, trebuie să ne ajuţi…

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse ea. Am…

O opri cu un gest.

— Nu acum… Întoarce-te acasă. Te voi contacta eu.

Ea îl fixă cu o privire disperată. Fără să aştepte răspuns, Servaz se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre casă.

— Căpitanul Bécker?

— Da.

Îşi flutură legitimaţia pentru a doua oară, deşi era greu de văzut ceva în interiorul casei.

— Comandantul Servaz. SRPJ din Toulouse. Şi acesta este locotenentul Espérandieu.

— Cine v-a anunţat? întrebă mai întâi Bécker.

Puţin trecut de 50 de ani, îndesat, arăta ca unul care doarme prost, dacă era să te iei după pungile de sub ochi. Era şi foarte tulburat de ceea ce văzuse. Şi într-o dispoziţie de zile mari. *Încă unul smuls din faţa televizorului.*

— Un martor, îl lămuri el. Pe voi cine v-a anunţat?

Bécker îşi trase nasul, ca şi cum ar fi ezitat să îşi împartă informaţiile cu necunoscuţi.

— Un vecin. Oliver Winshaw. Englez… Locuieşte aici, pe partea cealaltă a străzii.

Arătă spre un punct din perete.

— Ce-a văzut?

— Fereastra biroului său dă în grădină. A văzut un tânăr aşezat pe marginea piscinei şi o grămadă de păpuşi plutind pe apă. I s-a părut ciudat, aşa că ne-a chemat pe noi.

— *Păpuşi?*

— Da. Puteţi vedea cu ochii voştri.

Stăteau în salonul casei, care era adâncită în beznă, după cum se părea că erau toate casele din Marsac. Uşa de la stradă era deschisă şi singura lumină din cameră venea de la farurile maşinilor parcate afară, cu umbrele lor negre lungite pe pereţi. În lumina săracă, Servaz ghici o bucătărie americană, o masă rotundă pe sticla căreia dansa o ghirlandă de licăriri, patru scaune din fier forjat, un dulap pentru veselă şi, în spatele unui stâlp, o scară care ducea spre etaj. Aerul umed circula prin uşile vitrate larg deschise către grădină, iar Servaz îşi spuse că cineva le blocase ca să nu se trântească. Auzea răpăitul ploii afară şi foşnetul frunzelor purtate de vânt.

Pe lângă ei trecu un jandarm; raza lanternei sale le decupă pentru o clipă, din beznă, siluetele.

— Instalăm în curând un generator de curent, zise Bécker.

— Unde e puştiul? întrebă Servaz.

— În dubă. Păzit bine. O să-l ducem la jandarmerie.

— Şi victima?

Jandarmul arătă cu degetul spre tavan.

— Sus. La mansardă. În baie.

După glas, Servaz ghici că jandarmul se afla încă în stare de şoc.

— Locuia singură?

— Da.

Judecând după ceea ce apucase să vadă din stradă, casa era mare: patru niveluri, dacă punea la socoteală parterul şi mansarda – însă niciun nivel nu depăşea 50 de metri pătraţi.

— Profă, nu?

— Claire Diemar. 32 de ani. Profă de nu ştiu ce la Marsac.

Privirea lui Servaz se încrucişă cu a căpitanului, în întuneric.

— Puştiul era elevul ei.

— Ce?

Un tunet acoperise cuvintele jandarmului.

— Ziceam că puştiul studia într-una dintre clasele ei.

— Da, sunt la curent cu asta.

Servaz îl fixă pe Bécker cu privirea prin beznă. Amândoi erau adânciţi în gândurile lor.

— Bănuiesc că sunteţi mai obişnuit decât mine, spuse într-un sfârşit jandarmul. Şi totuşi, vă avertizez: nu e deloc drăguţ… Nu am mai văzut până acum ceva atât de… oribil.

— *Mă scuzaţi,* se auzi o voce de pe scară.

Se răsuciră în direcţia vocii.

— *Îmi spuneţi, vă rog, cine sunteţi?*

Cineva cobora treptele. O siluetă înaltă ieşi încet din umbră, apropiindu-se, şi le intră în câmpul vizual:

— Comandantul Servaz, Brigada criminalistică din Toulouse.

Bărbatul îi întinse o mână înmănuşată în piele. Trebuie să fi avut aproape doi metri. Servaz mai mult ghici că la capătul acestui corp se afla un gât lung, un cap de o formă curioasă, pătrată şi cu urechile dezlipite, şi cu părul tuns foarte scurt. Uriaşul îi zdrobi mâna încă umedă în pielea moale a mănuşii sale.

— Roland Castaing, procuror la Parchetul din Auch. Tocmai am vorbit cu Catherine. Mi-a spus că veţi sosi. Aş putea şti cine v-a anunţat?

Cathy d'Humières era procuroarea-şefă a Parchetului din Toulouse, cu care Servaz lucrase de mai multe ori – în special la ancheta cea mai marcantă din cariera sa: aceea care îl dusese la Institutul Wargnier, în urmă cu 18 luni. Servaz ezită.

— Marianne Bokhanowsky, mama tânărului, răspunse el.

Urmă o tăcere.

— O cunoaşteţi?

Tonul procurorului era în acelaşi timp mirat şi bănuitor. Avea o voce gravă şi profundă, iar consoanele lui sunau ca roţile unei căruţe pe un drum cu pietricele.

— Da. Puţin. Dar nu am mai văzut-o de ani de zile.

— Şi atunci de ce v-a sunat pe dumneavoastră? a vrut să ştie uriaşul. Servaz ezită din nou.

— Probabil pentru că numele meu a tot apărut prin ziare.

Bărbatul tăcu un moment. Servaz simţea cum, de la înălţimea celor doi metri ai săi, uriaşul îl examina. Îi ghicea ochii fixaţi pe el, în beznă, şi se înfioră: noul venit îi aducea aminte de o statuie din Insula Paştelui.

— Ah, da, desigur… Carnagiul de la Saint-Martin-de-Comminges. Desigur… Dumneavoastră eraţi… Ce poveste incredibilă, nu-i aşa? Cred că lasă urme o asemenea anchetă, nu, domnule comandant?

Ceva din tonul magistratului îi displăcea profund lui Servaz.

— Dar tot nu înţeleg ce căutaţi aici…

— V-am spus. Mama lui Hugo m-a rugat să vin să arunc un ochi.

— Din câte ştiu, ancheta nu v-a fost încă încredinţată, îi replică magistratul pe un ton tăios.

— Nu, aşa este.

— E de competenţa Parchetului din Auch. Nu a aceluia din Toulouse.

Servaz vru să menţioneze că Parchetul din Auch avea o brigadă mult prea modestă pentru investigaţii – şi că nu îi fusese încredinţată nici măcar o singură anchetă criminalistică importantă în ultimii ani – dar se abţinu.

— Aţi bătut un drum lung până aici, domnule comandant, zise Castaing. Şi presupun că, la fel ca noi toţi, aţi renunţat la televizor pentru asta. Duceţi-vă, aşadar, să aruncaţi o privire acolo sus, dar vă previn că nu e deloc frumos de văzut… Pe de altă

parte, spre deosebire de noi, dumneavoastră aţi mai văzut şi altele.

Servaz se mulţumi să dea din cap. Dintr-odată, ştiu că în niciun caz nu trebuia să lase să-i scape această anchetă.

★ ★ ★

Păpuşile priveau cerul nopţii. Servaz îşi spuse că, dacă ar fi plutit un cadavru în piscină, ar fi avut cam aceeaşi privire. Păpuşile se legănau, cu rochiile în culori pale unduindu-se în acelaşi ritm, atingându-se între ele uneori. Servaz şi Espérandieu stăteau în picioare la marginea bazinului. Adjunctul deschisese deasupra lor o umbrelă de dimensiunile uneia de plajă. Ploaia răpăia pe aceasta, precum şi pe dalele din jur şi pe vârfurile pantofilor lor. Vântul încerca să o întoarcă pe dos, suflând-o înspre viţa de vie ce acoperea faţada casei.

— La naiba, spuse simplu adjunctul.

Expresia lui preferată, când simţea nevoia să rezume o situaţie de neînţeles după părerea lui.

— Făcea colecţie, zise el. Nu cred să le fi adus cu el cel care a ucis-o. Trebuie să le fi găsit în casă.

Servaz aprobă din cap. Numără. *19*... Un nou fulger le lumină feţele şiroind de apă. Cele mai şocante erau acele priviri fixe. Ştia că sus îi aştepta o privire asemănătoare şi se pregăti sufleteşte.

— Hai.

Ajunşi înăuntru, îşi puseră mănuşi şi îşi acoperită părul şi pantofii cu protecţii din plastic. Pânzele nopţii îi învăluiau; încă nu funcţiona generatorul, se pare că exista o problemă tehnică. Se echipară în linişte şi pe întuneric. În astfel de momente, nici el, nici Vincent nu aveau chef de vorbă. Servaz îşi scoase lanterna şi o aprinse. Espérandieu făcu la fel. Apoi începură să urce scările.

4

Iluminări

Flăcările electrice ale fulgerelor iluminau, prin lucarne, treptele scârţâitoare sub paşii lor. Lumina lanternelor le sculpta feţele de dedesubt, iar lui Espérandieu i se părea că ochii şefului său străluceau ca două pietricele negre în timp ce căuta, cu nasul în jos, urme de paşi pe scară. Urca păşind cât mai aproape de plinte, cu picioarele depărtate, ca un rugbist All Black în timpul ritualului haka.

— Să sperăm că şi domnul procuror a făcut la fel, zise el.

Cineva lăsase o lampă cu gaz pe ultimul palier. Aceasta arunca raze nehotărâte în jurul ei. Şi asupra singurei uşi.

Casa continua să geamă sub asaltul furtunii. Servaz se opri în prag. Îşi consultă ceasul. 11:10. Un fulger deosebit de intens lumină fereastra sălii de baie şi li se imprimă pe retine în momentul în care intrară. Urmă un tunet asurzitor. Mai făcură un pas şi măturară mansarda cu pensula lanternelor lor. Trebuiau să se mişte rapid. Tehnicienii specializaţi în cercetarea locului crimei urmau să ajungă în curând, dar pentru moment erau singuri. Camera de la mansardă era învăluită în beznă. Cu excepţia spectacolului pirotehnic din spatele ferestrei… şi a căzii, un pătrat de luminozitate albastru deschis în mijlocul întunericului, spre spate.

La fel ca o piscină… *iluminată din interior…*

Servaz îşi simţi pulsul bătându-i în gât. Îşi plimbă atent fasciculul lanternei pe sol. Apoi îşi propuse să se apropie de cadă lipindu-se de pereţi. Nu era deloc uşor: flacoane şi lumânări peste tot, corpuri de mobilier joase şi chiuvete, un suport de prosoape, o oglindă. O perdea dublă mărginea cada. Era dată la o parte şi Servaz putea distinge acum oglindirea apei pe pereţii căzii. Şi o umbră.

Era ceva pe fund… Ceva sau, mai degrabă, cineva.

Cada era un model vechi, din fontă albă, pe patru picioare. Măsura aproape doi metri şi era adâncă – atât de adâncă, încât Servaz trebui să parcurgă şi ultimul metru care îl despărţea de aceasta pentru a-i vedea fundul.

Mai făcu un pas. Îşi stăpâni impulsul de a da înapoi.

Ea era acolo – şi îl privea cu ochii ei albaştri, larg deschişi, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Şi gura îi era deschisă, de parcă ar fi fost pe punctul de a spune ceva. Dar bineînţeles că era imposibil, pentru că acea privire era moartă. Nu mai avea nimic viu în ea.

Bécker şi Castaing avuseseră dreptate: nici măcar Servaz nu văzuse prea des un spectacol atât de greu de suportat. Poate cu excepţia acelui cal decapitat de la munte… Dar, spre deosebire de ei, Servaz ştia cum să-şi gestioneze emoţiile. Claire Diemar fusese legată cu o sfoară de o lungime absolut incredibilă, care i se răsucea de nenumărate ori în jurul pieptului, gambelor, gleznelor, gâtului şi braţelor, îi trecea pe la subsuori şi printre coapse şi îi strivea pieptul, formând o cantitate considerabilă de dus-întorsuri şi de noduri grosolane, cu sfoara aspră muşcând profund din piele de fiecare dată. Espérandieu înaintă şi el, şi privi pe după umărul şefului său. Un cuvânt îi veni imediat în minte: *bondage.*

Legăturile şi nodurile erau pe alocuri atât de numeroase, atât de complexe şi de strânse, încât Servaz se gândi că legistului îi va lua ore pentru a le tăia şi apoi a le examina, odată ajunse la laborator. Nu văzuse niciodată o aşa încâlceală. Probabil că durase mai puţin să o înfăşoare în halul ăsta: cel care o făcuse acţionase brutal, înainte să o lungească în cadă şi să deschidă robinetul.

Nu-l închisese bine, pentru că încă picura.

Un zgomot sâcâitor în camera tăcută, de fiecare dată când o picătură atingea suprafaţa apei.

Poate că o lovise înainte. Lui Servaz i-ar fi plăcut să poată băga o mână în cadă, să scoată căpăţâna din apă şi să ridice craniul, astfel încât să poată palpa occipitalul şi parietalul – două dintre cele opt oase plate care formează cutia craniană – prin părul lung şi brunet.

Dar nu făcu nimic. Era treaba legistului.

Lumina lanternei sale ricoşă pe apă. O stinse şi mai rămase cu o singură sursă de lumină. *Apa era parcă plină de paiete…*

Servaz închise ochii, numără până la trei şi îi deschise din nou: sursa de lumină nu se găsea în apă, ci în gura victimei. O lanternă micuţă, probabil nu mai groasă de doi centimetri în diametru. Îi fusese înfiptă în gât. Doar capătul îi trecea de orofaringe şi luetă, luminând cerul-gurii, limba, gingiile şi dinţii moartei, în timp ce fasciculul se difracta în apa din jur.

Cam ca o lampă cu abajur omenesc…

Servaz se întrebă, confuz, care era semnificaţia acestui ultim gest. O semnătură? Inutilitatea sa în contextul întregii acţiuni şi valoarea sa cu siguranţă simbolică îi dădeau de gândit. Rămânea de descoperit simbolul. Reflectă o vreme la ceea ce vedea, precum şi la păpuşile din piscină, încercând să stabilească importanţa fiecărui element.

Apa…

Apa era elementul principal. Se zăreau şi nişte materii organice pe fundul apei şi se simţea şi un uşor miros de urină. Trase concluzia că femeia murise în această apă rece. Apa de aici şi apa de afară… *Ploua…* Aşteptase oare asasinul această noapte furtunoasă pentru a acţiona?

Se gândi la faptul că nu văzuse urme deosebite când urcase scara. Dacă îi legase corpul în altă parte decât în această cameră şi îl trăsese apoi până aici, putea paria că ar fi lăsat zgârieturi fine pe plinte şi că ar fi rupt sau măcar frecat, în trecere, mocheta. Le-ar fi cerut tehnicienilor să culeagă probe, dar ştia deja răspunsul. Se uită din nou la faţă. Îl luă ameţeala. Ar fi avut un viitor. Cine merita să moară

atât de tânăr? Privirea din apă îi povestea urmarea: îi fusese frică, foarte frică, înainte să moară. Înţelesese că se terminase, că îşi epuizase orice credit, înainte de a afla cum este să îmbătrâneşti. La ce s-o fi gândit? La trecut sau la viitor? La ocaziile pierdute, la cea de-a doua şansă pe care n-o va mai avea niciodată, la proiectele care nu vor mai vedea lumina zilei, la iubiţi sau la marea dragoste? Sau poate că doar la supravieţuire? Se zbătuse cu sălbăticia unei vietăţi prinse în capcană. Dar era deja captivă în strâmta ei închisoare de sfoară în acel moment şi simţise cum nivelul apei creştea, încet şi inexorabil, în jurul ei. Pe pielea ei. În timp ce panica îi urla ca un uragan în creier, dar ea nu putea urla cu adevărat, din cauza lanternei care o împiedica, mai eficientă decât un căluş, şi apoi nu mai respirase decât pe nas, şi gâtul o durea, umflat în jurul acelui obiect străin, care îi lipsea creierul de oxigen. Cu siguranţă sughiţase când apa îi intrase în gură, iar apoi panica i se transformase în teroare pură, pe măsură ce apa îi penetrase nările, îi acoperise faţa şi îi atinsese corneea ochilor larg deschişi…

Deodată, reveni curentul şi cei doi tresăriră.

— Rahatul ei de treabă! exclamă Espérandieu.

★★★

— Explicaţi-mi de ce ar trebui să vă încredinţez această anchetă, domnule comandant.

Servaz ridică privirea către Castaing. Magistratul scoase o ţigară şi şi-o propti între buze. Ţigara sfârâi sub picăturile de apă când o aprinse. Semăna cu un totem, în picioare, sub ploaie, în lumina farurilor. Se uita în jos la Servaz, de la marea sa înălţime.

— *De ce?* Pentru că toţi se aşteaptă să faceţi asta. Pentru că este alegerea cea mai înţeleaptă. *Pentru că, dacă nu o s-o faceţi, iar ancheta asta eşuează jalnic, O SĂ FIŢI ÎNTREBAT DE CE NU AŢI FĂCUT-O.*

Ochii micuţi, adânciţi sub arcadele proeminente, străluciră, fără ca Servaz să se poată hotărî dacă era de furie, de amuzament sau din cauza unui amestec

al celor două. Atitudinea uriaşului era uimitor de puţin descifrabilă.

— Cathy d'Humières nu-şi precupeţeşte laudele la adresa dumneavoastră.

Tonul îi trăda scepticismul, fără nicio ambiguitate.

— Spune că grupul vostru de anchetă este cel mai bun cu care a lucrat. Iar ăsta nu e un compliment oarecare, nu-i aşa?

Servaz tăcu.

— Vreau să fiu ţinut la curent cu fiecare dintre mişcările voastre şi cu fiecare pas al anchetei, e clar?

Se mulţumi să dea din cap.

— Anunţ SRPJ şi îl sun imediat pe directorul dumneavoastră. Regula numărul unu: fără ascunzişuri sau mici aranjamente în ceea ce priveşte procedura. Altfel spus, nicio iniţiativă nu va fi luată fără consimţământul meu prealabil.

Sub arcadele proeminente, ochii lui Castaing căutară un semn de asentiment. Servaz aprobă din cap.

— Regula numărul doi: tot ce are legătură cu presa va trece prin mine. Nu veţi vorbi cu jurnaliştii. E sarcina mea.

Ia te uită, îşi voia şi el sfertul său de oră de glorie. Andy Warhol plantase seminţele discordiei cu mica lui frază[4], de acum înainte toată lumea voia să atragă măcar o dată luminile rampei înainte de a dispărea: pe terenurile de sport, arbitrii care exagerau puţin cu sancţiunile, şefii de sindicate care îşi luau patronii ostatici pentru a-şi apăra slujbele, dar şi pentru a apărea la televizor, procurorii din provincie, imediat cum se aprindea vreo cameră de filmare.

— Cu siguranţă că aţi fi preferat să lucraţi cu Cathy d'Humières, dar va trebui să vă obişnuiţi cu prezenţa mea. O să vă păstrez pe durata custodiei poliţiei, o să deschid un dosar de informaţie judiciară[5] imediat cum ni se prezintă suspectul.

Dacă nu mă satisface munca dumneavoastră, dacă ancheta nu avansează suficient de rapid sau dacă mi se pare mie că nu faceţi destul, o să aranjez ca judecătorul să vă ia cazul şi să îl predea Secţiei de cercetări a jandarmeriei. În aşteptare, aveţi mână liberă.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă spre Skoda sa, parcată ceva mai departe.

— Super, zise Vincent. Chiar avem o meserie plăcută.

— Cel puţin, ştim la ce să ne aşteptăm, plusă Samira lângă ei. Ce fel de tribunal este cel din Auch?

Ea ajunsese pe când ei coborau de la etaj, atrăgând evident atenţia jandarmilor cu mantaua ei militară, pe spatele căreia erau imprimate cuvintele *Zombi vs Vampiri.*

— Un TGI[6]…

— Hmm.

El ghici unde bătea: ar fi băgat mâna-n foc că era prima afacere de o asemenea importanţă cu care avea de-a face domnul procuror. Îşi afirma autoritatea pentru a-şi compensa lipsa de experienţă. Uneori, justiţia şi poliţia înaintau de comun acord, alteori era ca şi cum fiecare trăgea de un alt capăt al aceleiaşi corzi.

Se întoarseră înăuntru. Tehnicienii de la Serviciul Judiciar sosiseră; îşi întinseseră benzile de interzicere a trecerii, aprinseseră proiectoare, derulaseră metri întregi de cabluri electrice, puseseră pioni din plastic galben pentru a semnaliza posibilele indicii şi îşi plimbau lanternele lor speciale de-a lungul zidurilor pentru a găsi urme de sânge, de spermă sau Dumnezeu ştie ce altceva. Erau într-un permanent du-te-vino între parter, scară şi grădină, în salopetele lor albe, fără să îşi vorbească, fiecare ştiind exact ce avea de făcut.

Trecu din salon în grădină. Ploaia se mai liniştise puţin. Dar picăturile continuau să-i răpăie pe creştetul capului. Vocea lui Marianne de la telefon

continua să îi răsune în urechi. Îi spusese că Hugo o sunase pentru a-i povesti cum se trezise în casa profei sale. Îi recunoscuse cu greu vocea, din cauza panicii. Nu avea nici cea mai mică idee ce căuta şi cum ajunsese acolo. Îi povestise în hohote de plâns cum căutase mai întâi prin grădină, pentru că uşile vitrate erau deschise, şi descoperise stupefiat colecţia de păpuşi care plutea în piscină. Apoi luase la puricat toată casa, cameră cu cameră, etaj cu etaj. Crezuse că va leşina la vederea corpului lui Claire Diemar acolo sus, în cadă. Marianne îi explicase lui Servaz cum, mai mult de cinci minute, fiul ei fusese incapabil să facă altceva în afară de a plânge şi de a spune cuvinte incoerente. Apoi, Hugo îşi revenise şi continuase să povestească. O apucase pe Claire în apă, o zguduise ca să o trezească, încercase să îi desfacă nodurile, dar acestea erau prea strânse. Şi, oricum, îi era clar că era deja moartă. Sub şoc, ieşise din casă şi se târâse până la piscină, prin ploaie. Nu ştia cât timp rămăsese acolo, cu mintea goală, aşezat pe marginea bazinului, înainte să o sune pe mama sa. Îi spusese că se simţea ciudat – *capul îi era plin de ceaţă.* Aceasta fusese expresia pe care o folosise. Ca şi cum l-ar fi drogat cineva… Apoi, pe când era încă năuc, veniseră jandarmii şi îl încătuşaseră.

Servaz se apropie de bazin. Un tehnician pescuia păpuşile, cu un minciog. Le trăgea spre el, apoi le strecura una câte una în nişte saci mari, transparenţi, pe care îi sigila şi îi dădea unui coleg. Scena era uşor ireală. Şi acolo fuseseră instalate proiectoare, iar feţele albe, fantomatice ale păpuşilor sclipeau în lumina violentă – la fel ca privirile albastre şi fixe. Doar că, se gândi Servaz înfiorându-se, spre deosebire de Claire Diemar, care părea pe cât de moartă se poate, aceste păpuşi păreau, într-un mod foarte ciudat, vii. Sau, mai precis, de o *vie ostilitate…* Ce tâmpenie! Servaz bombăni în sinea lui din pricina unui astfel de gând.

Dădu ocol bazinului, cu mare atenţie să nu alunece pe dalele inundate. Avea sentimentul că

ceva anume din comportamentul sau atitudinea victimei atrăsese prădătorul. La fel cum, în natură, animalul îşi formează mai întâi o imagine a prăzii sale şi nu vânează la întâmplare.

Toată această punere în scenă îi spunea că nici în acest caz victima nu fusese aleasă la întâmplare.

Se opri în partea opusă a peretelui care despărţea grădina de stradă. Ridică ochii. Deasupra, putea vedea etajul superior al casei din faţă. O fereastră dădea direct spre piscină. Cu siguranţă că pe acolo îi văzuse vecinul englez pe Hugo şi păpuşile. Dacă Hugo s-ar fi aşezat de cealaltă parte a bazinului, la adăpost de peretele înalt, nimeni nu l-ar fi văzut. Dar se aşezase în partea în care era acum Servaz. Poate că nici măcar nu se gândise la asta, poate că era prea drogat, prea pierdut, prea şocat de ceea ce i se întâmplase pentru a-şi face griji pentru orice altceva. Servaz îşi încruntă sprâncenele, cu capul băgat între umeri şi cu creştetul capului ciocănit de ploaia care i se revărsa pe ceafă şi pe gât. Era ceva ciudat în povestea asta.

5

La vânătoare de snark[7]

Oliver Winshaw era un domn în vârstă, cu privirea la fel de vie ca a unui peşte proaspăt scos din apă. Şi, în ciuda orei târzii, nu părea deloc obosit. Servaz observă că nevastă-sa nu spusese o vorbă, dar că nu îl scăpa din priviri şi asculta cu atenţie tot ce spunea el. Ca şi bărbatu-său, nu părea adormită. Doi bătrânei vioi, cu spiritul limpede, care avuseseră fără îndoială vieţi interesante şi încercau să-şi ţină neuronii vii cât mai mult timp posibil.

— Încă o dată, ca să fie clar, n-aţi văzut nimic neobişnuit în ultima vreme?

— Nu. Nimic. Îmi pare rău.

— Nici măcar vreun tip care să dea târcoale sau cineva care să fi sunat la vecina dumneavoastră, un amănunt căruia nu i-aţi dat nicio atenţie pe moment, dar care, în lumina celor recent întâmplate, să vi se pară suspect acum? Vă rog să vă concentraţi, e foarte important.

— Cred că suntem suficient de conştienţi de importanţa acestor lucruri, zise femeia cu fermitate, deschizând gura pentru prima dată. Soţul meu să ştiţi că încearcă să vă ajute, comisare.

Servaz se uită la Olivier. Pleoapa stângă a bătrânului tresări imperceptibil. Nu se obosi să corecteze apelativul de „comisar”.

— Doamnă Winshaw, ne puteţi lăsa singuri o clipă, pe soţul dumneavoastră şi pe mine?

Privirea femeii se înăspri şi buzele i se întredeschiseră.

— Ascultaţi, comisare, eu…

— Christine, te rog, zise Winshaw.

Servaz o văzu pe soţie tresărind. Se pare că nu era obişnuită ca bărbatul său să pună piciorul în prag. Sesizase o nuanţă alertă în vocea lui Oliver Winshaw: îi făcuse plăcere să o audă pe femeie pusă la punct – şi îi plăcea ideea să rămână între bărbaţi.

Servaz se uită înspre cei doi adjuncţi ai săi şi le făcu şi lor semn să plece.

— Nu ştiu dacă aveţi voie în timpul serviciului, dar eu aş cam bea un scotch, zise vesel bătrânul când rămaseră singuri.

— Nu mai spuneţi la nimeni? zise Servaz zâmbind. Fără gheaţă, mulţumesc.

Winshaw îi adresă un zâmbet îngălbenit de teină. Avea ochi blânzi şi maliţioşi şi păr lung, rar, de bătrân. Servaz se ridică şi se apropie de rafturile bibliotecii. *Paradisul pierdut, Balada bătrânului marinar, Hyperion, La vânătoare de snark, Ţara pierdută…* Metri întregi de poezie englezească…

— Vă place poezia, domnule comandant?

Servaz luă paharul care i se întindea. Prima înghiţitură se întinse ca focul. Scotch-ul era bun, cu o aromă de fum foarte pronunţată.

— Doar cea latină.

— Studii?

— Litere, acum foarte multă vreme.

Winshaw dădu cu putere din cap, în semn de aprobare.

— Doar poezia poate descrie incapacitatea omului de a înţelege sensul trecerii noastre pe acest pământ, spuse el. Şi totuşi, dacă i se dă să aleagă, umanitatea va prefera întotdeauna fotbalul lui Victor Hugo.

— Nu vă place sportul televizat? îl tachină Servaz.

— *Pâine şi circ*[81]. Nimic nou sub soare. Cel puţin gladiatorii îşi puneau viaţa în joc, arătau cu totul altfel decât puştii ăştia în pantaloni scurţi care aleargă după o minge. Stadionul nu e decât versiunea XXL a curţii şcolii, într-o recreaţie.

— „Nu trebuie dispreţuite nici exerciţiile fizice”, Plutarh a spus asta, remarcă Servaz.

— Atunci, în sănătatea lui Plutarh!

— Claire Diemar era frumoasă, nu-i aşa?

Oliver Winshaw rămase cu paharul suspendat în aer, la câţiva centimetri de buze. Privirea sa palidă

şi blândă păru să se piardă undeva departe de camera aceasta.

— Foarte.

— Chiar aşa?

— Aţi văzut-o, nu? Sau… nu cumva… să nu-mi spuneţi că a fost… a fost…

— Să zicem că nu era în cea mai bună zi a ei.

Privirea bătrânului se împăienjeni.

— Oh, Doamne… Noi glumim, bem… Cu tot ce s-a petrecut atât de aproape de aici…

— O priveaţi?

— Ce?

— Pe deasupra zidului, când era în grădină, o priveaţi?

— Ce vreţi să spuneţi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Obişnuia să se bronzeze: are urme de costum de baie. Probabil că se plimba prin grădină. Se întindea pe şezlong. Făcea baie în piscină, îmi imaginez. O femeie frumoasă… Probabil că au fost unele momente în care aţi zărit-o, fără să o faceţi intenţionat, când aţi trecut prin faţa ferestrei.

— Pe naiba! Nu vă mai învârtiţi atât în jurul cozii, domnule comandant! Vreţi să ştiţi dacă făceam pe voyeurul?

Oliver Winshaw era clar genul care spune lucrurilor pe nume. Ridică din umeri.

— Ce să zic? Da. Mi se mai întâmpla. Mi se întâmpla să nu-mi pot lua ochii de la ea… Cum altfel? Avea un fund pe cinste, dacă asta voiaţi să auziţi. Şi o ştia prea bine.

— Cum adică?

— Fata asta nu era venită cu pluta, domnule comandant, credeţi-mă.

— Avea vizitatori?

— Da. Uneori.

— Îi cunoşteaţi?

— Nu.

— Pe niciunul?

— Nu. Nu frecventa tipi de pe-aici. Dar pe puştiul ăla l-am mai văzut.

Bătrânul se uita drept în ochii lui Servaz, îi plăcea faptul că poliţistul îi arăta atâta interes.

— Vreţi să spuneţi că o mai vizitase înainte?

— Da, aşa este.

— Când?

— Acum o săptămână… I-am văzut împreună în grădină. Stăteau la taclale.

— Sunteţi sigur?

— Nu sunt senil, domnule comandant.

— Şi în alte dăţi? A fost de mai multe ori?

— Da. Îl mai văzusem.

— De câte ori?

— De cel puţin zece ori, aş zice… Fără să pun la socoteală şi dăţile care mi-or fi scăpat. Nu sunt mereu la fereastră.

Servaz era convins de contrariu.

— Aceste întâlniri se petreceau mereu în grădină?

— Nu ştiu… Nu cred, nu… O dată sau de două ori, l-am văzut sunând la uşă şi au rămas înăuntru. Dar nu vă imaginaţi că aş insinua ceva.

— Ce gen de comportament aveau? Aveau aerul să fie… *intimi?*

— Ca nişte amanţi, vreţi să spuneţi? Nu… Poate… Sincer, nu ştiu deloc. Dacă sunteţi în căutare de detalii picante, va trebui să vă adresaţi în altă parte.

— Dura de multă vreme?

Bătrânul ridică din umeri.

— Ştiaţi că era unul dintre elevii ei?

De data asta, o scânteie apăru în ochii bătrânului.

— Nu, nu ştiam.

Luă un gât de scotch.

— Nu vi se pare ciudat, un elev care îşi vizitează profesoara, singură acasă? O profă atât de frumoasă?

— Nu e treaba mea să judec.

— Vorbiţi cu vecinii dumneavoastră, domnule Winshaw? Circulau zvonuri pe acest subiect?

— *Zvonuri?* Într-un oraş ca Marsac? Glumiţi? Aşa credeţi? Nu vorbesc deloc cu vecinii: Christine se ocupă de asta. Ea e mult mai sociabilă decât

mine, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Va trebui să o întrebaţi pe ea.

— Aţi fost vreodată în casă la ea, dumneavoastră şi soţia?

— Da. Atunci când s-a mutat aici, am invitat-o la o cafea la noi. Ne-a întors invitaţia, dar o singură dată, fără îndoială din politeţe – pentru că nu a existat o continuare.

— Vă amintiţi dacă făcea colecţie de păpuşi?

— Răspunsul e da. Soţia mea a fost psiholog. Îmi amintesc foarte bine că, atunci când ne-am întors acasă, a emis o ipoteză asupra faptului de a fi văzut atât de multe păpuşi în casa unei femei singure.

— Ce gen de ipoteză?

Winshaw îi spuse.

Cel puţin, problema originii păpuşilor era acum rezolvată. Servaz nu mai avea întrebări. Dădu din cap spre un dulăpior pe care erau puse, deschise, o Tora, un Coran şi o Biblie.

— Vă pasionează religiile? întrebă el.

Winshaw zâmbi. Bău o înghiţitură, iar ochii îi sclipiră din nou, de data asta cu maliţie, pe deasupra paharului.

— Sunt fascinante, nu-i aşa? Religiile, vreau să spun… Cum oare asemenea minciuni pot orbi atât de mulţi oameni? Ştiţi cum am botezat dulăpiorul acela?

Servaz ridică o sprânceană.

— „Colţul ticăloşilor”.

6

Amicus Plato sed major amicus veritas[9]

Servaz introduse o monedă în distribuitorul de băuturi calde şi apăsă pe tasta „Cafea lungă cu zahăr”. Citise undeva că, în ciuda ideilor preconcepute, era mai multă cafeină în cafelele lungi decât în espresso. Păhărelul căzu de-a latul în lăcaşul său, jumătate de cafea curse pe alături, iar Servaz aşteptă în van zahărul şi beţişorul pentru amestecat.

Cu toate acestea, bău ceea ce rămăsese pe fundul paharului, până la ultima picătură.

Apoi mototoli paharul şi îl aruncă la gunoi.

Într-un final, împinse în uşă.

Jandarmeria din Marsac nu avea o cameră specială pentru interogatorii. Rechiziţionaseră, deci, în acest sens o sală micuţă de la primul etaj. Servaz observă imediat fereastra. Îşi încruntă sprâncenele. Primul pericol în astfel de situaţii era mai puţin o tentativă de evadare, cât una de sinucidere, dacă suspectul se simţea încolţit. Şi chiar dacă o încercare de defenestrare de la etajul întâi i se părea extrem de puţin probabilă, nu voia să îşi asume niciun risc.

— Închide obloanele, îi spuse el lui Vincent.

Samira îşi deschisese laptopul şi începuse să redacteze procesul verbal al ţinerii în custodie, indicând ora la care începuse aceasta. Apoi îşi roti ecranul spre locul în care urma să se aşeze suspectul, astfel încât să îl poată filma cu camera web integrată. Pentru a nu se ştie a câta oară, Servaz se simţi depăşit. Tinerii săi adjuncţi îl făceau să simtă în fiecare zi cât de repede se schimba lumea şi cât de inadaptat era el. Îşi zise că azi, mâine, coreenii sau chinezii vor inventa nişte roboţi-anchetatori şi că el va ajunge la gunoi. Roboţii ar fi dotaţi cu detectoare de minciuni, cu analizatori vocali şi lasere capabile să deceleze cea mai mică

inflexiune a vocii şi cea mai mică mişcare oculară. Ar fi infailibili şi lipsiţi de emoţii. Dar probabil că avocaţii ar găsi o modalitate să îi interzică pe durata ţinerii în custodie.

— Ce naiba fac? se enervă el.

În acel moment, se deschise uşa şi intră Bécker împreună cu Hugo. Băiatul nu era încătuşat. Un punct pentru jandarm. Servaz îl privi cu atenţie. Avea un aer absent. Şi obosit. Se întrebă dacă nu încercaseră şi jandarmii să îl interogheze, de capul lor.

— Ia loc, zise căpitanul.

— A văzut vreun avocat?

Bécker făcu un gest de negaţie.

— Nu a scos niciun cuvânt de când l-am reţinut.

— Dar i-aţi specificat clar că are dreptul de a vorbi cu un avocat, nu-i aşa?

Jandarmul îl fulgeră cu privirea şi îi întinse o foaie de hârtie dactilografiată, fără să se obosească să îi răspundă. Servaz citi: „Nu doreşte avocat”. Se aşeză la masă, în faţa puştiului. Bécker se duse lângă uşă. Servaz se gândi că, din moment ce mama lui Hugo era deja la curent, nu trebuia să prevină pe nimeni, conform regulilor custodiei, care erau aceleaşi pentru un adolescent de 17 ani ca pentru un major.

— Vă numiţi Hugo Bokhanowsky, începu el, şi v-aţi născut la 20 iulie 1992, la Marsac.

Nicio reacţie. Servaz citi rândul următor. Şi tresări.

— Sunteţi în anul doi de clasă pregătitoare literară la liceul din Marsac…

Va împlini 18 ani de-abia peste o lună. Şi este deja în anul al doilea de pregătitoare. Un băiat foarte inteligent… Nu era în aceeaşi clasă cu Margot – care era în primul an – dar erau măcar în aceeaşi şcoală. În consecinţă, exista probabilitatea ca Margot să o fi avut drept profă pe Claire Diemar. Îşi propuse să o întrebe.

— O cafea?

Nicio reacţie. Servaz se întoarse spre Vincent.

— Du-te să-i cauţi o cafea şi un pahar cu apă.

Espérandieu se ridică. Servaz se uită cu atenţie la tânăr. Îşi ţinea ochii în jos, cu mâinile prinse între genunchii strânşi, acolo unde o gaură din jeanşii săi lăsa să i se vadă picioarele bronzate, într-un gest evident de apărare.

E speriat de moarte.

Of, o faţă atât de frumoasă, care cu siguranţă plăcea fetelor, cu părul tuns atât de scurt, încât părea un puf blond şi mătăsos pe capul său rotund, care strălucea în lumina neoanelor. Barbă de trei zile. Purta un tricou cu ceva scris în engleză, despre o universitate americană.

— Eşti conştient că totul pare împotriva ta? Ai fost găsit în casa lui Claire Diemar în seara în care ea a fost victima unei agresiuni de o barbarie extremă. Conform raportului din faţa mea, erai evident sub influenţa alcoolului şi a drogurilor în acel moment.

Îl privi atent, dar tânărul nu mişcă. Poate că era încă sub efectul stupefiantelor. Poate că, pur şi simplu, nu îşi revenise.

— Amprentele tale erau cam peste tot prin casă…

— …

— Urme de noroi şi de iarbă pe pantofii tăi, după ce ai fost în grădină.

— …

Servaz îi aruncă o privire întrebătoare lui Bécker. Acesta îi răspunse cu o ridicare din umeri.

— Urme identice pe scară şi în baia în care Claire Diemar a fost găsită moartă…

— …

— Mobilul tău atestă faptul că ai sunat-o pe victimă de 18 ori doar în cursul ultimelor două săptămâni.

— …

— Despre ce aţi vorbit? Ştim că era profesoara ta… O apreciai ca profesoară?

Niciun răspuns.

La dracu', nu ajungem nicăieri.

Gândul îi fugi la Marianne: fiul ei lăsa perfect impresia unui vinovat şi se comporta ca unul. Pentru o clipă, vru să o sune pentru a-i cere să-l convingă să coopereze.

— Ce făceai la Claire Diemar?

— …

— La naiba, eşti surd sau ce ai? Tu nu vezi în ce rahat eşti?

Vocea Samirei. Din senin. Aspră şi stridentă ca un fierăstrău. Hugo tresări. Îşi ridică în sfârşit privirea şi, pentru un moment, păru uşor surprins să descopere gura mare, ochii bulbucaţi şi nasul mic al franco-sino-marocancei. De parcă n-ar fi fost de ajuns, Samira mai avea şi tendinţa de a abuza de rimel şi de fard de pleoape. Dar asta nu dură decât o fracţiune de secundă. Apoi, privirea lui Hugo coborî la loc pe genunchii săi.

Furtună afară, linişte înăuntru. Nimeni nu părea să vrea să o întrerupă.

Servaz făcu un schimb de priviri cu Samira.

— Nu vreau să te învinovăţesc de nimic, zise el într-un sfârşit. Vrem doar să stabilim adevărul. *Amicus Plato sed major amicus veritas.*

„Prieten mi-e Platon, dar mai prieten mi-e adevărul."

Oare asta era expresia latinească?

De data aceasta, obţinuse o reacţie.

Hugo se uita la el…

Ochi extraordinar de albaştri. *Privirea maică-sii,* se gândi Servaz, deşi aceasta avea ochii verzi. Şi în forma buzelor şi a feţei putea recunoaşte genele lui Marianne. Asemănarea aceasta fizică îl tulbură.

— Am vorbit cu mama ta, spuse el dintr-odată, fără să se gândească. Am fost prieteni, acum mult timp. Foarte buni prieteni.

— …

— Înainte de a-l cunoaşte pe tatăl tău…

— Nu mi-a vorbit niciodată de dumneavoastră.

Prima frază pronunţată de Hugo Bokhanowsky căzu ca o ghilotină. Servaz se simţi de parcă primise un pumn în stomac.

Ştia că Hugo spunea adevărul.

Îşi drese vocea.

— Şi eu am învăţat la Marsac, spuse el. Ca şi tine. Iar acum învaţă aici fiica mea. Margot Servaz. E în anul întâi.

Acum chiar că se bucura de toată atenţia tânărului.

— Margot e fata dumneavoastră?

— O cunoşti?

Tânărul ridică din umeri.

— Cine nu o cunoaşte pe Margot? Nu e genul care să treacă neobservată… Margot e o fată de treabă… Nu ne-a spus că taică-său e gabor.

Acum, ochii lui Hugo erau fixaţi pe el şi nu se mai dezlipeau. Poliţistul îşi dădu seama că se înşelase: puştiului nu îi era frică, ci doar hotărâse să nu vorbească. Şi, deşi nu avea decât 17 ani, părea mult mai matur. Servaz continuă cu blândeţe.

— De ce refuzi să vorbeşti? Eşti conştient de faptul că nu faci decât să-ţi agravezi situaţia dacă te porţi aşa? Vrei să chemăm un avocat? Te consulţi mai întâi cu el şi apoi vorbim.

— La ce m-ar ajuta? Eram la faţa locului când a murit sau imediat după… Nu am alibi… Totul mă acuză… Deci, eu sunt vinovat, nu?

— Aşa este?

Ochii albaştri se cufundară într-ai săi. Servaz nu putu citi în ei nici vinovăţie, nici inocenţă. Nu putea descifra nimic în această privire, poate doar o aşteptare.

— E ceea ce credeţi, în orice caz… Atunci, ce mai contează dacă este sau nu adevărat?

— Ar face o mare diferenţă, zise Servaz.

Dar era o minciună, o ştia prea bine. Închisorile franceze erau pline de inocenţi – şi străzile pline de vinovaţi. Judecători şi avocaţi se prefăceau că îşi îmbracă robele şi virtutea pentru a-şi declama discursurile asupra moralei şi a Dreptului, în timp ce acceptau un sistem despre care ştiau prea bine că producea erori judiciare pe bandă rulantă.

— Ai sunat-o pe mama ta ca să-i spui că te-ai trezit în casa aceea şi că înăuntru era o femeie moartă, aşa este?

— Da.

— Unde erai când te-ai trezit?

— În salon, jos.

— Unde anume, în salon?

— Pe canapea. Aşezat.

Hugo se uită la Bécker.

— Le-am zis eu.

— Şi apoi, ce ai făcut?

— Am strigat-o pe domnişoara Diemar.

— Ai rămas aşezat?

— Nu. Uşile dinspre grădină erau deschise şi ploaia intra în casă. Am ieşit pe acolo.

— Nu te-ai întrebat unde erai?

— Am recunoscut casa.

— Mai fuseseşi acolo?

— Da.

— Deci, ai recunoscut locul. Veneai des aici?

— Destul.

— Adică? De câte ori?

— Nu-mi mai amintesc…

— Încearcă să-ţi aduci aminte.

— Nu ştiu… De zece ori, poate… sau 20…

— Cum se face că o vizitai atât de des? Şi că îi telefonai tot timpul? Domnişoara Diemar îi primea aşa, la ea acasă, pe toţi elevii din Marsac?

— Nu, nu cred.

— Atunci, de ce tu? Despre ce vorbeaţi?

— Despre ceea ce scriu.

— Ce?

— Scriu un roman… I-am vorbit despre el lui Clai… domnişoarei Diemar… Era foarte interesată, mi-a cerut să citească ce scrisesem… Discutam regulat despre asta. Şi la telefon…

Servaz îl scrută din priviri pe Hugo. Un fior. Şi el începuse să scrie un roman pe când era elev la Marsac. Marele roman modern… Gloriosul vis al oricărui ucenic scriitor… Acel roman care îi va face pe editori şi cititori să spună „Jos pălăria!” Povestea

unui tetraplegic care nu trăia decât cu gândul, dar a cărui viaţă interioară, înflăcărată şi intensă ca o junglă tropicală, era mai bogată decât a majorităţii oamenilor. Se oprise a doua zi după ce tatăl său se sinucisese.

— Îi spuneai Claire? observă el.

O ezitare.

— Da.

— De ce natură erau relaţiile voastre?

— Tocmai v-am spus. Era interesată de ceea ce scriam.

— Îţi dădea sfaturi de scris?

— Da.

— Şi i se părea că scrii bine?

Privirea lui Hugo. O sclipire de mândrie în pupilele sale.

— Zicea… zicea că nu mai citise ceva asemănător de multă vreme.

— Îmi spui şi mie titlul?

Îl văzu pe Hugo ezitând. Servaz se puse în locul său. Cu siguranţă că tânărul autor nu avea nicio poftă să împărtăşească acest gen de lucruri cu un necunoscut.

— Se numeşte „Cercul”…

Servaz vru să întrebe şi despre ce era vorba, dar nu o făcu. Simţea în el o perplexitate profundă, care începea să urce – odată cu o adiere de empatie la adresa tânărului. Nu se lăsa păcălit. Ştia că era din cauză că acesta îi amintea de el însuşi, cu 23 de ani înainte. Şi poate şi pentru că era fiul lui Marianne. Dar asta nu-l făcea să se întrebe mai puţin dacă nu cumva fusese posibil să o ucidă pe singura persoană capabilă să îi înţeleagă şi aprecieze munca.

— Să ne întoarcem la ceea ce ai făcut după aceea, în grădină.

— Am intrat în casă. Am strigat-o. Am căutat peste tot.

— Nu te-ai gândit să suni la poliţie în acel moment?

— Nu.

— Şi apoi?

— Am urcat, am scotocit în fiecare cameră, una câte una… Până în baie… Şi acolo… *am văzut-o.*

Mărul lui Adam i se mişcă sus-jos.

— Am intrat în panică… Nu ştiam ce să fac. Am încercat să îi scot capul din apă, i-am tras palme ca să o trezesc, am strigat, am încercat să-i desfac nodurile. Dar erau prea multe, prea strânse, şi nu reuşeam: apa le făcuse să se umfle. Am înţeles repede că era prea târziu…

— Zici că ai încercat să o reanimezi?

— Da, asta am făcut.

— Şi lanterna?

Servaz văzu cum lui Hugo i se zbat imperceptibil pleoapele.

— Cred că ai văzut lanterna care îi era aprinsă în gură, nu?

— Da, evident…

— Atunci, de ce nu ai încercat… *să o scoţi?*

Hugo ezită.

— Nu ştiu… cred că pentru că…

— Pentru că mi-era silă să bag degetele în gura…

— Vrei să spui: *în gura unei moarte?*

Servaz îi văzu umerii prăbuşindu-se.

— Da. Nu. Nu numai. În gura lui Claire…

— Şi înainte? Ce se întâmplase înainte? Zici că te-ai trezit acasă la Claire Diemar, ce înţelegi prin asta?

— Exact ceea ce am zis. Mi-am recăpătat cunoştinţa în salonul ei.

— Vrei să spui că îţi pierduseşi cunoştinţa?

— Da… În fine, aşa cred… le-am explicat deja toate astea colegilor dumneavoastră.

— Explică-mi şi mie: ce făceai în momentul în care ţi-ai pierdut cunoştinţa, îţi mai aminteşti?

— Nu… prea… nu sunt sigur… e ca *o… gaură…*

— O gaură de memorie?

Servaz văzu că Bécker îl privea fix pe el, şi nu pe Hugo. Privirea jandarmului era grăitoare. Văzu de asemenea că Hugo se arăta foarte afectat de cele întâmplate. Era suficient de inteligent pentru a înţelege că această gaură nu era în folosul lui.

— Da, mărturisi el cu strângere de inimă.

— Care este ultimul lucru de care îţi aminteşti?

— Ultimul este că mă aflam la *Dubliners* cu nişte prieteni, ceva mai devreme.

Servaz îşi lua notiţe stenografiind. Nu avea încredere în camera web, cum nu avea încredere în gadgeturi în general.

— *Dubliners?*

Cunoştea locul. Pub-ul exista deja de pe vremea lui. Fusese cartierul general al lui Servaz şi al prietenilor săi pe atunci.

— Da.

— Ce făceaţi acolo? Cât era ceasul?

— Ne uitam la Campionatul Mondial de Fotbal. Era meciul de deschidere şi îl aşteptam pe cel al Franţei.

— „Aşteptam”? Vrei să spui că nu îţi aminteşti să fi văzut Uruguay – Franţa?

— Nu… poate… nu mai ştiu ce am făcut în cursul serii. Ştiu că pare ciudat, dar nu ştiu cât timp a durat… Nici în ce moment anume am leşinat.

— Crezi că te-a lăsat cineva inconştient, nu-i aşa? Că te-a lovit cineva?

— Nu, nu cred asta, am verificat… nu am niciun cucui… şi nici nu mă doare capul… În schimb, mă simţeam năuc când m-am trezit, aveam impresia că am capul plin de ceaţă…

Se prăbuşea vizibil, pe măsură ce îşi dădea seama că tot ceea ce spunea îl acuza.

— Crezi că te-a drogat cineva?

— Da, e posibil.

— Vom verifica. Unde asta, la pub?

— Habar nu am!

Servaz făcu un schimb de priviri cu Bécker. Privirea jandarmului spunea fără niciun dubiu: *vinovat.*

— Înţeleg. E posibil să îţi revină memoria. În cazul acesta, să nu te fereşti să vorbeşti cu mine, este important.

Hugo dădu din cap cu amărăciune.

— Nu sunt idiot.

— Mai am o întrebare: îţi place fotbalul?

O lucire de surpriză în ochii albaştri.

— Da, de ce?

— Ţi se răceşte cafeaua, zise Servaz. Bea-o. Noaptea riscă să fie lungă.

★★★

— O femeie singură într-o casă neîncuiată, zise Samira.

— Şi niciun semn de efracţie pe nicăieri, zise Espérandieu.

— Cred că ea i-a deschis. Era elevul ei, la urma urmei, n-avea niciun motiv să-i fie teamă de el. Şi a spus-o şi el: mai venise pe-aici. Şi a sunat-o de 18 ori în ultimele două săptămâni… Ca să vorbească despre „cărţulii”? Să fim serioşi!

— EL ESTE, decretă Vincent.

Servaz se întoarse spre Samira, care aprobă cu o mişcare a capului.

— Sunt de acord. A fost arestat în casa victimei. Şi nu există nici urmă legată de prezenţa vreunui alt individ. Nimic. Nicăieri. Nici cea mai mică probă că o terţă persoană ar fi fost acolo. În schimb, urmele lui sunt peste tot. Etilotestul a arătat că avea 0,85 grame de alcool în sânge; analizele ne vor spune dacă a luat şi stupefiante, ceea ce este probabil, dată fiind starea în care l-am găsit, şi în ce cantităţi. Jandarmii afirmă că, atunci când a fost somat, avea pupilele dilatate şi era total năuc.

— Chiar el spune că a fost drogat, remarcă Servaz.

— Mda, sigur… De cine? I s-a găsit maşina parcată puţin mai departe. Deci nu el a condus-o? Admiţând că a fost altcineva, zice că s-a trezit în casă: asta înseamnă că adevăratul asasin a riscat să-l scoată pe Hugo din maşină şi să îl trambaleze până în casa lui Claire? Ceva nu se leagă! Mai multe case dau în stradă, dintre care trei lipite şi cu etaj, chiar în faţa casei victimei…

— Toată lumea se uita la fotbal, obiectă Servaz. Chiar şi noi.

— Nu chiar toată lumea: bătrânul de vizavi l-a văzut foarte bine.

— Dar nu l-a văzut venind. Nimeni nu l-a văzut când a intrat. De ce ar fi rămas acolo, aşteptând să venim să-l culegem, dacă ar fi fost vinovat?

— Cunoşti statisticile la fel de bine ca noi, răspunse Samira. În 15 la sută din cazuri, autorul unei crime se predă singur forţelor de ordine, în 5 la sută îi spune unui terţ care anunţă poliţia şi în 38 la sută aşteaptă cuminţel la locul crimei sosirea forţelor de ordine, gândindu-se că trebuie să existe vreun martor care le-a chemat cu siguranţă. Adică ceea ce a făcut şi puştiul nostru. În realitate, aproape două treimi din cazuri sunt elucidate încă din primele ore datorită atitudinii criminalului.

Într-adevăr, Servaz cunoştea cifrele.

— Da, dar aceştia nu pretind apoi că sunt nevinovaţi.

— Era varză. Când a început să-şi revină, a devenit conştient de ceea ce făcuse şi de ceea ce risca să păţească, zise Espérandieu. Pur şi simplu, încearcă să-şi salveze pielea.

— Singura întrebare care merită pusă acum, zise Samira, este dacă agresiunea a fost premeditată.

Cei doi adjuncţi îl priveau cu atenţie, aşteptând o reacţie din partea sa.

— Totuşi, crima a fost regizată, şi e o regie ieşită din comun, nu-i aşa? replică el. Sforile, lanterna, păpuşile… Nu e nimic obişnuit la crima aceasta… Cred că ar trebui să nu ne pripim să tragem nişte concluzii.

— Puştiul era varză, zise Samira ridicând din umeri. Probabil că a avut o criză de delir. N-ar fi prima dată când un drogat face chestii nebuneşti… Nu-mi miroase bine băiatul ăsta… Şi, oricum, toate aparenţele sunt împotriva lui, nu? La dracu', şefu'… în orice alte circumstanţe, aţi fi ajuns la aceleaşi concluzii cu noi.

El tresări.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Aţi spus-o singur: i-aţi cunoscut bine mama. Şi ea este cea care a sunat după ajutor, dacă nu mă înşel.

Servaz se încordă sub lovitura ca de bici a acestui apropo. Şi totuşi, existau multe detalii care nu erau în regulă. *Regia, lanterna, păpuşile…* se gândi el. *Şi timingul…* Ceva referitor la alegerea momentului nu-i dădea pace. Să zicem că puştiul o luase razna, dar de ce anume în această seară, când toată lumea se uita la televizor?

Întâmplare, coincidenţă? În 16 ani de meserie, Servaz învăţase să elimine acest cuvânt din vocabularul său. Lui Hugo îi plăcea fotbalul. De ce ar alege cineva care iubeşte transmisiunile sportive fix această seară pentru a ucide pe cineva? *Poate doar dacă voia să nu fie nimeni atent…* Or, Hugo rămăsese la faţa locului şi se lăsase prins fără să încerce să se ascundă.

— Această anchetă s-a terminat înainte de a fi început, trase Samira concluzia, în timp ce îşi trosnea falangele.

El o opri cu un gest.

— Nu chiar. Întoarceţi-vă acolo şi verificaţi dacă tehnicienii au examinat cu atenţie maşina lui Hugo. Cereţi-le să folosească cianoacrilat.

I-ar fi plăcut să aibă la dispoziţie o cabină, să poată lua la puricat milimetru cu milimetru interiorul şi exteriorul maşinii. O cabină precum cele folosite de vopsitorii de maşini, în care să poată produce vapori de cianoacrilat – un fel de superglue – prin încălzire. La contactul cu grăsimile depuse de degete, vaporii de cianoacrilat ar reacţiona şi ar lăsa să se vadă amprentele colorate în alb. Din nefericire, nu era disponibilă nicio astfel de cabină pe o rază de mai mult de 500 de kilometri, şi nici nu se punea problema de a-i strica afacerea vreunui meşter cinstit cu experienţele lor: în consecinţă, tehnicienii vor trebui să se mulţumească cu „ciano-shot-uri” – difuzoare portabile. Oricum, cel mai probabil, ploaia violentă curăţase deja caroseria.

— Şi apoi, interogaţi-i pe riverani. Luaţi toate casele de pe stradă la rând, una câte una.

— O anchetă de vecinătate la ora asta? E două noaptea!

— Ei bine, daţi-i jos din pat. Vreau un răspuns înainte să ne întoarcem la Toulouse. Poate a văzut cineva ceva, poate a auzit ceva, a observat ceva, în noaptea asta sau în zilele trecute, ceva ce i s-a părut nelalocul lui, ceva neobişnuit, nu contează ce anume, chiar şi dacă nu are legătură cu ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta.

Le văzu privirile neîncrezătoare.

— La treabă!

7

Margot

Mergeau printre dealuri. Septembrie. Încă era cald; în jurul lor era vară şi, pentru că instalaţia de climatizare era în pană, Servaz lăsase geamurile în jos. Pusese un CD de Mahler şi se simţea într-o dispoziţie excelentă. Nu numai că era frumos afară şi că mergea alături de fiica sa în maşină, dar o mai şi ducea într-un loc pe care îl cunoştea bine – deşi nu mai fusese acolo de foarte multă vreme.

În timp ce conducea, se gândea la eleva mediocră care fusese Margot în şcoala primară. Apoi venise criza adolescenţei. Nici în ziua de azi, cu toate piercing-urile alea, cu părul vopsit în culori bizare şi cu gecile ei de piele, fiică-sa nu avea absolut deloc aerul unei premiante. Dar ştia foarte bine că Margot, sub aparenţa ei de punkistă, avea note foarte bune. Însă Marsac avea cea mai bună clasă pregătitoare din regiune. Cea mai exigentă. Trebuia să dovedeşti capacităţi excelente ca să fii admis. Servaz însuşi o făcuse, cu 23 de ani mai devreme, pe vremea în care voia să devină scriitor. În loc de asta, devenise poliţai. Tot conducând prin peisajul estival, în această dimineaţă, se simţea plin de o mândrie care îl umflase ca un balon de săpun.

— E frumos aici, a spus Margot scoţându-şi căştile din urechi.

Servaz a aruncat o privire rapidă în jur. Drumul şerpuia printre dealuri înverzite, traversa păduri însorite şi câmpuri de grâu, blonde şi mătăsoase. Când încetinea pentru a putea lua vreo curbă, se auzeau cântecul păsărilor şi scârţâitul insectelor.

— Cam „mortal”, nu?

— Hmm. Cum e la Marsac?

— Oraş mic. Liniştit. Presupun că există aceleaşi pub-uri studenţeşti. De ce ai ales Marsac şi nu Toulouse?

— Din cauza lui Van Acker. Profu de Litere.

Chiar şi după tot acest timp, numele lui Van Acker îi producea o reacţie asemănătoare cu un impuls electric care îi stimula o zonă a inimii inactivă de mult. A încercat, totuşi, să întrebe pe un ton detaşat:

— E chiar atât de bun?

— Cel mai bun pe o rază de 500 de kilometri.

Margot ştia ceea ce voia. Fără nicio îndoială. Şi-a amintit de vorbele amantului căsătorit al fiicei sale, singura dată când îl întâlnise, în piaţa Capitole, cu câteva zile înainte de Crăciun: „Sub exteriorul rebel, Margot e o fată formidabilă, sclipitoare şi independentă. Şi mult mai matură decât păreţi să o credeţi”. O conversaţie penibilă, amară, plină de acuze – dar care îi oferise ocazia de a-şi da seama că o cunoştea prea puţin.

— Ai fi putut să faci şi tu un efort cu ţinuta.

— De ce? Îi interesează creierul meu, nu ţoalele.

Asta era Margot… Şi totuşi, nu era sigur că acest argument avea să convingă corpul profesoral. Au traversat pădurea cea mare din Marsac, întinsă pe kilometri întregi, cu aleile pentru călărie, potecile şi parcările sale, apoi au intrat în oraş pe lungul drum drept străjuit de platani, pe care mersese de sute de ori Servaz în tinereţea sa.

— Nu te deranjează deloc să stai la internat de luni până sâmbătă? a întrebat el, în timp ce treceau pe străduţele pline de cafenele şi de magazine.

— Nu ştiu, a răspuns ea privind pe geamul coborât. Nu m-am gândit prea mult la asta. Îmi imaginez că aici voi întâlni oameni interesanţi, cu totul altfel faţă de cretinii de la liceu. Pe vremea ta cum era?

Întrebarea l-a prins nepregătit. Nu avea chef să vorbească despre asta.

— Era bine, a răspuns el.

Pe străzi erau o groază de biciclete, călărite în special de studenţi, dar şi de câţiva profesori cu sacoşe din piele, burduşite de cărţi, în spatele şeilor sau în faţa ghidoanelor. La Marsac erau mai multe facultăţi: de drept, de ştiinţe, umaniste… Oraşul

acesta părea atins de „tinerism”. Cu excepţia vacanţelor, jumătate din populaţie avea mai puţin de 25 de ani.

Au ieşit din oraş prin partea de nord. O pajişte verde, mărginită de o pădure stufoasă la orizont.

— Acolo, i-a arătat el.

O clădire înaltă şi lungă în dreapta lor, la oarecare distanţă de drum, la capătul unei mari prerii. Părea foarte veche, datorită acoperişurilor sale punctate cu coşuri de fum, faţadei străpunse de ferestre cu rame de lemn şi arhitecturii complexe. În jurul venerabilului edificiu, se înălţau mai multe clădiri joase şi moderne, din beton, aşezate pe peluză ca nişte piese de domino care nu se potrivesc între ele. L-au năpădit amintirile. Revedea, în spatele clădirii, statuile gânditoare şi bazinele cu apă verde, boschetele colonizate de vâsc, terenurile de tenis invadate de frunze moarte în noiembrie, pista de atletism, păduricea în care îi plăcea să se plimbe înspre o colină mai mare, cu panta blândă şi cu o panoramă pe deasupra crestei celorlalte coline, până la Pirineii albiţi din toamnă şi până în primăvară.

Un val de nostalgie i-a strâns inima într-un pumn de gheaţă.

Fără să-şi dea seama, a prins cu putere volanul cu degetele. Mult timp visase la o a doua şansă, apoi înţelesese, într-un sfârşit, că aceasta nu va exista. O lăsase să treacă pe a sa. Avea să îşi sfârşească viaţa de bărbat la fel cum o începuse: gabor. Până la urmă, visurile sale se dovediseră a fi la fel de lipsite de substanţă precum norii.

Din fericire pentru el, senzaţia aceasta nu a durat decât un moment. În clipa următoare, dispăruse.

Au ieşit de pe drum şi au început să urce aleea asfaltată, mărginită pe stânga de o barieră vopsită în alb, care o separa de prerie şi de clădirea principală, iar pe dreapta de un rând de stejari bătrâni, de cealaltă parte a unui şanţ. Câţiva cai zburdau prin prerie. Nu se putuse împiedica să se gândească la ancheta din iarna lui 2008-2009.

— Urmăreşte-ţi visurile până la capăt, a zis el deodată.

Cu vocea sugrumată…

Margot a întors capul, surprinsă. Ar fi vrut să îşi poată ascunde ochii umezi.

★ ★ ★

— Această clasă pregătitoare vă oferă o educaţie foarte exigentă. Este adresată elevilor foarte motivaţi, care au o mare putere de muncă. Cei doi ani pe care urmează să-i petreceţi la noi vă vor da ocazia să vă dezvoltaţi personal, să aveţi o ucenicie fecundă, întâlniri şi experienţe fără precedent. Cunoaşterea pe care v-o vom împărtăşi nu neglijează deloc latura umană. Spre deosebire de alte instituţii, noi nu suntem obsedaţi de statistici, le-a explicat, cu un zâmbet, directorul.

Servaz era convins de contrariu. În spatele şefului instituţiei, fereastra era deschisă. Zărea iedera, auzea sunetul unei maşini de tuns iarba, lovituri de ciocan. Ştia că biroul directorului se găsea în vârful unui turn rotund, de la colţul construcţiei, şi că fereastra sa dădea în spatele clădirii: cunoştea locul acesta ca pe buzunarele sale.

— Nu se acceptă nicio repetare a primului an, cu excepţia accidentelor sau a bolilor grave, dovedite cu certificate medicale, şi doar cu aprobarea şefului instituţiei şi a consiliului clasei. În schimb, gradul de dificultate la probele de admitere în şcolile normale superioare face deseori necesară repetarea celui de-al doilea an. Oferim această posibilitate tuturor elevilor care au demonstrat, de-a lungul celor doi ani, că au calităţile necesare.

O rază de soare a mângâiat plicul cu numele lui Margot când directorul l-a deschis şi a extras din el o foaie volantă, pe care a examinat-o atent.

— Şi iată-ne ajunşi la alegerea opţiunilor. Aceasta este o chestiune foarte serioasă. Nu trebuie să alegi la întâmplare, fată dragă. În realitate, chiar dacă alegerea opţiunilor pentru Concurs nu se face decât la intrarea în anul al doilea, aceasta va fi condiţionată de opţiunile pe care le veţi alege în

primul an. Şi nu vă sfătuiesc să alegeţi mai multe opţiuni doar pentru a fi, să zicem, *acoperiţi*… Încărcătura de muncă este foarte mare, o asemenea alegere ar avea efecte negative asupra calităţii acesteia.

Apoi a numărat pe degete:

— În primul an, aveţi deja cinci ore de franceză, patru ore de filosofie, cinci de istorie, patru de limba vie 1, trei de limbile şi cultura antichităţii, două de geografie, două de limba vie 2 şi două de educaţie fizică şi…

— Mi-am ales deja opţiunile, l-a întrerupt Margot. Module de specialitate latină şi greacă, nivelul confirmat. Şi teatru. Ca limbă vie 1, am ales engleza. Limbă vie 2, germana.

Stiloul şefului instituţiei scrijelea hârtia.

— Foarte bine. Veţi păstra aceste alegeri pentru tot anul, ne-am înţeles?

— Da.

Se întorsese atunci spre Servaz cu un zâmbet de încântare.

— Iată o persoană care ştie ce vrea.

8

Muzică

Servaz se întoarse în cameră. Două şi jumătate noaptea. Oboseala şi frica se puteau citi pe faţa puştiului. Servaz simţi imediat că atmosfera se schimbase. Atâta presiune şi atâta frică! Ora mărturisirilor. Se apropia. Mărturisirile spontane, mărturisirile false, mărturisirile veridice, mărturisirile fanteziste, mărturisirile smulse… Mărturisesc pentru că asta mă uşurează de povara vinovăţiei, mărturisesc pentru că m-am săturat, pentru că sunt prea obosit, prea neputincios, pentru că am o nevoie irezistibilă să mă duc să fac pipi, mărturisesc pentru că tipul ăla nesuferit, de acolo, îmi tot suflă în nas o respiraţie infectă, mărturisesc pentru că mă scoate din minţi cu urletele lui şi pentru că mă înfricoşează, mărturisesc pentru că asta e ce vor toţi, în fond, şi pentru că o să ajung să fac o criză cardiacă, un infarct, o hipoglicemie, o insuficienţă renală, o epilepsie… Aprinse o ţigară şi i-o întinse lui Hugo, în ciuda pictogramei agăţate pe perete. Tânărul o luă. Trase primul fum cu recunoştinţa unui naufragiat căruia i se întinde o ploscă plină cu apă dulce, lăsând otrava să îi coboare pe trahee în plămâni. Servaz observă că nu înghiţea fumul, dar părea să se simtă indiscutabil mai bine după asta. Hugo se uita la el în tăcere. Afară, ploaia bombarda zgomotos şi cu consecvenţă un rând de pubele.

Erau singuri. Aşa cum se întâmpla întotdeauna când, într-un grup de interogatoriu, devenea evident că undele circulau mai bine între unul dintre membri şi suspect. Nu conta dacă era vorba despre şeful grupului sau un subordonat: important era să se poată stabili un dialog.

— Mai vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Ceva de băut? Încă o ţigară?

Tânărul clătină din cap.

— M-am lăsat de fumat, spuse el.

— De când?

— De opt luni.

— Te deranjează să continuăm?

Servaz primi drept răspuns o privire neliniştită.

— Credeam că s-a terminat…

— Nu chiar… Mai avem câteva puncte de clarificat, zise Servaz deschizându-şi din nou carneţelul. Vrei să o lăsăm pe mai târziu?

Din nou, Hugo clătină din cap.

— Nu, nu. E în regulă.

— Foarte bine. Încă o oră sau două, şi te vei putea duce să te culci.

— Unde? întrebă tânărul, cu ochii mari. La închisoare?

— În celula de custodie, pentru moment. Dar va trebui să te ducem la Toulouse. De acum înainte, această anchetă este de competenţa SRPJ.

Văzu cum privirea lui Hugo se veştejeşte.

— Aş vrea să o sun pe mama…

— Nu suntem obligaţi să te lăsăm să faci asta. Dar îi vei putea telefona imediat ce terminăm, bine?

Tânărul se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă. Îşi întinse picioarele lungi pe sub masă.

— Încearcă să îţi aminteşti dacă ţi s-a părut ceva ciudat în acea seară.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu… orice… Un detaliu… Ceva ce ţi-a lăsat o senzaţie de rău, de exemplu… o chestie care nu era la locul ei… Orice îţi trece prin cap.

Hugo ridică din umeri.

— Nu, nu găsesc nimic.

— Fă un efort, e pielea ta în joc!

Servaz ridicase vocea. Hugo îl privi surprins. Afară, se mai auzi un tunet.

— *Muzica…*

Servaz îl privi cu atenţie.

— Care muzică?

— Ştiu că pare o tâmpenie, dar mi-aţi cerut să…

— Ştiu ce ţi-am cerut. Deci? Despre ce muzică este vorba?

— Când m-am trezit, se auzea muzică din combină…

— Şi asta e tot? Ce este atât de neobişnuit în asta?

— Ei bine… se văzu că Hugo reflecta. Claire punea deseori muzică atunci când eram acolo, dar… niciodată de genul acesta…

— Ce gen era?

— Muzică clasică…

Servaz îl privi. *Muzică clasică…* Simţi un fior coborându-i de-a lungul şirei spinării.

— Nu asculta aşa ceva de obicei?

Hugo încuviinţă din cap.

— Eşti sigur de asta?

— Din câte ştiu eu… Punea jazz… sau rock. Chiar şi hip-hop. Dar nu îmi aduc aminte să mai fi auzit vreodată muzică clasică la ea, înainte de seara aceasta. Îmi amintesc că, în momentul în care m-am trezit, mi s-a părut imediat… *ciudat.* Muzica asta sinistră care se auzea tare, casa deschisă şi nimeni care să răspundă. Nu era deloc genul ei.

Servaz începea să simtă cum îl cuprinde o nelinişte surdă. Ceva foarte vag, difuz.

— Altceva, nimic?

— Nu.

Muzică clasică… Îi venise o idee, dar o goni imediat, atât de ridicolă i se păru.

★ ★ ★

Când se întoarse în casa lui Claire Diemar, găsi acolo acelaşi circ. Străduţa era acum ticsită de furgonete şi de alte vehicule, mass-media intrase şi ea în joc, în ciuda orei târzii – sau matinale, depinde cum o priveai –, cu microfoanele, camerele şi agitaţia lor profesională. Judecând după prezenţa unei rulote dotate cu antenă parabolică pe acoperiş, se părea că nu doar comentariile fotbalistice urmau să facă subiectul ştirilor televizate de a doua zi. Servaz era totuşi convins că uciderea unei profesoare de limbi şi cultură antică va fi lăsată abia

la coada performanţei jalnice a fotbaliştilor naţionalei.

Îşi ridică gulerul hainei, oricum adusă la stadiul de cârpă de şters pe jos, şi traversă rapid pavajul alunecos, ecranând cu palmele explozia de lumină a bliţurilor.

Înăuntru, fusese lăsat pentru trecere doar un pasaj îngust, delimitat de benzile criminaliştilor, care ducea de la uşa de intrare şi până la uşile vitrate ale grădinii. Servaz reperă combina stereofonică, dar tipii de la criminalistică se ocupau de ea chiar în acel moment, cu pensulele şi soluţiile lor revelatoare. În aşteptare, se hotărî să examineze grădina. Păpuşile dispăruseră. Câţiva tehnicieni plantau în iarbă repere numerotate, printre copaci, acolo unde se găseau ipotetice indicii. Căsuţa de lângă piscină era deschisă şi luminată puternic. Servaz se apropie. Înăuntru stăteau ghemuiţi doi tehnicieni în salopete albe. Mai zări o chiuvetă, câteva şezlonguri strânse, mincioguri, jocuri şi bidoane cu produse de tratare a apei pentru piscină.

— Aţi găsit ceva?

Unul dintre ei întoarse spre el o privire mărită de o pereche de ochelari groşi, portocalii, şi scutură din cap a negaţie.

Servaz făcu apoi ocolul bazinului. Încetişor. Apoi traversă peluza mustind de apă, în direcţia pădurii. Aceasta forma un perete compact de verdeaţă, la poalele căruia gazonul se oprea. Nu exista niciun gard acolo, dar vegetaţia era suficient de densă pentru a servi de barieră naturală. Şi totuşi, observă două mici breşe, de care se apropie. Era întuneric înăuntru, ca într-un cuptor, iar ploaia se cernea zgomotos prin coroanele arborilor de deasupra lui, fără să ajungă până la el. Primul pasaj îl duse la o fundătură, după doar câţiva metri. Se întoarse pe acelaşi drum, ieşi pe peluză şi îl încercă pe următorul. Acesta din urmă, în schimb, părea să se aventureze mai departe. Nu era decât ca o crăpătură, aproape de neobservat, între trunchiuri şi tufişuri, iar Servaz trebui să se contorsioneze pentru a se

strecura pe acolo. Însă pasajul se înfunda cu hotărâre în tenebre, precum un filon de argint în rocile de cuarţ. Acoperişul arborilor oprea aproape în întregime ploaia şi lanterna lui Servaz jupuia ramurile, care dădeau impresia că ar vrea să îl reţină. Se împletici pe o saltea de frunze şi de ramuri moarte, care îl obligă să se uite unde punea piciorul, înaintă vreo zece metri fără ca pasajul să se lărgească nicăieri şi sfârşi prin a face cale-ntoarsă, promiţându-şi să se întoarcă pe lumină. Se pregătea să iasă când, în întunericul aproape total, ghici ceva alb pe pământ şi îndreptă fasciculul lanternei în direcţia aceea.

O grămadă de cilindri mici şi deschişi la culoare, pe solul întunecat şi plin de frunze.

Ţigări…

Se aplecă. Chiştoace. Vreo jumătate de duzină.

Cineva stătuse acolo să fumeze pentru ceva timp. Servaz înălţă capul. Din locul în care se găsea, vedea cu claritate acea parte a casei care dădea în grădină. Uşile vitrate şi chiar interiorul salonului, luminat de proiectoarele criminaliştilor. Printr-o fereastră de la etaj se putea întrezări, în spatele perdelelor, mobilierul dintr-o cameră. Un punct de observaţie ideal…

Simţi cum i se ridică perii de pe ceafă. Persoana care poposise aici cunoştea bine locurile. Încercă să îşi spună că era vorba de un grădinar. Sau chiar de Claire Diemar însăşi. Dar nu se potrivea. Nu vedea niciun motiv valabil pentru care cineva ar fi stat acolo, în boschete, să fumeze ţigară după ţigară, altul decât pentru a spiona ceea ce făcea tânăra femeie.

Servaz se gândi în continuare. Hugo sosise prin faţă şi îşi lăsase maşina în stradă. De ce să o fi spionat pe Claire din pădure? Recunoscuse că mai fusese aici, de mai multe ori. Oare simţise nevoia să facă şi pe voyeurul în alte ocazii?

Deodată, avu neplăcuta senzaţie că asistă la un număr de prestidigitaţie: când saltimbancul îţi atrage atenţia într-o parte, iar esenţialul se petrece în

cealaltă. O mână la lumină pentru spectatori, o mână în umbră, acţionând. *Cineva voia să îi forţeze să privească în partea greşită…* Aranjase scena, alesese decorurile, actorii – poate chiar şi spectatorii… I s-a părut că vede o umbră ascunsă, umblând nevăzută de nimeni prin spatele acestei drame, iar neliniştea îi reveni cu putere. Servaz îşi încruntă sprâncenele şi se întoarse în casă, fără să mai acorde nicio atenţie ploii. Îşi şterse tălpile ude pe covoraşul de la intrare. În salon, tehnicienii terminaseră cu combina.

— Vreţi să aruncaţi o privire? îl întrebă unul dintre ei întinzându-i mănuşile din latex, protecţiile pentru pantofi şi o cască din acelea ridicole, care îi făceau pe toţi poliţiştii să arate precum clienţii unui salon de coafură pentru femei.

Servaz le luă şi se echipă, înainte de a ridica panglica.

— E o chestie ciudată, zise tehnicianul.

Servaz se uită la el.

— Mobilul puştiului, i l-am găsit în buzunar. Dar nici urmă de cel al victimei. Şi am răscolit peste tot.

Servaz îşi scoase carneţelul şi notă informaţia. Sublinie de două ori cuvântul „telefon”. Îşi aminti că descoperiseră 28 de apeluri către victimă de pe mobilul lui Hugo. De ce ar fi ascuns telefonul lui Claire Diemar, dar nu pe al său?

— Şi aici, n-aţi găsit nimic? zise el, arătând cu bărbia spre combină.

Tehnicianul ridică din umeri.

— Nimic special. Amprente pe aparat şi pe CD-uri, dar sunt ale victimei.

— Niciun CD înăuntru?

Tehnicianul îl privi fără să înţeleagă. Părea să se întrebe ce importanţă avea asta. Pe un dulăpior se afla o grămăjoară de pungi sigilate, transparente, care aşteptau să fie duse la laborator. Bărbatul luă una dintre ele şi i-o întinse lui Servaz, fără niciun cuvânt. Acesta o luă.

Privi carcasa din interior.

O recunoscu.

Gustav Mahler…

Kindertotenlieder: „Cântecele copiilor morţi”. Versiunea din 1963, dirijată de Karl Böhm, cu Dietrich Fischer-Dieskau[10]. Servaz o avea exact pe aceasta în colecţia sa.

9

Alb

Hugo vorbise despre muzică. Dar nu precizase care. Era o muzică ce îl trimitea înapoi în timp, la ancheta din 2008-2009. Ninsoare, vânt, alb. Mai ales alb, la exterior ca şi la interior. Culoarea morţii şi a doliului în Orient. Şi culoarea riturilor de trecere. Era un astfel de moment în acea zi de decembrie 2008. Când urcaseră din valea îngropată sub zăpadă, în mijlocul brazilor, sub privirea indiferentă a unui cer gri ca o lamă.

Apoi, locul acela. Izolat. Institutul Wargnier. Ziduri din piatră, tipice arhitecturii montane de la începutul secolului XX, care putea fi întâlnită la fel de bine la hotelurile epocii, precum şi la centralele hidroelectrice. O epocă în care se construia pentru a dăinui şi în care exista încredere în viitor. Coridoare pustii, uşi blindate şi sisteme de securitate biometrice, camere, paznici. De fapt, nu prea mulţi paznici, dacă s-ar fi ţinut cont de periculozitate şi de numărul pensionarilor. Şi peste tot în jur, muntele: enorm, ostil, tulburător. Ca o a doua închisoare.

Într-un sfârşit, omul.

Julian Alois Hirtmann. Născut cu 45 de ani în urmă, la Hermance, în Elveţia francofonă. Servaz şi el aveau un singur lucru în comun: muzica lui Mahler. Şi unul, şi celălalt ştiau absolut totul despre opera compozitorului austriac. Dar asemănările se opreau aici: unul era un poliţist de la omucideri, celălalt, un ucigaş în serie care scăpase de acolo cu două ierni înainte. Hirtmann, un fost procuror de la tribunalul din Geneva, care organiza orgii în vila sa de pe malul lacului Leman, fusese arestat pentru uciderea soţiei sale şi a amantului acesteia, în noaptea de 21 iunie 2004. Înainte de a se descoperi la el acasă documente care sugerau că elveţianul ar fi putut fi autorul a vreo 40 de crime, întinse pe o perioadă de 25 de ani. Ceea ce îl făcea unul dintre

cei mai tari ucigaşi în serie ai erei moderne. Trecuse prin mai multe instituţii psihiatrice înainte de a ateriza la Institutul Wargnier, un loc unic în Europa, în care erau închişi asasini monstruoşi, declaraţi iresponsabili de justiţia din ţările lor. Servaz fusese implicat în ancheta care precedase – şi, într-o oarecare măsură, provocase – evadarea sa. Îl întâlnise şi pe Hirtmann în celula sa, cu puţin timp înainte să evadeze.

După ce scăpase, elveţianul dispăruse: se evaporase într-un nor de fum, precum duhul lămpii. Servaz fusese mereu convins că, până la urmă, va ieşi din nou la suprafaţă. Fără tratamentul adecvat, pulsiunile şi instinctele sale de vânător se vor trezi din nou, mai devreme sau mai târziu.

Ceea ce nu însemna că ar fi fost uşor de prins.

Cum subliniase şi Simon Propp, psihocriminalistul care participase la anchetă, Hirtmann era nu numai un manipulator şi un sociopat inteligent, dar reprezenta un caz aparte chiar şi printre ucigaşii organizaţi. Aparţinea acelei categorii rarisime de criminali în serie, capabili să aibă o viaţă socială intensă şi plină de satisfacţii, pe lângă activităţile lor criminale. Într-adevăr, era destul de rar ca tulburările de personalitate de care sufereau să nu le afecteze într-o oarecare măsură facultăţile intelectuale şi viaţa socială. Elveţianul reuşise, timp de 20 de ani, să ocupe toate funcţiile de înaltă răspundere la tribunalul din Geneva, în acelaşi timp în care răpise, torturase şi asasinase mai mult de 40 de femei. Urmărirea lui Hirtmann devenise o prioritate: mai mulţi poliţişti îi dedicau cea mai mare parte a timpului lor, la Paris şi la Geneva. Servaz nu ştia pe unde ajunseseră cu investigaţiile, dar avea numerele lor de telefon pe undeva.

Îl revăzu pe Hirtmann în celula sa. În salopetă şi tricou alb care bătea în gri, din cauza deselor spălări, cu părul foarte închis, dar pielea palidă, aproape translucidă, slăbit şi neras, şi totuşi urban, zâmbitor şi de o politeţe extremă. Servaz era sigur

că, şi dacă ar fi ajuns vagabond, Hirtmann şi-ar fi păstrat acest aer de om educat şi manierat. Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să semene atât de puţin cu un ucigaş în serie. Dar mai era şi privirea: la fel de electrizantă ca un *taser*[1], el nu clipea niciodată. Faţa lui avea totodată ceva sever, punitiv şi, în partea inferioară – gura, în special –, ceva de om care ştie să se bucure de viaţă. Ar fi putut foarte bine să fie un predicator ipocrit din Salem, Massachussetts, în 1692, care să le trimită pe presupusele vrăjitoare pe rug, un membru al Sfintei Inchiziţii sau un acuzator din procesele staliniste… Sau ceea ce chiar fusese: un procuror cu reputaţie de inflexibil, dar care organiza în vila sa serate sadomaso în cursul cărora propria sa soţie era lăsată în voia capriciilor unor bărbaţi puternici şi corupţi. Bărbaţi nesătui care, ca şi el, căutau emoţiile şi plăcerile de dincolo de convenţii şi de morala publică. Oameni de afaceri, judecători, politicieni, artişti. Bărbaţi cu putere şi cu bani. Bărbaţi ale căror pofte nu cunoşteau limite.

Servaz se gândi la Hirtmann. Cum o arăta azi? O fi făcut apel la chirurgia estetică? Se mulţumise să îşi lase barba şi părul să crească, să şi le vopsească şi să îşi pună lentile de contact? Se îngrăşase, îşi schimbase mersul şi dicţia, îşi găsise de lucru? Atâtea întrebări… Servaz se întrebă dacă l-ar fi recunoscut chiar el, machiat şi îmbrăcat cu totul diferit, dacă elveţianul ar fi trecut la câţiva centimetri de el într-o mulţime – şi îl trecu un fior.

Îi înapoie tehnicianului punga cu CD-ul, clipind din ochi din cauza proiectoarelor.

Un nod în stomac.

Julian Hirtmann alesese exact această bucată muzicală, *Kindertotenlieder,* în seara în care îşi asasinase soţia şi pe amantul ei… Servaz ştiu că, imediat cum se vor încheia primele constatări şi ancheta de vecinătate, va trebui să dea anumite telefoane şi să contacteze mai multe persoane. Nu înţelegea şi pace cum de putuse găsi la locul unei

crime şi pe fiul unei femei de care fusese îndrăgostit multă vreme, şi acea muzică ce îi evoca cea mai teribilă crimă pe care o întâlnise vreodată, dar ştia un lucru: el nu era doar anchetatorul desemnat de Parchet, *ci era şi vizat personal.*

★ ★ ★

Se întoarseră la Toulouse pe o ploaie torenţială, aproape la patru dimineaţa. L-au închis pe Hugo într-una dintre celulele pentru custodie de la etajul al doilea. La sediul poliţiei, celulele acestea erau aliniate de cealaltă parte a culoarului, faţă de birouri – în felul acesta, reţinuţii nu aveau de făcut decât câţiva paşi pentru a fi interogaţi. Nu aveau zăbrele la ferestre, ci doar nişte geamuri groase, translucide. Servaz se uită la ceas.

— OK. Îl lăsăm să se odihnească, zise el.

— Şi apoi, ce facem? întrebă Espérandieu, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mai avem timp. Notează cu atenţie orele de odihnă în registrul de custodie şi în procesul verbal, asigură-te că le recunoaşte şi el, şi întreabă-l dacă îi este foame.

Servaz se întoarse. Samira tocmai îşi descărca arma în puţul balistic, un fel de coş de gunoi din metal, matlasat şi blindat cu Kevlar[12]. Pentru a evita accidentele, agenţii care se întorceau din misiune îşi goleau în el armele. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, Samira îşi purta teaca deasupra rinichilor. Lui Servaz i se părea că acest lucru îi dădea un aer de cowboy.

Din câte ştia, ea nu făcuse încă niciodată uz de arma sa, dar avea rezultate excelente în poligonul de trageri – spre deosebire de el, care ar fi ratat şi un elefant pe un coridor, aducându-şi la disperare instructorul, care îl botezase într-o zi „Daredevil”. Pentru că Servaz păruse să nu înţeleagă, instructorul îi explicase că Daredevil era un supererou de benzi desenate foarte intuitiv, dar… *orb*. În ceea ce-l privea, Servaz nu folosise niciodată puţul balistic. În primul rând pentru că, într-un caz din două, uita

să-şi ia arma; în al doilea rând, pentru că se mulţumea să şi-o ţină sub cheie când se întorcea din misiune şi pentru că, în majoritatea timpului, era goală.

Traversă culoarul şi intră în biroul său.

Noaptea era departe de a fi terminată, mai avea un teanc de hârţoage de scris. Însăşi ideea îl deprima. Se apropie de fereastră şi privi canalul întins sub ploaie, dincolo de unul dintre cele trei donjoane din cărămidă care ornau faţada SRPJ. Afară, noaptea pălea deja, dar nu se întrevedea încă ziua. Astfel încât, ceea ce văzu pe fereastră fu o reflexie: *a sa.* Fruntea sa, gura şi ochii îi erau neclare, dar – înainte să aibă timpul de a-şi compune o mină satisfăcătoare – surprinse o expresie care îi displăcu. Aceea a unui bărbat neliniştit şi tensionat. Un bărbat în alertă.

— Vrea cineva să vorbească cu tine, zise o voce din spatele lui.

Se întoarse. Unul dintre poliţiştii de serviciu.

— Cine?

— Avocatul familiei. Cere să-l vadă pe puşti.

Servaz încruntă din sprâncene.

— Puştiul nu a cerut prezenţa unui avocat, iar orele de vizită s-au terminat, spuse el. Ar fi trebuit să o ştie.

— Ştie. Dar cere o favoare: să-ţi vorbească cinci minute. Asta mi-a zis. Şi că e trimis de mamă.

Servaz făcu o pauză. Oare trebuia să accepte pretenţia tupeistului? Înţelegea angoasa lui Marianne. Oare ce îi povestise despre ei doi?

— Unde este?

— Jos. În hol.

— OK. Cobor.

★ ★ ★

Când ieşi din lift, Servaz îi surprinse pe cei doi poliţişti de gardă uitându-se la un televizor mititel, ascuns în spatele tejghelei înalte, semicirculare, de la recepţie. Zări verde pe ecran şi nişte siluete minuscule, îmbrăcate în albastru, care alergau în toate părţile. Dată fiind ora, trebuie să fi fost vorba

despre o reluare. Suspină la gândul că ţări întregi erau pe punctul de a se prăbuşi, cu cei patru cavaleri ai Apocalipsei care se numeau finanţe, politică, religie şi epuizarea resurselor, şi care trăgeau tare – dar muşuroiul furnicilor continua să danseze pe vulcan şi să se preocupe cu pasiune de lucruri atât de nesemnificative precum fotbalul. Servaz îşi zise că până şi în ziua în care lumea se va sfârşi într-o înlănţuire de catastrofe climatice, căderi bursiere, masacre şi revolte, se vor găsi indivizi suficient de proşti să marcheze goluri şi alţii încă şi mai proşti să meargă la stadion să-i susţină.

Avocatul stătea pe un scaun în holul slab luminat şi pustiu. Pe timpul zilei, erau asaltaţi de toţi cei care aveau un motiv sau altul să se afle acolo. Nimeni nu vine de plăcere într-un comisariat, iar poliţiştii de serviciu trebuiau să facă faţă unei mulţimi de oameni disperaţi, furioşi sau speriaţi. Dar, la această oră, omuleţul era singur, cu servieta pusă pe genunchii strânşi, şi tocmai îşi ştergea ochelarii în lumina difuză a lămpilor. Dincolo de ferestre, ploaia continua să cadă.

Avocatul auzi uşa de lift deschizându-se. Îşi puse ochelarii la loc pe nas şi ridică ochii în direcţia lui. Servaz îi făcu semn să vină la el şi omul ocoli recepţia, cu mâna întinsă. O strângere de mână răcoroasă şi moale. După care îşi netezi cravata, ca şi cum şi-ar fi şters palma.

— Maestre, începu direct Servaz, ştiţi foarte bine că nu aveţi ce căuta aici. Puştiul nu a dorit prezenţa dumneavoastră.

Omuleţul de vreo 60 de ani îl măsură din priviri, ceea ce îl puse imediat în gardă pe Servaz.

— Ştiu, ştiu, domnule comandant. Dar Hugo nu avea tot capul pe umeri când i-aţi pus întrebarea. Era sub influenţa drogului care i s-a administrat, aşa cum vor demonstra analizele. În consecinţă, vă rog să vă reconsideraţi poziţia şi să îi mai puneţi o dată întrebarea, acum, că şi-a recuperat, poate, facultăţile mintale.

— Nu avem nicio obligaţie să facem asta.

O scurtă lucire în spatele ochelarilor.

— De acord. De aceea, fac apel la… umanitatea dumneavoastră şi la simţul justiţiei, nu numai la lege.

— *Umanitatea* mea?

— Da. Sunt exact cuvintele folosite de… persoana care m-a trimis. Ştiţi, bineînţeles, despre ce vorbesc.

Ochii avocatului rămaseră aţintiţi asupra lui, în aşteptarea unui răspuns.

Ştia de Marianne şi de el…

Servaz simţi cum îl cuprinde furia.

— Maestre, vă sfătuiesc să nu…

— După cum bănuiţi, îl întrerupse avocatul, este foarte afectată de cele petrecute. „Afectată” este un cuvânt prea blând… „Disperată”, „prăbuşită”, „terifiată” ar fi mai potrivit. Un mic gest, domnule comandant. Nu vreau în niciun caz să vă pun beţe în roate. Nu sunt aici ca să complic lucrurile, vreau doar să îl văd. Ea vă roagă să îmi acceptaţi cererea, exact cuvintele acestea le-a folosit. Puneţi-vă în locul ei. Gândiţi-vă în ce stare aţi fi dacă era fiica dumneavoastră în locul lui Hugo. Zece minute. Niciunul în plus.

Servaz se uită fix la el. Avocatul îi susţinu privirea. Poliţistul încercă să citească dispreţ în ochii săi sau mâhnire, sau jenă, dar nu văzu nimic. În afară de propria sa reflexie în lentilele ochelarilor.

— Zece minute.

Sâmbătă

10

Amintiri

De parcă cerul îşi vărsa fierea, şi nu lacrimile, de parcă cineva acolo sus storcea deasupra lor un burete murdar, ploaia lovea fără răgaz drumurile şi pădurile dintr-un cer de un gri gălbui, ca un cadavru în descompunere. Aerul era deopotrivă greu, lipicios şi umed. Sâmbătă, 12 iunie. Nu era nici opt dimineaţa. Servaz o apucase deja pe drumul spre Marsac, de data aceasta singur.

Dormise numai vreo două ore, într-una dintre celulele pentru custodie, îşi clătise subsuorile şi mutra la toaletă, după care le ştersese cu ajutorul prosoapelor de hârtie din distribuitor, şi îi era greu să-şi ţină ochii deschişi.

Cu o mână pe volan şi cu cealaltă strângând un termos plin cu cafea călduţă, bătea din pleoape în acelaşi ritm adormit cu ştergătoarele de parbriz. În mâna cu termosul reuşea să ţină şi o ţigară, din care trăgea cu patimă. Îi reveneau toate amintirile, cu o luciditate acută, stupefiantă – ca un incendiu al memoriei. Anii tinereţii. Avuseseră savoarea acestei zone rurale pe care o traversa. Toamna, frunzele moarte pe care le împrăştia pe marginea drumului când gonea cu maşina, cu muzica dată la maximum; culoarele lungi, sinistre şi tăcute, scăldate într-o lumină cenuşie, când ploaia cădea fără oprire în interminabilele săptămâni de noiembrie; şi apoi, iluminarea albă a primei ninsori de decembrie, rockul care răsuna vesel în camerele de cămin în apropierea Crăciunului, mugurii primăverii şi florile, care explodau peste tot, ca un cântec de sirene, un paradis pierdut care îi invita să plece din loc. Urile acestea în momentul în care ritmul de lucru se intensifica şi când se apropiau probele scrise din aprilie şi din mai. Şi, pentru a încheia, căldura sufocantă a zilelor de iunie, cerul albastru

deschis, zdrobitor, lumina prea puternică şi bâzâitul insectelor…

Şi feţele.

Cu zecile… Tinere, cinstite, şmechere, spirituale, înfocate, concentrate, prieteneşti, toate pline de speranţe, de visuri şi de nerăbdare. Şi apoi, Marsac: pub-urile, cinematograful Artă şi Eseu, cu Bergman, Tarkovski şi Godard în program, străzile şi piaţetele sale. Iubise acei ani. O, Dumnezeu ştie cât de mult îi iubise! Chiar dacă pe atunci îi traversase cu un fel de inconştienţă marcată de momente năucitoare de fericire sau de depresie, la fel de violente precum trezirea de după un drog.

Iar cel mai rău se numise Marianne…

După 20 de ani, rana aceea despre care crezuse că nu avea să se cicatrizeze niciodată se închisese – iar acum putea să analizeze epoca aceea cu interesul distant al unui arheolog. Sau cel puţin aşa crezuse, până ieri.

O luă pe lunga linie dreaptă mărginită de platani, la intrarea în oraş, iar Cherokee-ul său se zgâlţâi pe pavajul vechi, când pătrunse pe străzi. Oraşul nu mai arăta deloc ca aseară, când îl traversaseră pe întuneric. Feţele netede ale studenţilor sub glugile fâşurilor lucitoare, rândurile de biciclete, vitrinele magazinelor, pub-urile, faţadele, copertinele întunecate şi şiroind de apă ale teraselor – totul îi sări în ochi, de parcă nu se schimbase nimic de 20 de ani, de parcă trecutul îl pândise, aşteptase, sperase, în toţi aceşti ani, pentru a-l lua de gât şi a-l scufunda, cu capul înainte, în amintirile sale.

11

Prieteni şi duşmani

Coborî din maşină şi se uită la câţiva liceeni care treceau pe lângă el tropăind cu paşi mici, sub aversă, conduşi de un profesor de sport cu faţa încruntată – şi îşi aduse aminte de un învăţător care îi semăna şi căruia îi plăcea să îşi umilească şi întărească elevii. Servaz urcă treptele de la intrare uitându-se spre caii ce îşi vedeau de treburile lor în prerie. Impasibili.

— Sunt comandantul Servaz, zise el secretarei aşezate la un birou din spatele holului, am venit să îl văd pe domnul director.

Ea aruncă o privire suspicioasă spre hainele sale ude.

— Aveţi întâlnire?

— Anchetez moartea profesoarei Diemar.

Îi văzu privirea înceţoşându-se în spatele ochelarilor. Femeia luă telefonul şi vorbi cu o voce joasă. Apoi se ridică în picioare.

— Inutil. Cunosc drumul, zise el.

O văzu ezitând pentru o secundă, apoi se aşeză la loc, cu aerul cuiva care are ceva pe suflet.

— Doamna Diemar… zise ea. *Claire*... Era un om bun. Sper să îl pedepsiţi pe cel care a făcut asta.

Nu spusese *găsiţi,* ci *pedepsiţi.* Era sigur că toată lumea din Marsac ştia că Hugo fusese arestat la locul crimei. Se îndepărtă. În partea aceasta a liceului trona liniştea, cursurile aveau loc în altă parte – în cuburile de beton care se ridicau pe peluze şi în amfiteatrul ultramodern care nu exista pe timpul lui. Ajunse răsuflând din greu la capătul scărilor în formă de melc din turnul circular. Uşa se deschise aproape imediat. Directorul îşi pregătise o mină gravă şi de circumstanţă, însă surpriza îi strică toate eforturile.

— Vă recunosc. Sunteţi…

— Tatăl lui Margot, da. Dar sunt şi însărcinat cu această anchetă.

Faţa directorului se prăbuşi.

— Ce poveste oribilă! Ce să mai vorbim despre reputaţia pe care o va aduce instituţiei noastre: o profesoară ucisă de un elev!

Evident…

— Nu ştiam că s-a încheiat deja ancheta, zise Servaz intrând în cameră. Nici că au fost făcute publice detaliile acesteia.

— Dar Hugo a fost arestat la domnişoara Diemar, nu-i aşa? În fine, este evident, toate probele sunt împotriva lui.

Servaz îi aruncă o privire la temperatura azotului lichid.

— Înţeleg că vă doriţi ca această anchetă să fie încheiată cât mai rapid, zise el. În interesul acestei instituţii…

— Exact.

— Dar lăsaţi-ne să ne facem meseria. Vă rog să înţelegeţi că nu vă pot spune mai multe acum.

Directorul dădu cu putere din cap şi se înroşi.

— Da, da. Bineînţeles, bineînţeles… Se înţelege de la sine… Evident, evident.

— Vorbiţi-mi despre ea, spuse Servaz.

Bărbatul cel gras păru panicat.

— Ce… ce vreţi să ştiţi?

— Era un profesor bun?

— Da… În fine… Nu eram noi mereu de acord cu metodele ei… *pedagogice…* dar elevii… elevii… ăăă… o plăceau mult.

— Ce fel de raporturi avea cu ei?

— Cum… cum adică?

— Era apropiată de ei? Distantă? Severă? Prietenoasă? Prea apropiată pentru gustul dumneavoastră? Tocmai spuneaţi că o plăceau mult.

— Raporturi normale.

— Cineva dintre elevi sau profesori ar fi putut să aibă ceva cu ea?

— Nu înţeleg sensul acestei întrebări.

— Era o femeie frumoasă. Poate că a făcut obiectul vreunor avansuri din partea colegilor sau chiar a elevilor. Nu v-a raportat niciodată astfel de fapte?

— Nu.

— Nici relaţii nepotrivite cu elevii?

— Hm, hm. Nu, după cunoştinţele mele…

Diferenţa dintre cele două răspunsuri nu-i scăpă lui Servaz. Îşi propuse să aprofundeze mai târziu această chestiune.

— Aş putea să-i văd biroul?

Bărbatul cel gras se duse să caute o cheie într-un sertar şi se întoarse spre uşă cu un mers legănat şi greoi.

— Urmaţi-mă.

Coborâtă un etaj. Străbătură un culoar. Servaz îşi amintea unde se găseau birourile profesorilor. Nimic nu se schimbase. Acelaşi miros de ceară, aceiaşi pereţi albi, aceleaşi podele scârţâitoare.

— Oh! făcu deodată directorul.

Servaz îi urmări privirea şi descoperi o grămadă multicoloră în faţa uneia dintre uşile de pe culoar: buchete de flori, bileţele scrise de mână sau imprimate pe foi împăturite în patru sau făcute sul şi legate cu panglici colorate, precum şi câteva lumânări pe podeaua ceruită. Se priviră reciproc şi, pentru o secundă, se simţiră înconjuraţi de o oarecare solemnitate. Se pare că nu durase prea mult ca vestea să facă deja turul căminelor. Se aplecă, luă unul dintre bileţele şi îl desfăcu. Câteva cuvinte scrise cu cerneală violet: *O lumină s-a stins. Dar, în noi, ea nu va înceta niciodată să lumineze. Mulţumesc.* Nimic altceva… Biletul îl emoţionă într-un mod ciudat. Renunţă să mai citească şi altele, va delega altcuiva această sarcină.

— Ce credeţi? Ce-ar trebui să fac cu toate astea?

Tonul directorului era mai mult încurcat decât emoţionat.

— Să nu le atingeţi, răspunse Servaz.

— Dar pentru cât timp? Nu sunt sigur că le va plăcea celorlalţi profesori.

Şi mai ales ţie nu îţi place, moş înăcrit ce eşti, gândi poliţistul.

— Atât timp cât va dura ancheta… *scena crimei,* răspunse el făcându-i cu ochiul. Ei trăiesc, ea e moartă, ar trebui să le ajungă.

Bărbatul ridică din umeri şi deschise uşa.

— Aici este.

Nu părea prea doritor să intre. Servaz trecu înaintea lui şi păşi cu atenţie peste buchete şi lumânări.

— Mulţumesc.

— Mai aveţi nevoie de mine?

— Deocamdată, nu. Cred că ştiu pe unde să ies.

— Hm, hm. Să nu uitaţi să îmi aduceţi cheia când terminaţi.

Dădu din cap pentru o ultimă dată. Servaz îl privi depărtându-se.

Îşi puse o pereche de mănuşi şi închise uşa la loc. O cameră albă. Într-o uriaşă dezordine. Biroul, în centru, era îngropat sub un munte de foi, suporturi pline cu pixuri, carioci, rollere, creioane, mape de plastic cu elastic, blocuri de post-it-uri colorate, o lampă şi un telefon. În spatele lui, o fereastră compusă din şase geamuri mai mult înalte decât late, trei mari şi trei mici deasupra. Servaz zări copacii din cele două curţi pentru recreaţie de vizavi, cea a liceenilor şi cea a studenţilor de la pregătitoare, pădurea şi terenurile de sport de după acestea, spălate de ploaie. Trei etajere albe se întindeau de la un capăt la altul al zidului din dreapta, pline cu cărţi şi dosare. La stânga ferestrei, în colţ, se afla un calculator masiv, cum nu se mai fabrică de mult. În sfârşit, pe întreg zidul din stânga erau zeci de desene şi de reproduceri după opere de artă, prinse cu piuneze unele după altele, uneori chiar unele peste altele, formând un ţesut scorojit şi pestriţ. Pe unele dintre ele le recunoscu.

Trecu încet în revistă camera. Ocoli biroul şi se aşeză pe scaun.

Ce căuta? Mai întâi, să o înţeleagă pe cea care trăise şi lucrase aici. Chiar şi un birou este o oglindă

a personalităţii ocupantului său. *Ce vedea?* Vedea o femeie căreia îi plăcea să se înconjoare de frumuseţe. Îşi alesese biroul cu cea mai frumoasă vedere asupra pădurii şi terenurilor de sport. Ca să se impregneze cu un alt fel de frumuseţe?

Frumuseţea va fi convulsivă sau nu va fi deloc.

Fraza aceasta era scrisă cu litere mari pe perete, în mijlocul reproducerilor şi al tablourilor. Servaz îi cunoştea autorul. Andre Breton. Ce văzuse Claire în fraza aceasta? Se ridică şi se apropie de cărţile de pe peretele opus. Literatura Antichităţii (teren cunoscut), dicţionare, o grămadă de cărţi de istoria artei: Vasari, Vitruviu, Gombrich, Panofsky, Winckelmann…

Îşi aminti deodată de lecturile tatălui său. *Atât de asemănătoare cu ale lui Claire…*

O schijă metalică înfiptă în zona inimii. Nu suficient de adânc pentru a omorî, dar destul cât să facă rău… Pentru cât timp trebuie oare ca un fiu să tragă după el, la fiecare pas, umbra unui tată mort? Deşi privirea îi rămăsese fixată pe vrafurile de cărţi, el privea cu mult mai departe de acestea. În tinereţe, crezuse că scăpase de povară; crezuse că genul acesta de amintiri se va atenua cu timpul şi că va deveni perfect inofensiv. Ca toate celelalte. Dar uşor-uşor, îşi dădu seama că umbra era mereu acolo. Aşteptându-l să întoarcă privirea. Spre deosebire de el, ea avea o eternitate pentru asta. Şi îi spunea cu claritate: *Nu te voi părăsi niciodată.*

Devenise conştient de faptul că poţi scăpa de amintirea unei femei pe care ai iubit-o sau de a unui prieten care te-a trădat, dar nu de a unui tată care s-a sinucis şi care te-a ales, pe tine, să îi găseşti cadavrul.

Servaz revăzu, pentru a mia oară, lumina razantă a serii, care intra pe fereastra biroului şi mângâia cotoarele cărţilor, ca într-un film de Bergman, şi praful care plutea în aerul din jur. Auzi muzica: Mahler. Îşi văzu tatăl mort, aşezat în fotoliul său, cu gura deschisă şi o spumă albă prelingându-se pe

bărbie. *Otravă…* Ca Seneca sau ca Socrate. Tatăl său fusese cel care îi dăduse gustul pentru muzica aceasta şi pentru aceşti autori, pe vremea când încă era un profesor sobru şi apreciat de elevi. Tatăl său supravieţuise morţii mamei sale – mai exact: *violului şi uciderii mamei sale, acolo, sub ochii săi…* Supravieţuise, timp de zece ani, unei încete coborâri în infern, zece ani în care se învinuise că nu putuse face nimic atunci când era legat fedeleş de un scaun şi îi ruga să se oprească, acei doi lupi înfometaţi care debarcaseră la ei acasă într-o seară de iulie… Şi apoi, într-o bună zi, tatăl său hotărâse să o termine. De-adevăratelea. De data asta, nu o sinucidere lentă, de beţiv, ci punctul final, *în stil antic… otrava…* Tatăl său, care făcuse astfel încât să îl găsească tocmai fiul său. De ce? Servaz nu găsise niciodată vreun răspuns satisfăcător la această întrebare. Dar, la câteva săptămâni după ce descoperise trupul, renunţase la studiile sale şi dăduse concursul de intrare în poliţie. Se scutură. *Concentrează-te! Ce cauţi aici? Concentrează-te, la naiba!* Începea să întrezărească o părticică din personalitatea lui Claire Diemar. O persoană care locuia singură, dar în niciun caz o solitară, o persoană iubitoare de frumos, elitistă, originală şi puţin boemă. O artistă frustrată, care se răzbunase în învăţământ.

Deodată, observă un caiet deschis în faţa sa, pe birou. Se aplecă şi citi:

Prieten este uneori un cuvânt golit de sens, duşman – niciodată.

Pe prima pagină.

Le întoarse pe celelalte. Albe… Duse caietul spre nas. Nou… După toate indiciile, Claire Diemar tocmai îl cumpărase. Citi din nou fraza, perplex. Oare ce voise să spună cu această frază? Cui îi era destinată? Ei însăşi sau altcuiva? O notă în carnetul său.

Apoi se gândi din nou la telefonul mobil al victimei.

Dacă Hugo ar fi fost vinovat, n-ar fi avut niciun motiv să îl facă să dispară, din moment ce totul îl acuza deja: prezenţa la locul crimei, starea în care se afla, propriul său telefon, găsit în buzunar, şi care arăta clar de cât de multe ori o sunase. Era absurd. Iar dacă Hugo nu era asasinul, dar făcuse telefonul victimei să dispară, atunci era un idiot. Cu sau fără telefon, în câteva ore, compania de telefonie le-ar fi furnizat lista cu toate apelurile efectuate sau primite de tânăra femeie. Şi atunci? Nu cumva majoritatea criminalilor erau, din întâmplare, nişte imbecili? Doar că, presupunând că Hugo fusese drogat şi plantat acolo drept ţap ispăşitor şi că, în umbră, stătea ascuns un prestidigitator abil, acesta sigur nu putea fi atât de prost să comită o astfel de eroare.

Şi mai era o a treia variantă. Hugo chiar era vinovatul şi telefonul dispăruse din motive care nu aveau nicio legătură cu crima. Deseori, în cadrul unei anchete, un mic detaliu încăpăţânat se înfigea ca un spin în talpa anchetatorilor, până când îşi dădeau seama că nu avea absolut nicio legătură cu restul.

Atmosfera din cameră era apăsătoare şi Servaz deschise larg geamul central. Un val de umezeală îi mângâie faţa. Se aşeză la calculator. Scula antică gemu şi scrâşni un moment, înainte să se afişeze fondul de ecran. Nicio parolă. Servaz reperă iconiţa mesageriei şi făcu clic pe ea. De data aceasta, îi trebuia o parolă. Se uită prin notele sale, încercă mai multe combinaţii cu data naşterii şi iniţialele numelui, de la stânga la dreapta şi invers, dar nu se întâmplă nimic. Scrise cuvântul *Păpuşi.* Tot nimic. Claire preda limbi clasice şi cultura Antichităţii, deci îşi petrecu următoarea jumătate de oră încercând nume de filosofi şi poeţi greci şi latini, titluri de opere, nume de zei şi de personaje mitologice – şi chiar termeni precum „oracol” sau „pythia”, care era numele preoteselor ce făceau profeţii la Delphi. De fiecare dată, primea acelaşi mesaj: „Nume de utilizator sau parola incorecte”.

Tocmai se pregătea să renunţe, când îşi aruncă din nou privirea spre peretele acoperit de imagini şi de acea frază afişată. Introduse *André Breton* şi mesageria se deschise, în sfârşit.

Goală. Un ecran alb. Nici cel mai mic mesaj.

Servaz făcu clic pe „Mesaje trimise” şi pe „Coş de gunoi”. Acelaşi lucru. Se aruncă înapoi în scaun.

Cineva îi golise mesageria lui Claire Diemar.

Servaz ştiu că avea dreptate să creadă această afacere mai simplă decât părea. Exista un unghi mort. Prea multe fapte care nu intrau în cadru. Îşi scoase mobilul şi sună la serviciul de supraveghere tehnologică. O voce îi răspunse după a doua sonerie.

— Vreun calculator la Claire Diemar? întrebă el.

— Da. Un laptop.

Era deja rutină să iei la puricat comunicaţiile şi hard-discurile victimelor.

— L-aţi examinat?

— Nu încă, răspunse vocea.

— Poţi să arunci o privire la mesagerie?

— Da, termin o treabă şi mă apuc de asta.

Se aplecă deasupra vechiului PC şi îi debranşă toate lirele, unul câte unul. Făcu la fel cu telefonul fix, după ce ridică muntele de hârţoage ca să poată urmări traseul firului electric, apoi scoase din haină o punguţă pentru dovezi şi strecură în ea caietul deschis.

Se duse până la uşa biroului, o deschise, se întoarse pentru a pune telefonul fix şi caietul pe calculator, apoi luă totul în braţe. Maşinăria era voluminoasă şi grea. Trebui să se oprească de două ori şi să-şi lase încărcătura pe trepte, pe la mijlocul drumului, înainte să ajungă jos, la capătul scărilor. Apoi o luă pe culoarul cel lung, în direcţia holului.

Se întoarse cu spatele şi împinse uşile cu fundul ca să poată ieşi pe terasă, unde îşi lăsă din nou jos încărcătura, îşi scoase din buzunar cheia electronică a maşinii sale 4×4, o deschise de la distanţă şi grăbi apoi pasul spre Cherokee, uitându-se cum picură pe săculeţul etanş în care era închis caietul. O să lase

calculatorul şi telefonul la serviciul de supraveghere tehnologică şi o să dea caietul la examinat celor de la judiciar. După ce-şi depuse povara pe bancheta maşinii, îşi îndreptă spatele şi îşi aprinse o ţigară.

Ploaia îi udase deja complet gulerul hainei şi pe cel al cămăşii, dar el nu simţea. Era mult prea absorbit de gândurile sale. Trase din ţigară, iar mângâierea stimulatoare a tutunului i se răspândi în plămâni şi în creier. Ploaia îi aşezase pe faţă un voal subţire de răcoare. *Muzica…* O auzea din nou. *Kindertotenlieder…* Oare era posibil?

Privi în jurul său – ca şi cum el ar fi putut fi acolo – şi, deodată, ceva îi atrase privirea.

Era cineva acolo.

O siluetă. Înfăşurată într-o manta de ploaie verde precum sticla. Cu capul acoperit de umbra unei glugi. Dedesubt, ghici partea de jos a unei feţe tinereşti.

Un elev.

Îl urmărea pe Servaz de pe o movilă mică, aflată la vreo zece metri distanţă, sub un pâlc de arbori, cu mâinile în buzunarele pelerinei sale plastifiate. Şi cu un zâmbet uşor plutindu-i pe buze. Ca şi cum s-ar fi cunoscut, îşi spuse poliţistul.

— Hei, dumneata! strigă el.

Tânărul se întoarse calm şi începu să meargă, fără grabă, înspre sălile de curs. Servaz trebui să alerge ca să îl ajungă din urmă.

— Hei, aşteaptă!

Studentul se întoarse. Era puţin mai înalt decât Servaz, iar barba şi o şuviţă de păr blonde străluceau în umbra glugii. Avea nişte ochi mari şi deschişi la culoare. Întrebători. Şi o gură lăţită. Pe moment, Servaz se întrebă dacă Margot îl cunoştea.

— Pardon? Cu mine vorbiţi?

— Da. Bună ziua. Ştii unde îl pot găsi pe profesorul Van Acker? Are cursuri sâmbătă dimineaţă?

— Sala 4, în cub, acolo… Dar în locul dumneavoastră, aş aştepta să termine. Nu-i prea place să fie deranjat.

— Oh…

Servaz se uita ţintă la tânărul amuzat. Zâmbetul acestuia se lăţi şi mai tare.

— Sunteţi tatăl lui Margot, nu-i aşa?

Servaz făcu o mişcare surprinsă. Telefonul îi vibră în buzunar, dar nu-l băgă în seamă.

— Şi dumneata cine eşti?

Tânărul scoase o mână de sub pelerină şi i-o întinse.

— David. Sunt şi eu la pregătitoare. Încântat.

Servaz se gândi că era în aceeaşi clasă cu Hugo. Strânse mâna întinsă. O strângere de mână deschisă şi cinstită.

— Deci, o cunoşti pe Margot?

— Toată lumea cunoaşte pe toată lumea aici. Iar Margot nu poate trece neobservată.

Aceeaşi frază cu a lui Hugo…

— Şi ştii şi că sunt tatăl ei.

Tânărul îşi scufundă privirea aurită în cea a poliţistului.

— Eram aici când aţi venit pentru prima dată cu ea.

— A, înţeleg.

— Dacă o căutaţi, e probabil în clasă.

— Pe Claire Diemar ai avut-o profesoară?

Tânărul făcu o pauză.

— Da, de ce?

Servaz îşi arătă insigna.

— Am fost însărcinat cu anchetarea morţii sale.

— Dracu' să mă ia, sunteţi gabor?

Nu spusese cu animozitate asta. Mai degrabă cu uimire. Servaz nu îşi putu împiedica un zâmbet.

— Fix aşa.

— Suntem toţi tulburaţi. Era o profă cu adevărat fainã, toată lumea o aprecia. Dar…

Tânărul îşi plecă privirea spre vârfurile bascheţilor. Când o ridică înapoi, Servaz îi citi în ochi o lumină familiară. Aceea pe care o vedea deseori în privirile apropiaţilor celor inculpaţi: un amestec de nervozitate, de neînţelegere şi de neîncredere. Refuzul de a admite inimaginabilul.

— Nu cred că Hugo a putut face asta. Este imposibil. Nu e el.

— Îl cunoşti bine?

— Este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Ochii tânărului s-au împăienjenit uşor. Era aproape să-i dea lacrimile.

— Ai fost cu el în pub, ieri seară?

Privirea lui David îi răspunse ferm privirii sale.

— Da.

— Îţi aminteşti cam pe la ce oră a plecat de acolo?

David îi aruncă o privire mai prudentă de data asta. Îşi luă răgazul să se gândească înainte de a răspunde.

— Nu, dar îmi amintesc că nu se simţea bine. Se simţea… bizar.

— Aşa a zis? *Bizar?*

— Da. Nu era în apele lui.

Servaz îşi ţinu respiraţia.

— Altceva nu ţi-a zis??

— Nu. Doar că nu îi era deloc bine şi că… că voia să plece acasă. Am fost cu toţii… surprinşi. Pentru că meciul… meciul abia urma să înceapă.

Tânărul ezitase spre sfârşit, după ce îşi dăduse seama că ceea ce spunea îl putea înfunda pe prietenul său. Dar Servaz se gândea la cu totul altceva. Oare Hugo inventase un pretext pentru a putea pleca de acolo şi a se duce acasă la Claire Diemar? Sau se simţise cu adevărat rău?

— Şi apoi?

— Apoi, ce?

— A ieşit şi nu l-ai mai văzut?

Tânărul ezită din nou.

— Da, aşa…

— Mulţumesc.

Văzu că David era neliniştit, îşi făcea griji pentru interpretarea care ar fi putut fi dată cuvintelor sale.

— Nu e el, spuse tânărul. Sunt sigur de asta. Dacă l-aţi cunoaşte la fel de bine ca mine, aţi fi şi dumneavoastră sigur.

Servaz dădu din cap.

— Este extraordinar de inteligent, insistă David, ca şi cum asta l-ar fi putut ajuta pe Hugo. Entuziast, plin de viaţă. Un lider, cineva care crede cu fermitate în steaua sa şi care ştie să îşi împartă cu alţii pasiunile. Un tip care se simte bine în pielea lui. Un prieten fidel. Ceea ce s-a întâmplat nu i se potriveşte deloc!

Vocea tânărului vibra aducându-şi aminte de prietenul său. Se şterse de apa care îi cursese până la vârful nasului. Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, cu capul plecat.

Servaz îl urmări din priviri pentru o vreme.

Ştia ce voise să spună David. Întotdeauna existase un Hugo la Marsac: un tip mai dotat, mai sclipitor, mai cultivat şi mai sigur pe el decât ceilalţi, cineva care atrăgea toate privirile şi avea curtea sa de admiratori. Pe vremea lui Servaz, acest individ se numise Francis Van Acker.

Se uită să vadă cine îl sunase. Supravegherea tehnologică. Sună înapoi.

— Folosea o parolă salvată, zise vocea. Oricine ar fi putut intra în mesagerie. Iar cineva a şi golit-o.

12

Van Acker

Se opri aproape de cubul din beton şi scoase o altă ţigară din pachet, sprijinindu-se de un copac. Prin ferestrele deschise, ajungea până la el o voce. Aceeaşi ca acum 15 ani. Era de ajuns să o auzi pentru a-ţi da seama că ai de-a face cu cineva spiritual, de temut şi arogant.

— Ceea ce citesc aici nu sunt decât dejecţiile unei găşti de adolescenţi incapabili să vadă mai departe de minusculul lor univers emoţional. Pedanterie semidoctă, sentimentalisme, masturbare şi acnee. Pentru Dumnezeu! Vă credeţi mari mahări? Treziţi-vă! Nu e nici măcar o singură idee originală aici!

Servaz îşi aprinse o ţigară şi pocni din brichetă până când discursul emfatic al lui Francis Van Acker luă sfârşit.

— Săptămâna viitoare, vom începe studiul paralel a trei cărţi: *Doamna Bovary, Anna Karenina* şi *Effi Briest*[13]. Trei romane publicate între 1857 şi 1894 care au consacrat forma romanului. Se află prin minune cineva pe aici care să le fi citit pe toate trei? Vreo pasăre rară? Nu? Măcar are cineva idee care este punctul comun al acestor trei cărţi?

Tăcere. Apoi:

— Sunt toate trei despre femei adulterine.

Servaz tresări. Vocea lui Margot.

— Exact, domnişoară Servaz. Ei bine, văd că e măcar o persoană în clasa aceasta care nu s-a oprit cu lectura la *Spiderman.* Trei romane despre femei adulterine, care au particularitatea de a fi fost scrise de nişte bărbaţi. Trei moduri magistrale de a trata un acelaşi subiect. Trei opere absolut majore. Ceea ce dovedeşte că fraza lui Hemingway, după părerea căruia ar trebui să scriem doar despre ceea ce cunoaştem, este o prostie. Ca multe altele dintre textele bătrânului Ernest. Foarte bine. Ştiu că unii

dintre voi au cu siguranţă proiecte pentru weekend şi că anul şcolar este, ca să zic aşa, terminat, dar vreau să citiţi aceste trei cărţi până la sfârşitul săptămânii viitoare. Şi nu uitaţi că vă aştept disertaţiile până luni.

Zgomot de scaune târâite. Se ascunse după colţul clădirii. Nu voia să o întâlnească pe Margot, avea să se ducă la ea mai târziu. O privi cum se îndepărtează în mijlocul unui grup de colegi. Vorbea cu două fete. Servaz ieşi din ascunzătoare în momentul în care Van Acker cobora cele trei trepte din beton, deschizându-şi umbrela.

— Bună ziua, Francis.

Van Acker avu o uşoară reacţie de surpriză, iar umbrela i se răsuci.

— Martin… Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la vizita ta, date fiind împrejurările.

Ochii albaştri erau la fel de pătrunzători. Nasul cărnos, gura mică, dar senzuală, colierul bărbii tuns cu mare grijă. Francis Van Acker era la fel ca în amintirea sa. *Radia,* literalmente. Doar câteva fire cărunte îi apăruseră în barbă şi prin şuviţele de păr şaten care îi cădeau peste frunte.

— Ce se spune în cazuri dintr-astea? întrebă el ironic. „A trecut o veşnicie”?

— *Fugit irreparabile tempus*[14], răspunse Servaz.

Van Acker zâmbi larg.

— Mereu ai fost cel mai bun la latină. Habar nu ai cât de tare mă enerva lucrul acesta.

— Asta e slăbiciunea ta, Francis. Mereu al vrut să fii primul peste tot.

Van Acker nu răspunse. Faţa i se întunecă uşor. Dar nu pentru multă vreme, apoi surâsul provocator îşi făcu din nou apariţia.

— Nu te-ai mai întors niciodată aici. De ce?

— Tu să-mi spui…

Van Acker nu-şi lua privirea de la el. În ciuda umidităţii, purta acelaşi sacou din catifea albastră pe care Servaz îl cunoştea dintotdeauna. Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat altfel. Pe când erau studenţi,

acesta devenise chiar subiect de glume: Francis Van Acker avea un dulap plin cu sacouri albastre identice şi cu cămăşi albe de o marcă americană celebră.

— Ei bine, amândoi ştim de ce, Edmond Dantès, spuse acesta din urmă.

Servaz simţi cum i se usucă gâtul.

— *Ca şi contele de Morcerf ţi-am furat-o pe Mercedes a ta. Doar că eu nu m-am şi căsătorit cu ea.*[15]

Pentru o fracţiune de secundă, Servaz simţi cum furia îi arde măruntaiele precum un jar nestins. Apoi, cenuşa anilor o acoperi din nou.

— Am auzit despre Claire că a murit într-un mod îngrozitor.

— Ce se spune prin Marsac?

— Ştii cum e aici, totul se află, până la urmă. Jandarmii s-au arătat mai degrabă… volubili. Telefonul fără fir a făcut restul. Legată şi înecată în cadă, se spune. E adevărat?

— Nu comentez.

— Doamne! Ce fată drăguţă, totuşi. Strălucitoare. Independentă. Hotărâtă. Pasionată. Metodele sale pedagogice nu erau pe placul tuturor, dar mie mi se păreau mai degrabă… interesante.

Servaz dădu din cap. O luaseră la pas de-a lungul cuburilor de beton cu geamurile murdare.

— Ce moarte atroce… Trebuie să fii nebun ca să ucizi pe cineva în felul acesta.

— Sau foarte furios, îl corectă Servaz.

— *Ira furor brevis est.*[16] „Furia este o scurtă nebunie.”

Acum treceau prin faţa terenurilor de tenis, pustii, cu fileurile atârnând moi, precum corzile unui ring sub greutatea unui boxer invizibil.

— Cum merge Margot? întrebă Servaz.

Van Acker zâmbi.

— Mărul nu cade niciodată departe de pom. Margot are un potenţial veritabil, nu se descurcă rău deloc. Dar va fi şi mai bine când va înţelege că

anticonformismul sistematic este o altă formă de conformism.

Fu rândul lui Servaz să zâmbească.

— Aşa deci, eşti responsabil cu ancheta aceasta, zise Van Acker. Niciodată nu am înţeles de ce ai intrat în poliţie, continuă el ridicând o mână, ca pentru a preveni orice obiecţie. Ştiu că este ceva legat de moartea tatălui tău şi, dacă mergem şi mai înainte în timp, de ceea ce i s-a întâmplat mamei tale, dar, pentru Dumnezeu, ai fi putut fi orice altceva. Ai fi putut fi scriitor, Martin. Nu un scrib mediocru, ca atâţia alţii: un scriitor *adevărat.* Aveai aripile, aveai darul. Îţi aduci aminte textul acela din Salinger pe care îl citam tot timpul, unul dintre cele mai frumoase care s-au scris vreodată despre scriitură şi fraternitate?

— *Seymour: o prezentare*[17], răspunse Servaz încercând să nu se lase copleşit de emoţie.

— *Personajul meu principal,* începu vecinul său cu o voce lentă şi recitativă, păstrând un ritm constant, *cel puţin în momentele în care mă voi putea forţa să rămân aşezat şi să îmi păstrez calmul, va fi fratele meu mai mare, Seymour Glass, care la vârsta de 31 de ani, în Florida, s-a sinucis în timpul vacanţei petrecute cu soţia sa.*

— *Pentru noi,* continuă Servaz după un moment de ezitare, *acesta a încarnat câteva figuri adevărate: a fost unicornul nostru dungat cu albastru, oglinda noastră arzătoare cu geamul dublu, sfetnicul nostru genial, conştiinţa noastră portabilă, specialistul nostru, singurul nostru poet adevărat şi – în mod inevitabil, cred – a fost „misticul" nostru cel mai cunoscut…*

Îşi dădu seama că, deşi nu mai recitise textul de ani de zile, îşi adusese aminte fiecare cuvinţel fără niciun efort; fiecare frază era intactă, gravată cu litere de foc în memoria sa. Pe vremuri, era formula lor secretă, mantra lor, parola.

Van Acker se oprise din mers.

— Erai fratele meu mai mare, zise el deodată cu o voce surprinzător de emoţionată, erai *Seymour al meu* şi, într-un anume fel, acest frate mai mare s-a sinucis pentru mine în ziua în care a intrat în poliţie.

Servaz simţi cum îi revine furia. Chiar aşa? *Atunci de ce mi-ai luat-o?* avu el chef să întrebe. *Pe ea… dintre toate cele pe care ai fi putut să le ai şi pe care le-ai şi avut… Şi de ce mai apoi ai abandonat-o?*

★ ★ ★

Merseseră până la marginea pădurii de pini, acolo unde vederea îmbrăţişa o panoramă generoasă, întinsă până la orizontul cu Pirineii, la 40 de kilometri depărtare, când vremea era frumoasă. Dar în acele zile, norii şi ploaia învăluiau colinele în ceaţă şi în fumarole. În locul acesta obişnuiau să vină, acum 20 de ani, Van Acker, el şi… Marianne – înainte ca Marianne să devină un obstacol între ei, înainte ca gelozia, furia şi ura să îi despartă şi să îi sfâşie – şi poate, cine ştie, Van Acker continua să vină aici, deşi Servaz se îndoia că ar fi făcut acest lucru în amintirea vremurilor bune.

— Povesteşte-mi despre Claire.

— Ce doreşti să ştii?

— O cunoşteai?

— Vrei să spui personal? Sau ca între colegi?

— Personal.

— Nu. Nu prea. Marsac este un orăşel universitar. Seamănă cu curtea de la Elsinore. Toată lumea se cunoaşte cu toată lumea, se spionează, se înjunghie, se bârfeşte… Toată lumea ţine să aibă ceva de zis despre vecini, să obţină informaţii, de preferinţă ceva savuros şi acid. Toţi aceşti universitari care au dus arta zvonului şi a clevetirilor la cel mai înalt nivel posibil. Doar ne-am intersectat pe la serate şi am schimbat câteva vorbe fără importanţă.

— Existau zvonuri despre ea?

— Chiar crezi că, în numele vechii noastre prietenii, o să-ţi raportez toate zvonurile şi bârfele care circulă?

— Deci erau chiar atât de multe…

Sâsâiala unei maşini care urma micul drum întortocheat de la poalele dealului urcă până la ei.

— Vorbe, speculaţii, bârfe… Să înţeleg că asta este ceea ce se numeşte „o anchetă de vecinătate”? Claire era nu numai o femeie independentă şi seducătoare, dar avea câteva idei cam fixe pe o groază de subiecte. Era înclinată să fie puţin cam prea… *militantă* uneori, prin cârciumioarele din oraş.

— Şi în afară de asta? Ceva zvonuri legate de viaţa privată? Ştii ceva şi despre acest subiect?

Van Acker se aplecă să culeagă un con de pin. Îl aruncă apoi departe, pe colină.

— Tu ce crezi? O femeie frumoasă, celibatară, inteligentă… Bineînţeles că roiau bărbaţii în jurul ei. Şi nici nu ieşise de la mănăstire…

— Te-ai culcat cu ea?

Van Acker îi aruncă o privire de nepătruns.

— Deci aşa, Maigret, în felul ăsta lucraţi voi în poliţie? Vă aruncaţi asupra primelor aparenţe? Ai uitat oare diferenţa dintre exegeză şi hermeneutică? Hermes, mesagerul, este un zeu înşelător, dacă-ţi mai aduci aminte. Strângerea de probe, căutarea sensului ascuns, coborârea către misterioasele structuri ale intenţionalităţii: parabolele lui Kafka, poezia lui Celan, dilematica interpretării şi a subiectivităţii la Ricoeur… Trăiai din lucrurile astea, pe vremuri.

— Primise ameninţări? Îţi făcea confidenţe? Ca prietenă sau colegă, ţi-a vorbit vreodată despre vreo relaţie complicată, de o despărţire, vreun tip care o hărţuia?

— Nu, nu îmi făcea confidenţe. Nu eram chiar atât de intimi.

— Nu ţi-a vorbit niciodată de telefoane sau de e-mailuri ciudate?

— Nu.

— Nicio inscripţie suspectă în legătură cu ea, prin liceu sau împrejurimi?

— Nu din câte ştiu eu.

— Şi Hugo, el ce fel de elev era?

O umbră de zâmbet trecu peste faţa vecinului său.

— 17 ani şi primul din superclasa lui pregătitoare. Înţelegi ce vreau să spun? Şi pe deasupra, băiat frumos, de erau toate fetele sau aproape toate la picioarele lui. Hugo e tipul ăla despre care visează toţi tipii să fie.

Apoi se întrerupse, privindu-l în ochi pe Servaz.

— Ar trebui să te duci la Marianne…

Se simţi ca un infim curent de aer – sau poate că era efectul vântului printre pini.

— O s-o fac şi pe asta, în cadrul anchetei, răspunse cu răceală Servaz.

— Nu vorbesc numai de asta.

Ascultă murmurul ploii pe covorul de ace. Ca şi vecinul său, se uita lung înspre dealurile de la marginea orizontului, înecate în ceaţă.

— Ai fost întotdeauna atât de departe de ataraxie, Martin. Simţul tău ascuţit al nedreptăţii, furia ta, blestematul tău de idealism… Du-te la ea. Dar nu redeschide rănile vechi, îl îndemnă Van Acker, care adăugă după o scurtă pauză: încă mă mai urăşti, nu-i aşa?

Se întrebă deodată dacă era adevărat, dacă îl ura cu adevărat pe acest bărbat care fusese, odinioară, cel mai bun prieten al său. Era oare posibil să urăşti pe cineva cu anii, să nu îl ierţi niciodată? O, da, era posibil. Îşi dădu seama că unghiile sale îi muşcau din palme, în fundul buzunarelor. Îi întoarse spatele şi se îndepărtă greoi, zdrobind sub tălpi conuri de pin.

Francis Van Acker nu se mişcă.

★ ★ ★

Margot mergea în direcţia lui, străpungând grămada de elevi care umplea culoarele. Avea un aer epuizat. Servaz citi oboseala în felul în care ea îşi aplecase umerii, cărându-şi cărţile. Fata zâmbi totuşi când îl văzu:

— Deci ţi-au dat ţie ancheta?

El închise la loc dulapul lui Hugo – în care nu găsise decât lucrurile de sport şi nişte cărţi – şi se

forţă să zâmbească la rândul lui. O îmbrăţişă în mijlocul mulţimii compacte, printre tinerii care treceau pe lângă ei, frecându-se unii de alţii, intersectându-se şi strigându-se între ei, zgomotos. Puştani. Nu erau decât nişte puştani, se gândi el. Aparţineau unei planete numite *tinereţe,* o planetă la fel de îndepărtată şi de aparte precum Marte. O planetă la care nu îi plăcea să se gândească în serile de singurătate şi nostalgie, pentru că îi amintea faptul că vârsta adultă este un blestem.

— O să mă interoghezi şi pe mine, ca martor?

— Nu în viitorul apropiat. Doar dacă nu ai ceva să-mi mărturiseşti, bineînţeles.

Îi făcu cu ochiul şi o văzu cum se destinde. Ea se uită la ceas.

— Nu am prea mult timp, în cinci minute începe cursul de istorie. Pleci înapoi sau rămâi toată ziua?

— Încă nu ştiu. Dacă rămân până diseară, putem lua cina împreună, ce zici?

Ea se strâmbă uşor.

— Bine. Dar rapid, te rog. Am o disertaţie de terminat pentru luni şi trag tare.

— Da, am auzit. N-a fost rea intervenţia ta de azi-dimineaţă.

— Ce intervenţie?

— Cursul lui Van Acker…

— Despre ce vorbeşti?

— Eram acolo. Am auzit totul. Pe fereastră.

— Ţi-a… ţi-a vorbit despre mine?

— Francis? Oh, da. Nu se mai oprea din laude la adresa ta. Cunoscându-l, ştiu că aşa ceva este foarte rar. A spus, şi citez, că „mărul nu cade departe de pom”.

O văzu roşindu-se de plăcere şi, pentru o clipă, se gândi că era exact ca el la aceeaşi vârstă: disperat după recunoaştere şi aprobare. Şi, tot cum fusese şi el odinioară, ea îşi ascundea această slăbiciune în spatele unei atitudini rebele şi al unei independenţe de faţadă.

— Am fugit, zise ea. Spor la vânătoare, Sherlock!

— Aşteaptă! Îl cunoşti pe Hugo?

Fata se întoarse, cu faţa încruntată.

— Da. De ce?

El dădu din mână.

— Aşa. Şi el mi-a vorbit despre tine.

Margot se întoarse spre el.

— Crezi că e vinovat, tati?

— Tu ce crezi?

— Hugo e un tip bun, e tot ce ştiu.

— A spus acelaşi lucru în ceea ce te priveşte.

O văzu rezistând tentaţiei de a pune şi alte întrebări.

— Şi Claire Diemar era profa ta?

Ea încuviinţă.

— Ce gen era?

— Ştia să ţină cursuri interesante… Studenţii o apreciau… N-am putea vorbi altădată despre toate astea? Chiar am întârziat.

— Dar cum era ea?

— Veselă, exuberantă, entuziastă, foarte drăguţă. Un pic sărită, dar supercool.

Servaz dădu din cap şi fata se întoarse să plece, moment în care el observă că umerii şi spatele ei erau încă prăbuşiţi.

Traversă culoarul până în hol, tăindu-şi drum prin mulţime, aruncând un ochi la panourile din plută acoperite de anunţuri de mica publicitate, de regulamente, de propuneri de troc sau de oferte de servicii, neschimbate nici ele de pe vremea sa – se întrebă dacă or mai exista şi acum anunţuri din acelea amuzante sau poetice, ca odinioară – şi ieşi din clădire. Mobilul îi bâzâia în buzunar. Servaz se uită la numele afişat: Samira.

— Da? răspunse el.

— Cred că avem ceva.

— Ce anume?

— Ne-ai zis să nu ne concentrăm doar la puşti, nu-i aşa?

Simţi cum i se accelerează pulsul.

— Dă-i drumul.

— Pujol şi-a adus aminte de un caz de care s-a ocupat el acum mai mulţi ani. Agresarea şi violarea

unei tinere, în propria-i casă. A regăsit identitatea agresorului în LRP[18], şi a scos dosarul de la arhivă.

Un software pentru redactarea procedurilor. Un program preistoric, de care se foloseau poliţiştii pentru a-şi scrie toate procesele verbale. Deosebit de greu de folosit, programul acesta ar fi trebuit înlocuit de multă vreme. Servaz aşteptă urmarea, privind la caii care parcă pluteau în lumina cenuşie, rasaţi şi eterici ca nişte creaturi celeste.

— Un tip condamnat de mai multe ori pentru agresiuni sexuale asupra unor femei tinere şi chiar pentru un viol la domiciliu. La Tarbes, la Montauban şi la Albi. Elvis Konstandin Elmaz, aşa îl cheamă. Cu un cazier judiciar cam nasol: la 25 de ani făcuse deja obiectul a vreo duzină de condamnări pentru trafic de stupefiante, violenţe agravate, furt… Azi s-au făcut 27. Un prădător. Metoda lui îţi dă fiori: tipul obişnuia să se conecteze pe site-uri de întâlniri în căutarea prăzilor sale viitoare – Servaz îşi aminti de mesageria goală a lui Claire – şi astfel şi-a găsit una dintre victime, în 2007. I-a dat întâlnire într-un loc public din Albi, a dus-o acasă la ea sub ameninţarea unui cuţit, a legat-o de calorifer, i-a pus un căluş în gură şi i-a furat cardul bancar, după ce îi storsese parola. Apoi a violat-o şi a ameninţat-o cu represalii în caz că depunea plângere. Altădată, a agresat o femeie într-un parc din Tarbes, la căderea nopţii, a legat-o fedeleş şi a pus-o în portbagajul maşinii, apoi s-a răzgândit şi a abandonat-o în nişte boschete. E o minune că încă nu a ucis pe nimeni…

Samira se întrerupse.

— În fine, dacă excludem… Pe scurt, omul a ieşit din închisoare anul acesta.

— Mmm.

— Dar avem şi o mică problemă…

Servaz auzi în receptor zgomotul unei linguriţe inii o ceaşcă.

— Se pare că Elvis al nostru are un alibi solid pentru seara trecută. S-a bătut într-un bar.

— Şi acesta este un alibi solid?

— Nu, a fost şi dus cu ambulanţa la spitalul din Rangueil[19]. A fost primit la urgenţe, pe la ora 22. Este la spital şi acum.

Ora 22… În acel moment, Claire era deja moartă, iar Hugo stătea pe marginea piscinei. Ar fi putut avea timp Elvis Elmaz să se întoarcă la Toulouse şi să provoace un scandal, doar ca să facă rost de un alibi? În cazul acesta, cum şi unde găsise timpul şi ocazia să îl drogheze pe Hugo?

— Chiar se numeşte Elvis?

O auzi chicotind în telefon.

— Afirmativ. M-am interesat, se pare că este un prenume destul de des întâlnit în Albania. În orice caz, nemernicul ăsta mă face să mă gândesc mai degrabă la *Jailhouse Rock* decât la *Don't Be Cruel*[20].

— Hmm, hmm, făcu Servaz, care nu era sigur că înţelesese poanta.

— Ce facem, şefu'? Mă duc să îl interoghez?

— Stai pe loc, că vin şi eu. Doar asigură-te că spitalul nu-i dă drumul acasă până ajungem noi.

— Nicio grijă! O să mă ţin ca un păduche după nemernicul ăsta.

Intermezzo 1

Speranţă

Speranţa este un drog.

Speranţa este un psihotrop.

Speranţa este un excitant mult mai puternic decât cafeina, khat-ul, maté-ul, cocaina, efedrina, EPO, speedball-ul sau amfetaminele.

Speranţa îi accelera ritmul cardiac, îi creştea frecvenţa respiraţiei şi presiunea sangvină, îi dilata pupilele. Speranţa îi stimula producţia glandelor suprarenale, îi amplifica percepţia auditivă şi pe cea olfactivă. Creierul său dopat cu speranţă înregistra deodată totul cu o acuitate pe care nu o cunoscuse niciodată înainte.

Un dormitor…

Nu era al ei. Pentru o fracţiune de secundă, crezuse că se trezise la ea acasă, că aceste luni interminabile petrecute în fundul pivniţei ăsteia nu fuseseră decât un coşmar de-o noapte. Că venise dimineaţa şi o instalase la loc, în viaţa ei de dinainte, în minunatul şi banalul ei cotidian – dar dormitorul acesta nu era al ei.

Vedea pentru prima dată această cameră necunoscută.

Dimineaţă. Întoarse uşor capul şi văzu valul de lumină din ce în ce mai viu care traversa perdelele şi ajungea lângă pat, printre draperii. Cifrele roşii ale ceasului deşteptător de pe masă arătau ora şase şi jumătate. Un şifonier cu oglindă în partea cealaltă a camerei. Ridică privirea şi îşi văzu picioarele în oglindă, şi gambele, şi printre ele, propria faţă, asemănătoare cu a unui animăluţ îngrijorat, terorizat, în penumbră.

Alături de ea dormea cineva…

Speranţa reveni. Adormise şi uitase să o coboare înapoi în pivniţă înainte să se termine efectul drogului pe care i-l administrase. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. O greşeală, o singură greşeală, la

capătul atâtor luni de captivitate. Era şansa ei! Avu impresia că i se desprinde inima din piept, că era în pragul infarctului.

Speranţa – o speranţă delirantă – îi explodă ca un foc de artificii în creier. Întoarse capul cu prudenţă înspre el, cu pulsul zbătându-i-se asurzitor în urechi.

Dormea cu pumnii strânşi. Îi privi, absolut neutru, trupul mare, lungit gol alături de ea. Nici ură, nici fascinaţie. Depăşise de mult acest stadiu. Până şi blondul puţin natural al părului său tuns scurt, bărbuţa închisă la culoare şi braţele lui, negre de tatuaje – ca şi cum ar fi avut o a doua piele, desenată şi solzoasă – încetaseră de mult să îi mai atragă atenţia. Văzu câteva firişoare de spermă uscată prin părul dintre picioarele sale şi o trecu un frison. Dar nu se compara cu greţurile şi cu repulsia totală care o zguduiau la începuturi. Depăşise şi stadiul acela.

Speranţa îi înzecea puterile. Deodată, simţi o dorinţă arzătoare să părăsească infernul acesta. Să fie liberă. Atâtea emoţii contradictorii… Era pentru prima dată de când se afla în captivitate că putea privi lumina zilei. Chiar şi printr-o fereastră cu draperii. Prima dată când se trezea într-un pat şi nu pe pământul tare din peştera sa, în întuneric. Primul dormitor după luni, poate chiar ani…

Nu se poate. S-a întâmplat ceva.

Dar nu trebuia să se lase distrasă. Lumina devenea din ce în ce mai puternică în cameră. Până la urmă, el se va trezi. N-o să se mai întâlnească cu o asemenea ocazie. Şi frica o cuprinse din nou.

Exista o soluţie. Să îl ucidă. Acolo, pe loc. Să-i zdrobească ţeasta cu veioza. Dar ştia prea bine că, dacă rata, l-ar fi avut imediat împotriva ei, iar el era atât de puternic, şi ea atât de slabă. Alte două opţiuni ar fi fost să găsească o armă – un cuţit, o şurubelniţă, un obiect greu sau ascuţit – sau *să fugă…*

Ultima soluţie era preferata ei. Se simţea atât de slăbită, avea atât de puţină forţă în ea ca să îl înfrunte… Dar să fugă unde? Ce se găsea afară?

Singura dată când se mutaseră, auzise cânt de păsările şi un cocoş cântând cât îl ţinea gura şi ghicise mirosuri întâlnite doar la ţară. O casă izolată…

Cu inima-n gât, convinsă că el urma să se trezească şi să deschidă ochii dintr-un moment în altul, ridică cearşaful, se strecură jos din pat şi făcu un pas înspre fereastră.

Inima i se opri deodată.

Nu se putea aşa ceva…

Vedea o poiană însorită, mărginită de copaci. Ca în poveştile cu zâne ale copilăriei sale, casa era izolată în mijlocul pădurii. Vedea fire înalte de iarbă, clopoţei, maci, fluturi galbeni care zburau de colo, colo, peste tot. Auzea, chiar şi prin geamuri, vacarmul păsărelelor care întâmpinau o nouă zi. Toate aceste luni de infern sub pământ, iar viaţa – cea mai simplă, cea mai frumoasă viaţă – era chiar aici, atât de aproape.

Privi uşa camerei, de care se simţea atrasă în mod irezistibil. Libertatea era chiar acolo, în faţa ei. Aruncă o privire înspre pat. Încă dormea. Făcu un pas, apoi un al doilea, al treilea… Înconjură patul şi pe călăul ei. Mânerul uşii se răsuci fără zgomot. Nu-şi crezu ochilor. Uşa se deschise. Un culoar. Strâmt. Tăcut. Mai multe uşi, şi pe dreapta, şi pe stânga, dar ea merse drept înainte şi nimeri în încăperea cea mare unde luau masa. Recunoscu imediat masa largă, din lemn întunecat ca suprafaţa unui lac, bufetul, combina stereo, şemineul uriaş, sfeşnicele, şi îi apărură în faţa ochilor farfuriile şi licărul lumânărilor, îi răsună în urechi muzica şi simţi în nări mirosul felurilor de mâncare. Îi reveni greaţa. *Niciodată aşa ceva…* Obloanele erau trase, dar soarele de afară decupa felii mari de lumină prin găurile lor.

Vestibulul, uşa de la intrare – chiar acolo, la dreapta ei, în umbră. Mai făcu doi paşi. Simţi că drogul pe care i-l administrase nu-şi pierduse de tot efectul. Era ca şi cum se deplasa prin apă, iar aerul, îngroşat, îi opunea rezistenţă. Mişcările îi erau

greoaie şi stângace. Apoi se opri. Nu putea să iasă aşa. Goală. Aruncă o privire în spate şi stomacul i se strânse. *Orice, numai să nu mă întorc în camera aceea.* Un pled pe canapea… Îl apucă şi şi-l aruncă pe umeri. Apoi se apropie de uşa de la intrare. Ca şi restul casei, şi aceasta era veche, din lemn grosolan. Ridică zăvorul şi împinse în uşă.

Lumina soarelui o orbi, cântul păsărilor izbucni ca o lovitură de talgere, muştele o asaltară cu bâzâitul lor, parfumul de iarbă şi pădure îi agresă nările, căldura îi mângâie pielea. Într-o clipă, simţi că i se învârte capul şi trebui să clipească, năucită şi fără suflu. O apucă ameţeala din cauza căldurii, lumii şi vieţii. Se simţi deodată precum capra domnului Seguin[21], beată de libertate. Dar frica se întoarse imediat. Nu avea decât foarte puţin timp.

Pe dreapta erau nişte dependinţe, un fel de fost hambar, deschis şi pe jumătate prăbuşit, cu grinzile la vedere. Dedesubt, un talmeş-balmeş de electrocasnice vechi şi de unelte, o grămadă de lemne şi *o maşină…*

Se îndreptă spre aceasta din urmă, călcând cu picioarele goale pământul deja încălzit de soare. Portiera din dreapta şoferului se deschise cu un scârţâit strident şi ei îi fu teamă să nu îl trezească cu zgomotul. În interior mirosea a praf, a piele şi a ulei de motor. Pipăi prin jur, cu mâna tremurândă, dar nu găsi nicio cheie. Cotrobăi prin torpedou, pe sub scaune, peste tot. În van. Ieşi din maşină. *Să fugă…* Fără să mai aştepte… Se uită în jurul ei. Un drum carosabil: nu, nu pe-acolo. Apoi i se păru că zăreşte începutul unei potecuţe prin clarobscurul pădurii. Da. Fugi în acea direcţie şi îşi dădu seama cât de slăbită era – probabil că pierduse între 10 şi 15 kilograme în pivniţă –, cât de puţin o ascultau picioarele. Dar speranţa îi insufla o energie nouă. La fel ca şi acest aer cald şi vibrant, această natură plină de viaţă, această lumină mângâietoare.

Pădurea era mai răcoroasă, dar la fel de zgomotoasă. Alergă pe potecă, zgâriindu-şi de mai

multe ori tălpile în pietricele ascuţite şi în spini, dar nu avea încotro. Trecu peste un pod mic, deasupra unui pârâu care curgea în umbră, cu un sunet cristalin. Scândurile găurite vibrară sub paşii ei.

Apoi începu să presimtă că ceva nu era în regulă…

Pe jos, în mijlocul potecii, ceva mai departe…

Un obiect închis la culoare. Încetini şi se apropie cu prudenţă. Un casetofon vechi, cu mâner pentru transport… Din el se auzea muzică. O recunoscu imediat, tresărind de groază. O auzise de sute de ori… Sughiţă. Era nedrept. Nemărginit de crud. Orice, numai asta nu…

Înţepeni pe loc, cu genunchii nesiguri. Nu putea să continue pe acolo, şi nu putea nici să se întoarcă. Pe dreapta era o râpă prea mare şi prea adâncă, cu pârâiaşul curgând spre poale.

O luă la stânga, urcă un povârniş şi încercă să ţină, grăbită, o potecă ce se vedea vag prin covorul de ferigă.

O urmă alergând cu răsuflarea tăiată, uitându-se mereu în spate, dar nu văzu pe nimeni. Pădurea continua să răsune de cântecul păsărilor, iar sinistra muzică se auzea acum departe în urmă, adusă de ecou – ca o ameninţare omniprezentă.

Crezuse că îl lăsase mult în urma sa, când dădu nas în nas cu o tăbliţă bătută în cuie pe un trunchi de copac, acolo unde cărarea se împărţea în două, formând un T printre ferigi. Pe tăbliţă era desenată o săgeată dublă, care indica cele două posibilităţi ce îi erau oferite. Deasupra săgeţilor, două cuvinte: LIBERTATE, într-o parte şi MOARTE, în cealaltă.

Sughiţă din nou. Se aplecă şi vomă în ferigile de la marginea drumului.

Apoi se ridică şi se şterse la gură cu un colţ al păturii care puţea a aer închis, a praf, a moarte şi a nebunie – de-abia acum îşi dădea seama. Ar fi vrut să plângă, să se întindă pe jos şi să nu se mai mişte, dar trebuia să acţioneze.

Ştia că era o capcană. Unul din jocurile lui perverse. *Moarte sau libertate…* Dacă alegea

libertate, ce se întâmpla? Ce fel de libertate îi oferea el? Cu siguranţă nu aceea de a se întoarce la viaţa ei de dinainte. Şi dacă alegea *moartea?* Era o metaforă? Pentru ce anume? Moartea suferinţelor, sfârşitul calvarului său? Se avântă în direcţia aceea, mizând pe faptul că, în mintea acestui om bolnav, oferta aparent mai atrăgătoare era cu siguranţă cea mai rea.

Alergă încă vreo sută de metri înainte să o zărească: o formă alungită şi întunecată, care atârna vertical, la vreun metru deasupra drumului.

Încetini din nou, mai întâi alergând mai puţin repede, apoi mergând la pas, pentru ca, în sfârşit, să se oprească de tot atunci când înţelese despre ce era vorba, cu stomacul în gât. O pisică era spânzurată de o ramură, iar sfoara care o sugruma îi strângea atât de tare gâtul, încât era pe punctul de a o decapita. O bucăţică de limbă roz îi ieşea din boticul alb şi tot corpul îi era la fel de ţeapăn ca o scândură.

Deşi nu mai avea nimic în stomac, tot simţi cum o zguduie o greaţă profundă, şi un gust de fiere îi veni în gură, în timp ce pe şira spinării îi aluneca în jos o spaimă îngheţată.

Gemu. Speranţa i se micşora precum flacăra unei candele pe terminate. În străfundul inimii ei, ştia că această pădure şi pivniţa erau ultimele locuri pe care avea să le vadă. Că nu exista nicio scăpare. Nici azi şi nici în vreo altă zi. Dar tot mai voia să creadă puţin altfel.

Nu exista nimeni care să se plimbe prin pădurea asta blestemată? Se întrebă deodată unde se găsea: în Franţa sau în altă parte? Ştia că există ţări în care puteai să mergi cu orele, cu zilele, fără să întâlneşti ţipenie de om.

Ezită, neştiind în ce direcţie să o ia. Cu siguranţă nu în cea pe care nebunul ăla o alesese pentru ea.

Se avântă printre tufişuri şi arbori, departe de orice urmă de potecă, împiedicându-se de rădăcini şi denivelări de teren care îi răneau picioarele până la sânge. Ajunse în curând la un alt pârâu, cu albia plină de copaci, mesteceni şi aluni, doborâţi de

ultima furtună. Îi fu foarte greu să treacă de ei. Îi încălecă, dar ramurile ascuţite ca nişte pumnale îi muşcară din carnea de pe pulpe, iar degetele de la picioare i se îndoiră dureros pe pietrele tăioase şi bucăţile de lemn mort.

Încă o potecă, pe partea cealaltă. Cu răsuflarea tăiată, hotărî să o urmeze. Tot mai spera să dea peste cineva, iar mersul prin iarbă şi tufişuri o obosea mult prea tare.

Nu vreau să mor.

Alerga, se poticnea, pornea din nou.

Alerga ca să-şi salveze pielea, simţindu-şi pieptul în flăcări şi inima în pragul exploziei, iar picioarele din ce în ce mai grele. Pădurea din jur era din ce în ce mai deasă, aerul din ce în ce mai cald. Parfumurile pădurii se amestecau cu mirosul propriei sale sudori, acre, care îi înţepa ochii. În apropiere, se auzea clipocitul unei ape. Niciun alt sunet. În spatele ei, tăcerea.

Nu vreau să mor…

Acest gând îi ocupa tot spaţiul liber din minte. Şi frica. Abjectă, inumană.

Nu vreau… nu vreau… nu vreau…

Să mor…

Simţea cum lacrimi amare îi şiroiau pe obraji, iar pulsul îi bătea în gât şi în piept. Ar fi făcut moarte de om ca să poată scăpa de coşmarul ăsta.

Şi deodată, inima îi tresări. *Cineva, acolo…*

Urlă.

— Hei! Aşteptaţi! Ajutor! Ajutaţi-mă!

Persoana nu mişca, dar ea o vedea clar, prin vălul de ceaţă al lacrimilor sale. O femeie. Îmbrăcată într-o rochie de plajă cu nasturi. Ciudat, dar era complet cheală. Îşi adună ultimele puteri ca să ajungă la ea. Femeia tot nu mişca. Iar sângele i se îngroşă precum siropul, pe măsură ce se apropia şi înţelegea.

Nu era o femeie…

Un manechin din plastic. Sprijinit de un trunchi de copac. Fixat într-o poziţie artificială, ca într-o vitrină de magazin. Şi îi recunoscu rochia: era a ei,

cea pe care o purta în seara în care… Numai că fusese mânjită cu vopsea roşie.

Avu impresia că o părăseau toate forţele, că cineva i le aspira cumva din corp. Era sigură că el umpluse blestemata asta de pădure cu o grămadă de alte capcane la fel de sinistre. Ea era şobolanul din labirint, obiectul lui, jucăria lui – iar el era acolo, foarte aproape… Simţi cum o lasă picioarele şi îşi pierdu cunoştinţa.

13

Elvis

Îşi lăsă maşina în parcarea inferioară şi se îndreptă spre turnul din beton plantat în mijloc. Acela în care se găseau ascensoarele. Spitalul Universitar din Rangueil se înălţa ca o fortăreaţă pe vârful unei coline, la sud de Toulouse. Ca să ajungi acolo, din parcarea situată la jumătatea dealului trebuia să iei un ascensor, apoi să mergi pe o pasarelă lungă, suspendată la mai mulţi metri deasupra copacilor, de unde se oferea privirii o panoramă impresionantă asupra clădirilor universităţii aflate la poale şi asupra periferiilor oraşului. Traversă curtea interioară în direcţia faţadei îmbrăcate într-o plasă metalică de un efect extraordinar. Aşa cum deseori se întâmplă, estetica exterioară fusese privilegiată în defavoarea infrastructurilor interioare. Degeaba număra spitalul acela 2800 de medici şi 10.000 de oameni ca personal auxiliar, şi degeaba primea în fiecare an 180.000 de pacienţi – adică populaţia unui oraş de mărime medie – pentru că, aşa cum Servaz observase deja, ducea o dureroasă lipsă de orice alte servicii decât cele medicale.

Trecu rapid prin faţa singurului bufet, unde se amestecau personal, vizitatori şi pacienţi în halate de spital, şi ţinu lungile culoare până la ascensoarele interioare. Opere ale unor artişti contemporani, rezultatele unei donaţii, încercau în zadar să înveselească pereţii: are şi arta limitele ei. Servaz zări uşa capelei, cu orarul preotului afişat pe ea. Se întrebă cum îşi putea găsi Dumnezeu locul în acest univers în care fiinţa umană este redusă la condiţia de simplă ţevăraie, demontată şi montată la loc, ca un motor, şi uneori trimisă la casat, nu înainte de a

fi recuperat câteva piese de schimb pentru repararea altor motoare.

Samira îl aştepta în faţa ascensoarelor. Fu tentat să îşi aprindă o ţigară, dar privirea îi căzu pe semnul de interdicţie afişat pe perete.

— *Crash,* spuse el în cabină.

— Ăă? făcu Samira, a cărei armă de deasupra rinichilor atrăgea toate privirile.

— Un roman de J.G. Ballard[22]. Mariajul dintre chirurgie, mecanică, dorinţă şi consum de masă.

Ea se holbă o clipă la el, neînţelegând nimic, apoi ridică din umeri. Uşile se deschiseră la etaj şi auziră o voce strigând:

— Bandă de idioţi, n-aveţi niciun drept să mă reţineţi contra voinţei mele! Chemaţi-l pe nemernicul ăla de doctor, vreau să-l văd imediat!

— Elvis al nostru? întrebă Servaz.

— Foarte posibil.

O cotiră la dreapta, apoi la stânga. O infirmieră îi opri. Samira îi arătă legitimaţia.

— Bună ziua, îl căutăm pe Elvis Konstandin Elmaz.

Faţa femeii se înăspri. Arătă spre o uşă cu geam mat din capătul culoarului, pe deasupra unui pat rulant în care aştepta un bătrân, cu un tub în nas.

— Are nevoie de odihnă, răspunse ea cu un ton sever.

— Bineînţeles, răspunse ironic Samira.

Femeia le aruncă o privire plină de dispreţ, apoi se îndepărtă.

— La naiba, curcanii mai lipseau! exclamă Elvis când intrară în cameră.

Înăuntru domnea zăpuşeala, deşi într-un colţ se-nvârtea un ventilator cam leneş. Elvis Konstandin Elmaz stătea în vârful patului, cu bustul gol. Se uita la un televizor cu sonorul tăiat.

— *One for the money/Two for the show*[23]*,* fredonă Samira în timp ce dădu uşor din fund, schiţând un pas de dans. Salut, Elvis!

Elvis păru să o observe de-abia acum pe poliţistă şi îşi încruntă sprâncenele în faţa acestei apariţii: în acea zi, Samira afişa o jumătate de duzină de coliere deasupra unui tricou pe care scria LEFT 4 DEAD.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă el în direcţia lui Servaz. În halul ăsta a ajuns poliţia în zilele noastre? Oare încotro se îndreaptă lumea?

— Elvis Elmaz?

— Nu, Al Pacino. Ce vreţi de la mine? N-aţi venit pentru plângerea mea.

— Aşa este.

— Bineînţeles că nu. Nici măcar nu e nevoie să se uite cineva mai mult la voi ca să-şi dea seama că sunteţi de la KFC.

KFC, *Kentucky Fried Chicken:* un lanţ celebru de restaurante specializat în pui[24] prăjiţi. Golanii făcuseră din numele ăsta o poreclă pentru poliţia judiciară, unde lucrau ei. Elvis Konstandin Elmaz era mic şi foarte îndesat, cu capul perfect neted şi strălucitor, un colier de barbă peste maxilarul lat şi o pietricică minusculă de zircon în ureche. Sau poate că era un diamant adevărat. Un bandaj era înfăşurat de mai multe ori în jurul torsului său musculos, din josul abdomenului şi până la diafragmă. Un al doilea îi înconjura bicepsul drept.

— Ce-aţi păţit? îl întrebă Servaz.

— De parcă n-aţi şti. M-am lăsat păcălit, moşule. Trei lovituri de cuţit în burtă şi una în braţ. Mare minune că nemernicii ăia nu m-au curăţat de-a binelea. „Niciun organ vital atins, aţi trăit un miracol, domnu' Elmaz", mi-a zis jigodia aia de doctor. Nu vrea să-mi dea drumul până mâine, sub pretextul că, dacă mă mişc prea mult, se poate deschide la loc. Cică io nu-s doctor, el este, deci ştie mai bine. Dar mie îmi furnică picioarele, iar potolul de-aici e mai rău ca la zdup.

— *Nemernicii?* zise Samira.

— Erau trei. Sârbi. Nu ştiu dacă ştiţi, dar între nemernicii ăştia de sârbi şi noi, albanezii, nu prea e mare dragoste. Sârbii sunt toţi nişte scursuri şi atât.

Samira dădu din cap. Auzise refrenul ăsta şi din partea cealaltă. Şi deşi nu spune nimănui asta, ea însăşi are un pic de sânge bosniac în vene şi se pare că şi un pic italian; familia ei călătorise cam mult…

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am luat la ceartă în cafenea, apoi am continuat pe trotuar. Eram un pic luat, trebuie să recunosc.

Îi privi pe rând.

— Numai că sfrijitul ăla avea doi amici înăuntru, iar eu nu ştiam asta. S-au aruncat pe mine ca nebunii înainte să pot face ceva şi apoi au şters-o ca şobolanii. Şi eu am rămas lungit pe trotuar şi mă pişam sânge. Chiar am crezut că până aici mi-a fost. Cine-ar fi zis că există şi un Dumnezeu al ticăloşilor, eh, puicuţo? Nu cumva ai o ţigară? I-aş da pe mama şi pe tata pentru una.

Samira trebui să reziste tentaţiei de a se apleca şi de a-i înfige degetul arătător între coaste, prin bandaj.

— N-ai văzut afişele? spuse ea cu un ton răutăcios. *Fumatul interzis*… Care a fost motivul respectivului diferend?

— *Respectivul diferend*… Vai de capul meu cum vorbeşti, puicuţo! Ţi-am zis deja, eu sunt albanez, ei erau sârbi.

— Şi asta e tot?

Îl văzură cum ezită.

— Nu.

— Ce altceva?

— O târfa dracului. O paţachină care se dădea la mine.

— Ah, şi era cu ei?

— Mda.

— Drăguţă?

Faţa lui Elvis Konstandin Elmaz se lumină ca un brad de Crăciun.

— Şi mai şi! O bombă de-a binelea! Şi cu ceva clasă, pe deasupra. Chiar mă întreb ce făcea cu rataţii ăia trei. Eu nu-mi puteam lua naibii ochii de pe ea. Până la urmă s-a prins şi a venit să stăm un

pic la taclale. Poate că voia şi ea să îi enerveze, cine ştie? Poate că îi era frică sau avea un *diferend,* cum ziceţi voi… Şi atunci, lucrurile au luat-o razna.

— Deci, aţi ajuns la urgenţe aseară, v-au trecut prin bisturiu peste noapte şi de atunci sunteţi pironit aici?

O luminiţă se aprinse în ochii căprui.

— Dar de ce este atât de important? Vi se rupe de povestea mea, nu-i aşa?… Pe voi, urmarea vă interesează. S-a întâmplat vreo chestie.

— Domnule Elmaz, aţi ieşit din închisoare acum patru luni, nu-i aşa?

— Exact.

— Aţi fost condamnat pentru acte de furt însoţit de violenţă, răpire, sechestrare, agresiuni sexuale şi viol…

— Şi ce-i cu asta? Mi-am îndeplinit pedeapsa.

— De fiecare dată, v-aţi luat de femei brunete şi drăguţe.

Privirea lui Elvis se întunecă.

— Unde vreţi să ajungeţi? A fost acum multă vreme, spuse el cu ochii fugind de la unul la altul ca ştergătoarele de parbriz. Ce s-a întâmplat aseară? A fost agresată o gagică, nu-i aşa?

Privirea lui Servaz căzu pe ziarul pus pe masa cu rotile de lângă pat. Îi trebui o jumătate de secundă pentru a înţelege ceea ce citea. Şi mai puţin de atât ca să păleasc㠖:

UCIDEREA UNEI TINERE PROFESOARE LA MARSAC

Poliţistul care a rezolvat cazul de la Saint-Martin este însărcinat cu ancheta.

La naiba! Fără să mai fie atent la întrebările Samirei şi la răspunsurile lui Elmaz, înşfăcă ziarul şi întoarse paginile în căutarea articolului.

Avea doar câteva rânduri, la pagina 3. Scria aşa: *Comandantul Servaz, de la poliţia judiciară din Toulouse, cel care a condus ancheta în cazul morţilor de la Saint-Martin din iarna 2008-2009,*

cel mai important caz de crimă din ultimii ani din regiunea Midi-Pyrénées, a fost însărcinat cu investigaţiile asupra uciderii unei profesoare din Marsac, liceul de elită din zonă. Ceva mai jos, autorul articolului preciza că tânăra femeie fusese găsită la ea acasă, *legată fedeleş şi înecată în cadă.* Cel puţin, departamentul de relaţii cu presa trecuse sub tăcere detaliul lanternei – cu siguranţă pentru a-i putea deosebi pe săriţii care aveau să sune în orele următoare. În schimb, le dăduseră numele său rechinilor ălora de jurnalişti. Genial. Servaz simţi cum îl cuprinde furia. Tare i-ar mai fi plăcut să îl aibă acum în faţa lui pe nenorocitul căruia-i scăpase informaţia. De fapt, fusese o scăpare sau ceva intenţionat? Poate însuşi Castaing?

— La ce oră a avut loc altercaţia? o auzi pe Samira întrebând.

— Pe la 21:30, 22:00…

— Martori?

Un chicot răguşit urmat de o tuse.

— Zeci!

— Şi înainte de asta, ce făceai?

— Sunteţi surzi? Pileam şi mă uitam după fata asta! Zeci de persoane m-au văzut, dacă vă zic! Ştiu că în trecut am făcut greşeli. Dar şi fetele alea pe care le-am agresat, ce dracu' făceau ele afară, în noapte? În Albania, femeile nu ies noaptea pe stradă. Sunt respectabile…

Samira Cheung alese un loc la întâmplare şi îşi înfipse degetul arătător într-o latură a albanezului. Tare. Prin bandaj. Servaz îl văzu pe Elvis cum se schimonoseşte de durere. Se pregătea să intervină, când Samira îşi retrase degetul.

— Ai tot interesul ca alibiul tău să fie solid, zise ea cu o voce neplăcută şi rece. Chiar ai o problemă, Elvis. Nu cumva eşti impotent, uneori? Sau un homo reprimat… Mda, asta trebuie să fie… Bineînţeles că asta este… Era bine la duş, acolo, la zdup?

Servaz văzu faţa omului schimbându-se. Îi văzu privirea înnegrindu-se ca o pată de petrol şi ochii

pierzându-şi orice urmă de reflexie. În ciuda căldurii care domnea în încăpere, avu senzaţia că îi curge un firicel de apă îngheţată de-a lungul şirei spinării. Pulsul începu să-i bată mai repede. Înghiţi în sec. Mai văzuse genul acesta de privire, cu multă vreme în urmă. *Avea 10 ani…* Băieţelul din el era incapabil să uite. Îşi aminti încă o dată de bărbaţii care descinseseră în curtea casei părinteşti, într-o seară de iulie. Erau doi. Doi bărbaţi ca acesta de faţă, doi lupi, nişte fiinţe pierdute, cu privirile goale… Îşi aminti de mama lui, care urlase şi implorase, de tatăl lui, legat de un scaun. Îşi aminti de mâinile lor, de braţele lor lacome care o ţineau prizonieră, pângărind-o… Şi de micuţul Martin, închis în dulapul de sub scară, care auzea totul, ghicea totul – de toate acele dăţi când întâlnise astfel de fiinţe de când intrase în poliţie. Şi, dintr-odată, simţi o nevoie disperată de aer, de a ieşi din această cameră, din acest spital. O luă la goană spre toaletă, înainte ca greaţa să pună stăpânire pe el.

★★★

— Nu e el.

Servaz încuviinţă. Se întorceau spre holul de la intrare, prin culoarele lungi. Simţea o nevoie furioasă de a fuma, dar afişele cu interdicţia care erau cam pe toţi pereţii îl ţineau în permanenţă în frâu.

— Ştiu, zise el. Are un alibi zdravăn şi, oricum, nu prea văd cum ar fi putut să-i golească el mesageria lui Claire Diemar de la liceu şi nici motivul pentru care l-ar fi urmărit şi drogat pe Hugo.

— Tipul ăsta nu ar trebui să fie afară, zise Samira pe când treceau prin faţa bufetului.

— Nicio lege nu ne permite să închidem pe cineva în virtutea „periculozităţii” sale, observă el.

— Va recidiva, mai devreme sau mai târziu.

— Şi-a ispăşit pedeapsa.

Samira scutură din cap în timp ce traversau holul.

— Singura terapie valabilă pentru genul ăsta de indivizi este să le tăiem ouăle, decretă ea.

Servaz îşi privi adjuncta. Părea că nu glumeşte. Văzu cu uşurare că se apropiau de uşile din sticlă, băgă o mână în buzunar, apoi văzu o ultimă plăcuţă cu interdicţia de a fuma în acest loc şi avu impresia că redevenise adolescent şi că se afla pe pista de atletism unde, cu plămânii în flăcări, îşi spunea că nu va reuşi niciodată să treacă de ultimii 20 de metri.

În sfârşit, uşile se deschiseră. Căldura şi umezeala îi copleşiră pe loc. Servaz împietri. Plămânii săi, în criză de nicotină, îşi cereau dreptul la otravă, dar mai era ceva… Ce? De adineaori, de când zărise prima plăcuţă cu fumatul interzis, inconştientul său lucra de zor – dar n-ar fi ştiut să arate cu degetul la ce anume.

— Dacă nu e el, ne întoarcem la linia de plecare, observă Samira.

— Adică?

— Hugo…

Servaz reuşi să se uite la ceas şi să scoată o ţigară în acelaşi timp.

— Ne întoarcem la sediu. Tu pui presiune pe cei de la supraveghere tehnologică. Vreau un rezultat până la sfârşitul zilei. Dacă a fost Hugo, zi-mi şi mie de ce ar fi golit calculatorul lui Claire, şi nu propriul telefon mobil?

Samira ridică mâinile în semn de neştiinţă, uitându-se după el cum se îndepărtează şi traversează curtea interioară înspre pasarelă. O ambulanţă îşi făcu intrarea în urlete de sirenă, se opri în faţa barierei şi aşteptă ca aceasta să se ridice.

Deodată, se făcu lumină. Servaz ştia acum de ce îl obsedaseră semnele de interzis.

În timp ce străbătea marea pasarelă suspendată deasupra copacilor, îşi scoase mobilul, căută numărul lui Margot şi apăsă pe tasta de apel. Îi răspunse o muzică barbară, pe bază de chitare electrice şi eructări guturale, iar el făcu o grimasă. Pe de o parte, era bucuros să afle că Margot îşi închidea mobilul în timpul orelor, pe de alta, era un contratimp. Tastă un SMS cu un singur deget:

Hugo fumează? Sună-mă înapoi. Important.

De-abia terminase de scris, că telefonul se şi puse pe vibrat.

— Margot? răspunse el intrând în ascensor.

— Nu. E Nadia, zise o voce feminină.

Nadia Berrada era şefa departamentului de supraveghere tehnologică. Apăsă pe butonul ascensorului.

— Calculatoarele au „ciripit", anunţă ea.

Iar el se opri cu degetul în aer.

— Şi?

— Într-adevăr, mesageriile au fost golite cu intenţie. Am recuperat mesajele, primite şi trimise. Ultimul datează din ziua în care a murit. Chestii obişnuite. E-mailuri către colegi, mesaje private, invitaţii la reuniuni pedagogice sau seminarii, publicitate.

— E-mailuri trimise sau primite de la Hugo Bokhanowsky?

— Nu. Niciunul… În schimb, există un interlocutor regulat. „Thomas999". Şi par să fie… cum să zic… *intimi.*

— Intimi cum?

— Suficient de intimi ca să scrie – şi se întrerupse înainte să citească: „Viaţa în viitor va fi cu mult mai interesantă din moment ce ne iubim", „Enorm. Total. Incredibil. Un dor absolut de tine", „Eu sunt lacătul şi tu eşti cheia, sunt a ta pe veci, veveriţa ta, acum şi pentru totdeauna"…

— Cine scria asta, ea sau el?

— Amândoi. În fine, ea în proporţie de 75 la sută… El pare un pic mai puţin expresiv, dar ţine pasul, totuşi. La naiba, fata asta era o pasională!

După tonul vocii sale, Servaz ghici că ceea ce găsise în mesagerie o dăduse peste cap pe Nadia. Îşi aminti de Marianne şi de el… Pe vremea aceea nu existau nici e-mailuri, nici SMS-uri, dar schimbaseră sute de scrisori de genul acesta. Scrisori exaltate, lirice, naive, înfocate, caraghioase. Deşi se vedeau aproape în fiecare zi. Cunoscuse

intensitatea aceasta, focul. Simţise că avea cu adevărat ceva atunci. *Fata asta era o pasională…* Nadia folosise cuvintele potrivite. Privi spre vârfurile copacilor agitaţi de ploaie, pe sub pasarelă.

— Zi-i lui Vincent să ceară o permisiune de urgenţă, zise el. Trebuie să aflăm cât mai repede posibil identitatea acestui Thomas999.

— Am făcut-o deja. Aşteptăm răspunsul.

— Perfect. Ţine-mă la curent când îl primeşti. Şi, Nadia, te rog, poţi să te duci să arunci un ochi pe listele de probe?

— Ce vrei să ştii?

— Dacă printre lucrurile puştiului era şi vreun pachet de ţigări.

Aşteptă. Uşile ascensorului se deschiseră, dar nu se urcă în el, de teamă ca nu cumva pereţii metalici să împiedice trecerea semnalului. Nadia reveni la telefon după patru minute.

— Nici pachet de ţigări, nici vreun joint, zise ea. Nimic de genul acesta. Te-ajută?

— Poate. Mulţumesc.

În timp ce şi-o figura în minte pe Nadia cotrobăind prin grămezile de probe, îi venise un gând. Era legat de caietul pe care îl găsise pe biroul lui Claire şi de fraza scrisă pe el:

Prieten este uneori un cuvânt golit de sens, duşman – niciodată.

Simţi ca o furnicătură la baza şirei spinării. Claire Diemar scrisese această frază într-un caiet nou-nouţ, cu puţin timp înainte să moară, şi îl lăsase deschis pe birou. Era ea oare conştientă de o ameninţare iminentă? Îşi făcuse ea vreun duşman? Avea această frază o legătură oarecare cu ancheta? Ideea i se clarifica treptat. Îşi scoase din nou telefonul.

— Eşti în faţa calculatorului? întrebă el atunci Espérandieu răspunse.

— Da, de ce? zise adjunctul său.

— Poţi să bagi o frază pe Google?

— O frază pe Google?

— Asta am zis.

— Un fel de citat?

— Îhâm.

— Stai… Bine, zi, te ascult.

Servaz îi repetă fraza.

— Ce e asta? E pentru vreun joc televizat? glumi adjunctul său. Aşteaptă… Dar nu erai tu ăla care făcuse studii de filologie?

— Lasă astea şi zi!

— Victor Hugo.

— Ce?

— E într-adevăr un citat. Din Victor Hugo. Acum îmi poţi explica?

— Mai târziu.

Închise telefonul. Victor *Hugo*... Putea fi vorba de o coincidenţă? Claire Diemar nu scrisese nimic altceva în acel caiet şi îl lăsase clar la vedere. Vorbea despre un *duşman*... Hugo? Servaz nu uita ca era vorba despre Marsac, un oraş universitar, aşa cum subliniase şi Francis, care îl comparase cu curtea de la Elsinore, un loc unde existau deopotrivă simţul discreţiei şi al clevetelii, unde oamenii se înjunghiau între ei, dar cu eleganţă şi rafinament, şi unde orice acuzaţie directă putea trece drept o lipsă de gust de neiertat. Nu uita că avea de-a face cu eruditi, cu oameni cărora le plăceau enigmele şi sensurile ascunse, le plăcea să îşi arate subtilitatea, chiar şi în circumstanţe atât de dramatice. Acea frază nu a fost scrisă în acel caiet din întâmplare.

Era oare posibil ca profesoara să fi dezvăluit, într-o manieră aluzivă, indirectă, oblică, numele *duşmanului* său – şi chiar pe cel al viitorului ei asasin?

14

Hirtmann

Odată întors la SRPJ, se duse direct în biroul lui Espérandieu.

— Cum e puştiul?

Adjunctul său îşi scoase căştile, în care solistul de la Queen of the Stone Age cânta *Make It Wit Chu,* şi ridică din umeri.

— Calm. M-a întrebat dacă n-am ceva de citit. I-am dat o revistă manga de-a mea. N-a vrut-o. Îţi aduc aminte că, peste şase ore, i se termină custodia.

— Ştiu. Sună-l pe procuror. Cere o prelungire.

— Motiv?

Fu rândul lui Servaz să ridice din umeri.

— Nu ştiu. Găseşti tu ceva. Sapă prin sacul tău cu şmecherii.

Ajuns în biroul său, cotrobăi o vreme prin sertare înainte să găsească ceea ce căuta. Un număr de telefon. Din Paris. Îl privi lung şi gânditor. Nu mai sunase de mult la numărul acesta. Sperase să nu mai fie niciodată nevoit să o facă, să fi lăsat în urmă această poveste.

Servaz se uită la ceas. Formă numărul. Când îi răspunse o voce obosită, de bărbat, se prezentă.

— Era şi vremea, deveni ironică vocea de la capătul firului. Cărui fapt îi datorez onoarea, domnule comandant?

Îi povesti ce se întâmplase în ajun şi termină cu descoperirea CD-ului cu Mahler. Se aştepta ca bărbatul să îi spună: „Şi de ce m-aţi sunat pe mine?", dar nu se întâmplă asta.

— De ce nu m-aţi sunat imediat? întrebă, dimpotrivă, vocea de la capătul firului.

— Pentru un simplu CD găsit la locul unei crime? Cu siguranţă nu are nicio legătură.

— Un loc al crimei unde, ca din întâmplare, este găsit fiul unei vechi cunoştinţe de-ale dumneavoastră, unde competenţa anchetei cade în

sarcina SRPJ de Toulouse şi unde victima este o tânără în jur de 30 de ani, care are profilul celorlalte victime? Iar la final, bucata pe care o asculta Julian în seara în care şi-a ucis soţia se regăseşte în combina de aici? Glumiţi!

Servaz notă „Julian”. Ca şi cum, după cât îl urmăriseră pe elveţian, vânătorii săi sfârşiseră prin a fraterniza cu acesta. Îşi ţinu respiraţia. Omul avea dreptate. Şi el avusese exact aceeaşi intuiţie în ajun, când descoperise CD-ul, apoi trecuse la altceva. Văzute din acest unghi, elementele se asamblau între ele într-un mod tulburător. Îşi spuse că, din moment ce se prinsese de asta în mai puţin de trei secunde, tipul de la capătul firului trebuia să fie foarte bun.

— Mereu se întâmplă aşa, suspină vocea din aparat. Suntem informaţi când e timp, când renunţăm un pic la ego sau când toate pistele s-au răcit deja…

— De partea voastră, sunt ceva noutăţi?

— V-ar plăcea să vă răspund afirmativ, nu-i aşa? Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar avem atât de multe informaţii, încât suntem sufocaţi. Parcă plouă cu informaţii. Cele mai multe sunt atât de fanteziste încât nici măcar nu le mai verificăm, dar altele se cer verificate, totuşi, şi toate astea ne ocupă extraordinar de mult timp. A fost văzut aici, a fost văzut acolo. La Paris, la Hong-Kong, la Tombuctu… Un martor e sigur că este broker în cazinoul de la Mar del Plata, unde joacă în fiecare seară, altul l-a văzut în aeroportul din Barcelona sau în cel din Düsseldorf, o femeie bănuieşte că amantul ei este Hirtmann…

Se ghicea descurajarea, oboseala extremă din vocea interlocutorului său. Apoi, deodată, vocea se schimbă, ca şi cum tipului tocmai îi venise o idee.

— Toulouse, nu-i aşa?

— Da, de ce?

Bărbatul nu răspunse. În loc de asta, Servaz îl auzi vorbind cu altcineva. Acoperise microfonul cu

palma, astfel încât să nu poată fi auzit. Reveni la conversaţie după câteva secunde.

— S-a întâmplat ceva de curând, zise el, iar Servaz observă o schimbare de ton. I-am pus portretul online, pe internet. Am folosit un program de prelucrare grafică pentru a-l modifica şi a-i face vreo zece versiuni diferite: cu barbă, mustaţă, părul lung, părul scurt, brunet, blond, cu diverse tipuri de nas etc. Aţi prins ideea. În fine, am primit sute de răspunsuri. Le-am analizat pe toate, unul câte unul: o veritabilă muncă de furnică… – şi oboseala se auzi din nou. Printre ele, e unul mai interesant decât celelalte: un tip care are o benzinărie pe autostradă şi care spune că s-a oprit la el ca să alimenteze şi să cumpere nişte ziare. Se pare că era cu motocicleta, îşi vopsise părul, îşi lăsase barba să crească şi purta ochelari de soare. Însă tipul e ferm convins că semăna cu unul dintre portretele de pe net, în plus înălţimea şi statura corespund, iar omul vorbea cu un uşor accent, poate elveţian, după spusele martorului. Şi de data asta am avut şi noroc: am putut viziona înregistrările de pe camera de supraveghere din magazin. Patronul avea dreptate: ar putea fi el. Şi subliniez *ar putea*…

Servaz simţi cum începe să-i bată inima ca o tobă.

— Unde se găseşte benzinăria? Şi când s-a întâmplat asta?

— Acum două săptămâni. Şi, domnule comandant, vă va plăcea să aflaţi că benzinăria se află în zona de servicii de la Bois de Dourre, pe autostrada A20, la nord de Montauban.

— E filmată şi motocicleta? Aveţi plăcuţa?

— Nu ştim dacă e întâmplare sau a făcut-o special, dar şi-a parcat motocicleta departe de camere. Însă i-am găsit urmele la o staţie de taxare de mai la sud, pe sensul Paris-Toulouse. Imaginea nu este foarte clară… Avem un început de număr de înmatriculare, se lucrează la asta… Acum înţelegeţi de ce este importantă povestea dumneavoastră? Dacă era într-adevăr Hirtmann pe acea motocicletă,

sunt foarte multe şanse să fie în sectorul vostru la ora la care vorbim.

★ ★ ★

Servaz privea siderat rezultatul căutării sale. Tastase cuvintele JULIAN HIRTMANN pe Google şi obţinuse nu mai puţin de 1.130.000 rezultate.

Se aruncă la loc în scaun, gânditor.

După evadarea elveţianului, pândise cea mai mică bucăţică de informaţie referitoare la acesta, verificase la sânge ziare, mesaje, buletine informative, dăduse zeci de telefoane, îi hărţuise pe colegii săi însărcinaţi cu urmărirea, apoi trecuseră lunile, anotimpurile – primăvara, vara, toamna, iarna, din nou primăvara… – şi renunţase. Dăduse pagina. Nu mai era treaba lui. Căzuse cortina. *Exit. Finito.* Încercase să şi-l alunge din gânduri.

Parcurse în minte pagina de rezultate care se afişa pe ecran. Ştia că libertatea de exprimare e unul dintre caii de bătaie ai internauţilor şi că e sarcina fiecăruia să îşi filtreze, trieze şi testeze spiritul critic, dar ceea ce descoperea pe web îl umplea de neîncredere. Elveţianul avea mii de fani, existau zeci de site-uri care îl glorificau. Unele articole erau relativ neutre: fotografii cu Hirtmann din timpul procesului sau, furate, în care putea fi văzut înainte de proces, în compania fermecătoarei sale soţii – cea pe care o electrocutase în piviniţa lui, împreună cu amantul ei, după ce îi forţase pe amândoi să se dezbrace şi îi stropise cu şampanie. Hirtmann era comparat cu alţi criminali în serie europeni, ca José Antonio Rodriguez Vega, care violase şi omorâse nu mai puţin de 16 femei cu vârste cuprinse între 61 şi 93 de ani, în perioada august 1987 – aprilie 1988, în Spania, sau cu Joachim Kroll, „canibalul din Ruhr”. În fotografii, Hirtmann avea o faţă hotărâtă, bine conturată, puţin severă, cu trăsături regulate şi o privire intensă, foarte diferită de cea a bărbatului palid şi obosit pe care îl întâlnise la Institut.

Servaz putea asocia acestei feţe o voce – profundă, agreabilă, aşezată. O voce de actor, de tribun… Aceea a unui bărbat obişnuit cu autoritatea

şi cu exprimările în pretorii. Putea să îi asocieze şi feţele mai mult sau mai puţin clare a 40 de femei, tinere şi mai puţin tinere, dispărute în 25 de ani. Femei care dispăreau mereu fără nici cea mai mică urmă, dar ale căror nume apăreau, alături de diverse alte detalii, în carnetele fostului procuror. Exista pe undeva şi un colectiv de rude ale victimelor, care cereau repetat şi răspicat ca Hirtmann să fie făcut să vorbească. Prin ce mijloace? Serul adevărului? Hipnoză? Tortură? Orice soluţie era luată în calcul de către obişnuiţii internauţi exaltaţi. Până şi cea de a-l trimite la Guantanamo sau de a-l îngropa la soare, cu capul uns cu miere, în faţa unei colonii de furnici roşii.

Ştia că Hirtmann nu va vorbi. Liber sau închis, deţinea asupra acelor familii o putere mai mare decât ar avea vreodată orice zeu răuvoitor. Era torţionarul lor, pentru totdeauna. Coşmarul lor. Şi era rolul lui preferat. O absenţă totală de remuşcări şi de simţ al vinovăţiei îl caracteriza pe elveţian – la fel ca pe toţi marii perverşi psihopaţi. Poate că ar fi clacat dacă l-ar fi supus la *waterboarding,* 220 sau la torturile practicate de către japonezi asupra chinezilor în 1937, dar erau foarte puţine şanse să fi clacat cu ocazia unei reţineri temporare sau a unui consult psihiatric – presupunând că ar mai fi pus vreodată mâna pe el, lucru de care Servaz se îndoia.

ARE YOU READY? / EŞTI PREGĂTIT?

Servaz tresări.

Fraza tocmai i se afişase pe ecran.

Pentru o clipă, crezu că Hirtmann reuşise să intre, într-un fel sau altul, în calculatorul său.

Apoi înţelese că tocmai făcuse clic fără să îşi dea seama pe adresa unuia dintre numeroasele site-uri de internet prezente în listă. Imediat după, fraza dispăru şi văzu afişându-se pe ecran imaginea unei mulţimi compacte şi a unei scene de concert, orbite de proiectoare. Un cântăreţ se apropie de microfon, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari negri, deşi

era noapte, şi întărâtă mulţimea, care se porni să scandeze numele ucigaşului. Servaz nu-şi credea urechilor. Se grăbi să iasă de pe site, cu inima bătând cu furie.

Următoarele trei link-uri erau simple site-uri de informare. Încă două site-uri cu generalităţi despre ucigaşii în serie. 14 forumuri pe care numele elveţianului era evocat într-un fel sau altul de comentatori, iar Servaz renunţă să le mai citească. Dar următorul titlu îi atrase imediat atenţia:

Valea spânzuraţilor se va turna în Pirinei.

Realiză că îi tremura mâna atunci când făcu dublu-clic. Când termină de citit, îşi împinse scaunul departe de ecran. Închise ochii. Inspiră prelung.

Tot ceea ce pricepuse e că urma să se realizeze un film, în iarna următoare. Era inspirat de ancheta sa din Pirinei şi mai ales de evadarea elveţianului de la Institutul Wargnier. Numele fuseseră schimbate, bineînţeles, dar rezumatul filmului era grăitor. Doi actori foarte cunoscuţi urmau să interpreteze rolurile ucigaşului în serie şi al *comisarului* (sic). Lui Servaz i se făcu greaţă. Asta era acum societatea de consum, se gândi el: exhibarea, voyeurismul, transformarea a tot într-o marfă. Îi era imposibil să nu se gândească la fraza lui Debord[25]: „Întreaga viaţă a societăţilor în care guvernează condiţiile moderne de producţie se anunţă a fi o imensă acumulare de *spectacole”*. O frază de o absolută clarviziune, scrisă cu 40 de ani în urmă…

Simţi furie, dar şi teamă. Toată această agitaţie… În tot acest timp, unde se găsea elveţianul? Ce pregătea? Se gândi că Julian Alois Hirtmann putea la fel de bine să fie la Canberra, în Kamceatka, la Punta Arenas sau într-un internet café de la colţul străzii. Servaz îşi aminti de fuga lui Yvan Colonna. Media, poliţiştii, serviciile antitero – toţi îl crezuseră în America de Sud, în Australia, oriunde, în timp ce corsicanul se ascundea într-o stână, la

mai puţin de 30 de kilometri de locul în care comisese crima pentru care era urmărit.

Oare Hirtmann chiar putea fi la Toulouse?

Mai mult de un milion de locuitori, în zona urbană. O populaţie diversă. O multitudine de destine, de drame individuale, de pulsiuni colective. Un ghem de străzi, pieţe, drumuri, centuri periferice, căi de acces, bretele. Zeci de naţionalităţi – francezi, englezi, nemţi, spanioli, italieni, algerieni, libanezi, turci, kurzi, chinezi, brazilieni, afgani, malieni, kenyeni, tunisieni, ruandezi, armeni…

Unde poţi ascunde un copac? Într-o pădure…

★ ★ ★

Îi găsi numărul în cartea de telefon. Nu era pe lista roşie, dar nici nu îşi publicase şi prenumele: M. *Bokhanowsky.* Ezită un moment înainte de a forma numărul. Ea răspunse la a doua sonerie.

— Alo?

— Eu sunt, Martin, zise el, apoi ezită o jumătate de secundă. Ne putem vedea? Aş avea câteva întrebări… referitoare la Hugo.

Un moment de tăcere.

— Aş vrea să îmi spui adevărul, acum, pe loc: crezi că el a fost? Crezi că fiul meu este vinovat?

Vocea îi vibra, la fel de întinsă şi fragilă ca firul de mătase al unui păianjen.

— Nu la telefon, răspunse el. Dar dacă vrei să ştii, am din ce în ce mai multe îndoieli cu privire la vinovăţia sa. Ştiu cât de greu îţi este, dar trebuie să vorbim. Aş putea ajunge la Marsac cam într-o oră şi jumătate. Îţi convine sau preferi să o lăsăm pe mâine?

Ghici că ea reflecta şi aşteptă.

— Marianne? zise el, văzând că ea nu răspunde.

— Scuză-mă, mă gândeam… În cazul ăsta, ce-ar fi să rămâi la cină? Mă duc să cumpăr câte ceva.

— Marianne, o să fiu sincer cu tine. Nu ştiu dacă, în calitatea mea de anchetator, ar…

— E în regulă, Martin. Nu eşti obligat să o strigi în piaţa publică. Şi ai putea să îmi pui întrebările în

acelaşi timp. După două pahare de vin, sunt mult mai vorbăreaţă.

O încercare de destindere a atmosferei. Nereuşită.

— Ştiu, zise el.

Dar regretă imediat fraza aceasta: nu voia să evoce trecutul, cu atât mai puţin ca ea să-şi imagineze că el ar avea şi alte motive în afară de cele profesionale, mai ales în aceste momente.

Îi mulţumi şi închise, apoi se uită la adresa trecută în carte: *5, Domaine du Lac.* Nu uitase geografia locurilor. Marianne locuia în vestul oraşului. Acolo unde se construiseră cele mai luxoase vile, pe malul de nord al unui mic lac. Acestea purtau nume ca Belvedere, Modius sau Vila Antigona, iar cele mai multe dintre ele erau înconjurate de peluze întinse, care coborau în pantă lină până la un ponton, unde se legăna câte o bărcuţă uşoară, cu pânze, sau vreo mică ambarcaţiune echipată cu motor exterior. Vara, copiii bogaţilor locuitori de lângă lac învăţau să facă schi nautic sau iahting. Părinţii lor lucrau la Toulouse; ocupau posturi superioare în aeronautică, universitate sau electronică. Coincidenţă: ceilalţi locuitori din Marsac botezaseră locul acesta „Mica Elveţie”.

Îi bâzâi telefonul. Se grăbi să îl extragă din buzunar şi să îl deschidă. Margot.

— Ce e cu povestea asta? zise ea în receptor. De ce ai nevoie să ştii asta?

— Nu am timp acum să îţi explic. Fumează sau nu?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată fumând.

— Mulţumesc. Te sun mai târziu.

Avea câteva ore la dispoziţie. Va profita să doarmă puţin. Apoi îşi spuse că probabil nu va reuşi. Se gândea la Hirtmann. Elveţianul îi ocupa toate gândurile.

15

Malul de nord

Trecuseră trei minute după ora opt când îşi făcu apariţia pe malul lacului, acolo unde restaurantul cu program artistic *Le Zik*[26] îşi scufunda pilonii în apa verde. Malul de est. Servaz îl ocoli în direcţia malului de nord. Lacul din Marsac era în formă de os sau de biscuit pentru câini, alungit pe o distanţă de şapte kilometri în direcţia est-vest. Cea mai mare parte era înconjurată de o pădure deasă. Doar zona de est era urbanizată – deşi „urbanizată" era un cuvânt mare: fiecare vilă, toate supradimensionate, dispunea de un teren înconjurător de circa trei până la cinci mii de metri pătraţi.

Adresa corespundea ultimei case de pe malul de nord, chiar înainte de pădure şi de partea centrală, unde lacul se gâtuia înainte de a se întinde din nou, puţin mai departe. O construcţie care părea să aibă mai mult de 100 de ani, cu frontoanele, balcoanele, coşurile de fum şi viţa sa de vie sălbatică. O casă mult prea mare şi prea greu de întreţinut pentru o mamă şi fiul său, îşi spuse el. Poarta era deschisă şi Servaz conduse până la intrare, pe drumul cu pietricele de sub brazii înalţi. După ce urcă cele câteva trepte, o auzi pe Marianne strigându-l prin uşa deschisă şi traversă înşiruirea de camere până la terasă.

Ploaia încă mătura lacul. Pescăruşii se roteau deasupra apei biciuite de stropi, înainte de a se scufunda, izbind-o cu violenţă, şi a urca din nou la suprafaţă, la fel de repede, cu cina în cioc, într-un arc de picături. La stânga, dincolo de celelalte proprietăţi, se zăreau acoperişurile şi clopotniţa din Marsac, prin vălul de ceaţă al ploii. În faţă, pe malul celălalt, se găsea o pădure întunecată şi ceea ce oamenii locului numeau pompos „Muntele": un masiv stâncos care culmina la câteva zeci de metri de nivelul solului.

Marianne tocmai punea masa. El se opri pentru o clipă, ca să o privească din umbră. Purta o rochie-tunică de culoare kaki, cu nasturi în faţă şi cu două buzunare pe piept, şi o curea subţire, împletită, care îi dădeau un aer aproape milităresc. Servaz nu se putu împiedica să remarce picioarele goale şi bronzate, precum şi absenţa bijuteriilor de la gâtul ei. Nu avea decât o atingere uşoară de ruj. Şi îşi desfăcuse un nasture, din cauza căldurii.

— Ce timp, zise ea. Dar n-o să ne lăsăm doborâţi, nu-i aşa?

Vorbea fără convingere, cu vocea la fel de găunoasă ca o cutie de tinichea. Când îl sărută pe obraz, îi adulmecă fără să vrea parfumul.

— Am adus asta.

Ea luă sticla, se uită scurt la etichetă şi o puse pe traversa de pe mijlocul mesei. Apoi continuă să aşeze tacâmurile.

— Tirbuşonul este acolo, adăugă ea după o clipă, văzându-l cum rămăsese cu braţele atârnând.

Marianne dispăru în interior şi el se întrebă dacă nu făcuse o greşeală când acceptase această invitaţie la cină. Ştia că n-ar fi trebuit să se afle acolo, că avocatul mărunţel cu privirea pătrunzătoare ar fi profitat de acest detaliu dacă Hugo ar fi fost vreodată declarat vinovat. Simţi şi că ancheta îi ocupa toate gândurile, că i-ar fi fost dificil să vorbească despre altceva. Ar fi trebuit să o interogheze pe Marianne conform procedurilor, dar nu a putut rezista invitaţiei. După toţi aceşti ani… Se întrebă dacă Marianne era conştientă de ceea ce făcuse invitându-l. Deodată, fără să ştie de ce, se simţi în alertă.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce nu te-ai întors niciodată?

— Nu ştiu.

— Nici cea mai mică scrisoare, nici cel mai mic mesaj, niciun telefon… în 20 de ani.

— Acum 20 de ani nu existau SMS-uri.

— Răspuns greşit, domnule poliţist.

— Îmi pare rău.

— Nici ăsta nu e un răspuns.

— Nu există răspuns.

— Ba sigur că da.

— Nu ştiu… a fost… demult…

— Minciună nevinovată, dar tot minciună.

Tăcere.

— Nu mă întreba asta, spuse el.

— De ce nu? Eu ţi-am scris. Mai multe scrisori. N-ai răspuns niciodată.

Îl cercetă cu privirea ei verde ce sclipea în umbra chipului. Ca altădată.

— E din cauza lui Francis, nu-i aşa?

Din nou, el nu spuse nimic.

— Răspunde-mi.

O fixă în tăcere.

— Deci asta era… Ce naiba, Martin!… Toţi anii ăştia de tăcere au fost din cauza lui Francis?

— Posibil.

— Nu eşti sigur?

— Ba da. Da, sunt sigur de asta. Doamne, dar ce importanţă mai poate avea acest lucru acum?

— Ai vrut să ne pedepseşti.

— Nu, am vrut să întorc pagina. Să uit. Şi am reuşit.

— Ah, da? Şi studenta aceea pe care ai întâlnit-o după mine? Nu mai ştiu cum o chema…

— Alexandra. Am luat-o de soţie. Apoi am divorţat.

Ce ciudat este să constaţi că o viaţă se poate rezuma în câteva fraze. Ciudat şi deprimant.

— Şi acum, ai pe cineva?

— Nu.

Tăcere.

— Deci asta era, mutra asta de ursuleţ morocănos, încercă ea să glumească. Arăţi ca un fecior bătrân, Martin Servaz.

Spusese asta pe un ton fals relaxat, iar el îi fu recunoscător pentru intenţia de a destinde atmosfera. Seara le conturase aure de penumbră.

Sau poate că era doar vinul, cel care le distorsionase, foarte uşor, simţurile.

— Mi-e frică, Martin, zise ea deodată. Sunt îngrozită, speriată de moarte… Spune-mi despre fiul meu. O să-l acuzaţi?

Vocea aproape că i se sparse după ultima frază. Servaz îi văzu expresia tulburată, teama din ochi. Înţelese că era singura întrebare importantă pentru ea, încă de la început. Îşi cântări cu grijă cuvintele înainte de a vorbi.

— În stadiul acesta, dacă l-am prezenta judecătorului, ar fi foarte probabil.

— Dar mi-ai zis la telefon că ai îndoieli?

Spusese asta cu un ton de cerere aproape disperată.

— Ascultă. E prea devreme. Nu pot vorbi despre asta. Dar am nevoie de câteva informaţii, zise el. Şi de timp… Sunt vreo două chestii… Nu vreau să îţi dau speranţe deşarte.

— Ascult.

— Hugo fumează?

— S-a lăsat acum câteva luni. De ce îmi pui întrebarea aceasta?

El îi îndepărtă ţigara cu un gest.

— Claire Diemar, o cunoşteai.

De data asta, nu era o întrebare.

— Eram prietene. În fine, nu prietene apropiate. Cunoştinţe. Trăia singură în Marsac, eu la fel. Genul ăsta de prietene.

— Îţi vorbea despre viaţa ei privată?

— Nu.

— Dar tu ştiai lucruri?

— Da. Bineînţeles. Spre deosebire de tine, eu nu am părăsit Marsacul. Cunosc pe toată lumea şi toată lumea mă cunoaşte.

— Ce fel de lucruri?

O văzu ezitând.

— Zvonuri… Despre viaţa ei privată.

— De ce gen?

Din nou, ea ezită. Pe vremuri, Marianne ura bârfa. Dar acum era în joc libertatea fiului său.

— Se spunea că ar fi colecţionat bărbaţi. Că îi folosea şi apoi îi arunca ca pe şerveţele. Că aşa se distra Claire şi că ar fi sfărâmat nişte inimi în Marsac.

O privi. Se gândi iar la mesajele din calculator. Exprimau o iubire sinceră, violentă, totală, absolută. Deloc asemănătoare acestui portret.

— Dar o făcea în mod discret, totuşi. Şi dacă vrei nume, nu am.

Şi tu, îi veni lui să întrebe, *tu cum stai la capitolul acesta?*

— Îţi spune ceva numele Thomas?

Ea îl privi atent şi trase din ţigară. Dădu din cap.

— Nu. Nimic.

— Eşti sigură?

Ea suflă fumul afară.

— Dacă îţi spun…

— Claire Diemar asculta muzică clasică?

— Ce?

El repetă întrebarea.

— N-am nicio idee. E important?

Deodată, îi veni o altă întrebare.

— Ai observat cumva ceva neobişnuit în ultima vreme? Vreun tip care să dea târcoale casei? Sau care să te fi urmărit pe stradă? Ceva, orice, care să-ţi fi lăsat o impresie de nelinişte?

Ea îi aruncă o privire plină de nedumerire.

— Vorbim despre Claire aici sau despre mine?

— Despre tine.

— Nu. Ar fi trebuit?

— Nu ştiu… Dacă îţi atrage ceva atenţia, să îmi spui.

Ea îl fixă îndelung, dar nu mai făcu niciun comentariu.

— Şi tu, zise el brusc. Vorbeşte-mi despre tine, despre viaţa ta în toţi aceşti ani.

— Cine întreabă? Tot poliţistul?

El îşi aplecă capul, apoi îl ridică la loc.

— Nu.

— Ce vrei să ştii?

— Totul… Aceşti 20 de ani, Hugo, viaţa ta de după ce…

Îi văzu privirea înceţoşându-se uşor, în lumina agonizantă. Marianne îşi luă o clipă de răgaz, pentru a-şi aduna amintirile. Şi pentru a le tria. Apoi povesti. Câteva fraze cântărite cu grijă. Nimic melodramatic. Şi totuşi, drama era acolo. Ascunsă, profundă. Se măritase cu Mathieu Bokhanowsky, unul din gaşca lor. Bokha, se gândi Servaz cu uimire. Bokha, necioplitul. Bokha cel stângaci. Bokha, prietenul cel bun, dar puţin incomod – întotdeauna există câte un astfel de prieten – care îşi manifesta deschis dispreţul pentru toate fetele şi pentru orice formă de efuziune romantică. Bokha împreună cu cineva ca Marianne: un lucru inimaginabil, pe vremea lor. Bokha se dovedise a fi, împotriva tuturor aşteptărilor, un om bun, tandru şi atent. *„Fundamental* bun, Martin", insistă ea. „Nu se prefăcea." Şi nu era nici lipsit de un oarecare simţ al umorului.

Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă urmarea. Fusese fericită cu Bokha. Fericită *cu adevărat.* Datorită bunătăţii sale, a incredibilei lui energii şi a simplităţii, Mathieu se dovedise capabil să răstoarne munţii şi aproape reuşise să facă uitate cicatricile lăsate de duo-ul Servaz-Van Acker. „V-am iubit. Pe amândoi. Dumnezeu mi-e martor cât de mult v-am iubit. Dar eraţi inaccesibili, Martin: tu cu povara amintirii mamei tale, cu ura pentru tatăl tău şi cu această furie pe care o ai şi astăzi în tine, iar Francis cu ego-ul său." Mathieu era odihnitor, Mathieu nu cerea nimic la schimb pentru ceea ce dăruia. Era, pur şi simplu, acolo, de fiecare dată când ea avea nevoie de el. O ascultă deşirând ghemul tuturor acestor ani, fără îndoială cu multe omisiuni, retuşuri şi înfrumuseţări, dar nu facem oare cu toţii aşa? Pe când erau prieteni, nimeni – iar Marianne cu atât mai puţin – n-ar fi pariat o centimă pe viitorul lui Bokha, şi totuşi acesta se dovedise a fi nu numai deosebit de înzestrat pentru relaţiile interumane, dar şi dotat cu o inteligenţă practică, pe care clar nu şi-o

arătase pe vremea când Francis şi Martin îşi petreceau timpul vorbind despre cărţi, muzică, cinema şi concepte. Bokha studiase economia, fondase propriul său lanţ de magazine de informatică şi strânsese o mică avere, la fel de neaşteptată pe cât de rapidă.

Între timp, se născuse Hugo. Bokha, mediocrul, stângaciul, lacheul din gaşca lor, avea acum tot ce îşi putea dori un bărbat: banii, recunoaşterea, cea mai drăguţă fată din zonă, un cămin şi un fiu.

Prea multă fericire, fără îndoială – sau cel puţin aşa credea Marianne, iar el se gândi, fără să o spună, la *hybris,* acel mândru exces care era un păcat capital la grecii antici: bărbatul care îl comitea se făcea vinovat de a vrea mai mult decât îi era partea şi, făcând astfel, îşi atrăgea asupra sa mânia zeilor. Mathieu Bokhanowsky murise într-un accident de maşină într-o seară, la întoarcerea de la inaugurarea unui al nu ştiu câtelea magazin. Se zvoniseră multe atunci. După unii, nivelul alcoolemiei sale fusese unul extravagant. După alţii, se găsiseră şi urme de cocaină în maşină. Sau că nu fusese singur: era cu drăguţa lui secretară, iar aceasta se alesese cu câteva contuzii.

— Calomnii, minciuni, gelozie, ţinu să precizeze Marianne, cu o voce şuierătoare.

Îşi strânsese genunchii la piept şi picioarele goale i se agăţau de marginea fotoliului din lemn, ca nişte gheare. Pentru o clipă, el se uită la picioarele acestea frumoase şi bronzate, cu vena aceea care îi tăia în diagonală arcul piciorului. Ploaia continua să cadă pe lac cu o regularitate enervantă.

— Au fost şi zvonuri că Mathieu ar fi fost ruinat. Era fals. Îşi plasase banii în asigurări de viaţă, în portofolii, dar mi-am luat o slujbă ca să nu fiu nevoită să vând casa. Am decorat interioarele unor oameni care n-aveau deloc gust, am construit site-uri web de firmă sau pentru colectivităţi… E departe de visele noastre de artişti, dar mai puţin departe, totuşi, decât…

Se întrerupse, însă Servaz ştia ce a fost pe punctul să spună: „Mai puţin departe decât dacă m-aş fi făcut poliţist”.

— L-am crescut singură pe Hugo de când avea 11 ani, încheie ea în timp ce îşi strivea ţigara în scrumieră. Cred că nu m-am descurcat prea rău. Hugo este nevinovat, Martin… Dacă îl vei inculpa, vei trimite la închisoare nu numai pe fiul meu, ci şi un nevinovat.

Servaz înţelese mesajul. Ea nu l-ar ierta niciodată.

— Nu depinde doar de mine. Va fi de competenţa judecătorului.

— Dar asta depinde de ceea ce îi vei spune tu.

— Să ne întoarcem la Claire. Trebuie să fie unele persoane din Marsac care dezaprobau modul ei de viaţă, nu?

Ea dădu din cap.

— Bineînţeles. Nu s-a dus lipsă de bârfe. Şi eu am fost ţinta unora, după moartea lui Mathieu, când primeam vizita unor bărbaţi însuraţi.

— Primeai vizita unor bărbaţi însuraţi?

— Într-un mod absolut onorabil. Am câţiva prieteni aici, poate că ţi-a spus Francis. M-au ajutat să trec peste asta. E ceva nou pentru mine, comportamentul tău de poliţai…

Marianne îşi strivi mucul într-o scrumieră.

— Deformare profesională, zise el.

Ea se ridică.

— Ar trebui să mai şi uiţi uneori de meseria ta.

Tonul îl şfichiui ca o lovitură de bici, dar ea îl îndulci punându-şi mâna pe umărul lui, în trecere. Aprinse lumina de pe terasă. Cerul se întuneca. Servaz auzi broaşte. Insectele se adunau în jurul lămpii, limbi de brumă începeau să apară la suprafaţa lacului.

Marianne se întoarse cu o sticlă nouă. Servaz se simţea bine, destins, dar se întrebă unde vor duce toate acestea. Realiză că îi urmărea, fără să îşi dea seama, fiecare mişcare, că era magnetizat de felul în care ea ocupa spaţiul. Marianne destupă sticla şi îi

turnă din nou în pahar. Nici unul, nici celălalt nu simţeau nevoia să mai spună ceva, dar ea îi arunca priviri dese pe sub bretonul blond. Iar el înţelese dintr-odată că ceva diferit se petrecea în vintrele sale: *o dorea.* Cu violenţă. Nu avea nicio legătură cu ceea ce trăiseră împreună. Era o dorinţă de *această* femeie, de Marianne cea de astăzi, cu cei 40 de ani ai săi.

★★★

Era ora unu şi zece noaptea când se întoarse în apartamentul său. Făcu un duş fierbinte, pentru a scăpa de oboseala care îi înnodase muşchii, apoi îşi puse în surdină simfonia nr. 4 a lui Mahler, la combina din sufragerie. Se gândi la tot ce aflase în 24 de ore şi încercă să îşi pună ideile în ordine.

Servaz se întreba uneori de ce îi plăceau într-atât simfoniile. Probabil pentru că erau nişte universuri complete, în care el se putea pierde, pentru că regăsea în ele aceleaşi violenţe, strigăte, suferinţe, haos, furtuni şi prevestiri funebre care existau şi acolo, afară, în stradă. Când îl asculta pe Mahler, era ca şi cum urma un drum ce trecea de la întuneric la lumină şi invers, de la o bucurie fără limite la o furtună ce scutură barca existenţei umane şi sfârşeşte prin a o răsturna. Cei mai mari dirijori ai lumii îşi încercaseră puterile cu acest Everest al artei simfonice, iar el colecţiona interpretările aşa cum alţii colecţionau timbre rare sau scoici: Bernstein, Fischer-Dieskau, Reiner, Kondrashin, Klemperer, Inbal…

Muzica, totuşi, nu îl împiedica să gândească. Din contra. Trebuia neapărat să doarmă puţin, cinci sau şase ore, nu mai mult – cât să îşi încarce bateriile –, dar mintea nu i s-ar fi putut odihni înainte să ordoneze, să clasifice masa de fapte brute şi de impresii de care dispunea şi să schiţeze o direcţie de cercetare pentru a doua zi.

O duminică, dar nu avea de ales: trebuia să îşi convoace grupul de anchetă, deoarece custodia lui Hugo se sfârşea în câteva ore. Judecând după elementele prezente la dosar, Servaz ştia că înaltul

judecător de eliberări n-ar fi ezitat o secundă să ceară arestul preventiv. Marianne ar fi fost distrusă şi puştiul şi-ar fi pierdut inocenţa; după câteva zile la bulău, nu mai poţi vedea lumea la fel ca înainte. Urgenţa îi biciuia sângele lui Servaz. Îşi luă carneţelul de stenografiat şi începu prin a recapitula faptele:

1) Hugo descoperit aşezat pe marginea piscinei lui Claire Diemar, aceasta moartă în cada ei.

2) Pretinde că a fost drogat şi s-a trezit în sufrageria victimei.

3) Nicio urmă de prezenţă a vreunei alte persoane.

4) Prietenul său David zice că a plecat din pub-ul Dubliners *înainte de meciul Uruguay – Franţa: a avut timp berechet să se ducă la Claire şi să o ucidă. Zice şi că Hugo nu se simţea bine: pretext sau realitate?*

5) Era vizibil sub influenţa drogurilor când l-au găsit jandarmii. Două ipoteze: a fost drogat / s-a făcut praf singur.

6) Chiştoacele. Cineva o spiona pe Claire. Hugo sau altcineva? După Margot şi Marianne, Hugo nu fuma.

7) Muzica preferată a lui Hirtmann în CD-player.

8) Cine i-a golit mesageria lui Claire? De ce s-ar fi obosit Hugo să facă asta, deşi nu s-a atins de propriul său telefon? Cine a făcut să dispară telefonul victimei?

9) Fraza: „Prieten este uneori un cuvânt golit de sens, duşman – niciodată" face referire la Hugo? Este ea importantă?

10) Cine e Thomas999?

Servaz sublinie ultimele două întrebări. Se opri din scris şi, în timp ce sugea uşor din creion, reciti ceea ce scrisese. În curând, serviciul de supraveghere tehnologică le va furniza un răspuns la întrebarea cu numărul 10. Ancheta va face atunci un salt înainte. Reluă faptele unul câte unul, încet,

compunând o cronologie: Hugo părăsise pubul cu puţin înainte de meciul Uruguay – Franţa; cu aproximativ o oră şi jumătate mai târziu, fusese zărit de un vecin cum stătea aşezat pe marginea piscinei lui Claire Diemar, iar jandarmeria îl găsise cu puţin timp după aceea, năuc şi vizibil sub influenţa alcoolului şi a drogurilor, în timp ce tânăra profesoară zăcea pe fundul căzii sale. Puştiul afirma că îşi pierduse cunoştinţa şi că se trezise în sufrageria victimei.

Servaz se lăsă pe spate şi se gândi. Exista o contradicţie între caracterul aparent spontan şi accidental al crimei, pe de o parte, şi punerea în scenă foarte elaborată a acesteia, pe de altă parte, îi apăru din nou în minte imaginea lui Claire Diemar legată bine în cadă, cu lanterna înfiptă în gât. Avu deodată convingerea că cel care făcuse asta nu era la prima încercare: un astfel de mod operator ducea cu gândul la un ucigaş cu experienţă, nu unul începător. În acelaşi timp, era dovada unei personalităţi profund tulburate. Se găsea în faţa unui fel de ritual. Or, prezenţa unui ritual indică aproape întotdeauna un sistem psihologic care poartă în el ameninţarea unei serii… Serie viitoare sau una deja în curs? se întrebă el. Îi venise ideea aceasta şi atunci când descoperise cadavrul, dar o respinsese, pentru că ucigaşii în serie sunt rari, cu excepţia filmelor şi romanelor, şi pentru că niciun poliţist de la omucideri nu se gândeşte în mod spontan la aceştia: majoritatea nici măcar nu au întâlnit vreunul vreodată. *Hirtmann?* Nu, era imposibil. Şi totuşi, întrebarea cu numărul 7 îl îngrijora cel mai mult dintre toate. Îi venea foarte greu să creadă că elveţianul ar fi putut avea şi cea mai mică legătură cu acest caz; ar fi fost fantastic şi ar fi însemnat şi că Hirtmann îi cunoştea foarte bine viaţa şi trecutul. Dar îşi aduse aminte de vorbele bărbatului de la Paris, de dimineaţă, povestea cu motociclistul de pe autostradă… Şi pe aceasta îi venea greu să o creadă. Nu cumva membrii echipei însărcinate cu urmărirea

elveţianului, la cât au alergat după fantome, au ajuns să îşi ia dorinţele drept realitate?

Se duse în spatele bucătăriei americane, luă o bere din frigider şi deschise uşa culisantă, cu geam, a balconului.

Se apropie de margine şi privi în jos către stradă. Ca şi cum elveţianul ar fi putut fi acolo, undeva prin ploaie, spionându-i cele mai mici fapte şi gesturi. Îl trecu un fior. Strada era pustie, dar oraşele nu dorm niciodată cu totul noaptea, ştia prea bine. Ca pentru a-i da dreptate, pe lângă imobil trecu o maşină de poliţie – *ni-no, ni-no, ni-no* – printre rândurile de maşini parcate bară la bară, şi dispăru în timp ce sirena i se pierdea treptat în zumzetul permanent al oraşului în stare de veghe.

Se întoarse înăuntru şi deschise calculatorul ca să îşi consulte mesageria, aşa cum făcea în fiecare seară înainte de culcare. Reclame care îi propuneau călătorii cu trenul la cel mai mic preţ în toată Europa, hoteluri cu preţuri reduse la malul mării, vile de închiriat în Spania, întâlniri pentru celibatari… Deodată, privirea îi căzu pe un e-mail cu subiectul „Salutări”.

Servaz simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Fusese trimis de un anume Theodor Adorno.

Mută mouse-ul şi făcu click pe el:

De la: *theodor.adorno@hotmail.com*
Către: *martin.servaz@infomail.fr*

Data: 12 iunie.
Subiect: *Salutări.*

Vă amintiţi de A Patra, prima parte, domnule comandant? Bedächtig… Nicht eilen… Recht gemächlich[27]… *Bucata care se auzea când aţi intrat în „camera” mea, în acea celebră zi de decembrie? De mult mă gândeam să vă scriu. Vă miră acest lucru? Mă veţi crede cu uşurinţă dacă vă voi spune că am fost foarte ocupat în ultima vreme.*

Libertatea, ca şi sănătatea, nu e apreciată cu adevărat decât când suntem lipsiţi de ea pentru mult timp.

Dar nu vreau să vă mai deranjez, Martin. (Îmi permiteţi să vă spun Martin?) Eu însumi am oroare să mă deranjeze cineva. O să vă trimit în curând veşti. Mă îndoiesc că vor fi pe gustul dumneavoastră – dar sunt sigur că vă vor interesa.

Cu prietenie,

JH

16

Noapte

Luna îşi făcu efemer apariţia, apoi dispăru, înghiţită de nori. Zgomotul ploii bătând în ţigle intra pe fereastra deschisă, umezeala i se lipea de piele ca un cearşaf ud şi picăturile se loveau de sol la picioarele sale, dar Margot rămânea în faţa ferestrei, nemişcată. Trăgea din ţigară. Se sufoca în mica ei mansardă de sub acoperiş.

Fumatul era interzis, dar ei nu-i păsa. Maioul i se lipea de pielea fierbinte, iar sudoarea i se scurgea între omoplaţi şi la subraţ. Îşi privi ceasul. Zece minute după miezul nopţii. Colega de cameră dormea cu pumnii strânşi. Şi sforăia. Ca de obicei.

Margot se întrebă cine făcea mai mult zgomot: ploaia de vară sau ea. Îi plăcea mult fata asta cam bondoacă şi timidă, dar sforăiturile ei nocturne o omorau. Din fericire, iPod-ul îi turna în urechi *Welcome to the Black Parade* al celor de la My Chemical Romance. Migrena îi sfredelea tâmplele. Cu doar un sfert de oră mai devreme, erau amândouă concentrate pe disertaţia lor de la filosofie.

Se aplecă în afară şi aruncă un ochi înspre vechiul turn circular colonizat de iederă şi cu acoperiş ascuţit, aflat în colţul dintre două clădiri, iar ploaia îi spălă faţa şi umerii. Era lumină în biroul directorului, din vârful turnului. Aşa cum era deseori la ora aceasta. Margot zâmbi. *Grasul Scârbos* descărca probabil filme porno, în timp ce nevasta lui burgheză trăgea la aghioase.

Îl surprinsese nu doar o dată uitându-se pe furiş la picioarele fetelor şi era sigură că avea capul plin de imagini porcoase.

Deodată, o lumină izbucni la limita câmpului său vizual şi îi atrase privirea înspre parc. Lumina sclipi iar. O dată. De două ori… Apoi, nimic.

La naiba, Elias, se gândi ea. *Eşti nebun de-a binelea!*

Îşi aruncă pe fereastră chiştocul care desenă o parabolă incandescentă în noapte şi apoi o închise. Îşi închise şi laptopul aşezat pe pat, al cărui ecran strălucea în întuneric. Îşi trase pantalonii scurţi kaki peste chilotul tanga, strânse catarama mare şi argintie a curelei sale cu ţinte şi îşi strecură picioarele goale în bascheţii fluorescenţi.

Pe perete, deasupra patului, erau trei afişe de filme horror: 1) personajul principal din *Halloween,* 2) Pinhead, cenobitul cu capul plin de ace din *Heliraise,* 3) Freddy Krueger, bau-baul cu faţa arsă care bântuia coşmarurile adolescenţilor din Elm Street. Îi plăceau la nebunie filmele de groază. La fel ca şi muzica metal şi romanele lui Anne Rice, Poppy Z. Brite şi Clive Barker. Ştia că lecturile şi gusturile sale muzicale nu se prea potriveau la Marsac şi că niciunul dintre aceşti autori nu era în pericol de a se regăsi în programa de limbi moderne. Până şi Lucie, care făcea multe eforturi să-i fie pe plac colegei sale de cameră, protestase un pic la vederea acestor afişe pe care le avea sub ochi în fiecare seară, la culcare. La fel cum protestase şi împotriva obiceiului lui Margot de a fuma în cameră, chiar şi cu fereastra deschisă.

Se aplecă deasupra micului lavabou, îşi stropi faţa cu apă rece şi se clăti la subraţ.

Apoi îşi îndreptă spatele şi se privi în oglindă. Cele două piercinguri cu rubin, unul pe arcada sprâncenei, celălalt sub buza inferioară, străluceau ca două mici stele roşii în lumina neonului. Brunetă şi subţire, cu picioarele musculoase şi părul nici lung, nici scurt, Margot nu semăna deloc cu celelalte fete din Marsac şi era mândră de asta.

Uşa dulapului scârţâi puţin când o deschise ca să-şi ia hanoracul de pe umeraş, iar Lucie protestă uşor în somn.

Culoarul era pustiu şi întunecat. Se vedea lumină pe sub uşile „cârtiţelor” – elevii din clasele pregătitoare de ştiinţe – din capătul holului. În unele

camere, lumina nu se stingea niciodată înainte de trei dimineaţa. Dar nu se vedea nici cea mai mică mişcare pe culoar, iar Margot îl parcurse până la scări, simţind cum însuşi sufletul locurilor îi apăsa umerii. Clădirea asta avea aproape trei secole de existenţă. Margot coborî.

Ieşi în furtună cu o bucurie copilărească. Ploaia călduţă îi păcănea pe gluga hanoracului în timp ce trecea pe lângă zidul fostelor grajduri. Înaintă apoi prin iarba băltind până la primul gard viu, trecând dintr-o umbră în alta şi alegându-şi un itinerariu care să nu o facă vizibilă. Se opri între tufiş, trunchiul unui cireş şi o statuie înaltă, pe piedestal. Ridică privirea. Aplecată deasupra ei, statuia o privea cu ochii ei goi.

— Salut, îi zise Margot. Ce vreme nasoală pentru tine, nu-i aşa?

Frunzele mari de cireş se scuturau peste ea. O porni din nou la drum, de-a lungul gardului viu. Intrarea în labirint se găsea puţin mai departe. Direcţiunea liceului intenţionase de mai multe ori să îl închidă sau chiar să îl radă de pe suprafaţa pământului, pentru că fuseseră mai multe întâmplări legate de iniţierea unor boboci sau unele „comportamente inadecvate” între elevi de sexe diferite în interiorul labirintului. Dar acesta era înscris în registrul monumentelor istorice, la fel ca şi clădirea principală, şi era imposibil să te atingi de el. Şi atunci, direcţiunea trebuise să se mulţumească cu un lanţ de care agăţase un afiş cu textul: PROPRIETATE PRIVATĂ. INTRAREA INTERZISĂ ELEVILOR. Ceea ce, bineînţeles, nu îi descuraja decât pe cei mai ascultători dintre ei. Iar Margot nu făcea parte dintre aceştia. Ea se aplecă şi trecu pe sub lanţ.

La această oră, interiorul labirintului îngropat sub ploaie nu era locul cel mai vesel din lume. Margot tremură puţin şi îl înjură pe Elias.

— UNDE EŞTI? strigă ea ca să se facă auzită în vacarmul de-afară.

— Aici!

Vocea se ridicase chiar în faţa ei, dar de cealaltă parte a gardului înalt care îi bara trecerea. Prima alee a labirintului se întindea cât vedea cu ochii, şi la dreapta, şi la stânga ei.

— OK. Ori îmi zici pe unde s-o iau, ori mă întorc acasă.

— La stânga, îi răspunse el.

Ea făcu un pas. Se auzi un râset.

— Nu, la dreapta.

— Elias!

— La dreapta, la dreapta…

Făcu cale-ntoarsă. Materialul impermeabil foşnea la fiecare mişcare. Se simţea de parcă se mişca într-o bulă. Dădu colţul la marginea aleii. La doi metri în faţă mai era un viraj în unghi drept, spre stânga, apoi un altul la dreapta, imediat după… Apoi, o intersecţie şi trei posibilităţi: înainte, la dreapta sau la stânga.

— Încotro o iau?

— La stânga!

Ea se conformă, mai trecu de două coturi şi îl văzu, într-un sfârşit, aşezat pe o bancă de piatră măcinată de muşchi, cu interminabilele lui picioare întinse în faţa sa. Nu avea glugă şi părul lui negru era lipit de craniu, în timp ce bretonul lung îi şiroia pe faţă, acoperind-o aproape în întregime.

— Elias, ştii că eşti dus rău cu capul!

— Ştiu.

Ea îşi şterse vârful nasului.

— Ce naiba, dacă ne vede cineva, ne poate lua drept ţicniţi.

— Calm, n-o să vină nimeni!

— De asta putem fi siguri!

Elias şi Margot erau în aceeaşi clasă. La început, ea nu dăduse nicio atenţie acestei prăjini uriaşe care părea nelalocul său în corpul propriu şi care se ascundea în spatele bretonului ca după o draperie. În pauze, îşi petrecea cea mai mare parte din timp departe de toţi ceilalţi, fumând şi citind, aşezat într-un ungher al curţii. Nu vorbea cu nimeni decât dacă nu putea face altfel, iar mizantropia sa îi atrăsese

repede o groază de priviri piezişe, de remarci sarcastice şi chiar insultătoare. „Asociatul”, „săritul”, „cocoţatul” erau calificativele care se auzeau cel mai des. Şi, de asemenea, „virginul”, din gura fetelor. Doar că lui Elias părea să nu-i pese nici cât negru sub unghie de ceea ce se gândea despre el. Şi probabil că acest lucru fusese cel care îi atrăsese interesul lui Margot până la urmă – şi care o împinsese să se apropie de deşiratul acesta. Fusese conştientă de privirile care se fixaseră pe ea când a început manevrele de apropiere din curte, în recreaţie, dar la fel ca Elias, nu dădea niciun sfanţ pe ceea ce gândeau ceilalţi. În plus, spre deosebire de el, ea ştiuse să îşi creeze şi o reţea de prietenii suficient de solide în sânul liceului.

— Ai grijă, îi spusese el de la bun început, ai putea să te molipseşti de la boala mea dacă te apropii prea tare.

— Ce boală?

— Singurătatea.

— Latura ta mizantropică nu mă impresionează deloc.

— Şi atunci, ce cauţi aici?

— Încerc să mă prind.

— Să te prinzi de ce?

— Dacă eşti un geniu, un idiot sau doar un tip care încearcă să se dea mare.

— Ai cam greşit adresa, gagico. Nu mă face să-mi pierd timpul cu cursurile tale de psihologie de doi bani.

Aşa începuse totul. Ea nu se simţea atrasă fizic de Elias. Dar îi plăcea mult felul în care el îşi asuma fără complexe diferenţa. Margot ridică privirea. Luna îi făcu un semn scurt, acolo sus, printr-o spărtură de nori, înainte de a dispărea din nou. Elias îi întinse pachetul lui de ţigări, iar ea luă una.

— Ai auzit de Hugo?

— Evident. Toate lumea nu mai vorbeşte decât de asta.

— Atunci ştii că l-au găsit prăjit de drogat pe marginea piscinei domnişoarei Diemar, zise el.

— Şi?

— *Se spune că taică-tău se ocupă de anchetă…*

Ea se opri din joaca cu bricheta, care refuza să se aprindă.

— Cine ţi-a spus asta? Credeam că nu mai vorbeşti cu nimeni în afară de mine.

— Vorbeau nişte fete de dimineaţă, lângă mine… Ştirile se răspândesc repede pe aici. Trebuie doar să îţi întinzi antenuţele, zise el, punându-şi mâinile evantai în jurul capului.

— OK. Unde vrei să ajungi?

— Eram la *Dubliners,* ieri seară, înainte să se întâmple… Erau acolo şi Hugo, şi David.

— Aşa, şi? Am auzit că pub-ul era plin ochi, din cauza meciului ăluia… Uruguay – Franţa…

— Hugo a plecat înainte să înceapă meciul. Cam cu o oră înainte să fie ucisă domnişoara Diemar.

— Da, toată lumea ştie asta. Aşa s-a zvonit.

— Nu e doar un zvon. Eram acolo. Nu era nimeni atent la el în acel moment, toată lumea aştepta prostia aia de meci. Toată lumea, cu excepţia mea.

Buzele lui Margot schiţară un zâmbet cu gândul la tatăl său.

— Nu s-ar zice că sportul e o pasiune de-a ta, nu-i aşa, Elias? Şi tu ce-ai făcut în timpul ăla? Pe voyeurul? Sau ai aţipit? Sau citeai din *Fraţii Karamazov?*

— Propun să ne concentrăm pe ceea ce este cu adevărat important, i-o tăie el.

Ea fu pe punctul să îi spună vreo două, dar îşi ţinu gura.

— Şi, mă rog, ce este important?

— *Şi David a plecat de la pub…*

De data asta îi captase toată atenţia. Norii se deschiseră din nou, lăsând să se vadă Luna, ca un fermoar pe un sân alb, apoi se închiseră imediat la loc.

— Ce?

— Exact. După câteva secunde.

— Vrei să spui…

— Că nici David nu a stat la meci. Nimeni nu a fost atent pentru că nimănui nu-i păsa decât de tâmpenia aia de fotbal… Poate cu excepţia lui Sarah.

— Sarah era cu ei?

— Da, la masa lor. Singura dintre cei trei care nu s-a mişcat de acolo. Apoi, David s-a întors la masă. Nu şi Hugo, după cum ştii.

Margot se simţi deodată în gardă, cu toate simţurile în alertă.

— După cât timp?

— Nu ştiu. Nu am calculat. După cum îţi imaginezi, nici pe departe nu aveam cum să bănuiesc ce urma să se întâmple. Doar am remarcat faptul că David s-a întors la masă, la un moment dat. Asta e tot.

Sarah era în clasa a doua pregătitoare, ca David şi Hugo. Cu siguranţă cea mai drăguţă fată din tot liceul. Purta pălărioare puse într-o parte, deasupra unui păr blond, tuns scurt. Ea, David, Hugo şi o a doua fată botezată Virginie – o brunetă micuţă, cu ochelari şi temperament hotărât – erau practic inseparabili.

— De ce îmi spui toate astea? Ca să îi sugerez lui tata să o interogheze pe Sarah?

El zâmbi.

— Nu eşti curioasă să afli mai multe?

— Adică?

— Aşa tată, aşa fiică, nu? Vreau să spun, care dintre noi este mai potrivit să realizeze o mică anchetă în interiorul liceului?

— Eşti serios?

El se ridică. Era mai înalt decât ea cu mai bine de-un cap.

— Foarte.

— La naiba, Elias!

— Dacă facem un rezumat, îl avem pe Hugo care este acuzat de crimă şi a fost găsit la locul crimei, îl avem pe David care iese cu câteva secunde după el, o avem pe Sarah care a văzut totul, dar care îşi ţine gura, şi îi avem pe cei mai buni patru elevi din anul

doi, adică cele mai strălucitoare patru creiere de pe o rază de câteva zeci de kilometri, care formează un cvartet de nedespărţit. Recunoaşte că, privite din acest unghi, lucrurile sunt mai degrabă interesante, nu? Pe scurt, e ceva în neregulă aici.

— Şi tu vrei să ne băgăm nasul? De ce?

— Gândeşte-te. În afară de ăştia patru, care sunt minţile cele mai sclipitoare din liceu?

Ea dădu din cap, neîncrezătoare.

— Şi, presupunând că aş fi de acord, cum facem?

Un zâmbet se lăţi pe buzele tânărului.

— Dacă vreunul dintre ei are cea mai mică legătură cu ceea ce s-a întâmplat, atunci se va feri de tatăl tău, de copoi, de profi, de toată lumea, în afară de ceilalţi elevi. Asta cred că ar fi şansa noastră. Ne împărţim sarcinile de supraveghere şi aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Cel care a făcut asta se va da cu siguranţă de gol la un moment dat.

— Încă nu realizasem cât de dus eşti.

— Gândeşte-te bine, Margot Servaz. Nu ţi se pare ciudat că un tip ca Hugo s-a lăsat prins atât de uşor?

— Dar în primul rând de ce te-aş ajuta?

— Pentru că ştiu că îţi place de el, răspunse el coborând vocea şi privindu-şi picioarele. Şi pentru că niciun nevinovat nu merită să doarmă în închisoare, adăugă el cu o gravitate neobişnuită.

Îi atinsese în sfârşit punctul sensibil. Ea se uită la labirintul din jurul lor cu un aer neliniştit. Un fulger sfâşie noaptea de deasupra gardurilor de vegetaţie întunecate. La fel cum un gând îi traversă mintea, orbitor de alb, ca un fulger.

— Eşti perfect conştient de ceea ce înseamnă asta? zise ea cu o voce schimbată.

El o privi cu un aer întrebător.

— *Dacă nu e Hugo, atunci avem un nebun în libertate.*

Duminică

17

Ubik Café

— CAFEINĂ, ZISE SERVAZ.

— Cafeină, zise Pujol.

— Cafeină, zise Espérandieu.

— Iar eu… o să iau… *un ceai,* anunţă Samira Cheung înainte să iasă din sala de şedinţe, ca să se servească de la distribuitorul de băuturi calde, de lângă ascensor, în timp ce Vincent se ridica pentru a pune în funcţiune filtrul de cafea.

Era nouă dimineaţa, duminică, 13 iunie. Servaz se uită discret la adjuncţii săi. În dimineaţa aceea, Espérandieu purta un tricou Kaporal[28] mulat pe corp – care sugera faptul că adjunctul său îşi întreţinea cu moderaţie pectoralii şi deltoizii – şi o pereche de jeanşi plini de buzunare, peticiţi la nivelul genunchilor. Lui Servaz îi fusese greu la început să se obişnuiască cu ţinutele adjunctului său (şi nici măcar nu era sigur să fi reuşit între timp). Şi apoi apăruse Samira Cheung, iar alegerile vestimentare ale lui Vincent păruseră dintr-odată aproape… *rezonabile.* Deşi în această dimineaţă de iunie Samira dăduse dovadă de o relativă sobrietate: îşi pusese o vestă cu paiete peste un tricou care pretindea DO NOT DISTURB, I'M PLAYING VIDEO GAMES[29], o minijupă de blugi cu o curea cu cataramă mare şi o pereche de cizme de cowboy, maronii. Numai că lui Servaz îi păsa mai puţin de lookul anchetatorilor săi, cât de ceea ce aveau în cap şi, de la venirea lui Vincent şi Samira, grupul său de anchetă avea cel mai mare procent de rezolvare a cazurilor din toată divizia de criminalistică. Şi să nu neglijăm faptul că, în spatele faţadei oficiale care îi lăudau calitatea vieţii, patrimoniul şi dinamismul, Oraşul roz[30] ascundea un procent de criminalitate mult mai mare decât media.

Lăsaţi o bătrânică cu o poşetă la miezul nopţii, pe stradă, obişnuia să spună Servaz, şi veţi vedea cum apar jumătate din scuterele din oraş, ca să i-o smulgă golanii. Ba chiar e posibil să se şi omoare între ei ca să o obţină. De fapt, nici nu era nevoie să aştepte noaptea: Toulouse e un oraş în venele căruia otrava delincvenţei urbane circula în flux continuu. Cei de la DAC aveau de-a face cu un vârtej de delicte, de agresiuni, de spargeri şi de trafic de droguri în continuă creştere. Ca şi în alte sectoare ale economiei, crezul oricărei infracţiuni era creşterea şi satisfacţia acţionarilor. Or, nu numai că graficele statistice aveau la fel de multă importanţă în ochii infractorilor ca şi în cei ai edililor, dar ale lor erau şi cu mult mai bune, într-un context de criză, decât cele ale concurenţilor lor din sectorul legal.

Pentru a sugruma infracţionalitatea, municipalitatea avusese o idee luminoasă care rezuma doar ea însăşi negarea pe care o afişa în materie de criminalitate: înfiinţase un „Oficiu al Liniştii”. De ce nu un Oficiu al libertăţii sexuale pentru a lupta contra violurilor, dacă tot veni vorba? Sau un Oficiu pentru viaţă sănătoasă, ca să combată traficul de droguri? L-ar fi putut deschide nu departe de-aici, în piaţa aceea în care poliţiştii şi vameşii efectuau controale regulate, fără alt efect decât împrăştierea dealerilor şi a contrabandiştilor de ţigarete, câteva ore. După care se întorceau, exact în acelaşi loc – ca nişte furnici gonite pe moment de călcătura unui pantof.

Legea naturii, gândi Servaz ridicându-se. Supravieţuirea celui mai puternic. Adaptare. Darwinism social. O luă în sus pe culoar. Intră în toaleta bărbaţilor şi se apropie de rândul de chiuvete. Cearcăne sub ochi, pleoape roşii, o mină de om proaspăt dezgropat: oglinda reflecta imaginea unei măşti de sudoare şi de oboseală. Se stropi pe faţă cu apă rece. Dormise foarte puţin după acel e-mail, şi toată cafeina care îi curgea deja prin vene îi făcea greaţă. Nu mai ploua. Soarele intra prin

luminatoarele de deasupra pisoarelor şi făcea să danseze suspensia de praf. Aerul mult prea cald mirosea a produse industriale de curăţat, iar Servaz se întrebă dacă echipa de menaj lucra şi duminica. Spaţiul mare şi gol din spatele său îl făcea să se simtă inconfortabil. Frica era acolo. Îi recunoştea mângâierea electrică pe ceafă.

Întorcându-se în sala de şedinţe, constată că Samira şi Vincent îşi deschiseseră deja laptopurile, prima încă având căştile în jurul gâtului. Servaz se surprinse întrebându-se la ce vârstă va începe să aibă probleme de auz. Observă că până şi Pujol îşi achiziţionase un smartphone şi suspină în timp ce îşi scotea carneţelul şi creionul bine ascuţit.

La 49 de ani, Pujol era veteranul grupului. Poliţist de modă veche, un dur, adept al metodelor „cu muşchi". Fizic, era un tip care se impunea prin statura sa, cu o claie de păr căruntă în care săpa de zor cu degetele când cugeta la ceva. Ceea ce nu făcea suficient de des, după părerea lui Servaz. Datorită experienţei, era un element bun în echipă, dar unele aspecte ale personalităţii sale îi displăceau lui Martin: glumele rasiste, comportamentul său uneori la limită faţă de elementele feminine proaspăt ieşite de pe băncile şcolii de poliţie, machismul său şi homofobia subiacentă. Acestea din urmă izbucniseră în celebra zi în care sosiseră în divizia lor Espérandieu şi Samira Cheung. Împreună cu câţiva colegi, Pujol îi insultase şi umilise în fel şi chip pe cei doi noi recruţi, până în ziua în care Servaz se hotărâse să pună piciorul în prag. Cu această ocazie, trebuise să recurgă la metode pe care le dezaproba în general şi îşi făcuse câţiva duşmani. Dar îşi atrăsese şi recunoştinţa eternă a celor doi tineri adjuncţi.

În fine, cafeaua începu să clocotească şi Espérandieu îşi servi colegii. Ceilalţi doi erau cufundaţi în lectura mesajelor.

— Theodor Adorno, zise Samira, vă spune ceva numele ăsta, şefu'?

— Theodor Adorno este un filosof şi un muzicolog german, mare cunoscător al operei lui Mahler, confirmă el.

— Compozitorul preferat al lui Julian Hirtmann, dar şi al tău, observă Espérandieu.

Servaz se întunecă la faţă.

— Milioane de oameni apreciază muzica lui Mahler.

— Ce dovadă avem că nu este vorba de o farsă? întrebă Samira ridicându-şi capul, cu paharul de cafea în mână. Am primit zeci de telefoane false de când a evadat Hirtmann, şi o grămadă de e-mailuri la fel de fanteziste au fost trimise la Poliţia Judiciară.

— Acesta a ajuns pe calculatorul lui personal, preciză Espérandieu.

— La ce oră?

— Pe la 18, zise Servaz.

— Ora trimiterii este scrisă aici, arătă Espérandieu cu o mână înspre partea de sus a foii, în timp ce cu cealaltă îşi ţinea cafeaua.

— Aşa şi, ce dovedeşte asta? Hirtmann avea această adresă? I-aţi dat-o dumneavoastră, şefu'?

Întrebarea venise de la Samira.

— Bineînţeles că nu.

— Deci nu dovedeşte nimic.

— I-am urmărit proveniența? se interesă Pujol, răsturnându-se în scaun pentru a se întinde şi a-şi trosni câteva falange.

— Celula IT se ocupă de asta, zise Espérandieu.

— Cât timp o să le ia? vru să ştie Servaz.

— Habar n-am. Unu, că e duminică, şi chiar am chemat expres un tehnician pentru asta. Doi, a cam făcut gât, amintindu-ne că îi dădusem deja de lucru la hard-discul lui Claire Diemar. A vrut să ştie care era prioritar. Trei, au deja o altă prioritate. Care e mai importantă decât toate celelalte sarcini. Jandarmeria şi Securitatea publică lucrează contra unei reţele de pedofili ai cărei membri fac schimb de fotografii şi de filme în regiunea noastră, dar şi

în Franţa şi prin Europa. Au de verificat sute de adrese de e-mail.

— Şi eu care credeam că un criminal în serie care e pe punctul de a comite o nouă crimă ar fi şi el o prioritate.

Această observaţie coborî brusc temperatura din cameră. Samira luă o gură din ceaiul ei şi dădu impresia că i se părea amar.

— Este, zise ea încetişor. Doar că nişte copilaşi, totuşi, şefu'…

Servaz simţi cum se îmbujorează.

— OK, OK, răspunse el.

— Dacă e vorba de Hirtmann, zise Pujol.

Ţâşni în picioare.

— Cum aşa?

— Sunt de acord cu Samira, zise Pujol, spre surpriza tuturor. Acest e-mail nu dovedeşte absolut nimic. Există cu siguranţă mulţi oameni capabili să facă rost de adresa ta de e-mail. Confidenţialitatea pe internet, toată lumea ştie că e o gogoaşă. Puştiul meu are 13 ani şi, la naiba, ştie de 10 ori mai multe decât mine pe subiect. Sunt destul de mulţi glumeţi printre hackeri şi genii informatice, din câte am înţeles.

— Câte persoane ştiau ce muzică era în celula lui Hirtmann, în ziua în care am intrat acolo împreună cu ceilalţi, după părerea voastră?

— Eşti sută la sută sigur că n-a ajuns la urechile niciunui jurnalist? Că nu a apărut nicăieri informaţia asta? Au scotocit serios, la vremea respectivă. Presa i-a căutat pe toţi protagoniştii poveştii. Poate că a trăncănit careva. Chiar ai citit toate ziarele care au fost publicate?

Bineînţeles că nu, se gândi el cu furie. Fuseseră zeci. Ba chiar evitase cu mare grijă să le citească. Iar Pujol ştia asta.

— Pujol are dreptate, aprobă Samira. E cu siguranţă un dobitoc mai dotat ca alţii. De când a evadat, Hirtmann nu s-a manifestat niciodată. Sunt 18 luni de atunci. De ce ar face-o acum?

— Bună întrebare. Şi mai am una: *ce a făcut între timp?*

Aceasta venea de la Espérandieu. Şi îi puse pe gânduri pe ceilalţi.

— Ce face cineva ca el odată ce s-a văzut din nou în libertate, după părerea voastră? zise Servaz.

★ ★ ★

— Bun, câte persoane cred că este vorba de el?

Ridică o mână ca să dea exemplul, îl văzu pe Espérandieu cum ezită, dar ţinându-şi-o până la urmă în jos pe a sa.

— Şi câţi cred contrariul?

Fu rândul lui Pujol şi al Samirei, un pic jenată, să ridice mâna.

— Eu nu am nicio opinie, răspunse Espérandieu privirilor întrebătoare ale celorlalţi trei.

Servaz simţi cum îl cuprinde furia. Îl credeau paranoic. Şi dacă era aşa? Prostii. Îi privi pe rând, apoi ridică mâna ca să facă linişte.

— În combina lui Claire Diemar era un CD. Un CD de Mahler, începu el. Această informaţie, bineînţeles, nu trebuie să iasă de aici şi în niciun caz în presă…

Îi văzu pe ceilalţi trei holbându-se la el, surprinşi.

— Şi am sunat la celula din Paris.

Le povesti conversaţia sa cu Parisul. Se făcu tăcere.

— CD-ul poate să fie foarte bine o coincidenţă, nu se lăsă Samira. Şi povestea cu motociclistul filmat pe autostradă, asta chiar pute a ştire bombă contrafăcută. Tipii ăia de la Paris trebuie să justifice şi ei cumva existenţa unităţii lor, la urma urmei. E ca la vânătorii de OZN-uri, dacă mâine se dovedeşte că e vorba doar de baloane meteorologice, de drone şi de prototipuri militare, existenţa lor nu ar mai avea nicio raţiune.

Simţea că explodează. Erau ca acei cercetători care analizează rezultatele experienţelor lor în funcţie de ceea ce doresc să descopere. Nu aveau chef să îl vadă pe Hirtmann amestecat în anchetă şi nu voiau nici să audă vorbindu-se despre el. Şi de

aceea considerau din start că orice informaţie care îl privea nu putea fi decât fantezistă sau trebuia pusă sub semnul întrebării. În apărarea lor, se putea aminti că fuseseră inundaţi cu pseudomesaje, apeluri telefonice de la persoane care pretindeau că îl văzuseră pe ici, pe colo, şi toate se dovediseră false sau imposibil de verificat. Elveţianul părea să se fi evaporat de pe faţa Pământului. Fusese luată în considerare până şi ipoteza sinuciderii, dar Servaz nu credea în aşa ceva: ar fi putut să-şi pună foarte uşor capăt zilelor la Institutul Wargnier, dacă ar fi vrut. După părerea lui, Hirtmann nu visa decât la două lucruri: să îşi redobândească libertatea şi *să îşi reia activitatea.*

— Voi suna totuşi la Paris şi le voi transmite e-mailul, zise el.

Voia să adauge ceva, când o voce se făcu auzită din camera vecină.

— Asta e! L-am prins!

Servaz îşi scoase nasul din carneţel. Recunoscuseră toţi vocea unuia dintre informaticienii din celula IT. Un tânăr înalt şi slab – un fel de corcitură între Bill Gates şi Steve Jobs cu ochelarii lui, gâtul lung şi perechea de jeanşi – îşi făcu triumfal intrarea în sala de şedinţe, cu o foaie în mână.

— Am noutăţi! strigă el agitat. Am găsit originea e-mailului.

Servaz se uita discret în jur. Toate privirile erau fixate acum pe noul venit. Nervozitatea era palpabilă.

— Şi?

— A fost trimis de aici. Dintr-un internet café. Din Toulouse…

★ ★ ★

Servaz observă că faţada cafenelei Ubik, de pe strada Saint-Rome, era înghesuită între un magazin de sendvişuri şi unul de haine pentru femei. Îşi aminti că aici era o librărie pe vremea studenţiei lui. O peşteră a lui Ali Baba care mirosea a hârtie şi a cerneală, a praf, a inepuizabile mistere ale

cuvântului scris. Singurele vestigii rămase din acele timpuri erau cele două arcade romane în care se înscria vitrina cafenelei şi faţada din cărămidă roz. Servaz se uită la orarul din vitrină: internet café-ul era închis lunea, dar deschis duminica dimineaţa.

Interiorul era împărţit în două de o frontieră invizibilă – un spaţiu de bistro la stânga, cu o tejghea şi cu mese, şi un spaţiu multimedia la dreapta, cu un rând de fotolii care amintea de un salon de coafură. Doi clienţi stăteau cu feţele în ecrane, vorbind în nişte căşti cu microfon. Servaz îi analiză minuţios, ca şi cum Julian Hirtmann ar fi putut fi printre ei. Femeia din spatele tejghelei – „Fanny", dacă era să se ia după ecusonul pe care îl purta – afişa un zâmbet minimal şi un decolteu maximal. Espérandieu îşi scoase legitimaţia şi o întrebă dacă fusese acolo cu o seară în urmă, pe la ora 18. Ea se întoarse spre fundul sălii şi îl strigă pe un oarecare Patrick. Îl auziră pe Patrick bombănind din camera din spate. Îi trebui ceva timp ca să îşi facă apariţia. Patrick era un tip gras, de vreo 30 de ani, îmbrăcat într-o cămaşă albă, cu mânecile suflecate, şi o pereche de pantaloni negri. Le aruncă o privire neîncrezătoare din spatele ochelarilor, iar Servaz îl catalogă imediat în categoria „puţin cooperant". Patrick avea ochii mici, deschişi la culoare, reci şi încăpăţânaţi.

— Cu ce ocazie? întrebă el.

Espérandieu înaintă arătându-i şi lui legitimaţia. Servaz preferă să rămână retras. Adjunctul său era un *geek*[31] – universul cibernetic îi era infinit mai familiar decât lui, căruia numai şi moda asta invazivă a telefoanelor mobile, a reţelelor sociale şi a tabletelor digitale îi provoca urticarie. În plus, Espérandieu nici n-avea aer de poliţist.

— Sunteţi patronul?

— Sunt managerul, îl corectă cu prudenţă bărbatul cel gras.

— Un e-mail a fost trimis de aici aseară, pe la orele 18. Am vrea să aflăm dacă vă amintiţi de tipul

care l-a trimis.

Managerul ridică din sprâncene pe deasupra ochelarilor şi le adresă o privire care voia să însemne: *da' tu ce crezi, amice?*

— Sunt cam 50 de persoane care defilează pe-aici în fiecare seară. Credeţi că mă aplec peste umerii lor să văd ce fac?

Espérandieu şi Servaz aveau la ei fotografia elveţianului, dar hotărâseră să nu o arate: dacă tipul l-ar fi recunoscut pe ucigaşul în serie care ţinuse prima pagină a tuturor ziarelor cu un an în urmă, riscau să povestească la toată lumea ce se întâmplase, iar informaţia că Hirtmann s-ar fi aflat la Toulouse şi se distra să trimită e-mailuri poliţiei ar fi apărut în presă într-un timp mai scurt decât cel de care ar fi avut nevoie Usain Bolt să alerge 100 de metri.

— Un tip înalt şi slab, zise Espérandieu. La vreo 40 de ani… Poate că purta o perucă. Poate că a atras atenţia printr-un comportament puţin… ciudat. Cineva care vorbea, poate, cu un accent uşor.

Privirea managerului făcea du-te-vino între ei, precum cea a unui spectator de la Roland Garros, cu aerul că îi lua drept doi proşti. Ridică din umeri.

— Un tip cu o perucă şi cu accent străin? E o glumă? Sunt cam mulţi de „poate", nu vi se pare? Nu, nu-mi zice nimic descrierea asta.

Apoi păru să îşi amintească ceva.

— Staţi puţin…

Le surprinse privirile şi se întrerupse imediat. Ochii mici, de un albastru decolorat, sclipiră în spatele ochelarilor, iar Servaz înţelese că omul se delecta cu interesul şi cu nerăbdarea lor.

— A fost cineva, da, acum că ziceţi…

Zâmbi. Se prefăcu că se gândeşte. Le aşteptă reacţia. Servaz simţi că îl apucă exasperarea.

— Drăguţ aranjament, zise Espérandieu ca şi cum nu îl interesa urmarea. Reţeaua locală este Wi-Fi?

Omul păru dezorientat de dezinteresul subit arătat de cel din faţa sa pentru vizitatorul său, dar şi flatat că cineva se interesa de cafeneaua lui.

— Ăă… nu, am păstrat cablurile… La 30 de posturi, chiar şi cu cel mai bun router Wi-Fi, ajungi repede la saturaţie. Din cauza jocurilor în reţea.

Espérandieu dădu din cap cu o mutră aprobatoare.

— Mda… bineînţeles. Deci, a venit *cineva?*

De data asta, managerul internet café-ului simţi nevoia să le reaprindă puţin flacăra.

— Da, dar nu tipul pe care îl descrieţi voi. O femeie…

Interesul celor doi poliţişti era aproape de zero.

— Şi care-i legătura cu bărbatul pe care-l căutăm?

Zâmbetul reveni.

— *Ea mi-a zis că veţi veni…* Mi-a zis că vor veni nişte tipi să-mi pună întrebări despre e-mailul pe care îl trimisese. Dar nu mi-a zis şi că tipii ăştia urmau să fie de la poliţie.

Victorie! Le recâştigase toată atenţia. Servaz şi Espérandieu nu-l mai scăpau din ochi acum.

— Şi asta nu e tot…

Ce nenorocit mizerabil, se gândi Servaz. Încă un minut şi urma să îl strângă de guler şi să îl facă să-şi înghită ecusonul portocaliu.

— A lăsat asta…

Se uitară după el cum trece în spatele tejghelei, se apleacă să deschidă un sertar şi să ia ceva din el.

Un plic.

Servaz simţi un fior pe şira spinării.

Patrick îi întinse plicul maro lui Espérandieu, care îşi pusese deja o pereche de mănuşi.

— Cine l-a atins în afara voastră?

— Nimeni.

— Sunteţi sigur?

— Da. Eu l-am luat şi l-am pus aici.

— Aveţi un deschizător de scrisori? Sau o foarfecă?

Omul cotrobăi într-un sertar şi îi întinse un cuţit de pâine. Espérandieu rupse cu delicateţe plicul şi îşi băgă două degete înăuntru. Servaz se uită la mâna lui înmănuşată când o scoase înapoi. Un disc

metalizat, strălucitor, între degetul mare şi cel arătător. Espérandieu îl examină pe ambele feţe. Privind peste umărul său, Servaz îl imita. Discul era virgin: nu purta nicio inscripţie, nici urme de degete.

— Îl putem citi? îl întrebă el pe manager.

Omul le arătă către calculatoarele aliniate în spaţiul multimedia.

— Nu, nu aici. Un loc mai discret.

Patrick trecu din nou de cealaltă parte a tejghelei şi trase de o perdea roşie. O încăpere strâmtă, fără ferestre, plină cu cutii de carton goale, rămase de la calculatoare, cu navete de sticle, un espressor vechi, scos din uz şi, într-un colţ, un birou cu un calculator şi o lampă.

— Femeia care v-a dat plicul, zise Servaz, era singură?

— Da.

— Ce impresie v-a făcut?

Patrick se gândi.

— Drăguţă, de asta îmi amintesc. În afară de asta, cam severă… Şi acum, că ziceţi, am avut impresia că purta o perucă, într-adevăr…

— V-a cerut ea să ne daţi asta? De ce nu aţi sunat la poliţie?

— Pentru că nu s-a pus niciun moment problema poliţiei sau a ceva, orice, ilegal. Mi-a zis doar că urmau să vină mai multe persoane ca să-mi vorbească de ea şi că trebuia să le dau plicul acesta.

— De ce aţi acceptat? Nu vi s-a părut suspect?

Un zâmbet se lăţi pe faţa bărbatului.

— Erau şi două bancnote de 50 alături.

— Deci şi mai suspect, nu-i aşa?

Bărbatul nu răspunse.

— Nu v-a mai frapat nimic în afară de perucă?

— Nu.

— Aveţi vreo cameră de supraveghere?

— Da. Dar nu e activă decât seara, după ce se închide magazinul, pe bază de senzor de mişcare.

Citi dezamăgire în ochii lui Servaz şi păru să fie încântat de asta. Patrick nu dădea semne că ar fi

prea preocupat de soarta concetăţenilor săi, în schimb părea foarte grijuliu să nu uşureze munca poliţiei. Fără îndoială, un cititor de-ai lui George Orwell, al teoriilor despre Big Brother, convins că ţara sa era un stat poliţienesc.

— Bancnotele le mai aveţi?

Din nou un zâmbet.

— Nu. Banii circulă, pe-aici pe la noi.

— Mulţumesc, îi spuse Espérandieu ca să scape de el.

Servaz îl văzu pe adjunctul său aplecându-se deasupra calculatorului. Bărbatul nu mişca.

— Tipul ăsta pe care îl căutaţi, cine este?

— Vă puteţi retrage acum, îi zise Servaz cu un zâmbet larg. Vă chemăm noi dacă mai avem nevoie.

Managerul se zgâi la ei, apoi ridică din umeri şi făcu stânga-mprejur. Imediat cum îl văzu ieşit din cameră, Espérandieu băgă discul în aparat. Se deschise o fereastră pe ecranul calculatorului şi playerul porni automat.

Servaz se întinse din instinct. La ce să se aştepte? Un mesaj de la Hirtmann? Un film? Şi cine era femeia despre care vorbea managerul? O complice? Tensiunea acţiona fizic asupra lor. Servaz văzu triunghiul de sudoare care îi întuneca între omoplaţi tricoul adjunctului său şi nu era doar din cauza căldurii care era în cămăruţă. Din cafenea ajungea până la ei un murmur de conversaţii înăbuşite.

Tăcerea dură o eternitate. Tulburată doar de pârâitul electricităţii statice în difuzoare. Espérandieu dăduse volumul foarte tare.

Deodată, o muzică îngrozitoare izbucni la volum maxim şi ei săriră în sus ca din puşcă.

— Iisuse! exclamă Espérandieu, grăbindu-se să dea mai încet.

— Ce e asta? zise Servaz, cu inima bătând să-i spargă pieptul, în timp ce bucata continua, dar mai puţin tare.

— Marilyn Manson, răspunse Espérandieu.

— Există oameni care ascultă aşa ceva?

În ciuda tensiunii, Espérandieu nu se putu împiedica să zâmbească. Piesa continuă până la sfârşit. Mai aşteptară câteva secunde, apoi înregistrarea se întrerupse.

— S-a terminat, zise Espérandieu uitându-se la cursorul de pe ecran.

— Nimic altceva?

— Nu, asta e tot.

Pe faţa lui Servaz, nedumerirea şi dezamăgirea luaseră locul neliniştii.

— Ce înseamnă asta, după părerea ta?

— Nu ştiu. Evident că este vorba de o farsă. Un lucru e sigur: nu a fost Hirtmann.

— Nu.

— Deci nu Hirtmann ţi-a trimis acel e-mail.

Servaz înţelese mesajul şi simţi că îi revine furia.

— Credeţi că sunt paranoic, nu?

— Ascultă, alţii ar fi şi pentru mai puţin. Ţicnitul ăla e undeva pe-afară. Toate poliţiile din Europa îl caută, dar nimeni nu are nici cel mai mic indiciu. Din câte ştim, poate fi oriunde. Iar bolnavul ăsta ţi-a făcut mărturisiri înainte să dispară.

Servaz îşi privi adjunctul.

— În orice caz, de un lucru sunt sigur…

Şi avu conştiinţa – în momentul în care le pronunţa – că vorbele sale puteau fi un argument în plus de adăugat la dosarul paranoiei sale:

— …Mai devreme sau mai târziu, ţicnitul ăsta va apărea din nou.

18

Santorini

Irène Ziegler îşi coborî privirea spre pachebotul care se bălăcea în caldera, la o sută de metri mai jos. Văzută de aici, corabia cea mare părea o jucărie drăguţă, complet albă. Marea şi cerul erau de un albastru aproape artificial, care contrasta cu albul orbitor al teraselor, ocrul roşiatic al falezelor şi negrul insuliţelor vulcanice din centrul golfului.

Îşi înmuie buzele în dulcea cafea grecească şi trase un fum lung din ţigară. Ora 11 dimineaţa. Era deja cald. Jos, la poalele falezei, un feribot îşi debarca armata de turişti. Pe o terasă vecină, un cuplu de englezi cu pălării de paie scriau cărţi poştale. Pe alta, un bărbat pe la 30 de ani îi trimise un mic salut prietenesc, fără să se oprească din conversaţia pe care o purta la telefonul său prin satelit. De înălţime mijlocie şi cu alură atletică, îmbrăcat în şort alb şi cămaşă albastră casual, dar scumpă. Mai bătut de vânt decât de soare, cu un Tag Heuer la încheietura mâinii. Începea să îşi piardă părul. Un broker neamţ, celibatar şi plin de bani. Îl văzuse de mai multe ori întorcându-se la hotel destul de beat şi însoţit de câte o fată, alta de fiecare dată. La 225 de euro pe noapte în extrasezon, clienţii hotelului erau mai degrabă oameni bogaţi. Din fericire, ea nu trebuise să-şi plătească singură camera, din salariul ei de jandarm.

Îi răspunse vecinului, apoi se ridică. Purta un maiou roşu paprika şi o fustă albă dintr-o pânză foarte subţire. O uşoară briză marină lupta cu căldura în creştere, dar tot simţi un liricei de sudoare curgându-i pe spate. Intră în cameră.

— Nu mişca, zise vocea în urechea sa.

Ziegler tresări. Vocea era ameninţătoare.

— Dacă faci cel mai mic gest, vei regreta.

Simţi cum i se leagă încheieturile la spate şi pielea de pe antebraţe i se făcu de găină, în ciuda

căldurii. Apoi i se întunecă vederea, când i se trecu o eşarfă peste ochi.

— Mergi până la pat. Nu încerca nimic.

Ea se supuse. O mână o împinse fără menajamente cu burta în jos pe pat. Imediat, fusta şi costumul de baie îi fură scoase.

— Nu e puţin cam devreme pentru asta? întrebă ea, cu faţa în cearşafuri.

— Taci! zise vocea din spatele ei, urmată imediat de un râset înăbuşit. Nu e niciodată prea devreme, adăugă vocea, care vorbea franceza cu un uşor accent slav.

Fu răsturnată pe spate şi îi fu scos şi maioul. Un corp la fel de gol şi de cald ca al său se culcă peste ea. Buze umede îi sărutară pleoapele, nasul, gura, apoi o limbă molatică începu să-i alerge pe trup. Ea îşi eliberă încheieturile şi îşi scoase eşarfa de la ochi, apoi se uită cum capul brunet al lui Zuzka îi cobora spre abdomen, spre spatele bronzat, spre fesele musculoase. Un val de dorinţă i se izbea de interiorul coapselor. Cu degetele înfipte în părul negru şi mătăsos al partenerei, se cambră, se frecă de ea şi gemu. Apoi faţa lui Zuzka urcă la loc, pubisul său tare şi neted se apăsă pe al ei, şi cele două se sărutară.

— Ce e gustul ăsta ciudat? întrebă ea deodată, între două săruturi.

— *Yaourti mé méli,* răspunse vocea. Iaurt cu miere. Şşşt…

★ ★ ★

Irène Ziegler contempla corpul Zuzkăi, lungit alături de ea. Slovaca era complet goală, cu excepţia unei pălării Panama din paie pusă peste faţă şi a unor săndăluţe cu curele din piele în picioare. Dormea. Era bronzată uniform şi mirosea a soare, a sare şi a cremă de protecţie solară. Sânii ei erau ceva mai plini decât ai lui Irène, cu areole mai întinse, avea picioare mai lungi şi pielea mai de culoarea chihlimbarului. Nu-i lipsea decât un tatuaj, se gândi Irène cu un zâmbet, uitându-se la cel cu un mic delfin pe care îl avea ea, aproape de pubis,

acolo unde până ieri nu avusese nimic. Îl făcuse în ajun, la un artist din Fira – „capitala” insulei – în amintirea acestei vacanţe de neuitat: delfinul era unul dintre motivele recurente ale iconografiei greceşti, iar cuibuşorul lor de nebunii se numea Hotel Delfini. Aşteptase până în ultima zi de vacanţă, pentru că trebuia evitat scăldatul cu un tatuaj în curs de cicatrizare, şi aplicase peste el o protecţie solară cu factor 60.

De trei săptămâni săreau dintr-o insulă în alta şi dintr-un feribot într-altul, şi băteau Cicladele, de la un cap la altul, pe scuter: Andros, Mykonos, Paros, Naxos, Amorgos, Serifos, Sifnos, Milos, Folegandros, Ios şi, drept încheiere, Santorini unde, de patru zile încoace, făceau baie şi scufundări, se bronzau pe plajele cu nisip negru, se plimbau pe străduţele pitoreşti, în alb şi albastru, unde se găseau aproape tot atât de multe magazine ca la Toulouse, şi făceau dragoste încuiate în camera lor de hotel. Mai ales făceau dragoste… La început, fuseseră şi prin locuri numite Enigma, Koo Club sau Lava Internet Café, dar fugiseră repede din cluburile de noapte de pe insulă, în care bărbaţii aveau tendinţa să transpire abundent, iar femeile să toarne în ele până când privirile le deveneau sticloase şi vorbele încă şi mai incoerente decât de obicei. Uneori, totuşi, se duceau să soarbă din câte-un cocktail Marvin Gaye la barul Tropical, înainte ca hoarda de petrecăreţi isterici să le gonească de acolo. Apoi hoinăreau pe străzile cele mai liniştite, ţinându-se de mână, se giugiuleau prin ganguri şi prin colţuri întunecate sau încălecau pe scutere ca să meargă pe o plajă la lumina lunii – dar chiar şi acolo le era greu să scape de beţivani, de tipi enervanţi şi de ecourile sâcâitoare ale muzicii tehno.

Ziegler se ridică fără să facă zgomot, pentru a nu-şi trezi partenera, şi deschise minibarul în căutarea unui suc de fructe. Îl bău dintr-un pahar mare, apoi se duse în baie şi se strecură sub duş. Era ultima lor zi. A doua zi, urmau să zboare către Franţa şi fiecare să-şi reia viaţa de dinainte: Zuzka în localul în care

era şi manager, şi stripteuză-şefă, acolo unde o cunoscuse Irène cu doi ani în urmă, iar Ziegler în noua ei misiune – Brigada de cercetări din Auch.

Nu era chiar o promovare, când veneai de la secţia de Investigaţii din Pau…

Ancheta din iarna lui 2008-2009 lăsase urme. În mod paradoxal, comandantul Servaz şi poliţia judiciară din Toulouse îi luaseră apărarea şi cei care o sancţionaseră fuseseră din propria ei ierarhie. Închise pentru o clipă ochii la această amintire: sinistra şedinţă în care superiorii ei, aliniaţi în uniformele de gală, înşiraseră capetele de acuzare. Împotriva tuturor regulilor, ea voise să acţioneze pe cont propriu şi le ascunsese membrilor echipei informaţii care le-ar fi permis să-l găsească mai repede pe ultimul membru al unui club de agresori sexuali. Ascunsese şi unele aspecte ale propriului ei trecut, care aveau legătură cu ancheta, şi făcuse dispărută o probă importantă, pe care apărea numele ei. Scăpase de o sancţiune mai dură numai datorită intervenţiei lui Martin şi a acestei procuroare, Cathy d'Humières, care scoseseră în evidenţă faptul că ea îi salvase viaţa poliţistului din Toulouse şi şi-o riscase pe a ei în încercarea de a-l prinde pe ucigaş.

Rezultatul: la întoarcere, urma să îşi reia lucrul în Brigada de cercetări dintr-un oraş-capitală de departament cu 23.000 de locuitori. O viaţă nouă şi un nou început. În teorie. Ştia deja că va avea de-a face cu cazuri care nu vor avea prea mare legătură cu dosarele care îi erau încredinţate înainte. Singura consolare era că urma să fie şefa serviciului, deoarece predecesorul său ieşise la pensie în urmă cu trei luni. Auch nu era o curte de apel ca Pau, ci un tribunal de instanţă înaltă, iar ea putuse deja să constate, în timpul primelor săptămâni în noua funcţie, cum cazurile mai delicate erau încredinţate în mod sistematic SRPJ, Siguranţei departamentale sau Serviciului regional al jandarmeriei din Toulouse. Scoase un oftat, ieşi de la duş, se înfăşură într-un prosop şi trecu din nou de fereastră, îşi puse

la loc ochelarii de soare şi apoi se aplecă deasupra micului zid de piatră cu rosturile vopsite în alb.

Privirea i se umezi uşor în timp ce contempla vapoarele care brăzdau apele calderei.

Se întinse ca o pisică la soare. Era momentul ideal să facă provizii de amintiri.

Se întrebă unde era Martin, ce făcea el acum. Îi plăcea de el, deşi el nu ştia asta, şi veghea asupra lui. În felul său. Se va interesa de el de cum se va întoarce. Apoi gândul i-o luă razna, încă o dată. *Unde era Hirtmann? Ce făcea el acum?* În străfundurile ei, se treziră instinctul de vânătoare şi nerăbdarea. O voce îi spunea că elveţianul începuse din nou, că nu se va opri niciodată. Îşi dădu deodată seama că de-abia aştepta să se termine vacanţa. Se grăbea să se întoarcă în Franţa – *şi să reia vânătoarea…*

★ ★ ★

Servaz îşi petrecu restul zilei de duminică făcând un pic de curăţenie, ascultând Mahler şi gândind. Pe la cinci după-masa, sună telefonul. Era Espérandieu. Adjunctul său era de serviciu. Sartet, judecătorul de instrucţie, şi judecătorul de eliberări hotărâseră să îl inculpe pe Hugo şi să îl aresteze preventiv. Dispoziţia lui Servaz primi o lovitură bruscă. Nu era sigur că tânărul urma să iasă teafăr din experienţa asta. Avea să treacă de partea cealaltă a oglinzii, să întrezărească ceea ce se ascundea în spatele frumoasei vitrine a societăţilor noastre democratice, iar lui Servaz nu-i rămase decât să spere că Hugo era suficient de tânăr pentru a uita ceea ce urma să vadă.

Se gândi din nou la fraza din caietul lui Claire. Era ceva ciudat cu prezenţa acelei fraze. Prea evidentă şi, totodată, prea subtilă. Cui îi era destinată?

— Mai eşti acolo? întrebă el.

— Da, răspunse adjunctul.

— Fă rost de un exemplar cu scrisul lui Claire. Şi cere o comparaţie grafologică cu fraza din caiet.

— Citatul din Victor Hugo?

— Da.

Ieşi pe balcon. Aerul era în continuare greoi şi cerul ameninţător apăsa din nou peste oraş, ca o lespede de întuneric. Tunetul nu mai era decât un ecou îndepărtat şi înăbuşit, timpul îi părea suspendat. Se simţea electricitatea din aer. Se gândi la un atacator anonim deplasându-se prin mulţime, la victimele lui Hirtmann care nu fuseseră niciodată găsite, la asasinii mamei sale, la războaie şi la revoluţii, şi la o lume care îşi epuiza toate resursele, inclusiv pe cele ale salvării şi ale izbăvirii.

★★★

— Ultima noapte la Santorini, zise Zuzka ridicându-şi paharul cu Margarita.

În faţa mesei lor, terasele albe, uşor albăstrite de noapte, se rostogoleau vertiginos spre marginea falezei, adevărată provocare pentru legile urbanismului şi ale cutremurelor de pământ, Lego din balcoane şi lumini stivuite deasupra vidului. Jos de tot, caldera se înfunda încet în noapte şi insuliţa vulcanică din centru nu mai era decât o umbră neagră. Încă plutind pe apele golfului, pachebotul sclipea ca un pom de Crăciun.

O briză sărată venită din larg flutură părul negru al Zuzkăi, care îşi întoarse privirea spre Ziegler. În lumina lumânărilor, irisul ochilor săi era de un albastru foarte deschis, cu circumferinţa mai închisă, aproape de violet. Purta un maiou cu bretele subţiri, de culoarea spumei mării, cu paiete pe decolteu, un pantalon scurt din denim, o curea din piele şi o groază de brelocuri la încheietura mâinii drepte. Irène nu se mai sătura să o privească.

— *Cheers to the world,* toastă ea, ridicându-şi paharul.

Apoi se aplecă deasupra mesei şi o sărută cu patimă pe poliţistă, sub ochii interesaţi ai vecinilor. Limba ei avea gust de tequilla, portocală şi lime în gura Irènei. Opt secunde, nu mai puţin. S-au auzit aplauze.

— Te iubesc, declară tare Zuzka, fără să ţină cont de acestea.

— Şi eu, răspunse Irène, cu obrajii arzându-i.

Nu-i plăcuseră niciodată manifestările de dragoste în public. Avea o motocicletă Suzuki GSR600, un brevet de pilot de elicopter şi o puşcă, îi plăceau viteza, scufundările şi sporturile mecanice, dar alături de Zuzka lăsa impresia cuiva timid şi stângaci.

— Nu-i lăsa pe idioţii ăştia macho să-ţi afecteze capul, de acord?

Din când în când, Zuzka derapa uşor când era vorba de folosirea unor locuţiuni sau expresii ale limbii franceze.

— Contează pe mine!

— Şi vreau să mă suni în fiecare seară.

— Zuzik…

— Promite!

— Promit.

— La cel mai mic semn de… *depresia,* sosesc! anunţă slovaca pe un ton războinic.

— Zuzik, am o locuinţă de serviciu… Într-un imobil plin cu jandarmi…

— Aşa, şi?

— Nu sunt prea obişnuiţi cu genul acesta de lucruri.

— Pot să îmi pun o mustaţă falsă, dacă asta te deranjează. Nu ne putem petrece viaţa ascunzându-ne mereu. Ar trebui să îţi schimbi meseria, ştii?

— Am mai vorbit despre asta… Îmi iubesc meseria.

Dedesubtul balconului lor, străduţele se umpleau văzând cu ochii de o mulţime compactă de turişti şi de noctambuli.

— Poate. Dar se pare că ea nu te iubeşte. Ce-ai zice să dăm o tură pe plajă, să profităm de ultima noapte grecească?

Ziegler dădu din cap, pierdută în gândurile sale. Vacanţa s-a terminat. Se întorcea în sud-vest. Îşi iubea meseria: *chiar aşa?* Atât de multe lucruri se schimbaseră din celebra iarnă şi până acum. Dintr-odată, se revăzu pe ea însăşi, cu 18 luni înainte, când fusese luată de avalanşă, aruncându-i o privire

disperată lui Martin înainte ca acesta să dispară din raza ei vizuală, acolo sus, pe munte. Se gândi pentru a suta oară la acel spital de psihiatrie pierdut printre zăpezi, la lungile sale coridoare şi la încuietorile electronice, la bărbatul enigmatic, surâzător şi palid care fusese închis acolo – şi la muzica lui Mahler…

★ ★ ★

Luna plină strălucea deasupra mării Egee, desenând un triunghi argintat la suprafaţa apei. Se ţineau de câte o mână, în timp ce îşi duceau sandalele în cealaltă, mergând în picioarele goale la marginea valurilor. Briza marină sufla mai puternic aici. Le mângâia feţele. Când şi când, le ajungea la urechi câte o adiere muzicală de la tavernele care mărgineau uriaşa plajă din Perissa, apoi vântul îşi schimba direcţia, iar murmurul apei acoperea din nou toate celelalte zgomote.

— De ce nu ai zis-o adineaori, când ţi-am spus că ar trebui să îţi schimbi meseria? întrebă Zuzka.

— Să zic ce?

— Că şi eu ar trebui să mi-o schimb.

— Tu eşti liberă, Zuzka.

— Ţie nu îţi place ce fac eu.

— Ne-am întâlnit tocmai datorită meseriei tale.

— Şi exact asta te sperie.

— Cum adică?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun… Îţi aminteşti? Când eu făceam striptease şi voi aţi descins în local, tu şi cu celălalt jandarm… Crezi că ţi-am uitat privirea? Deşi încercai să ascunzi asta, nu îţi puteai lua ochii de la trupul meu în seara aia. Şi ştii foarte bine că am acelaşi efect şi asupra altor cliente.

— Hai să schimbăm subiectul.

— De când suntem împreună, nu ai mai pus piciorul în *Pink Banana* decât o dată, în acea noapte de decembrie când ţi-am lăsat un bilet că te părăseam, continuă slovaca fără să ţină cont de cererea prietenei ei.

— Te rog, Zuzka…

— N-am terminat. Şi ştii de ce? Pentru că ţi-e teamă să nu-ţi regăsesc privirea la alte cliente. Ţi-e teamă să nu o observ pe alta aşa cum te-am observat pe tine. Ei bine, te înşeli. Eu te-am găsit pe tine, Irène. *Ne-am* găsit. Şi nu poate apărea nimeni între noi, nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic. Nu exişti decât tu. Singurul lucru care poate interveni între tine şi mine este meseria ta.

Ziegler nu răspunse. Privi triunghiul de argint aşezat pe mare. Îşi aminti când o văzuse pentru prima oară pe Zuzka dezbrăcându-se pe scena de la *Pink Banana,* ce supleţe incredibilă avea coloana ei vertebrală şi în ce fel se folosea de corpul ei ca de un instrument pe care îl stăpânea la perfecţiune.

— Eşti prea sensibilă pentru slujba asta, zise Zuzka, în timp ce continua să înainteze. Toate lunile astea în care am văzut-o interferând în viaţa ta privată, în care ţi-am suportat toanele proaste, tăcerile, fricile. Nu mai vreau să trec prin aşa ceva… Pentru că, dacă nu reuşeşti să îţi separi viaţa privată de nenorocitul ăla de job, dacă nu reuşeşti să te deconectezi când suntem împreună, atunci nu de o lesbi care vine să se holbeze la mine trebuie să te temi, ci de tine însăţi. Tu eşti singura persoană care ne poate despărţi, Irène.

— În cazul acesta, nu ai de ce să-ţi mai faci griji. Acolo unde sunt acum, o să mă ocup doar de câteva poşete furate şi de scandaluri între beţivi.

Spusese asta pe un ton istovit. Zuzka o luă de mână şi o opri.

— O să fiu sinceră cu tine. Pentru mine, asta este o veste excelentă.

Ziegler nu răspunse. Slovaca o trase către ea. O sărută şi o luă în braţe. Irène îi simţi mirosul pielii şi al părului, parfumul ei lejer, şi se gândi că briza mării care se rotea în jurul lor era ca şi cum zeul vânturilor ar fi vrut să le unească. Simţi cum îi revine dorinţa. Nu mai trăise aşa ceva înainte să o întâlnească pe Zuzka, niciodată la o asemenea intensitate.

— *Hey, girls, this is not Lesbos island*[32]*!*

O voce de beţiv, câteva râsete greţoase. Se îndepărtară una de alta şi se întoarseră în direcţia micului grup care îşi făcuse apariţia din întuneric. Britanici şi tineri. Alcoolizaţi. Plaga multor plaje de la Mediterana… Erau trei.

— *Look at those fucking dykes*[33]*!*

— Salutare, fetelor, zise în engleză cel mai mic dintre ei, ieşind cu un pas din rând.

Ele nu răspunseră. Ziegler aruncă o privire rapidă în jur. Nu mai era nimeni pe plajă.

— Ce lună frumoasă, nu-i aşa, fetelor? Superromantic şi aşa mai departe. Nu vă plictisiţi un pic aşa, singurele? aruncă el întorcându-se către tovarăşii săi.

Ceilalţi doi izbucniră în râs.

— Valea, idiotule! spuse cu răceală Zuzka într-o engleză perfectă.

Ziegler tresări. Puse o mână pe braţul prietenei ei.

— Oaa, aţi’uzit asta, băieţi? Nu sunt d-alea care se lasă uşor, cred! Io ziceam pentru voi. Beţi ş’voi una mică?

Mărunţelul roşcat luă o sticlă cu bere de la vecinul său şi i-o întinse lui Irène, în întuneric.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse aceasta în engleză.

— Cum vrei.

Tonul era împăciuitor. Jandarmeriţa îşi simţi fiecare muşchi din corp tensionându-se şi întărindu-se. Cu coada ochiului, îi urmărea pe ceilalţi doi.

— Şi tu, *curvă proastă,* tu vrei? o întrebă roşcatul pe prietena ei, cu o voce şuierătoare.

Mâna Irènei strânse braţul slovacei. Zuzka tăcu de data asta, înţelesese pericolul.

— Ţi-ai pierdut limba? Sau o foloseşti doar ca să-i insulţi pe alţii şi ca să paşti?

O adiere le aduse câteva acorduri muzicale dintr-o tavernă. Ziegler se gândi că, chiar dacă ar fi ţipat, nu le-ar fi auzit nimeni.

— Tu eşti cam prea bunăciune pentru o lesbi, zise roşcatul coborând privirea de-a lungul trupului

slovacei.

Ziegler îi observa pe ceilalţi doi. Nu se mişcau. Aşteptau continuarea evenimentelor. *Acoliţi…* Sau poate că erau prea turtiţi ca să reacţioneze. Oare de câte ore turnau în ei? Răspunsul la această întrebare avea importanţa lui. Îşi deplasă atenţia asupra liderului. Englezul era un pic cam prea grăsuţ, cu o faţă urâtă, o şuviţă de păr care îi cădea peste ochi, ochelari cu lentile groase şi un nas lung şi ascuţit, care îl făcea să semene cu un nenorocit de şobolan. Purta un pantalon scurt, alb, şi un tricou ridicol, cu Manchester United.

— Ai putea schimba meniul măcar o dată. I-ai supt-o deja vreunui tip, frumoaso?

Zuzka nu se mişcă.

— Hei, cu tine vorbesc!

Cât despre Irène, ea îşi dăduse seama deja că lucrurile nu aveau să se oprească aici. Nu cu boul ăsta. Evaluă situaţia în tăcere. Ceilalţi doi erau mult mai înalţi şi mai voinici, însă păreau genul greoi şi lent. Iar dacă îşi petrecuseră ultimele ore bând, atunci reflexele lor erau cu siguranţă mult diminuate. Îşi zise că, pentru moment, dobitocul cu şuviţa era cel mai periculos. Se întrebă dacă avea ceva prin buzunare – cuţit sau cutter. Acum îi părea rău că îşi lăsase sprayul lacrimogen la hotel.

— Las-o în pace, spuse ea pentru a-i deturna atenţia de la Zuzka.

Englezul se întoarse spre ea. Îi văzu ochii mici strălucind de furie în lumina lunii. Privirea îi era, totuşi, înceţoşată de alcool. Cu atât mai bine.

— Ce-ai zis?

— Lasă-ne în pace, repetă Ziegler într-o engleză aproximativă.

Trebuia să îl aducă mai aproape de ea.

— Tacă-ţi fleanca, proasto! Rămâi deoparte!

— *Fuck you, bastard,* răspunse ea.

Faţa englezului se deformă într-un fel aproape comic şi deschise gura. În alte circumstanţe, grimasa lui ar fi putut părea de-a dreptul ilară.

— CEEEEE-AI ZIS?

Vocea roşcatului şuiera ca un şarpe. Ea tremura de furie.

— *Fuck you,* repetă ea, foarte tare.

Îi văzu pe ceilalţi doi făcând o mişcare şi un semnal de alarmă i se aprinse în cap. Atenţie! Poate că nu erau chiar atât de beţi pe cât păreau, simţiseră totuşi că lucrurile luau o altă întorsătură.

Şi bondocul se mişcă; făcu un pas în direcţia ei. Fără să ştie, tocmai intrase în zona ei. Fă un gest, se gândi ea, atât de puternic încât crezu că a zis-o cu voce tare. *Fă un gest…*

El ridică brusc o mână, ca să o lovească. În ciuda alcoolului şi a kilogramelor suplimentare, era rapid. Şi conta pe efectul surpriză. Cu siguranţă că acest lucru ar fi funcţionat cu altcineva – dar nu cu ea. Se eschivă cu uşurinţă şi trimise un şut în direcţia părţii celei mai vulnerabile a oricărui individ de sex masculin. Bingo, drept la ţintă! Roşcatul scoase un ţipăt şi căzu în genunchi pe nisipul negru. Irène îl văzu pe unul dintre ceilalţi doi repezindu-se spre ea şi tocmai intenţiona să se ocupe de el, când Zuzka îi goli, din mişcare, sprayul ei lacrimogen în plină faţă. Al doilea englez urlă de durere ducându-şi mâinile la ochi şi se îndoi de la mijloc. Al treilea ezita să se bage, cântărind situaţia. Ziegler profită de asta pentru a-şi muta atenţia la primul. Acesta se ridica deja. Ea nu-l aşteptă să ajungă complet în picioare, îl apucă de o încheietură a mâinii şi efectuă o mişcare rotativă pe care o învăţase la şcoala de jandarmi, aproape să îi răsucească mâna la spate. Şi cum ar fi fost păcat să se oprească aici – dacă îi lăsau să-şi revină, fetele ar fi încurcat-o –, îşi continuă elanul şi îi suci braţul până se auzi un os trosnind undeva. Roşcatul scoase un răget de animal rănit. Ea îi dădu drumul.

— Mi-a rupt mâna! La dracu’, mi-a rupt mâna, lesbiana asta nenorocită! se văicări el ţinându-şi braţul frânt.

Ziegler simţi o mişcare la dreapta ei. Întoarse capul exact la timp pentru a vedea pumnul care o căuta. Şocul îi trimise capul în spate şi, pentru o

clipă, avu impresia că cineva i l-a băgat sub apă. Al treilea bandit. Până la urmă, trecuse şi el la acţiune. Ea căzu pe nisip, zăpăcită, şi imediat simţi dureros o lovitură de picior în coaste. Se răsuci pe o parte, pentru a amortiza şocul.

Se aştepta să primească şi alte lovituri. Dar spre marea ei surpriză, acestea nu veniră. Ridică privirea şi văzu că Zuzka sărise în spatele celui de-al treilea şi se agăţase bine de el. Dintr-o privire rapidă, Irène văzu cum al doilea începea să se recupereze, chiar dacă încă clipea des şi lăcrima. Se ridică şi se repezi să-şi ajute partenera, trimiţând o lovitură de picior în plexul adversarului său. Acesta se prăbuşi, cu picioarele şi răsuflarea tăiate. Zuzka îl împinse pe nisip ca să se poată elibera şi să se ridice în picioare.

Micuţul nu renunţase complet. Se năpusti spre Ziegler. De data asta, avea o lamă la capătul braţului valid: Irène îi văzu sclipirea în lumina lunii, pentru o fracţiune de secundă. Se eschivă cu uşurinţă, îl prinse pe englez de braţul rupt şi trase.

— Ahhhhhhhh! urlă el, căzând în genunchi în nisip pentru a doua oară.

Ziegler îi dădu drumul şi o luă pe Zuzka de mână.

— Hai, o ştergem de-aici!

În clipa următoare, alergau amândouă cu toată viteza spre lumini, spre muzică şi spre scuterul lor, parcat lângă taverne.

★ ★ ★

— O să ai o vânătaie de toată frumuseţea, zise Zuzka mângâindu-i arcada umflată.

Ziegler se analiză în oglinda din baie. Ceva de mărimea unui ou de porumbel, de culoare galben-muştar spre violet, era pe cale de apariţie. Iar conturul ochiului începuse să capete culorile curcubeului.

— Exact ce îmi trebuia la întoarcerea la serviciu.

— Ridică mâna stângă, zise Zuzka.

Se execută. Şi făcu o grimasă.

— Te doare aici?

— Au!

— Poate că ţi-a rupt o coastă, zise slovaca.

— Ba nu.

— În orice caz, imediat cum ne întoarcem acasă, mergi la doctor.

Ziegler dădu din cap în timp ce îşi îmbrăca maioul, cu mare greutate. Se întoarse în cameră. Zuzka se duse în partea cealaltă şi deschise minibarul, de unde scoase două sticle miniaturale de vodcă Absolut şi două sticle de suc de fructe.

— Şi pentru că în mizeria asta de gaură de şobolani nu putem ieşi fără să ne atace huliganii, o să bem aici. Asta îţi va calma durerea. Cea mai puţin beată o duce pe cealaltă în pat.

— S-a făcut!

★ ★ ★

Îl trezi telefonul. Aţipise pe canapea, cu uşa vitrată deschisă. Pentru o fracţiune de secundă, crezu că îl trezise zgomotul ploii. Apoi se auzi din nou soneria. Se aşeză, întinse mâna spre măsuţa joasă pe care îi bâzâia şi vibra mobilul, ca o insectă malefică, lângă un pahar pe fundul căruia zăcea un rest de Glenmorangie.

— Servaz.

— Martin? Eu sunt… te-am trezit?

Vocea lui Mariane… O voce extenuată – vocea cuiva la capătul răbdării, care a şi băut.

— L-au arestat pe Hugo. Eşti la curent?

— Da.

— *Atunci de ce naiba nu m-ai sunat?*

Pusese mai mult decât enervare în această ultimă frază. Era de-a dreptul furie.

— Chiar voiam să o fac, Marianne… te asigur de asta… şi apoi, am… am uitat…

— *Uitat?* Martin, cum naiba să uiţi să mă anunţi că fiul meu e trimis la puşcărie?

Nu era complet adevărat. Vrusese să o sune, dar ezitase multă vreme. Şi până la urmă adormise, epuizat.

— Ascultă, Marianne, eu… nu cred că a fost el… eu… trebuie să ai încredere în mine, îl voi găsi pe vinovat.

— Să am încredere? Nici nu mai ştiu pe ce lume sunt… Gândurile mi-au luat-o razna prin cap, simt că o iau şi eu razna tot încercând să mi le clarific, mi-l imaginez pe Hugo singur, noaptea, în închisoarea aceea şi pur şi simplu înnebunesc. Iar tu… tu uiţi să mă suni, nu îmi zici nimic, te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic – şi îl laşi pe judecător să-mi trimită copilul la pârnaie, deşi îmi zici că îl crezi nevinovat! Şi mai vrei să am încredere în tine?

El vru să spună ceva, să se apere. Dar ştia că ar fi fost o greşeală. Nu era momentul. Există un timp pentru discuţii, pentru justificări – şi un timp pentru tăcere. Mai făcuse greşeala aceasta: să vrea să se justifice cu orice preţ, să îşi impună punctul de vedere indiferent de efecte, să aibă ultimul cuvânt. Nu mergea aşa. Niciodată nu mergea aşa. Învăţase… Şi nu spuse nimic.

— Mă asculţi?

— Nu fac decât asta.

— Seară bună, Martin!

Şi a închis.

Luni

19

Vertij

Luni dimineaţă, Servaz avea întâlnire la morgă, pentru rezultatul autopsiei. Geamuri translucide. Miros de detergent. Coridoare lungi, sonore. Răcoare. Se auzi un hohot de râs în spatele unei uşi şi apoi tăcere, se regăsi singur cu el însuşi în timp ce cobora spre subsol.

În amintirea sa, un băieţel dansa şi alerga în jurul mamei sale. Dansa şi râdea în razele soarelui. Şi mama sa râdea.

Alungă amintirea. Trecu de uşa batantă.

— Bună ziua, domnule comandant, zise Delmas.

Servaz aruncă o privire în direcţia marii mese elevatoare pe care se odihnea ea. De acolo de unde era, vedea profilul drăguţ al lui Claire Diemar. Doar că îi fusese retezată cutia craniană cu meticulozitate şi i se distingea masa cenuşie a creierului, lucind în lumina neoanelor. La fel şi pieptul despicat în Y, care lăsa să i se vadă viscerele rozalii răsfirate la suprafaţa abdomenului. Pe un blat se găseau diverse probe prelevate din cadavru, sigilate în tuburi închise ermetic. Restul fusese aruncat într-un coş de gunoi special pentru deşeuri anatomice.

Servaz se gândi la mama sa.

Avusese şi ea aceeaşi soartă. Îşi întoarse privirea.

— Bun, zise bărbatul mărunţel, cu tenul roz şi ochii de un albastru deschis, vreţi să ştiţi dacă a murit în cadă? Vreau să vă spun din capul locului că morţii prin înecare sunt cu adevărat o pacoste. Iar dacă mai e vorba şi de o înecare în cadă e cu atât mai rău.

Servaz îi aruncă o privire în formă de întrebare.

— Diatomeele, explică Delmas. Nişte alge de care sunt pline râurile, lacurile, oceanele… Când se înghite apă, acestea se răspândesc peste tot în organism. Sunt cel mai bun indicator de moarte prin înecare cunoscut în ziua de azi. Doar că apa din

canalizările urbane este foarte săracă în diatomee, deci înţelegeţi unde este problema?

Legistul îşi scoase mănuşile, le aruncă într-un coş de gunoi cu pedală şi se apropie de robinetul autoclavului.

— În plus, urmele de lovituri de pe corp sunt greu de interpretat din cauza imersiei. Din fericire, nu a stat prea mult timp în apă.

— Există urme de lovituri? întrebă Servaz.

Delmas făcu un gest în direcţia propriei sale cefe, cu mâinile rozalii şi grăsune pline de săpun bacteriologic.

— Un hematom la nivelul parietalului şi un edem cerebral. O lovitură foarte violentă, cu un obiect greu. Ar fi putut să-i provoace decesul în acel moment, dar cred că, mai degrabă, a murit înecată.

— *Credeţi?*

Legistul ridică din umeri.

— V-am zis, diagnosticul nu e niciodată uşor în caz de înec. Poate că analizele ne vor zice mai multe. Stronţiul sangvin, de exemplu: dacă e într-o concentraţie mult diferită de cea obişnuită, în schimb, foarte apropiată de cea a apei în care a fost găsită, am putea avea o oarecare certitudine că era moartă de-a binelea în momentul scufundării în nenorocita aia de cadă…

— Hmm…

— Acelaşi lucru pentru lividităţile cadaverice, scufundarea le-a întârziat formarea. Apoi, examinarea histologică n-a furnizat cine ştie ce revelaţii…

Părea foarte contrariat.

— Şi lanterna? întrebă Servaz.

— Ce e cu lanterna?

— Despre asta ce credeţi?

— Nimic. Interpretarea e treaba dumneavoastră. Eu mă limitez la fapte. În orice caz, tipa a intrat în panică, s-a zbătut atât de puternic, încât legăturile i-au lăsat răni foarte adânci în carne. Întrebarea este în ce moment a făcut asta. Desigur, acest lucru exclude ipoteza unei lovituri mortale în cap…

Servaz începuse să se cam sature de precauţiile retorice ale legistului. Delmas era un tip competent, ştia asta. Şi tocmai pentru că era competent, afişa şi o prudenţă extremă.

— Mi-ar plăcea o concluzie ceva mai…

— Precisă? O veţi avea, când vor fi gata toate analizele. Până atunci, aş spune că sunt 95 la sută şanse să fi fost aruncată vie în acea cadă şi să fi murit acolo, înecată. Nu-i rău, dacă luăm în calcul circumstanţele, nu?

Servaz se gândi la panica tinerei femei, la explozia de frică din pieptul ei pe măsură ce nivelul apei urca, la acel sentiment îngrozitor de sufocare pe care îl simţise el însuşi în acea zi de decembrie în care fusese pe punctul de a muri sufocat cu o pungă de plastic. Se gândi la lipsa de sensibilitate a celui care o privise murind astfel. Legistul avea dreptate: interpretarea era treaba lui. Iar aceasta îi spunea că nu avea de-a face cu un ucigaş oarecare.

— Apropo, aţi văzut ziarul? întrebă Delmas.

Servaz îi aruncă o privire circumspectă. Avea încă în memorie articolul citit în camera lui Elvis. Legistul se întoarse, apucă *La Dépêche* de pe un blat şi i-l întinse.

— O să vă placă. Pagina 5.

Servaz întoarse paginile înghiţindu-şi saliva. Nu trebui să răsfoiască prea mult. Titlul era uriaş. „HIRTMANN SCRIE POLIŢIEI”. La naiba! Articolul avea doar câteva rânduri. Scria ceva despre un e-mail trimis „comandantului Servaz de la poliţia judiciară” de către cineva care se prezenta drept Julian Hirtmann. „Am aflat din surse judiciare că nu s-a putut stabili până în acest moment dacă este vorba despre ucigaşul elveţian sau despre un impostor…” Autorul articolului repeta, ca şi precedentul, că era vorba despre acelaşi comandant Servaz care „a condus ancheta asupra crimelor de la Saint-Martin în iarna 2008-2009”. Servaz nu-şi putea reveni. Simţea cum îl cuprinde furia.

— Genial, nu? zise legistul. Aş vrea să ştiu cine a fost idiotul care le-a suflat informaţia. În orice caz,

e cu siguranţă cineva de la voi.

— Trebuie să plec, răspunse Servaz.

★ ★ ★

Espérandieu asculta *Knocked Up* a celor de la Kings of Léon, când Servaz intră în birou.

— Ce faţă ai!

— Urmează-mă.

Espérandieu îşi privi şeful. Se prinse că nu era momentul să pună întrebări. Îşi scoate căştile şi se ridică. Martin deja ieşise. Mergea cu paşi mari spre uşa dublă şi culoarul care ducea la biroul directorului. Trecură unul după celălalt prin uşa antiincendiu, intrând în micul colţ amenajat ca sală de aşteptare, cu canapele din piele şi secretariat.

— E în şedinţă! strigă secretara, văzându-i cum trec prin faţa ei.

Servaz nu se opri. Bătu la uşă şi intră.

— …avocaţi, notari, portărei… Ne purtăm cu mănuşi, dar nu scăpăm nimic, tocmai le spunea Stehlin mai multor membri ai Diviziei de Afaceri Financiare. Martin, sunt în şedinţă.

Servaz înaintă spre masa cea mare, salută persoanele prezente şi aşează ziarul deschis la pagina 5 în faţa directorului SRPJ. Stehlin se aplecă. Se uită la titlul scris mare. Când ridică din nou capul, avea maxilarul încleştat.

— Domnilor, terminăm discuţia aceasta mai târziu.

Cei patru bărbaţi se ridicară şi ieşiră, nu fără a-i arunca lui Servaz priviri surprinse.

— Scurgerea vine cu siguranţă de la noi, dădu el lovitura de graţie.

Comisarul de divizie Stehlin era îmbrăcat lejer, doar în cămaşă. Deschisese toate ferestrele pentru a lăsa să pătrundă aerul încă răcoritor al dimineţii, iar vacarmul de pe bulevard invadase camera. Climatizarea era în pană de câteva zile. Îi făcu semn din cap spre locurile din faţa biroului său.

— Ai idee despre cine ar putea fi vorba? întrebă el.

Într-un colţ, un fax scuipa mesaje; comisarul îl păstra în permanenţă în funcţie. Servaz nu zise nimic. Înţelesese tonul şi sensul său: atenţie la acuzaţii nefondate… Nu se putea împiedica să-şi compare noul şef cu precedentul, comisarul de divizie Wilmer, cu ciocul său tuns cu mare grijă şi cu zâmbetul lui lipit perpetuu de buze, ca un herpes încăpăţânat. Wilmer afişa întotdeauna tot ce era mai bun în materie de costume şi cravate. Pentru Servaz, postul pe care îl ocupase Wilmer era dovada că un imbecil putea să se cocoaţe atât de sus dacă erau şi alţi imbecili deasupra. În timpul petrecerii de rămas-bun a acestuia, atmosfera fusese rece şi încordată, iar în momentul în care Wilmer îşi terminase micul discurs de mulţumire, se auziseră câteva aplauze foarte răzleţe. Stehlin se ţinuse la distanţă, fără cravată şi doar în cămaşă, ca şi azi. Un poliţist din mulţime. Şi îşi observase cu mare atenţie viitorul său grup. Şi Servaz îl observase. Şi ajunsese la concluzia că noul său şef înţelesese, încă de pe-atunci, toată munca ce îl aştepta pentru a repara toate pagubele produse de predecesorul său. Servaz îl plăcea mult pe Stehlin. Era un poliţist bun, care cunoscuse munca de teren – şi nu un tehnocrat care deschidea umbrela la cea mai mică aversă.

Stehlin se întoarse şi luă ceva din spatele lui. Acelaşi ziar. Îl puse peste celălalt. Nu îl aşteptase pe Servaz ca să îl citească.

— De un lucru sunt sigur, zise acesta. Treaba asta nu poate veni nici de la Vincent, nici de la Samira, am sută la sută încredere în ei.

— Asta reduce serios posibilităţile, remarcă Stehlin.

— Da.

Stehlin avea un aer întunecat. Îşi încrucişase degetele pe birou.

— Şi ce propui?

Servaz se gândi.

— Să-i servim o informaţie pe care să o cunoască doar *el. O informaţie eronată…* Dacă aceasta apare mâine în ziar, o să împuşcăm doi iepuri dintr-o

lovitură: vom avea certitudinea că este *el* şi vom putea publica o dezminţire absolut formală şi astfel să decredibilizăm şi ziaristul, şi sursa lui…

Nu pronunţase niciun nume încă, dar ştia că şi comisarul se gândea la aceeaşi persoană ca şi el. Stehlin dădu din cap.

— O idee interesantă… Şi la ce informaţie te-ai gândit?

— Ne trebuie una suficient de credibilă ca să înghită momeala… şi suficient de importantă pentru ca presa să simtă nevoia să vorbească despre ea.

— Vii de la legist, sugeră Espérandieu. Am putea spune că Delmas a găsit un indiciu capital. Un indiciu care l-ar dezvinovăţi definitiv pe puşti.

— Nu, interveni Servaz. Nu putem face asta. Dar am putea spune că am găsit un CD de Mahler acasă la Claire Diemar…

— Dar acesta este adevărul, spune Stehlin nedumerit.

— Exact. Tocmai asta e şmecheria. Nu dăm titlul corect. Când vine momentul, putem zice cu toată sinceritatea că este absolut fals, că nu am găsit niciodată Simfonia a patra la faţa locului – evident, fără să precizăm că am găsit un alt CD…

Servaz zâmbi strâmb.

— Şi, dintr-odată, pista Hirtmann din cazul Diemar se dovedeşte ridicolă, iar ziaristul care a publicat asta, decredibilizat pentru o bună bucată de timp. Întâlnire în cinci minute cu grupul de anchetă!

Se îndrepta deja către uşă, atunci când vocea lui Stehlin îl opri.

— Ai zis „pista Hirtmann”? Deci există o pistă Hirtmann?

Servaz se uită la şeful său, ridică din umeri prefăcându-se că nu ştie şi ieşi.

★ ★ ★

Bâzâieli îndepărtate, căldură, aer nemişcat şi cer cenuşiu. Tot ceea ce era în jur părea în aşteptarea a ceva, încremenit ca o insectă prinsă în răşină. Hambarele şi câmpurile dădeau impresia de părăsire, de parcă toţi oamenii ar fi fugit de acolo.

Aproape de ora 15, se opri ca să ia prânzul într-o parcare pentru camioane unde bărbaţii vorbeau zgomotos despre performanţa echipei naţionale de fotbal şi despre competenţele selecţionerului său. Deduse că avea să întâlnească Mexicul în următorul meci. Servaz fu pe punctul de a-i întreba dacă era o echipă bună, dar se abţinu. Fu surprins de interesul său brusc pentru competiţie şi înţelese că nutrea o speranţă ascunsă: ca echipa asta să fie eliminată cât mai curând posibil pentru ca ei să poată trece, în sfârşit, la altceva.

★ ★ ★

Pierdut în gânduri, intră aproape fără să îşi dea seama pe străduţele pavate ale orăşelului. Se gândea tot la conversaţia camionagiilor din restaurant şi fu frapat deodată de faptul că totul se petrecuse în câteva ore dintr-o vineri seara, în timpul unui meci de fotbal care ţinea ţara-ntreagă lipită de ecranele televizoarelor. Trebuiau să insiste cu căutările exact în această cronologie. Trebuiau să se concentreze asupra a ceea ce se petrecuse imediat înainte şi să reconstituie cu precizie derularea cronologică. Merse cu raţionamentul mai departe. *Trebuiau să înceapă cu punctul de pornire: pub-ul din care ieşise Hugo cu câteva minute înainte ca acea crimă să fie comisă.* Era din ce în ce mai convins că cel pe care îl căutau nu alesese la întâmplare nici locul, nici momentul. Totul îi spunea că sincronizarea era esenţială. Opri maşina în parcarea din mica piaţă, sub platani, şi se uită înspre terasa pub-ului. Era plină ochi. Feţe tinere. Studenţi, băieţi şi fete. Ca şi pe vremea sa, 95 la sută din clienţi aveau mai puţin de 25 de ani.

★ ★ ★

Margot Servaz îşi luă o cafea fără gust de la distribuitorul din hol, adăugă o porţie de zahăr suplimentară, rămasă de la cantină, îşi lipi căştile de urechi – semnalul pentru „nu veniţi la mine cu prostii” – şi aruncă o privire discretă trioului David-Sarah-Virginie, aflat la celălalt capăt al holului aglomerat şi zgomotos. Se întâlniseră în pauză. În

timp ce îi spiona, îşi muşcă buza de jos, prefăcându-se interesată de panoul de afişaj pe care era înfipt, printre alte câteva zeci, anunţul că BALUL DE SFÂRŞIT DE AN VA FI ORGANIZAT PE 17 MAI DE ASOCIAŢIA STUDENŢILOR DIN MARSAC, la fel ca şi: FRANŢA – MEXIC, PROIECŢIE PE ECRAN URIAŞ, JOI, 17 IUNIE, 20:30, ÎN CĂMINUL FACULTĂŢII DE ŞTIINŢE. *VENIŢI CÂT MAI MULŢI: BERE ŞI BATISTE LA DISCREŢIE!*. Cineva scrisese deasupra, cu carioca roşie: DOMENECH LA BASTILIA!. Ceva din felul în care vorbeau, cu însufleţire şi aruncând priviri în jurul lor, îi dădea de gândit.

Îi părea rău că nu învăţase să citească pe buze. Îşi întoarse rapid privirea când Sarah şi-o orientă pe a ei în direcţia sa şi se prefăcu furioasă, căutând un rest imaginar în locaşul unde cădeau monedele. Când ridică din nou ochii, îi văzu îndepărtându-se spre curte. O luă pe urmele lor, scoţându-şi hârtia şi punga cu tutun. În urechi îi cânta Marilyn Manson, cu vocea sa de fierăstrău ruginit, *Arma-goddam-tnotherfuckingeddon:*

Moarte doamnelor mai întâi, apoi şi domnilor,
Fetele satanice ajung ţicnite
Şi ale dracului de sinucigaşe.
Mai întâi încerci să i-o tragi
Apoi să o-nfuleci.
Dacă nu ţi-a reţinut numele
Mai bine o ucizi…

Cântecul şi grupul său preferate… Ştia absolut totul despre ei. Pe lângă combinaţia de nume la Marilyn Manson însuşi, bateristul grupului se numea Ginger Fish, o încrucişare între Ginger Rogers şi Albert Fish, un canibal american ucigaş, iar basistul, Twiggy Ramirez – combinaţie între celebra manechină engleză Twiggy şi criminalul în serie Richard Ramirez. Şi totuşi, îşi punea întrebarea dacă n-ar fi trebuit, în loc să se dea vina doar pe NRA – atotputernica asociaţie americană a

deţinătorilor de arme de foc – de fiecare dată când vreun adolescent făcea un masacru într-o şcoală americană, dacă n-ar fi trebuit, deci, să se pună şi problema efectului pe care îl aveau clipurile atât de hipnotice şi cuvintele atât de instigatoare la violenţă asupra creierelor fragile. Dar bineînţeles că acesta era genul de întrebări despre care apărătorii libertăţii de exprimare artistică nici măcar nu voiau să audă vorbindu-se. Margot primise deja apelativul de „reacţionară" şi de „fascistă" când sugerase că, poate, „câteva subrahaturi comerciale considerate pe nedrept produse artistice nu merită nici măcar o singură viaţă pierdută în campusurile americane sau oriunde altundeva". Bineînţeles că era gata să apere cu toată fiinţa ei respectiva libertate de expresie, dacă cineva ar fi vrut să o atace, dar acesta era genul ei de provocare preferat. Ca şi lui Socrate, îi plăcea să dezumfle certitudinile confortabile ale interlocutorilor săi. Să le demoleze răspunsurile prea rapide. Să le strice rutina gândirii automate.[34]

Îi căută cu ochii prin mulţime. Îi reperă. Se despărţiseră. Sarah şi Virginie fumau în tăcere, David se alăturase unui alt grup. Îşi mută atenţia asupra acestuia. Dispăruse din circulaţie pe tot timpul weekendului, dar Margot ştia că, la fel ca Elias şi ca ea însăşi, nu se dusese acasă la el. Ce se întâmplase? De dimineaţă, de când apăruse din nou, părea agitat şi tensionat. David era cel mai bun prieten al lui Hugo. Se întâmpla rar să fie văzut unul fără altul. Discutase de mai multe ori cu el. David o oripila, cu felul lui de a nu lua nimic în serios, dar în spatele acestei faţade simţise o gravitate, o rană care îi tulbura uneori privirea. S-ar fi zis că zâmbetul care îi lăţea perpetuu buzele în mijlocul bărbii sale blonde nu era decât un scut. Pentru a se proteja de ce anume?

Margot înţelese că trebuia să îşi concentreze atenţia asupra lui.

— Ai… observ… că… Davi… pare nervo…?

Fraza depăşi cu dificultate zidul sonor din urechile sale în momentul în care Marilyn Manson urla: „Trage-o, înfulecă, ucide, şi ia-o de la capăt”.

— Elias… observă ea.

Îşi scoase una dintre căşti.

— Te-am urmărit de când am ieşit din clasă, zise el.

Ea îşi ridică o sprânceană. Elias o observa pe sub breton.

— Şi?

— Şi ţi-am văzut stratagema… Îi *supraveghezi.* Şi eu care credeam că ideea mea ţi s-a părut idioată.

Ea ridică din umeri şi îşi puse casca la loc. El i-o scoase.

— În orice caz, trebuie să te porţi *un picuţ mai discret,* îi strigă el, prea tare, în ureche. Şi să ştii că m-am interesat: nimeni nu ştie unde a fost David în weekend.

★ ★ ★

Dubliners era ţinut de un irlandez din Dublin care, bineînţeles, afirma că Joyce era cel mai mare scriitor din toate timpurile. Era acolo încă de pe vremea când Servaz era student la Marsac. Francis şi cu el nu îi ştiuseră niciodată mai mult decât prenumele: Aodhágán. Şi acum, tot el se afla în spatele barului. Ca şi Servaz, Aodhágán avea cu 20 de ani mai mult acum, doar că pe atunci avea vârsta poliţistului de astăzi. Spre mijlocul anilor ’80, Aodhágán venise în sud-vest ca să predea limba engleză după o carieră oficială în armată (unii ziceau chiar că armata aceea fusese de fapt Irish Republican Army[35]), dar era cam prea coleric şi scandalagiu pentru corpul didactic şi îşi dăduse seama că avea mai multă autoritate în spatele unui bar decât în faţa unei table negre.

Localul lui Aodhágán era singurul din Marsac unde se puteau găsi – în afară de lemn, alamă şi dozatoare de bere din faianţă – rafturi pline cu cărţi în limba lui Shakespeare. Era frecventat în principal de studenţi şi de reprezentanţi ai comunităţii

britanice locale. Pe vremea când era el însuşi student, Servaz venea aici de mai multe ori pe săptămână, singur sau însoţit de Van Acker şi de alţi câţiva, şi nu se întâmpla deloc rar să ia o carte de pe rafturi în acelaşi timp cu un pahar de bere sau cu o cafea. Aşa se face că se pierdea ades, de-a lungul acelor zile glorioase, în lectura fermecată a unor cărţi precum *De veghe în lanul de secară, Oameni din Dublin* sau *Pe drum* în versiunile lor originale, cu un dicţionar voluminos anglo-francez la îndemână.

— La naiba, să fie tânărul Martin sau am eu vedenii?

— Nu chiar atât de tânăr, bătrâne.

Irlandezul avea acum părul şi barba mai mult gri decât negre, dar îşi păstrase aerul de jumătate comando, jumătate DJ de radio-pirat din anii ’60. Făcu ocolul tejghelei şi îl strânse puternic în braţe pe Servaz, bătându-l pe spate.

— Ce-ai mai făcut?

Servaz îi spuse. Aodhágán încruntă din sprâncene.

— Şi eu care credeam că vei fi următorul Keats.

Servaz îi percepu decepţia din voce şi, timp de o fracţiune de secundă, se simţi copleşit de ruşine. Aodhágán îi mai trase una pe spate.

— Fac cinste! Ce iei?

— Încă mai ai celebra ta bere brună?

Aodhágán răspunse făcând cu ochiul, cu toată faţa încreţită de bucurie. Când se întoarse cu berea, Servaz îi făcu semn spre scaunul din faţa sa.

— Aşază-te.

Irlandezul îi aruncă o privire surprinsă. Şi prudentă. Chiar şi după toţi aceşti ani, recunoscuse acel ton – or, el iubea poliţia franceză la fel de mult pe cât o iubise şi pe cea britanică.

— Te-ai schimbat, zise el trăgându-şi scaunul.

— Da. M-am făcut poliţai.

Aodhágán îşi plecă privirea.

— Numai la meseria asta nu m-aş fi aşteptat în ce te priveşte, zise el încet.

— Oamenii se schimbă, spuse Servaz.

— Nu toţi…

Exista o intonaţie dureroasă în vocea irlandezului. Ca şi cum îi făcea rău să aducă la suprafaţă trădări, renegări şi renunţări. Ale lui sau ale altora? se întrebă Servaz.

— Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări…

Îl privi pe Aodhágán.

Care îi susţinu privirea. Servaz simţea că atmosfera era pe cale să se schimbe. Nu mai erau Martin şi Aodhágán cei de odinioară. Erau un poliţist şi un tip căruia nu îi plac poliţiştii, faţă în faţă.

— Hugo Bokhanowsky, îţi spune ceva numele ăsta?

— Hugo? Evident. Cine nu-l cunoaşte pe Hugo? Un băiat sclipitor… Cam ca tine la vremea ta. Nu, mai degrabă ca Francis… Tu erai mai discret, mai retras, chiar dacă nu aveai de ce să fii invidios pe alţii.

— Ai aflat că a fost arestat?

Aplecă capul în tăcere.

— Era în pub în seara în care a fost ucisă Claire Dleinar. Şi a ieşit, după spusele unor martori, cu câteva minute înainte de crimă. Ai observat ceva?

Irlandezul se gândi puţin. Apoi îl privi pe Servaz aşa cum apostolii trebuie să îl fi privit pe Iuda.

— Eram la bar, mă ocupam cu servirea, departe de uşă… Locul dădea pe răscoale în seara aia. Şi, ca toată lumea, mă uitam şi la ce se întâmpla la televizor. Deci nu, nu am observat nimic.

— Îţi aminteşti unde stăteau Hugo şi prietenii săi?

Aodhágán arătă spre o masă din apropierea ecranului de televizor agăţat de perete.

— Acolo. Ajunseseră devreme, ca să prindă cele mai bune locuri.

— Cine mai era la masa lui?

Irlandezul se gândi din nou.

— Nu sunt sigur. Dar cred că erau Sarah şi David. Sarah e o frumuseţe, cea mai frumoasă fată

care îmi calcă pragul. Dar nu e fiţoasă. E o fată drăguţă. Puţin introvertă. Ea, Virginie, David şi Hugo sunt practic inseparabili. Îmi amintesc de Francis, de Marianne şi de tine la aceeaşi vârstă…

Servaz simţi ceva ca un şarpe care se deznoda în măruntaiele sale şi i se strângea la loc în jurul stomacului.

— Mai ţii minte? Când veneaţi aici să schimbaţi lumea, să discutaţi politică… Vorbeaţi despre revoltă, revoluţie, despre *schimbarea sistemului*... Ah, ah, Doamne… tinereţea este aceeaşi peste tot! Marianne… Era extraordinară, îţi aminteşti? Nici măcar frumoasa Sarah nu-i ajunge la gleznă. Marianne vă înnebunea pe toţi, se vedea asta… Şi am văzut trecând pe-aici o groază de studente, dar Marianne era unică.

Servaz îi aruncă o privire tăioasă. Nu realizase pe atunci, dar Aodhágán nu avea decât 40 de ani în acea perioadă. Probabil că nici el nu putuse fi total insensibil la farmecele lui Marianne. La aura aceea de mister şi de superioritate pe care o emana. La vântul de nebunii care o înconjura.

— Cât despre David, el este cel mai bun prieten al lui Hugo.

— Ştiu cine e David. Şi Virginie?

— O brunetă cam bondoacă, cu ochelari. Foarte vie, foarte inteligentă. Cu multă autoritate. Fata asta e făcută să fie şefă, crede-mă. Şi ceilalţi, de altfel. Pentru asta aţi fost toţi programaţi, nu? Să ajungeţi patroni, directori de resurse umane, miniştri sau Dumnezeu mai ştie ce.

Servaz îşi aminti brusc de ceva.

— A fost o pană de curent când am ajuns la Marsac, vineri seara…

— Da, noroc că am un generator de rezervă. S-a întâmplat cu zece minute înainte de sfârşitul meciului… Doamne, nu-mi vine să cred, murmură Aodhágán.

— Ce anume?

— Că ai ajuns poliţai… suspină el lung. Ştii, în anii ’70, eram prizonier la Long Kesh, puşcăria cea

mai nenorocită din Irlanda de Nord… Ai auzit de H-Blocks? Sectoarele de înaltă securitate. Se numeau aşa pentru că, văzute de sus, aveau forma unor H-uri mari. Long Kesh era o fostă bază militară în care armata britanică îi deţinea pe republicanii şi pe loialiştii irlandezi care se opuneau ocupaţiei engleze. Instalaţii antice, murdărie, umiditate, ferestre sparte, lipsă de igienă… Şi nenorociţii ăia de gardieni, care erau adevăraţi naziști. Iarna era atât de frig, încât nu reuşeam să dormim. Am participat la celebra grevă a foamei din 1981, când a murit Bobby Sands, după 66 de zile. Fusese ales deputat în fundul celulei sale, de către poporul irlandez, cu o lună înainte să moară, când Margaret Thatcher se arătase inflexibilă. Am făcut şi „Greva păturilor" din 1978, când am refuzat să purtăm uniformele de deţinuţi şi ne plimbam goi, acoperiţi doar cu nişte cuverturi pline de purici, deşi era un frig cumplit. Am făcut şi „Dirty Protest" în acelaşi an, când nu ne-am mai spălat şi ne-am uns pereţii celulelor cu excrementele noastre, şi am urinat pe jos, pentru a protesta împotriva torturii şi a relelor tratamente. Ni se servea mâncare stricată, ne bătuceau spinările, ne torturau, ne umileau… Nu am cedat, nici măcar cu o unghie. Urăsc uniformele, tinere Martin, chiar şi când sunt invizibile.

— Atunci, e adevărat…

— Ce anume?

— Că ai făcut parte din IRA.

Aodhágán nu răspunse. Îl privea pe Servaz, imperturbabil.

— Mi s-a spus că IRA se comporta pe vremuri ca o adevărată poliţie a ghetourilor, zise Servaz.

O sclipire de furie în ochii celui din faţa sa. Omul ăsta nu uitase niciodată.

— Hugo este un băiat bun, zise Aodhágán schimbând subiectul. Crezi că e vinovat?

— Nu ştiu. Tocmai de asta trebuie să mă ajuţi, chiar dacă sunt poliţist.

— Îmi pare rău, dar nu am văzut nimic.

— Poate că există şi o altă cale…

Aodhágán îl privi cu un aer întrebător.

— Vorbeşte despre asta în jurul tău, pune întrebări, încearcă să afli dacă cineva a văzut sau auzit ceva.

Irlandezul îi aruncă o privire uimită.

— Vrei ca *eu* să fac pe turnătorul pentru poliţie?

Servaz dădu din mână în semn de negaţie.

— Vreau să mă ajuţi să scoatem un nevinovat din închisoare, replică el. Un puşti care a fost arestat ieri preventiv. Un puşti care îţi place. Aşa e mai bine?

Din nou, Aodhágán îl sfâşie din priviri. Apoi Servaz îl văzu că se gândeşte.

— Uite cum o să facem, zise el într-un sfârşit. Îţi comunic orice informaţie pe care o primesc şi care este în favoarea lui. Iar pe cele care îl acuză, pe Hugo sau pe oricine altcineva, le păstrez pentru mine.

— Fir-ar mama dracului! protestă Servaz ridicând tonul. O femeie a fost ucisă, torturată şi înecată în propria cadă! Şi probabil că un bolnav se plimbă acum în libertate, gata să o ia de la capăt!

— Tu eşti poliţistul, zise irlandezul ridicându-se. Accepţi sau nu.

★ ★ ★

La 17:31, ieşi înapoi în piaţa cea mică. Privi spre cer. Era plin de nori închişi la culoare precum cerneala. Va mai ploua. Neliniştea era încă acolo. Servaz recunoştea această senzaţie de gol în stomac.

În piaţa aceasta se întâmplă ceva vineri seară, se gândi el. Hugo zice că nu se simte bine. E opt şi jumătate, meciul echipei Franţei încă nu a început. Se îndreaptă spre maşină. Cineva iese chiar în spatele lui. *Cineva amestecat în mulţimea din pub şi care aştepta acest moment.*

O oră şi jumătate mai târziu, Hugo este găsit de jandarmi acasă la Claire Diemar. Ce se întâmplă în secundele care urmează ieşirii sale din pub? E singur sau e cu cineva? În ce moment îşi pierde cunoştinţa?

Privi de jur-împrejur, către parcare şi rândurile de maşini. Un tunet răsună undeva departe, rupând calmul serii. O rafală bruscă de vânt cald îi ciufuli părul şi câteva picături străpunseră aerul umed. De cealaltă parte a pieţei se ridica cea mai înaltă clădire din Marsac – zece etaje de beton – ca un neg dizgraţios în mijlocul micilor imobile burgheze şi al caselor particulare. Parterul era ocupat de o frizerie canină, o agenţie Pole Emploi[36] şi o bancă. Servaz le observă imediat. *Camerele de supraveghere ale băncii…* Erau două. Prima filma intrarea, a doua, restul pieţei. *Inclusiv parcarea…* Înghiţi. Ce baftă ar fi! Prea frumos ca să fie adevărat! Dar trebuia, totuşi, să verifice.

Închise la loc Jeepul şi urmări rândul de maşini în direcţia camerei.

Constată că aceasta era orientată în direcţia cea bună. Se întoarse către intrarea în pub. *Cel puţin 25 de metri…* Totul depindea acum de calitatea imaginii. Camera era fără îndoială prea departe pentru a putea identifica pe cineva care ieşea din local – doar dacă nu cumva era vorba despre cineva pe care îl cunoştea deja. Şi poate că nu era prea îndepărtată pentru a verifica dacă ieşise *cineva după* Hugo…

Apăsă pe butonul soneriei băncii şi mecanismul de deschidere bâzâi. În interior, traversă holul mare, trecu în faţa clienţilor care aşteptau la ghişee, depăşi linia albă şi îşi scoase insigna în faţa unuia dintre cei patru angajaţi.

Pe tejghea era efigia unui supererou, cu logoul băncii pe el. Servaz îşi spuse că publicitarii nu duceau lipsă de umor. Unde fusese superbancherul lor între sfârşitul lui 2007 şi octombrie 2008, când acţionarii din toată lumea pierduseră 20.000 de miliarde de dolari, adică echivalentul jumătăţii bogăţiilor produse într-un an pe planetă, din cauza lăcomiei, orbirii – şi incompetenţei – băncilor, investitorilor şi traderilor? Şi unde va fi el când

banca va trebui să tragă o linie sub creanţele greceşti, portugheze şi spaniole?

Servaz ceru să îl vadă imediat pe director şi un angajat ridică receptorul telefonului său. După două minute, un bărbat la vreo 50 de ani se îndrepta spre el, îmbrăcat la costum cu cravată, cu mâna întinsă, dar cam încruntat.

— Urmaţi-mă, zise el.

Un birou cu pereţii din sticlă la capătul culoarului. Directorul îi ceru să ia loc. Servaz îi răspunse că nu era cazul. Îi explică în două cuvinte despre ce era vorba. Directorul îşi puse un deget pe buza inferioară.

— Nu cred că va fi o problemă, spuse el în sfârşit, uşurat. Veniţi cu mine.

Ieşiră din biroul transparent şi traversară culoarul. Bărbatul împinse o uşă. Un spaţiu asemănător cu o debara, luminat de o ferestruică din sticlă mată. Pe o masă era pus ceva ce semăna cu un DVD recorder extraplat, cu telecomandă. Alături se găsea un ecran de 19 inci, pe care directorul îl aprinse.

— Sunt patru camere în total, zise el, două în interior şi două afară. Compania de asigurări nu cerea atâtea. Voia doar ca bancomatul să fie supravegheat video. Iată.

Directorul folosi telecomanda. Un mozaic din patru imagini apăru pe ecran.

— Camera asta mă interesează, zise Servaz punând degetul pe pătratul care arăta parcarea, sus în stânga.

Directorul apăsă pe tasta 4 a telecomenzii şi imaginea umplu tot ecranul. Servaz observă că era uşor neclară în spate, în zona intrării în pub.

— Înregistraţi încontinuu sau doar cu senzor de mişcare?

— Încontinuu pe camerele de interior, cu excepţia bancomatului, care funcţionează cu senzor de mişcare. Înregistrările se fac în buclă.

Servaz fu dezamăgit.

— Deci înregistrarea de vinerea trecută a fost cu siguranţă desfiinţată de înregistrările din zilele

următoare, nu-i aşa? zise el.

— Nu cred, zâmbi directorul. Şi camera care vă interesează funcţionează cu senzor de mişcare, ca şi cea de la bancomat. Nu se declanşează decât atunci când se întâmplă ceva în parcare, adică destul de regulat în timpul zilei, dar foarte puţin noaptea. În plus, camera înregistrează un număr limitat de imagini pe secundă, pentru a face economie de memorie. Iar dacă a mea este bună, atunci aparatul ăsta are un hard-disc de 1 TB. Ar trebui să fie mai mult decât suficient. Păstrăm înregistrările pe perioada cerută de lege.

Servaz simţi cum îi creşte uşor pulsul.

— Nu mă întrebaţi cum funcţionează, zise directorul întinzându-i telecomanda. Vreţi să îl chem pe tipul care a instalat chestia asta? Va fi aici într-o jumătate de oră.

Servaz se uită la ceasul din colţul ecranului. Apoi la foaia de hârtie băgată într-o folie de protecţie din plastic şi lipită de masă cu o bucată de scotch. Scria pe ea, sus de tot: Mod de utilizare sistem de supraveghere.

— Nu e nevoie, cred că mă pot descurca şi singur.

Directorul îşi consultă ceasul.

— Închidem în mai puţin de zece minute. Nu v-aţi putea întoarce mâine?…

Servaz se gândi. Curiozitatea şi nerăbdarea îl măcinau, nu voia să piardă niciun minut.

— Nu, o să rămân aici. Spuneţi-mi cum să închid după mine. Directorul păru puţin contrariat.

— Nu pot lăsa banca aşa, deschisă, după ora închiderii, protestă el. Chiar dacă sunteţi la interior… O să vă închid înăuntru, se hotărî el după o scurtă ezitare. O să opresc sistemul de alarmă, ca să nu îl declanşaţi fără să vă daţi seama şi să vină jandarmeria. Când terminaţi, sunaţi-mă la acest număr, vin eu să închid în urma dumneavoastră şi să repun alarma în funcţiune. Locuiesc alături.

Servaz îşi notă în propriul telefon numărul pe care bancherul i-l arăta pe ecranul BlackBerry-ului

său. Directorul ieşi, dar lăsă uşa debaralei întredeschisă. Servaz auzi cum pleacă ultimii clienţi, apoi pe angajaţi, cum îşi strâng lucrurile, îşi spun la revedere şi părăsesc şi ei clădirea.

— O să vă descurcaţi? îl întrebă directorul băgându-şi capul pe uşă, cu o servietă în mână, cinci minute mai târziu.

Servaz aprobă, deşi începea să se îndoiască. Modul ăsta de utilizare părea al naibii de complicat – în orice caz pentru cineva ca el, care avea o problemă majoră cu tehnologia. Începu prin a atinge tastele telecomenzii; imaginea dispăru, apoi reveni; obţinu apoi o imagine pe tot ecranul, dar nu era cea bună. Bombăni. Nu scria nicăieri în blestematele astea de instrucţiuni cum să vezi înregistrările. Evident… Văzuse el oare vreodată un singur mod de utilizare care să fie util până la capăt?

La 18:45, îşi dădu seama cum curgeau apele pe el. Erau probabil vreo 35 de grade în debara. Deschise ferestruica. Era protejată de două bare groase înfipte în perete. Observă că dădea într-o fundătură şi că afară începuse din nou să plouă, zgomotul ploii intrând în spaţiul îngust odată cu o răcoare binevenită.

La 19:07, înţelese în sfârşit care era calea de urmat. După ce obţinu înregistrările camerei care filma parcarea, îşi dădu seama că nu avea decât un singur mijloc pentru a ajunge la momentul pe care îl căuta – dacă exista – de vinerea trecută, cu puţin înainte de 20:30: redarea rapidă.

Făcu o primă încercare dar, în mod misterios, redarea rapidă se bloca după câteva minute şi înregistrarea reveni la punctul de plecare.

— CĂCAT, CĂCAT, CĂCAT, CĂCAT!

Vocea îi răsună pe culoarul şi prin sălile goale. Trase aer în piept. Calm. O să reuşeşti. Transpira cu picături mari, iar cămaşa i se lipise de spate. Hotărî să redea înregistrarea rapid înapoi, până la un anume punct, apoi să o vadă normal, apoi iar pe accelerat.

La 19:23, inima începu să-i bată mai repede. *20:12…* Acestea erau cifrele care se afişau pe ecran. Setă viteza iar pe normal. Ceva anume declanşase înregistrarea la acea oră. O maşină care ieşea din parcare. O succesiune de imagini fixe care descompunea uşor manevrele vehiculului. Servaz se uită la maşina care trecea prin faţa camerei. Un fulger ilumina ecranul. Se dezlănţuia furtuna la Marsac, ştergătoarele maşinii erau pornite şi îi era greu să vadă ceva la interior. Până la urmă reuşi să distingă pentru o clipă un cuplu la vreo 50 de ani… Fu din nou dezamăgit. Imaginea se întrerupse şi se aprinse din nou la 20:26. Trecea o altă maşină, în spatele perdelei de ploaie şi a parcării… Lumina scădea, dar sistemul compensa lipsa de luminozitate. În spate, totuşi, intrarea în pub era din ce în ce mai neclară. Se întrebă dacă ar putea distinge ceva în caz că ar ieşi cineva acum… Îşi frecă pleoapele. Îi ardeau ochii de cât se uitase fix în ecran. Zgomotul ploii era asurzitor. S-ar fi zis că venea din înregistrare. Deodată, înlemni. *Hugo…* Tocmai ieşise din pub. În ciuda imaginii neclare şi a furtunii, nu avea nici cea mai mică îndoială asupra identităţii siluetei care îşi făcuse apariţia. Avea aceleaşi haine pe care le purta în seara crimei. Corespundeau şi tunsoarea, şi forma feţei.

Servaz îşi înghiţi saliva. Era conştient că secundele următoare aveau să fie decisive.

Hai. Înaintează…

Cu ochii lipiţi de ecran, îl văzu pe tânăr mergând pe aleea dintre maşini. Defilarea a zece imagini pe secundă îi ciopârţea puţin avansarea. Tânărul se opri fix în mijlocul aleii şi ridică ochii spre cer. Rămase aşa mai multe secunde.

Ce naiba faci, pentru numele lui Dumnezeu?

Servaz se întrebă dacă nu cumva se blocase iar imaginea, atât de nemişcat stătea Hugo. În acelaşi timp, supraveghea şi intrarea în pub. Dar acolo nu se petrecea nimic… Sângele i se zbătea în vârful degetelor asudate, care lăsaseră o urmă de umezeală pe telecomandă. *Înaintează…* Servaz căuta din ochi

maşina, cea pe care Hugo o lăsase în faţa casei lui Claire Diemar, dar nu o vedea. Şi totuşi, ea trebuia să fie acolo, undeva, pe această alee… Dintr-odată, Hugo se întoarse la dreapta şi dispăru… *Rahat!* Un fel de local tehnic se ridica în mijlocul parcării, o construcţie din beton, iar Hugo era parcat în spatele ei! Servaz mai înjură o dată şi tocmai voia să dea cu pumnul în masă când, în spate, uşa pub-ului se deschise…

Doamne Dumnezeule!

Văzuse corect. Deschise gura, cu ochii holbaţi în ecran. Exista o şansă. Una foarte mică. Minusculă. *Apropie-te…* Silueta intră pe alee, mergând în direcţia camerei, cu acelaşi mers uşor sacadat al imaginilor fixe. Înainta spre locul în care era parcat Hugo. Servaz îşi simţea gâtul uscat. Noul venit era înalt şi subţire. Purta un sweater, cu gluga pusă pe cap. Rahat! Deodată, Servaz avu siguranţa că nu îi va vedea faţa, iar acest lucru îl înnebuni. Dar exista măcar un punct pozitiv: această înregistrare făcea din ce în ce mai credibile declaraţiile lui Hugo. Chiar dacă nu era o dovadă definitivă. Silueta cu glugă dispăru şi ea în spatele localului tehnic.

Şi acum?

Mai exista o şansă… Maşina va trebui să dea înapoi şi astfel va intra în câmpul de vizibilitate al camerei la un moment dat… Poate că va vedea cine se afla la volan. Servaz aşteptă, cu un nod în gât şi cu nervii întinşi. Prea mult. Aştepta prea mult… Ceva se întâmpla.

Un zgomot.

Sări în sus ca şi cum i-ar fi dat cineva un şut. Auzise un zgomot – nu afară: *în* bancă.

— E CINEVA?

Niciun răspuns. Poate că visase. Ploaia de vară făcea un vacarm atât de mare, prin fereastră, încât nu era sigur. Din nou un tunet făcu să tremure aerul serii. Vru să îşi îndrepte toată atenţia spre ecran. *Nu, auzise cu adevărat ceva…* Apăsă butonul pauză şi se ridică. Ieşi pe culoar.

— Hei! Cine e acolo?

Vocea îi răsună, purtată de ecoul holului gol care se deschidea la capătul culoarului. De partea cealaltă, o uşă de urgenţă, metalică, dotată cu o bară orizontală. Era închisă.

Ezită, apoi porni totuşi în direcţia holului. Nimeni. Ghişeurile, rândurile de fotolii colorate, linia albă… Holul era gol. Făcu cale-ntoarsă.

Numai că… acum îl simţea…

Un uşor curent de aer.

Aparent, între fereastra debaralei sale şi… *o altă deschidere.* Se întoarse pe călcâie în mijlocul holului, se uită înspre piaţa goală, prin uşile mari, din sticlă, de la intrare. Erau închise. În interior, umbra cucerea toate ungherele holului. Umbra şi liniştea. Servaz avu impresia că cineva îi dădea nervii pe răzătoare. Îşi căută arma de la şold şi îi desfăcu teaca. Un gest pe care nu îl mai făcuse de luni întregi, din iarna lui 2008-2009, mai exact.

De când Hirtmann…

Rahat!

O luă pe culoarul cu ghişeele. Mai exista un culoar, pe cealaltă parte. Servaz mergea tiptil acum, ţinând arma strâns în mână. Spera să nu treacă nimeni în acel moment prin faţa uşilor din sticlă ale băncii şi să îl zărească. Nu era încă foarte convins că nu fusese lovit de paranoia. Continua să-şi ţină arma în poziţie regulamentară, deşi spera că nu va fi nevoie să o folosească. Transpiraţia îi curgea în ochi, de pe sprâncene, şi clipea des.

Celălalt culoar era mai scurt decât primul. Nu avea decât o uşă. Cea de la toaletă.

Îşi îndoi genunchii, întinse o mână spre pământ, până la spaţiul de vreo doi centimetri de sub uşa toaletei.

Curentul de aer venea de acolo.

Deschise încet uşa batantă. Arcul amortizorului îi opuse o oarecare rezistenţă. Un miros de detergent industrial. Dintr-odată, curentul de aer se înteţi, iar el fu mai în alertă ca niciodată. Uşa toaletei bărbaţilor.

Era deschisă.

★ ★ ★

Cineva uitase să închidă această fereastră, şi cum directorul nu pusese sistemul de alarmă în funcţiune, nu-şi dăduse nimeni seama. Încerca să găsească o explicaţie simplă. Briciul lui Occam.[37] Explicaţia conform căreia cineva s-ar fi strecurat în bancă pentru a-l ataca pe el, deşi această persoană ar fi putut să facă asta oriunde în exterior şi în mai multe ocazii, i se părea teribil de trasă de păr.

Se urcă cu ambele picioare pe vasul de toaletă şi se lungi până la înălţimea ferestruicii. Aceleaşi bare ca şi în debaraua lui. Dincolo de ele, ploaia turna cu găleata. Nimic de semnalat în partea aceea. Coborî la loc de pe vas, când auzi un nou zgomot, *în afara toaletei, dar înăuntrul băncii.* De data asta, sângele îi luă viteză prin vene, ca apa unui baraj când ajunge la turbine. Dintr-odată, apăru frica. Se întoarse spre uşă, cu inima bătând şi picioarele moi. *Era cu adevărat cineva…* Undeva în această bancă. Îşi strânse din nou arma în mâna transpirată, dar mânerul umed devenise alunecos.

Să cheme întăriri. Dar dacă se înşela? Îşi imagină titlurile: *Un poliţist face o criză de paranoia într-o bancă goală.* Ar putea şi să-l sune pe director sub pretextul că nu reuşea să vadă înregistrările. Şi apoi? Ar rămâne închis aici până când ar veni cineva? Până acolo ajunsese cu gândurile, când sunetul uşii de urgenţă care se trântea ajunse până la el.

Pentru numele lui Dumnezeu!

Se năpusti afară din toaletă, trecu în viteză prin faţa ghişeurilor, derapă la curbă şi trase tare spre capătul culoarului. Trecu şi el de uşa din metal. O scară. Paşi deasupra lui, o cavalcadă pe trepte. *Rahat!* Servaz se lansă în sus. Două rampe cu trepte din beton şi o uşă la fiecare etaj. Treptele îi vibrau sub picioare. Ascultă atent, ca să încerce să înţeleagă dacă fugarul ieşise din casa scărilor, dar avu certitudinea că acesta continua să urce. După trei etaje rămase fără suflare. Îşi simţea pieptul în

flăcări. Se agăţă de balustrada metalică. La şase, se opri ca să-şi recapete suflul, îndoit de la mijloc, cu mâinile pe genunchi. Plămânii îi făceau un zgomot de foale. Sudoarea i se scurgea de pe nas şi spatele cămăşii îi era fleaşcă. Ţinta sa continua să urce: simţea vibraţiile sub tălpi. Îşi reluă ascensiunea. Tocmai ajunsese la etajul al şaptelea când auzi o uşă metalică scârţâind, apoi trântindu-se cu zgomot şi închizându-se deasupra lui. O deschise şi el pe cea de la şapte. Nu scârţâia şi nici nu se închidea. Uşa pe care intrase fugarul nu era deci o uşă de etaj… Inima îi bătea în piept de parcă urma să explodeze. Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi putut să crape dintr-o criză cardiacă, urcând o scară în urmărirea unui asasin.

Trecu de etajul al nouălea.

I se părea că are muşchi de ciment când lăsă în urmă, în sfârşit, ultimele două rânduri de scări. *Acoperişul…* De acolo venea zgomotul metalic. Acolo se ascunsese fugarul. Neliniştea îi reveni în forţă. Servaz îşi amintea de ancheta din Pirinei. De vertij. De frica sa de înălţime. Ezită.

Îl trecuseră toate apele. Plimbându-şi arma dintr-o mână în alta, îşi ştergea palmele de pantaloni, apoi îşi ştergea faţa cu câte un dos de mânecă. Aşteptă să i se calmeze un pic inima, în timp ce se uita fix la uşa metalică închisă.

Ce-l aştepta în spatele ei? Şi dacă era o capcană?

Ştia că teama lui de înălţime îl punea într-o poziţie de inferioritate. Dar avea o armă…

O fi fost înarmat şi cel pe care îl urmărea?

Nu era hotărât cum să procedeze. În acelaşi timp, nerăbdarea şi graba îl împingeau de la spate. Puse o mână tremurândă pe bara metalică. Uşa scârţâi când o împinse. Imediat, îl loviră în faţă furtuna, fulgerele, vântul şi ploaia. Simţi că vântul bătea mult mai tare aici, unde nu era niciun adăpost. Sub tălpi strivea pietrişul cu care era acoperită terasa. Era doar un mare spaţiu plat, cu o bordură din beton de maximum 20 de centimetri. Simţi un nod în

stomac. Zărea acoperişurile din Marsac, turnul bisericii învăluit într-un strat de ceaţă apoasă, dealurile potopite, cerul imens ca o mare şi plin de nori. Unde dispăruse fugarul? Vântul îi ciufulea părul. Se uită în stânga şi în dreapta. Un rând de blocuri din beton, de un metru înălţime şi cu găuri pentru ventilaţie, se ridica pe terasă. Mai erau nişte ţevi groase, care zăceau pe jos, trei antene parabolice – şi asta era tot.

Unde dispăruse?!

Ploaia începuse să cadă din nou cu furie. I se scurgea pe ceafă şi pe sub guler, îi păcănea pe creştet, îi spăla faţa. Nori negri stăteau nemişcaţi deasupra oraşului. Fulgere albeau dealurile. Avea senzaţia că era agăţat undeva, în mijlocul cerului.

Vântul îi sufla în urechi.

Un zgomot la stânga…

Întoarse capul într-acolo, cu arma întinsă. În aceeaşi clipă, creierul său analiză situaţia pentru o sutime de secundă şi ajunse la concluzia: „capcană”. O pietricică, un obiect… Cineva aruncase ceva pentru a-i atrage atenţia în direcţia greşită.

Auzi – dar prea târziu – cavalcada din spatele său, simţi şocul brutal asupra coloanei sale vertebrale când fu lovit din plin, apucat de mijloc şi împins rapid înainte. Pieptul i se goli ca un sifon sub acţiunea panicii. Se propti pe picioare. Scăpă arma şi mâinile începură să i se zbată.

A fost împins şi tras. Agresorul său avea avantajul atacului iniţial şi al surprizei. Chiar înainte să aibă timp de reacţie, se simţi împins cu toată viteza înspre marginea acoperişului.

Înspre golul de care îi era atât de frică!

— NNNNNUUUUUUUU!

Se auzi urlând, văzu cum se apropie, mult prea repede, marginea, de parcă tot peisajul din jur se năpustea să îi iasă în întâmpinare, în ciuda tălpilor care se agăţau cu disperare de pietriş.

Zece etaje.

Vederea – copaci, un parc mic, ca un scuar englezesc cu clădiri din cărămidă roşie şi cornişe

albe, cu acoperişuri, clopotniţă pătrată şi ascuţită, maşini şi un porumbel – i se lăţi şi se tulbură, distorsionată de frică, ploaie şi vertij… Urlă. Văzu piaţa cu totul în întuneric, defilarea balcoanelor la picioarele sale, şuvoaiele verticale şi convergente de ploaie, vârful pantofilor săi care atingeau marginea din beton. *Corpul aplecându-i-se în faţă, căderea fatală…*

Pentru o clipă, se balansă aşa la marginea abisului, oprit doar de o mână care îl ţinea de spate.

Apoi primi o lovitură violentă în cap, văzu câteva pete luminoase jucându-i în faţa ochilor şi se prăbuşi într-o gaură neagră.

★★★

Irène Ziegler şi Zuzka Smatanova aterizară la aeroportul Toulouse-Blagnac, venind de la Santorini, la 20:30 în acea seară. Zborul durase mai puţin de două ore şi păstrau încă în minte imaginea avionului lor survolând insuliţa vulcanică, cu faleza sa abruptă de 100 de metri înălţime prăbuşindu-se în marea sclipitoare şi casele albe aşezate ca un găinaţ de pasăre pe vârful fostului vulcan.

În aeroport, îşi recuperară bagajele şi porniră înspre zona D. Acolo, un autobuz gratuit le duse în parcarea „economică”, în care le aştepta, de o lună, maşina lor. În total, 108 euro taxa de parcare. Ziegler făcuse adunări în minte tot timpul călătoriei. Aproape toate cheltuielile fuseseră plătite de slovacă. Irène nu-şi plătise decât biletul de avion dus-întors şi două mese la restaurant, una la Paros, cealaltă la Naxos. Cu siguranţă, meseria de stripteuză şi de administrator de club de noapte era mai bănoasă decât cea de jandarm. Se întrebase deja cum ar fi reacţionat şefii săi dacă, într-o bună zi, ar fi aflat că o avea drept parteneră pe directoarea unui club de striptease, iar aceasta îi şi plătea parte din cheltuielile zilnice, dar hotărâse cu fermitate că, dacă i s-ar fi cerut să aleagă între meseria ei şi Zuzka, nu ar fi ezitat nicio secundă.

Îşi trăgeau după ele trolerele, uitându-se cum cade ploaia dincolo de geamuri şi amintindu-şi cu

nostalgie de soarele grecesc, când ajunseră în faţa unui chioşc de ziare. Irène se opri.

— Ce este? întrebă slovaca.

— Aşteaptă puţin.

Zuzka îi aruncă o privire întrebătoare. Poliţista îşi lăsase valiza jos şi se apropiase de standul cu ziare. Fotografia era de proastă calitate, dar faţa, familiară. Martin Servaz o privea de pe prima pagină a unui ziar, cu faţa albă în lumina bliţurilor. Titlul era: HIRTMANN SCRIE POLIŢIEI.

20

Nori

Nori gri şi palizi. Bulboşi ca nişte ciuperci. Îngrămădiţi pe cer ca nişte blocuri moderne. Îşi ridică privirea spre ei şi simţi o picătură de ploaie lovindu-i-se de cornee. Tare ca o bilă. Apoi o a doua, o a treia. Clipi. Ploaia îi cădea pe toată faţa. Deschise gura, ca să o primească şi pe limbă.

O durere teribilă în spatele craniului, acolo unde capul i se odihnea pe pietriş. Îl ridică, durerea se agravă, întinzându-se ca o rădăcină spre gâtul şi spre umerii săi. Strâmbându-se, se răsuci pe o parte, *spre stânga…* Imediat se trezi cu faţa deasupra abisului şi îşi simţi stomacul în gât atunci când observă vidul. Era întins la marginea acoperişului! La doar câţiva centimetri distanţă de o căzătură fatală. Se întoarse îngrozit pe partea cealaltă, pe pietricelele care îi intrau în carne chiar şi prin haine, apoi se târî în afara zonei de pericol, înainte să se ridice pe picioarele nesigure.

Îşi duse o mână la cap şi pipăi cu grijă. Imediat îl fulgeră o durere şi îşi trase mâna. Avusese totuşi timpul să simtă cocoaşa uriaşă de sub pielea capului. Îşi privi degetele şi văzu cum ploaia le spală de sângele care le înroşea. Asta nu însemna mare lucru. Pielea capului sângerează mereu abundent.

Ceva mai departe, îşi zări arma. Făcu doi paşi şi se aplecă să o culeagă de pe jos.

Îşi târî picioarele până la uşa metalică şi observă că, pe această parte, era dotată cu clanţă. Încerca să analizeze ce se petrecuse.

Îl străfulgeră un gând. *Înregistrarea…*

Zbură peste cele două rânduri de scări, cu pasul nesigur, deschise uşa de la etajul zece şi se năpusti spre lift. Odată ajuns la parter, uşile ascensorului se deschiseră, iar el o căută din ochi pe cea de la scară. O deschise şi observă ieşirea de urgenţă a băncii

prin care trecuse cu câteva minute mai înainte. Amortizorul automatic o închisese la loc. Ieşi din clădire şi se îndreptă spre uşile din sticlă ale agenţiei. Încă mai erau zăvorâte. Era închis afară. Îşi scoase telefonul şi îl sună pe director:

— Aţi terminat?

— Nu. Dar s-a întâmplat ceva.

După cinci minute, o marcă japoneză de 4×4 fu parcată în piaţă. Directorul coborî din maşină şi înaintă spre el, cu un aer neliniştit. Tastă cu repeziciune un cod, iar Servaz auzi bâzâitul broaştei electronice, după care împinse în uşă şi se repezi înspre debara.

Micul aparat de înregistrare dispăruse. Nu mai rămăseseră decât cablurile pe masă.

Asta voise agresorul său. Să-şi procure înregistrarea. *Riscase. Fără nicio îndoială, el era… Personajul cu glugă.* El o omorâse pe Claire Diemar, el îl drogase pe Hugo. Servaz nu mai avea nici cel mai mic dubiu. Fusese aici în tot acest timp, spionându-l pe poliţist, urmărindu-l. Îl văzuse apropiindu-se de camera de supraveghere şi intrând în bancă. Înţelesese ce se pregătea să facă Servaz. Nu avea niciun mijloc să afle dacă putea fi recunoscut, aşa că îşi asumase acest risc nebun… Probabil că intrase în bancă împreună cu alţi clienţi, apoi se dusese la toaletă şi rămăsese ascuns acolo până la închidere. După aceea, îl atrăsese pe Servaz în partea opusă debaralei şi, în timp ce poliţistul era în toaletă, el sustrăsese hard-discul şi o ştersese. Sau cam aşa ceva.

Servaz înjură. Îşi dădu seama că hainele sale ude leoarcă îi formaseră deja o baltă la picioare.

— Credeţi că era în înregistrarea asta… că a… a intrat în banca *mea*… ucigaşul acelei tinere?

Vocea directorului aproape că tremura. Începea să realizeze ce se întâmplase. Era livid. Pe Servaz îl durea atât de tare capul, de parcă îi înfigea cineva o bară de fier în craniu. Trebuia să meargă la un medic. Sună la judiciar şi le ceru să trimită o echipă.

— Duceţi-vă acasă, îi spuse el directorului.

Apoi ieşi din cameră şi se îndreptă spre hol. Tălpile îmbibate cu apă scoteau un zgomot ca de supt la fiecare pas. De pe un suport mare, din carton, o angajată drăguţă îi trimise un surâs radios. La gât avea o eşarfă în culorile băncii. Fără să ştie de ce anume, Servaz îi blestemă deodată pe toţi creatorii de publicitate care ne poluează viaţa de zi cu zi, creierele şi, practic, totalitatea existenţei, de la naştere până la moarte, cu manipulările lor mentale. În seara asta era supărat pe toată lumea. Lăsă toate uşile să i se închidă pe urme şi îşi aprinse o ţigară la adăpostul balcoanelor clădirii. Oricum ar fi încercat să se gândească la ceea ce tocmai se petrecuse, ajungea mereu la aceeaşi concluzie: *îl lăsase pe asasin să scape.*

Ziua se întuneca din ce în ce mai tare, cu excepţia apusului, unde cerul era încă luminos şi strălucea pe sub nori. Umbrele se întindeau pe sub pomii din piaţă. Se uită la ceas. 22:30. Criminaliştii n-aveau să ajungă mai devreme de o oră.

Îşi simţea stomacul frământat de nelinişte. Era conştient că, foarte aproape de ei, un ucigaş nu se jena să atace poliţişti şi acţiona cu un sânge rece şi o hotărâre înspăimântătoare. La doar câţiva metri de ei, călcând cu precizie pe urmele paşilor lor. Era acolo, nu-i pierdea din ochi. Servaz simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă la gândul acesta.

Mobilul îi zbârnâi în buzunar. Se uită la număr. Era Samira.

— L-au identificat pe Thomas999, zise ea în aparat. Nu se numeşte deloc Thomas.

Deodată, Servaz fu foarte departe de bancă.

— N-o să-ţi vină să crezi, zise ea.

★★★

Bătu cineva la uşă. Margot îi aruncă o privire vecinei sale de cameră, care dormea, apoi privi înspre calculatorul aprins pe pat şi văzu că ceasul din colţul ecranului arăta 23:45. Se ridică. Întredeschise uşa. Elias. Faţa lui, de lună palidă – sau cel puţin jumătatea care nu era ascunsă sub

bretonul său lung – se distingea în întunericul de pe coridor.

— Ce naiba cauţi în căminul fetelor? N-ai auzit de telefoane sau de SMS-uri?

— Vino după mine, zise el.

— Ce?

— Mişcă-te mai repede.

Margot fu la un pas să îi zică şi ea ceva de suflet şi apoi să-i trântească uşa în nas, dar tonul vocii sale o convinse să nu facă asta. Se întoarse până la patul ei, îşi luă un pantalon scurt şi un tricou, şi şi le trase pe ea. Era aproape miezul nopţii, era în chiloţi şi sutien, iar Elias nu aruncase nici măcar o privire în direcţia trupului ei, pe care Margot îl ştia, în general, foarte pe gustul băieţilor. Din două una: ori era într-adevăr virgin, după cum afirmau unele fete, ori era gay, după cum susţineau uneori băieţii.

Ea apăsă pe întrerupător şi tot culoarul se lumină.

— La naiba, Margot!

Nu fusese un ţipăt, ci mai degrabă o şoaptă ascuţită. Ea îi aruncă o privire întrebătoare. Elias ridică din umeri şi se îndreptară spre scări. La capătul acestora, în hol, două busturi din marmură îi priviră cum deschid uşa care dădea înspre parc. Afară era o perioadă de acalmie în mijlocul furtunii. Printre nori, luna zgâria noaptea ca o unghie bolnăvicioasă la culoare. Vegetaţia mustea de apă şi Margot o simţi pătrunzându-i în bascheţi încă de la primii săi paşi prin iarbă.

— Unde mergem?

— Au plecat.

— Cine?

— Sarah, David şi Virginie, l-am văzut luând-o înspre labirint, unul după altul. Probabil că şi-au dat întâlnire acolo. Trebuie să ne grăbim.

— Stai! Dacă dăm peste ei? Ce zicem?

— Îi întrebăm ce caută acolo.

— Super.

Se afundară în întuneric. Trecură de statuia de sub cireşul cel mare şi pătrunseră în labirint strecurând-se pe sub lanţul ruginit. Elias se opri ca

să tragă cu urechea. Margot îl imită. Linişte. Peste tot, vegetaţia se scutura sălbatic în vânt şi se zvânta în aşteptarea următoarei averse. Iar asta făcea ca orice alt zgomot să fie greu de identificat, acoperindu-i şi pe cei care l-ar fi putut produce.

Îl văzu pe Elias cum o ia la stânga, după o scurtă ezitare. La fiecare cotitură, se temea să nu dea peste cei trei. Gardul viu nu mai fusese tuns de multă vreme şi din când în când câte o ramură o zgâria pe faţă, în întuneric. Norii formaseră iar o pătură compactă. Nu mai auzea decât zgomotul vântului şi frunzişul îmbibat, aşa că începu să se întrebe dacă nu cumva Elias se înşelase.

Până când se auziră nişte voci. Foarte aproape.

Elias se opri în faţa ei şi îi făcu un semn, cu mâna ridicată, ca în filmele de război cu echipe de comando care se strecoară pe teritoriul inamicului. Fu cât pe ce să pufnească în râs. Dar în străfundurile ei, nu prea avea chef să râdă. Începea să se simtă neliniştită. Îşi ţinu răsuflarea. Ei erau chiar acolo… După următorul colţ. Mai făcură doi paşi şi, de data aceasta, vocea lui David se auzi cu mare claritate.

— E aiurea, te cam ia cu fiori, tocmai spunea acesta.

— Şi ce altceva am putea face? recunoscu Margot imediat vocea dulce şi voalată a lui Sarah. N-avem decât să aşteptăm…

— Nu putem să lăsăm lucrurile aşa, protestă David.

Un curent electric trecu prin puful de pe braţele lui Margot. Nu-şi dorea decât un singur lucru: să se întoarcă în camera ei, lângă Lucie. David avea o voce obosită şi plângăcioasă, cu o dicţie aproximativă, derapând pe anumite silabe. Ca şi cum era beat sau drogat.

— Nu mi se pare în regulă chestia asta. Trebuie să fie… cu siguranţă trebuie să fie ceva de făcut… la naiba, nu putem să… nu putem să-l abandonăm…

— Taci.

Vocea lui Virginie. Ca o lovitură de bici.

— Nu trebuie să clachezi acum, mă auzi?

Dar David nu părea să audă. Margot auzi hohote de plâns prin gardul viu. Şi ceva ca un geamăt surd şi prelung. Şi un scrâşnet de dinţi.

— Fir-ar… fir-ar… fir-ar, gemu el. Mama naibii de…

— Eşti tare, David. Şi noi suntem cu toţii aici. Noi suntem singura ta familie, să nu uiţi asta. *Sarah, Hugo, eu şi ceilalţi…* Nu-l putem abandona pe Hugo, nici nu se pune problema…

Un moment de tăcere. Margot se întrebă despre ce vorbea Virginie. David venea dintr-o familie cunoscută: tatăl lui era un industriaş, preşedintele grupului Jimbot. Ungând rotiţe la toate nivelurile, linguşind aleşi şi finanţându-le campaniile electorale, acesta reuşise să obţină o parte importantă din proiectele legate de autostrăzi, amenajări şi alte lucrări publice din regiune, în cursul ultimelor decenii. Fratele său mai mare, după studii făcute la Paris şi la Harvard, conducea întreprinderea familiei, alături de tată. Hugo îi spusese odată că David îi ura.

— Trebuie să convocăm de urgenţă Cercul, zise deodată David.

Un alt moment de tăcere.

— Nu se poate. Şedinţa va avea loc pe 17, aşa cum este prevăzut. Nu înainte.

Vocea lui Virginie, încă o dată. Plină de autoritate.

— Dar Hugo e la puşcărie! gemu David.

— Nu-l vom abandona pe Hugo. Niciodată. În orice caz, gaborul ăla va înţelege până la urmă. Şi, dacă e cazul, o să-l ajutăm noi să o facă…

Margot simţi cum îi fuge sângele din obraji. Felul în care vorbise Virginie despre tatăl ei îi dădea fiori pe şira spinării; în vocea ei era o brutalitate de gheaţă.

— Gaborul ăla, cum zici, este tatăl lui Margot.

— Tocmai.

— Tocmai, ce?

Tăcere. Virginie nu răspunse.

— Nu-ţi face griji, îl avem sub observaţie, zise ea într-un sfârşit. Şi pe fiică-sa, de altfel…

— Ce tot spui acolo?

— Spun doar că trebuie să îl facem pe acest gabor să înţeleagă că Hugo este nevinovat… într-un mod sau altul… Iar în rest, trebuie să fim prudenţi…

— N-ai observat că, în ultima vreme, de fiecare dată când întoarcem capul e şi ea acolo? interveni Sarah. Pe undeva pe-aproape? Îşi face mereu de lucru pe unde suntem şi noi…

— Cine anume?

— Margot.

— Insinuezi că Margot ne-ar spiona? E absurd!

Fusese David. Elias întoarse capul şi o privi întrebător pe Margot, prin întuneric. Ea clipi din ochi, cu nervozitate.

— Vreau să zic că trebuie să fim prudenţi. Asta e tot. Nu o simt pe fata asta.

Vocea lui Sarah curgea ca un pârâiaş îngheţat. Margot îşi dori brusc să plece de acolo. Deasupra labirintului întunecat, norii palizi se alergau în noapte.

Deodată, smartphone-ul lui Margot imită, încet dar clar, sunetul unei harpe, în buzunarul său. Elias îi aruncă o privire teribilă, cu ochii rotunzi ca două farfurioare. Margot îşi simţi inima făcându-i o săritură periculoasă în piept.

— O să vorbesc cu ea, dacă vreţi… începu David.

— ŞŞŞT! Ce a fost zgomotul ăsta? N-aţi auzit?

— Ce zgomot?

— Asemănător cu o… cu o harpă sau aşa ceva… Acolo… Aproape…

— Eu nu am auzit nimic, zise David.

— Ba eu l-am auzit, zise Sarah. E cineva aici!

„FUGI!”, îi şopti Elias în ureche. O luă de mână şi se puseră pe fugă înspre ieşire, fără să mai încerce să îşi ascundă prezenţa.

— La naiba! urlă David. Chiar era cineva!

Îl auziră cum pornea pe urmele lor. Urmat de cele două fete… Elias şi Margot alergau atât de tare, încât simţeau cum îşi pierd răsuflarea. Luau curbele pe cât de repede puteau, frecându-se de tufişuri în trecere. În spatele lor se alerga la fel de rapid, Margot auzea zgomotul cavalcadei. Avea senzaţia că tot sângele încerca să îi ţâşnească prin tâmple. Iar curbele şi aleile nu se mai terminau odată! Când trecură în viteză pe sub stejarul de la intrarea în labirint, plăcuţa de tablă ruginită îi zgârie cu cruzime spatele şi ea se strâmbă de durere. Voi să se întoarcă pe unde veniseră, dar mâna lui Elias o trase violent în spate.

— Nu pe-acolo! bombăni el şoptit. O să ne vadă!

O trase în partea cealaltă, strecurându-se într-un spaţiu strâmt, între două garduri vii pe care ea nu îl observase, regăsindu-se astfel în beznă totală, sub arbori. Picături de apă cădeau din coroanele acestora, în întuneric. Continuată să alerge în zigzag printre trunchiurile copacilor şi se treziră în faţa geamurilor uriaşe ale amfiteatrului în semicerc. Margot zări cum li se reflectau siluetele în sticla întunecată, gesticulând ca doi elevi ai mimului Marceau. Ocoliră peretele până la o uşă mică, ce nu îi atrăsese niciodată atenţia până atunci. Spre surpriza ei, îl văzu pe Elias căutându-se prin buzunare şi apoi băgând o cheie în broască. În secunda următoare, erau înăuntru, iar ecoul paşilor lor grăbiţi se spărgea de zidurile culoarelor pustii.

— Unde ai găsit cheia asta? întrebă ea în timp ce alerga în spatele lui.

— Mai târziu!

O scară. Alta decât cea pe care coborâseră. Aceasta era mai veche, mai îngustă şi mirosea a praf. Urcară până la etajul cu dormitoare. Elias împinse o uşă. Lui Margot nu-i veni să creadă: erau chiar în faţa zonei fetelor, iar camera ei se afla la doar câţiva metri distanţă.

— Dă-i bătaie! şopti el. Nu te dezbrăca! Bagă-te-n pat şi fă-te că dormi!

— Şi tu? întrebă ea.

Sângele îi bătea toba prin vene.

— Nu-ţi fă griji pentru mine, fugi!

Fata îl ascultă şi alergă până la uşa camerei sale, o deschise şi apoi aruncă o privire în spate: Elias dispăruse. Închise uşa în urma ei şi începu să-şi desfacă cureaua de la pantaloni când îşi aduse aminte de cuvintele lui. Ridică cearşaful şi se strecură sub el, fără să se mai dezbrace.

După câteva secunde, pulsul i se acceleră când auzi nişte paşi rapizi răsunând pe culoar şi frica îi explodă în piept atunci când cineva apăsă pe clanţă. Închise ochii şi întredeschise gura, aşa cum face cineva care doarme, forţându-se să respire profund şi calm. Prin pleoapele închise, ghici lumina unei lanterne care îi trecea peste chip. Era sigură că, de acolo de unde se aflau, puteau să-i audă bătăile inimii, să-i observe sudoarea cum i se prelinge pe frunte şi roşeaţa din obraji.

Apoi, uşa se închise la loc, paşii se îndepărtară şi Margot auzi cum Sarah şi Virginie intrau în camera lor.

Deschise ochii în întuneric.

Puncte albe dansau în faţa lor.

Gâtul i se uscase, iar corpul îi era scăldat de sudoare. Se aşeză în capul oaselor în pat. Îşi dădu seama că tremura din cap până-n picioare.

21

Vacanţă la Roma

Radioul era pornit. Din difuzoare se auzea o voce egală şi profundă. „Ce anume face un deputat? Îşi petrece timpul în comitete de binefacere, în şedinţe de cartier, în adunări departamentale, aplaudă discursuri, inaugurează supermarketuri, devine expert în încăierările locale, strânge susţinători şi ştie să zică da la momentul potrivit. Mai ales ştie să zică da la momentul potrivit. Cei mai mulţi dintre colegii mei nu cred absolut deloc că relele societăţii pot fi rezolvate de către o legislaţie, oricare ar fi aceasta, nu cred nici că progresul social face parte din atribuţiile lor. Ei cred în religia privilegiilor, în crezul acumulării de bogăţii şi în dogma gratuităţii – pentru ei înşişi, bineînţeles."

Servaz se aplecă şi dădu mai tare, fără să piardă drumul din ochi. Vocea inundă habitaclul. Nu era prima oară când o auzea. Din pricina insolenţei, tinereţii şi priceperii cu care înlănţuia vorbele, proprietarul acesteia devenise răsfăţatul mass-media. Era cel care trebuia neapărat invitat în platourile de televiziune şi la emisiunile matinale de la radio, cel care provoca erecţii audienţei.

„Vă referiţi la ceilalţi sau la cei din propria dumneavoastră tabără? vru să ştie prezentatorul.

— Cuvintele au un sens, nu? Am zis *cei mai mulţi.* M-aţi auzit vreodată să fiu partizan?

— Sunteţi conştient că nu o să vă faceţi numai prieteni spunând aşa ceva?"

O nouă pauză. Servaz simţea încă acea durere sâcâitoare care îi pulsa ca o venă în partea din spate a capului. Consultă ecranul GPS-ului. Pădurea defila în lumina farurilor. Nu era nelocuită. Bariere albe, stâlpi de electricitate la fiecare 50 de metri şi şanţuri curăţate cu grijă. În spatele copacilor, se zăreau clădiri moderne, mari.

„Oamenii m-au ales ca să le spun adevărul. Ştiţi de ce votează oamenii? Pentru a avea iluzia controlului. Controlul este la fel de important pentru oameni ca şi pentru şobolani. În anii ’70, cercetătorii au demonstrat, cu ajutorul unor impulsuri electrice trimise către două grupuri de şobolani, că aceia cărora le dădeau posibilitatea de a le controla aveau mai mulţi anticorpi şi mai puţine ulceraţii.

— Poate şi pentru că primeau mai puţine descărcări electrice, încercă să glumească prezentatorul.

— Ei bine, este exact ceea ce fac eu şi voi continua să fac, urmă vocea fără să se lase distrasă. Să cedez din control celor pe care îi administrez. Nu doar iluzia. În acest scop m-au ales.”

Servaz încetini. Hollywood. La asta se gândea văzând căsoaiele iluminate printre copaci. Nici măcar una care să fie mai mică de 300 de metri pătraţi. Mirosea a reviste de decoraţiuni interioare, a vinuri vechi în pivniţe şi a jazz în surdină.

„— Există un ales la suta de locuitori în ţara asta, şi un medic la 300. Nu credeţi că ar trebui să fie exact pe dos? Rezultatul este că, dacă distribuiţi o anumită sumă acolo sus, sus de tot, în cutare scop, ea va – cum să zic – se va… *scurge.* La fiecare nivel intermediar, mai dispare o părticică din sumă. Când ajunge într-un final jos, la cei cărora le este destinată în mod normal, o bună parte din sumă a dispărut sub forma unor cheltuieli de funcţionare, salarii, atribuiri de contracte etc.

— Spuneţi asta doar pentru că stânga a câştigat majoritatea regiunilor în martie trecut, îl ironiză prezentatorul.

— Evident. Şi cu toate astea, plătiţi impozite, nu-i aşa? Pariez că…”

Servaz opri sonorul. Aproape că ajunsese. Emisiunea era înregistrată, dar nimic nu îi garanta că îl va surprinde pe om acasă. Nici că acesta nu dormea la ora asta. Şi totuşi, aici voia să îl întâlnească. Nu la cabinet. Nu informase pe nimeni

asupra demersului său – în afară de Samira şi de Espérandieu. Vincent zisese doar: „Eşti sigur că e bine ce faci?”

Ce spusese adineaori domnul deputat? *Controlul este la fel de important pentru oameni ca şi pentru şobolani…* Ei bine, era absolut de acord, şi tocmai de aceea voia Servaz să păstreze controlul asupra propriei anchete.

Ieşi de pe drum şi intră foarte încet pe alee, printre copaci. Aleea era dreaptă şi lungă de vreo 10 metri, terminându-se în faţa unei clădiri lipite de pădure care era exact contrariul celei a lui Marianne: modernă, pe un singur nivel, toată numai beton şi sticlă. În privinţa exteriorului, Marianne nu avea nimic de invidiat aici. După malul de nord al lacului, acest cartier de case bogate din mijlocul pădurii era cel mai şic din Marsac. În rest, Marsac era un oraş care încălca toate legile referitoare la norma de locuinţe sociale. Şi pe bună dreptate: n-ar prea fi avut pe cine să cazeze acolo. 60 la sută din populaţie era formată din profesori universitari, directori, bancheri, piloţi de linie, chirurgi şi ingineri care lucrau în aeronautică, la Toulouse. Ceea ce explica cele două terenuri de golf, clubul de tenis şi restaurantul cu două stele Michelin. Marsac, două biserici, o hală acoperită din secolul al XVII-lea şi zeci de baruri şi restaurante. Un centru tehnologic, pepinieră de întreprinderi inovatoare, în colaborare cu laboratoarele de cercetare de la facultatea locală de ştiinţe şi cu marile grupuri industriale instalate la periferia oraşului Toulouse. Marsac, un soi de periferie şic pentru elita regiunii, unde trăiau doar ei între ei, departe de turbulenţele marelui oraş.

Oprise motorul. Privi prin parbriz înspre clădirea luminată şi noaptea care cădea cu încetineala sufocantă a serilor de iunie. Şi totuşi, nu era prea departe de miezul nopţii. Linii orizontale, un acoperiş plat, geamuri uriaşe care se intersectau în unghiuri drepte de-a lungul unei terase suspendate. Camerele, ultramoderna bucătărie americană,

saloanele şi coridoarele erau toate vizibile, în ciuda obloanelor cu lamele verticale. Ai fi zis că e un Mies Van der Rohe[38]. Servaz îşi zise că Paul Lacaze, steaua în devenire a dreptei, îşi afişa statutul de om public până şi în alegerea arhitecturală a locuinţei sale. Deschise portiera şi coborî. Din spatele unei ferestre, îl observa cineva. *O femeie…* O văzu întorcând capul şi vorbind cu altcineva.

Deodată, îi bâzâi telefonul.

— Martin, eşti bine? Ce-ai păţit?

Marianne… O căută din ochi pe femeia din spatele ferestrei. Dispăruse. Fusese înlocuită de silueta unui bărbat.

— Sunt bine. Cine ţi-a spus?

— Directorul băncii este un prieten de-ai mei…

Bineînţeles, se gândi el. Marianne îi spusese cu gura ei că se cunoştea cu toată lumea de-aici.

— Ascultă, se auzi ea oftând în telefon. Îmi pare rău pentru aseară… Ştiu că faci tot ce poţi… aş vrea… aş vrea să mă scuzi.

— Trebuie să te las acum, zise el. Te sun eu înapoi.

Îşi concentră toată atenţia asupra casei. Una dintre uşile din sticlă fusese dată la o parte şi silueta stătea acum pe terasă, sub acoperişul din beton care o apăra de aversă.

— Cine sunteţi?

— Comandantul Servaz, de la poliţia judiciară, spuse el în timp ce îşi scotea insigna şi urca scările. Paul Lacaze?

Lacaze îi zâmbi.

— Dumneavoastră ce credeţi? Nu vă uitaţi niciodată la televizor, domnule comandant?

— Nu prea. Dar tocmai v-am ascultat la radio… Foarte interesant.

— Ce vă aduce pe-aici?

Servaz se puse la adăpost şi îl cercetă cu atenţie pe politician. 40 de ani. Înălţime medie, voinic, aparent în formă fizică. Lacaze purta un echipament

de jogging cu glugă, care îi dădea puţin aerul unui boxer după antrenament. Ceea ce şi era. Un luptător. Cel care preferă să lovească în loc să se eschiveze. Şi să lovească tare. Costumul de jogging nu era precum cel de pe înregistrarea video, dar asta nu însemna nimic.

— Nu ghiciţi?

Privirea deveni mai puţin prietenoasă.

— Claire Diemar, zise Servaz.

Pentru o clipă, deputatul rămase complet nemişcat.

— Ce e, dragă? întrebă o voce de femeie în spatele său.

— Nimic. Domnul e de la poliţie. Anchetează crima aceea. Şi cum sunt şi deputat, şi primar al oraşului…

Lacaze îi aruncă o privire pătrunzătoare. Servaz o văzu pe femeie cum vine spre ei, trecând prin uşa de sticlă. Purta un batic înnodat pe cap, deasupra unei peruci ondulate. Sprâncenele îi fuseseră înlocuite de o linie groasă cu creionul negru şi, chiar pe lumina asta săracă, se vedea că nu arată deloc bine. Şi totuşi, era încă drăguţă. Îi întinse o mână şi Servaz o luă. Mâna nu atârna mai mult decât o pană în a sa; femeia nu avea nici forţă, nici energie.

I se citea în ochi cum noaptea cancerului câştiga teren şi, deodată, simţi nevoia să se scuze şi să plece.

— Ce poveste îngrozitoare, zise ea. Biata femeie…

— Nu am prea mult timp la dispoziţie, se scuză el. Doar câteva formalităţi.

Se uită spre soţul ei.

— Ce-aţi zice să mergem în biroul meu, domnule comandant?

Servaz încuviinţă din cap. Lacaze arătă în jos. Servaz coborî privirea şi descoperi un preş pe care îşi şterse cu obedienţă tălpile. Apoi intrară în casă. Traversară salonul, unde un televizor mare, cu ecran plat, difuza un film alb-negru subtitrat, cu sonorul oprit. Pe o măsuţă joasă, Servaz zări două pahare pe

jumătate pline cu scotch, iar pe bar, o sticlă. Un culoar luminat cu spoturi. Nici cea mai mică decoraţiune pe perete, de cealaltă parte noaptea stătea lipită de geamuri. Lacaze împinse o uşă în fundul culoarului. Biroul, după cum era de aşteptat, era întins, modern şi confortabil. Pereţii din abanos erau acoperiţi aproape în întregime de fotografii înrămate.

— Luaţi un loc.

Lacaze se duse în spatele biroului şi se lăsă să cadă într-un fotoliu din piele. Aprinse o lampă de arhitect. Scaunul în care se aşezase Servaz era făcut din ţevi cromate şi piele moale.

— Nu m-a anunţat nimeni de vizita dumneavoastră, începu deputatul.

Îşi pierduse orice urmă de curtoazie.

— Mi-am permis să acţionez singur.

— De acord. Ce doriţi?

— Ştiţi deja.

— Concret, domnule comandant.

— Claire Diemar era amanta dumneavoastră…

Deputatul nu îşi putu ascunde surprinderea. Servaz nu punea o întrebare, ci afirma ceva.

— Cine v-a spus asta?

— Calculatorul său. Deşi cineva s-a îngrijit să îi golească cu mare grijă ambele mesagerii, şi pe cea de la serviciu, şi pe cea de acasă. O idee cam proastă, dacă mă întrebaţi pe mine.

Lacaze îl privi fără să înţeleagă. Sau poate că era un bun actor.

— „Thomas999”… Dumneavoastră eraţi, nu-i aşa? Aţi schimbat e-mailuri pasionale.

— O iubeam.

Răspunsul, laconic şi direct, îl luă prin surprindere pe Servaz. Se pare că Lacaze prefera deschiderea în toate domeniile. Un politician sincer? Servaz nu era atât de naiv încât să creadă că ar fi putut exista fie şi un singur exemplar dintr-o astfel de specie.

— Şi soţia dumneavoastră?

— Suzanne este bolnavă. Şi îmi iubesc soţia, domnule comandant. La fel cum o iubeam pe Claire. Ştiu că trebuie să vi se pară greu de înţeles.

Din nou această deschidere aparentă. Servaz nu avea încredere în oamenii care vorbesc mereu în numele adevărului.

— Dumneavoastră i-aţi golit mesageriile lui Claire Diemar?

— Ce?

— M-aţi înţeles foarte bine.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Cunoaşteţi întrebările obişnuite, zise el.

— Vorbiţi serios?

— Da.

— Nu sunt obligat să vă răspund.

— Aşa este, dar mi-ar plăcea să o faceţi, totuşi.

— N-ar fi trebuit să treceţi mai întâi pe la domnul judecător, să îi cereţi părerea înainte de a ne deranja la o asemenea oră, pe soţia mea şi pe mine? Îmi închipui că aţi auzit de imunitatea parlamentară, domnule comandant.

— Aceşti termeni nu îmi sunt necunoscuţi.

— Deci, dacă am înţeles bine, doriţi să îmi puneţi întrebări în calitate de martor. Caz în care se poate aplica o dublă imposibilitate, a orei şi a imunităţii mele.

— Într-adevăr. Dar măcar o scurtă conversaţie ca între prieteni…

— Pe care să o pot încheia în orice moment doresc.

Servaz îşi înclină capul.

Politicianul se uită cu atenţie la el, apoi se lăsă la loc pe spătarul fotoliului său şi oftă.

— Ce oră?

— Vineri. Între 19:30 şi 21:30.

— Eram aici.

— Singur?

— Cu Suzanne. Ne uitam la un DVD… Îi plac comediile americane din anii ’50, închipuiţi-vă. În ultima vreme, încerc totul pentru a-i face viaţa mai… *plăcută.* Vineri, staţi puţin, cred că era

Vacanţă la Roma[39], dar mai bine o întrebăm pe ea. Nu sunt sigur. Ea va putea depune mărturie, dacă se ajunge până acolo… Dar nu ajungem până acolo, nu-i aşa?

— Pentru moment, această conversaţie nici măcar nu există, îi confirmă Servaz.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Doi boxeri în faza cântarului. Lacaze îl evalua. Îi plăceau adversarii redutabili.

— Vorbiţi-mi despre *ea.*

Servaz alesese intenţionat pronumele. Ştia ce chimie ciudată putea declanşa acest cuvânt în creierul unui bărbat îndrăgostit. Ştia din proprie experienţă. Văzu privirea şovăitoare a lui Lacaze. Boxerul primise o lovitură şi se resimţea.

— Ah… Doamne… *ea*... ea… este adevărat ce se vorbeşte?

Deputatul îşi căuta cuvintele.

— Că a murit… *legată*... *înecată*... Oh, la naiba… cred că o să vomit.

Servaz îl văzu ridicându-se dintr-o săritură şi năpustindu-se spre uşă. Însă, înainte să ajungă la aceasta, se întoarse. Ezită câteva clipe în mijlocul camerei, ca şi cum ar fi stat întins în corzi, ameţit, înainte să se întoarcă la fotoliul său şi să se afunde la loc în el – iar analogia continuă în mintea poliţistului: nu mai lipseau decât o găleată şi un asistent să îl oblojească, în colţul ringului.

— Îmi pare rău.

Câteva broboane microscopice de sudoare împodobeau fruntea deputatului, care îşi pierduse orice culoare din obraji.

— Da, răspunse încetişor Servaz la întrebare. Este adevărat.

Fruntea plecată a politicianului aproape că atingea tăblia biroului. Cu coatele pe el, îşi încrucişă degetele în spatele craniului.

— Claire… oh, Doamne, Claire… Claire… Claire…

Vocea lui Lacaze nu mai era decât un lamento prelung, care urca din străfundul gâtului său. Servaz nu mai ştia ce să creadă. Ori tipul ăsta era complet înnebunit după femeia aceea, ori era cel mai bun actor din lume. Părea să nu-i pese deloc că cineva era martor la scena aceasta.

Apoi se ridică la loc. Şi Servaz îl văzu fulgerându-l din ochii săi roşii. Văzuse doar rareori pe cineva atât de tulburat.

— Puştiul a făcut asta?

— Îmi pare rău. Nu vă pot răspunde la această întrebare.

— Dar aveţi vreo pistă, măcar?

Pusese întrebarea pe un ton aproape rugător. Servaz îi făcu semn că da. Dar oare aşa era? Începea să se îndoiască.

— Voi face tot posibilul să vă ajut, zise deputatul cu aerul că îşi revine. Vreau să-l prindem pe gunoiul care a făcut asta.

— În cazul acesta, vă rog să îmi răspundeţi la întrebări.

— Daţi-i drumul.

— Vorbiţi-mi despre ea.

Lacaze respiră cu putere şi, precum boxerul profesionist aproape epuizat care se întoarce în luptă, începu:

— Era o fată foarte inteligentă. Nemaipomenită. Talentată. Claire avea tot ce-ţi puteai dori, era o tânără binecuvântată de zei cu toate talentele posibile.

Binecuvântată de zei doar până vineri seară, se gândi Servaz.

— Cum v-aţi cunoscut?

Lacaze povesti. În amănunt. Servaz remarcă o oarecare mulţumire în discursul lui şi o emoţie neprefăcută. Fusese invitat să viziteze liceul, ca în fiecare an de când era primar la Marsac. Îi cunoştea pe toţi profesorii şi pe toţi angajaţii: clasa pregătitoare de la Marsac era una dintre vitrinele oraşului, care îi atrăgea pe cei mai buni studenţi din regiune. Îi fusese prezentată noua profesoară de

limbi clasice şi cultură antică. Se întâmplase ceva încă de la primul contact, explică el. Pălăvrăgiseră puţin, cu un pahar în mână. Ea îi povestise că înainte predase latina şi franceza într-un colegiu, că îşi obţinuse diploma de agregare[40] şi predase apoi într-un alt liceu, înainte să i se propună acest post prestigios. Simţise imediat că era singură şi că avea nevoie de cineva alături de ea, care să o sprijine la începuturile acestei noi vieţi, într-un mediu profesional nou. Fusese ceva instinctiv, datorat talentului său de a citi minţile oamenilor – fler moştenit de la tatăl său, senatorul Lacaze, preciză el. Încă de la prima întâlnire îi fusese clar că lucrurile nu aveau să rămână aici. Şi exact asta se întâmplase, după doar două zile, când se intersectaseră într-o spălătorie de maşini. Plecaseră direct la hotel de acolo. Şi aşa începuse totul.

— Soţia dumneavoastră era bolnavă pe atunci?

Lacaze tresări ca şi cum ar fi primit o palmă peste faţă.

— Nu!

— Şi apoi?

— Chestiile obişnuite. Ne-am îndrăgostit. Eram o persoană publică. Trebuia să fim discreţi. Situaţia ne apăsa. Am fi dorit să ne putem striga dragostea lumii întregi.

— Ea vă cerea să vă părăsiţi soţia şi dumneavoastră nu doreaţi, nu-i aşa?

— Nu. Vă înşelaţi complet, domnule comandant. *Eu eram cel care doream să o părăsesc pe Suzanne.* Iar Claire era împotrivă. Spunea că nu este pregătită, că acest lucru mi-ar distruge cariera, refuza să îşi asume această responsabilitate cât timp nu ştia încă sigur dacă voia să-mi împart viaţa cu ea.

O nuanţă de regret în glas.

— Şi apoi, Suzanne s-a îmbolnăvit şi totul s-a schimbat…

Îl privi drept în ochi pe Servaz, cu o privire de om rănit pornită din nişte ochi infinit de trişti:

— Soţia mea e cea care m-a făcut să înţeleg că am un destin în faţă, că Claire era prea egoistă, prea concentrată doar pe ea însăşi pentru a mă putea ajuta să îl îndeplinesc. Că era genul de femeie care nu dăruieşte niciodată nimic celorlalţi, din contră, îi goleşte de esenţă pentru a şi-o hrăni pe a sa. M-a pus să-i promit… dacă urma să dispară… că nu voi renunţa la viitorul meu… pentru *ea.*

— Cum a aflat despre legătura dumneavoastră?

Văzu cum bărbatului i se întunecă privirea.

— Găsise nişte indicii şi făcuse o mică anchetă. Soţia mea a fost ziaristă. Are fler şi cunoaşte mediul. Să zicem că dorea doar să ştie adevărul, dar fără prea multe detalii.

— Fumaţi?

Lacaze ridică o sprânceană.

— Da.

— Ce marcă?

Deputatul îi aruncă o privire intrigată, însă îi răspunse.

— Aţi mers vreodată acasă la Claire?

— Da. Bineînţeles.

— Nu vă era teamă că v-ar putea vedea cineva?

Îl văzu ezitând pe politician.

— E un pasaj… prin pădure… care dă în grădină…

Servaz nu avu nicio reacţie vizibilă.

— În partea cealaltă, continuă politicianul, duce la o zonă mică de picnic, în pădure, la marginea unui drum. Pasajul ăsta e imposibil de găsit dacă nu ştiţi că există… Parcam acolo şi o luam la picior. În jur de 200 de metri. Singurele persoane care m-ar fi putut vedea sunt vecinii din faţă: ferestrele lor dau spre grădina lui Claire. Dar era un risc pe care a trebuit să mi-l asum. Şi îmi puneam mereu o haină cu glugă. Era complicat, dar ne şi excita, ca să spun adevărul, zâmbi Lacaze. Ne simţeam de parcă participam la o conspiraţie. Doi adolescenţi fugari. Ştiţi, sindromul „noi-împotriva-lumii-întregi”.

Spre sfârşit, vocea îi derapase: amintirile cele mai frumoase devin cruci greu de dus în anumite

circumstanţe, îşi zise Servaz. Se gândi la pasajul din pădure. Oare i-ar mai fi vorbit Lacaze despre acesta dacă el ar fi fost bărbatul care o spiona pe Claire în timp ce fuma prin boschete? O spionase el oare şi descoperise astfel că se mai vedea cu altcineva? Cu Hugo? Şi haina cu glugă? Oare pe el îl văzuse în înregistrarea video? Silueta aceea îi păruse mai înaltă şi mai subţire, dar s-ar fi putut înşela. De ce ar fi simţit Lacaze nevoia să-i vorbească despre asta? Oare politicianul îl provocase în mod inconştient să încerce să-i dovedească vinovăţia?

— Bine, mai aveţi întrebări?

— Nu, pentru moment.

— Foarte bine. După cum v-am zis, voi face tot posibilul să vă ajut, Însă… pe de altă parte… *vă rog să nu uitaţi în ce poziţie mă aflu.*

Lacaze îşi revenise în fire, în mod evident. Servaz îi aruncă o privire voit inocentă.

— Poziţia mea de persoană publică, preciză politicianul, uşor enervat. Clasa politică din ţara asta este în agonie. Muribundă. Nu mai avem nicio încredere în noi înşine, ne împărţim de atâta vreme puterea, încât nu mai avem nici cea mai mică idee nouă, cea mai mică şansă de a schimba ceva, indiferent ce anume. Domnule comandant, nu mi-e ruşine să spun că sunt una dintre stelele în ascensiune ale partidului. Eu cred în destinul meu. Peste doi ani, când preşedintele nostru va pierde alegerile, pentru că le va pierde cu siguranţă, voi prelua conducerea acestei formaţiuni şi, în 2017, voi fi în prima linie. Atunci când va veni rândul stângii să-şi facă bilanţul. Atunci când Europa şi tot restul lumii vor fi teatrele unor revolte şi ale unor insurecţii. Bărbaţii ca mine reprezintă viitorul. Înţelegeţi acum care este miza? Ea depăşeşte cu mult ancheta dumneavoastră, moartea domnişoarei Diemar sau salvarea cuplului meu.

Lui Servaz nu-i venea să creadă: ambiţia îl devora pe acest bărbat.

— Prin urmare?

— Prin urmare, nu-mi pot permite nici cea mai mică umbră în tablou, cea mai mică bănuială, înţelegeţi? Pentru că asta e ceea ce vor oamenii, nişte persoane imaculate, oameni noi. Virgini de orice corupţie, străini de vechile mişmaşuri, neatinşi în niciun fel de nicio afacere necurată. Trebuie să vă urmăriţi ancheta în cea mai mare discreţie. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că, dacă apare numele meu pe undeva, chiar dacă sunt nevinovat, se va găsi mereu cineva care să sugereze că nu iese fum fără foc, să alimenteze zvonurile, să mă murdărească… Dar ce-ar fi să vorbim un pic şi despre cariera dumneavoastră, în loc să vorbim doar de a mea? Vă pot ajuta, domnule comandant. Am sprijinul unor oameni puternici. Şi la nivel regional, şi la nivel naţional. Părerile mele sunt ascultate la cel mai înalt nivel, inspiră profund Lacaze. Mă bazez pe discreţia dumneavoastră. Şi pe loialitate. Să nu mă înţelegeţi greşit, vreau să-l găsesc pe mizerabilul care a făcut asta cel puţin la fel de mult ca dumneavoastră, dar vreau şi ca această anchetă să fie făcută cu discernământ.

Desigur… Servaz simţea cum îl cuprinde furia. Acel „voi face tot posibilul să vă ajut” era deja uitat. Lacaze îi propunea nici mai mult nici mai puţin decât un schimb de servicii, întoarcerea unui favor. Se ridică.

— Nu vă obosiţi. Nu am mai votat la nişte alegeri de aproape 20 de ani. Presupun că asta mă face un tip prea puţin receptiv la orice argument de tip electoral. Am o ultimă întrebare.

Lacaze aşteptă.

— Clasa pregătitoare din Marsac, o cunoaşteţi şi din altă perspectivă? În afară de vizita pe care o faceţi la liceu, o dată pe an?

— Bineînţeles, am fost elev la Marsac. Este… cum să vă explic? Un loc foarte special. Foarte diferit de…

— Nu vă mai obosiţi. Cunosc.

Lacaze îi aruncă o privire surprinsă. Servaz ieşi şi o luă în sus pe culoar.

La întoarcerea în salon, aproape că se lovi de soţia deputatului. Stătea dreaptă ca un I în faţa sa şi privirea pe care o fixă asupra lui Servaz era de o răceală absolută. În mână ţinea un pahar de whisky, pe care îl duse la gură fără să îşi ia privirea de la el, înfruntându-l cu buzele albe şi strânse. Îi înţelese mesajul implicit: *ea ştia* – şi spera şi ea, de asemenea, că va rămâne discret. Dar din alte motive.

— Aveţi sânge pe guler, în spate, observă ea cu o voce glacială.

— Îmi cer scuze, se bâlbâi el roşindu-se la faţă. Îmi pare rău că v-am deranjat atât de târziu.

— Cei care cred că nu mai e nimic dincolo de moarte se înşală, zise ea privind spre fundul paharului. Este o eternitate de tăcere. Ceea ce nu e uşor de înfruntat.

Apoi îşi ridică ochii asupra lui şi zise:

— Plecaţi de-aici!

El ieşi din culoar şi traversă din nou salonul, în direcţia peretelui de sticlă. Ea îl urmări din priviri fără să spună nimic, până când Servaz ieşi pe terasă. Se simţea strivit. Strivit de greutatea nopţii care domnea aici. Strivit de propriul său trecut. Strivit de efectul loviturii primite acolo sus, pe acoperiş. Se opri pentru o clipă la adăpostul acoperişului din beton şi privi peisajul de ţară, negru şi ostil. Durerea îi bătea încă darabana la ceafă, ca şi cum ar fi vrut să îi amintească ceva – *dar ce*? Apoi îşi ridică gulerul şi se afundă cu tristeţe în întuneric.

22

Nostalgie

Se aplecă deasupra vasului de toaletă ca să vomite. Îşi clăti gura. Se spălă pe dinţi. Clăti încă o dată. Apoi se îndreptă de spate şi privi fantoma care se uita fix la ea din oglindă. O înfruntă din priviri, aşa cum făcea de luni de zile. Dar acum simţi că fantomei nu-i mai era teamă de ea, că era din zi în zi mai puternică.

În mod oficial, fantoma începuse să încolţească acum 10 luni, în gâtul ei, dar ştia foarte bine că fusese acolo de mult mai multă vreme. La început, sub formă de celulă, pe cât de izolată, pe atât de fatală, care îşi aştepta momentul – acela când va începe să se divizeze în mii, milioane şi apoi miliarde de celule nemuritoare. Ironia sorţii: cu cât i se mărea numărul de celule nemuritoare, cu atât se apropia mai tare de propria moarte. A doua ironie: duşmanul nu era exterior, ci interior. Era născut din *ea.* Mecanism molecular, diviziune celulară, agenţi mutageni, focare secundare… Devenise specialistă. Avea impresia că simte fizic proliferarea celulelor canceroase în corp, armatele cancerului care se deplasau pe autostrăzile sistemului său circulator, răspândindu-se pe ieşirile, bretelele şi drumurile secundare ale vaselor sale capilare şi ale ganglionilor limfatici, invadându-i plămânii, splina, ficatul şi trimiţând metastaze până în vintre şi în creier. Deschise dulăpiorul cu medicamente în căutarea unui antivomitiv. Lăsă apa să curgă în paharul pentru clătit dinţii. Nu avea nimic în stomac în afară de alcool, dar îşi pierduse pofta de mâncare. Reluase chimioterapia la începutul săptămânii. Se apucă să cânte *Feeling Good.* Versiunea Muse sau Nina Simone. Cu cât murea mai mult, cu atât avea poftă să cânte. *Birds flying high you know how I feel / Sun in the sky you know how I feel.* În timp ce ieşea din baie, răzbătu până la ea o voce din birou.

Lacaze lăsase uşa întredeschisă. Se apropie, în picioarele goale. Era neliniştit. Vorbea la telefon cu o voce febrilă.

— Avem o problemă, îţi zic. Poliţistul ăsta nu se va opri aici. E un încăpăţânat.

Ea îşi puse o mână pe batic şi pe perucă, verificându-le poziţia. Un nou val de vomă. Se propulsă în viteză foarte departe de aici. Planete care se nasc şi mor, stele care îşi pierd strălucirea, la capătul spaţiului, un bebeluş care apare într-o burtică în timp ce un om moare, un val care se formează în largul oceanului, iar ea îl călăreşte pe o placă de surf, la 15 ani, o sonată de Schubert pe care o cântă la pian la 19 ani, o lagună, un vulcan, un rucsac, ocolul Pământului făcut la 28, alături de bărbatul cu mult mai în vârstă şi însurat pe care îl iubea pe atunci. Asta şi-ar fi dorit. Să deruleze filmul înapoi… Să o ia din nou de la zero… Să înceapă totul din nou…

Vocea panicată se auzi din nou prin uşă.

— Ştiu cât e ceasul! Sună-l şi întreabă-l ce se întâmplă! Nu, nu mâine, în noaptea asta, la naiba! Să-l scoată dracului din pat pe procuror!

Unde erai şi ce făceai vineri seară?

Suzanne zâmbi. Răsfăţatul presei era speriat. În panică. Îl iubise. Oh, da. Mai mult decât pe oricare altul. Înainte să îl dispreţuiască. Tot mai mult decât pe oricare altul. Dispreţul îi era pe măsura iubirii de altădată. Era oare unul dintre efectele secundare ale bolii? Ar fi trebuit să o facă mai înţelegătoare, nu? Mai… *empatică,* aşa ziceau oamenii. *Prietenii* ei – ziarişti, oameni politici, doctori, directori de firme, mic-burghezi. Acum îşi dădea seama în ce măsură era înconjurată de fiţoşi, de aroganţi, de prefăcuţi, cu gura plină de cuvinte frumoase, replici umoristice şi formule golite de conţinut pe care şi le pasau de la unii la alţii. Cât de mult îi lipseau oamenii simpli din copilărie. Tatăl, mama – simpli meşteşugari… Vecinii lor, prietenii, cartierul modest în care crescuse.

— De acord. Sună-mă înapoi.

Îl auzi închizând şi se îndepărtă discret de soţul ei. Îl auzise spunându-i acelui poliţist că îşi petrecuseră seara împreună, uitându-se la un DVD. Că ei îi plăceau comediile americane din anii ’50 – singurul adevăr din această urzeală de minciuni. *Vacanţă la Roma!* Fu cât pe ce să izbucnească în râs. Şi-l imagină în postura lui Gregoy Peck, iar pe ea însăşi în Audrey Hepburn, pe Vespa lor, hoinărind pe străzile Romei. Acum 10 ani, da, semănaseră cu perechea aceasta. Cuplul perfect. Pe care toată lumea îl admira, îl invidia, care stârnea *gelozii*… La orice eveniment ar fi ieşit împreună, toate privirile se aţinteau asupra lor: ea, tânăra jurnalistă sclipitoare şi seducătoare, el, tânărul politician de mare viitor. Priviri încântate şi invidioase. Azi, el încă era un politician de mare viitor…

Trecuseră secole de când nu se mai uitaseră împreună la un film.

Îl auzise gemând ca un animal rănit după moartea târfei ăleia. Fără nicio ruşine faţă de poliţistul aşezat dinaintea sa. Chiar atât de mult o iubea?

Unde ai fost vineri?

Un lucru era sigur: în seara aceea, nu fusese acasă. La fel ca şi în celelalte seri.

Suzanne nu voia să ştie. Era destul întuneric în jurul ei. Putea foarte bine să ardă în iad sau să putrezească în închisoare – odată ce ea era moartă. Tristeţea, singurătatea şi frica de moarte aveau gust de praf de ghips în gura ei. Sau poate că era încă un truc de-al fantomei. Voia doar să moară liniştită.

★ ★ ★

Ziegler deschise dulapul şi scoase din el, una după alta, mai multe uniforme, pe care le aşeză pe pat.

O vestă din material impermeabil bleumarin şi albastru regal, cu două benzi pe care scrie JANDARMERIE, pe spate şi pe piept. Un polar albastru cu întăriturі la coate şi pe umeri. Mai multe bluze polo cu mâneci lungi, două perechi de pantaloni, trei fuste drepte, cămăşi, o cravată neagră

şi un ac de cravată, mai multe perechi de pantofi cu toc şi două perechi de bocanci, mănuşi, o caschetă şi o pălărie care i se păru la fel de ridicolă ca şi ultima oară când o pusese, chiar înainte de vacanţă.

Doar că acum nu mai îmbrăca aceste ţinute cu ocazia vreunor ceremonii – defilări sau vizite ale prefectului –, ci zilnic. Aceste uniforme, pe care cei mai mulţi dintre colegii ei le purtau cu mândrie, pentru ea erau simbolul declasării şi al dizgraţiei pe care le suferise.

Petrecuse doi ani ca anchetator în civil la secţia de investigaţii. Şi iat-o că se întorcea acum la linia de start.

Visase o promovare într-un oraş mare. Un oraş plin de lumini, de zgomot şi de zbucium. În loc de asta, se trezea trimisă la ţară. Ştia că, în astfel de locuri rurale şi aparent idilice, criminalitatea, deşi mai puţin vizibilă, nu era deloc mai puţin prezentă. Maşina şi tehnologiile moderne ajutaseră la răspândirea criminalităţii în toate ungherele ţării. Pe de o parte, criminalii urbani înrăiţi se îndreptau cu uşurinţă spre zone în care poliţia era mai puţin prezentă; pe de alta, era suficient şi un cătun cu câteva sute de locuitori pentru a găsi unul sau doi cretini descreieraţi care să viseze la a concura în măreţie porcăriile făcute de idolii lor citadini. Altfel spus, aici, ca peste tot, există două profesiuni care nu sunt niciodată ameninţate de şomaj: avocaţii şi poliţiştii.

Dar Ziegler ştia că, dacă ar apărea vreun caz important, i-ar fi luat imediat pentru a fi încredinţat unei unităţi de investigaţii mai competitive decât brigada ei cea modestă.

Se asigură că toate ţinutele sale erau curate şi călcate, apoi le aranjă la loc în dulap şi se grăbi să le uite. Vacanţa i se va termina mâine dimineaţă. Şi nu avea nicio intenţie ca până atunci să se lase pradă gândurilor negative.

Ieşi din nou din cameră, traversă micul salon al apartamentului său de serviciu şi luă ziarul de pe

măsuţa joasă. Apoi se duse înspre micul birou de la fereastră, îşi deschise calculatorul şi se aşeză.

Ziegler căută articolul. Pe site-ul ziarului nu erau informaţii suplimentare faţă de versiunea tipărită. În schimb, un link trimitea către un articol mai vechi, apărut în timpul sejurului ei din insulele greceşti. Se numea: MOARTEA UNEI TINERE PROFESOARE DIN MARSAC. *Poliţistul care a rezolvat cazul de la Saint-Martin a fost însărcinat cu ancheta.* Simţi o furnicătură.

★★★

— Pentru Dumnezeu, aveţi idee cât e ceasul?

Ministrul se răsti în receptor, în timp ce întindea mâna spre veioza de pe noptieră. Aruncă o privire spre soţia sa, care dormea adânc în mijlocul patului uriaş, fără să fi fost trezită de soneria telefonului. Bărbatul de la celălalt capăt al firului nu ripostă. La urma urmei, era preşedintele grupului parlamentar din Adunare[41] şi nu avea obiceiul de a trezi oamenii pentru nimicuri.

— Sper că vă daţi seama că nu v-aş fi sunat la o asemenea oră dacă nu era vorba de o treabă de cea mai mare importanţă.

Ministrul se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? Vreun atentat terorist? A murit cineva?

— Nu, nu, spuse vocea. Nimic din toate astea. Totuşi, nu putea fi lăsat pe mâine, după părerea mea.

Ministrului îi veni să-i spună că părerile sunt cam tot atât de numeroase şi de diferite precum ceea ce aveau amândoi între picioare, dar se abţinu, era nerăbdător să afle mai multe.

— Despre ce este vorba?

Şeful grupului parlamentar îi explică. Ministrul îşi încruntă sprâncenele, în timp ce îşi arunca picioarele albe din pat şi îşi încălţa papucii. Apoi ieşi din dormitor şi se duse în biroul locuinţei sale de serviciu.

— Ziceţi că era amantul femeii ăsteia? E un zvon sau un fapt?

— I-a mărturisit-o cu gura lui poliţistului, îi răspunse interlocutorul.

— La dracu'! E încă şi mai prost decât îl credeam! Şi nu v-a zis cumva, din întâmplare, şi dacă el a ucis-o? întrebă ministrul pe un ton ironic.

— După părerea mea, nu, răspunse interlocutorul cu cel mai serios ton din lume. Nu îl cred pe Paul capabil de aşa ceva. Dacă vreţi opinia mea, Paul este un tip slab care vrea să pară puternic.

Preşedintele grupului parlamentar nu regretă acest joc de cuvinte care îl dezvinovăţea pe rivalul său, în timp ce îl şi devaloriza. Era perfect conştient de ambiţiile lui Paul Lacaze. Ştia că tânărul deputat tânjea după postul său. Şi îl displăcea profund pe acest electron liber, acest căţelandru turbat care poza în cavalerul alb al politicii. Problema cu albul, îşi zise el, e că se murdăreşte uşor. În fond, nici măcar nu era nemulţumit de ceea ce se întâmplase. Dar la capătul celălalt al firului, ministrul oftă.

— Vă sfătuiesc să scăpaţi de cuvintele „părere", „cred" sau „opinie" din vocabularul dumneavoastră, îl mustră el cu severitate. Alegătorilor nu le plac opiniile, ci acţiunile şi faptele.

Şeful grupului parlamentar vru să răspundă, dar îşi muşcă buzele. Era suficient de rodat într-ale politicii pentru a pricepe când era de preferat să-şi ţină gura.

— Şi despre poliţistul acela ce se ştie?

— Este cel care l-a prins pe Eric Lombard acum un an şi jumătate, răspunse el.

Un moment de tăcere la capătul firului. Ministrul reflecta. Îşi consultă ceasul. 12:20.

— Îl sun pe ministrul Justiţiei[42], hotărî el. Trebuie să păstrăm cu orice preţ controlul asupra poveştii ăsteia, înainte să ne explodeze în faţă. Iar dumneavoastră îl sunaţi pe Lacaze. Spuneţi-i că vrem să-l vedem. Chiar mâine. Nu mă interesează dacă are altceva programat. Să se descurce.

Închise fără să mai aştepte răspuns. Căuta numărul femeii care ocupa funcţia de şef al ministerului Justiţiei. Trebuia să se intereseze repede cine erau magistraţii însărcinaţi cu acest caz. Pentru o clipă, regretă vremurile în care judecătorii erau la cheremul Puterii, în care putea fi muşamalizat orice caz din ţara asta, în care viaţa poliţistului-şef al Franţei era făcută doar din înregistrări ilegale, rapoarte compromiţătoare asupra rivalilor săi şi lovituri murdare. I-ar fi plăcut la nebunie vremurile acelea, dar nu mai erau posibile. Acum, toţi judecătoraşii îşi băgau râturile lor murdare peste tot şi trebuia să fie atent la cel mai mic pas greşit.

★★★

Servaz se uită la ceasul de bord: 12:20. Poate că nu era prea târziu. Avea oare dreptul să apară aşa, neanunţat? Simţi din nou în nări parfumul ei, cel pe care îl respirase când îl îmbrăţişase sâmbătă seară. Hotărî că da. În loc să se întoarcă la Marsac, lăsă în urmă cartierul rezidenţial şi continuă prin pădure, apoi coti la stânga la următoarea intersecţie, în mijlocul câmpului. Drumul ducea direct spre lac. De la marginea acestuia, prima casă de-a lungul malului dinspre nord, după ce treci de pădure şi iei o ultimă curbă, era cea a lui Marianne. Văzu lumină la parter, în spatele copacilor. Nu se culcase. Conduse până la poartă şi coborî.

— Eu sunt, zise el simplu după ce apăsase pe buton şi auzise curentul pârâind în interfon.

Şi îşi dădu seama că inima îi bătea puţin prea tare.

Nu primi niciun răspuns, se auzi doar un clic şi poarta se deschise lent, în timp ce el urca din nou la volan. Conduse încet pe pietriş, cu ramurile joase ale brazilor în lumina farurilor. Nu îl pândea nimeni din spatele ferestrelor, dar uşa de la intrare era deschisă.

Servaz o închise în urma lui şi se lăsă ghidat de sonorul televizorului. O găsi aşezată pe o canapea de culoarea nisipului, cu genunchii strânşi sub ea,

într-o grămadă de perne, urmărind o emisiune literară. Cu un pahar de vin în mână. Îl ridică înspre el.

— Cannonau di Sardegna, zise ea. Vrei?

Nu părea surprinsă de vizita lui târzie. Iar el nu auzise niciodată de vinul acesta. Marianne era îmbrăcată într-o pijama cu pantalon scurt, din satin. Albastrul electric al materialului îi punea în valoare părul blond, ochii deschişi la culoare şi picioarele bronzate, pe care el nu se putu împiedica să le admire.

— Cu plăcere, zise el.

Ea se ridică cu agilitate şi se duse să ia un pahar înalt, cu picior, de pe raftul barului, apoi îl puse pe măsuţa joasă şi umplu o treime din el. Vinul era fără îndoială bun, dar cam tare pentru gustul său. Însă trebuia să admită că nu era vreun specialist în domeniu. Ea tăiase sonorul televizorului, dar lăsase imaginea. Reflex de om singur, îşi spuse el. Chiar şi fără sonor, televizorul era o prezenţă. Marianne părea epuizată şi tristă, cu cearcăne la ochi şi nemachiată, dar lui i se păru încă şi mai seducătoare. Aodhágán avea dreptate. Nu avusese niciodată şi nu avea nici acum concurenţă. Fără machiaj, nepieptănată şi îmbrăcată într-o simplă pijama, ar fi putut apărea la orice serată şi să le eclipseze pe toate celelalte femei, în ciuda bijuteriilor, a rochiilor de designer şi a vizitelor de ultim moment la coafor.

Marianne îşi reluă locul, iar el se aşeză alături de ea pe canapea.

— Ce vânt te-aduce? întrebă ea.

Înainte să aibă timp să-i răspundă, se întoarse către el şi tresări.

— Doamne, Martin, ai gulerul şi părul pline de sânge!

Se aplecă, iar el îi simţi degetele trecându-i delicat prin păr.

— Ai o rană tare urâtă… Trebuie să te vadă un medic… Cum ţi-ai făcut-o?

Îi povesti după ce mai luă o înghiţitură de vin. Ştia că încă una sau două ca aceasta şi capul va începe să i se învârtă. Aruncă un ochi către etichetă. Nu mai puţin de 14 grade… Îi povesti despre înregistrările video de la bancă, despre a doua siluetă, despre zgomot şi urmărirea de pe acoperiş.

— Adică… adică persoana filmată de cameră este adevăratul vinovat, după părerea ta?

Vocea îi era gâtuită de speranţă. O speranţă imensă, nemăsurată.

— E posibil, răspunse el cu prudenţă.

Ea nu mai spuse nimic, dar el ghici că se gândea intens, în timp ce continua să-şi plimbe mecanic degetele prin părul său.

— Nu poţi rămâne aşa… Trebuie să te coasă cineva.

— Marianne…

Ea se ridică iar şi ieşi din cameră. Se întoarse după cinci minute, cu vată, spirt şi o cutie de Steri-Strips[43].

— N-o să meargă, zise el. Sau va trebui să mă razi în cap.

— Şi de ce nu?

Înţelese că ei îi prindea bine să facă ceva, să se gândească şi la altcineva în afara lui Hugo, măcar pentru un moment. Simţi cum îl arde spirtul cu care îl dezinfecta, tresări de durere când ea apăsă puţin prea tare. Scoase un plasture din cutie, îi desfăcu protecţia şi încercă să-l aplice pe rană, dar renunţă imediat.

— Ai dreptate, ar trebui să te rad.

— Nici gând.

— Aşteaptă! Lasă-mă să mă mai uit puţin.

Se aplecă din nou asupra sa. Degetele îi scotoceau prin păr. Era atât de aproape. Prea aproape… Se gândi cât de subţire era satinul acestei pijamale care îl despărţea de corpul ei. Se gândi la pielea bronzată şi caldă de dedesubt. La buzele ei prea mari, ca şi ale lui. Pe vremuri, asta îi făcea să

râdă. Ziceau că *buzele lor se găsiseră.* Degetele lui Marianne îi mângâiau ceafa… El întoarse capul.

Îi văzu ochii şi le zări sclipirea.

Ştia că nu era momentul potrivit, că ar fi fost ultimul lucru de făcut acum. Trecutul era trecut. Nu se va întoarce niciodată. Nu ca înainte. Nu un trecut ca al lor. Era imposibil. Tot ce ar fi obţinut ar fi fost să-şi răvăşească cele mai frumoase amintiri, să le distrugă mare parte din magia pe care o păstraseră până în ziua de azi. Mai era încă timp să apese pe „pauză", şi ar fi avut un milion de motive să o facă.

Dar tsunamiul îl lovi cu deplină putere în vintre. Degetele lui Marianne continuau să-i alunece lichide prin păr şi, câteva secunde, nu-i văzu decât faţa şi ochii larg deschişi, sclipind ca un lac în lumina lunii. Îl sărută în colţul buzelor şi îşi încolăci braţele în jurul lui. Dintr-odată, tăcerea îi păru mult mai densă. Se sărutară. Se priviră. Se sărutară din nou. Ca şi cum simţeau nevoia să se asigure că ceea ce trăiau era real şi că amândoi îşi doreau lucrul acesta. Şi-au regăsit din instinct gesturile din trecut, felul particular în care se dăruiau unul altuia: sărutări adânci, abandon total, cu pleoapele închise – în punctul în care Alexandra rămăsese mereu doar în prag, cu gura întredeschisă şi cu o rezervă care îi trăda nevoia de control, chiar şi în timp ce făceau dragoste. Şi orb ar fi putut recunoaşte limba asta, gura, aceste sărutări. Era adevărat ceea ce-şi spuneau: *gurile lor se găsiseră.* Cunoscuse şi alte femei – după Marianne şi chiar după Alexandra –, dar nu regăsise niciodată această complicitate, această complementaritate. Doar pe ea o putea săruta în felul acesta.

O dezbrăcă repede şi recunoscu, la fel, blăniţa care i se întindea între picioare, gâtul lung, umerii laţi, sfârcurile, semnul din naştere. Îi recunoscu şi talia fină, şi braţele zvelte, şi partea de jos, mai robustă, a corpului ei: curba amplă şi evazată a şoldurilor, picioarele solide ca ale unui atlet, chiar şi acelaşi abdomen uimitor de musculos pe care ea şi cu fraţii săi îl datorau genelor paterne. Recunoscu şi

mişcarea acestui bazin care se cambra venindu-i în întâmpinare, recunoscu umezeala abundentă ce-i rămânea pe degete. Atât de familiare îi erau toate, încât îşi dădu seama că aceste senzaţii erau înscrise undeva în circumvoluţiunile creierului său, aşteptând doar să fie resuscitate. Şi se simţi de parcă se întorsese acasă.

★ ★ ★

Ziegler nu putea să adoarmă. Îşi reluase rutina nocturnă, cea care o ţinea trează acum în fiecare noapte. Pasiunea sa, pânda sa. Îşi actualiza informaţiile. Îşi revizuia notiţele de pe MacBook Air-ul său, după o lună de vacanţă în care Zuzka o obligase să se deconecteze.

Fotografiile şi articolele decupate din ziare, prinse în piuneze pe pereţii „biroului" ei – un colţ de cameră –, stăteau mărturie pentru obsesia ei. Dacă membrii celulei pariziene contactate de Servaz ar fi intrat în calculatorul Irènei Ziegler, cu siguranţă că ar fi fost uimiţi de cantitatea de informaţii pe care reuşise să o adune în câteva luni pe un singur subiect: Julian Alois Hirtmann. Şi poate că s-ar fi gândit că ar fi putut fi o colegă extraordinară. Era clar că Ziegler citise o groază de lucruri despre acest subiect. De fapt, citise chiar totul.

Poliţista găsise în arhivele presei elveţiene o mină cvasiinepuizabilă de informaţii asupra copilăriei lui Hirtmann, despre studiile sale de Drept de la universitatea din Geneva, cariera de procuror, detaşarea sa timp de trei ani la Curtea Penală Internaţională de la Haga. Un reporter elveţian făcuse o lungă investigaţie printre rude mai mult sau mai puţin îndepărtate, vecini şi locuitori din Hermance, micul orăşel de pe malul lacului Leman în care crescuse Hirtmann. Copilăria unui ucigaş în serie conţine întotdeauna semnale de alarmă, toţi specialiştii ştiu asta: timiditate, singurătate, deficit de sociabilitate, gust pentru lucruri morbide, dispariţia unor animale din vecinătate, chestiile clasice… Astfel, jurnalistul descoperise o

întâmplare care atrăsese atenţia anchetatorilor. La vârsta de 10 ani, Hirtmann îşi pierduse fratele mai mic, Abel, de doar opt ani, în circumstanţe incomplet elucidate. Se întâmplase în mijlocul verii, în timp ce fraţii erau în vacanţă la bunici. Părinţii lor tocmai divorţaseră. Bunicii aveau o fermă, o clădire foarte mare, tipic elveţiană, cu porumbar, vaci, gâşte, o panoramă largă, sus albastru, jos albastru, aproape de lacul Thun, în zona Oberland din cantonul Berna. În spatele casei stăteau aliniaţi gheţarii, „ca farfuriile într-un scurgător", după o expresie a lui Charles Ferdinand Ramuz[44]. O adevărată carte poştală. Jurnalistul scria că unii martori au povestit despre un copil singuratic, care se ţinea departe de ceilalţi şi care nu se juca decât cu fratele lui mai mic. Pe când stăteau la bunicii lor, Julian şi Abel obişnuiau să facă excursii lungi cu bicicleta, în împrejurimile lacului, care durau chiar şi toată după-amiaza. Se aşezau în iarba bogată şi priveau, în josul curburii armonioase şi blânde a dealului, vaporaşele albe care brăzdau lacul, ascultau clopotele din vale punctând încet orele, cu clinchetele lor vesele care se lăsau purtate de curenţii atmosferici precum zmeii zburători.

În acea seară, totuşi, Julian se întorsese singur. Povestise plângând că fratele său făcuse cunoştinţă cu un necunoscut care se numea Sebald. Îl întâlniseră la începutul vacanţei şi plecau în fiecare zi, în secret, să se întâlnească cu el. Sebald – un adult de aproximativ 40 de ani – îi învăţa „o groază de lucruri". În acea zi, însă, fusese ciudat şi nervos. Când Julian îi spusese că Abel ascundea în buzunar doi Basler Läckerli[45], Sebald ceruse să guste şi el. „Pun pariu că Abel este răsfăţatul mămicii, nu-i aşa, Julian? Şi că tu eşti cel mai puţin iubit?" zisese el. Dar frăţiorul mai mic refuzase cu încăpăţânare să îşi împartă biscuiţii cu Sebald. „Ce facem acum?" întrebase acesta cu o voce dulceagă ce le dăduse fiori ambilor copii. Şi în timp ce Abel, căruia începuse să-i fie frică, îşi manifestase dorinţa de a

se întoarce acasă, Sebald îi ordonase fratelui său să îl lege de un copac. Băiatul se conformase, în ciuda rugăminţilor fratelui său, deoarece pe de o parte voia să îi facă pe plac adultului, iar pe de alta îi era şi frică de el. Apoi, bărbatul îi ceruse să-i bage în gură lui Abel pământ şi frunze, pentru a-l pedepsi în timp ce ei ar fi urmat să mănânce biscuiţii în faţa sa. În acel moment, Julian fugise, abandonându-şi fratele mai mic în mâinile adultului.

Imediat ce au ascultat relatarea lui Julian, bunicii şi vecinii plecaseră într-un suflet la faţa locului, dar nu mai găsiseră nici urmă de Abel sau Sebald. Corpul lui Abel a fost scuipat la suprafaţă de apele lacului, o săptămână mai târziu. La autopsie se descoperise că fusese ţinut cu capul sub apă. Cât despre misteriosul Sebald, niciuna dintre numeroasele investigaţii făcute de poliţia elveţiană nu dusese la descoperirea vreunei urme a acestuia. Nu se ştia nici măcar dacă existase cu adevărat.

La universitate, după cum relevaseră anchetele mai multor reviste de investigaţie, Hirtmann ieşise cu vreo jumătate de duzină de studente, dar avusese o singură poveste mai serioasă: cu cea care urma să îi devină soţie. Fostele sale cuceriri fuseseră hărţuite de presă, la fel ca şi foştii săi colegi de la Facultatea de Drept, iar mărturiile lor erau divergente în destul de multe privinţe. Unii îl descriau drept studentul perfect normal, alţii menţionau fascinaţia sa pentru moarte şi tot ce era macabru. Se pare că regreta că nu urmase studii de medicină, mai degrabă decât de drept, şi dovedea cunoştinţe anatomice surprinzătoare. Într-un interviu publicat de *La Tribune de Genève,* o studentă care se numea Gilliane declarase: „Era interesant şi haios, nici pe departe îngrijorător sau ameninţător. Din contră, era cineva care ştia să manipuleze oamenii prin vorbe, să îi îmbrobodească. Fascina şi prin partea întunecată pe care o afişa – felul în care se îmbrăca, gusturile lui muzicale, felul în care te privea, ştiţi…” O altă ziaristă făcuse legătura între călătoriile sale în diverse ţări limitrofe şi dispariţiile

unor tinere de acolo. Mai multe articole vorbeau despre perioada de trei ani pe care o petrecuse Hirtmann la Curtea Penală Internaţională de la Haga, unde avusese de judecat, printre alte infracţiuni, violuri, torturi şi crime comise de forţele armate – inclusiv cele ale Căştilor Albastre.

Ziegler redactase o listă neexhaustivă cu victimele „posibile" ale fostului procuror din Elveţia, dar şi din Dolomiţi, din Alpii francezi, din Bavaria şi Austria, şi notase un număr oarecare de dispariţii suspecte din Olanda, în perioada în care acesta locuise acolo. Printre ele, cea a unui bărbat de 30 de ani, un ziarist mai băgăcios care, se pare, mirosise ceva înaintea tuturor celorlalţi. Probabil singura victimă de sex masculin a elveţianului, pe lângă amantul soţiei sale. Contabilizase şi dispariţia unei turiste americane în Bermude, când Hirtmann se afla în vacanţă acolo, la doar câţiva kilometri, chiar dacă autorităţile ajunseseră la concluzia că fusese un atac al rechinilor. La vremea respectivă, presa şi poliţia îi atribuiseră vreo 40 de cazuri, întinse pe 25 de ani. Calculele lui Ziegler duceau mai degrabă spre sută. *Nici măcar una nu fusese găsită…* Hirtmann era maestru în arta dispariţiei corpurilor.

Ziegler se lăsă pe spate în fotoliu. Ascultă pentru o clipă liniştea clădirii adormite. Trecuseră optsprezece luni de când elveţianul evadase de la Institutul Wargnier. Mai ucisese el în tot acest timp? Ea ar fi pariat că da. Câte victime trebuiau adăugate listei? Se va afla vreodată?

Faţa întunecată a lui Julian Alois Hirtmann apăruse în lumina reflectoarelor după uciderea soţiei sale împreună cu amantul acesteia, judecătorul Adalbert Berger, un coleg de la Parchetul din Geneva, în casa sa de pe malul lacului Leman, în noaptea de 21 iunie 2004. Hirtmann, care obişnuia să organizeze, în vila sa, orgii frecventate de înalta societate geneveză, îl invitase în acea seară la cină pe tânărul judecător, pentru a aranja ca între gentlemeni detaliile plecării Alexiei, care voia

divorţul. La sfârşitul cinei, pe când se auzea *Kindertotenlieder* al lui Mahler, îi ameninţase cu o armă şi îi obligase să coboare în pivniţă şi să se dezbrace, apoi îi udase cu şampanie şi îi electrocutase cu un vibrator electric modificat. Poate că incidentul ar fi putut trece drept un accident tragic, ţinând cont de stilul de viaţă al cuplului, dacă nu s-ar fi declanşat din greşeală alarma casei şi poliţia n-ar fi descins înainte ca soţia elveţianului, Alexia, să-şi dea ultima suflare.

În timpul anchetei care a urmat, au fost descoperite, într-un seif de bancă, mai multe albume pline cu tăieturi din ziare, referitoare la zeci de dispariţii de femei tinere, în cinci ţări vecine. Hirtmann declarase că se interesa de cazurile respective din deformare profesională. Atunci când se dovedise că apărarea sa nu era valabilă, începuse să-i manipuleze pe psihiatri. Ca majoritatea indivizilor de seama lui, ştia foarte bine ce fel de răspunsuri aşteptau psihiatrii şi psihologii de la cineva ca el; mulţi criminali înrăiţi au devenit maeştri ai artei de a întoarce sistemul în favoarea lor. Elveţianul vorbise despre gelozia pe care o simţise când descoperise că părinţii săi îl iubeau pe fratele cel mic mult mai mult decât pe el. Despre dispreţul mamei sale la adresa lui, despre alcoolismul şi violenţa faţă de el ale tatălui, şi chiar despre gesturi deplasate şi cu substrat sexual din partea mamei sale – şi făcuse apel în mod clar la talentele sale de manipulator, despre care povestise studenta în acel interviu.

Julian Hirtmann fusese închis în mai multe spitale psihiatrice înainte să fie dus la Institutul Wargnier. Acolo unde îl întâlniseră Servaz şi Irène. Acolo unde găsise modalitatea să evadeze, cu două ierni în urmă, ajutat de un complice intern.

Ziegler se întoarse la două articole din presă. Cel intitulat *Hirtmann scrie poliţiei* şi cel care vorbea despre ancheta lui Martin de la Marsac. Cine era la originea acestei scurgeri de informaţii? Se gândi la Martin, la starea de spirit în care probabil că se

găsea. Îşi făcea griji pentru el. Vorbiseră mult după ancheta din iarna 2008-2009, ori la telefon, ori în timpul unor plimbări pe munte, iar el ajunsese să-i mărturisească trauma care îl urmărea, încă din copilărie. Ziegler considerase asta drept un mare semn de încredere, pentru că era sigură că nu vorbise cu nimeni ani întregi. În acea zi, ea hotărâse că va veghea asupra lui, în felul ei, chiar fără ca el să ştie – ca o soră, o prietenă…

Oftă. Îşi înfrânase orice impuls de a intra în calculatorul lui Martin în ultimele luni. Ultima dată când o făcuse fusese când consiliul de anchetă – comisia de disciplină a jandarmeriei – fusese sesizată de cazul ei de Direcţia naţională. La acea vreme, dăduse dovadă de aptitudini de pătrundere în calculatoarele altora, pe care ministrul Apărării le-ar fi considerat *interesante* dacă ar fi avut cunoştinţă de ele. Citise astfel raportul referitor la ea, pe care Martin îl trimisese instanţei disciplinare. Era un raport foarte favorabil, care sublinia aportul ei la anchetă şi riscurile pe care şi le asumase pentru a-l prinde pe vinovat, şi care cerea consiliului să facă dovadă de clemenţă în ceea ce o privea. Cum nu trebuia să se afle că îl citise, nici nu putuse să-i mulţumească pentru el. Consultase apoi schimburile de e-mailuri – cu mult mai puţin favorabile – ale mai multor ofiţeri superiori din jandarmerie.

Fusese tentată de mai multe ori să afle noutăţi despre Martin în acest mod – ştia cum să acceseze cele două calculatoare ale acestuia, cel de la SRPJ şi cel de acasă –, dar de fiecare dată hotărâse să nu facă nimic. Nu numai dintr-un simţ al loialităţii, ci şi pentru că nu avea chef să descopere lucruri pe care mai apoi să regrete că le-a aflat.

Toată lumea are secrete, toată lumea are ceva de ascuns şi nimeni nu este doar ce pare a fi.

Până şi ea. Voia să-i păstreze lui Martin imaginea pe care i-o lăsase: aceea a unui bărbat care ar fi putut să o seducă, dacă ar fi fost atrasă de bărbaţi, un om prins în capcana propriilor contradicţii, bântuit de trecutul său, plin de furie şi de tandreţe în

acelaşi timp, un om al cărui cel mai mic gest şi fiecare cuvânt lăsau impresia că ştia că importanţa umanităţii este suma acţiunilor fiecărui bărbat şi ale fiecărei femei în parte. Nu cunoscuse nicicând bărbat mai melancolic. Şi mai drept. Uneori, Ziegler se surprindea visând ca Martin să găsească în sfârşit pe cineva care să-i ia grijile de pe cap şi să-i aducă pacea. Dar ştia prea bine că asta nu se va întâmpla niciodată.

Bântuit – acesta era cuvântul care i se potrivea când se gândea la el.

Tastă ceva cu rapiditate şi, de data aceasta, nu mai dădu înapoi. *Este în interesul tău să faci asta.* Odată intrată, se orientă cu dexteritatea unui spărgător în întunericul unui apartament. Trecu în revistă mesageria şi îl găsi: e-mailul la care făcea referire ziaristul, cel primit de curând. Îl transmisese la Paris, la celula însărcinată cu urmărirea elveţianului:

De la: *theodor.adorno@hotmail.com*
Către: *martin. servaz@infomail. fr*

Data: 12 iunie.
Subiect: *Salutări.*

Vă amintiţi de A Patra, prima parte, domnule comandant? Bedächtig… Nicht eilen… Recht gemächlich… *Bucata care se auzea când aţi intrat în „camera" mea, în acea celebră zi de decembrie? De mult mă gândeam să vă scriu. Vă miră acest lucru? Mă veţi crede cu uşurinţă dacă vă voi spune că am fost foarte ocupat în ultima vreme. Libertatea, ca şi sănătatea, nu e apreciată cu adevărat decât când suntem lipsiţi de ea pentru mult timp.*

Dar nu vreau să vă mai deranjez, Martin. (Îmi permiteţi să vă spun Martin?) Eu însumi am oroare să mă deranjeze cineva. O să vă trimit veşti în curând. Mă îndoiesc că vor fi pe gustul dumneavoastră – dar sunt sigur că vă vor interesa.

Cu prietenie,
JH

Citi, apoi mai citi o dată. Să simtă cum se pătrunde de cuvintele acelea. Închise ochii, cu pleoapele strânse, se concentră. Îi deschise la loc. Apoi citi rapid şi conţinutul e-mailurilor pe care le schimbase Martin cu celula pariziană şi tresări: era posibil ca Hirtmann să fi fost văzut pe autostrada Paris-Toulouse, cu motocicleta. Era şi un fişier ataşat, iar Ziegler se grăbi să îl deschidă. Imaginea tremurată, cam neclară, a unei camere video de la o staţie de taxare… Un tip înalt, cu cască, pe o motocicletă Suzuki. Se aplecase ca să plătească şi întinsese mâna cu mănuşă spre ghişeu, cu faţa imposibil de văzut sub cască. Îi urmă o altă imagine. *Un bărbat înalt, blond, cu bărbuţă şi cu ochelari de soare, plătind la casa unui minimarket.* Geaca era identică, cu un vultur cusut pe spate şi un mic drapel american pe mâneca dreaptă. Ziegler simţi cum i se face pielea de găină. Hirtmann sau nu? Era ceva familiar în gestul său, în forma feţei… Dar nu se putea încrede în dorinţa ei arzătoare de a-l identifica, care putea să o ducă la concluzii pripite.

Hirtmann la Toulouse…

Se revăzu, împreună cu Martin, în acea celulă a Unităţii A, unitatea ultrasecurizată în care erau închişi rezidenţii cei mai periculoşi ai Institutului Wargnier. Asistase la întâlnire sau cel puţin la începutul acesteia, înainte ca Hirtmann să ceară să rămână între patru ochi cu Martin. Se întâmplase ceva în acea zi. Simţise asta. Venise pe neanunţate, dar toţi o simţiseră: între ucigaşul în serie şi poliţist se formase un soi de conexiune – ca între doi campioni la şah sau ca două monumente literare care se „miros” şi se recunosc reciproc. Ce şi-au zis oare, odată ce au rămas singuri? Martin nu fusese prea vorbăreţ pe subiectul acesta. Irène îşi amintea cum, la intrarea în celula de 12 metri pătraţi, cei doi bărbaţi începuseră imediat să discute pe tema muzicii care se auzea în acea zi din CD-player:

Mahler – cel puţin după spusele lui Martin, pentru că Ziegler era incapabilă să facă diferenţa între Mozart şi Beethoven. Era ca şi cum asista la un meci de box de categoria grea între doi adversari care se respectă. Şi nimeni din jurul ringului nu era conştient de micimea sa şi de faptul că este doar un spectator.

Vă voi trimite în curând noutăţi. Mă îndoiesc că vor fi pe gustul dumneavoastră, dar sunt sigur că le veţi găsi interesante.

Un fior. Ceva era pe punctul de a se petrece. Ceva extrem de neplăcut. Ziegler închise calculatorul şi se ridică. Intră în dormitor şi se dezbrăcă, dar rotiţele creierului continuau să i se învârtă.

Intermezzo 2

Hotărâre

Avusese o copilărie.

Avusese o viaţă plină de evenimente vesele şi triste, o viaţă cu adevărat bogată, o viaţă ca un concurs de patinaj artistic, cu figuri impuse şi libere. Mai ales la figurile libere era cea mai bună. O viaţă ca milioane altele.

Memoria sa era ca toate celelalte: un album plin cu fotografii îngălbenite sau o înşiruire de mici bucăţele săltăreţe de film, în format de Super 8 milimetri, aranjate în cutii rotunde, din plastic.

O fetiţă blondă, încântătoare, care construia castele de nisip pe o plajă. O preadolescentă mai frumoasă şi mai tulburătoare decât altele, ale cărei bucle, priviri învăluitoare şi forme precoce îi zăpăceau pe unii bărbaţi adulţi, prieteni cu părinţii ei, care trebuiau să facă eforturi pentru a-i ignora genunchii bronzaţi, şoldurile şi strălucirea pufoasă a pielii sale. O puştoaică şmecheră şi inteligentă, de care tatăl ei era foarte mândru. O studentă care îl întâlnise pe bărbatul vieţii sale, un tânăr sclipitor şi trist, cu gura mare şi un zâmbet irezistibil, care îi vorbea despre cartea pe care o scria, înainte să devină conştientă de povara pe care o purta bărbatul vieţii sale – o povară care nu-şi va slăbi nicicând strânsoarea – şi de faptul că ea nu va putea să facă nimic împotriva fantomelor.

Şi apoi, ea trădase…

Nu exista alt cuvânt pentru asta. Îi veni să plângă. *Trădare.* Nimic mai dureros, mai înfiorător, mai detestabil decât acest cuvânt. Şi pentru victimă, şi pentru trădător. Sau, în cazul de faţă, pentru *trădătoare…* Se culcă cu genunchii la piept pe pământul gol şi tare al mormântului său, în întuneric. Urma oare să moară? O pedepsea oare Dumnezeu prin intermediul acestui bolnav de la etaj? Lunile acestea de infern – erau preţul plătit

pentru trădarea ei? Merita oare ceea ce i se întâmpla? Merita oare cineva, oricine, de pe faţa pământului ceea ce trăia ea acum? Ea n-ar fi aplicat o asemenea pedeapsă nici celui mai mare duşman al său…

Se gândi la bărbatul care trăia acolo, chiar deasupra, care *trăia,* el, spre deosebire de ea. Care pleca şi venea din lumea viilor în timp ce pe ea o ţinea în anticamera morţii. Deodată, o cuprinse un frig ca de gheaţă. Dacă nu se va sătura *niciodată?* Cât va putea dura asta? Luni? Ani? Decenii? PÂNĂ LA MOARTEA LUI? *Şi cât timp mai avea ea înainte să ajungă nebună, complet ţicnită, dusă, lunatică?* Simţea deja primele semne ale nebuniei. Uneori, izbucnea în râs fără niciun motiv evident, un râs pe care nu şi-l putea controla. Alteori recita de sute de ori: „Ochii-albaştri merg în rai, ochii gri în paradis, ochii verzi merg în infern, ochii negri-n purgatoriu”[46]. Trebuia să admită că avea momente când mintea îi fugea total aiurea. Sau când realitatea dispărea în spatele unui ecran de fantasme, o proiecţie mintală delirantă pe ecran lat. Bine aţi venit la proiecţia specială de sâmbătă! Emoţie şi lacrimi garantate. Pregătiţi-vă batistele. Pe lângă mine, Fellini şi Spielberg n-au niciun pic de imaginaţie.

Avea să înnebunească…

Gândul acesta evident o îngrozea. Ca şi ideea că nu se va sfârşi niciodată. Că el nu se va opri niciodată. Că ea va îmbătrâni în acest mormânt, în timp ce el va îmbătrâni acolo, deasupra. Erau cam de aceeaşi vârstă… Nu! Orice, numai asta nu! Avu impresia că se sufocă, că se frânge, că urmează să-şi piardă cunoştinţa. *Nu-nu-nu-nu-asta-nu!* Şi deodată se simţi cu totul rece pe dinăuntru. Pentru că tocmai zărise ieşirea, acolo, drept în faţa ei. Nu avea de ales. Nu va ieşi niciodată de aici *vie.*

Trebuia deci să găsească o modalitate să moară.

Îşi analiză acest gând pe toate feţele. Aşa cum ar fi examinat un fluturaş sau o insectă.

Să moară…

Da. Nu mai avea de ales. Până acum îşi făcuse iluzii, refuzase să accepte evidenţa.

Ar fi putut deja să o facă: atunci când crezuse că evadează, dar fusese doar un plan de-al lui, care se prefăcuse că doarme, pentru a se putea juca mai bine cu ea apoi, în pădure. Cu siguranţă ar fi putut găsi o modalitate să o termine cu toate, dacă ar fi fost hotărâtă, în acele momente. Dar atunci ea nu se gândise decât să fugă, să scape cu viaţă.

Mai fuseseră şi altele înaintea ei? Îşi pusese de multe ori întrebarea asta şi era sigură că da. Ea era doar ultima dintr-o lungă serie: dispozitivul lui era prea bine lucrat, cu niciun amănunt lăsat la voia întâmplării – o capodoperă.

Dintr-odată, cu o claritate ce îi îngheţă sângele în vene, văzu soluţia.

Nu avea nicio modalitate să se sinucidă. *Trebuia, deci, să îl facă pe el să o omoare.*

Asta era tot. Simţi un val brusc de entuziasm, pe cât de nepotrivit, pe atât de trecător, ca un matematician care tocmai a găsit soluţia unei ecuaţii deosebit de complexe. Apoi văzu şi dificultăţile, şi entuziasmul i se risipi.

Totuşi, avea un avantaj asupra lui: ea avea timp.

Timp de construit ipoteze, timp de reflecţie, timpul să înnebunească, dar şi să i se dedice strategiei sale. De fapt, era singura resursă de care dispunea la discreţie: timpul.

Şi încetişor, în întunericul aproape total al închisorii sale, străpuns doar de subţirea rază de lumină de sub vizor, începu să elaboreze ceea ce se numeşte, în mod normal, un plan.

Marţi

23

Insomnie

Razele lunii intrau pe uşa din sticlă, deschisă, şi se răspândeau peste tot. Dacă-şi ridica privirea şi se întorcea spre stânga, îi putea vedea reflexia întoarsă de lac. Dincolo de balconul dormitorului, auzea apa mângâind malul, cu un zgomot uşor, ca şi cum ai şifona o stofă.

Corpul lui Marianne era lipit de al lui, moale şi cald. Un corp alături de al său, o prezenţă străină în pat, acest lucru nu se mai întâmplase de luni bune. Coapsa ei pe a lui, sânii ei goi pe pieptul său şi braţul acesta care îl încolăcea cu încredere. O şuviţă de păr blond şi fin îi gâdila bărbia. Ea respira cu regularitate şi el nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu o trezească. Ce lucru ciudat şi respiraţia asta: nu e nimic mai intim decât o persoană care doarme şi respiră alături de tine.

Pe fereastră se putea zări, de partea cealaltă a lacului, masa întunecată a acestui pinten stâncos, botezat „Muntele” de oamenii locului. Luna se găsea chiar deasupra, încovoiată. Ploaia se oprise. Cerul era plin de stele, iar pădurea de dedesubt, neagră şi nemişcată.

— Nu dormi?

Întoarse capul. Faţa lui Marianne în lumina Lunii, cu ochii ei limpezi, curioşi, cu sclipiri de oglindă.

— Dar tu?

— Mmm. Cred că am visat… Un vis ciudat… Nici plăcut, nici neplăcut…

Se uită la ea. Părea să nu vrea să spună mai multe. Un gând îi trecu fugar prin minte şi dispăru imediat, când se întrebă pe cine visase: Hugo, Bokha, Francis – sau pe el? O pasăre de noapte scoase un ţipăt lung şi bizar, undeva departe, în pădure.

— L-am visat pe Mathieu, zise ea într-un sfârşit.

Bokha… Înainte ca Servaz să poată spune ceva, Marianne se ridică şi intră la baie. O auzi cum urinează, prin uşa întredeschisă, apoi cum deschide un dulap. Se întrebă dacă nu cumva căuta un alt prezervativ. Ce trebuia să creadă despre faptul că avusese prezervative la îndemână? Era pentru prima oară când ei folosiseră aşa ceva şi lui i se păruse ciudat. Dar faptul că venise fără să aibă vreunul la el îl făcuse să se simtă mulţumit. Se uită la radioul cu ceas: 2:13. Se gândi pentru o clipă că ar trebui să facă într-un fel să le numere până data viitoare – dacă urma să fie o dată viitoare – apoi se simţi ruşinat de gândul acesta.

La întoarcerea în cameră, Marianne luă o ţigară de pe noptieră şi o aprinse înainte să se lungească la loc, lângă el. Trase două fumuri, apoi i-o puse lui între buze.

— Ai vreo idee ce… facem aici? întrebă ea.

— Dar mi se pare destul de evident, încercă el să glumească.

— Nu mă refeream la sex.

— Ştiu.

Îl mângâie între coapse.

— Vreau să zic că… n-am nici cea mai vagă idee, adăugă ea. Nu vreau… să te fac să suferi a doua oară, Martin.

La drept vorbind, sexul lui Servaz nu se gândea nici la suferinţă, nici la toţi anii care îi trebuiseră să o poată uita, să o scoată din viaţa lui. Nu-i păsa de nimic din toate acestea şi se întări imediat. Ea trase cearşaful şi se lungi deasupra lui. Îşi frecă abdomenul dinainte înapoi, apăsându-l într-un mod extraordinar de plăcut. Îl sărută iar. Apoi îşi depărtă faţa de a lui şi îşi reluă mişcarea de frecare, intimă şi mătăsoasă, privindu-l intens; Marianne avea pupilele dilatate şi un zâmbet pe buzele uscate, iar Servaz se întrebă dacă nu luase ceva când fusese la baie.

Ea se aplecă şi îl muşcă brusc de buza inferioară, până la sânge; durerea îl făcu să tresară şi imediat simţi gustul ca de aramă al sângelui în gură. Ea îi

strânse cu putere capul între palme, aproape strivindu-i urechile, în timp ce el îi frământa spatele şi îi sugea un mamelon erect ca un boboc înflorit. Îi simţea du-te-vino-ul moale şi umed de deasupra sexului său. Într-un sfârşit, ea se ridică, îşi prinse degetele de el şi scoase un geamăt neobişnuit în momentul în care îl înfipse în ea, călărindu-l. Exact în aceeaşi clipă, el îşi aduse aminte că era poziţia ei preferată, pe vremuri, iar pentru o fracţiune de secundă în care ar fi putut strica totul, simţi muşcătura tristeţii în piept. O tristeţe devastatoare.

Poate să fi fost din cauza nopţii, poate dintr-a lunii sau a orei, dar se dezlănţuită într-un mod care îi goli şi îi răvăşi deopotrivă. Când ea se duse din nou la baie, el îşi atinse cu degetele buza lovită. Îl zgâriase pe spate şi îl muşcase de umăr. Simţea încă foc pe sub piele, arsura mângâierilor ei – şi zâmbi, cu gravitate, a victorie. Cu gravitate, pentru că ştia că victoria era doar provizorie. Dar era o victorie? Sau doar o recădere? Cum ar fi trebuit să privească povestea asta? Se întrebă din nou dacă Marianne luase ceva înainte de a face dragoste. Starea lui de rău se agrava. Cine era femeia din patul său? Nu cea pe care o cunoscuse…

Marianne se întoarse în dormitor şi se aruncă pe pat. Apoi îl sărută cu o tandreţe pe care nu i-o mai arătase de la începutul întâlnirii lor. Vocea îi era mai răguşită şi mai gravă decât de obicei când se rostogoli pe o parte.

— Ar trebui să ai grijă, toate persoanele de care mă ataşez o sfârşesc prost.

O privi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ce ai auzit…

— Despre ce vorbeşti?

— Toţi cei pe care îi iubesc o sfârşesc prost, repetă ea. Tu, cu ceea ce s-a întâmplat pe vremuri… Mathieu… Hugo…

El simţi că o colonie de furnici îi ronţăia stomacul.

— Fals. Îl uiţi pe Francis. Nu s-ar zice că o duce prea rău.

— Ce ştii tu despre viaţa lui Francis?

— Nimic, doar că te-a lăsat baltă, la puţin timp după ce m-ai părăsit pentru el.

Ea îl privi cu atenţie, căutând reproşul.

— Aşa crezi tu. Aşa crede toată lumea. În realitate, eu sunt cea care a spus prima „stop”. Apoi, el a spus la toată lumea că el pusese punct relaţiei noastre, că fusese decizia *lui.*

Servaz o privi mirat.

— Şi nu e adevărat?

— I-am lăsat un bilet într-o zi, după ce ne certaserăm pentru a nu ştiu câta oară, în care îi spuneam că mă opream acolo.

— Atunci, de ce nu ai vrut să restabileşti adevărul?

— Ce importanţă avea? îl ştii pe Francis… Totul trebuie să se învârtă mereu în jurul persoanei lui…

Un punct pentru ea. Aşa cum îl privea acum, Servaz regăsea în ochii ei privirea lui Marianne de odinioară, făcută din atenţie, perspicacitate şi tandreţe.

— Ştii… când s-a sinucis tatăl tău nu m-a mirat… Era ca şi cum aş fi ştiut tot ce urma să i se întâmple, toată vinovăţia aceea pe care o duceai pe umerii tăi, ca şi cum acest lucru avusese loc deja… Era scris undeva…

— *Ducunt volentem fata, nolentem trahunt*[47] al lui Seneca, comentă el cu un glas sumbru.

— Tu cu latinii tăi. Vezi, din cauza asta am plecat… Credeai că te-am părăsit pentru Francis? Te-am părăsit pentru că erai mereu în altă parte. Pierdut, bântuit de amintirile tale, de furia şi de vinovăţia ta… Când eram cu tine, mă simţeam de parcă te-aş fi împărţit cu nişte fantome, nu ştiam niciodată când erai cu mine şi când…

— Chiar e nevoie să vorbim despre asta acum? zise el.

— Dar când? Bineînţeles, am descoperit abia apoi ceea ce voia Francis, continuă ea. Când am înţeles că nu pe mine, ci *pe tine* te voia, să te rănească prin mine, l-am părăsit… Voia să te bată pe terenul tău, să îţi arate care era mai puternic dintre voi doi… Nu am fost decât o miză între voi, un câmp de bătaie. Afurisita voastră de rivalitate, duelul vostru la distanţă, cu Marianne la mijloc. Ca un trofeu. Îţi dai seama? Cel mai bun prieten al tău. Alter ego-ul tău, fratele… Eraţi de nedespărţit şi, în tot acest timp, el nu avusese decât o idee în minte, şi anume să îţi ia ceea ce îţi era cel mai drag pe lume.

Simţea cum îi arde creierul şi nu-şi dorea decât să poată fugi, ca să nu mai audă nimic. I se făcu, dintr-odată, greaţă.

— Tipic pentru Francis, continuă ea, sclipitor, amuzant, dar în străfundul sufletului plin de ranchiună şi de gelozie. Nu se place nici pe el. Nu-şi place chipul văzut în oglindă. Îi place doar un singur lucru. Să-i umilească pe alţii, să iasă învingător din orice luptă. Cel mai bun prieten al tău… Ştii ce mi-a zis odată? *Că meritam ceva mai bun decât tine…* Ştii că era invidios pe talentul tău de scriitor? Francis Van Acker n-are niciun talent autentic, în afară de cel de a-i manipula pe ceilalţi.

Se abţinu cu greu să îi pună mâna căluş peste gură.

— Şi apoi a apărut Mathieu. Bokha, cum îi ziceaţi voi… Oh, nu era atât de sclipitor ca voi doi. Nu. Dar avea picioarele pe pământ, era solid, de încredere, şi un strateg mult mai fin şi mai isteţ decât puteaţi să bănuiţi voi, cu ego-urile voastre nemăsurate. Şi avea acea forţă interioară… Şi mai ales acea bunătate. Mathieu era forţa, răbdarea şi bunătatea, în timp ce tu erai furia, iar Francis duplicitatea. L-am iubit pe Mathieu. La fel cum v-am iubit pe amândoi. Nu cu aceeaşi pasiune devoratoare. Nu cu aceeaşi flacără… dar poate că mai profund. Ceva ce nici tu, nici Francis nu veţi putea înţelege vreodată. Iar azi e Hugo. E tot ce mi-a rămas, Martin. Nu mi-l lua.

Servaz simţi cum îl cuprinde oboseala. Dispăruse toată excitaţia nopţii. Toată bucuria, toată lipsa de griji erau acum ca o şampanie răsuflată.

— Îl cunoşti pe Paul Lacaze? întrebă el ca să schimbe subiectul.

Marianne ezită pentru o clipă.

— Ce legătură are Paul cu toate astea?

Se întrebă ce ar fi putut să-i spună. Nu-i putea povesti ceea ce descoperise.

— Tu cunoşti pe toată lumea din Marsac. Ce ştii despre el?

Îl cercetă cu atenţie, în lumina lunii. Înţelesese că avea o legătură cu ancheta în curs – deci cu Hugo.

— Ambiţios. Foarte. Provocator. Un viitor politic deja bătut în cuie la nivel naţional. Nevastă-sa are cancer.

Se uită din nou la faţa lui.

— Dar ştii deja toate astea, trase ea concluzia după ce îl privi. De ce te interesează?

— Îmi pare rău. Nu pot spune nimic acum. Ceea ce mă interesează nu e ceea ce ştie toată lumea, ci ceea ce ştii tu, ceva ce alţii nu cunosc.

— De ce vrei tu ca eu să ştiu lucruri de care alţii nu au habar?

— Pentru că asta mi-ar permite, poate, să-i dovedesc nevinovăţia fiului tău.

★★★

Bine ascunsă sub cearşaf, Margot nu dormea. O împiedicau gândurile îngrijorate. Nu se putea împiedica să se gândească, iar şi iar, la conversaţia enigmatică pe care Elias şi cu ea o surprinseseră în labirint. Încerca să-şi amintească fiecare cuvânt auzit şi să îl decripteze. Ce voise să spună Virginie când declarase că, dacă va fi necesar, *îl va ajuta pe tatăl ei să înţeleagă?* Exista în fraza asta o ameninţare nerostită care o înfiora. Simţise cu claritate existenţa unui pericol. Crezuse că-i cunoştea, crezuse că erau doar cei mai sclipitori patru tipi din liceu: Hugo, David, Virginie şi Sarah… Dar în această noapte descoperise ceva ce încă o tulbura. O umbră, un sentiment. Vag, dar

insistent. Era acolo, nespus, dar prezent în mijlocul tuturor cuvintelor. Şi apoi, fusese şi fraza asta din gura lui David:

Trebuie să convocam de urgenţă Cercul.

Cercul… Care Cerc?… Chiar şi doar acest cuvânt avea o aură de mister, ceva enigmatic. Tastă un SMS pentru Elias:

Au vorbit despre Cerc. Ce este asta?

Pe când se întreba dacă deja dormea sau dacă îi va răspunde, smartphone-ul începu să cânte ca o harpă, ecranul i se aprinse chiar lângă faţa ei, sub cearşaf, iar fata tresări cu toate că asta aştepta.

Nici cea mai mică idee. Important?

Aşa cred.

Aşteptă din nou un răspuns, după ce se încumetă să arunce un ochi în afara cearşafului, ca să verifice dacă Lucie dormea. Nu era niciun pericol, sforăiturile acesteia ar fi putut folosi drept trucaje sonore la un film catastrofic despre marele cutremur de pământ din Los Angeles.

În cazul acesta, de aici trebuie să începem.

Cum să facem?

Spuneau ceva de o şedinţă a Cercului pe 17. N-o să-i scăpăm din ochi.

OK. Şi până atunci?

Continuăm supravegherea. Fii atentă. Te-au zărit.

Încă o dată, simţi că i se face rău citind ultima frază. Şi-o aminti pe aceea a lui Sarah: „Trebuie să nu o scăpăm din ochi, nu o simt pe fata asta”. Tocmai se pregătea să răspundă: „În regulă, vorbim mâine”, când aparatul îi vibră din nou, anunţând un ultim mesaj:

Să fii al naibii de prudentă. Serios. Dacă vinovatul e printre ei, e nasol. Noapte bună.

Margot rămase îndelung în contemplarea frazei înscrise pe ecranul luminos. Apoi închise aparatul şi îl puse pe noptieră. După care făcu un lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată: se duse să încuie uşa camerei.

24

Izvorul

Era 7:30 dimineaţa şi Zlatan Jovanovic îi privea pe ceilalţi consumatori de la cafeneaua Richelieu în timp ce îşi termina cafeaua cu lapte şi croasantul, iar Bruce Springsteen cânta *Hungry Heart* în bătrânul tonomat. Jovanovic povestea oricui voia să-l asculte că era capabil să recunoască dintr-o privire un soţ adulterin, un portărel, o soţie nestatornică, un poliţai, un hoţ mărunt sau un dealer de droguri. Clientul acela la vreo 50 de ani de la bar, de exemplu, cu cei doi colegi mai tineri îmbrăcaţi la costum. Tocmai primise un mesaj şi afişa un rânjet larg, pe toată faţa. Niciun mesaj de serviciu sau de la o nevastă cu vechime nu putea provoca un asemenea zâmbet pe faţa unui bărbat. Or, verigheta de la mână era veche. Zlatan ar fi putut paria – la modul la care, după asta, s-a ridicat şi s-a uitat de sus la cei doi vecini ai săi, cu un aer superior, de cuceritor – că amanta lui era cu mult mai tânără decât el şi arăta cam beton. Jovanovic mai luă o gură de cafea, îşi şterse buza superioară şi îşi mută toată atenţia asupra tipului. Tocmai tasta un răspuns rapid. *Priceput,* îşi spuse. Bipul dublu al unui SMS răsună în sală peste mai puţin de un minut. Hmm, părea să meargă ca pe roate treaba… Apoi zări sclipirea scurtă de iritare din ochii bărbatului şi felul în care începu să îşi roadă unghiile. Oh, oh! Domnişoara se hotărâse să treacă la etapa următoare? Poate că îl presa să îşi părăsească soţia. Iar omuleţul nu părea să intenţioneze aşa ceva… Mereu aceeaşi poveste: contrar prejudecăţii generale, 70% din divorţuri se produceau din vina soţiei, nu a soţului. Bărbaţii erau mai laşi. Jovanovic ridică din umeri, puse cinci euro pe masă şi se scula în picioare. Nu era treaba lui. Dar nici nu era exclus ca, într-una din zilele următoare, soţia acestui neică

nimeni să apară în cabinetul său. Marsac era un oraş mic.

Îl salută pe barman, trecu strada şi pătrunse într-o clădire zugrăvită în galben, de pe trotuarul de vizavi. La intrare avea o singură plăcuţă, din metal aurit, şi anume a sa: „Z. *JOVANOVIC, AGENŢIE DE DETECTIVI PRIVAŢI. FILAJE/SUPRAVEGHERI/ANCHETE. LA DISPOZIŢIA DV. 24/24 ŞI 7/7. ÎNREGISTRATĂ LA PREFECTURĂ.* Pluralul „detectivi" era o exagerare nevinovată: Jovanovic era singurul membru al cabinetului, avea doar o secretară care venea două zile pe săptămână ca să facă un pic de ordine în dezastrul lui. Iar panoul cel mare, de pe uşa de la etajul al treilea, era mai explicit: ANCHETE PENTRU CONCURENŢĂ NELOIALĂ, ADMINISTRAREA PROBELOR, CERCETĂRI ÎN CAZURI DE FURT DE CLIENŢI, CONTROLAREA CONCEDIILOR MEDICALE, VERIFICĂRI DE CV-URI, ANCHETE DE SOLVABILITATE, VERIFICAREA AUTENTICITĂŢII DOCUMENTELOR, CĂUTĂRI DE PERSOANE DISPĂRUTE, FURTURI LA LOCUL DE MUNCĂ, DETECTAREA DISPOZITIVELOR DE ASCULTARE LA DISTANŢĂ, AUDIT ÎN DOMENIUL SIGURANŢEI, VERIFICAREA ACTIVITĂŢILOR PARTENERILOR DE VIAŢĂ, CERCETĂRI DE SUSPICIUNI DE INFIDELITATE, ANTURAJUL FRECVENTAT DE COPIII DVS., TARIFE CALCULATE ÎN FUNCŢIE DE COMPLEXITATEA INVESTIGAŢIILOR ŞI BAZATE PE IMPLICAREA UMANĂ, TEHNICĂ ŞI LOGISTICĂ A ECHIPELOR NOASTRE. RESPECTĂM SECRETUL PROFESIONAL (ART. 226-13 DIN NOUL COD PENAL), OPERĂM ÎN FRANŢA ŞI ÎN STRĂINĂTATE PRIN REŢEAUA NOASTRĂ DE AGENŢII PARTENERE, RAPOARTELE NOASTRE POT FI FOLOSITE LA TRIBUNAL, DETECTIVII NOŞTRI SUNT

AUTORIZATI DE PREFECTURĂ. Jumătate din informaţiile acestea erau false, dar Zlatan Jovanovic era sigur că nici măcar un singur vizitator n-a citit afişul până la capăt. Şi cu siguranţă că o bună parte din activităţile lui nu ar fi obţinut niciodată autorizaţia prefecturii.

Persoana cu care avea întâlnire era deja acolo, în capul scărilor, iar Zlatan îi strânse mâna, în timp ce îşi trăgea răsuflarea. Băgă cheia în broască şi împinse în uşă cu o uşoară lovitură de umăr. Apartamentul minuscul care îi servea drept cabinet mirosea a închis, a scrum de ţigară şi a praf. Zlatan se duse direct către camera din spate, o cameră la fel de ternă şi de cenuşie ca şi el.

— Unde îţi sunt echipele, Zlatan? întrebă vocea din spatele lui pe un ton ironic. Ascunse în debara, printre mături?

Jovanovic nu ridică mănuşa. Până acum, detectivul îi satisfăcuse întotdeauna cererile, cu sau fără echipe, iar asta era tot ceea ce conta, ştia sigur. De altfel, avea un asociat, chiar dacă acesta nu punea niciodată piciorul în cabinet.

Îşi aprinse o ţigară fără filtru, fără a se sinchisi de persoana din faţa sa, mută un vraf de hârtii de lângă calculator şi sfârşi prin a găsi ceea ce căuta: un carneţel cu spiră.

Această unealtă l-ar fi făcut să zâmbească pe unicul său asociat, care nu folosea nici carnete, nici creioane, şi care lucra exclusiv de la domiciliu: un informatician pe care Zlatan îl recrutase cu un an înainte. Acesta era domeniul în care se găseau acum activităţile agenţiei. Cele mai multe erau la limita legalităţii, dar şi cele mai profitabile în acelaşi timp: furt masiv de date electronice, citirea mesageriilor private, piraterie informatică, spionarea telefoanelor mobile, urmăriri ale conexiunilor pe internet… Domeniul în care cabinetul făcea acum cea mai mare parte din cifra de afaceri. Zlatan înţelesese repede că firmele au mijloace financiare superioare persoanelor fizice şi că trebuia să subcontracteze aceste sarcini cuiva cu competenţe care lui îi

lipseau. Trase din ţigară, în timp ce o asculta cu atenţie pe persoana din faţa sa, care îi povestea ce dorea. De data asta, era ceva mai mult decât un simplu flirt cu infracţiunea. Când clientul termină, Zlatan scoase un fluierat lunguţ.

— E posibil să am omul care vă trebuie, zise el într-un sfârşit, dar nu ştiu dacă va accepta aşa ceva. Va trebui să folosiţi… multă putere de convingere.

— Banii nu sunt o problemă. În schimb, nu vreau absolut nimic în scris.

— Asta e de la sine înţeles. Toate informaţiile pe care le doriţi vor fi puse pe un stick USB şi nu se va face nicio copie. Numele dumneavoastră nu va fi menţionat nicăieri. Niciun raport, nicio factură, nicio notiţă, nicio urmă…

— Întotdeauna rămân urme. Computerele au această tendinţă supărătoare de a lăsa urme.

Jovanovic scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse sudoarea care îi curgea pe ceafă. Nu exista niciun aparat de aer condiţionat care să lupte cu căldura deja sufocantă care domnea în cabinet.

— Computerul din acest cabinet nu e folosit decât pentru hârţogăraia obişnuită şi pentru nimic altceva, zise el. E la fel de virgin ca un funduleţ evanghelic. Toate treburile confidenţiale sunt procesate în altă parte şi nimeni în afară de mine nu ştie unde anume. Iar persoana care mă asistă e gata să distrugă totul la cel mai mic semn de la mine.

Clientul păru mulţumit de răspuns.

★ ★ ★

Pe Servaz îl trezi o rază de soare. Deschise ochii şi se întinse. Privi prin camera luminată de o nouă zi. Pereţii de culoarea ciocolatei, mobilierul deschis la culoare şi draperiile grele, de un gri deschis. Lămpi şi bibelouri pretutindeni. Două secunde de dezorientare totală.

Apoi intră Marianne, îmbrăcată cu pijamaua ei scurtă din satin albastru şi cu o tavă în mână. Servaz căscă. Era hămesit. Cam ca un tigru. Luă o tartină şi o înmuie în bolul cu cafea, apoi dădu peste cap, dintr-o înghiţitură, un pahar plin cu suc de

portocale. Îl privi cum mănâncă în tăcere, cu un zâmbet uşor pe buze. Când termină, depuse tava pe covoraşul de lângă pat, gros şi cu fir ondulat, în culoarea nisipului.

— Ai o ţigară? zise el.

Îşi lăsase pachetul în haine. Ea îşi luă pachetul de pe noptieră, îi întinse o ţigară şi i-o aprinse. În clipa următoare, îi cuprinse mâna liberă cu a sa. După somn, degetele lui Marianne erau calde şi moi.

— Tu te-ai gândit la ceea ce s-a petrecut azi-noapte?

— Dar tu?

— Nu, dar mi-ar plăcea să continue…

El nu spuse nimic. Nu era sigur de ceea ce i-ar fi plăcut lui.

— Eşti încordat, zise ea, cu o mână pe pieptul lui. Ce este? E din cauza mea? Ce ţi-am zis despre tine şi despre Francis?

— Nu.

— Atunci?

Servaz ezită. Ar fi trebuit să-i vorbească despre asta? De ce nu? Îi povesti despre e-mailul pe care îl primise. Şi despre imaginea camerei video de pe autostradă. Îi spuse că e vorba doar de un bărbat care evadase, un tip care încercase să îl contacteze.

— Se întâmplă ceva, zise el. Nu ştiu exact ce anume… Mă simt de parcă m-ar observa cineva. Am senzaţia că… cineva îmi urmăreşte toate faptele şi gesturile, că îmi cunoaşte toate deplasările, ba chiar le anticipează… ca şi cum… Ştiu că pare absurd… ca şi cum mi-ar cunoaşte gândurile.

— Chiar că pare absurd.

— Ştii, e ca atunci când joci şah cu cineva mult mai bun decât tine şi ştii că, orice ai face, el îţi cunoaşte deja următoarea mişcare… ca şi cum… ca şi cum ar fi înăuntrul capului tău.

— Există vreo legătură cu cazul lui Claire?

Se gândi din nou la CD-ul găsit în combina stereo.

— Nu ştiu… Bărbatul acesta a evadat dintr-un spital psihiatric în iarna de acum doi ani.

— Este acel elveţian despre care s-a scris în ziare, nu-i aşa?

— Îhîm.

— Crezi că… *s-a întors?*

— Poate… Chiar nu ştiu ce să cred. Sau poate că sunt doar eu de vină… Ai dreptate, probabil că devin paranoic. Şi totuşi, simt ceva… Un plan, o schiţă, o strategie care mă priveşte cumva. Ca şi cum aş fi marioneta lui. E de ajuns să înmulţească numărul provocărilor, un e-mail ici, un semn colo, ca să reacţionez în cutare sau cutare mod.

— Din cauza asta m-ai întrebat dacă nu am văzut pe cineva dând târcoale casei, în seara aceea?

Încuviinţă. Văzu sclipirea din ochii lui Marianne. Ştiu la ce se gândea: că vechii demoni se întorseseră.

— Ar trebui să fii atent, Martin.

— Crezi că încep să o iau razna? întrebă el.

— S-a întâmplat ceva ciudat în noaptea asta…

— Ciudat în ce sens?

O văzu cum încearcă să-şi adune ideile, cu un rid vertical apărut între sprâncene.

— După ce… am făcut dragoste a doua oară. În sfârşit, adormiseşi, şi eu, după conversaţia noastră, nu mai reuşeam să adorm. Cât să fi fost? Vreo 3 dimineaţa? M-am sculat din pat, am luat pachetul de ţigări şi m-am dus să fumez una pe balcon.

Martin nu zise nimic, în aşteptarea urmării.

— Am văzut o umbră… aproape de lac. Nu sunt sigură, dar mi s-a părut că era cineva în spatele copacilor din grădină. A luat-o de-a lungul malului şi a dispărut în pădure. Pe moment, m-am gândit că ar fi putut fi un animal: o căprioară sau un mistreţ… Dar acum, că mă gândesc mai bine, nu mai cred asta, nu. *Era cu siguranţă cineva.*

O privi tăcut. Se întorsese. Sentimentul acela care îl paraliza, că un scriitor scria paginile acestei poveşti în locul său, că nu era decât un personaj şi că autorul prefera să rămână în umbră, dar pe-aproape, făcând alegeri şi decizând mersul fiecărui episod. Două povestiri independente: uciderea lui

Claire Diemar pe de o parte, întoarcerea lui Hirtmann pe de alta. Doar dacă… Îşi aruncă picioarele afară din pat şi se ridică. Îşi înşfăcă pantalonii de pe scaun, chiloţii, apoi ieşi pe balcon în picioarele goale.

— Arată-mi! strigă el prin uşa de sticlă. Umbra aceea, de azi-noapte, unde ai văzut-o?

Marianne ieşi şi ea în lumina soarelui şi îi arătă cu degetul în josul pantei, pe dreapta, la marginea apei, a peluzei şi a pădurii.

— Acolo.

Intră din nou în cameră, îşi luă cămaşa şi coborî la parter, după care traversă terasa de lângă lac şi o luă pe trepte, spre grădina în pantă, aflată între copaci şi tufişuri. Se făcuse cald deja. Soarele uscase vegetaţia, iar lacul strălucea ca o placă din metal sub razele lui. Un bâzâit îi atrase atenţia. O ambarcaţiune tocmai pleca de pe ponton, la 100 de metri distanţă, şi un schior apăru imediat în urma lui, pe apă. Un tânăr care părea să aibă, după zigzagurile îndrăzneţe pe care le făcea, ore multe de practică în spate. Ucigaşul lui Claire Diemar dovedise o dexteritate şi o experienţă asemănătoare. Servaz îşi mai spuse o dată că nu era, cu siguranţă, la prima încercare.

Degeaba se uita în jur, nu era nimic aici. Dacă i-a urmărit cineva, avusese grijă să nu lase urme. Se duse până la marginea apei. Văzu urme de paşi, dar erau vechi. Continuă să meargă de-a lungul malului. În spate se auzea ceva ca o şalupă care-şi schimba turaţia motorului. Se apropie de liziera pădurii, care cobora până aproape de apă, şi pătrunse câţiva metri la interior.

În depărtare lătra un câine. Se auziră clopote bătând dinspre Marsac. Barca de pe lac continua să bâzâie.

Un mic izvor curgea într-un căuş de buruieni şi de stuf. Lumina dimineţii traversa frunzişul şi făcea să lucească firişorul de apă care se scurgea pe un fund nisipos, ridat de valurile uşoare.

Trunchiul era culcat de-a curmezişul trecerii, aproape de izvor. Servaz se gândi la cât de mulţi oameni trebuie să se fi aşezat pe el, să se sărute şi să flirteze la adăpost de privirile altora. De altfel, erau şi două litere săpate în scoarţa lui.

Se aplecă şi încremeni.

J.H.

Se sprijinise de un alt copac, ceva mai departe. Căldura în creştere rapidă îi aşezase o peliculă de sudoare pe frunte – sau poate că era din cauza descoperirii celor două litere. Insectele bâzâiau şi, pentru o clipă, crezuse că i se va face rău. Goni muştele care îi roiau în jur şi tastă numărul celor de la judiciar, ca să-i cheme să inspecteze locul. Imediat cum închise, aparatul vibră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba aţi făcut? Şi cum se face că aţi avut telefonul închis? auzi o voce vorbindu-i în ureche.

Castaing, procurorul din Auch. Servaz îşi închisese telefonul cu o seară înainte şi nu îl deschisese decât de dimineaţă, ca să sune la SRPJ.

— Era descărcat, minţi el. Nu mi-am dat seama imediat.

— Nu v-am spus să nu luaţi nicio iniţiativă înainte să o aduceţi la cunoştinţa parchetului?

Lacaze nu pierduse deloc timpul, gândi el.

— Nu v-am specificat clar asta, domnule comandant?

— Urma să îl previn pe judecător, minţi el pentru a doua oară. Tocmai mă pregăteam să o fac, dar mi-aţi luat-o înainte.

— Prostii! răspunse magistratul. Cine vă credeţi, domnule comandant, şi drept cine mă luaţi?

— Am găsit zeci de e-mailuri schimbate de Paul Lacaze şi Claire Diemar, răspunse acesta. E-mailuri care dovedeau că aveau o legătură. Ceea ce Paul Lacaze însuşi a recunoscut aseară. În mod evident, erau foarte îndrăgostiţi. L-am audiat în calitate de martor.

— Şi vă înfiinţaţi la el acasă, la 11 noaptea, în faţa soţiei sale care este bolnavă de cancer? Tocmai mi-am luat o săpuneală de la cancelarie. Şi credeţi-mă că nu îmi place deloc asta.

Servaz observă un păianjen de apă care mergea la suprafaţa izvorului, într-o zonă în care acesta stagna. Cu picioarele lui lungi şi fragile, încerca să nu se scufunde – la fel ca bărbatul de la capătul firului.

— Nu vă faceţi griji, zise el. Îmi asum toată responsabilitatea.

— Responsabilitate pe naiba! izbucni procurorul. Tot în capul meu se sparg toate dacă o luaţi pe câmpii! Singurul motiv pentru care nu îi cer lui Sartet să vă retragă atribuţiile în acest caz şi acreditarea de ofiţer de judiciară este că însuşi Lacaze mi-a cerut să nu o fac.

Îi este teamă să nu răsufle ceva, se gândi Servaz.

— E ultimul avertisment, domnule comandant. Nu-l mai contactaţi pe Paul Lacaze fără autorizaţie de la judecător, aţi înţeles?

— Sută la sută.

Închise aparatul şi îşi şterse fruntea plină de broboane de sudoare. Cea care îi curgea pe spate şi la subraţ îi dădea o senzaţie de mâncărime. Răcoarea dată de izvor şi de vegetaţie atrăgea insectele.

Înainte să aibă timpul de a înţelege ce i se întâmplă, îşi simţi gura plină de salivă şi se aplecă ca să îşi vomite cafeaua şi micul dejun.

★ ★ ★

Ziegler îşi trecu un deget între gulerul tare al cămăşii de la uniformă şi gât. Era chinuitor de apăsătoare atmosfera din biroul său, deşi deschisese fereastra prevăzută cu bare. Încă un lucru care nu se schimbase cât timp fusese plecată în vacanţă: nimeni nu reparase aerul condiţionat. Nu exista buget nici pentru înlocuirea bătrânelor PC-uri, nici pentru instalarea unei reţele de internet suplimentare şi mai ales de mare viteză. Rezultatul: o medie de cinci minute pentru descărcarea fotografiei unui

suspect. În ceea ce îi privea pe colegii ei, unul era în concediu medical şi celălalt tundea gazonul! Aceasta era, de fapt, realitatea unei brigăzi de jandarmi din fundul ţării.

Ambianţa era tipică unei dimineţi de început de vară: profitând de absenţa şefului, toată lumea se relaxase, cele mai multe dintre dosare fiind deja în întârziere, şi acum toţi erau bosumflaţi. În plus, toţi erau angajaţi de mult aici. Numai ea nu… Iar o lună fără ea le amintise că viaţa lor era infinit mai uşoară când ea nu era acolo. Ştia, totuşi, şi că oamenii ăştia aveau motivele lor să se plângă: lipsa de personal, gărzile de noapte, weekend şi sărbători legale, numărul de ore de lucru care creştea fără încetare, lipsa vieţii de familie, solda care nu ţinea pasul, starea jalnică a clădirilor şi a vehiculelor vechi – în timp ce acolo, sus, politicienii se împăunau pretinzând că fac o prioritate din lupta împotriva delincvenţei. La SR se obişnuise să lucreze pe cont propriu; aici va trebui să facă un mare efort să găsească modalitatea în care să formeze în jurul ei o echipă sudată şi solidară.

Trebuie să-ţi torni vin în apă, draga mea. Poţi să fii o adevărată pacoste când vrei. Aminteşte-ţi să aduci croasanţi mâine dimineaţă.

Ideea asta o făcu să rânjească. Ar putea să le-o şi ţină în timp ce fac pipi, dacă tot s-a ajuns până aici, de ce nu? Se uită încruntată la vraful de dosare de pe birou. Furturi cu remorca, infracţiuni rutiere, spargeri, furt de maşini, distrugerea şi degradarea bunului public – nu mai puţin de 52 de acte de delincvenţă de proximitate înregistrate, şi doar cinci rezolvate. Superb. În schimb, ea era mult mai mândră de bilanţul ei personal în domeniul crimelor şi delictelor judiciare, cu un procent de rezolvare de aproape 70 la sută. O cifră cu mult superioară mediei naţionale. Dar cele două dosare care o preocupau cel mai mult erau şi cele mai voluminoase. Primul era al unui caz de viol: singurele informaţii de care dispuneau erau marca maşinii, culoarea şi abţibildul de pe lunetă, pe care

victima îl descrisese cu precizie. Simţise încă de la început că această anchetă nu le prea dădea ghes oamenilor săi, care preferau să o dea deoparte în aşteptarea unor elemente noi (mai bine zis, a unui miracol), în schimb, ea era hotărâtă să o stoarcă acum, câtă vreme lămâia avea zeamă.

Al doilea era legat de o bandă specializată în furtul de carduri bancare care făcea ravagii în regiune de mai multe luni, folosindu-se de aşa-numita tehnică a „coletului marseiez". Tehnica respectivă consta în blocarea cardului în bancomat cu ajutorul unei bucăţi dintr-o carte de joc, un pachet de ţigări sau un bilet de autobuz sau metrou. În acel moment apărea unul dintre complici şi o invita pe victimă să îşi introducă PIN-ul de mai multe ori. Imediat cum victima intra în bancă pentru a-şi recupera cardul presupus înghiţit, complicele îl recupera şi se grăbea să facă retrageri şi cumpărături, înainte ca acesta să fie blocat. Ziegler observase că unul dintre bancomate fusese piratat de trei ori în ultimele paisprezece luni, o dată la fiecare cinci luni, plus-minus câteva zile. Bancomatul în cauză prezenta unele avantaje în ochii hoţilor. Ziegler notă în susul paginii:

De întins capcană bancomat. De verificat mişcările din această perioadă.

Prin uşa întredeschisă, îl auzi pe unul dintre oamenii săi intrând în pas alert şi cerându-le celorlalţi să fie atenţi:

— Ascultaţi aici, băieţi!

Toţi se opriră din ceea ce făceau, iar Ziegler ciuli şi ea urechile, sperând că apăruseră noutăţi în vreunul dintre dosarele aflate în suferinţă.

— Se pare că Domenech îl va păstra pe Anelka vârf de atac împotriva Mexicului.

— Nu se poate aşa ceva! exclamă cineva.

— Iar Sidney Gouvou…

Un sunet consternat se auzi de cealaltă parte a uşii. Ziegler ridică ochii către elicele ventilatorului uriaş, care învârtea aerul fără să reuşească să îl şi

răcească. Se gândi din nou la articolul descoperit la chioşcul de la aeroport şi la e-mailul pe care îl găsise în computerul lui Martin. Îşi spuse că, după ce o aşteptaseră o lună să se întoarcă, dosarele de pe biroul ei puteau să o mai aştepte puţin. Se ridică. Trebuia să vadă pe cineva.

★ ★ ★

Margot îşi rula o ţigară, ţinând între buze filtrul şi răsfirând firicelele de tutun pe hârtie, în timp ce supraveghea cealaltă parte a curţii invadate de mulţimea de elevi, partea în care se adunau cei din anul al doilea. Aşteptase cu nerăbdare sfârşitul cursului lui Van Acker. Şi totuşi, de obicei îl aprecia. Mai ales atunci când Van Acker era într-o dispoziţie groaznică, adică în cea mai mare parte a timpului. Francis Van Acker era un sadic, un despot, şi deţinea un veritabil detector de mediocritate. Francis Van Acker ura mediocritatea. Ca şi laşitatea, servilismul şi slugărnicia. În zilele cele mai rele, trebuia neapărat să găsească un ţap ispăşitor şi atunci parcă plutea prin clasă miros de sânge. Margot se delecta să vadă cum frica se plimba printre colegii săi. Dezvoltaseră un autentic instinct de supravieţuire şi toţi erau în stare să ghicească, încă de la intrarea în clasă a profesorului de litere, dacă rechinul urma să pornească sau nu la vânătoare în acea zi. Margot, ca şi ceilalţi, ghicea acest lucru după felul în care îi scana, cu ochii săi albaştri, şi după rictusul care îi deforma gura subţire, la mijlocul firului îngust al bărbii pe care o purta.

Linguşitorii îl urau pe Van Acker. Şi se temeau de el. La începutul anului şcolar, făcuseră greşeala să creadă că l-ar fi putut îmblânzi cu temenelele lor şi aflaseră pe pielea lor că, nu numai că Van Acker era insensibil la orice formă de linguşeală, dar şi că urmau să plătească scump pentru eroarea lor de judecată. Prăzile sale preferate erau cei care compensau anumite capacităţi limitate (limitate în contextul elitei din care era format Marsacul) prin exces de zel. Margot nu se număra printre aceştia. Se întreba dacă Van Acker o aprecia pentru că era

fata tatălui său sau pentru că, în rarele ocazii în care se luase de ea ca să o încerce, ea îi răspunsese cu aceeaşi monedă. Lui Francis Van Acker îi plăcea să i se ţină piept.

— Servaz, zisese acesta de dimineaţă, pe când gândurile ei hoinăreau aiurea la ceea ce se întâmplase peste noapte, nu vă interesează ce spun eu aici?

— Ăăă… ba da… sigur…

— Atunci despre ce vorbeam?

— Despre existenţa unui consens asupra anumitor opere, despre faptul că, de-a lungul secolelor, un mare număr de oameni au căzut de acord că Homer, Cervantes, Shakespeare şi Hugo sunt artişti superiori altora, ceea ce înseamnă că fraza *fiecare cu gusturile lui* este un sofism… Despre faptul că nu chiar toate lucrurile se merită şi că gablonţurile vândute drept artă de către publicitate, cinematograful de masă şi spiritul mercantil, în general, nu pot echivala cu marile creaţii ale spiritului uman, că principiile democraţiei nu se aplică în artă, acolo unde domneşte nemiloasa dictatură a celor buni asupra mediocrilor.

— Am zis eu „se merită”?

— Nu, domnule.

— Atunci nu-mi puneţi în gură cuvinte pe care nu le-am rostit.

Chicoteli în clasă. Cei care îi serveau de obicei de paratrăsnet lui Van Acker se delectau din plin când altcineva o încasa în locul lor. Râsete în primul rând. Le arătase, discret, degetul mijlociu curtezanilor aşezaţi în partea de jos a amfiteatrului care se întorseseră să se zgâiască la ea.

Îşi umplu cu fum plămânii tineri şi deja impregnaţi cu nicotină, şi se uită atent după trioul David-Sarah-Virginie. Şi ei o fixau, pe rând, în ciuda distanţei şi a ciorchinilor de elevi care îi despărţeau, iar ea le susţinea privirile trăgând din ţigara sa minusculă, fără să-i piardă o clipă din ochi. În cursul nopţii, hotărâse să adopte o tactică radical diferită. Mai… cu tupeu. *Să pună vânatul în*

mişcare. În loc să se comporte mai discret, să se arate, să le întărească bănuielile, să îi facă să creadă că ea chiar ştia ceva. Dacă vinovatul se găsea printre ei, poate că se va simţi în pericol şi va face un pas greşit, până la urmă.

O tactică ce nu era deloc lipsită de riscuri.

O tactică periculoasă. Însă un nevinovat era în închisoare, iar timpul nu era de partea lui.

★ ★ ★

— Unde a fost făcută această fotografie? întrebă Stehlin.

— La Marsac. Lângă lac… La liziera pădurii. Chiar lângă grădina lui Marianne Bokhanowsky, mama lui Hugo.

— Ea a descoperit literele?

— Nu, eu.

Ochii directorului se măriră.

— Ce făceai acolo? Căutai ceva?

Servaz se aşteptase la întrebarea aceasta. Ştia de la tatăl lui că cea mai bună strategie era, aproape întotdeauna, adevărul. În majoritatea cazurilor, acesta era mai deranjant pentru alţii decât pentru sine.

— Mi-am petrecut noaptea acolo. O cunosc de mult pe mama lui Hugo.

Directorul continua să se holbeze la el. Şi nu era singurul: Espérandieu, Pujol şi Samira îl priveau şi ei acum.

— Fir-ar să fie de treabă! zise Stehlin. Este mama suspectului principal!

Servaz nu zise nimic.

— Cine mai e la curent?

— De prezenţa mea acolo, noaptea trecută? Pentru moment, nimeni.

— Şi dacă ea hotărăşte să se folosească de asta contra ta? Dacă îi povesteşte avocatului ei? Dacă află judecătorul, ne ia cazul şi îl dă înapoi jandarmilor!

Servaz se gândi la bălosul cu ochelari care se prezentase în noaptea trecută şi ceruse să vorbească cu Hugo, dar nu zise nimic.

— La dracu', Martin, lătră Stehlin. În aceeaşi seară, interoghezi un deputat fără să informezi pe nimeni şi apoi… apoi îţi petreci noaptea cu… *la* mama suspectului principal! Îţi dai seama ce consecinţe ar putea avea faptele tale? Ne-ai putea arunca în aer toată ancheta, toată munca echipei!

Stehlin stăpânea arta perifrazării, ar fi putut formula treaba asta în termeni mai brutali, dar Servaz înţelese că era furios.

— Bun, zise directorul făcând eforturi vizibile să îşi recapete sângele rece. Până una-alta, lucrurile nu se schimbă cu nimic. Suntem în acelaşi punct: nu avem nicio dovadă că Hirtmann ar fi gravat literele acestea. Mi-e foarte greu să cred că elveţianul s-ar fi întors special pentru tine, că îşi pierde timpul urmărindu-te şi lăsând indicii la dispoziţia ta. Şi toate astea din cauza unei prostii de melodie şi a faptului că aţi stat odată la taclale. Cu atât mai mult cu cât toate astea au început după uciderea lui Claire Diemar.

— Nu după, ci *odată cu,* îl corectă Servaz. Ceea ce schimbă totul. Toate astea au început *cu* prezenţa CD-ului în combină… *Să nu uităm că profesoara are exact profilul victimelor lui Hirtmann.*

După cum intenţionase, fraza aceasta fu de mare efect. Toţi părură să digere informaţia.

— Şi apoi, mai e o ipoteză, zise el. Poate că, de fapt, Hirtmann nu a părăsit niciodată regiunea. În timp ce toate poliţiile din Europa şi Interpolul supravegheau trenurile, aeroporturile, frontierele, crezând că era deja la mii de kilometri distanţă, poate că el se ascundea prin apropiere, spunându-şi că ultimul loc în care l-am căuta ar fi de partea cealaltă a străzii.

Îşi ridică ochii şi văzu că lovitura sa reuşise, că ceilalţi începeau să îşi pună întrebări. Atmosfera deveni apăsătoare. Simpla evocare a elveţianului, a crimelor sale, a violenţei, chiar şi în mod indirect, otrăvea aerul din jur. Hotărî să dea lovitura de graţie.

— Indiferent care e adevărul, acum sunt prea multe elemente care arată în aceeaşi direcţie pentru a ne putea permite să mai neglijăm pista Hirtmann. Chiar dacă nu a fost el, asta înseamnă că cineva de afară îl imită şi el este legat, într-un fel sau altul, de uciderea lui Claire Diemar. Iar astfel este pusă în discuţie vinovăţia lui Hugo. Aş vrea ca Samira şi Vincent să se ocupe cu normă întreagă de această pistă. Să contacteze celula de la Paris însărcinată cu urmărirea lui Hirtmann şi să încerce să obţină toate informaţiile care ar putea confirma prezenţa în zonă a elveţianului. Sau nu.

Stehlin încuviinţă cu gravitate. Îl privea fix pe Servaz, având un aer preocupat.

— Foarte bine. Dar se mai pune o întrebare, zise.

Servaz se uită la el.

— Cea a siguranţei tale… Indiferent dacă este vorba sau nu de elveţian, nebunul ăsta care umblă pe aici pare să te urmeze pas cu pas. Pare că e întotdeauna aproape de locul în care te afli… Şi a mai fost şi… *incidentul* de pe acoperişul băncii. La naiba, Martin, ai fost pe punctul de a fi aruncat în gol! Nu-mi place asta. Tipul a făcut o fixaţie pentru tine, deja te-a atacat o dată.

— Dacă ar fi vrut să se ia de mine, ar fi putut să o facă foarte uşor în noaptea asta, obiectă poliţistul.

— Cum adică?

— Uşa de sticlă a camerei dă înspre balcon, şi a fost deschisă. Nu cred că sunt nici trei metri între balcon şi grădină, iar fix alături se află un burlan şi o viţă de vie sălbatică. Ar fi putut să se caţere cu uşurinţă pe acolo. Şi noi… în fine… *eu* dormeam.

Acum îl priveau cu toţii. Nu mai era nicio îndoială că dormise într-un alt pat decât al său şi în mod evident împreună cu gazda, adică o persoană legată în mod direct de ancheta în curs. Care putea fi făcută praf de acum încolo de orice om al legii cât de cât capabil, care ar fi invocat conflictul de interese. Oftând prelung, Stehlin se prăbuşi în scaunul său, cu ochii în tavan.

— Dacă plecăm de la ipoteza că a fost Hirtmann, nu cred că elveţianul reprezintă o ameninţare pentru mine, se grăbi Servaz să continue. Victimologia sa e mereu aceeaşi: femei tinere, cu aproximativ aceleaşi caracteristici fizice. Singurii bărbaţi pe care i-a omorât vreodată, din câte ştim, au fost amantul soţiei sale, deci era vorba de o crimă pasională, şi un olandez care s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. *Dar aş vrea ca Vincent şi Samira să facă altceva.*

Cei doi adjuncţi îi aruncară o privire întrebătoare.

— Sunt de acord asupra unui punct, cel puţin: se pare că Hirtmann a făcut o fixaţie pentru mine. Dacă este el, pare foarte bine informat. Nu e niciodată prea departe de locul în care suntem noi. Iar victimele sale au fost mereu femei tinere. Aş vrea ca Vincent şi Samira să se ocupe de protecţia lui Margot, la liceul din Marsac. Dacă elveţianul intenţionează să mă afecteze pe mine, într-un mod sau altul, atunci ştie care este punctul meu slab, cel care m-ar durea cel mai tare.

Fruntea lui Stehlin se ridă încă şi mai mult. Acum părea teribil de îngrijorat. Îşi mută privirea asupra celor doi adjuncţi. Samira dădu din cap.

— Nicio problemă, răspunse ea. Martin are dreptate. Dacă nemernicul ăsta vrea să îi facă rău şi dacă este atât de bine informat pe cât pare să fie, nu putem risca să o lăsăm pe Margot fără protecţie.

— Sunt de acord, întări convins şi Espérandieu.

— Altceva? întrebă Stehlin.

— Da. Dacă Hirtmann e mereu pe urmele mele, poate reuşim să îl prindem, de data asta. M-ar putea fila Pujol. De foarte departe, cu un coechipier. Un filaj la distanţă şi pe cât de discret se poate. Fără supraveghere vizuală sau numai foarte puţin. O urmărire prin GPS, un microfon. Dacă Hirtmann doreşte să mă aibă mereu sub ochi, va trebui totuşi să se arate la un moment dat, să-şi asume un risc, cât de mic ar fi el. Iar noi vom fi acolo când o va face.

— Interesantă idee… Şi ce facem dacă iese din ascunzătoare?

— Intervenim.

— Fără întăriri? Fără unitate de intervenţii?

— Hirtmann nu este nici terorist, nici gangster. Nu e pregătit pentru genul ăsta de confruntare. Nu ne va opune rezistenţă.

— Mie, din contra, mi se pare un tip plin de surprize, obiectă Stehlin.

— Pentru moment, nu ştim nici măcar dacă planul acesta are vreo şansă să funcţioneze. Om vedea pe moment, dacă va fi cazul.

— Bine, bine… Dar vreau să fiu ţinut la curent cum apare ceva nou şi să-mi comunicaţi absolut tot ce aflaţi, s-a înţeles?

— Nu am terminat, zise Servaz.

— Ce mai este?

— Trebuie să îl sunăm pe judecător, am nevoie de o comisie rogatorie[48]. Pentru o deţinută de la Seysses.

Stehlin încuviinţă. Înţelesese. Se întoarse şi luă din spatele lui un ziar, pe care îl aruncă în faţa lui Servaz.

— Chestia asta nu a mers. Nu a existat nicio scurgere de data asta.

Servaz se uită la Stehlin. Oare să se fi înşelat? Fie jurnalistului nu i se păruse suficient de importantă informaţia, fie nu era Pujol cel care furniza informaţii presei.

★ ★ ★

Cerul se vedea palid dincolo de ferestrele clasei. Totul era al naibii de nemişcat. O căldură albă, ca o folie de plastic trasă deasupra peisajului. Umbre scurte, dure, sub stejarii, teii şi plopii care păreau împietriţi. Doar dâra alburie a unui avion cu reacţie şi câteva păsări aduceau un pic de mişcare tabloului. Chiar şi jucătorii din clasele terminale care se antrenau afară, pe terenul de rugby, păreau să sufere din cauza căldurii, iar jocul se desfăşura cu

încetinitorul, cu la fel de puţin entuziasm şi inspiraţie ca şi cel al echipei de fotbal a Franţei.

Vara se instalase de-a binelea, iar ea se întrebă, privind pe fereastră, dacă va dura. Nu asculta decât cu o ureche cursul de istorie şi cuvintele alunecau pe ea ca picăturile de apă pe plastic. Cu capul înfierbântat, se gândea la cuvântul scris de mână pe care îl descoperise, cu o oră mai devreme, lipit cu scotch pe uşa dulapului său. Se înroşise de ruşine şi de furie după ce îl citise, apoi înţelesese, după privirile cu care se intersectase, că toată lumea era deja la curent. Pe bilet scria:

Hugo este nevinovat. Tatăl tău ar trebui să fie prudent. Şi tu la fel. Nu mai eşti bine-venită aici, lichea ordinară.

Tactica sa începea să dea roade…

25

Cercuri

Meredith Jacobsen aştepta zborul Air France de la Toulouse-Blagnac în holul de sosiri de la Orly-Vest, în acea zi de marţi, la 13:05. Avea zece minute întârziere, dar ştia din ce cauză: zborul fusese întârziat pentru ca şeful său, deputatul Paul Lacaze, să poată urca la bord. Găsise în ultimul minut un loc într-un avion deja plin.

Şi nu calităţii sale de deputat îşi datora acest tratament preferenţial, ci apartenenţei sale la un cerc foarte închis: Clubul 2000. Spre deosebire de programele de fidelizare rezervate călătorilor care dovedeau că străbătuseră câteva zeci de mii de mile şi petrecuseră mii de ore la bordul avioanelor de cursă lungă, cheia universală a Clubului 2000 nu era un card de fidelitate. Aceasta era atribuită după criterii drastice, dar vagi, unui club foarte restrâns de decidenţi economici, personalităţi din show-biz, funcţionari de rang înalt şi oameni politici. La origine, clubul fusese limitat la 2000 de membri din toată lumea, pentru a-şi marca în mod clar diferenţa şi importanţa. Apoi se mărise treptat şi acum ajunsese să numere aproape de 10 ori mai mult decât numărul iniţial de beneficiari. Printre ei se găseau câţiva cardinali, sportivi şi deţinători de premii Nobel. Evident, nu toţi cei 577 de deputaţi de la Adunarea Naţională aveau acces la Club, deşi nici aceştia nu îşi plăteau singuri transportul, însă Lacaze era o stea în plină ascensiune, răsfăţatul media, iar personalităţile cu mare vizibilitate erau şi preferatele companiilor aeriene.

În sfârşit, se deschiseră uşile, iar Meredith Jacobsen îi făcu un semn discret şefului său care înainta cu geanta de voiaj pe umăr şi cu aerul de zi proastă. Fata unei franţuzoaice şi a unui suedez, licenţiată în Ştiinţe Politice, Meredith Jacobsen era, la 28 de ani, asistentă parlamentară. Era plătită din

fondurile alocate deputatului său şi ocupa un birou minuscul, pe strada Universităţii, la numărul 126. Lacaze angajase patru colaboratori – dintre care doi membri ai propriei familii, un văr îndepărtat şi o nepoată – plătiţi legal, din fondurile Adunării Naţionale, dar ea era piesa de bază a dispozitivului, omul de încredere şi singura angajată cu normă întreagă.

Munca unui asistent parlamentar nu este reglementată foarte strict. Meredith se ocupa de toate: tria corespondenţa, fixa întâlnirile, se ocupa de rezervările de tren, avion şi hotel, de relaţiile cu mass-media, cu organizaţiile sindicale şi economice, făcea sinteze şi chiar participa la redactarea propunerilor de legi şi de amendamente. Meredith era o perlă rară, iar Lacaze o ştia prea bine. Nu avea să reziste prea mult într-o meserie în care nu avea nicio perspectivă de carieră. În plus, era şi plăcută la vedere. De aceea o plătea cu 2800 de euro pe lună, intervalul cel mai de sus într-o profesie în care remuneraţia putea varia de la câteva sute la câteva mii de euro.

Şi totuşi, Paul Lacaze nu-şi săpa în buzunarele proprii pentru a-şi plăti asistenta. Ca toţi deputăţii, primea de la Stat 8859 euro pe lună pentru cheltuielile cu colaboratorii, al căror număr avea libertatea să îl aleagă, cu condiţia să nu fie mai mare de cinci. Tot el decidea ce sarcini le delega acestora şi chiar salariul pe care îl primeau. La suma aceasta se adăuga propria indemnizaţie parlamentară, de 5189,27 euro, precum şi o generoasă „indemnizaţie reprezentativă de cheltuieli cu mandatul”, de 6412 euro brut, asupra căreia Adunarea nu exercita niciun control. În fine, îi erau decontate toate deplasările la clasa întâi pe calea ferată naţională şi toate cheltuielile cu comunicaţiile telefonice şi informatice – ceea ce îl scutea de nevoia de a apela la respectiva indemnizaţie. Bineînţeles, nimeni nu ar fi avut indecenţa de a-i cere să ramburseze o parte din aceste cheltuieli, dacă s-ar fi dovedit că nu cheltuia nici măcar jumătate din ele.

Meredith îşi sărută şeful pe ambii obraji, îi luă geanta şi se îndreptară spre peronul din faţa aeroportului, unde îi aştepta un taxi.

— Trebuie să ne grăbim, zise ea. Devincourt te aşteaptă să luaţi prânzul la Cercul Uniunii Interaliate.

Lacaze înjură în sinea lui: „Balena" ar fi putut alege un loc mai discret. În mod oficial, Devincourt nu era decât un senator ca oricare altul. Nici măcar nu era preşedinte de grup. În realitate, la 72 de ani, era unul dintre tenorii partidului. Fusese ales deputat pentru prima oară la 29 de ani, în 1967, ocupase funcţii în toate ministerele publice, unul după altul, în ultimii peste 40 de ani, cunoscuse şase preşedinţi, 18 prim-miniştri, mii de parlamentari, făcuse şi desfăcuse mai multe situaţii decât oricine. Lacaze îl considera un dinozaur, un om al trecutului, un *has been* – dar nimeni nu-şi putea permite să nu îl asculte pe Balenă.

Maredith Jacobsen îşi ridică fusta pentru a se putea aşeza în spatele taxiului, iar Lacaze se gândi, pentru a câta oară, că avea nişte picioare foarte frumoase. La radio se auzea David Bowie, prea tare, şi el îi ceru şoferului să dea mai încet. Cu o mapă deschisă pe genunchi, Meredith îi trecu în revistă programul zilei, în timp ce el o asculta distrat, privind pe geam la trista zonă de periferie din sudul Parisului. Dacă se gândea bine, prefera cartierele sărăcăcioase din Buenos Aires sau din São Paulo. Fusese acolo într-o vizită cu ocazia uneia dintre misiunile somptuoase organizate de un grup de prietenie de la Adunare; acelea măcar aveau ceva original.

★ ★ ★

La intrarea în sala cea mare, Lacaze observă că Balena nu îl aşteptase ca să se apuce de mâncat. Trona în mijlocul Sălii de Mese, restaurantul gastronomic al Cercului Uniunii Interaliate, de la primul etaj – cel pe care bătrânul senator îl prefera terasei luate cu asalt pe timp frumos şi bufetului în care se adunau musculoşii de 30 de ani care

frecventau baza sportivă a clubului. Balena nu făcea sport şi cântărea un chintal şi jumătate. Frecventa clubul încă de pe vremea când mucoşii ăştia nici măcar nu erau născuţi. Fondat în 1917, în momentul intrării oficiale a Statelor Unite în război, Cercul Uniunii Interaliate se dorise la origine un loc de primire a ofiţerilor şi personalităţilor Antantei. Cu sediul într-unul dintre cele mai frumoase hoteluri particulare din Paris, pe strada Faubourg Saint-Honoré, la numărul 33, între ambasada engleză şi cea americană, palatul Élysée şi magazinele de lux din arondismentul al 8-lea, îşi pierduse de mult din vedere vocaţia iniţială. Două restaurante, un bar, un parc, o bibliotecă cu 15.000 de lucrări, câteva încăperi private, o sală de biliard, o piscină, un hamam şi un complex sportiv la subsol. Taxa de înscriere: în jur de 4000 euro. Cotizaţia anuală: 14.00. Bineînţeles, nu era suficient să ai bani ca să fii admis. Dacă ar fi fost aşa, atunci toţi vânzătorii de zdrenţe, îmbogăţiţi de curând de cealaltă parte a Atlanticului, şi toate micile genii informatice acneice, şi toţi traficanţii de droguri din 9-3[49] ar fi venit să se lăfăie în saloanele sale şi să-şi târâie bascheţii pe covoarele de aici. Trebuia să fii invitat de către un membru şi, mai ales, să fii răbdător – deoarece pentru unii aşteptarea putea dura şi o viaţă.

În timp ce-şi făcea drum printre mese, Lacaze îl analiză pe senator, care încă nu îl observase. Mărunt, obez, îmbrăcat într-un costum în dungi cel puţin ţipător şi cu o cămaşă albă, era aplecat deasupra unei farfurii cu homar. Lacaze îi vedea pliurile de grăsime de pe ceafă şi felul în care nenumăraţii colaci care îi acopereau trupul de pachiderm întindeau ţesătura costisitorului său costum.

— Tinere prieten, zise Devincourt când îl zări pe deputat, cu vocea lui răguşită, de alcoolic bătrân. Ia loc. Nu te-am aşteptat. Burta mea e mai exigentă decât cea mai exigentă amantă.

— Bună ziua, domnule senator.

Apăru şi şeful de sală, iar Lacaze comandă cotlet de miel cu hribi.

— Deci, înţeleg că v-aţi prins urechile într-o fofoloancă şi că ea a avut proasta inspiraţie să dea colţul? Sper că măcar a meritat.

Pe Lacaze îl luă tremuratul. Inspiră profund. Un amestec acid de furie şi de disperare îi muşcă măruntaiele. Auzindu-l pe nemernicul ăsta gras cum vorbea despre Claire, îi venea să îi crape capul cu lovituri de pumn. Dar deja îşi pierduse cumpătul în faţa acelui poliţist. Trebuia să se controleze acum.

— În orice caz, nu era plătită, replică el, cu fălcile încleştate.

Tot Parisul ştia că Balena apela la serviciile unor profesioniste plătite pe măsură. Fete din Est, pe care proxeneţii le aduceau în anumite hoteluri de lux mai îngăduitoare. Pentru o clipă, senatorul îl privi fix, cu o privire impenetrabilă, apoi izbucni într-un hohot de râs care atrase asupra lor câteva priviri pline de reproş sau surprinse.

— La dracu', ce idiot! Mai era şi îndrăgostit pe deasupra! exclamă Devincourt în timp ce îşi ştergea buzele unsuroase cu colţul şervetului, după care redeveni brusc serios. *Dragostea…*

În gura lui nesătulă, cuvântul căpăta un sens obscen şi Paul Lacaze simţi din nou cum i se înnoadă stomacul.

— Am fost şi eu îndrăgostit, zise deodată Balena. Acum foarte mult timp. Eram student. Ea era frumoasă, absolut minunată. Studia Artele. Avea talent. O, da. Cred că au fost cele mai frumoase zile din viaţa mea. Voiam să o iau de nevastă. Visam să am copii, o familie numeroasă, şi pe ea alături, în fiecare clipă a existenţei mele. O viaţă frumoasă, lungă, liniştită, în care am fi îmbătrânit împreună şi ne-am fi văzut copiii crescând. Având copii, la rândul lor. Şi am fi fost mândri de ei, de prietenii noştri, de noi înşine. Visuri de domnişoară naivă, numai dintr-astea aveam în cap. Imaginează-ţi: eu, Pierre Devincourt! Apoi am prins-o în pat cu altul.

Nici măcar nu se obosise să-şi încuie uşa. Prietena dumitale avea şi ea pe altcineva?

— Nu.

Un răspuns prompt şi ferm. Devincourt îi aruncă o privire prudentă, cu o sclipire scurtă sub pleoapele grele.

— Oamenii votează, spuse dintr-odată Balena. Au impresia că ei hotărăsc… Dar nu au nicio putere de decizie. *Niciuna.* Nu fac decât să reinstituie la infinit aceeaşi castă, alegeri după alegeri şi legislatură după legislatură. Acel mic grup de oameni care decid în toate. *Noi…* Şi când zic „noi" îi includ şi pe adversarii noştri politici. Două partide. Care îşi împart puterea de 50 de ani. Care se prefac că nu ar fi de acord la nimic, când de fapt sunt la aproape toate… Sunt 50 de ani de când suntem stăpânii acestei ţări şi vindem bietului popor această păcăleală denumită „alternanţă". Coabitările ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. Cum se poate ca două puteri cu opinii radical opuse să coabiteze? Dar nu, el a continuat să înghită înşelăciunea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar noi să profităm de generozitatea sa.

Duse o ciupercă la gură.

— Dar, în ultima vreme, unii au vrut să împartă prada un pic cam repede. Au uitat că e nevoie şi să joci un pic de teatru, să ai un minimum de discreţie şi de putere de convingere. Putem urina pe popor dacă îl facem să creadă că plouă.

Balena se şterse din nou la gură.

— N-o să ajungi şeful partidului dacă ai schelete în dulap, Paul. Acum nu se mai poate aşa. Timpurile acelea au apus. Deci trebuie să faci în aşa fel încât să nu apari deloc în povestea asta. O să mă ocup eu de drăguţul de comandant. O să stăm cu ochii pe el. Doar atât vreau să ştiu: ai vreun alibi pentru seara crimei?

Lacaze tresări încordat.

— Doamne, Dumnezeule, ce credeţi? Că eu am omorât-o?

Văzu cum ochii grasului ardeau. Balena se aplecă deasupra mesei şi vocea sa de bas reverberă ca un tunet printre pahare.

— Ascultă-mă cu atenţie, rahat cu ochi ce eşti! Păstrează-ţi aerele de fecioară sfioasă pentru tribunal, ai înţeles? Vreau să ştiu ce făceai în seara aia, dacă i-o trăgeai, dacă îi dădeai limbi, dacă beai un păhărel cu prietenii, dacă trăgeai pe nas în toaletă, dacă era cineva cu tine sau nu, dacă există martori, la dracu'! Şi nu mă mai freca la cap cu aerele tale nevinovate!

Lacaze se simţi de parcă tocmai primise o palmă. Sângele îi fugi din obraji. Se uită în jur ca să se asigure că nu auzise nimeni, apoi se uită fix în ochii cetaceului cu privire de sfinx aşezat în faţa sa.

— Eram… eram cu Suzanne. Ne uitam la un DVD. O comedie italiană. De când cu… cancerul ei, încerc să stau pe-acasă cât mai des posibil.

Senatorul îşi îndreptă spatele.

— Îmi pare rău pentru Suzanne. E îngrozitor ce i se întâmplă. Îmi place mult de Suzanne.

Balena păruse de o sinceritate brutală când spusese aceasta. Îşi aplecă din nou nasul în farfurie. Conversaţia luase sfârşit. Lacaze simţi un val de vinovăţie. Se întrebă cum ar fi reacţionat bărbatul din faţa sa dacă ar fi ştiut adevărul.

26

Blocuri

Mai întâi, zgomotele. Omniprezente, invazive, deranjante. Formau un ţesut sonor dens, neîncetat, o rutină implacabilă. Voci, uşi, ţipete, grilaje, zăvoare, zgomote de paşi, şiraguri de chei… Apoi venea mirosul. Nu neapărat neplăcut, dar tipic. Uşor de recunoscut, în toate închisorile e la fel.

Aici, cele mai multe voci erau feminine. Blocul de femei, închisoarea din Seysses, din apropierea oraşului Toulouse. Închisoarea mai avea trei clădiri: două pentru bărbaţi, una pentru minori.

În vreme ce gardiana descuia uşa, Servaz împietri. Îşi lăsase arma şi legitimaţia la intrare, completase registrul, trecuse de uşa principală şi de punctele de securitate. Se pregătise mental pe când mergea în urma paznicei pe culoarele blocului pentru femei.

Ea îi făcu semn să intre. Luă o gură de aer şi trecu pragul. Deţinuta cu numărul 1614 stătea aşezată cu coatele pe masă şi mâinile încrucişate. Lumina neonului cădea pe părul ei şaten, care nu mai era lung, moale şi bogat, ca ultima oară când o văzuse, ci scurt, uscat şi tern. Doar privirea nu se schimbase. Élisabeth Ferney nu-şi pierduse deloc din aroganţă. Nici din autoritate. Servaz ar fi putut paria că reuşise să-şi facă un loc aici, la fel ca atunci când era infirmiera-şefă de la Institutul Wargnier. Cea în faţa căreia se înclina toată lumea. Cea care îi facilitase evadarea lui Julian Alois Hirtmann. Servaz fusese de faţă la procesul ei. Avocatul încercase să o zugrăvească drept victimă, să îi convingă pe toţi că fusese manipulată de elveţian – dar personalitatea clientei sale jucase împotriva ei. Juraţii văzuseră cu ochii lor că femeia care se află în boxa acuzaţilor nu avea absolut nimic dintr-o victimă.

— Salut, domnule comandant.

Vocea îi era la fel de hotărâtă. Dar cu o nuanţă nouă: delăsarea. Sau poate că era oboseală. Un ton puţintel tărăgănat. Servaz se întrebă dacă Lisa Ferney lua antidepresive. Era un lucru obişnuit aici.

— Bună ziua, Élisabeth.

— Oh, ne spunem pe nume acum… Am devenit prieteni? Nu ştiam… Aici sunt mai degrabă Ferney. Sau 1614. Jigodia care v-a adus aici îmi spune „şefa nenorocită". Dar e doar de ochii lumii. În realitate, vine noaptea pe la mine şi atunci ea este cea care se aşază în genunchi…

Servaz se uită cu atenţie la ea, încercând să separe adevărul de minciună, dar era în zadar. Élisabeth Ferney era de nepătruns. Cu excepţia micilor sclipiri de bucurie răutăcioasă care îi dansau în ochii căprui. Servaz cunoscuse un director de închisoare care, când vorbea despre deţinutele aflate în sarcina lui, spunea „javrele" sau „târfele". Le înjura sistematic, le hărţuia sexual pe cele mai tinerele şi se ducea nopţile în blocul femeilor după sex oral, împreună cu câţiva paznici. Fusese demis, dar nu şi sancţionat penal, deoarece procurorul considerase că demiterea era o pedeapsă suficientă. Servaz ştia foarte bine că, în mediul carceral, *totul* era posibil.

— Ştiţi ce îmi lipseşte cel mai mult? continuă ea, vizibil mulţumită de reacţia pe care o citise pe faţa lui. Internetul. E incredibil cât de dependenţi am ajuns toţi de mizeria asta. Sunt sigură că privarea de Facebook va duce la creşterea explozivă a numărului de sinucideri din închisori.

Îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei, de cealaltă parte a mesei. Prin uşa închisă se auzeau sunete. Ecouri de voci, strigăte, un cărucior rulând şi, apoi, un zgomot specific: metal lovit de metal. Servaz ştia ce este. Ora de plimbare. Supraveghetorii profitau pentru a intra în celule ca să se asigure că nicio zăbrea nu fusese tăiată, lovindu-le pe fiecare cu o bară de fier. *Zgomotul…* Nimic nu-i făcea pe deţinuţi să se simtă mai singuri decât acest permanent fond sonor.

— 70 la sută din cele închise aici sunt toxicomane, ştiaţi? Mai puţin de 10 la sută primesc tratament de substituţie. Săptămâna trecută, o fată s-a spânzurat cu cureaua. Era la a şaptea tentativă şi îşi făcuse cunoscută intenţia de a încerca din nou. Şi totuşi au lăsat-o nesupravegheată. Ştiţi, dacă aş vrea, aş putea evada. Într-un fel sau altul.

Se întrebă unde voia să ajungă. Încercase oare Élisabeth Ferney să se sinucidă? Îşi notă să întrebe personalul medical despre asta.

— Dar nu-i aşa că nu aţi venit doar ca să vedeţi ce mai fac?

Servaz anticipase această întrebare. Îşi aduse iar aminte de sfatul tatălui său. Sinceritatea… Nu era sigur că ar fi fost cea mai bună strategie, dar nu avea altceva la dispoziţie.

— Mi-a scris Julian. Un e-mail… Cred că se află aici, la Toulouse. Sau prin apropiere.

E posibil să fi citit ceva în privirea fostei infirmiere-şefe? Sau era doar în imaginaţia lui? Ea îl privea fix, la fel de impenetrabilă.

— *Julian… Élisabeth…* Suntem toţi amici acum, deci. Şi ce zicea în e-mailul ăla?

— Că urma să acţioneze din nou, că se bucura de libertate.

— Şi îl credeţi?

— Dar dumneavoastră?

Un zâmbet pe buzele nerujate. Ca cicatricea unei lovituri de briceag.

— Arătaţi-mi mesajul şi poate vă spun.

— Nu.

Zâmbetul dispăru.

— Păreţi obosit, *Martin…* Aveţi o faţă de parcă nu prea dormiţi sau mă înşel? E din cauza *lui,* nu-i aşa?

— Nici dumneavoastră nu păreţi prea în formă, *Lisa.*

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. Vă frământă Hirtmann? Vă e teamă să nu vă atace? Aveţi copii?

Îşi înfipse unghiile în palme, pe sub masă. Apoi îşi aşeză mâinile pe coapse, îşi desfăcu gleznele din

încrucişarea în care le ţinuse şi încercă să se relaxeze. Era ceva la Élisabeth Ferney care îi îngheţa sângele în vene. Simţi umezeala ivită la subsuori.

— De fapt, de ce dumneavoastră? Dacă-mi amintesc bine, nu l-aţi întâlnit decât o singură dată. Îmi amintesc de vizita dumneavoastră de la Institut. Cu psihologul acela cu cioc şi cu domnişoara jandarm… O dulceaţă, fata aia. Ce v-aţi zis în acea zi, de a făcut o asemenea fixaţie pentru dumneavoastră? Şi faceţi şi dumneavoastră una pentru Julian acum, nu-i aşa?

Îşi spuse că nu ar trebui să o lase să continue conversaţia. Élisabeth Ferney era din aceeaşi rasă cu Hirtmann: o perversă narcisistă, o manipulatoare, o fiinţă profund egoistă, care încerca în mod constant să preia controlul minţilor celorlalţi. Se pregătea sa spună ceva, dar ea nu-i lăsă răgazul.

— Şi atunci, ce v-aţi zis, poate că şi-a contactat fosta complice, nu? Să presupunem că aş şti ceva. Ce motiv aş avea să v-o spun? Mai ales dumneavoastră?

Prevăzuse şi această întrebare. Îi înfruntă privirea fixată asupra sa.

— Am vorbit cu judecătorul. Acces la presa zilnică şi înscrierea la un atelier de microinformatică. Acces la internet controlat, o dată pe săptămână. Voi verifica personal dacă decizia judecătorului este corect aplicată de către administraţia acestei… instituţii. Aveţi cuvântul meu de onoare.

— Şi dacă nu am ce să vă spun? Dacă Hirtmann nu m-a contactat? Mai e valabilă înţelegerea?

Îi zâmbi răutăcios. El nu răspunse.

— Ce garanţie am că vă veţi ţine de cuvânt, că nu e o păcăleală?

— Niciuna.

Femeia râse. Dar era un râs lipsit de bucurie. Servaz citi în ochii ei că încercarea lui reuşise.

— Niciuna, repetă el. Nu aveţi nicio garanţie. Totul depinde de faptul dacă vă cred eu sau nu.

Totul depinde de mine, Élisabeth. Dar oricum nu prea aveţi de ales, nu-i aşa?

O flacără scurtă, de mânie şi de ură, traversă privirea femeii aşezate în faţa lui. Probabil că ea pronunţase atât de des această frază, încât o recunoscuse, chiar şi în gura altuia. Fraza cuiva care deţine puterea. De acum încolo, rolurile se inversaseră, iar ea era dureros de conştientă de asta. Fusese de atât de multe ori în locul lui, când conducea institutul Wargnier împreună cu doctorul Xavier, ameninţând sau vorbindu-le dulce pacienţilor, aducându-le la cunoştinţă tot ce aveau de câştigat sau de pierdut, spunându-le exact ceea ce tocmai îi spusese el ei acum: că nu aveau de ales şi că totul depindea doar de ea.

— Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu am nicio veste de la Julian Hirtmann, răspunse ea, cu o voce în care se ghiceau frustrarea şi o tristeţe neprefăcute. Nu a încercat să ia din nou legătura cu mine. Am aşteptat multă vreme un semn. Orice… Ştiţi la fel de bine ca mine că nu e deloc complicat să trimiţi un mesaj unui deţinut. Dar nu s-a întâmplat niciodată… Nu. În schimb, am o informaţie care v-ar putea interesa.

El îi susţinu privirea, cu toate simţurile în alertă.

— Calculator o dată pe săptămână şi ziare în fiecare zi, am înţeles bine?

El încuviinţă.

— A mai fost cineva pe-aici, înaintea dumneavoastră. Cineva care voia să afle exact aceleaşi lucruri. Şi, ce ciudat, a trecut chiar azi.

— Cine? întrebă el.

Ea îi răspunse doar cu un zâmbet răutăcios. Servaz se ridică.

— Oricum, nu trebuie decât să îl întreb pe director.

— În regulă. Să mai treceţi pe-aici. Şi să nu uitaţi ce-aţi promis.

★ ★ ★

Trebuia să mai vadă pe cineva. În blocul pentru minori. Era complet ilegal şi ştia asta. Dar Servaz

avea „contactele” lui în închisoare, se va asigura că această întâlnire nu va ajunge nici măcar la urechile directorului. Pentru acest motiv îi ceruse judecătorului autorizaţia de a o interoga pe Lisa Ferney în cadrul anchetei asupra lui Hirtmann: ca să aibă acces în închisoare.

În timp ce urma coridoarele, se gândi la ceea ce îi spusese Élisabeth Ferney. Că mai venise cineva înaintea lui. O persoană pe care nu o mai văzuse de mult. Imaginea avalanşei îi apăru din nou în faţa ochilor.

După ce uşa fu descuiată, Servaz tresări. Doamne, Dumnezeule! Obraji supţi, cearcăne roşii în jurul ochilor, privire de om încolţit. Ştia că Hugo fusese închis singur într-o celulă, dar deodată i se făcu frică pentru el. Dacă Marianne ar fi văzut în ce hal era, ar fi fost îngrozită. Servaz ieşi înapoi şi trase uşa după el.

— Aş vrea să fie supravegheat suplimentar, îi spuse el gardianului. Să-i fie scoase centura, şireturile, tot. Mi-e teamă să nu facă o mare prostie. Puştiul ăsta va ieşi în curând de aici, nu e decât o chestiune de timp.

Îşi aminti cuvintele Lisei Ferney: *Săptămâna trecută, o fată s-a spânzurat cu cureaua. Era la a şaptea tentativă şi îşi făcuse cunoscută intenţia de a încerca din nou. Şi totuşi au lăsat-o nesupravegheată.* Gardianul se uita la el cu un zâmbet tâmp.

— La naiba! M-aţi înţeles?

Gardianul îi aruncă o privire indiferentă, apoi dădu din cap. Servaz îşi puse în gând să discute cu directorul despre asta, înainte de plecare, şi intră la loc în cameră.

— Bună ziua, Hugo.

Niciun răspuns.

La fel cum făcuse şi cu Élisabeth Ferney, îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Hugo, îmi pare teribil de rău pentru… asta, îi spuse el arătând cu un gest larg în jurul lui, spre cameră şi tot ce se mai găsea acolo. Am făcut tot

posibilul să îl conving pe judecător să te pună în libertate, dar se pare că… acuzaţiile au fost prea grave… Cel puţin, pentru moment.

Hugo îşi privea fix mâinile. Privirea lui Servaz căzu pe unghiile lui – roase până la sânge.

— Pentru că au apărut elemente noi… E foarte probabil că nu o să mai rămâi multă vreme aici.

— *Scoateţi-mă de aici!*

Strigătul îl luă prin surprindere pe poliţist, care tresări. O implorare şi o somaţie. Servaz se uită la Hugo. Avea ochii plini de lacrimi, iar buzele îi tremurau.

— Scoateţi-mă de aici, vă implor.

Da, îşi zise el în gând. *Nu-ţi face griji. O să te scot de aici. Dar trebuie să rezişti, băiete.*

— Ascultă-mă! zise Servaz. Trebuie să ai încredere în mine. O să te ajut să ieşi de aici, dar trebuie să mă ajuţi şi tu pe mine. Nu am deloc voie să fiu acum aici, să vin să te văd. Ai fost pus sub acuzare şi numai un judecător te poate interoga, în prezenţa avocatului tău. Aş putea să primesc o sancţiune serioasă pentru asta. Dar există elemente noi. Iar datorită acestora, judecătorul va fi obligat să îşi schimbe părerea. Înţelegi?

— Ce elemente noi?

— Îl cunoşti pe Paul Lacaze?

Lui Servaz nu-i scăpă clipitul rapid din ochi al lui Hugo. Nu degeaba era anchetator de 15 ani.

— Îl cunoşti, nu-i aşa? NU-I AŞA?

Hugo îşi privea din nou cu obstinaţie degetele roase.

— Ce naiba, Hugo!…

— Da… Îl cunosc.

Servaz aşteptă continuarea, în tăcere.

— Ştiu că se vedea cu Claire…

— Se *vedea?*

— Aveau o relaţie… Dar era top secret. Lacaze este căsătorit şi mai este şi primar, şi deputat la Marsac. Dar cum aţi aflat de asta?

— Am găsit nişte e-mailuri în calculatorul lui Claire.

De data aceasta, Servaz nu observă nicio reacţie. Se pare că Hugo nu era nici surprins, nici la curent. Deci poate că nu era el cel care golise mesageria.

Servaz se aplecă peste masă.

— Paul Lacaze avea o legătură ultrasecretă cu Claire Diemar. O legătură despre care nu ştia nimeni nimic, ai zis-o cu gura ta. O chestie teribil de delicată. Şi atunci cum se face că tu ştiai de ea?

— Ea mi-a povestit.

Servaz se holbă la el, stupefiat.

— Ce?

— Claire mi-a povestit totul.

— De ce ar fi făcut una ca asta?

— *Pentru că eram amanţi.*

Servaz se holbă şi mai tare la el, în timp ce încerca să proceseze informaţia.

— Ştiu la ce vă gândiţi. Că eu am 17 ani, iar ea avea 32. Dar ne iubeam… Îl cunoscuse pe Paul Lacaze înainte să mă cunoască pe mine. Luase hotărârea să o rupă cu el. El era foarte îndrăgostit de ea. Şi gelos. O bănuia de ceva vreme că avea şi pe altcineva. Ei îi era teamă ca nu cumva să îşi iasă din pepeni, să-i facă scandal dacă ar fi aflat că avea o relaţie cu unul dintre elevii ei, şi minor pe deasupra. Pe de altă parte, dată fiind situaţia lui, şi el cam avea mâinile legate. Nu-şi putea permite să se afle public aşa ceva.

— De cât timp? întrebă Servaz.

— Câteva luni. La început, a fost aşa cum v-am povestit: vorbeam despre literatură, ea se arăta interesată de ceea ce scriam, credea sincer în talentul meu şi mă încuraja, mă ajuta. Mă invita din când în când la o cafea la ea acasă. Ştia că va da motiv de bârfă locuitorilor din Marsac, dar nu-i păsa. Claire era un spirit liber, mai presus de lucrurile acestea. Nu o interesa ce zicea lumea. Şi apoi, uşor-uşor, ne-am îndrăgostit… E ciudat, pentru că la început nu era deloc genul meu. Dar… nu mai cunoscusem pe nimeni ca ea… înainte.

— De ce nu ne-ai spus despre asta, nici judecătorului, nici mie? Hugo se uită fix la el cu

ochii rotunzi.

— Glumiţi? Ştiţi foarte bine că asta m-ar fi făcut să par încă şi mai suspect!

Avea dreptate.

— Crezi că Paul Lacaze ştia că era vorba despre tine? Te rog să te gândeşti bine, e important.

— Ştiu la ce vă gândiţi, răspunse trist Hugo. Sincer, nu ştiu… Ea îmi promisese că îi va spune. Am avut o lungă discuţie pe subiect. Mă săturasem de această situaţie, nu voiam să se mai întâlnească cu el. Dar chiar nu cred că a avut timp să o facă. Amâna mereu totul, găsea mereu motive să o facă altădată… Cred că îi era teamă de reacţia lui.

Servaz se gândi la e-mailurile înflăcărate ale lui Claire Diemar, la declaraţiile ei de dragoste eternă pentru Thomas999. Se gândi şi la grămada de chiştoace din pădure, la umbra care ieşise din pub în urma lui Hugo, la declaraţiile puştiului care afirmase că îşi pierduse cunoştinţa şi se trezise în salonul lui Claire. Poate că lui Paul Lacaze nici nu avea nevoie să îi spună cineva ceva, la urma urmei. Poate că ştia, deja, totul.

★ ★ ★

În parcarea închisorii, căldura de iunie îl lovi ca un uppercut. Soarele stătea agăţat ca o lampă pe cerul de culoarea albuşului şi Servaz avu senzaţia că rămâne fără aer. Deschise larg uşile de la Cherokee, ca să facă să iasă căldura din habitaclu. La mai puţin de 300 de metri în stânga sa, se ridicau zidurile şi turnurile de pază ale celeilalte închisori: centrul de detenţie Muret. Adăpostea pedepsele cele mai lungi şi, spre deosebire de închisoarea din care ieşise, nu exista nici o singură femeie printre cei 600 de rezidenţi.

Cele 2000 de femei deţinute în Franţa erau găzduite în 63 de instituţii penitenciare dintre cele 186 existente. Doar şase dintre ele le erau rezervate în mod exclusiv. Îşi scoase mobilul şi formă un număr:

— Ziegler, zise vocea de la capătul firului.

— Trebuie să vorbim.

★ ★ ★

— Eşti foarte bronzată.

— Tocmai m-am întors din vacanţă.

— Unde ai fost?

Nu era interesat de răspuns nici cât negru sub unghie. Dar ştia că n-ar fi fost politicos din partea lui să nu pună întrebarea.

— În Ciclade, răspunse ea pe un ton care sugera că nu era fraieră. Farniente, stat la soare, jet-ski, plimbări, monumente, scufundări…

— Ar fi trebuit să te sun mai demult, o întrerupse el. Ar fi trebuit să mă interesez de tine, dar ştii că am fost… hmm… ocupat.

Ea îşi trecu privirea peste mulţimea care umplea drăguţa terasă a barului basc, la umbra copacilor, în piaţa Sf. Petru – nu cea de la Roma, ci aceea din Toulouse.

— Nu trebuie să te scuzi, Martin. Şi eu aş fi putut să te sun. Iar ceea ce ai făcut… acel raport favorabil pe care l-ai scris după evenimente… Mi l-au citit, ştii, minţi ea. Ar fi trebuit să îţi mulţumesc pentru el.

— N-am făcut decât să le spun ce s-a întâmplat.

— Nu. Ai povestit lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, într-un mod care mă scotea în mod deliberat din cauză. Aceleaşi fapte ar fi putut fi prezentate într-o versiune total opusă. Totul este o chestiune de punct de vedere, întotdeauna. Cel puţin tu ţi-ai ţinut promisiunea.

El ridică din umeri, jenat. O chelneriţă se strecură printre mese şi le puse în faţă o cafea şi un Perrier.

— Cum e la noul tău loc de muncă?

Fu rândul ei să ridice din umeri.

— Controale rutiere, din când în când câte o bătaie între doi beţivi într-un bar, spargeri, acte de vandalism sau vreun tip surprins când încearcă să vândă iarbă la ieşirea liceului… Dar asta m-a făcut să înţeleg cât de norocoasă am fost să lucrez la SR… Localuri antice, locuinţe insalubre, decizii absurde, luate de nişte şefi care au pierdut legătura

cu realitatea… Cunoşti sindromul „jandarmului vânzolitor”?

— Jandarmul… cum?

— Capetele seci care ne conduc au hotărât că era de extremă urgenţă să ne echipeze birourile cu scaune noi. Doar că mânerele acestora nu sunt suficient de depărtate încât să aibă loc între ele un jandarm cu arma la brâu. Aşa că toţi jandarmii din ţara asta îşi petrec acum timpul vânzolindu-se în toate direcţiile ca să se poată aşeza în scaune.

Imaginea îl făcu să zâmbească. Dar nu pentru multă vreme.

— Ai fost ieri la puşcărie la Lisa Ferney, zise el. De ce?

Ea îl privi drept în ochi. Îşi aminti de noaptea aceea furtunoasă, în localul poliţiei montane, când îi povestise cum fusese violată în tinereţe de aceiaşi bărbaţi care o violaseră pe Alice Ferrand şi pe ceilalţi adolescenţi în tabăra Caprelor Negre din Pirinei. Avea aproape aceeaşi privire ca în noaptea aceea. *Întunecată.*

— Am… am citit în presă că Hirtmann a luat din nou legătura cu tine, că ţi-a scris e-mailul acela… Şi m-am…

Tăcu pentru o clipă. Se vedea că îşi caută cu atenţie cuvintele potrivite.

— După ceea ce s-a întâmplat la Saint-Martin, *m-am gândit* mereu la el. După cum ţi-am zis, nu prea e nimic interesant de făcut la brigadă… Aşa că, pentru a-mi ocupa timpul, am strâns toate informaţiile pe care le-am putut găsi despre Hirtmann. Am făcut un fel de obsesie după ancheta de la Saint-Martin, e ca un… *hobby.* La fel ca trenurile electrice şi colecţiile de timbre sau de fluturi, ştii? Numai că fluturele pe care visez să îl pot fixa cu un ac pe panoul meu de vânătoare este un criminal în serie.

Îşi duse la gură sticla cu apă. Servaz se uită la ea. Încă mai avea acel mic tatuaj de pe gât – o ideogramă chinezească – şi piercingul discret din nara stângă. Nu era chiar o ţinută *clasică* pentru un

jandarm. Dar nici nu-i displăcea. O aprecia pe Irène Ziegler. Îi plăcea să lucreze împreună cu ea. O privi apăsat.

— Vrei să spui că ai colecţionat tot ce s-a spus şi s-a scris despre el?

— Da… Cam aşa ceva. Încerc să pun cap la cap informaţiile, poate ajung undeva. Până acum, nu prea am avut succes. E ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa Pământului. Nu ştie nimeni dacă mai trăieşte sau e mort. Când am auzit că te-a contactat, la întoarcerea din vacanţă, m-am gândit imediat la Lisa Ferney. Şi m-am dus să o văd.

— Poate să fie o farsă, zise el. Sau un copycat[50].

Servaz ezită.

— Dar mai e ceva, adăugă el.

Ea nu zise nimic. Era convinsă că ştie ce urma să îi spună, dar nu-i putea vorbi despre ceva ce găsise în calculatorul lui.

— Un motociclist cu semnalmentele lui Hirtmann şi cu un accent posibil elveţian a fost văzut într-o zonă de servicii de pe autostrada A20. Imaginile de pe camera unei staţii de taxare puţin mai la sud au confirmat mărturia lucrătorului de la magazin. Dacă într-adevăr era el, atunci se îndrepta spre Toulouse.

— Când a fost asta? întrebă ea, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Acum vreo două săptămâni.

Ziegler se uită în jur, de parcă elveţianul ar fi putut fi acolo, undeva, prin mulţime, ocupat să îi spioneze pe ei. Cea mai mare parte a clienţilor erau studenţi. Terasa, cu pereţii săi din cărămidă roşie, cu viţa sa sălbatică şi fântâna din piatră, aducea aminte de o piaţetă provensală. Rememora conţinutul exact al e-mailului. Ar fi vrut să îi spună părerea ei despre acesta, dar, din nou, nu putea face asta fără să se dea de gol că intrase în calculatorul lui.

— Mesajul acesta… zise ea la întâmplare. Ai cumva o copie la tine?

El îşi băgă o mână în buzunarul vestei şi scoase o foaie împăturită în patru, pe care i-o întinse. Irène

citi cu atenţie ostentativă un text pe care îl ştia deja pe dinafară.

— Povestea asta îţi ia minţile, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Ce părere ai? vru să ştie el.

— Mmm, se prefăcu ea în continuare că citeşte.

— Hirtmann sau nu?

Ea se prefăcu gânditoare.

— După mine, e stilul lui.

— De ce zici asta?

— Ţi-am spus că am petrecut luni întregi studiindu-i personalitatea, comportamentul… Fără să mă laud, cred că îl cunosc mai bine ca oricine. Mesajul acesta sună autentic, e ceva aici. Ca şi cum i-aş auzi din nou vocea de atunci, când ne-am dus acolo jos, în celula lui…

— Şi totuşi, cea care l-a trimis a fost o femeie, dintr-un internet café din Toulouse.

— O victimă sau un complice, comentă ea. Ar fi foarte îngrijorător să fi găsit o femeie căreia să-i placă aceleaşi perversiuni ca şi lui, adăugă ea uitându-se în ochii lui.

Servaz simţi cum îl ia cu frig, deşi în jur era foarte cald.

— Zici că te plictiseşti la noul tău loc de muncă? schiţă el o jumătate de zâmbet.

Ea îl privi fix, întrebându-se unde voia să ajungă.

— S-ar putea spune că nu pentru asta m-am înrolat în jandarmerie.

El păru să se gândească o clipă, apoi luă o hotărâre.

— Samira şi Vincent se ocupă cu adunarea tuturor informaţiilor pe care le pot găsi despre Hirtmann. Doar că acum le-am cerut să o supravegheze pe fiică-mea. Margot este elevă la liceul din Marsac. Ca majoritatea elevilor, stă la căminul de acolo, departe de mama ei şi de mine. Deci reprezintă o ţintă ideală.

Îşi dădu seama că ultimele cuvinte le spusese în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut că lucrurile rostite cu voce tare s-ar putea îndeplini.

— Ce-ai zice să îţi trimit toate informaţiile pe care le primim în legătură cu Hirtmann? Mi-ar plăcea să aud părerea ta despre ele.

O văzu cum se luminează la faţă auzindu-i propunerea.

— Cum s-ar zice, consultant, nu-i aşa?

— Chiar tu ai zis-o: eşti expertă în criminali în serie elveţieni, îi confirmă el zâmbind.

— De ce nu?… Dar nu ţi-e teamă să nu ai necazuri din cauza asta?

— Nu trebuie să vorbim despre asta în gura mare, în piaţa publică. Singurii care vor fi la curent sunt Vincent şi Samira, care îţi vor transmite informaţiile. Am încredere în ei. Iar punctul tău de vedere chiar mă interesează. Am făcut treabă bună noi doi, în iarna aceea…

O văzu emoţionată de compliment.

— Cine ţi-a zis că am fost la închisoare la Lisa Ferney? vru să ştie Ziegler.

— Chiar ea. Am fost acolo la două ore după tine. Marile spirite…

— Şi ce ţi-a zis despre Hirtmann?

— Că nu a contactat-o. Şi ţie?

— La fel… O crezi?

— Mi s-a părut foarte deprimată…

— Şi frustrată.

— Sau poate că e doar o excelentă actriţă.

— Poate.

— Cum s-ar fi comportat dacă Hirtmann era prin apropiere şi ar fi intrat în legătură cu ea?

— Ar fi pretins că nu are nicio veste şi s-ar fi prefăcut deprimată…

— …şi frustrată…

— Crezi că…?

— Nu cred nimic. Dar poate n-ar fi rău să o ţinem sub observaţie.

— Nu prea văd cum am putea face asta, zise Ziegler.

— Treci regulat pe la ea. Mi s-a părut că o disperă singurătatea. Încearcă să ţi-o apropii. Poate că-i va scăpa vreo chestie până la urmă. Fie şi

numai ceva lipsit de importanţă, un nimic în schimbul vizitelor tale, ca să se asigure că vei reveni să o vezi… Dar să nu uiţi că este o manipulatoare, o narcisistă, ca Hirtmann, şi că va căuta să-ţi exploateze scăpările, să te vrăjească, să îţi zică poate doar ceea ce vrei tu să auzi.

Ea aprobă din cap, cu gândul în altă parte.

— Nu m-am născut de ieri, de azi. Chiar crezi că Margot este în pericol?

Se simţi de parcă o pungă întreagă cu viermi începu deodată să-i colcăie prin măruntaie.

— *Expressa nocent, non expressa non nocent,* răspunse el.

Apoi traduse: „Lucrurile spuse dăunează, cele nespuse, nu”.

★ ★ ★

Zbura pe drumul din mijlocul câmpului, pe motorul său Suzuki GSR600, cu mult peste limita de viteză admisă. Lăsa în urmă maşinile lipite de drum. Soarele strălucea pe dealurile cu verdeaţă bogată şi unduitoare, iar ea se simţea plină de energie şi de nerăbdare. Era din nou în joc.

Hirtmann în zonă…

Ar fi trebuit să o sperie, dar provocarea, din contra, o excita. Ca un boxer care se antrenează pentru meciul vieţii lui şi care află că adversarul său cel mai de temut, ieşit din schemă de mult, este din nou în circuit. Gata să îşi pună din nou mănuşile.

★ ★ ★

— Am primit rezultatul analizei grafologice, zise Espérandieu.

Servaz urmări din ochi silueta unei femei care traversa strada, în contre-jour faţă de lumina apusului. Era o seară frumoasă de vară, dar el era dezamăgit. Când îi vibrase telefonul în buzunar, pentru o clipă, sperase să fie Marianne. Aşteptase telefonul ei toată ziua.

— *Cuvintele din caiet nu au fost scrise de Claire Diemar.*

Ochii lui Servaz se desprinseră de siluetă. Încinsul peisaj urban dispăru dintr-odată.

— E sigur?

— Grafologul a fost categoric. A zis că nu există nici urmă de îndoială, că şi-ar pune în joc reputaţia pentru asta.

Servaz se gândea febril. Lucrurile începeau să prindă contur… Mintea îi lucra la capacitate maximă, ca pistoanele unei locomotive cu aburi îndopate cu cărbuni. Exista cineva care scrisese o frază care îl culpabiliza pe Hugo, într-un caiet pe care îl lăsase, la vedere, în biroul lui Claire Diemar. Hugo era ţapul ispăşitor ideal: sclipitor, narcoman, băiat frumos. Şi, mai ales, amantul lui Claire. Se ducea des pe la ea. Servaz se gândi care ar putea fi implicaţiile acestui lucru. Nu neapărat că acela care încercase să arunce vina asupra lui ştia de relaţia lor. Poate era doar la curent cu vizitele tânărului. Marianne, Francis şi vecinul englez îi spuseseră cu toţii acelaşi lucru: că veştile circulau repede la Marsac.

Ar fi putut exista şi o altă variantă, îşi spuse el în timp ce se afunda sub pământ, prin gura de intrare în parcare. Paul Lacaze…

— Un lucru e cert, zise Espérandieu. Cel care a scris asta e de-a dreptul ţicnit.

— Dacă ai vrea să faci rost de un specimen de scris de-al lui Paul Lacaze, fără ca el să ştie, unde l-ai căuta? întrebă Servaz cu gândul la avertismentul din această dimineaţă al procurorului din Auch.

— Nu ştiu. La primărie? La Adunarea Naţională?

— Ceva mai discret nu se poate?

— Stai puţin, zise adjunctul. Cum ar fi putut Paul Lacaze să lase caietul la liceu? Toată lumea îl cunoaşte la Marsac. Nu cred că şi-ar fi asumat un astfel de risc dacă se pregătea să o omoare…

Punct pentru Espérandieu.

— Cine altcineva?

— Cineva care poate circula liber şi fără să se facă remarcat în interiorul liceului. Un elev, un prof, un membru al personalului… Ar fi mulţi.

Servaz se gândi încă o dată la chiştoacele misterioase din pădure. Îşi introduse tichetul, apoi

cardul bancar în aparatul de taxat al parcării şi îşi formă PIN-ul.

— Încă o dată, asta îl exclude pe Hirtmann din ecuaţie, zise Espérandieu.

Servaz împinse în uşa de sticlă a parcării şi merse printre rândurile de maşini, în spaţiul vast şi sonor.

Se uită la cifrele şi literele înscrise pe stâlpi. B1. El parcase la B6.

— De ce?

— Cum ar fi putut elveţianul tău să cunoască atât de multe lucruri despre Marsac, despre Hugo, despre liceu?

— Şi scrisorile? E-mailul? CD-ul? Cu ele ce facem?

Un moment de tăcere în telefon.

— Poate că încearcă cineva să te destabilizeze, Martin…

— Pentru Dumnezeu, CD-ul cu Mahler era în combina aia dinainte ca ancheta să ne fie încredinţată nouă!

Avea dreptate. Nu mai primi niciun răspuns de data asta. Se auzi un zgomot de paşi răsunând pe betonul din spatele său…

— Nu ştiu, e ciudat, zise Espérandieu. E ceva în neregulă aici.

Servaz ghici din vocea adjunctului său că ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi el: treaba asta nu avea niciun sens. Era ca şi cum aveau toate cheile în faţa lor, dar nu şi broasca potrivită. Încetini. Ajunsese la Cherokee. Paşii se apropiaseră… Apăsă pe telecomandă, iar maşina scoase un *bip* dublu şi îi clipi din faruri, în semn de bun venit.

— În orice caz, trebuie să fii ate… începu adjunctul.

Servaz se întoarse la 180 de grade. Dintr-o unică mişcare, fluidă şi rapidă. *El era acolo… La doar câţiva centimetri distanţă…* Cu mâna în buzunarul gecii sale de piele. Servaz îşi văzu propria imagine reflectată în lentilele negre ale ochelarilor săi. Îi recunoscu zâmbetul. Pielea deschisă la culoare şi

părul negru. Înainte ca Hirtmann să aibă timpul să-şi scoată arma, poliţistul îl lovi cu mâna sa liberă.

Un croşeu care îi făcu teribil de rău la falange. Dar nu-i lăsă timp elveţianului să îşi revină. Îl prinse de geacă şi îl dădu cu capul de o maşină din partea cealaltă a aleii, zdrobindu-i faţa de geamul din spate. Elveţianul scoase o înjurătură. Ochelarii de soare îi căzură cu zgomot pe jos. Servaz se lipi de spatele lui. Mâinile poliţistului cotrobăiau febril prin buzunarele interioare ale gecii. Degetele sale găsiră ceea ce căutau… în fine, aproximativ. Şi nu era o armă.

Un telefon mobil…

Îşi întoarse adversarul cu faţa dintr-o singură mişcare. Nu era Hirtmann. Nu exista nicio îndoială. Nici măcar chirurgia estetică nu i-ar fi putut schimba atât de mult fizionomia. Omului îi curgea sânge din nas. Privirea îi era năucă şi temătoare.

— Luaţi-mi banii! Pe toţi! Dar nu-mi faceţi rău, vă implor!

La naiba! Bărbatul era de cam aceeaşi vârstă cu el şi îi mirosea gura. Servaz luă ochelarii de soare de pe jos, i-i puse la loc pe nas şi îi scutură uşor, cu palma, haina de piele.

— Îmi pare rău, zise el. V-am confundat cu altcineva.

— Ce? Ce? bâigui bărbatul, în egală măsură uşurat, indignat şi consternat, în timp ce Servaz îşi strecură în buzunar propriul său telefon şi se îndepărtă cu un pas alert.

Porni motorul şi băgă în marşarier, cu un scârţâit de manetă. Îl văzu pe bărbat, prin lunetă, cum îşi scosese mobilul şi îi fotografia plăcuţa de înmatriculare. Cu mâna cealaltă încerca să-şi oprească hemoragia nazală cu ajutorul unui pachet mare de batiste din hârtie, plin de sânge deja.

Lui Servaz i-ar fi plăcut să-şi poată repara greşeala, dar era prea târziu. De multe ori se gândise că maşina timpului ar fi fost o invenţie foarte utilă unor tipi ca el, care aveau tendinţa de a acţiona înainte de a gândi. Oare câte lucruri ar fi putut salva

la viaţa lui dacă ar fi avut o astfel de maşinărie, să se întoarcă în timp? Căsnicia, cariera, Marianne…? Băgă într-a-ntâia şi demară în scrâşnet de cauciucuri, pe asfaltul prea neted al parcării.

Poate că-şi făcea iluzii, îşi zise el în timp ce ieşea din subsol. Poate că avea tendinţa de a complica lucrurile. Poate că Hirtmann nu avea nicio legătură cu cele întâmplate… Vincent avea dreptate: cum ar fi putut avea? Dar dacă, totuşi, avea el dreptate, iar ceilalţi se înşelau cu toţii? Atunci era în regulă să se uite mereu peste umăr, să fie mereu în alertă, să îşi facă griji pentru viitor.

Avea dreptate să se teamă.

27

Capătul drumului

Pe Drissa Kanté îl trezi un claxon de pe stradă. Sau poate că fusese coşmarul.

Visase că era noapte şi că se afla pe mare, undeva la sud de Lampedusa, la sute de kilometri depărtare de coastă. Noapte furtunoasă. Vânt de 40 de noduri. Valuri de patru metri. În vis, marea era o succesiune de coline mişcătoare, încoronate cu bancuri de spumă alburie, iar cerul semăna cu un vârtej uriaş, în verde şi negru, de nori şi de fulgere. Apoi se pornise să urle vântul, ca un animal înfometat ce voia să-i muşte de călcâie, iar un văl de ploaie aproape orizontal îi potopise. O furtună. Forţa 10 pe scara Beaufort. Un adevărat infern. Valuri uriaşe, de mai mulţi metri înălţime, ridicau bordul fragil al bărcii pe care se găsea alături de alte 76 de persoane îngrozite – dintre care 13 femei şi opt copii. Valurile dezlănţuite treceau peste bord, de la provă la etambou[51], îngheţându-i până la os. Toţi tremurau de frig, dar şi de teamă ca barca să nu se răstoarne, şi se strângeau unii în alţii. Fulgerele palide sfâşiau noaptea ca nişte corali mari, luminescenţi. Singurul catarg fusese smuls de mult din suportul său, în timp ce fundul navei se umplea de apă mult mai repede decât puteau ei să-l golească, iar cutterul[52] purtat în sus şi în jos de valurile turbate ameninţa să se scufunde în orice clipă. Erau scăldaţi de ploaie şi orbiţi, vântul furios le urla în urechi, femeile ţipau, copiii plângeau, iar peste toate se ridica vacarmul mării mânioase, acoperindu-le.

Motorul de 40 CP de la bord îşi dăduse duhul la puţin timp după plecare. Coca putredă a vechiului hârdău trosnea la fiecare lovitură a mării. Drissa se gândea scrâşnind din dinţi la călăuzele libiene care le luaseră ultimele economii ca să le vândă pluta asta, ştiind că îi trimiteau probabil la moarte. La

tuaregii din Gao, la neguţătorii de sclavi din Dirkou, la militari şi la paznicii frontierelor, la toţi acei şacali din drumul lor care se îmbogăţiseră pe socoteala lor, la fiecare etapă a „călătoriei". Şi îi blestemă pe toţi. Vreo 10 bărbaţi şi femei muriseră deja de sete în timpul traversării şi fuseseră aruncaţi peste bord, mai mulţi copii aveau febră.

Atunci când zăriseră la orizont luminile cargoului maltez, prin zidul de ploaie, fulgere şi stropi stârniţi de furtună, crezuseră că le sosise salvarea. Se ridicaseră toţi în picioare, în barcă, cu riscul să o răstoarne, şi strigaseră din răsputeri, agitând din braţe, inclusiv copiii, şi agăţându-se unii de alţii cu disperare de fiecare dată când un nou val lua pe sus ambarcaţiunea şi o înclina periculos. Dar cargoul nu se oprise. Corabia uriaşă trecu pe lângă ei şi chiar întâlniră privirile indiferente ale pescarilor maltezi de acolo, de sus, de pe punte, cum stăteau ei sprijiniţi în coate de balustradă. Unii chiar râdeau de ei, pe sub glugile pelerinelor lor de ploaie, sau le făceau semne. Vreo 30 de oameni se aruncaseră în apă şi încercaseră să ajungă înot, urcând şi coborând munţii apelor mişcătoare, până la plasa imensă de pescuit ton pe care vaporul de pescuit o trăgea după el. Doi dintre ei se înecaseră înainte să ajungă la ea. Iar corabia se îndepărtase, fără ca ocupanţii săi să facă cel mai mic gest întru salvarea disperaţilor agăţaţi pe urma lor. În visul lui Drissa, el însuşi era agăţat de plasă, îngheţat, cu degetele înţepenite, stomacul umflat şi dureros din cauza apei de mare înghiţite, iar marinarii trăgeau în el cu puşti, în timp ce peştii se zbăteau în plasa de sub el, aproape să-l rupă în două cu cozile lor uriaşe. Şi atunci s-a trezit.

Se uită în jurul său, cu pieptul gol, transpirat, şi cu gura deschisă. Inima i se potoli treptat pe măsură ce recunoştea camera. Se frecă la ochi şi îşi repetă ca o mantră: *Mă numesc Drissa Kanté, m-am născut la Ségou, în Mali, am 33 de ani, şi acum locuiesc şi muncesc în Franţa.*

În realitate, tovarăşii săi rămăseseră agăţaţi trei zile şi trei nopţi de plasa de pescuit, înainte să fie

salvaţi de marina italiană – aflase asta din ziare, la bordul navei pe care găsise, în sfârşit, refugiu. Căpitanul vasului maltez declarase că nu îi putuse primi la bord şi mai ales că nu putuse face un ocol pentru ei deoarece risca să îşi piardă *„preţioasa încărcătură de ton”*. Drissa alesese să rămână la bordul bărcii lor, împreună cu femeile şi copiii, chiar dacă aceasta risca să se scufunde. Până la urmă, chiar în momentul în care păreau să se ducă la fund, îi salvase un trauler spaniol, *Rio Esera.* Căpitanul încercase să îi debarce pe insula Malta, dar autorităţile îi interziseseră. Traulerul rămăsese blocat în largul coastei malteze mai mult de o săptămână, înainte ca încărcătura sa involuntară să poată fi, într-un sfârşit, descărcată.

Odată ajunşi pe mal, în Malta, i se spusese să ia autobuzul 113. La capătul liniei s-ar fi aflat un centru de primire unde ar fi putut să doarmă, să se spele şi să mănânce ceva. Pe când aştepta autobuzul, zărise o groază de hârtii răspândite în apropierea staţiei. Fluturaşi. Luă unul şi îl despături. Pe el scria ceva în engleză:

DESCHIDEREA SEZONULUI DE VÂNĂTOARE
LA IMIGRANŢI ILEGALI
TRAGEŢI PENTRU UCIDEREA TUTUROR
IMIGRANŢILOR
NEGRI DIN AFRICA
NU VĂ VREM PRINTRE NOI RAHAŢILOR
MIZERABILI
FUGIŢI CÂT MAI PUTEŢI ŞI SPUNEŢI-LE ŞI
PRIETENILOR

Ultimul rând era compus din nişte capete de mort în jurul siglei KKK. Urcase în autobuz şi coborâse la staţia terminus. Tabăra de la Hal Far. Un fost aeroport militar dezafectat şi transformat în centru pentru refugiaţi. Containere din tablă, găurite de nişte ferestre micuţe, un sat de corturi şi un hangar mare, fără avioane. Acesta din urmă era ticsit: mai mult de 400 de persoane stăteau acolo. Pentru mai

bine de un an, locuise într-unul din containerele de 25 de metri pătraţi în care erau înghesuite opt paturi suprapuse. Vara, temperatura ajungea la 50 de grade; iarna, *străzile* taberei se transformau într-o mare de noroi. Vreo 30 de cabine din plastic, de o murdărie dezgustătoare, serveau şi de duş, şi de WC. Multora dintre imigranţi le părea rău că îşi părăsiseră ţara. Şi apoi, în 2009, o mică rază de speranţă: ambasadorul Franţei în Malta, Daniel Rondeau, propusese găzduirea refugiaţilor pe pământ francez. Iniţiativa fusese susţinută şi de alte ţări europene, precum Germania şi Marea Britanie. Şi astfel ajunsese Drissa Kanté în Franţa, în luna iulie, împreună cu alte câteva zeci de persoane.

Munca era plătită mai bine decât în Malta, unde oamenii ca el plecau în fiecare dimineaţă din tabăra de la Hal Far şi se aşezau într-un sens giratoriu de lângă Marsa, acolo unde angajatorii negociau preţul unei zile de lucru de la volanul maşinilor lor. Şi aici fusese la fel, la început, până când Drissa găsise postul acesta, la firma de curăţenie. Nu regreta nimic. Se trezea în fiecare dimineaţă la ora trei, ca să facă curat în birouri. Nu era o muncă prea grea. Se obişnuise cu zgomotul liniştitor al aspiratorului, cu mirosul artificial al mochetei şi al fotoliilor din piele, cu mirosul produselor menajere şi cu simplitatea rutinei sarcinilor sale zilnice, el care avea o diplomă de inginer. Făcea parte dintr-o echipă – cinci femei şi doi bărbaţi – care mergea de la o clădire de birouri la alta. După-amiaza, se odihnea. Seara, se întâlnea cu alţii ca el prin cafenelele oraşului şi visa la o altă existenţă, cea pe care o putea întrezări pe când trecea prin faţa vitrinelor magazinelor şi când se uita la clienţii din spatele ferestrelor restaurantelor.

Cu toate acestea, ceva îl sâcâia pe Drissa şi îi provoca transpiraţii reci. Nu se mulţumise cu visarea. Vrusese şi să guste din viaţa aceea. Şi pentru asta, acceptase să facă ceva ce acum regreta. Iar asta îl bântuia. Fundamental, Drissa Kanté era cinstit. Ştia că, dacă într-o zi s-ar fi aflat, şi-ar fi

pierdut locul de muncă. Poate chiar şi mai mult de atât. Nu voia să plece înapoi – nu *mai* voia asta.

Străzile din Toulouse vibrau de acea energie proprie serilor de vară, când el puse piciorul pe trotuar, în vacarmul maşinilor. Era şapte seara şi temperatura încă atingea 35 de grade. În mod normal, o asemenea căldură nu era în oraş decât în iulie-august. Era încântat: lui îi plăcea căldura. Spre deosebire de majoritatea locuitorilor acestui oraş, care simţeau că se sufocă, el respira mai bine aşa.

Se aşeză la terasa cafenelei L'Escale, din piaţa Arnaud Bernard, îl salută pe Hocine, patronul, şi comandă un ceai de mentă în aşteptarea prietenilor săi Soufiane şi Boubacar. Un client se ridică de la masa vecină şi se opri în faţa lui. Drissa ridică privirea şi descoperi un bărbat de vreo 40 de ani, cu părul brunet şi gras, cu o burtă ce împingea în cămaşa de un alb îndoielnic, pe sub haina uzată, şi o faţă impenetrabilă în spatele ochelarilor negri.

— Pot să mă aşez?

Malianul oftă.

— Aştept nişte prieteni.

— Nu durează mult, *Driss*.

Drissa Kanté ridică din umeri. Zlatan Jovanovic se lăsă în scaunul mic şi şubred, care părea prea fragil pentru cele 120 de kile ale sale, pe un metru şi 93 de centimetri înălţime, ţinându-şi cu grijă în mână paharul de bere. Drissa continuă să amestece zahărul din păhăruţul său din sticlă fumurie cu margine aurită, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Am nevoie de un serviciu din partea ta.

Drissa simţi un gol de aer în stomac. Nu spuse nimic.

— Ai auzit?

Ghici că privirea bărbatului era fixată asupra sa, din spatele lentilelor întunecate.

— Nu mai vreau să fac chestiile alea, răspunse el cu o voce hotărâtă şi cu ochii în jos, privind la faţa de masă în carouri. S-a terminat.

Hohotul de râs răsunător care urmă îl făcu să tresară în scaunul său. Drissa aruncă o privire

îngrijorată către ceilalţi clienţi ai cafenelei, care îl priveau acum cu toţii.

— Nu mai vrea să facă chestiile alea! repetă Zlatan cu voce tare, lăsându-se pe spate. Aţi auzit?

— Tăceţi din gură!

— Calm, Driss! Nimănui de aici nu-i pasă de treburile altora, ar trebui să ştii asta.

— Ce vreţi de la mine? V-am zis deja de data trecută că am terminat-o.

— Da, ştiu, dar a… apărut ceva nou. Un client nou, ca să fiu mai precis.

— Asta nu e treaba mea, nu vreau să ştiu nimic.

— Mi-e teamă că are nevoie de noi, Driss, continuă imperturbabil bărbatul, de parcă erau doi asociaţi care vorbeau despre afaceri. Iar plata e bună.

— E problema dumneavoastră, găsiţi un alt fraier! Eu am închis capitolul ăsta.

Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, Drissa îşi simţea voinţa şi mai fermă. Poate că până la urmă bărbatul din faţa sa va accepta faptul că nu mai putea conta pe el. Poate că era suficient să rămână ferm pe poziţie. Şi toată noaptea, dacă trebuia. Bărbatul va renunţa la un moment dat.

— Nimeni nu închide niciodată complet un capitol, Driss. Nu genul ăsta de capitol. Nimeni nu hotărăşte să se lase aşa, de pe o zi pe alta. Nimeni nu mi-a făcut aşa ceva. Eu hotărăsc când te opreşti, pricepi?

Drissa simţi cum îl trece un fior.

— Nu mă puteţi obliga să…

— Oh, ba da, sigur că pot. Toate copiile alea pe care le-ai făcut, toate hârtiile şterpelite din coşurile de gunoi, oare ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar ajunge în mâinile poliţiei?

— V-aş trage la fund odată cu mine, asta s-ar întâmpla!

— Chiar aşa, ai face tu asta, să mă denunţi? întrebă Zlatan cu indignare prefăcută în timp ce îşi aprindea o ţigară.

Drissa se uită fix în lentilele negre, cu o privire provocatoare, dar calmul bărbatului îl deconcertă. Îşi dădea clar seama că acesta îşi bătea joc de el, că nu îi era deloc frică. Iar îngrijorarea sa crescu invers proporţional.

— Prea bine, zise bărbatul după ce trase un fum. Atunci ia zi-mi, *cine sunt eu?*

Malianul nu răspunse, pentru că nu putea.

— Ce-o să le zici, amice? Că un bărbat cu ochelari negri întâlnit într-o cafenea ţi-a dat 1000 de euro ca să pui, prima dată, un microfon într-o lampă? Şi că, atunci când ai văzut tot bănetul ăsta, nu ai putut rezista? Şi că apoi ţi-a mai dat 500 de euro, ca să fotografiezi nişte documente dintr-o mapă? Şi încă 500 ca să recuperezi în fiecare zi nişte hârtii aruncate la gunoi? Ce le vei răspunde când te vor întreba cum îl cheamă? Moş Crăciun? O să le spui că bărbatul ăsta are vreo 40 de ani, că e înalt şi în mod evident supraponderal, că vorbeşte cu un uşor accent şi că se îmbracă ca toată lumea? Că nu-i cunoşti nici adresa, nici măcar numărul de telefon, pentru că e el, întotdeauna, cel care te sună, de la un număr ascuns? Asta o să le povesteşti? Crede-mă că tu eşti în încurcătură, Driss, nu eu.

— O să le zic că le pot da banii înapoi, dacă trebuie.

Bărbatul izbucni din nou în râs, iar Drissa Kanté se simţi deodată minuscul. Ar fi vrut să intre în pământ, ar fi vrut să nu îl fi întâlnit niciodată pe acest om.

Laba lui mare şi transpirată îi acoperi mâna într-un gest de o intimitate dezgustătoare.

— Nu te preface mai prost decât eşti, Drissa Kanté. Ştiu că nu eşti nici pe departe un idiot.

Faptul că îşi auzi numele întreg spus de gura acestui om îl făcu să se zbârlească din cap până în picioare.

— Deci, să recapitulăm… Te ocupi cu spionajul industrial într-o ţară în care asta este o crimă aproape la fel de gravă cu a omorî pe cineva. În plus, e ţara în care ai ajuns de curând, ţara care a

avut bunăvoinţa să te primească după ce te-a scos din rahatul maltez în care putrezeai. Mai mult, tocmai ţi-ai găsit în sfârşit un loc de muncă stabil şi, cine ştie, poate un viitor… Orice altceva este imposibil de verificat, este produsul imaginaţiei tale, un roman. Nu există niciun singur element identificabil în afară de cele de mai înainte, *amigo.*

Drissa observă aureolele de sudoare care îi marcau subsuorile bărbatului, pe sub haină.

— Sunt mulţi oameni aici, care v-au văzut. Ar putea depune mărturie. Nu sunteţi produsul imaginaţiei mele, aşa cum ziceţi.

— Hai să zicem că e ca tine. Şi apoi? În afară de faptul că oamenilor de pe-aici nu prea le place să stea la taclale cu poliţiştii, este clar că ai făcut toate astea pentru cineva şi că ai fost plătit pentru asta. Nu e mare scofală, nu ţi se schimbă cu nimic situaţia. Chiar cred că e şi mai rău, după părerea mea, decât dacă ai fi făcut-o pentru o cauză nobilă. Ce vor zice toţi clienţii ăştia din jurul nostru? Acelaşi lucru ca tine. Poliţia nu va putea niciodată să îmi dea de urmă, iar tu vei putrezi în închisoare înainte de a fi expulzat, după câţiva ani. Asta e ceea ce îţi doreşti? Ai călătorit, frate, ai traversat deşertul, marea, graniţele… Se spune că ţara asta este rasistă, dar la naiba, tu ştii foarte bine că şi libienii sunt rasişti, că şi maltezii sunt rasişti, că şi chinezii sunt rasişti, chiar şi mizerabilii ăia de tuaregi sunt rasişti. Toată planeta asta mizerabilă e rasistă, iar tu eşti un *malinké*[53], frate, eşti cel mai negru dintre negri. Deci chiar vrei să ajungi din nou un imigrant ilegal?

Drissa simţi cum îl lasă puterile, cum voinţa lui începe să ia apă, precum barca în mijlocul furtunii. Creierul său ceda sub tirul vorbelor bărbatului, la fel ca lemnul vechiului hârdău sub loviturile mării. Fiecare cuvinţel îl durea precum o lovitură de bici.

— Răspunde-mi, *asta îţi doreşti?*

Malianul făcu semn din cap că nu, cu ochii plecaţi spre faţa de masă în carouri.

— Foarte bine. Atunci, ascultă, eu hotărăsc când se termină totul. Şi să ştii că am o veste foarte bună pentru tine. Îţi dau cuvântul meu că e ultima dată când îţi cer ceva. *Ultima…* Şi sunt de câştigat 2000 de euro…

Drissa ridică privirea. Perspectiva de a fi în sfârşit eliberat şi de a câştiga o groază de bani în acelaşi timp îl liniştea cât de cât. Bărbatul îşi băgă mâna în buzunarul interior al hainei, o scoase şi o deschise. Un stick USB care părea minuscul, în pumnul său uriaş.

— Tot ce trebuie să faci e să strecori stick-ul ăsta într-un calculator. Apoi îl deschizi, iar stick-ul face singur toată treaba: găseşte parola şi încarcă programelul care se află pe el. Nu durează mai mult de trei minute. Scoţi stick-ul, închizi calculatorul şi asta e tot. S-a terminat. Gata. Nimeni nu-şi va da seama niciodată. Îmi dai înapoi stick-ul, primeşti cele 2000 şi nu mai auzi niciodată de mine. Pe cuvântul meu.

— Unde? întrebă Drissa Kanté.

★ ★ ★

Senzaţia că mergea printr-un zid de foc. Fiecare umbră, de la fiecare pomişor, era o binecuvântare. Elvis Konstandin Elmaz coborâse geamul, dar aerul era atât de arzător, de parcă deschisese uşa unui cuptor şi aştepta să se coacă în sucul propriu. Din fericire, era destul de târziu şi, fiind o regiune înverzită, trecea des de la soare la umbră, întoarse la dreapta, prin faţa indicatorului fixat pe un trunchi de copac, în intersecţie:

PODGORIA RĂZBOINICILOR
CRESCĂTORIE DE CÂINI DE PAZĂ
ŞI DE APĂRARE

Ceva mai încolo, o luă pe un drum şi mai mic, cu asfaltul găurit şi crăpat. Un grajd şi o eoliană se profilau ca nişte umbre chinezeşti, pe cerul portocaliu al apusului. Nu doar căldura era responsabilă pentru stratul de transpiraţie de pe faţa

lui. Seara şi umbrele îi dădeau o stare de nervozitate. Elvis Elmaz era mort de frică. Reuşise să facă pe relaxatul la spital, în faţa poliţaiului şi al simpaticei lui colege, dar înţelesese imediat ce anume se întâmplase. La naiba! *Începea iar…* În timp ce conducea, i se părea că stomacul i se înnoadă la nesfârşit. Fir-ar să fie de treabă! Nu voia s-o mierlească. N-o să se dea bătut. Nu ca proasta aia de profă… O să le arate el din ce material e făcut! Lovi cu mâna tare în volan, de furie şi de teamă. *Fir-aţi ai dracului de cretini, haideţi, veniţi, să vă mierlesc eu! Am eu ac de cojocul vostru, adunătură de demenţi ce sunteţi!* Nu-i văzuse venind în seara aceea. Sârbi, îţi dai seama! Ce prostii! Inventase povestea asta cu gagica şi cu sârbii special pentru poliţişti, şi le ceruse unuia sau la doi prieteni din bar să confirme… Barul era plin de tipi ca el: eliberaţi condiţionat, în aşteptarea procesului sau între cele două. Era cât pe ce să-l dea gata, dar se apărase şi îi pusese pe fugă. Prea mulţi martori potenţiali. Asta îl salvase. Dar pentru câtă vreme? Mai exista o soluţie: să le povestească totul curcanilor. Dar în cazul acesta ar redeschide dosarul, ceilalţi ar spune ce se întâmplase cu adevărat în acea seară şi, atunci, şi-ar pune în cap familiile. Un proces şi o condamnare cu executare. Cât i-ar fi dat, cu trecutul lui? Nu voia să se întoarcă la bulău. Deloc nu voia.

Un al doilea indicator, aşezat alături de o cutie de scrisori ruginită şi de norul pufos al unui boschet de soc înflorit, îl invita să iasă de pe drumeag şi să intre pe o potecă încă şi mai accidentată. În timp ce se ţinea bine de volan, sărind de zor în scaun, trecu peste un mic podeţ din buşteni, deasupra unui pârâu din mijlocul câmpului deja acoperit de umbrele profunde ale serii. Ultima sută de metri a drumului era însoţită de un adevărat tunel de verdeaţă umbroasă. Era din ce în ce mai întuneric, iar nervozitatea sa creştea. Drumul era împărţit în două de o bandă cu iarbă care mângâia partea de jos a caroseriei. Un panou mare, de data asta, anunţa:

ROTTWEILER, DOBERMAN, MALINOIS, AMSTAFF, DOC ARGENTINIAN ŞI DOG DE BORDEAUX

Iar reclama aceasta era însoţită de schiţa grosolană a unui animal. Elvis îl desenase cu mâna lui. La dreapta, în spatele tulpinilor lemnoase ale copacilor, un vacarm înfricoşător de lătraturi şi de scheunături îl întâmpina în toiul tăcerii de dinaintea nopţii, iar Elvis zâmbi auzind loviturile furioase pe care dragii săi căţeluşi le dădeau cuştilor lor. Dulăii părură să se aţâţe unii pe alţii până rămaseră fără voce, după care renunţară, iar vacarmul se stinse.

Fără îndoială, căldura îşi făcea efectul şi asupra lor. După ce opri motorul, coborî din maşină şi trânti portiera, putu să savureze liniştea care îl înconjura.

Nu mişca nimic, nici măcar aerul, care era la fel de inert ca plumbul. Singurul semn de viaţă venea de la muştele care bâzâiau în jurul lui şi de la pocniturile motorului care se răcea. Extrase un pachet de ţigări din buzunarul blugilor şi îşi puse una între buze. Îşi şterse fruntea, şi sudoarea îi făcu firele de păr de pe antebraţ să se lipească între ele. Inspiră cu satisfacţie mirosul fiarelor – un miros sălbatic şi periculos. Apoi îşi aprinse ţigara şi porni către casă. Avea încă un bandaj murdar în jurul pieptului, pe sub tricoul echipei Braziliei, pe spatele căruia scria RONALDO 9. Dedesubtul bandajului erau o groază de puncte de sutură care îi provocau o mâncărime teribilă, din cauza căldurii. Şi totuşi era foarte mulţumit că ieşise din spital şi că se întorsese acasă, la dragile lui animăluţe.

Şi la arma sa.

O puşcă Rizzini cu ţevi suprapuse, de calibrul 20, pentru vânatul mare.

Câţiva metri doar, şi va fi acasă. La adăpost. Traversă luminişul scufundat în beznă, urcă treptele terasei, băgă cheia în broască. Faptul că locuia în mijlocul pădurii se dovedise un avantaj până azi. Un

atu pentru afacerile sale, care cereau liniște și discreție. Elvis renunțase de multă vreme la fete – prea multe riscuri, prea multe probleme – în favoarea luptelor cu câini și a drogurilor. Investiția era infinit mai rentabilă, iar câinii mult mai ușor de gestionat. Cât despre droguri, după cum spusese un autor[54] despre care Elvis nu auzise niciodată, dar cu care ar fi fost cu siguranță de acord, erau „produsul ideal, marfa prin excelență”. Dar nu azi. Azi ar fi preferat să se afle în oraș, să se amestece în mulțime, acolo unde nu puteau da de el. Însă nu-și putea lăsa animalele singure pentru prea multă vreme. Probabil că erau înfometate după ședereа sa în spital. Și totuși, astă-seară nu avea forța – și nici curajul – să se apropie de cuști. Era prea întuneric. O va face mâine, la trezire.

Împinse în ușă, o închise în urma sa și se duse drept la pușcă și la muniție.

Haideți, veniți, o să vedeți ce n-ați văzut. Nimeni nu-și bate joc de Elvis, doar el își bate joc de toți.

28

Suflete rătăcite

Margot nu mai putea de căldura din cameră. Transpiraţia îi lipise tricoul de spate şi părul de frunte. Se clăti pe faţă în micul lavabou din spatele paravanului ce îl despărţea de pat. Îşi luă prosopul şi întredeschise uşa, ca să se ducă la duş, când îi auzi.

— Ce vrei? întreba Sarah cu două uşi mai încolo.

— Trebuie să vii. E vorba de David.

— Ascultă, Virginie…

— Mişcă-ţi fundul!

Margot aruncă o privire prin deschizătura uşii. Virginie şi Sarah stăteau faţă în faţă, una pe culoar, cealaltă în pragul camerei sale. Cei din anul al doilea aveau dreptul să locuiască în camere individuale. Sarah dădu din cap şi se întoarse pentru o clipă în bârlogul ei, după care ieşi din nou şi o luă pe urmele bunei sale prietene, spre scări.

La naiba!

Se întrebă ce trebuia să facă. Graba şi stresul erau evidente în vocea lui Virginie. Spusese ceva de David… Margot luă o hotărâre într-o jumătate de secundă. Îşi încălţă Converşii pe picioarele goale şi ieşi. Culoarul era pustiu. Se grăbi spre scară, cu paşi de lup.

Le auzi cum ieşeau.

Şoapte şi exclamaţii înăbuşite, în timp ce fetele coborau treptele late, din piatră. Trase de şortul care îi intra în fund, făcu mişcări ca să se dezmorţească, apoi coborî şi ea scara monumentală, ţinându-se cu mâna de balustradă. Prin vitraliul cel mare de pe palierul intermediar se zărea apusul soarelui în spatele clădirilor, ale căror siluete întunecate păreau să se ghemuiască în strălucirea înflăcărată a crepusculului. De cum ieşi, fu şi ea prinsă în încrengătura razelor maronii, rostogolite deasupra orizontului negru al copacilor şi cuburilor din beton.

Aerul îi păru ca sticla de tare, dar seara alina treptat arsura zilei, ca un unguent.

Le căută din priviri.

Într-un final, le zări. Două umbre înghiţite de masa neagră a pădurii, acolo, în spatele terenurilor de tenis.

O luă la fugă în direcţia lor, atentă să nu facă zgomot, printre norii de musculiţe şi printre umbre. Dar de cum trecu de aleea din curtea pustie, la marginea pădurii, umbrele deveniră adânci şi dense, topite una în alta, într-un clarobscur neliniştitor – iar ea ezită, nesigură dacă vrea să continue.

Unde dispăruseră? Un trosnet în pădure. Apoi vocea lui Sarah, în adânc: „David!”. Drept înainte… Era o potecă. De-abia o zărea, în semiîntunericul din codru. Făcu stânga-mprejur, cu gând să se întoarcă în cameră. Nici nu se punea problema să se afunde în desişul acela. Apoi, curiozitatea şi nevoia de a şti au învins, iar Margot se întoarse din nou cu faţa spre pădure.

Ce-o fi o fi!

Înaintă printre ramuri şi boschete. Atingea cu faţa pânzele de păianjen întinse printre frunze, mii de insecte îi roiau în jur, atrase de pielea sa, de sângele şi de sudoarea ei. Mergea precaut, deşi fetele făceau suficient de mult zgomot ca să nu-şi dea seama de prezenţa ei. Ziua în declin decupase bucăţi mari de lumină prăfoasă printre copaci, deasupra ei, dar acolo jos era mai întuneric şi mai răcoare. Simţi cum o înţeapă în cot o afurisită de creatură bâzâitoare, şi de-abia se abţinu să n-o facă zob dintr-o lovitură.

— David, ce naiba faci aici?

Vocile. Îl găsiseră… Margot simţi cum o teamă incertă îi usca gura, se împiedică de o crenguţă care explodă cu zgomot de petardă şi îi fu frică, pentru o clipă, ca zgomotul să nu le atragă atenţia. Dar erau mult prea ocupate pentru asta.

— Doamne, David, ce ai făcut?

Vocea lui Sarah răsună în spaţiul larg al pădurii, era aproape în panică. Iar panica este al naibii de

contagioasă. Margot simţea că era şi ea aproape să o ia razna de frică. Înainta cu paşi prudenţi printre ramurile de brad şi ajunse într-un luminiş scăldat de umbrele serii.

La naiba, ce era nebunia asta?

David era în picioare, la bustul gol, în cealaltă parte a poienii, rezemat de un trunchi cenuşiu, cu braţele încrucişate. Stătea agăţat de două crengi groase, aproape perfect orizontale, de la nivelul umerilor săi, într-o poziţie ciudată, asemănătoare unei crucificări. Îşi întinsese braţele lungi de fiecare parte a corpului şi îşi aplecase capul pe o parte, cu bărbia în piept, ca şi cum îşi pierduse cunoştinţa. Nu-i vedea faţa. Doar părul blond. Şi barba. *Un Iisus blond…* Deodată, el ridică capul, iar Margot fu pe punctul de a face un pas înapoi, când îi văzu privirea dusă, albă, halucinantă.

În cap îi cântau versurile unui cover al lui Marilyn Manson după Depeche Mode: *Your own personal Jesus / Someone who hears your prayers / Someone who cares…* „Iisus al tău personal / Cineva care să îţi asculte rugile / Cineva căruia să îi pese…”

O adiere uşoară agită frunzişul de deasupra ei şi simţi ca un curent electric prin puful de pe braţe când zări urmele roşii de pe pieptul lui David. Cicatrici foarte proaspete… Apoi văzu şi cuţitul, în mâna lui dreaptă… Tăişul era şi el roşu.

— Salutare, fetelor.

— Doamne, David, care e problema ta? zise Virginie. Ce naiba faci aici?

Vocea tinerei răsună în liniştea poienii. David izbucni într-un râs uşor şi îşi aplecă privirea spre pieptul însângerat.

— Am dat-o-n bară grav, nu? Voi cum faceţi? Cum dracu’ faceţi să vă păstraţi capul cu tot ce se petrece?

Oare se droga? Părea să fie complet varză. Tremura din cap până în picioare, dădea întruna din bărbie, râdea şi plângea în acelaşi timp – sau cel puţin aşa părea, un râs sau mai degrabă un rânjet…

Tăieturile de pe pieptul său erau în număr de patru şi picura sânge din fiecare dintre ele, ca şi cum ar fi curs o acuarelă. Margot îşi coborî privirea şi văzu o cicatrice enormă care-i brăzda orizontal abdomenul, chiar deasupra buricului.

— Nu mai rezist cu toate astea… Trebuie să se oprească, nu putem continua aşa, fetelor…

Un moment de tăcere.

— Nu, pe bune, la ce folosesc toate astea, îmi puteţi spune? Ce rahat facem noi aici? Unde o să ajungem aşa? Şi până când?

— Revino-ţi!

Vocea lui Virginie. Încă o dată.

— Şi Hugo? La Hugo te-ai gândit?

Ascunsă în spatele unui tufiş, Margot îl văzu pe David cum îşi suceşte capul dintr-o parte în alta, uitându-se către cer.

— Ce pot să fac eu acum, când Hugo e la bulău?

— La naiba, Hugo e cel mai bun prieten al tău, David! Ştii cât mult te iubeşte, cât de mult *ne* iubeşte… Are nevoie de noi, de tine… Trebuie să îl scoatem de acolo.

— Ah, da? Şi cum să facem asta? Vezi, asta e diferenţa dintre el şi mine… Dacă eram eu în locul lui, vi s-ar fi rupt la toţi. Hugo a avut mereu admiratori, fani… Nu trebuie decât să-şi dea jos… Nu trebuie decât să pocnească din degete, şi Sarah îşi desface picioarele sau i-o ia în gură. Chiar şi tu, Virginie, chiar dacă nu recunoşti asta, în străfundul inimii tale nu visezi decât un singur lucru: să te călărească şi pe tine. În timp ce eu…

— Gura!

Câteva păsări îşi luară zborul printre frunze, cu un foşnet puternic din aripi, speriate de ţipătul fetei.

— *Nu mai pot… nu mai pot…*

Hohotea de plâns acum. Sarah traversă cu pas grăbit poiana şi îl luă în braţe. Virginie profita de acest moment ca să-i ia cuţitul. Margot simţea cum inima îi bate drept în gât.

Îl aşezară pe David în iarbă, la poalele copacului. Lui Margot i se părea că asistă la o coborâre de pe

cruce. Sarah îl mângâie pe obraji, pe frunte, îl sărută uşor, cu tandreţe, pe buze şi pe pleoape.

— Puiul meu, şopti ea, bietul meu puiuţ…

Margot se întrebă dacă nu cumva se ţicniseră cu toţii. În acelaşi timp, era ceva în nebunia asta – şi în durerea lui David – care îi strângea inima. Singura care părea să fi rămas lucidă era Virginie.

— Trebuie să-l vadă cineva, zise ea hotărât. La naiba, David, chiar ai nevoie de un psiholog, fir-ar al dracului de treabă! Nu se mai poate aşa!

— Lasă-l în pace, zise Sarah. Nu acum. Nu vezi în ce hal este?

Îi mângâie părul blond şi îl strânse la piept cu un aer matern, aşezându-i capul scuturat de plâns pe umărul ei, chiar dacă băiatul era cu mai mult de 10 centimetri mai înalt decât ea.

— Trebuie să ne gândim la Hugo, repetă Virginie pe un ton mai încet. Are nevoie de noi. Mă asculţi? Hugo şi-ar da viaţa pentru tine! Pentru oricare dintre noi! Şi tu te porţi ca… ca… La dracu', nu avem voie să-l abandonăm. Trebuie să îl scoatem de-acolo… Şi nu putem reuşi fără tine…

Înţepenită, ca hipnotizată de scena aceasta, Margot era incapabilă să se mai mişte din locul în care stătea ascunsă, în spatele tufişurilor. O pasăre solitară scoase un ţipăt lung şi ascuţit, care o făcu să tresară, destrămând vraja şi eliberând-o din letargia ei.

Trebuie să te cari de-aici, gagico. Dacă te găsesc, ştii de ce sunt capabili? Şi felul ăsta în care se poartă unul cu altul: de ce mi se pare atât de… nesănătos? *S-ar zice să sunt legaţi cu ceva între ei.* O legătură indestructibilă. Ce-ar fi zis Elias de toate acestea? Dar tatăl ei?

Ar fi vrut să o ia la sănătoasa, mai ales că era şi atacată încontinuu de insecte, dar se găsea mult prea aproape. Ar fi putut să-i audă cea mai mică mişcare şi să o repereze. Iar ideea aceasta îi întorcea stomacul pe dos. Nu avea decât să rămână acolo, cu respiraţia din ce în ce mai sufocată, cu palmele

transpirate aşezate pe coapse şi cu dureri de genunchi.

David dădu încetişor din cap. Virginie se lăsă pe vine în faţa lui şi îi ridică bărbia.

— Rezistă, te rog. Cercul se va întruni în curând. Ai dreptate, poate că a venit momentul să punem punct la toate astea. E o poveste care a durat cam mult. Dar acum avem o treabă de terminat.

Cercul… Era a doua oară când auzea cuvântul acesta. În aer plutea ceva deosebit de sinistru, ceva irespirabil. Cântecul greierilor şi al insectelor, apropierea nopţii – Margot le simţea pe toate în nervii ei, în vene. Ar fi vrut să o şteargă imediat. Brusc, ceilalţi se ridicară.

— Să mergem, zise Virginie, întinzându-i lui David tricoul pe care îl lăsase în iarbă. Pune-ţi ăsta pe tine. Vii după noi, ne-am înţeles? Nu trebuie să te vadă absolut nimeni în halul ăsta.

Poiana era din ce în ce mai întunecată. David încuviinţă tăcut din cap. Îşi întinse corpul său longilin. Margot îl urmări cum îşi pune tricoul pe pieptul său slab şi peste cele patru răni mai mult negre decât roşii acum, în noaptea care se lăsa. Văzu cum Sarah şi Virginie îl conduc spre ieşirea din poiană, către drumul ce ducea la liceu, şi – când trecură la doar câţiva metri de ea – se adânci şi mai mult în umbră, cu sângele pulsându-i în tâmple. Mai aşteptă o vreme în tufişuri, până când nu se mai auzi decât tăcerea pădurii. O tăcere departe de a fi completă, totuşi, tulburată de diferite zgomote, pe care nu ştia să le identifice.

Şi impresia, acea impresie vagă, paranoică, cum că nu era singură. *Că era cineva…* O trecu un fior… Luna răsărise pe deasupra copacilor. Noaptea începea să modifice în mod înşelător perspectivele.

Cât timp va mai rămâne în aşteptare, fără să se mişte? Nu ar fi ştiut să spună.

Existase ceva *vrăjit* – în sensul malefic al cuvântului – în scena pe care tocmai o văzuse. O atmosferă bizară, pe care nu reuşea să o descifreze. Într-un anumit fel, ceea ce văzuse o mişcase

profund. Cei trei erau pierduţi, dincolo de orice salvare posibilă, simţise asta. Nu înţelegea la ce anume asistase, dar ştia cumva organic că depăşiseră un prag, o limită. Şi nu mai puteau da înapoi. Deodată, simţi că nu mai doreşte să afle. Avea poftă să uite şi să treacă mai departe. O să-i zică lui Elias să se descurce singur.

Mai aşteptă puţin, apoi începu să se mişte, dar împietri imediat. Se auzise un trosnet, în imediata apropiere. Ca şi cum cineva ar fi păşit pe o creangă. Rămase nemişcată. Ciuli urechea, dar inima îi bătea atât de tare, încât nu putea auzi decât valurile de sânge din urechile ei şi agitaţia frunzelor care fremătau pe deasupra, în adierea serii.

Ce era acolo? Se uita în jur, întorcând capul de la stânga la dreapta, ca un animal încolţit. Dar pădurea era din ce în ce mai întunecată, sub masa compactă a frunzişului. Doar cerul de deasupra rămăsese de un gri ceva mai deschis. *Ce era acolo?*

Mai făcu un pas spre ieşire, mai avea doar vreo 10 metri, când se trezi împinsă din spate cu brutalitate şi aruncată la pământ. Simţi o greutate enormă apăsând-o pe spate. Se lovi cu duritate de sol. Pe obraz, simţi o răsuflare caldă cu aromă de marijuana, în timp ce o mână îi ţinea cu furie capul la pământ, printre frunze.

— Târfă ordinară, ne spionai, nu?

Încercă să se zbată, dar David o strivea cu toată greutatea sa. Obrazul lui peste al ei. O înţepa cu barba.

— Ştii prea bine că mereu te-am plăcut, Margot. Mor după tatuajele şi după piercingurile tale şi mereu mi-am dorit funduleţul tău. Dar, desigur, n-aveai ochi decât pentru Hugo, la fel ca şi proastele astea două!

— David, lasă-mă!

Simţi cu oroare o mână caldă şi umedă cum i se strecoară pe sub tricou şi nişte degete dezgustătoare cum îi apucă unul dintre sâni.

— Ce dracu’ faci? Opreşte-te! Opreşte-te, când îţi spun!

— Ştii ce păţesc fetele ca tine? Serios, ştii ce păţesc?

Vocea lui ca o şoaptă în urechea ei. Deodată, degetele lui îi strânseră cu răutate un sfârc, iar ea urlă de durere. O altă mână i se strecura acum în pantaloni, pe la spate. Ea sughiţă.

— Care e problema? N-ai chef de una mică? Să nu spui că preferi să o faci cu retardatul ăla…

URMA SĂ O VIOLEZE. Iar aceasta era o perspectivă atât de ireală, de neconceput, încât creierul său o refuza. Aici, la câteva zeci de metri de liceu… Se simţi orbită de groază. Panică şi oroare. Se zbătu cu toate forţele ei, astfel încât el trebui să îşi scoată mâinile pentru a-i imobiliza pumnii şi a o ţine la sol. Era puternic. Prea puternic pentru ea.

— „Oi fi eu un ticălos, dar ea are un suflet mare, sentimente înalte, educaţie aleasă. Şi măcar… O, măcar dacă i s-ar fi făcut milă de mine!”[55].

Mâna pornise din nou atacul în pantalonii fetei, de data asta prin faţă, în timp ce recita fragmentul. Degete iscoditoare în spaţiul strâmt dintre şort şi piele. Ea sughiţă din nou. Îl simţea pe David cu coapsele lipite de fesele ei. Erect.

— „Însă Katerina Ivanovna, deşi este o doamnă cu suflet mare, este nedreaptă…”[56].

— Tolstoi! zise ea la întâmplare, în încercarea de a-i distrage atenţia, zbătându-se cu toate puterile.

— Ah, ah, bună încercare! Dar ai pierdut! E Dostoievski: *Crimă şi pedeapsă*... Ce păcat că nu e aici nemernicul ăla de Van Acker. El, care te laudă atât de mult…

Un deget ajunsese în chiloţi.

— Opreşte-te! Lasă-mă! David, nu face asta! *Nu face asta!*

— Taci, îi şopti el în ureche. Acum îţi ţii gura.

Cuvinte pronunţate cu o voce blândă. Blândă, dar evident schimbată. Ameninţătoare. Nu se mai juca. Era în altă parte. Devenise altcineva.

Îi lipise cealaltă mână de gură, ca să o împiedice să ţipe, iar Margot încercă să îl muşte. Degeaba. De-

a dreptul îngrozită, îi simţi degetele lui David înaintându-i pe sub chiloţi. Incapabilă de reacţie, spiritul i se detaşă de trup. Nici ea nu mai era acolo, era altcineva.

Ce se întâmpla nu avea nicio legătură cu ea.

Îi va scoate pantalonii, apoi o va viola, acolo, pe pământ…

Nu are nicio legătură cu tine…

Deodată, mâna lui David fu scoasă brusc din chiloţii ei şi îl auzi înjurând. Apoi o lovitură, un nou ţipăt de durere din partea lui David şi, înainte ca ea să se fi putut ridica, îi văzu faţa strivită la pământ, alături de a ei.

— Mă doare!

— TACĂ-ŢI FLEANCA, RAHAT CU OCHI CE EŞTI!

Margot cunoştea vocea asta. Se răsuci şi o văzu pe adjuncta tatălui ei – cea cu faţa ciudată, dar cu ţoale super cool cum îl încătuşează pe David, aşezată cu un genunchi pe spatele lui.

— Eşti bine? o întrebă Samira Cheung uitându-se la ea.

Ea dădu din cap şi îşi şterse genunchii plini de pământ şi de fire de iarbă.

— Nu voiam să-i fac nimic, gemu David, cu obrazul pe sol. Vă jur, la naiba: nu voiam să-i fac nimic! Era doar aşa!

— Să-i faci ce? întrebă Samira cu o voce la fel de ascuţită şi de periculoasă ca o lamă de ras. *Să o violezi,* nu? Păi, ai făcut-o deja, idiotule! Ceea ce ai făcut se numeşte, practic, viol, scârbă ordinară!

Margot văzu umerii lui David zguduindu-se de plâns.

— *Lăsaţi-l,* zise ea.

— CE?

— Lăsaţi-l… Voia doar să mă sperie. Nu intenţiona să mă violeze… aşa este.

— Pe bune? Şi de unde ştii tu asta?

— Lăsaţi-l să plece.

— Margot…

— Oricum, nu voi depune plângere. Nu mă puteţi obliga.

— Margot, din cauza unora ca el…

— Lăsaţi-l în pace! Daţi-i drumul să plece!

Îi întâlni privirea lui David. Un amestec de neînţelegere, de stupoare şi de recunoştinţă în ochii lui auriţi.

— Cum vrei… Dar să ştii că îi zic lui taică-tău.

Ea îşi plecă privirea, ruşinată, sub căutătura furioasă a poliţistei. Zornăit de cătuşe care se desfac. Margot o văzu pe Samira cum îl ridică pe David şi îl priveşte drept în faţă, de la o distanţă de cinci centimetri, cu ochii negri ca de smoală.

— Ţi-e frică? Fiindcă ar trebui să-ţi fie. Ai fost la două degete să-ţi distrugi viaţa, şi pe a ei totodată, şi de acum încolo o să te ţin sub observaţie. Fă-mi şi mie o plăcere: fă o prostie. Una singură. Oricare, nu contează. Şi voi fi acolo…

David îi aruncă o privire lui Margot.

— Mulţumesc.

Ea nu îi putu descifra expresia din ochi. Ruşine? Recunoştinţă? Frică? Apoi se îndepărtă.

La rândul ei, Samira se întoarse spre Margot, încă aşezată pe jos.

— Găseşti drumul şi singură, zise poliţista cu răceală.

Se întoarse pe acelaşi drum. Margot o auzea cum dă la o parte frunzişul şi cum merge grăbită pe aleea care ducea de-a lungul terenurilor de tenis. Inima îi era în zona roşie de ceva vreme încoace şi inspiră adânc de mai multe ori, întrebându-se prin ce minune se aflase acolo, la momentul potrivit, adjuncta tatălui său. Oare o pusese să o supravegheze? Aşteptă să se facă din nou linişte, ca noaptea să-şi ia din nou în posesie pădurea. Şi doar atunci se răsuci cu faţa în sus şi rămase culcată în iarbă, cu ochii spre cerul din ce în ce mai cenuşiu şi mai întunecat care se zărea prin frunzişul negru. Îşi puse căştile la urechi, îi ceru lui Marilyn Manson să-i cânte *Sweet Dreams* în timpane – şi începu să plângă în hohote, până nu mai putu.

Ignorând faptul că o urmărea cineva.

★ ★ ★

Mai întâi auzi zgomotul motorului şi muzica. *Se apropiau prin pădure – foarte repede…* Elvis Elmaz opri sonorul televizorului, întoarse capul şi privi către fereastră. O luminiţă pâlpâia printre copaci, abia perceptibil. Era aproape noapte. *Faruri…* Inima îi bătea să-i sară din piept. Nimeni nu-l vizita la ora asta.

Câinii începură să mârâie, apoi să latre, să urle şi să-şi zguduie cuştile cu ghearele.

Elvis îşi verifică puşca, să vadă dacă era încărcată, o armă şi se apropie de fereastră, când, brusc, un duş de lumină albă îl străpunse şi explodă în cameră, orbindu-l.

Maşina se opri în faţa terasei, cu faza lungă aprinsă fix în ochii lui. Încercă să şi-i protejeze cu mâna, dar era forţat să-şi întoarcă faţa sub asaltul fasciculului orbitor care-i inunda fiecare colţişor al camerei. Şi mai era şi muzica asta dată la maximum, care erupea din maşină, şi başii care îi făceau pereţii să vibreze.

Elvis se năpusti spre uşă, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare şi cu puşca ridicată. O deschise din zbor.

— Nenorociţii dracului, ştiu cine sunteţi! urlă el în timp ce ieşea pe terasă. Primul care se apropie, îi zbor creierii!

Simţi în tâmplă apăsarea rece a ţevii duble a unei puşti.

★ ★ ★

— Samira sunt, zise vocea în receptor.

Servaz opri sonorul combinei şi auzi o sirenă tânguindu-se afară. Din nou, era dezamăgit. Din nou, sperase că era Marianne. *De ce nu o suni tu?* se întrebă el. *De ce aştepţi să o facă ea?*

— Ce este?

— Margot… S-a întâmplat ceva astă-seară. Ceva deloc cool. Dar e bine, să grăbi ea să adauge.

Înţepeni. Margot. *Ceva deloc cool…* Al naibii limbaj! Aşteptă urmarea. Samira îi povesti scena la

care tocmai fusese martoră: ea supraveghea partea din spatele clădirii, iar Vincent pe cea din faţă. Îşi luaseră poziţiile în primire la începutul serii. Vincent stătea în maşină, în parcare, iar Samira se ascunsese la marginea pădurii. Văzuse două fete ieşind din clădire şi luând-o spre pădure, pe lângă terenurile de tenis, şi imediat apoi, pe Margot, care intrase în pădure pe urma lor. O urmărise şi o văzuse cum le spionează pe cele două fete, care discutau acum într-o poiană cu un băiat pe nume David. Era prea departe pentru a înţelege ce-şi spuneau, dar tânărul care se numea David dădea impresia că era complet *stoned* şi, pe deasupra, îşi mai şi mutilase pieptul cu un cuţit. Samira văzuse apoi trioul plecând spre liceu, în timp ce Margot rămăsese ascunsă prin tufişuri. Se părea că ceilalţi trei nu o observaseră, dar David apăruse din nou, după cinci minute. Samira îl văzuse furişându-se într-un tufiş, apoi îl pierduse din vedere, până în momentul în care se aruncase pe Margot. Samira se grăbise într-acolo, dar se afla la mai mult de 30 de metri, iar pădurea aia blestemată era plină de mărăcini, şi ea se împiedicase de o rădăcină şi îşi sucise glezna, iar chestia asta o duruse ca naiba când se ridicase iar în picioare. Îi luase aproximativ un minut şi jumătate ca să intervină, jur că nu mai mult, şefu'.

— Măcar aşa, cel puţin, l-am prins în flagrant delict, zise ea. Şi insist, şefu', să ştiţi că Margot e în regulă.

— Nu înţeleg nimic! Ce flagrant delict? urlă el.

Samira îi spuse.

— Adică David a încercat să îmi violeze fata?

— Margot zice că nu. Că nu asta era intenţia lui. Dar… totuşi… hmm… îşi băgase mâna în… hmm… chiloţii ei…

— Ajung imediat.

★ ★ ★

— La dracu', nu faceţi asta, nu faceţi asta, nenorociţilor!

Se scutură. De formă. Avea pumnii legaţi strâns la spate şi picioarele lipite de scaun cu un scotch lat şi maro, de la glezne până la genunchi. O parte din bust îi era lipită la fel de spătar, ba chiar avea şi o bucată petrecută în jurul gâtului. De câte ori se zbătea, banda adezivă îl trăgea de piele şi de firele de păr. Asuda ca un porc. Litri întregi de sudoare. Mai mult decât ar fi crezut că se poate afla în el. Transpiraţia îi udase atât de tare jeanşii, încât enorma pată întunecată de pe aceştia dădea impresia că ar fi făcut pe el. Ceea ce oricum nu va întârzia, dacă o mai ţineau mult aşa. Îşi simţea presiunea din vezică. Presiunea fricii.

— NENOROCIŢII DRACULUI! O SĂ LE-O TRAG MAMELOR VOASTRE! LEPĂDĂTURI DE RAHAT CE SUNTEŢI! V-O TRAG LA TOŢI!

Insultele îl ajutau să reziste. Ştia că urmau să-l omoare. Şi ştia că nu va fi o moarte plăcută. Era suficient să-şi aducă aminte ce-i făcuseră profei ăleia… Nişte sadici… El nu fusese niciodată prea tandru cu femeile. Le bătuse, le violase, dar halul în care suferise profesoara aceea depăşea orice imaginaţie, până şi pe a lui. Îl trecu un fior. Un fior de autocompătimire gândindu-se la ceea ce îl aştepta.

Adulmecă precum un câine izul puternic şi oţetit al propriului său corp, dar şi mireasma mai complexă a pădurii: îl legaseră afară, în noapte, pe terasă. I se părea chiar că simte o foarte uşoară briză nocturnă în toropeala din jur, ca un curent subteran. În lumina violentă a farurilor, care îi rănea nervii optici, dansau insecte şi firicele de praf. Observa fiecare detaliu cu o acuitate nebănuită – inclusiv norişorii de scuipat care îi ţâşneau din gură în lumina albă, de fiecare dată când răcnea. Dintr-odată, totul din jur prindea viaţă cu o putere uriaşă, totul căpăta o valoare capitală, definitivă.

— Nu mi-e frică, zise el. Omorâţi-mă, oricum nu îmi pasă!

— Serios? zise una dintre siluete pe un ton plin de interes. O, ce bine!

Era îmbrăcată, ca şi celelalte, cu un hanorac îmbibat de transpiraţie, iar faţa îi rămăsese ascunsă în umbra glugii.

— O să ţi se facă frică, crede-mă, zise o altă siluetă, cu calm.

Ceva din vocea aceasta îl făcu să simtă fiori. Siguranţa aceasta. Calmul. Răceala. Îi văzu cum desfăşoară pe duşumeaua verandei o rolă de folie din plastic, de bucătărie, transparentă şi strălucitoare. Îl luă ameţeala. Inima i se zbătea în piept ca o pasăre în colivie, care caută o scăpare.

— Ce dracu' faceţi?

— O, acuma te interesează?

Se ridicară şi începură să-i înfăşoare cu folia de plastic pieptul şi braţele goale şi musculoase de spătarul scaunului. Elvis îşi forţă un zâmbet.

— Ce e chestia asta?

— Chestia asta? se auziră chicotelile lor. Chestia asta înseamnă *yummy-yummy pentru căţeluşi…*

Siluetele dispărură din raza lui vizuală. Le auzi prin casă, cum deschideau şi închideau frigiderul, apoi întorcându-se în grabă. Deodată, mâinile înmănuşate în latex îi strecurată bucăţi de carne proaspătă şi sângerândă între folia de plastic şi abdomen, iar el tresări. După ce îi puseră mai multe hălci pe burdihan, urcară treptat înspre gât, în spirală, apoi băgară noi ciozvârte de carne proaspătă – aceea ieftină, pe care o folosea el pentru a hrăni animalele – între folie, piept şi gât.

— La naiba, de-a ce vă jucaţi?

Din senin, o lovitură de cutter îl tăie pe obraz. Sângele călduţ începu să-i picure pe bărbie, pe gât, pe folie şi pe carne.

— Au! Sunteţi bolnavi rău la cap!

— Ştii că PVC-ul din folia asta e 56% sare şi 44% petrol?

Continuată să se rotească în jurul lui de parcă ar fi fost un explorator capturat de indigeni, legat de un stâlp pentru sacrificii. Simţi din nou atingerea rece a foliei pe gâtul lui fierbinte, apoi răcoarea bucăţilor de carne pe care i le strecurau între piele şi

plastic. După care, îi frecară faţa cu ultimele bucăţi de carne. Scutură violent din cap, într-o parte şi-n cealaltă, strâmbându-se în acelaşi timp.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă imediat! Nenoro…

Intrară din nou în casă. Îi auzi deschizând robinetul din bucătăria americană, spălându-şi mâinile sub jet puternic şi vorbind. Vru să se mişte. Imediat după ce vor pleca, va răsturna scaunul şi va încerca să îl rupă, ca să se elibereze. Dar va avea oare timp? De pe frunte i se scurgeau picături mari de transpiraţie până în barbă, şi trebui să clipească pentru a scăpa de sudoarea care îi picura de pe sprâncene în ochi, usturându-l. Înţelesese ce voiau să-i facă, iar asta îl umplea de groază. Nu-i era frică de moarte, dar moartea asta… nu. La dracu', nu!

Îşi trecu limba peste buzele uscate şi crăpate, în timp ce sudoarea îi curgea de pe vârful nasului, picătură cu picătură, pe folia de plastic.

Se uită spre lumina orbitoare a farurilor. Noapte şi pădure întunecată peste tot în jur. Auzea scârţâit de insecte, dar câinii nu mai lătrau. Aşteptau cu nerăbdare continuarea filmului… Poate că deja adulmecaseră mirosul mâncării. Torţionarii săi trecură din nou pe lângă el, coborâră scările şi urcară în maşină, trântind portierele în urma lor.

— Staţi! Veniţi înapoi! Am bani! Vi-i dau vouă! urlă Elvis. Am mulţi bani! Vi-i dau pe toţi! Întoarceţi-vă!

Îi implora cum nu implorase pe nimeni, niciodată.

— ÎNTOARCEŢI-VĂ, ÎNTOARCEŢI-VĂ, LA NAIBA!

Apoi izbucni în hohote de plâns, în timp ce maşina pleca în marşarier în noapte, în direcţia cuştilor.

★ ★ ★

Nu mai aveau timp de pierdut. Deschiseră cuştile, în întuneric, una câte una. Câinii îi cunoşteau. Veniseră de mai multe ori să vorbească cu ei şi să le dea de mâncare, când stăpânul lor lipsea de acasă. „Eu sunt", zise unul dintre ei, cu o voce liniştitoare.

„Vă aduceţi aminte de mine, nu-i aşa? Pariez că muriţi de foame. N-aţi mâncat nimic de mai mult de 24 de ore…” Animalele se năpustiră pe rând afară din cuşti, înconjurându-i, iar ei nu mişcară, pentru a-i lăsa să-i miroasă în voie cu boturile lor monstruoase. Câinii aceştia erau urmaşii unora care nu se jenau să atace urşi… Dulăii se frecară de picioarele lor, apoi dădură ocol maşinii. După care simţiră celălalt miros care plutea în noapte, iar vizitatorii îi văzură cum îşi ridică boturile în lumina farurilor şi cum îşi întorc simultan grumazurile puternice în direcţia casei. Li se citeau foamea şi pofta lacomă în ochii mici şi strălucitori. Se linseră pe bot, după care, dintr-odată, ca şi cum ar fi răspuns unei chemări, se apucară cu toţii să alerge înspre casă, lătrând. Vizitatorii auziră cum haita se urcase pe terasă, iar Elvis le striga cu glas autoritar:

— Titan, Lucifer, Tyson, cuminţi, culcat! Culcat, am zis!

Apoi, cum îl cuprinse panica, cea mai pură teroare:

— Am zis culcat! TYSON, NU! NUUUU!

Şi deşi n-ar fi vrut, nu se putură împiedica să tresară când liniştea fu sfâşiată de urlete şi de mârâielile de plăcere ale dulăilor, care îşi devorau acum stăpânul.

29

Breaking Bad[57]

— N-aş fi făcut-o.

Hohotea în timp ce îi privea pe toţi, pe rând.

— N-aş fi făcut-o… Jur… Eu… eu… eu doar voiam să o sperii puţin… Pe bune, n-am violat niciodată pe nimeni, la dracu'! Ea ne spiona… Pe moment, chestia asta m-a înfuriat… şi eu… eu am vrut să o bag puţin în sperieţi… asta-i tot! N-am fost… n-am fost deloc în apele mele astăzi… Vă jur, ce dracului! Nu am făcut niciodată aşa ceva… Trebuie să mă credeţi!

Se luă cu mâinile de cap, în timp ce umerii continuau să i se zgâlţâie de un plâns fără sunet.

— Ai luat ceva, David? întrebă Samira.

El dădu afirmativ din cap.

— Ce?

— Metamfetamină.

— Cine ţi-o procură?

David ezită.

— Nu sunt turnător, zise el de parcă erau în vreun serial poliţist.

— Ascultă-mă bine, idiotule… începu Servaz, roşu la faţă.

— *Cine?* zise Samira. Nu uita că avem un flagrant delict de tentativă de viol împotriva ta. Şi cred că ştii ce înseamnă asta: exmatriculare definitivă de la şcoală, proces, închisoare… Ca să nu mai vorbim despre ce vor spune oamenii. Şi de părinţii tăi…

Scutură din cap.

— Nu ştiu cum îl cheamă. E student la Ştiinţe. I se spune Heisenberg, ca personajul din…

— *Breaking Bad,* i-o tăie Samira în timp ce-şi nota să se intereseze la colegii de la Antidrog.

— Foloseşte şi Hugo? vru să ştie Servaz.

Din nou, David dădu afirmativ din cap, fără să-şi ia ochii de la mâinile sale.

— Spune-mi, Hugo consumase ceva în seara în care aţi fost în pub să vedeţi meciul?

De data aceasta, David se uită direct în ochii poliţistului.

— Nu! Era *clean.*

— Eşti sigur?

— Da.

Samira schimbă o privire rapidă cu Servaz. Scrisul din caietul lui Claire nu era al ei şi, în mod evident, Hugo fusese drogat. Mâine aveau să îl sune pe judecător, dar nu erau deloc siguri că, în stadiul actual al anchetei, acestea aveau să fie argumente suficiente pentru obţinerea punerii sale în libertate.

Samira continuă să-l privească, aşteptând o decizie din partea lui. Servaz se uita la David, întrebându-se dacă trebuia să-i respecte hotărârea fiicei sale. Apoi, scutură şi el din cap.

— Întinde-o de-aici! zise el într-un sfârşit. Şi spune-le tuturor că, dacă se mai atinge vreunul din gaşca ta de un fir de păr de-al fiică-mii, vieţile voastre vor deveni un infern.

David se ridică şi ieşi, cu ochii-n pământ. Se ridică şi Servaz.

— Întoarceţi-vă la posturile voastre, îi spuse el Samirei. Sunaţi la Antidrog şi întrebaţi-i dacă îl cunosc pe acest Heisenberg.

Ieşi din cameră şi o luă înapoi pe culoar. Cunoştea locul ca pe propriul său buzunar. Avea amintiri aproape la fiecare pas. Iar una dintre ele i se ivi acum în minte. Una de dinaintea liceului… El şi cu Francis. Aveau vreo 12-13 ani. Francis îi arăta o şopârlă care se încălzea la soare pe un perete. „Uite!” Şi apoi, deodată, tăiase coada şopârlei cu o lopată sau cu un cuţit ruginit, nu mai ştia precis. Coada continuase să se agite în toate direcţiile, de parcă ar fi avut viaţă proprie, în timp ce şopârla fugise la adăpost. Dar, pe când tânărul Martin se uita fascinat la bucata aceea de coadă, separată de corp, care continua să trăiască, Francis luase un pietroi şi îi zdrobise capul reptilei, înainte ca aceasta să apuce să dispară într-o gaură.

— De ce ai făcut asta? întrebase Martin.

— Pentru că este o şmecherie: în timp ce prădătorul este fascinat de această bucată de coadă care se agită, şopârla profită de asta ca să fugă.

— Dar chiar era nevoie să o omori?

— Eu sunt un prădător mai inteligent decât alţii, răspunsese Francis.

Împinse a doua uşă pe stânga. O fostă sală de clasă. Margot îl aştepta rozându-şi unghiile, aşezată într-o bancă, cu căştile pe urechi. Şi le scoase când intră tatăl ei.

— L-aţi lăsat să plece?

Servaz îi făcu semn că da.

— Ce ruşine, zise ea. Acum o să se uite toţi la mine ca la o ciumată.

— Nu eşti tu de vină…

— Se presupune că voi mai petrece un an aici, tata. Cum să-mi pot face prieteni cu eticheta „fata-de-care-nu-trebuie-să-se-atingă-nimeni-pentru-că-e-protejata-poliţiei" lipită pe spate?

— Îţi spune ceva numele Heisenberg?

— Tipul care a creat mecanica cuantică sau personajul din serialul *Breaking Bad?*

Se simţi uşurat. Fata îi răspunsese fără cea mai mică ezitare şi fără să clipească. Era clar că nu auzise vreodată de vreun dealer supranumit Heisenberg.

— Despre ce e vorba în serialul ăsta?

— E povestea unui profesor de chimie care descoperă că suferă de un cancer avansat şi care se apucă de fabricat şi de vândut droguri, ca să poată asigura viitorul familiei sale după ce el nu va mai fi. De când te interesează serialele?

Deci de aici porecla, se gândi el, înainte de a se întreba cum oare se putea face un serial de televiziune cu un asemenea subiect.

— Le-ai auzit conversaţia, zise el deodată. Despre ce au vorbit?

O văzu cum îşi încruntă sprâncenele şi încearcă să se gândească.

— Nu ştiu… Era cam incoerent… şi bizar. David zicea să se săturase de toate astea… că nu mai voia să continue.

— Ce să continue?

— Habar nu am. Apoi, Virginie a zis că nu-l puteau lăsa de izbelişte, că Hugo îi iubea pe toţi… Ah, da, apoi a zis un lucru şi mai ciudat: Cercul… A zis că Cercul se va întruni în curând.

— *Cercul?*

— Da.

Vru să-i spună şi că Cercul urma să se întrunească pe 17 ale lunii, dar se abţinu. De ce? *De ce să ţină asta pentru ea? Ce te-a apucat?* Nu era singura care ştia acest lucru, mai era şi Elias la curent. Oare ce avea ea în cap?

— Ai vreo idee ce-i asta?

Ea scutură din cap.

— Du-te la culcare, o îndemnă Servaz, el însuşi mort de oboseală.

— Cât timp vor mai sta pe aici Vincent şi Samira?

Margot se pregătea să îşi bage căştile la loc în urechi, când lui îi veni o idee.

— Atâta timp cât este necesar, răspunse. Ce asculţi acum?

— Ăăă… De ce te interesează? Nu cunoşti, se numeşte Marilyn Manson.

Apoi chicoti:

— Nu e chiar stilul tău…

— Poţi să-mi mai spui o dată? zise el.

— Ce?

— Numele grupului…

— Marilyn Manson. De ce? Ce se întâmplă, tata?

Servaz avu impresia că i se cască o prăpastie la picioare. *Internet café-ul…* Îşi simţi deodată gura uscată şi un val de transpiraţie îi scăldă faţa. Cu degete tremurânde, îşi deschise mobilul şi îi căută pe Espérandieu şi pe Samira în agendă.

★ ★ ★

Samira Cheung stătea din nou culcată sub boschetele din spatele liceului, ca o luptătoare de

comando. Deja îi părea rău că se îmbrăcase cu o pereche de jeanşi *stretch* şi cu un maiou prea scurt, care îi lăsa loc ierbii să-i gâdile ombilicul, făcând-o să se scarpine tot timpul. Din fericire, maioul negru şi jeanşii albastru închis o făceau, măcar, mai greu de observat.

Din locul în care se găsea, franco-sino-marocanca avea o vedere de ansamblu asupra spatelui clădirii, începând de la cuburile de beton şi tribuna sportivă din stânga până la intrarea la grajduri, aripa cu dormitoarele din dreapta, terenurile de tenis, scuarul cu ornamente din gazon şi intrarea în labirint. *Fereastra lui Margot era luminată…* Şi deschisă. I se păru că vede chiar şi sclipirea roşiatică a unei ţigări şi un nor de fum. *Domnişoară, regulamentul interzice aşa ceva…* Înghiţise o cafea şi o pastilă de Modafinil[58], ca să se asigure că nu va adormi, deşi evenimentele recente îi produseseră probabil suficientă adrenalină pentru a o menţine trează. I-ar fi plăcut să îşi răsfeţe urechile cu un pic de *death metal,* ca să se trezească încă şi mai bine. Cannibal Corpse, de exemplu – aveau băieţii ăştia un album, *Butchered at Birth,* scos din nou în 2002, cu nişte titluri tare sugestive, ca *Living Dissection* (Disecţie pe viu), *Under the Rotted Flesh* (Sub carnea putrezită) sau *Gutted* (Eviscerat). Dar nu dorea să rişte să fie surprinsă de cineva care ar fi apărut din spate, dinspre pădure, aşa că renunţase la căşti. La drept vorbind, ura ideea de a avea în spate codrul acesta atât de des.

Încerca să se mişte cât mai puţin posibil. Nu avea chef să o repereze careva dintre studenţi şi să devină atracţia căminului. Din timp în timp, făcea totuşi câteva mişcări de întindere şi de dezmorţire printre arbuşti. Şi se gândea la lucrările de amenajare pe care voia să le facă ruinei ăleia care îi servea drept casă, de la periferia oraşului Toulouse. Era marţi, iar prietenul care ar fi trebuit să îi instaleze duşul încă nu sunase.

Walkie-talkie-ul şuieră încet şi vocea lui Espérandieu se auzi în liniştea nopţii.

— Cum e pe la tine?

— Calm.

— Tocmai a plecat Martin… A luat-o razna complet. Voia să rămână aici. A cerut ca jandarmii să instaleze o patrulă pe drum, la intrarea liceului. Margot a primit ordinul să-şi zăvorască uşa şi să nu deschidă absolut nici unei persoane pe care nu o cunoaşte. S-a dus să se culce.

— Nu chiar. O văd, fumează la geam. Dar pot confirma că e în camera ei.

— Sper că tu nu-ţi asculţi muzica aia a ta.

— Ascult doar o nenorocită de cucuvea. Şi la tine cum e, tot calm?

— De moarte.

— Chiar crezi că o să aibă tupeul să se arate aici?

— Hirtmann? Nu ştiu… M-ar mira… Dar povestea asta cu muzica lui Marilyn Manson, ce-i drept, e cam aiurea.

— Şi dacă ne vede?

— Foarte bine, cu siguranţă va face cale-ntoarsă în cazul ăsta… Nu cred că are chef să se întoarcă într-o celulă. După părerea mea, e foarte departe acum. Şi să nu uităm că ne aflăm aici pentru a o apăra pe Margot, şi nu pentru a-l prinde pe el.

Samira nu spuse nimic.

Ea avea alte planuri.

Dacă i s-ar fi ivit ocazia să pună mâna pe elveţian, nu s-ar fi jenat deloc.

★★★

La 10 ani, Suzanne Lacaze era convinsă că lumea era un loc de joacă minunat şi că toţi o iubeau. La 20, descoperise că lumea putea fi dură şi dureroasă, un loc în care majoritatea oamenilor minţeau – şi pe ceilalţi, şi pe ei înşişi – atunci când cea mai bună prietenă a ei i-l suflase pe cel de care se îndrăgostise nebuneşte, cu ochii în lacrimi şi cu fraze de genul „ne iubim”, „suntem făcuţi unul pentru altul”, „îmi pare extrem de rău, Suzie” din frumoasa ei guriţă de rahat… Acuma, la 40 şi un pic, era de neclintit în

certitudinea că lumea era locul de joacă preferat al ticăloşilor, un iad pentru ceilalţi, iar Dumnezeu – campionul mondial la toate categoriile de nemernici.

Lungită în pat, contempla tavanul în timp ce îl auzea sforăind alături de ea. Se întorsese abia cu vreo oră mai devreme şi, chiar dacă fantoma care se mutase în corpul ei îi slăbise simţul mirosului, reuşise totuşi să adulmece parfumul unei alte femei pe el. Nici măcar nu se deranjase să facă un duş.

Devenise atât de grijuliu, atât de răbdător cu ea în ultimul timp. Atât de… drăguţ. De ce nu fusese mereu aşa?

Nu te lăsa păcălită, draga mea. Nu e vorba de iubire, îşi linişteşte doar conştiinţa… Nici măcar nu s-a deranjat să facă un duş: ce dovadă mai bună îţi trebuie?

Îşi dorea să moară liniştită… Şi deodată îşi dădu seama că „să moară liniştită" trecea prin răzbunare. Răzbunarea *ei…* Cu o claritate orbitoare, ca şi cum mama ei se trezise din morţi şi îi spunea: „Trebuie să faci asta", înţelese că îl va suna cu siguranţă pe poliţistul acela, chiar a doua zi, şi îi va spune adevărul.

Intermezzo 3

Confruntare

Injecţia. Înainte de a aluneca în inconştienţă, în momentul în care acul îi înţepă braţul, îşi adună toată voinţa.

Fii tare. E acum…

Deschise ochii în sala de mese, cea mare şi de modă veche. Ca de fiecare dată. Era aşezată pe un scaun cu spătar înalt, în capătul mesei lungi. Avea o chingă largă, din piele, în jurul mijlocului, şi altele două în jurul gleznelor.

Farfuriile, sfeşnicele, paharele, vinul, muzica. Mahler, bineînţeles… *Nemernicul şi nenorocitul naibii de Gustav Mahler…* Se întrebă dacă va mai reuşi vreodată să vorbească cu voce tare după toate aceste luni în care se zidise în tăcere. Dacă se vindecase edemul de pe corzile sale vocale.

Nu avea altă armă în afară de aceasta. Vocea sa…

— Să bem! zise el vesel ridicându-şi paharul.

De obicei, ea se conforma. Îi plăcea gustul vinului, parfumul său, beţia eliberatoare. Îi plăceau şi rochia ei proaspăt călcată, mirosul de săpun şi de curat de pe ea, gustul delicios al mâncării – după toate zilele petrecute în fundul pivniţei în care înghiţise fiertura aceea fără niciun gust sau culoare. Ca şi dăţile trecute, nu mâncase de 24 de ore. El o dorea înfometată… Şi numai Dumnezeu ştie cât de tare era. Stomacul şi creierul ei îi strigau să se năpustească asupra vinului şi a farfuriei aburinde. Se uită la paharul din plastic şi simţi cum buchetul vinului îi gâdila nările. Ispititor. Poftea… O poftă teribilă… Aproape la fel de puternică precum cea de iarbă, după care fusese în sevraj, la începutul detenţiei sale, în aşa hal încât crezuse că avea să înnebunească.

Mâinile îi rămaseră inerte pe masă. Se mulţumi să se zgâiască la ele, cu un mic zâmbet ironic în colţul gurii.

Îl văzu cum îşi încruntă sprâncenele de mirare.

— Tu nu bei? întrebă el continuând să zâmbească. Ce se întâmplă? Nu ţi-e sete?

Murea de sete… Gâtul i se uscase ca iasca.

— Haide, ştii foarte bine că nu-ţi foloseşte la nimic, zise el cu cea mai dulce voce pe care o avea. Bea. O să vezi, vinul ăsta este excepţional.

Ea izbucni într-un râs sonor, ironic, dispreţuitor, şi de data asta văzu o scânteie de îndoială în ochii lui. Continuă să îl examineze din priviri ca un cercetător care observă o reacţie neaşteptată la un cobai.

— Oh, înţeleg, zise el. Cineva s-a hotărât să mă provoace.

Rânji, dar cu blândeţe. Fără animozitate.

— Maică-ta o suge în iad, zise ea cu o voce rece şi aspră.

Uimirea lui crescu. Îşi netezi bărbuţa întunecată. Părul blond, tuns scurt, strălucea în lumina lumânărilor şi a lustrei. Apoi îşi regăsi zâmbetul.

— Acest limbaj nu ţi se potriveşte, spuse el îngăduitor.

Ea se încăpăţână să îl privească, cu un rânjet pe buze.

— *Acest limbaj nu ţi se potriveşte,* repetă imitându-i accentul, tonul snob şi nazal.

O sclipire scurtă de furie în ochii lui, dar zâmbetul reapăru imediat.

— Obsedatul naibii, fiu de târfă, impotent amărât…

El nu spuse nimic, mulţumindu-se să se uite la ea.

— Mă-ta era o târfă, nu-i aşa?

De data aceasta, îi provocă un zâmbet deschis.

— Ai absolută dreptate.

Reacţia lui o dezechilibră pentru o clipă, dar îşi reveni. Chicoti uşor.

— Ce e de râs?

— Scula ta minusculă. Data trecută nu eram chiar atât de adormită. Şi am văzut-o.

Îi văzu din nou privirea întunecându-se, la celălalt capăt al mesei. O trecu un fior, ştiind de ce

era el în stare.

— Opreşte-te.

— *Opreşte-te.*

Din nou trecu un nor de cerneală neagră prin ochii lui, apoi dispăru. Se întoarse şi întinse mâna ca să dea mai tare sonorul combinei de pe bufet. Viorile se umflară, percuţiile răsunară, alămurile se dezlănţuiră. Ea închise ochii şi începu să-şi legene capul, imitând un dirijor, cu braţele ridicate şi mâinile baletând prin aer. Zâmbitoare. Nu avea nici cuţit, nici furculiţă – trebuia să mănânce cu mâna. Iar farfuria era din carton. În timp ce continua să facă pe dirijorul luat de val, apucă farfuria cu supă şi o aruncă în partea cealaltă a camerei, apoi începu să cânte, fals, pe deasupra muzicii. Supa lăsă o pată pe perete. *Vocea îi revenise…* Începu să cânte şi mai tare.

— AJUNGE!

A oprit sonorul. Acum o privea cu duritate. Nu mai zâmbea.

— N-ar trebui să joci jocul ăsta cu mine.

De data aceasta, ameninţarea era clară şi, timp de o fracţiune de secundă, ea simţi cum o cuprinde o teamă de moarte. Îi putea auzi furia din voce. Ca un câine bine dresat, furia stăpânului său o îngrozea. *Revino-ţi… Eşti pe drumul cel bun…* Era pentru prima dată că ea deţinea puterea asupra lui – şi simţi o scurtă senzaţie de triumf.

— Mănâncă-ţi rahatul şi crapă! zise ea.

El dădu cu pumnul în masă.

— Opreşte-te! Am oroare de un astfel de limbaj!

Ea rânji, strâmbându-se.

— Ah, ah! Chiar eşti un nenorocit de impotent, nu-i aşa, dragule? Incapabil de o erecţie normală… Nu poţi să spui „sculă”, „nemernic”, „coaie”… Fac pariu că mă-ta îţi mângâia puţulica atunci când erai mic. Ai o problemă cu cuvintele urâte şi cu femeile, puişor? Nu cumva oi fi şi poponar, uneori?

Văzu că îl făcuse să îşi piardă capul. Nu folosise niciodată un astfel de limbaj, nici măcar când fusese

extrem de furioasă, nu vorbise niciodată atât de vulgar, iar acum simţea că i se face greaţă.

— TÂRFĂ NENOROCITĂ, zise el printre dinţi. CURVA DRACULUI. O să mi-o plăteşti.

Îşi dădu scaunul la o parte şi se ridică. O cuprinse neliniştea. Apoi panica, atunci când văzu ce ţinea el în mână. *O furculiţă…* Se fixă mai bine în scaun, iar surâsul îi dispăru treptat de pe buze. Dacă îi citea teama din ochi, dacă îşi pierdea aplombul acum, el urma să câştige.

Când fu suficient de aproape, ea îşi curăţă zgomotos gâtul şi scuipă în direcţia lui. Îi rată faţa, dar îi atinse totuşi cămaşa. El nu-şi dădu nici măcar osteneala să se şteargă, ci se mulţumi să o fixeze în continuare cu privirea sa goală.

Deodată, el îi prinse faţa cu mâna liberă şi o strânse cu toată puterea, zdrobindu-i în menghina degetelor sale maxilarul şi dinţii, prin obraji. O durea. Se zbătu, dădu din cap într-o parte şi-n cealaltă, încercă să îl împingă cu mâinile, să îl zgârie, dar el nu-şi slăbi strânsoarea. O durere fulgerătoare o lovi brusc, ca un şoc electric. Furculiţa i se înfipsese în buze, adânc, muşcând-o ca o viperă. În timp ce simţea cum i se umple gura de sânge, o deschise ca să urle. Dar imediat o a doua lovitură de furculiţă i se înfipse în gingia superioară, între dinţi. Crezu că înnebuneşte de durere, iar sângele îi ţâşni ca dintr-un gheizer. Începu să plângă în hohote, strigă, urlă, în timp ce furculiţa continua să lovească, iar şi iar, în obraji, în buze, în limbă…

Apoi nebunia încetă la fel precum începuse. Dintr-odată.

Inima îi bătea cu 2000 de lovituri pe oră. I se părea că îşi triplase volumul în pieptul ei. Gura şi toată partea de jos a feţei, sângerânde, ardeau de durere. Suferea un martiriu. Încercă să îşi recapete suflul, să încetinească pulsaţiile nebuneşti ale inimii sale. Îşi dădu seama că el o privea cu atenţie, pândindu-i reacţiile. Într-un sfârşit, se întoarse spre locul lui, satisfăcut.

— *Popo, fetiţă, rahat, vier…*

Îl văzu cum înţepeneşte, cu spatele către ea. Îşi adună ultimele puteri şi încercă să facă abstracţie de durere.

— Ah! Ah! Ah! orăcăi ea. Ce… om de nimic, ridicol! Mediocru… ordi… nar, insignifiant, jalnic… Nu-i aşa, Julian Hirtmann?…

Se întoarse cu faţa la ea. Acum zâmbea din nou.

— Crezi că nu ţi-am înţeles planul? Că nu ştiu ce încerci să mă provoci să fac? Dar n-o să-mi scapi aşa de uşor. Avem încă multe luni, ani întregi de petrecut împreună, tu şi cu mine…

La auzul acestor cuvinte, ea îşi simţi curajul şovăind. Dar se forţă să nu o arate. Îşi ciufuli părul şi scoase un şuierat dispreţuitor, apoi izbucni într-un râs răutăcios, cu ochii sclipind cu batjocură evidentă. Îşi sfâşie rochia de pe ea, lăsându-şi sânii la vedere.

— Chiar ai de gând să îţi petreci serile cu o fată atât de vulgară, atât de dezagreabilă ca mine? Luni întregi, ani? Ai putea găsi una mai binevoitoare, nu? Una *nouă*… Pentru că, în ceea ce mă priveşte, s-a terminat, dragul meu. Nu mă vei mai avea niciodată ca înainte… Poţi să uiţi treaba asta.

Răsturnă cu un gest violent paharul de plastic cu vin şi arătă cu degetul spre prohabul lui.

— Scoate-o. Arată-mi-o… Pariez că e complet moale şi stafidită. Nu ţi se scoală decât atunci când dorm, nu-i aşa?… Nu ţi se pare… *suspect?* Cumva ţi-e frică de mine, drăguţelule? Dovedeşte-mi că eşti un bărbat, hai! Scoate-ţi viermişorul, arată-mi-l… Ba nu… Nu eşti în stare, nu-i aşa? *Cam aşa vor fi serile noastre de acum înainte, dragul meu…* Va trebui să te obişnuieşti.

Îl văzu supărat, dezamăgit. I-ar fi plăcut să o termine repede. Dar ştia că nu îi va face niciodată plăcerea aceasta. Avea să o facă să plătească din greu de acum înainte. Se pregăti să sufere, amintindu-şi de tot ceea ce făcuse rău la viaţa ei, de toate greşelile pe care i-ar fi plăcut să le poată repara, de toţi oamenii de la care ar fi vrut să îşi ia

rămas-bun… De fiul său, de prietenii ei, de cel pe care urma să îl reîntâlnească şi de celălalt, pe care îl iubise atât de mult şi totuşi îl înşelase… Le trimise tuturor câte un gând tăcut şi cuvinte de iubire, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji în timp ce el se apropia fără să spună o vorbă.

Ştia că, de data aceasta, urma să o facă…

Miercuri

30

Revelaţii

Era 5 şi jumătate dimineaţa, iar ziua începea să albească cerul, când Drissa Kanté începu să dea cu aspiratorul în biroul 2.84. Nimeni nu îşi propune să facă o meserie care să consiste în curăţatul mochetelor şi ştersul prafului de pe birouri şi calculatoare, niciun copil nu visează la aşa ceva – nu numai în Europa, dar nici în Africa – şi totuşi, spre marea lui surpriză, ajunsese să prindă gust pentru această ocupaţie.

Chiar dacă nu era deloc timp de pierdut de la o clădire de birouri la alta, chiar dacă trebuia să se trezească atunci când ceilalţi încă dormeau şi să lase căldura patului pentru a înfrunta nopţile îngheţate de iarnă şi orele palide ale dimineţilor, îi plăcea mult simplitatea rutinieră a sarcinilor sale. Şi când le îndeplinea, reuşea mereu să evadeze cu gândul înapoi, în ţara lui natală, sau la idei inspirate de lecturile sale. Spre deosebire de majoritatea lucrătorilor de dimineaţă, care se afundau în lectura ziarelor gratuite, Kanté avea un buget pentru cumpărarea presei cotidiene, pe care o răsfoia conştiincios în timpul drumului cu autobuzul de la o clădire la alta. Savura faptul că niciunul dintre angajaţii cu care se intersecta dimineaţa – unii dintre ei salutându-l cu o politeţe exagerată, pentru a compensa, desigur, nedreptatea pe care o reprezentau în ochii lor locul de naştere şi meseria sa – nu bănuia că omul care le curăţa birourile făcuse studii mai îndelungate decât ei. Această lume nouă căreia îi aparţinea de acum înainte era atât de diferită, atât de îndepărtată de cea veche, încât Drissa Kanté avea uneori impresia că devenise o altă persoană. Ştia că milioane dintre compatrioţii săi visaseră să fie în locul său, dar uneori simţea cum se frânge ceva din el când îşi amintea de câmpiile ţării sale, de nopţile sufocante din satul lui

natal, în sezonul cald, şi de apusurile de soare deasupra fluviului Niger.

În dimineaţa aceasta, nu nostalgia era cea care îi strângea sufletul, ci teama de a pierde această situaţie pe care nu doar un singur locuitor al ţării sale de adopţie ar fi considerat-o nedemnă. Se temea să nu piardă *totul.* Atât de tare îi frământa măruntaiele această frică, încât trebuise să facă de două ori o plimbare până la toaletă, sub privirile mirate ale restului echipei, cărora le explicase că mâncase în ajun ceva ce îl deranjase la stomac. *Djaratankaï,* un fel de mâncare cu carne de oaie, bame şi ardei. Nu-şi putea scoate din minte vorbele bărbatului: „Chiar vrei să ajungi din nou un imigrant ilegal?" Ce ciudat, se gândi el. Din miile de cuvinte pronunţate şi miile de fraze auzite în fiecare zi, memoria selecţiona doar câteva cu care să te bântuie neobosită.

Ca atunci când femeia aceea pe care o iubea îl părăsise spunându-i: „Uită-mă. Ieşi din viaţa mea pentru totdeauna". Fix acel „uită-mă" şi acel „pentru totdeauna" nu reuşise să le uite.

Închise aspiratorul, apucă un spray cu spumă de curăţat de pe căruciorul de menaj şi se ocupă de două pete, apoi goli coşurile de gunoi într-un sac mare, negru. Luă o cârpă şi o sticlă cu soluţie de curăţat şi se îndreptă spre biroul care îi fusese indicat. Trase cu urechea. Nimic deosebit, în afara colegilor săi care flecăreau pe culoar. Inima îi bătea să-i sară din piept. Degeaba venise foarte devreme, la capătul celălalt al culoarului se găseau paznicii de serviciu, îi văzuse el când trecuse pe-acolo. Când bărbatul cel gras şi cu ochelari negri îi spusese adresa, el înţelesese că necazurile sale erau departe de-a se fi terminat.

Cu o mână tremurândă, scoase stick-ul USB din salopeta de lucru. Exista un singur calculator în acest birou, nu avea cum să se încurce. Se iveau zorile în spatele clădirilor, iar el privi cum cerul începuse să se coloreze într-o frumoasă nuanţă de roz ca somonul. Dacă nu o făcea acum, ştia că nu ar

mai fi avut niciodată curajul. Aruncă o privire spre uşă.

Acum.

Micul stick USB pătrunse fără dificultate în priza laterală. Apăsă cu degetul mare butonul de pornire şi ceva păru să necheze în interiorul maşinăriei… Simţi cum devine din ce în ce mai nervos în timp ce aparatul se punea în funcţiune şi stick-ul USB clipea, semn că programul se pornise şi el. Se pricepea la calculatoare. Grasul avusese dreptate: stick-ul fusese conceput în aşa fel încât să păcălească secvenţa de pornire a maşinii. Fusese prevăzut, de asemenea, să evite etapa parolei şi să păcălească antivirusul, dar Drissa ştia că era relativ uşor să găseşti hackeri capabili de astfel de performanţe pe internet. Cel mai dificil lucru era să ajungi la calculatorul vizat – iar în cazul acesta nimic nu putea înlocui factorul uman. *Mai repede…* Se uită la ceas. Tipul îi zisese că stick-ul se va opri din pâlpâit atunci când îşi va termina treaba. În timpul acesta, pe ecran era afişat ca fundal un peisaj comun. Dacă ar fi intrat cineva acum, ar fi observat imediat că aprinsese calculatorul, ceea ce, evident, nu avea voie să facă. Îşi puse o mână pe frunte. Era febril şi absolut îngrozit. *Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!* Bărbatul spusese că nu avea să dureze mai mult de trei minute; trecuseră deja două şi jumătate de când rula programul.

Deodată, înţepeni. Uşa biroului tocmai se deschisese… Tresări de parcă îi explodase o petardă la picioare.

— Ce faci?

Se uită la persoana care împinsese în uşă, incapabil să se mişte sau să spună o vorbă. Era Aïcha – o colegă din echipa de curăţenie, o tânără obrăznicuţă care îşi bătea mereu joc de el şi îl provoca. Îi văzu privirea strălucitoare oprindu-se asupra monitorului, apoi revenind asupra sa. Dură şi întrebătoare.

— Pleacă de-aici, zise el.

— Ce faci, Drissa?

— Pleacă!

Fata îi aruncă o privire aspră, apoi închise uşa în urma ei. Niciodată! Era ultima oară! Indiferent de urmări, nu va mai accepta niciodată să facă ceva, orice, ilegal. Îşi jură acest lucru în tăcere, cu inima în gât. Stick-ul se stinse. Îl scoase din locaşul său, îl strecură în buzunar şi închise calculatorul.

Faţa îi era acoperită de un strat de transpiraţie. Se apropie de fereastră şi dădu jaluzelele la o parte, după care apăsă pe butonul sprayului albastru. Îi plăcea parfumul său proaspăt. În spatele geamurilor, cerul se colorase în roz, gri şi portocaliu deschis, pe deasupra acoperişurilor, din ce în ce mai luminat înspre est… Diseară îi va da stick-ul înapoi acelui bărbat şi gata. Dar înainte de asta va trebui să ia câteva măsuri de precauţie, să se asigure că bărbatul nu se va mai întoarce vreodată. De data aceasta, nu va mai fi la fel de naiv…

★ ★ ★

— Domnul comandant Servaz?

Se uită la ceas. Probabil că nu îl auzise când sunase. Adormise abia după ora patru dimineaţa, iar somnul îi fusese perturbat de coşmaruri din care nu îşi amintea nimic, dar care îi lăsaseră o senzaţie de rău la fel de lipicioasă ca o gumă de mestecat. Soarele intra în valuri şi închise ochii, orbit de lumina zilei care încălzise toate obiectele, inclusiv telefonul.

— Hmm-mm.

— Comisarul Santos, de la IGPN.

Servaz se ridică. Inspecţia generală a poliţiei naţionale, şobolanii[{59}]… *Tipul din parcare,* se gândi el în timp ce se aşeza la marginea patului. Cearşafurile şifonate şi umede erau martorii luptei sale nocturne cu un supraeu aducător de necazuri.

— Am înregistrat o plângere pe numele dumneavoastră, îl anunţă Santos, cel pe care majoritatea poliţiştilor îl porecliseră San Antonio[{60}], fără îndoială prin antifrază, deoarece din punct de vedere morfologic semăna mai degrabă cu celebrul

adjunct al acestuia. Un oarecare Florent Mattera, domiciliat pe bulevardul Arcole, numărul 2 bis, vă acuză că l-aţi fi agresat aseară. Se pare că acest lucru s-ar fi întâmplat în parcarea de la Capitole. Un bărbat cu semnalmentele dumneavoastră s-ar fi năpustit asupra lui şi l-ar fi lovit, după care s-ar fi scuzat şi ar fi plecat cu un Cherokee al cărui număr de înmatriculare l-a notat. *E al dumneavoastră…* Negaţi faptele, domnule comandant?

Servaz se gândi o jumătate de secundă.

— Nu.

La capătul firului se auzi un oftat.

— Va trebui să vă luăm declaraţia.

— Când?

— În dimineaţa aceasta.

— Ascultaţi… Lucrez la o anchetă extrem de importantă.

— Nu sunt toate extrem de importante? zise vocea dulceagă de la celălalt capăt. Domnule comandant, vă daţi seama de ce fapte sunteţi acuzat? Este o greşeală extrem de gravă. S-au dus vremurile când poliţiştii se comportau ca nişte huligani, domnule comandant, iar eu…

— OK, OK, vin acum.

★ ★ ★

— Salut, Servaz.

— Salut.

— Bună, Martin.

— Bună.

— Bună, Servaz.

— Salut.

În dimineaţa aceasta, toată lumea părea că vrea să-şi exprime compasiunea pentru ceea ce i se întâmplase. Ca şi cum tocmai ar fi aflat că avea cancer sau cam aşa ceva. Ieşi din lift şi o luă pe culoarul care ducea la Departamentul de investigaţii criminale. Ora 8:16. De pe pereţii din cărămidă îl priviră trecând aceleaşi feţe de copii ca de obicei. Deasupra şi dedesubtul lor stătea scris: DISPĂRUŢI, în engleză şi franceză.

— Salut, Martin.

— Salut…

De obicei, nici măcar nu le mai vedea, feţele acestea, de cât de multe ori trecuse pe acolo. Dar în dimineaţa aceasta, habar nu avea de ce, le vedea din nou. Toţi aceşti copii dispăruţi şi niciodată găsiţi. Şi datele. Îi strânseră inima ca atunci când le văzuse pentru prima dată: 1991… 1995… 1986… Doamne, Dumnezeule! Oare cum rezistau părinţii lor?

— Bună, Martin.

— Mmm…

Toată lumea părea să fie la curent. Era acel gen de informaţie care se transmitea de la unul la altul mai repede decât o grenadă căreia i s-a scos cuiul. Se grăbi spre biroul său. Pe masa de lucru văzu un bilet:

„Directorul te aşteaptă.”

Scrisul lui Pujol. În regulă. Haide. Nici măcar nu îşi lăsă haina în cuier. Se îndreptă către biroul directorului, de la capătul celălalt al culoarului. Pe măsură ce trecea de câte vreo uşă de birou deschisă, auzea cum se opreau conversaţiile dinăuntru. Nu avea decât o dorinţă: să scape de toate aceste priviri. Trecu de uşa antiincendiu, o luă prin colţul amenajat în sala de aşteptare, cu canapele din piele, şi prin faţa secretariatului. Bătu la uşă.

— Intră!

Când îl văzu, directorul se ridică în picioare, încruntat. În faţa lui stătea aşezat un tip cu gabaritul în mod clar depăşit, cu o cravată înnodată strâns, cu nod lat, în ciuda căldurii, şi cu acel aer încăpăţânat pe care îl au toţi funcţionarii de pe partea bună a Mânecii[61]. Acesta nu se ridică, dar se întoarse pentru a-l examina atent pe Servaz, cu ochii săi mici şi galbeni ca nişte bobiţe de muscat.

— Salut, Santos, zise Servaz.

Niciun răspuns de partea cealaltă.

— Martin, este adevărat ce zice domnul comisar Santos? Ai… confirmat faptele?

Încuviinţă. Stehlin şi-l scutură pe al său cu un aer profund uimit. Comisarul Santos se uită la şeful de

divizie cum ridica din sprâncene, de parcă ar fi zis „Bun, şi acum ce facem?”

— Eu… începu Servaz.

Stehlin îl opri cu un gest.

— Am vorbit cu domnul comisar Santos. Acceptă să… suspende audierea ta… până când se încheie ancheta.

Servaz se uită cu mirare de la unul la celălalt. *S-a întâmplat ceva…* Altfel, ar fi fost imposibil. San Antonio nu ar fi acceptat aşa ceva decât într-un caz de forţă majoră. Şi Servaz făcea parte din ecuaţie. Margot! se gândi el, în timp ce simţea cum stomacul îi execută un triplusalt.

— Avem noutăţi, zise directorul, confirmându-i intuiţia.

Servaz aşteptă continuarea cu frica în gât. Zgomotul bulevardului intra prin fereastra deschisă. Aerul condiţionat tot nu fusese reparat.

— Îţi aminteşti de Elvis Elmaz, tipul pe care l-ai interogat la spital?

Servaz făcu semn că da.

— A fost atacat noaptea trecută. Se zbate între viaţă şi moarte.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că cineva l-a legat de un scaun cu nişte carne pe el şi l-a lăsat să-l mănânce câinii.

Servaz se uită la şeful lui, încercând să înţeleagă ce spunea, apoi să vizualizeze scena, dar se forţă să renunţe rapid.

— E la spital, continuă Stehlin. Jumătate de faţă i-a fost smulsă, braţele şi pieptul i-au fost devorate până la os în mai multe locuri, are mai multe organe vitale atinse serios şi a pierdut enorm de mult sânge. Este atât de grav, încât l-au internat în salonul pentru marii arşi, în cort cu oxigen. Se pare că nu arată deloc bine… şi că şansele să-şi revină sunt extrem de mici. A intrat în comă azi-noapte. Dacă mai iese vreodată din ea, îi datorează viaţa vecinului său, care locuieşte la vreo 500 de metri distanţă şi care a văzut o maşină trecând în toiul nopţii şi a auzit câinii lătrând ca turbaţii. Dar înainte să-şi

piardă complet cunoştinţa, în ambulanţă, s-a întâmplat o chestie…

Şi uite-aşa ajungea la subiect… *Ce chestie?* urlă creierul lui Servaz. Stehlin întinse mâna către un loc de pe biroul său. Servaz o urmări cu privirea şi zări o punguţă transparentă pentru dovezi, cu o etichetă pe ea.

— A reuşit să îi dea de înţeles unui paramedic că dorea să scrie ceva. Nu mai avea… buze şi nici limbă în acel moment, deci îi era imposibil să mai vorbească… În plus, avea şi o mască de oxigen pe faţă. Dar se pare că, în urma agitaţiei şi a insistenţelor lui, paramedicul a sfârşit prin a-i întinde un carneţel şi un stilou…

Stehlin luă punguţa şi i-o întinse lui Servaz.

— Şi iată ce a reuşit să scrie.

Poliţistul o luă. Se uită la carneţelul dinăuntru. Un scris tremurat, stângaci, febril.

Servaz cercetat trecut

Acum înţelegea de ce, în mod excepţional, Santos acceptase să-şi amâne audierea. Simţi totodată o uşurare profundă, dar şi o curiozitate arzătoare.

— I-ai verificat trecutul? vru să ştie Stehlin.

Servaz făcu semn că nu. Simţea cum i se învârte capul.

— Am renunţat la pista Elvis imediat cum s-a dovedit că avea un alibi solid, răspunse el.

— Atunci, cred că a vrut să se refere la viitor, zise Stehlin.

— „Servaz, de cercetat trecut”, rectifică poliţistul. Despre ce trecut este vorba? Al său?

— Probabil.

Servaz simţea cum i se pun în mers rotiţele creierului.

— Poate că am abandonat prea repede pista asta. Poate că ar fi trebuit să ne asigurăm că Elvis Elmaz nu o cunoştea pe Claire Diemar.

— Martin, au trecut de-abia patru zile de când vă ocupaţi de acest caz. Aţi făcut ceea ce trebuia.

Servaz îşi dădu seama că această observaţie îi era adresată mai degrabă lui Santos.

— Şi mai e ceva, adăugă directorul. Parisul vrea rezultate. Cei de-acolo vor mai ales să îl exonerăm pe Lacaze, înainte să se scurgă ceva către presă şi să le explodeze în faţă. Au întrebat în ce stadiu suntem, iar azi-dimineaţă au făcut presiuni pe cei de la Antidrog. Heisenberg al tău este unul dintre informatorii lor şi ne-au furnizat identitatea sa. Măcar de data asta nu s-au lăsat prea mult rugaţi. Crezi că există vreo legătură aici?

Servaz încuviinţă.

— Nu cred că sunt prea mulţi traficanţi de droguri la Marsac, nu? Cine ştie? Poate că el i-a vândut iarba celui care l-a drogat pe Hugo.

★★★

Servaz ieşi din biroul lui Stehlin într-o stare avansată de confuzie. Chiar şi la umbră, atomii din aerul înconjurător vibrau suficient de tare încât să producă o cantitate de căldură impresionantă. Şi nu era decât 10 dimineaţa. Nu ştia ce să facă. Avea acum două piste noi de explorat. De unde să înceapă? Să cotrobăie printr-un trecut atât de „bogat" precum cel al lui Elvis Konstandin Elmaz risca să ia mult timp, dar ultima frază scrisă de albanez înainte să se afunde în comă strălucea ca un neon în mintea lui Servaz.

Un tip în asemenea hal, care nu se ştie dacă va mai ieşi vreodată viu din spital, îşi foloseşte ultimele puteri ca să trimită un mesaj. Acest mesaj nu putea fi decât de maximă importanţă. Spunea: cel pe care îl căutaţi este aici.

Iar cel căruia îi fusese adresat acest mesaj era el, Servaz.

Elvis Elmaz ştia cine o omorâse pe Claire.

Şi era vorba despre cel care îl dăduse drept hrană câinilor săi. Sau cei…

Trecu de uşa antiincendiu. Pe culoar se formase un grup de colegi şi Servaz îşi dădu seama, deşi n-ar fi ţinut neapărat, că vorbeau despre fotbal. Încercă

să îi ocolească de la distanţă, dar nu se putu împiedica să audă frânturi de conversaţie.

— Ce căldură afurisită! Zici că suntem în Africa de Sud! zise cineva.

Izbucniră câteva râsete.

— Pe naiba, suntem departe de Pezula Resort[62]! exclamă altcineva. Şi apoi, acolo e iarnă acum.

Degeaba încercase Servaz să evite toate bârfele, zvonurile şi nenumăratele articole, ziare, reportaje TV sau radio, cu glumiţe legate de Campionatul mondial de fotbal, nu avusese cum să-i scape informaţia că echipa Franţei era cazată la cel mai luxos hotel dintre toate delegaţiile aflate în competiţie şi că numai cheltuielile de călătorie depăşeau un milion de euro – o sumă care i se părea de-a dreptul şocantă şi nejustificată. Chiar şi un ministru şi un secretar de Stat găsiseră oportun să se bage în afacerea aceasta.

— Ce crezi, Martin: câştigă mâine Franţa în faţa Mexicului?

Nu exista nimeni la SRPJ care să-i ignore aversiunea pentru sportul televizat şi chiar pentru sport, în general. Surprinse câteva zâmbete şmechere.

— Sper din tot sufletul să nu, replică el în trecere. Cel puţin, după asta am putea vorbi şi despre altceva.

Se auziră câteva râsete, dar fără prea multă convingere. În mod evident, nimănui nu îi prea venea să glumească la perspectiva asta.

★ ★ ★

Margot mergea pe culoare cu sentimentul clar că toate privirile se lipeau de ea ca un super glue. Pe măsură ce înainta, le simţea apăsându-i umerii din ce în ce mai tare. Şi îşi imagina şoaptele, coatele şi schimburile de priviri cu înţeles de la spatele său. Noroc că sfârşitul anului era aproape. În urechi, Marilyn Manson îi mărturisea: „Vreau să dispar”. *Da, amice, şi eu vreau. Tu şi cu mine ne înţelegem reciproc, Brian Hugh*[63]*...*

Se întrebă ce anume ştiau colegii ei. Cât era zvon şi cât era scurgere de informaţii reale? Cine sifonase? În mod clar, nici tatăl ei, nici Vincent, nici Samira. David? Sarah? În timp ce se apropia de dulapul ei, zări un nou bileţel lipit pe uşa acestuia şi simţi cum i se înnoadă stomacul. Deci asta era… Îşi imagină cum se dezlegau limbile şi se răspândea ştirea, cu viteza sunetului, prin tot campusul: „Ai văzut? A mai lăsat cineva o chestie pe dulapul lui Margot!" *Rahat! Nenorociţii naibii!* Uneori se gândea că un Armagedon în toată regula ar fi o soluţie bună.

Când se mai apropie de dulap, văzu că nu era vorba de un bilet scris, ci de un desen. Mai exact, cineva modificase celebrul afiş de recrutare al armatei americane, cel în care Unchiul Sam arăta cu degetul în direcţia privitorului şi zicea I WANT YOU. Înlocuise capul Unchiului Sam cu un portret destul de vag al lui Julian Hirtmann.

Idioţi nenorociţi! Chiar n-aveau nimic altceva de făcut?

Smulse hârtia, o făcu ghemotoc şi o aruncă pe jos. Apoi îşi descuie dulapul. În interior, mai era un bilet… Recunoscu scrisul. *Elias, nebunule, cine ţi-a dat voie să îmi deschizi dulapul şi cum ai făcut asta?* Biletul zicea: „Cred că am găsit Cercul".

★ ★ ★

Servaz căută o aspirină prin sertare, dar fără succes. Intră în biroul Samirei şi al lui Vincent şi deschise sertarul acestuia din urmă. Paracetamol, ibuprofen, codeină, tramadol… Vincent şi moleculele sale… S-ar fi putut agăţa fără probleme o mare cruce verde, luminoasă, la intrarea în camera aceasta.

Se întoarse în birou cu un comprimat efervescent şi un pahar cu apă, ca să observe că butonul pentru mesaje al telefonului său fix clipea în semn că primise un apel. Se uită la număr, dar nu îi spunea nimic. Servaz îl formă şi imediat îi răspunse o voce de femeie:

— Suzanne Lacaze.

Poliţistul se încruntă.

— Bună ziua, doamna Lacaze, m-aţi căutat?

Tăcere.

— Da…

Vocea îi era încă şi mai slabă decât de obicei. Şi mai încordată. O şoaptă întinsă ca un elastic, aproape să se rupă. Servaz nu era sigur în ce fel trebuia să se poarte cu Suzanne, dar ea nu îi lăsă timp de reflecţie.

— Este vorba despre soţul meu.

Tensiune. O tensiune extremă. Cea a cuiva care se pregăteşte să comită o faptă ce poate avea consecinţe teribile. Simţea cum îi creştea pulsul.

— Vă ascult.

— Seara trecută… v-a minţit, în legătură cu alibiul său.

Servaz înghiţi în sec. O nouă tăcere.

— Soţul meu nu era acasă în seara în care a fost ucisă acea femeie. Şi nu ştiu unde era. Dacă este nevoie, pot repeta acest lucru în faţa unui judecător. Şi sper că îl veţi prinde pe omul care a făcut asta. La revedere, domnule comandant.

Şi a închis. Servaz expiră încet şi lung. Fir-ar al dracului! Trebuia să dea nişte telefoane. Îşi imagină faţa pe care urma să o facă procurorul din Auch şi, brusc, simţi cum ziua sa era clar pe cale să se lumineze.

31

Heisenberg

Lui Servaz îi plăcea mult senzaţia că se apropia de capătul poveştii, că deodată, una după cealaltă, bucăţile începeau să se aşeze la locul lor. Sunetul unei tobe în piept. Un suflu. O cavalcadă. Zgomotul victoriei. Piciorul lui pe acceleraţie, în timp ce goneşte pe autostradă, iar aerul este atât de cald, încât tremură ca un miraj la orizont, sub cerul de un albastru deschis, lăptos.

Se gândi din nou la Santos, la citaţia sa. Ştia că, dacă rezolva rapid acest caz, IGPN va fi obligată să ţină cont de asta şi să o lase mai moale. Dar ce s-ar întâmpla dacă l-ar arunca în puşcărie pe răsfăţatul mass-media, pe viitorul purtător de drapel al partidului de guvernământ, pe tipul pe care în niciun caz nu trebuia să-l atingă? Oare nu s-ar simţi tentaţi să îl facă să plătească pentru asta? Oh, ba da, cum să nu? Şi le oferise el însuşi propriul cap pe tavă, în parcarea aceea… Dar acum, pe moment, nu-i păsa de acest lucru. Nu simţea decât excitaţia vânătorului când o vulpe îi cade în capcană.

★ ★ ★

Vulpea arăta ca naiba. Boxerul de data trecută părea complet ameţit. Stins. Încercă să schiţeze unul dintre acele zâmbete al căror secret îl deţinea în exclusivitate, dar acesta se schimbă într-o grimasă care nu-i ajungea până la ochi. Îl ascultase pe Servaz fără cea mai mică tresărire, fără să arate nici cea mai mică emoţie în faţa trădării soţiei sale.

— Şi dumneavoastră aţi fost la Marsac, domnule comandant, zise deputatul. Nu aşa mi-aţi zis? Cursurile de limbi clasice şi civilizaţii antice, vă mai amintiţi? Erau preferatele mele… Plus opţionalul de teatru.

Servaz se gândi la Margot, în timp ce Lacaze se juca cu un coupe-papier, încercându-i tăişul cu vârful arătătorului.

— Deci aţi auzit de *hybris*… continuă acesta.

Servaz nu răspunse nici cu nu, nici cu da, ci se mulţumi să rămână nemişcat, privindu-l fix pe Lacaze. Era una dintre eternele poveşti cu masculi dominanţi, mereu acea întrebare, cine o are mai lungă, care face pipi mai departe… Dar de data aceasta, Lacaze ştia că pierduse, încerca numai să-şi salveze imaginea.

— Cel care dorea să se ridice prea sus se expunea geloziei şi furiei zeilor. Se pare, deci, că zeii au ales-o pe nevastă-mea drept braţul lor răzbunător… Fără nicio discuţie, femeile sunt imprevizibile.

Servaz era de acord cu Lacaze pe acest subiect, dar nu vru să-i arate acest lucru.

— Mi-a spus adevărul soţia dumneavoastră? întrebă el pe un ton oarecum solemn.

Se aflau din nou în casa ultramodernă din acest cartier înstărit, din mijlocul pădurii. Servaz îl sunase pe Lacaze la primărie, dar acesta îl rugase să se întâlnească aici. De data aceasta, însă, soţia era invizibilă. Soarele intra prin uşile mari, din sticlă, străpungând obloanele verticale, şi dunga pereţii lambrisaţi cu abanos şi acoperiţi cu fotografii întru gloria stăpânului locurilor.

— Da.

— Aţi ucis-o pe Claire Diemar?

— Presupun că trebuie să vă reamintesc că nu mă puteţi acuza de ceva fără să mă ţineţi în custodie şi fără ridicarea prealabilă a imunităţii mele. Şi că ar trebui să îmi sun fără întârziere avocatul. Dar, ca să vă răspund la întrebare, nu, domnule comandant, nu am ucis-o pe Claire. O iubeam. Şi Claire mă iubea şi ea.

— Nu asta zice şi Hugo Bokhanowsky. După părerea lui, Claire se pregătea să vă părăsească.

— Din ce motiv?

— Claire şi Hugo erau amanţi.

Lacaze îi aruncă o privire mirată.

— Vorbiţi serios?

Servaz aprobă din cap. Văzu o umbră de îndoială trecând peste fruntea deputatului.

— Puştiul fabulează… Claire nu mi-a vorbit niciodată despre el. Iar noi ne făceam planuri…

— Şi totuşi, data trecută mi-aţi spus că ea refuza să vă părăsiţi soţia.

— Aşa este. Atâta timp cât nu era sută la sută sigură de ceea ce îşi dorea. Şi, desigur, atâta timp cât Suzanne era… în starea în care este.

— Vreţi să spuneţi… *în viaţă?*

O umbră neagră întunecă ochii politicianului.

— Lacaze, aţi spionat-o pe Claire în ultima vreme? Aveaţi îndoieli în privinţa ei?

— Nu.

— Eraţi la curent cu relaţia ei cu Hugo Bokhanowsky?

— Nu.

— Vineri seară, eraţi împreună cu ea?

— Nu.

Trei răspunsuri ferme.

— Unde eraţi vineri seară?

Din nou zâmbetul – şi privirea goală.

— Asta… Nu pot să spun.

Lacaze pronunţase aceste cuvinte cu un zâmbet plin de ironie, de data aceasta, ca şi cum ar fi descoperit, brusc, vreo latură comică a situaţiei – în acelaşi timp cu cea disperată. Servaz suspină:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lacaze! Voi fi obligat să-l sun pe judecător şi cu siguranţă va hotărî să vi se ridice imunitatea dacă refuzaţi să cooperaţi. Sunteţi pe cale să vă aruncaţi în aer toată cariera!

— Nu înţelegeţi, domnule comandant. Oricum, indiferent de ce fac, cariera mea este moartă. Sunt prins la mijloc.

★ ★ ★

Espérandieu asculta la CD-ul Mégane-ului ceea ce el personal considera drept unul dintre cele două sau trei cele mai bune albume rock ale anului 2009: *West Ryder Pauper Lunatic Asylum* al grupului Kasabian. Şi, mai precis, asculta *Fast Fuse* când cineva îi ciocăni la geamul din dreapta. Înainte să deschidă portiera, Vincent dădu volumul mai încet.

— Trebuie să vedem pe cineva, zise Servaz aşezându-se.

— Şi Margot?

— E o dubă a jandarmeriei la intrare, arătă Servaz cu degetul spre maşina albastră parcată la marginea drumului, la capătul aleii mărginite de stejari şi de prerie. Samira supraveghează partea din spate, iar Margot este la cursuri. Îl cunosc pe Hirtmann. Dacă va vrea să acţioneze, nu-şi va asuma niciun risc. Cu atât mai puţin pe cel de a se întoarce într-o celulă.

— Şi unde mergem?

— Porneşte.

Intrară în oraş, iar Servaz îi dădu treptat indicaţiile lui Espérandieu. Întâlnirea cu Lacaze îi spulberase tot entuziasmul. Nu reuşea deloc să înţeleagă de ce se încăpăţâna deputatul să nu spună unde fusese în acea seară. Ceva nu era în regulă. Simţise că Lacaze avea motive serioase să se ţină ferm pe poziţie. În niciun caz atitudinea cuiva care a comis o crimă.

Dar poate că Lacaze era pur şi simplu prea tare la jocul acesta. La urma urmei, era un politician, deci un actor şi un mincinos profesionist.

— Aici este, zise Servaz.

Căminele studenţeşti se găseau pe unul dintre dealurile care dominau oraşul. O serie de cinci clădiri. Toate la fel. Trecură de un mic portal pe care era prins un panou: CAMPUSUL UNIVERSITAR PHILIPPE-ISIDORE PICOT DE LAPEYROUSE. Parcară sub copaci, peluzele erau goale. Spre deosebire de liceul din Marsac, la Facultatea de Ştiinţe se terminase anul, şi cei mai mulţi dintre studenţi îşi luaseră tălpăşiţa. Clădirile păreau abandonate. Văzută din afară, construcţia lungă cu patru etaje era impunătoare, cu rândurile ei de ferestre largi, care trebuiau să facă mai luminoase şi mai plăcute camerele. Dar încă de la intrare, din hol, înţeleseră că ceva nu era în regulă. Pe pereţi erau întinse pancarte: PLĂTIM O CHIRIE, CEREM UN MINIMUM, SĂTUI DE GÂNDACI sau chiar

CROUS[64] = JEG. Ascensor nu exista. Pe măsură ce urcau etajele, constatară că pancartele erau justificate: tavanele stăteau să cadă, zugrăveala de pe pereţi se scorojea, iar un afiş de pe uşa de la duş anunţa: SCOS DIN UZ. În plus, lui Servaz i se păru că vede o insectă sau două târându-se pe jos. Cei de la Antidrog le dăduseră un număr de cameră: 211. Se postară în faţa acesteia. Prin uşă se auzea muzică. De spart timpane. Espérandieu bătu şi îşi căută cea mai juvenilă voce a sa.

— Heisenberg, eşti acolo, frate?

Muzica se opri. Aşteptară peste 30 de secunde, întrebându-se dacă Heisenberg nu o tăiase cumva pe fereastră, când uşa se deschise şi apăru o fată slabă, în maiou şi pantaloni scurţi. Părul, de un blond la fel de puţin natural ca şi rădăcinile negre, îi era ciufulit. Avea braţele atât de slabe, încât i se vedeau oasele şi venele pe sub pielea bronzată. Clipi repetat, în penumbra storurilor aproape complet lăsate, mutându-şi privirea spălăcită de la unul la altul.

— Heisenberg nu e acasă? întrebă Vincent.

— Cine-ntreabă, băieţi?

— Surpriză! anunţă vesel adjunctul său, arătându-şi legitimaţia şi împingând-o pe blondă ca să poată intra.

Pereţii erau acoperiţi aproape complet cu fotografii, postere, pliante, prospecte. Espérandieu îi recunoscu în poze pe Kurt Cobain, Bob Marley şi Jimi Hendrix, idolii tinerilor iubitori de libertate, dar şi ai drogaţilor – ceea ce reprezintă un paradox interesant. Încă de la primii paşi în cameră, simţi izul care stăpânea acolo: THC, tetrahidrocanabinol, sub forma sa cea mai comună – haşiş.

— Heisenberg nu e acasă?

— Ce vreţi de la el?

— Nu e treaba ta, zise Espérandieu. Eşti gagică-sa?

Fata le aruncă o privire plină de ură.

— Ce dracu’ vă interesează pe voi cine sunt?

— Răspunde!

— Duceţi-vă naibii.

— Nu plecăm fără să vorbim cu el.

— Nu sunteţi de la Antidrog, constată ea.

— Nu, Investigaţii criminale.

— Sunaţi-i pe colegii de la Antidrog, n-aveţi voie să vă atingeţi de Heisenberg.

— De unde ştii? E prietenul tău?

Fata nu răspunse, ochii ei mari şi spălăciţi plimbându-se acum de la unul la altul cu o lucire răutăcioasă.

— Bine, eu mă car de-aici, zise ea.

Făcu un pas spre uşă, dar Espérandieu întinse o mână şi o prinse de încheietură. În clipa următoare, la fel ca o mâţă care se zburleşte, fata se întoarse fulgerător spre el şi îşi înfipse ghearele în antebraţul său, până la sânge.

— Au! Fir-ar să fie, m-a zgâriat!

Departe, însă, de a o lăsa să-i scape, îi prinse strâns şi cealaltă încheietură şi încercă să îi stăpânească atacurile dezlănţuite, în timp ce fata se zbătea ca o tigroaică.

— Lasă-mă-n pace, poliţist împuţit ce eşti! Ia-ţi labele tale murdare de pe mine, gabor bulangiu!

— Calmează-te! Opreşte-te sau te arestez!

— Mă doare-n cot, nemernicule! Nu aveţi dreptul să chinuiţi aşa o femeie! Lasă-mă-n pace, la dracu'!

Se agita, şuiera şi scuipa ca o bestie înfuriată. În momentul în care Servaz se pregătea să îi dea o mână de ajutor adjunctului său, fata se lovi puternic cu capul de perete.

— M-aţi lovit, urlă ea cu fruntea crăpată. Îmi curge sânge! Ajutor! *Viol!*

Espérandieu încercă să îi acopere gura cu mâna, ca să o împiedice să mai ţipe. Avea să adune toţi curioşii acolo, chiar dacă locul era pe trei sferturi gol. Fata îl muşcă. El tresări de parcă tocmai fusese curentat şi se pregătea să-i tragă o palmă, când Servaz îi blocă pumnul.

— Nu.

Cu cealaltă mână, zăvorâse uşa. Fata se mai calmă un pic şi păru să cântărească situaţia, cu ochii

ei goi trimiţând fulgere de ură în timp ce-şi dădea seama că era prinsă în capcană. Din frunte continua să îi curgă sânge. Îşi frecă încheieturile, aveau încă urme roşii de la strânsoarea degetelor lui Espérandieu.

— Nu vrem decât să vorbim cu Heisenberg, zise calm Servaz.

Fata se aşeză pe marginea patului şi îşi ridică privirea spre ei, în timp ce-şi tampona fruntea sângerândă cu un colţ al maioului său dezvelindu-şi astfel sutienul mov care-i proteja nişte sâni foarte mici.

— Despre ce?

— Trebuie să-l întrebăm ceva.

— Eu sunt Heisenberg.

Servaz făcu un schimb rapid de priviri cu adjunctul său. Pentru o clipă, se întrebară dacă fata încerca din nou să-i aburească, apoi Servaz înţelese că spunea adevărul. Cei de la Antidrog se feriseră să îi spună că Heisenberg era o femeie… Fără îndoială că se distraseră cu anticipaţie imaginându-şi cât de surprinşi vor fi cei doi poliţişti, şi câte greutăţi vor întâmpina.

— Şi puteţi să mă săltaţi, că nu vă răspund la nicio întrebare. Am o înţelegere cu colegii voştri, să ştiţi. E chiar scrisă pe undeva.

— N-avem nicio treabă cu înţelegerea ta.

— Ah, da? Ei bine, îmi pare rău, dar nu merge aşa, băieţi. Eu nu vorbesc decât cu Antidrogul. Şi judecătorul e OK cu asta. Nu puteţi să mă frecaţi aşa!

— Ei bine, să zicem că regulile tocmai s-au schimbat. Sună-ţi omul de legătură, dacă asta vrei. Hai. Sună. Întreabă-l… Vrem nişte răspunsuri. Nu mai ai protecţie, eşti în fundul gol. Ori vorbeşti cu noi, ori mergi la puşcărie.

Fata îi săgetă cu privirea ei verde deschis, încercând să se prindă dacă mergeau la cacealma.

— Sună-ţi contactul, insistă Servaz. Haide.

Ea îşi lăsă capul în jos, învinsă.

— Ce vreţi?

— Să-ţi punem câteva întrebări.

— Ce gen?

— Genul: „Paul Lacaze e clientul tău?”

— Ce?

— Paul La…

— Puişor, ştiu cine este Paul Lacaze. Voi chiar vorbiţi serios? Credeţi că un tip ca el ar risca să se aprovizioneze cu iarbă de la mine? Sau glumiţi, ce dracu’?

— Da’ cine sunt clienţii tăi? Studenţi?

— Nu numai. Progenituri bogate din Marsac, gagici fiţoase, din înalta societate, cu mutre care cer pumni, dar pline de mălai, chiar şi muncitori… În zilele noastre, iarba e ca golful, se democratizează.

— Cred că aveai note bune la ştiinţele sociale, nu-i aşa? o ironiză Espérandieu.

Fata nu-l milostivi nici măcar cu o privire.

— Cum faci, concret? vru să afle Servaz. Unde îţi ascunzi dozele?

Îi spuse. Heisenberg găsise o „dădacă”, cum le numeau poliţiştii pe persoanele care acceptau să păstreze stocurile de marfă. De obicei, serviciul acesta era furnizat de un toxicoman sau mai mulţi, în schimbul câtorva doze. Dădaca lui Heisenberg nu era dependentă, ci era o bătrânică de 83 de ani, care locuia singură într-o vilă şi cu care petrecea o după-amiază pe săptămână, stând la taclale.

— Ai o listă cu clienţii tăi? zise Servaz.

Ea se uită la ei cu nişte ochi foarte rotunzi.

— Ce? Nu!

— Cunoşti liceul din Marsac? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Mda…

— Ai printre clienţi şi elevi de-acolo?

Heisenberg dădu din cap, cu o lucire sfidătoare în ochi.

— Mmm.

— Ce? N-am auzit.

— Nu numai printre elevi.

Servaz simţi un mic fior familiar în partea de jos a spatelui.

— Un prof? De unde?

Fata zâmbi uşor, dar cu un aer triumfător.

— Dap, un prof. De la Marsac. Liceul de elită. V-am luat maul, ha?

Servaz se uită cu atenţie în ochii de un verde spălăcit, întrebându-se dacă fata nu blufează.

— Numele, zise el.

— Îmi pare rău. Nu vă spun nici pe dracu'. Eu nu torn.

— Pe bune? Şi cu cei de la Antidrog cum este?

— Nu în felul ăsta, preciză ea atinsă, ca şi cum ar fi jignit-o.

— Hugo Bokhanowsky, îţi spune ceva numele ăsta?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Şi David Jimbot?

La fel.

— Numele profului, insistă el.

— Nu pot să fac asta, băieţi.

— Ascultă, m-am cam săturat… Mă faci să pierd o groază de timp aici… Antidrogul are un dosar cât Talmudul de gros împotriva ta. Şi de data aceasta, judecătorul nu se va mai arăta indulgent. E gata să te arunce la pârnaie după un simplu telefon de la noi. O să rămâi la răcoare pentru cel puţin…

— Gata, gata, am înţeles, la naiba! Van Acker.

— Ce?

— Francis Van Acker. Aşa îl cheamă. Predă nu ştiu ce dracu' la liceul din Marsac. Un tip cu bărbuţă, care se crede buricul pământului.

Servaz se uită la ea. Francis… Dar, bineînţeles, cum de nu se gândise mai demult?

★ ★ ★

Sunt patru în maşină. Merg repede. Prea repede. E noapte. Pe drumul care face slalom prin mijlocul pădurii, cu geamurile lăsate. Marianne stă în spate, sprijinită de el, iar părul li se amestecă în dansul stârnit de vânt. Îi respiră mirosul de căpşună al şamponului ei. Pe calea undelor, în acel an, Freddie Mercury se întreabă cine vrea să trăiască veşnic,

iar Sting dacă şi ruşii îşi iubesc copiii. La volan e Francis.

*Al patrulea este, fără îndoială „Jimmy”. Sau poate că Louis – Servaz nu-şi mai aminteşte precis. El şi Francis vorbesc despre tot felul de lucruri, fără prea mare legătură unele cu altele, râd şi se prostesc. Au câte o bere în mână, par veseli, nemuritori şi cherchelíţi. Francis conduce prea repede. Ca întotdeauna, dar maşina este a lui. Deodată, apare un joint în mâna lui liberă, pe care i-l întinde lui Jimmy, iar acesta trage din el, nu înainte de a râde puţin, prosteşte. Servaz simte că Marianne este încordată, aşa cum stă lipită de el. Poartă mănuşi fără degete, pline de strasuri, aceleaşi pe care le poartă în orice anotimp, mai puţin vara; degetele ei calde ies din ţesătura de lână şi se împletesc cu ale sale – mâinile lor unite ca zalele unui lanţ pe care nimeni nu-l va putea rupe vreodată. Martin savurează momentul, aşezat în întunericul din spatele maşinii, unde ea şi el nu sunt decât o singură fiinţă, chiar dacă Francis conduce prea repede şi s-a făcut răcoare. Farurile par să jupoaie trunchiurile copacilor, drumul se perindă cu toată viteza prin faţa ochilor lor, în maşină miroase a iarbă, în ciuda aerului nopţii, care năvăleşte în habitaclu. La radio, Peter Gabriel o lungeşte cu S*ledgehammer*-*ul său. Şi deodată simte respiraţia călduţă a lui Marianne în pavilionul urechii sale şi îi aude vocea şoptită:*

— Dacă vom muri în seara asta, aş vrea să ştii că nu am fost niciodată atât de fericită.

Iar el se gândeşte la acelaşi lucru, la felul în care inimile le bat la unison, şi are certitudinea că nici el nu va putea fi niciodată mai fericit decât este în aceste zile, copleşit de dragostea lui Marianne, de prietenia care domneşte în maşină, de lipsa de griji şi de farmecul tinereţii – până când îi surprinde privirea lui Francis fixată asupra lor, în retrovizoarea interioară. Fumul ţigării se ridică în faţa ochilor săi într-un mic vârtej. A dispărut orice urmă de sarcasm sau de umor. O privire invidioasă,

plină de gelozie şi de ură absolută. În secunda următoare, Francis îi face cu ochiul, zâmbind, iar el crede că doar a visat.

★ ★ ★

Servaz parcă în centrul oraşului. Se gândise toată după-amiaza. Nu putea să nu-şi amintească ce îi spusese Marianne noaptea trecută, în legătură cu Francis. Că nu avea niciun talent şi că întotdeauna fusese invidios pe cel al lui Servaz. Îl revedea acum în minte şi pe profesorul lor de litere de pe vremea aceea, un bărbat foarte elegant, cu o coamă albă şi deasă, şi cu o dicţie cam afectată, care purta eşarfe sub gulerul cămăşilor în dungi şi batiste la buzunarul de sus al costumelor. Servaz petrecea mult timp discutând cu acesta, după sau între cursuri, şi acum îşi amintea cum Francis îl ironiza pe tema asta, denigrându-l fără încetare pe bătrân şi sugerând că ar fi căutat compania lui Martin pentru cu totul alte motive decât cele pur intelectuale.

Niciodată nu se gândise Servaz că glumiţele lui Van Acker erau, de fapt, consecinţa geloziei: Francis era centrul atenţiei la Marsac, îşi avea mica sa curte de admiratori, iar dacă trebuia să fie gelos vreunul pe celălalt, atunci acela ar fi trebuit să fie Martin.

Însă frazele spuse de Marianne îi loveau fără încetare zonele creierului: „Cel mai bun prieten al tău, alter ego-ul tău, fratele tău… nu avea decât o singură idee în minte – să îţi ia ce aveai mai drag pe lume…” Chiar dacă îl urâse pe Francis mai apoi, pentru că i-o luase pe femeia pe care o iubea, la acea vreme crezuse că prietenia dintre ei doi avea ceva… *sacru.* Oare Francis nu simţise la fel? Îşi aminti cuvintele lui, din urmă cu cinci zile, la Marsac: „Erai fratele meu mai mare, erai Seymour al meu şi, într-un anume fel, acest frate mai mare s-a sinucis pentru mine în ziua în care a intrat în poliţie”. Minciună totală? Era oare Francis Van Acker o persoană care încearcă să se răzbune pe cei care sunt mai talentaţi, mai dotaţi sau mai frumoşi decât el? Oare spiritul său sarcastic ascunde un

complex de inferioritate profund? O manipulase şi o cucerise pe Marianne doar pentru a-şi compensa acest complex – şi pentru că aceasta era o pradă uşoară în acele momente? Începea să se contureze o ipoteză în mintea sa. Dar era mult prea absurdă, prea aberantă pentru a fi luată în considerare.

Marianne… De ce nu-l sunase încă? Oare aştepta să o facă el? Îi era teamă să nu-i interpreteze apelul drept o încercare de a-l manipula pe omul care îi putea scoate băiatul din închisoare? Sau era altceva la mijloc? Neliniştea îl rodea. Îşi dorea să o revadă cât de curând posibil, simţea deja acel dor de care îi fusese atât de greu să scape. De ieri încoace, fusese de 10 ori pe punctul de a-i forma numărul. Şi tot de 10 ori renunţase. De ce? Şi Elvis… Ce rol avea el în toată povestea? Tocmai supravieţuise unei aparente tentative de omor, se zbătea între viaţă şi moarte şi îşi adunase ultimele puteri pentru a-i spune lui Servaz să-i cerceteze trecutul. Şi, în sfârşit, mai era şi Lacaze. Lacaze care refuza să spună unde fusese vineri seară. Lacaze care avea un mobil şi niciun alibi… Lacaze care se afla chiar acum în biroul judecătorului, unde fusese chemat pentru audiere în calitate de martor asistat. Întâlnirea începuse în urmă cu patru ore, dar deputatul se încăpăţâna în tăcerea sa sinucigaşă… Elvis, Lacaze, Francis, Hirtmann: actorii din drama aceasta se învârteau într-o horă în jurul lui, ca într-un joc de-a baba-oarba. Iar el era jucătorul central, cel cu ochii acoperiţi, care încerca să-l găsească, cu mâinile întinse şi pe pipăite, pe criminal.

Servaz coborî din Jeep, îl închise şi o luă la pas pe străduţa retrasă, departe de centru, mărginită de case mari, burgheze, cu grădini pline de arbori. De-a lungul trotuarelor erau parcate foarte multe maşini. Ochi un loc bun, dar era un felinar în apropiere. De-abia se lăsa seara şi acesta nu era încă aprins.

Trecu fără să se oprească, se întoarse în centrul oraşului şi găsi un magazin cu articole de pescuit şi bricolaj care se pregătea să închidă. Bătrânul de acolo îi aruncă o privire mirată când îi povesti că

dorea o undiţă cu sau fără mulinetă, dar lungă şi mai rigidă. Până la urmă, ieşi din prăvălie cu o undiţă telescopică din fibră de sticlă şi carbon, care putea ajunge până la patru metri lungime, dacă îi desfăşura toate cele şase elemente.

Servaz se întoarse pe străduţa liniştită, cu undiţa pe umăr. Merse agale pe trotuar, aruncând priviri discrete în stânga şi-n dreapta, apoi se opri sub felinar şi îi dădu două lovituri puternice cu capătul undiţei. La a doua, becul explodă. Îi luase mai puţin de trei secunde. Imediat după aceasta, plecă, păstrând acelaşi aer nonşalant.

Cinci minute mai târziu, îşi parca Jeepul în locul ochit, rugându-se să nu-i fi observat nimeni manevra. Începeau să se lumineze ferestrele de pe faţadele întunecate, pe măsură ce umbrele cucereau treptat strada.

Francis Van Acker locuia la un număr mai încolo, într-o casă mare, în formă de T, construită în secolul trecut. Servaz îi vedea conturul înalt printre ramurile unui pin şi coroana unei sălcii. Cocoţată pe o mică colină şi impunându-se printre tufişuri şi garduri verzi – negre, la ora aceasta – părea să-şi strivească vecinii cu dimensiunile ei impresionante. Bovindoul triplu de la primul etaj era luminat, pe partea dreaptă a casei, chiar deasupra grădinii de iarnă în stil haussmanian[65], cu coloane, elemente arcuite şi dantelărie de fier forjat, pe care Servaz mai mult le ghicea prin întunericul în creştere.

Îşi dădu seama că vila i se potrivea perfect proprietarului: aceeaşi aroganţă, acelaşi orgoliu, pe care le proiecta, împreună cu o umbră uşor neliniştitoare, în jurul ei. În afară de lumina din partea dreaptă, restul clădirii era scufundat în întuneric. Servaz îşi scoase pachetul de ţigări. Se întrebă ce aşteptări avea de la filajul acesta. Totuşi, nu va putea veni aici în fiecare seară. Se gândi la Vincent şi la Samira, şi simţi un fior pe şira spinării. Avea încredere în adjuncţii săi: Vincent îşi lua misiunea de două ori mai serios, dat fiind că o

cunoştea bine pe Margot, iar Samira, în ciuda ţinutelor sale excentrice, era unul dintre cei mai competenţi membri ai echipei… Numai că, în cazul de faţă, adversarul nu avea absolut nimic de-a face cu clienţii obişnuiţi de la secţie sau de prin sălile Palatului de justiţie.

Îşi petrecu următoarele două ore urmărind cu atenţie casa şi rarii trecători de pe stradă: vecini care se întorceau târziu de la muncă, în general, sau cei care îşi scoteau pubelele pe trotuar sau câinii la plimbare. Încet-încet, luminile televizoarelor începură să pâlpâie prin camere, iar ferestrele de la etaj fură aprinse. Se întrebă unde auzise fraza aceasta: „Acolo unde luceşte un televizor, e cineva care nu citeşte”. Ar fi preferat să fie acasă la el, ascultând Mahler în surdină, cu o carte deschisă pe genunchi.

★ ★ ★

În seara aceea, Ziegler se întoarse târziu. În ultimul moment, se ivise un scandal între beţivi, într-un bar din Auch: doi tipi care nici măcar nu se puteau bate de beţi ce erau, dar fuseseră în stare să scoată un şiş, şi care îşi jeliseră soarta atât de lamentabil la sosirea forţelor de ordine, încât i-ar fi plăcut să existe un delict numit „prostie de cel mai înalt grad”, doar ca să-i poată sălta. Îşi scoase uniforma îmbibată cu transpiraţie şi intră la duş. Când ieşi de acolo, găsi trei SMS-uri de la Zuzka pe mobil. Ziegler se strâmbă. Nu avea curajul să îşi sune prietena după ziua aceasta epuizantă şi tristă până la lacrimi. Nu simţea nevoia să îi spună nimic… În plus, mai avea ceva de făcut.

Mulţumesc, Martin. Datorită ţie, simt că nu va mai dura mult până să am necazuri în cuplu. Consultantă, zici!

Deschise ferestrele ca să lase să intre aerul serii, doar cu puţin mai răcoros decât cel sufocant din sufragerie. În casă domnea liniştea. Deschise televizorul în surdină, aruncă în cuptorul cu microunde o pizza cu chifteluţe de vită, şuncă, ceapă, sos barbeque şi mozzarella, şi se duse,

îmbrăcată în pijama, la Mac-ul din cealaltă parte a sufrageriei.

Tastă ceva, în timp ce sufla pentru a-şi răci brânza mult prea fierbinte de pe pizza şi mai sorbea dintr-un gin tonic mare, cu gheaţă.

Pe ecran apăru o fotografie a literelor J.H. pe care le găsise Martin scrijelite în trunchiul copacului. I-o trimisese Espérandieu. Deschise o a doua fereastră, tastă Marsac în Google Maps, mări progresiv imaginea din satelit a malului de nord al lacului până ajunse la maximum, apoi dădu înapoi până la scara de trei centimetri egal cu 50 de metri. Plimbă încetişor cursorul de-a lungul malului. Văzute din cer, unele dintre locuinţele pe care le avea în faţa ochilor erau adevărate palate: curţi de tenis, piscine, căsuţe de pe lângă piscine, dependinţe, parcuri cu arbori, pontoane pe lac pentru veliere uşoare sau bărci cu motor, chiar şi câte o seră sau vreun loc de joacă pentru copii. Nu erau mai mult de 10 reşedinţe: partea urbanizată a lacului nu depăşea lungimea de doi kilometri. Casa lui Marianne Bokhanowsky era ultima dinaintea lizierei care popula malurile occidental şi meridional ale lacului şi care se continua mai apoi cu o pădure întinsă pe kilometri întregi.

Plimbă cursorul până când găsi un drum care traversa pădurea. La aproximativ 200 de metri de marginea vestică a gardului lui Marianne. Era în formă de J, cu capătul superior orientat spre nord şi bucla descendentă spre vest. În mijlocul buclei se găsea o zonă de servicii din acelea de la marginea drumului, cu ceea ce păreau a fi două mese de picnic. Băga mâna-n foc că de acolo plecase Hirtmann. Rezoluţia imaginii şi desişul frunzelor nu-i permiteau să vadă dacă exista şi o potecă acolo. Se hotărî să dea o raită a doua zi, dacă, în ciuda căldurii, zurbagiii de serviciu o să stea liniştiţi. Criminaliştii cercetaseră împrejurimile izvorului: după spusele lui Espérandieu, nu găsiseră nimic – dar cercetaseră ei oare suficient de departe? Ziegler se îndoia de asta. Simţea cum o cuprinde emoţia:

pista era din nou proaspătă. Nu mai era nevoită să analizeze informaţii şi dosare pe care îşi tociseră şi alţii coatele înaintea ei sau care dormiseră prin calculatoare ori se umpluseră de praf prin funduri de sertare luni întregi: Martin îi promisese că îi va trimite informaţiile pe măsură ce îi parveneau şi lui. Cu ancheta aceasta de la Marsac, nu mai avea timp să se ocupe nici de el însuşi. Şi îi însărcinase pe cei doi adjuncţi ai săi cu supravegherea lui Margot.

Asta e şansa ta, drăguţo. Nu depinde decât de tine să n-o scapi printre degete. Nu ai prea mult timp la dispoziţie.

Celula din Paris nu trimisese pe nimeni la faţa locului pentru moment. Un e-mail şi două litere gravate cu cuţitul pe un copac: un pic cam subţire pentru a debloca o linie bugetară. Dar mai devreme sau mai târziu, supravegherea lui Margot avea să înceteze, Martin îşi va finaliza ancheta şi poliţia îşi va recăpăta controlul. Ştia că, dacă ar fi reuşit să facă o descoperire esenţială până atunci, Martin nu era genul care să-şi însuşească rezultatele altora. Sigur că şefii ei ar fi scrâşnit din dinţi că nu fuseseră informaţi, dar nimeni nu i-ar fi putut ignora meritul de a fi făcut să progreseze un caz la care, de mai multe luni încoace, se spetiseră zeci de anchetatori.

Ce te face să crezi că vei reuşi? Îşi petrecu următoarele două ore pregătindu-şi atacul asupra sistemului informatic al închisorii unde se găsea Lisa Ferney. Prima manevră a constat în găsirea unui „botnet” – un program robot – pe un forum de hackeri. Ziegler cunoştea mai multe forumuri de piraţi informatici, pe care le frecventa rar, dar de suficient de multă vreme. La piraţii ăştia, vechimea e pe post de carte de vizită; ca şi în cazul bandelor sau al oricăror organizaţii criminale, nou-veniţii, „bobocii”, trebuie să treacă mai întâi de nişte probe. Bineînţeles, fusese atentă să se conecteze anonim. Soluţia era să folosească un site web conceput în acest scop, cu alte cuvinte să se conecteze printr-un server proxy, care îi ascundea urmele lăsate pe net şi îi modifica adresa IP şi locaţia. Alese unul pe care îl

ştia de maximă încredere, dintr-o lungă listă de *anonymiseri* cu plată sau gratuiţi. Se numea *Astrangeriswatchin.com.* Se conectă şi imediat i se afişă următorul mesaj:

Welcome to Astrangeriswatching – Free Anonymous Proxy Service. Your privacy is our mission![66]

Era departe de a fi gratuit, iar acest lucru îi luă ceva timp, dar până la urmă reuşi să obţină o versiune adaptată a faimosului program Zeus, regele cailor troieni[67] *(Nu mai ieşim din Antichitatea asta,* se amuză Ziegler în sinea ei). Scris în C++, compatibil cu toate versiunile de Windows, Zeus infectase şi se infiltrase în milioane de calculatoare din toată lumea, printre care şi cele de la Bank of America sau NASA. A doua manevră era să găsească o breşă în sistemul informatic al închisorii. Pentru aceasta, putea folosi adresa de e-mail a directorului. I-o ceruse chiar ea, înainte să plece, şi acum se găsea în faţa ochilor ei. Încorporă botnet-ul într-un fişier PDF, invizibil pentru firewall-ul şi antivirusul Ministerului de justiţie, apoi trecu la faza a treia: „social engineering”[68], care consistă – tot la fel ca în celebra scenă antică – în a o convinge pe victimă să activeze ea însăşi capcana care i-a fost întinsă. Îi trimise fişierul directorului, printr-un e-mail în care îi explica faptul că îi ataşase în acesta unele informaţii în legătură cu locatara sa, de care trebuia să ia la cunoştinţă foarte urgent. Singura slăbiciune a acestei metode era obligaţia de a trimite troianul de la propria adresă de e-mail. Un risc calculat. Dacă cineva îşi dădea seama de atac, ar fi putut pretinde că a fost ea însăşi infectată de altcineva. Atunci când directorul va face clic pe fişier, Zeus se va amesteca printre fişierele-sistem de pe hard-disc, fără ca acesta să îşi dea seama de nimic. Va deschide fişierul, va vedea un mesaj de eroare, apoi va şterge mesajul, poate, sau o va suna

pentru explicaţii. Dar va fi deja prea târziu: programul îşi va fi construit cuibuşorul.

Odată instalată, această versiune personalizată a lui Zeus va desena harta sistemelor informatice ale închisorii, iar ea o va primi imediat ce directorul se va fi conectat la internet. După ce va primi alerta, Ziegler va citi harta şi va putea descoperi astfel fişierele care o interesează. Va face o comandă pe server, Zeus o va primi şi, la următoarea conectare, îi va trimite fişierele cerute. Şi aşa mai departe, până când va dispune de toate informaţiile de care are nevoie. Apoi, îi va trimite lui Zeus o comandă de autodistrugere, iar programul va dispărea. Nu va mai exista nicio cale să se afle dacă avusese loc un atac. Nicio cale de ajuns până la ea.

După ce şi-a terminat şi această sarcină, a trecut la alta. Cu un uşor sentiment de vinovăţie, intră în calculatorul lui Martin. Se consolă spunându-şi că o făcea în interesul lor, al tuturor, şi că aşa câştiga timp, dacă primea informaţiile direct de la sursă, în loc să aştepte să îi fie trimise. La urma urmei, era calculatorul lui de serviciu. Presupuse că, dacă avea lucruri de ascuns, le-ar fi păstrat pentru calculatorul personal. Îi trecu în revistă mesageria, apoi se apucă de inspectat hard-discul. În timp ce dădea pe gât ultimele picături de gin tonic, cercetă câteva fişiere din C:\Windows şi se încruntă. *Acest program nu era aici ultima dată…* Avea o memorie uimitoare pentru acest gen de lucruri. Poate că nu era nimic. Îşi continuă explorările şi ceva o deranjă din nou. În creier i se aprinse un beculeţ care semnala pericolul: *un nou fişier suspect.* Porni o scanare a hard-discului şi se duse să-şi mai prepare un gin tonic. Când se întoarse la calculator, rămase mască. Securitatea Ministerului de interne nu ar fi lăsat niciodată să treacă un malware, iar Martin nu era nicidecum genul care să neglijeze măsurile de securitate. Cu siguranţă că nu ar fi deschis un e-mail suspect sau trimis de o persoană pe care nu o cunoştea, ci l-ar fi aruncat la coş sau le-ar fi cerut celor de la serviciul informatic să arunce un ochi.

Deci nu mai rămânea decât varianta ca acel program rău-intenţionat să fi fost introdus în mod direct în calculator, de către o persoană care se aflase fizic la faţa locului.

Cineva descărnase malware-ul direct în calculator…

Nu era deloc hotărâtă ce ar trebui să facă acum. Ar fi trebuit să îl prevină pe Martin. Dar cum să o facă fără să îi dezvăluie modul în care obţinuse informaţia? Cum va reacţiona când va afla? În timp ce se gândea, îşi răsucea pe deget părul, cu coatele lângă tastatură şi cu ochii fixaţi pe ecran. Mai întâi, ar trebui să afle mai multe despre cel care instalase programul. Luă un carneţel şi un pix şi început să facă o listă de posibilităţi, dar îşi dădu rapid seama că acestea nu erau deloc numeroase:

coleg
custodie
vizitator extern

În ultimele două cazuri, era foarte puţin probabil ca Martin să-i fi lăsat nesupravegheaţi suficient de mult timp ca să poată acţiona. Adăugă un ultim rând:

femeie de serviciu…

32

În întuneric

Pe la orele 23, un bătrân îşi scoase câinele la plimbare şi îi aruncă o privire bănuitoare, la fel ca şi felinarului spart aflat la doi metri de maşină. Servaz speră că nu avea să cheme jandarmii. Dădu două telefoane lui Vincent şi Samirei, la distanţă de 30 de minute, fără să-şi ia ochii de la casa supravegheată. Fereastra de la primul etaj era încă luminată.

Aproape de miezul nopţii, atenţia îi fu atrasă de o umbră care trecea prin spatele ferestrei. Apoi, lumina se stinse şi o alta se aprinse, în spatele unui geam mic, aproape de intersecţia celor două aripi, care probabil că se afla pe casa scărilor. O a treia fereastră se aprinse imediat după, la parter, dincolo de contururile întunecate ale grădinii de iarnă. Servaz îşi întinse gâtul ca să poată vedea cât mai bine intrarea, deranjat de trunchiul gros al pinului şi de aranjamentele florale care înconjurau clădirea. Văzu totuşi o lumină aprinzându-se în holul de la intrare, câteva secunde mai târziu, apoi cum se deschide uşa şi apar umerii lui Francis pe deasupra gardului viu. Fu stinsă şi ultima lumină din casă. Van Acker pleca.

Servaz se lăsă să alunece discret în jos, pe scaunul maşinii, în timp ce acesta cobora panta grădinii sale, apoi deschidea poarta şi apărea pe trotuar, la mai puţin de 20 de metri de capota lui. Îşi văzu fostul prieten îndreptându-se spre maşina sa, o decapotabilă Alfa Romeo Spider roşie, parcată ceva mai încolo. Cu mâna pe cheie, aşteptă ca Francis să ajungă până la capătul străzii înainte să pornească şi el motorul şi să coboare de pe trotuar. Îşi spuse că, dacă bănuia că e supravegheat, avea să fie destul de complicat să îl urmărească pe timp de noapte fără să fie observat. Dar Van Acker nu păru să fie interesat de ceea ce se petrecea pe stradă după ce îşi

închisese poarta: se dusese către maşină fără să arunce nici cea mai mică privire în jur.

Servaz ajunse şi el la capătul străzii. La timp ca să zărească, la dreapta sa, stopurile şi semnalizatorul de direcţie ale maşinii care cotea la stânga, la vreo 100 de metri distanţă. Acceleră pentru a câştiga teren pe străduţele din Marsac şi întoarse în acelaşi loc. Decapotabila din faţa sa o luă pe strada 4 Septembrie până la Piaţa Gambetta, pe care o traversă în direcţia sud-est. Pe când trecea prin faţa bisericii, Servaz văzu un student care tocmai voma în umbra prezbiteriului, aşteptat de doi colegi care râdeau la uşa luminată a unui pub, cu un pahar în mână. Spiderul continuă să meargă de-a lungul obloanelor metalice lăsate pe străduţele comerciale, hurducăind pe pavaj, ocoli o fântână şi acceleră pe D939[69]. Ieşea din oraş. Servaz făcu la fel. Luna plină strălucea deasupra dealurilor împădurite şi negre. După o bună bucată de drum drept, începu să urce, în slalom printre copaci. Servaz se ţinea la distanţă şi astfel pierdea regulat din ochi stopurile maşinii lui Francis, dar le zărea din nou la ieşirea din curbe. GPS-ul îi indica faptul că nu exista nicio intersecţie mai aproape de patru kilometri, deci era inutil să încerce să rămână în contact, dar pe de altă parte Van Acker conducea foarte repede, iar el trebuia să fie atent să nu îl lase să se distanţeze prea mult.

Era evident că lui Francis Van Acker îi plăcea să testeze performanţele bolidului său şi că mergea cu mult peste viteza legală. Francis nesocotise mereu regulile – cu excepţia celor instituite chiar de el însuşi.

Drumul urca şi cobora şerpuit dealurile. Din cauza vitezei prea mari, roţile Jeepului stârneau vârtejuri de frunze şi pietriş la fiecare viraj. Lui Servaz i se părea că poate fi auzit de la kilometri. Vedea în lumina farurilor cum se îndesea pădurea din jur. Uneori zărea şi luna plină, în mijlocul cerului, prin găurile din frunziş, dar în cea mai mare

parte a timpului era ascunsă de bolta de verdeaţă. Semăna vag cu o faţă zâmbitoare care le urmărea cu interes cursa de pe coline. De două sau trei ori i se păru că vede faruri în oglinda retrovizoare – dar era concentrat asupra a ceea ce se întâmpla înaintea, nu în spatele său.

Ajuns pe fundul unei văi, Servaz văzu cum Spiderul o ia la stânga, la vreo 200 de metri distanţă, şi intră pe un drum încă şi mai îngust. Făcu şi el la fel, iar drumul începu să urce abrupt, şi să şerpuiască şi mai tare. Traversară un cătun făcut din trei sau patru ferme agăţate de culmea dealului, ca un şir de dinţi cariaţi de-a curmezişul unui maxilar. Încetini cât putu, de teamă să nu fie observat. Dincolo de ele se puteau ghici, de o parte şi de alta a crestei, pante abrupte cu păşuni împrejmuite. Ajuns la o mică intersecţie, îşi dădu seama că nu ştie în ce direcţie să o ia, până când zări stopurile lui Francis undeva departe, în stânga, printre copaci. Drumul începu din nou să urce. Apoi ajunse pe un platou şi continuă pe lângă o plantaţie rară, cu trunchiuri care se înălţau drepte la distanţa regulamentară unele de celelalte, ca nişte stâlpi de catedrală sau de moschee supradimensionată. Erau câteva sute. Pe marginea drumului se aflau mormane de trunchiuri tăiate, ca nişte ziduri înalte, din cilindri orizontali.

Servaz începu să simtă o oarecare nelinişte. Unde se ducea aşa Van Acker? Evitase principalele şosele ale regiunii şi alesese un itinerar cu drumuri mici, secundare şi foarte puţin frecventate, mai ales la o astfel de oră. Servaz încercă să se gândească, dar era prea concentrat asupra condusului şi a maşinii din faţa sa.

La următoarea intersecţie, în mijlocul unui câmp pustiu şi mlăştinos, cu câteva tufişuri ici şi colo, luminat ca ziua de razele lunii, zări un indicator: CHEILE SOULE. Căută din ochi Spiderul, dar nu-l văzu nicăieri. La naiba! Servaz opri motorul şi coborî. I se păru că tăcerea avea ceva special. Nu se simţea nicio adiere, iar noaptea era uimitor de caldă.

Trase cu urechea. Un zgomot de motor… La stânga sa… Mai ascultă puţin şi auzi clar scrâşnet de roţi la un viraj şi zgomotul specific al trecerii dintr-o viteză în alta. Se urcă din nou la volan, luă o curbă largă şi o apucă în direcţia trecătorii.

După cinci minute, era acolo. Încetini şi îşi parcă Cherokee-ul la marginea drumului. Pe timp de zi, defileul acesta era doar o gaură de verdeaţă cu vegetaţie efervescentă, în care pădurea se dădea la o parte doar cât să lase să treacă câteva raze de soare şi să se vadă falezele înalte, din calcar. Un râu larg şi nu prea rapid curgea de-a lungul trecătorii. La marginea drumului mai erau şi câteva peşteri de suprafaţă, pe care le vizitau duminica oamenii care nu aveau nimic altceva de făcut. La această oră înaintată din noapte, nu arătau deloc la fel ca ziua. Servaz venise nu o dată pe-aici, în tinereţe, împreună cu Francis, cu Marianne şi cu alţii.

Ceva ca o presimţire îi spunea că aceasta era destinaţia lui Van Acker. Avusese mereu o latură întunecat-romantică, iar decorul acesta i se potrivea de minune. Cam ca în picturile lui Caspar David Friedrich[70]. Dacă Francis parcase undeva prin trecătoare şi Servaz o lua pe acolo, cu siguranţă l-ar fi observat. Nimeni nu o lua pe acest drum secundar la ora asta din noapte. Francis l-ar fi văzut trecând şi şi-ar fi dat seama că Martin îl urmărea şi îl bănuia. Iar dacă Van Acker şi-ar fi continuat drumul, oricum îl pierduse deja – dar putea paria că nu făcuse asta.

La doi metri distanţă de bara din spatele maşinii se găsea un drumeag. O luă pe acesta, încet şi în marşarier, până când vehiculul nu se mai putea zări de pe drum, în cazul în care Francis s-ar fi întors pe acolo. Stinse farurile, opri motorul şi coborî. Niciun zgomot, în afară de clipocitul râului care curgea de cealaltă parte a drumului, totul în jur era tăcut. Închise încetişor portiera. Ascultă. O pasăre de noapte ţipa pe undeva. Nimic altceva. Încercă să analizeze situaţia. Nu prea avea de ales, singura opţiune era să pătrundă în trecătoare. Îşi spuse că

Van Acker era, poate, departe deja şi că el era absolut singur la naiba-n praznic, făcând nişte acrobaţii ridicole. Îşi scoase mobilul din buzunar şi îl închise. Apoi o luă la pas pe drumul cufundat în beznă, sub cerul înstelat.

În timp ce mergea pe asfalt, se întrebă ce ştia despre Van Acker cel de astăzi. Ce făcuse în toţi aceşti ani? Vieţile lor o luaseră în direcţii atât de diferite… Se gândi că Francis fusese mereu un mister, o fiinţă opacă. Putem să avem drept cel mai bun prieten o persoană pe care o cunoaştem cel mai puţin? Două fiinţe atât de apropiate şi, totuşi, atât de diferite. Ne schimbăm. Toţi. Iremediabil. O parte din noi rămâne aceeaşi: nucleul, sufletul pur rămas din copilărie, dar în jurul lui se adună atâtea sedimente. Până la urmă îl desfigurează pe copilul care am fost, îl fac un adult atât de diferit şi de monstruos încât, dacă ne-am putea dedubla, copilul nu l-ar recunoaşte pe adultul care a devenit – şi ar fi fără îndoială îngrozit la ideea că ar putea deveni acea persoană.

Se afunda din ce în ce mai mult în trecătoare. Acum, râul din apropiere acoperea orice alt zgomot. Servaz urma lungile ocoluri pe care le făcea drumul, mergând din ce în ce mai repede. Încerca să străpungă cu vederea prin desişul care mărginea drumul, dar degeaba. Întunericul era aproape complet aici, în mijlocul trecătorii. Şi tot nu se auzea nimic… Ce se întâmplase? După ce mai făcu vreo câţiva metri, în sfârşit îl zări. Printre copaci şi tufişuri. Parcat dincolo de următoarea curbă. Un colţ de caroserie şi un far: Spiderul roşu. Se opri pe loc şi se aplecă uşor în faţă. Mai apărură două faruri dintre copaci: erau două maşini parcate acolo. Şi două siluete în Alfa Romeo. Nu ştia ce să facă. Se putea apropia mai mult, fără să se facă observat? Sau era mai bine să aştepte ca a doua persoană să iasă şi să se ducă la maşina sa? Se gândi că avea un avantaj asupra lor. Din interiorul maşinii nu se vedea nimic altceva decât ceea ce se afla în raza farurilor, adică faleza orbită de lumina violentă,

până în axul maşinii, acolo unde se deschideau peşterile acelea de suprafaţă, iluminate în întregime.

Dacă se strecura prin pădure, rămânea invizibil. Singura problemă era să nu facă zgomot în timp ce se apropia. Dar cele două persoane discutau de zor, iar zgomotul râului putea să-l acopere. Începu deci să se strecoare printre arbori şi tufişuri, dar înaintarea sa avea să se dovedească foarte repede mult mai îndrăzneaţă decât îşi imaginase. Vegetaţia era atât de compactă şi de întunecată, încât era imposibil să observe numeroasele obstacole care apăreau şi se vedea confruntat în permanenţă cu desişuri impenetrabile, care îl obligau să facă ocoluri largi. Fu de mai multe ori pe punctul de a-şi suci glezna în întuneric, din cauza vreunei denivelări de teren sau a unei crengi căzute de-a curmezişul drumului. Ramurile îl zgâriau pe faţă şi pe frunte, iar cămaşa i se agăţă de mai multe ori în ghimpi. Se oprea în mod regulat. Verifica siluetele din maşină, apoi pleca din nou. După un timp care i se păruse foarte lung, se trezi în faţa unui obstacol de netrecut. Un pârâu care curgea, invizibil în întuneric, şi care se vărsa probabil mai încolo în râu. Servaz îi ghici prezenţa după înclinaţia bruscă pe care o simţi sub tălpi, după absenţa vegetaţiei şi după zgomotul apei. Îşi scoase pantoful şi ciorapul, îşi suflecă pantalonul şi încercă o recunoaştere, dar piciorul i se afundă până la genunchi în apa rece, fără să fi atins fundul. În partea cealaltă, cele două siluete se aflau la numai câţiva metri distanţă, însă cu spatele la el. Se deplasă în lateral, de-a lungul pârâului, şi reuşi să îl vadă clar pe pasager. Sau mai degrabă pe pasageră… O femeie… Cu părul lung… Habar nu avea de ce culoare. La fel cum, de la distanţa la care se găsea, nu putea ghici nici ce vârstă avea.

Deodată, se gândi la o altă soluţie.

Drumul traversa trecătoarea dintr-o parte în alta. Existau două ieşiri. Femeia venise fie prin partea cealaltă, fie tot pe aici, cu mult înaintea lor. Servaz era aproape sigur de prima ipoteză. Nu voiau să fie

văzuţi împreună. Merita să îşi asume riscul… O luă înapoi, de data asta fără să-i pese dacă făcea zgomot. Nu era timp de pierdut. De cum ajunse în drumul mare, începu să alerge înspre maşina sa, pe pietriş şi asfalt. Îşi dădu seama că parcursese o distanţă mult mai mică decât crezuse la dus, dar asta nu înseamnă că nu ajunse la volan fără suflu de la atâta alergat. Porni motorul şi merse încet pe lângă drum, apoi se îndepărtă cu 30 km/oră şi apăsă cu forţă pe acceleraţie atunci când avu certitudinea că ocupanţii Spiderului nu mai puteau să-l audă. Ajuns la intersecţia precedentă, văzu o maşină oprită sub copaci, cu farurile stinse, dar destul de vizibilă. Imposibil să nu o observi. O recunoscu imediat. Când ajunse în dreptul ei, se opri şi coborî geamul.

— Ce naiba faci aici?

Îi văzu tresărind pe Pujol şi pe acolitul său.

— Tu ce crezi? se enervă primul. Ai uitat?

Filajul! Îi ceruse lui Pujol să-l urmărească de la distanţă în caz că Hirtmann şi-ar fi făcut apariţia. Uitase complet de treaba asta!

— Am zis „de la distanţă”!

— Aşa şi facem. Doar că tu vii şi te duci încontinuu, în toate direcţiile!

— N-a fost rău trucul cu undiţa, îl ironiză colegul lui Pujol din penumbră.

Servaz îşi aduse aminte de Francis, care putea trece pe lângă ei în orice moment.

— Întoarceţi-vă la Toulouse! Căraţi-vă de aici! Nu vreau să-mi staţi în cale în noaptea asta!

Citi furie în ochii lui Pujol, dar nu avea timp pentru explicaţii mai ample. Aşteptă ca maşina lor să dispară şi plecă şi el, luând-o la stânga la următoarea răscruce, apoi iar la stânga. După doi kilometri, văzu un alt indicator cu CHEILE SOULE, lângă o clădire în ruine: un corp de fermă părăsită şi un hambar. Îşi parcă Jeepul în marşarier foarte aproape de zid, în partea opusă trecătorii, opri motorul şi farurile şi aşteptă.

După o perioadă de timp care i se păru nesfârşită şi pe când se întreba dacă nu cumva femeia o luase

pe alt drum, maşina necunoscută trecu prin faţa lui. Aşteptă să iasă din raza vizuală şi porni şi el. Merse încet câţiva kilometri, apoi mări viteza când GPS-ul îl anunţă că se apropia o intersecţie.

O văzu întorcând la stânga şi ridică din nou piciorul de pe pedală, ca să lase distanţă între ei. Repetă şmecheria în apropierea intersecţiei următoare, fix la timp ca să o vadă cum o ţine drept înainte. *Drumul către Marsac…* Care trecea prin faţa liceului, înainte de a intra în oraş. Trebuia să ţină mai aproape dacă nu voia să o piardă pe străduţe. Se afla la 200 de metri în spatele ei şi recupera uşurel din distanţă, pe zona lungă de drum drept, când văzu stopurile din faţă aprinzându-se şi pe şoferiţă cum frânează ca să poată lua curba pe aleea mărginită de stejari care ducea la liceu. În timp ce gândurile îi prindeau viteză, încetini maşina, ca să evite să ajungă prea repede în dreptul ei. Dacă intra şi el pe lunga alee care ducea în parcare, cu siguranţă s-ar fi făcut remarcat! Iar de la distanţa asta era imposibil să o identifice pe ocupanta maşinii.

Îi veni o idee. Vincent! Era parcat pe undeva, supraveghind faţa liceului. Servaz opri în iarba de pe marginea drumului, în faţa clădirii principale, cufundate în beznă, şi apăsă tasta de apel.

— Martin? Ce s-a întâmplat?

— Se apropie o maşină de parcare! ţipă el. O vezi? Trebuie neapărat să aflu cine o conduce!

Un moment de tăcere.

— Stai puţin… Da, o văd… O clipă… coboară… O studentă… blondă… După vârstă, cred că e de la pregătitoare…

— Du-te la ea! Îmi trebuie neapărat identitatea ei! ţipă iar Martin. Inventează ceva. Zi-i că poliţia supraveghează liceul după uciderea profesoarei. Întreab-o dacă a observat ceva. Spune-i că n-ar trebui să se plimbe singură după câte s-au întâmplat. Găseşti tu ceva… Şi neapărat cere-i să se legitimeze!

Îl văzu pe Espérandieu coborând din maşină fără să închidă portiera în urma sa, la câteva sute de metri distanţă, şi mergând apoi cu paşi repezi către cealaltă siluetă, pe care nu reuşise el să o vadă şi care acum se îndrepta către intrarea în clădire.

Aruncă o privire înspre tabloul de bord.

Binoclul…

Se aplecă şi deschise torpedoul. Era acolo, alături de lanternă, de carneţel şi de armă.

Îl luă. Espérandieu mergea cu paşi mari prin iarbă, grăbindu-se să o ajungă din urmă pe tânără, care părea să nu-l fi observat încă. Servaz îşi îndreptă privirea, prin binoclu, în direcţia ei. Rămase nemişcat.

— Las-o în pace, zise el deodată în aparat.

— Ce?

— Nu o lăsa să te vadă. E inutil. Ştiu cine este…

Îl văzu pe Espérandieu cum se opreşte în loc şi se uită în toate direcţiile, până îl zăreşte. Întrerupse comunicarea şi luă binoclul de la ochi, în timp ce se întreba febril ce semnificaţie putea avea ceea ce tocmai văzuse.

Sarah…

★ ★ ★

Margot îşi verifică uşa, să fie bine închisă, şi se întoarse în patul său cu cearşafurile umede. Se uită spre cel de-al doilea pat, care era gol, iar pieptul i se contractă. Colega ei ceruse să fie mutată în altă cameră când se răspândise vestea că Margot era ţinta unor ameninţări.

Îşi dădu seama ce mult îi lipsea Lucie, chiar dacă nu aveau prea multe în comun şi comunicau destul de stângaci. Lucie îşi luase toate lucrurile, golise peretele de fotografiile în care apărea alături de cei cinci fraţi şi surori ai ei, iar partea aceea de camera arăta acum trist, ca un loc părăsit.

Aşezată pe pat în poziţia croitorului[71], se uită la subiectul pe care li-l dăduse Van Acker, dar mintea îi era complet goală. Tema era: *Găsiţi cinci motive bune pentru a nu scrie un roman şi unul singur (dar*

valabil) pentru a-l scrie. Margot bănuia că Van Acker vrusese astfel să le deschidă ochii tuturor viitorilor scriitori din clasă asupra dificultăţilor care îi aşteptau. Printre motivele pentru a nu scrie un roman, Margot găsise deja următoarele:

1) sunt deja prea multe, în fiecare an sunt publicate o grămadă de romane noi şi se mai scriu multe mii de care nu vom afla niciodată.

2) să scrii un roman presupune o muncă enormă, răsplătită cu doar foarte puţină recunoştinţă – când nu ţi-e spulberat tot acest efort cu o singură frază criminală.

3) nimeni nu s-a îmbogăţit din scris, un autor poate, cel mult, să câştige cât să îşi permită să iasă la un restaurant sau să plece în vacanţă, scriitorii care trăiesc de pe urma scrisului lor fiind o specie pe cale de dispariţie, la fel ca leopardul zăpezilor sau ca hipopotamul pitic.

Uită următoarele două menţiuni. Îşi închipuia deja un Francis Van Acker teribil de sarcastic zicându-i: „Asta înseamnă că jumătate din geniile literaturii noastre ar fi trebuit să se abţină de la scris, după părerea dumneavoastră, domnişoară Servaz?”. În al doilea rând… în al doilea rând nu mai avea nicio idee… Mintea ei se gândea fără încetare la ceea ce se întâmpla afară. Era oare *el* acolo, undeva, prin pădure, şi o pândea? Era oare Julian Hirtmann de-adevăratelea prin zonă sau înnebuniseră cu toţii de teamă? Îşi aminti şi de bileţelul lăsat de Elias în dulapul ei de dimineaţă. „Cred că am găsit Cercul.” Ce naiba o fi vrut să zică? Încercase să-i vorbească, dar Elias o oprise, făcându-i semn cu mâna: „Mai târziu”. *La naiba, Elias, mă calci rău pe nervi!*

Îi căzu privirea pe micul aparat negru şi compact de pe pat. Un walkie-talkie… Samira i-l dăduse şi îi spusese, după ce o învăţase cum să îl folosească: „Nu te jena, poţi să mă cauţi la orice oră”.

Îi plăcea mult de Samira, cu mutra ei incredibilă şi cu ţoalele alea. Margot se mai uită o dată la aparat. Într-un sfârşit, îl apucă, îl apropie de buze şi apăsă butonul lateral.

— Samira?

Apoi luă degetul mare de pe buton, aşa cum fusese învăţată să facă, pentru ca poliţista să îi poată răspunde.

— Dap, puicuţo. Aici sunt… Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Ăăă… eu… adică…

— Te simţi singură, acum, că ţi-a plecat prietena, nu-i aşa?

Drept la ţintă…

— N-a fost chiar cool din partea ei… continuă poliţista după un pârâit al aparatului. Mă mănâncă al naibii pe-aici. E plin de insecte odioase. În plus, mi-e şi cam sete. Am două beri reci în geanta frigorifică. Ce zici? Nu trebuie să-i spunem directorului sau lui taică-tău despre asta şi, în plus, mi-a cerut să te supraveghez îndeaproape…

Un zâmbet îi lumină faţa lui Margot.

★★★

Se simţea prea obosit ca să se mai întoarcă la Toulouse. Se întrebă dacă ar fi putut găsi o cameră de hotel la ora asta, apoi îi veni o altă idee. Îşi zise că poate nu era cea mai bună, că l-ar fi sunat ea dacă ar fi vrut să-l vadă – apoi se gândi că poate era ca el şi aştepta şi ea, disperată, să o sune. Se simţea măcinat de teamă, îndoială şi dorinţa de a o revedea. Îşi luă telefonul mobil, se uită la ora afişată în colţul ecranului şi îl puse la loc în buzunar. Nu voia să o trezească în toiul nopţii. Dar poate că ea nu dormea… Poate că se trezea în fiecare noapte la fel cum se trezise cu două nopţi mai devreme, când el se afla în patul ei. Poate că şi ea aştepta, spera ca el să o sune şi îşi punea aceleaşi întrebări ca şi el: de ce, Doamne, nu mai sună odată? Simţi din nou pe buze gustul gurii ei, contactul limbii sale, adulmecă parfumul părului şi al pielii ei şi simţi cum i se face un gol în stomac. Îi era foame de prezenţa ei.

— Mă duc acasă, îi zise el lui Espérandieu în telefon. Noapte bună.

Îl văzu pe adjunct făcându-i semn cu mâna şi întorcându-se greoi spre maşina sa. Echipa de

schimb urma să vină peste o oră. Nu se putu împiedica să se gândească la Margot, care dormea acum. Se întrebă şi ce făcea Hirtmann în acest moment. Dormea? Era la pândă pe undeva, în căutarea prăzii? Găsise deja una şi o închisese undeva, ca să se joace cu ea aşa cum se joacă pisica cu şoarecele? Alungă gândul acesta. Îi spusese lui Vincent să se ascundă, dar nu prea tare. Să poată fi observat dacă cineva căuta semnele unei supravegheri. Nu credea că elveţianul şi-ar fi asumat un astfel de risc. Ţinea prea mult la libertatea sa acum, că fusese închis patru ani şi jumătate în spitale psihiatrice, fără vizite, fără plimbări, fără contacte omeneşti, cu excepţia psihiatrilor şi a temnicerilor săi.

Servaz intră în Marsac, traversă oraşul adormit mergând încet pe pavajul străduţelor pustii şi se îndreptă către lac. Trecu prin faţa restaurantului-cafenea cu program artistic, Zik, construit pe piloni. Era lume înăuntru şi prin geamul lăsat ajunse până la el un crâmpei de muzică. Ocoli malul de est, cel mai apropiat de oraş, ca să o ia apoi pe malul de nord. Casa lui Marianne era ultima de acolo, încetini pe măsură ce se apropia de poartă.

Se vedea lumină la parter.

Simţi cum inima începe să-i bată din ce în ce mai tare. Îşi dădu seama că o dorea extraordinar de mult, că voia să o sărute şi să o strângă în braţe. Să îi audă glasul. Râsul. Să fie cu ea…

Apoi, inima îi căzu la loc în piept.

Pe potecă era parcată o maşină. Sub brazi. Nu era maşina lui Marianne. Un Alfa Romeo Spider roşu. Servaz simţi cum se ridică în el un val de tristeţe. Şi muşcătura plină de durere a trădării. Şovăi o clipă. Apoi se hotărî să îi acorde prezumţia de nevinovăţie. Îşi reproşă gândurile urâte. Se hotărî să îl aştepte pe Francis să iasă şi apoi să sune la uşă. Exista cu siguranţă o explicaţie. Nu putea fi altfel.

Merse un pic mai departe şi parcă în umbra copacilor, la marginea proprietăţii, acolo unde drumul făcea un ocol pe lângă pădure şi o lua după

aceea spre nord, înspre mlaştini. Scoase o ţigară şi îşi puse Mahler în CD-player. La sfârşitul discului, renunţă să mai asculte muzică. Gust de fiere în gură. Otrava îndoielii îi infectase mintea. Se gândi la prezervativele de rezervă din baie. Privi spre ceasul de pe bord. Trecu şi a doua oră. Când Spiderul roşu ţâşni afară din grădină, făcând să ţipe pneurile pe asfalt, Servaz simţi cum i se răspândeşte în tot corpul un frig ca de gheaţă.

Luna de deasupra era o femeie tristă, singura care nu l-ar fi trădat niciodată.

Era ora trei dimineaţa.

Joi

33

Charlène

Avea 20 de ani. Păr lung, şaten, drept în creştetul capului şi ondulat spre vârfuri, peste umeri. Gulerul cămăşii uriaş, din acelea ca o felie de pizza, la modă prin anii ’70. Ţinea o ţigară pe jumătate fumată între arătător şi mijlociu, cu degetul mare pe filtru şi cu celelalte două îndoite. Se uita în obiectiv cu o privire directă, profundă, un pic cinică, şi cu o umbră de zâmbet pe buze. Sau poate că era bosumflare.

Marianne făcuse fotografia. Se întreba încă şi azi de ce o păstra. La numai două zile după ce îi făcuse poza, Marianne îl părăsise.

Vocea ei spartă când îl anunţase. Îi văzuse lacrimile din ochi, de parcă el era cel care urma să plece.

— De ce?

— Iubesc pe altul.

Cel mai crunt dintre toate motivele…

Nu spusese nimic. Se uitase la ea cu aceeaşi privire ca în poză (sau cel puţin aşa credea).

— Dispari.

— Martin, eu…

— Dispari.

Plecase fără să mai spună o vorbă. El nu aflase decât mai târziu despre ce era vorba. Dublă trădare… Luni de zile sperase că se va întoarce. Apoi, o întâlnise pe Alexandra. Puse la loc fotografia acolo unde o găsise, într-un sertar. Vrusese să o facă bucăţi şi să o arunce în dimineaţa aceasta, dar renunţase. Se simţea zdrobit. La capătul nervilor. De-abia dacă dormise două ore, şi acelea agitate, pline de coşmaruri, valuri de transpiraţie şi frisoane.

Hirtmann, Marsac şi acum asta… Parcă era un elastic de care trăgea cineva ca să îi testeze limita de rupere. Şi simţea că aceasta nu era prea departe. Ieşi

pe balcon. Era nouă dimineaţa. Cerul devenea din nou portocaliu. Un front de nori negri se apropia dinspre vest, în timp ce soarele continua să strălucească. Dinspre oraş se ridicau valuri de căldură şi larma motoarelor şi a claxoanelor. Drepnele se roteau în aerul încărcat cu electricitate, scoţând strigăte ascuţite.

Se îmbrăcă şi ieşi. Era ciufulit, neras, cu urme ale expediţiei sale nocturne vizibile pe faţă şi nespălat de douăzeci şi patru de ore, dar nu-i păsa. Îi făcea bine să meargă pe străzi, în lumina prevestitoare de furtună. Se aşeză la o terasă din piaţa Wilson şi ceru un espresso tare şi cu mult zahăr. Zahăr pentru a-şi păcăli amărăciunea…

Se întrebă cu cine ar fi putut vorbi, cui să îi ceară sfatul. Îşi dădu seama că nu exista decât o singură persoană. Văzu o faţă frumoasă, păr lung şi roşu, o ceafă lungă, un trup şi un zâmbet ucigătoare…

Îşi bău cafeaua în aşteptarea orei de deschidere.

Apoi o luă pe strada Lapeyrouse, traversă şantierul infinit al drumului Alsacia-Lorena, cu excavatoarele lui în perioadă de odihnă şi intră pe strada Mărului. Ştia că galeria deschidea la 10 dimineaţa… Acum era 9:50. Uşa era deja deschisă, iar dinăuntru nu se auzea niciun zgomot, galeria părea goală. Ezită.

Tălpile scoaseră un zgomot ca un guiţat pe lemnul deschis al parchetului. Din nişte difuzoare mici se auzea o muzică în surdină. Jazz… Nu zăbovi cu privirea asupra pânzelor moderne agăţate de simeze. Auzise zgomot de tocuri şi o voce la etaj, aşa că merse până în capătul încăperii şi urcă scările metalice în spirală.

Era acolo, vorbind la telefon, în picioare în spatele biroului ei. Lângă fereastra uriaşă cu boltă.

Femeia ridică privirea şi îl văzu. Zise:

— Vă sun eu înapoi.

Charlène Espérandieu era îmbrăcată în dimineaţa asta cu un tricou alb care îi lăsa un umăr dezgolit şi cu o pereche de şalvari negri. Pe piept îi era brodat cuvântul ARTĂ, cu paiete sclipitoare. Părul roşcat îi

strălucea în lumina dimineţii, deşi soarele încă nu lumina prea bine strada, ci doar etajele superioare ale faţadei din cărămidă roşie, de pe cealaltă parte a ferestrei.

Era diabolic de frumoasă şi, pentru o clipă, îşi spuse că poate ea era cea pe care o căuta, femeia care l-ar fi putut consola, care îl putea face să le uite pe toate celelalte. Cea pe care s-ar fi putut sprijini. Dar nu, bineînţeles că nu. Era soţia adjunctului său. Şi nu-i mai lua minţile aşa cum o făcuse cu două ierni în urmă. Nu-i mai bătea inima atât de tare când se gândea la ea. Rămăsese doar un semnal periferic, în ciuda frumuseţii ei – un gând plăcut, dar fără consistenţă, nici durere, nici flacără…

— Martin? Ce vânt te-aduce?

— Aş bea o cafea, zise el.

Ea ocoli biroul şi veni să îl sărute pe obraji. Mirosea frumos, a şampon şi a parfum uşor, cu aromă de lămâie, ca o briză printr-o livadă de citrice.

— Aparatul meu e defect. Şi aş avea şi eu nevoie de o cafea. Vino. Nu arăţi prea bine.

— Ştiu… Şi de un duş aş avea nevoie.

Traversară piaţa Capitole şi se îndreptară înspre terasele de sub arcade. Mergea alături de una dintre cele mai frumoase femei din Toulouse, arătând ca un vagabond, în timp ce se gândea la o alta…

— De ce nu mi-ai răspuns niciodată la telefon sau la mesaje? întrebă ea după ce îşi înmuie buzele în cafea.

— Ştii foarte bine de ce.

— Nu ştiu. Mi-ar plăcea să îmi explici.

Servaz îşi dădu brusc seama că se înşelase, că nu îi putea vorbi despre Marianne, nu avea acest drept. Ştia că ar răni-o. Că ea era încă vulnerabilă. Poate că, inconştient, acesta îi era scopul: să rănească pe cineva aşa cum fusese şi el însuşi rănit.

Dar nu, nu o va face.

— Am primit un e-mail de la Julian Hirtmann, zise el.

— Am aflat. Vincent credea că e vorba de încă o păcăleală, că fantasmai tu. Până când ai găsit literele acelea săpate în trunchiul copacului… De atunci, nu mai ştie ce să creadă.

— Ţi-a spus despre litere?

Privirea ei verde se fixă într-a lui.

— Da.

— Şi ştii unde…?

— Unde le-ai găsit? Hmm, hmm. Da, Vincent mi-a zis şi asta.

— Ţi-a zis şi de ce mă aflam acolo?

Ea dădu din cap.

— Charlène, eu…

— Nu spune nimic, Martin. Este inutil.

— Atunci, înseamnă că el ţi-a zis că e cineva pe care l-am cunoscut demult.

— Nu.

— Cineva pe care…

— Taci! Nu îmi datorezi nicio explicaţie.

— Charlène, vreau să ştii că…

— Taci, am zis.

Chelneriţa care venise să ia banii se grăbi să plece înapoi.

— Aşa e, adăugă ea. Nu e ca şi cum am fi căsătoriţi… sau măcar amanţi… sau altceva…

Servaz tăcu.

— La urma urmei, cui îi pasă de ceea ce simt eu?

— Charlène…

— Am fost doar eu, Martin? Tu n-ai simţit niciodată nimic? Am visat eu cumva? Mi-am închipuit toată povestea?… La naiba!

O privi. Era extraordinar de frumoasă în acest moment. Orice bărbat normal la cap ar fi dorit-o acum. Nu exista nicio femeie mai dorită decât Charlène Espérandieu, pe o rază de 100 de kilometri în jur. Măritată sau nu, probabil că era asaltată de avansuri. Şi atunci, de ce tocmai el?

Se minţise pe el însuşi în toate aceste luni. Da, simţise ceva… Da, poate că ea era femeia pe care o căuta… Da, se gândise la ea foarte des, imaginându-şi-o în patul în care el dormea singur – şi în multe

alte locuri. Dar exista Vincent. Şi Mégan. Şi Margot. Şi tot restul.

Nu acum…

Probabil că simţise şi ea că nu era momentul potrivit, pentru că schimbă subiectul.

— Crezi că există vreun pericol pentru noi, pentru… Mégan? întrebă ea.

— Nu. Hirtmann are o obsesie pentru mine. Nu-i va lua la rând pe toţi poliţiştii din Toulouse.

— Dar dacă nu va putea ajunge la tine? păru ea deodată îngrijorată. Dacă este pe atât de bine informat pe cât ziceţi voi, probabil că ştie că Vincent e prietenul şi cel mai apropiat colaborator al tău, la asta te-ai gândit?

— Sigur că m-am gândit… Pentru moment, nu ştim nici măcar unde se află. Sincer, nu cred că există nici cel mai mic pericol. Vincent nu l-a întâlnit niciodată pe Julian Hirtmann. Elveţianul habar nu are de existenţa lui. Trebuie să fiţi doar puţin mai vigilenţi decât de obicei, asta e tot. Dacă ţii neapărat, poţi să suni la şcoală la Mégan şi să le spui să verifice dacă nu dă târcoale cineva, să nu o lase singură.

Ceruse ca Margot să fie supravegheată. Va trebui să ceară pază acum pentru toţi apropiaţii săi? Vincent, Alexandra?

Deodată, se gândi la Pujol. Pentru numele lui Dumnezeu, iar îl uitase! Oare îşi reluase misiunea de supraveghere? Ce-ar fi în capul lui dacă i-ar vedea acum, pe el şi pe Charlène, prinşi într-o conversaţie foarte aprinsă, pe terasa unei cafenele, fără ca adjunctul său să fie şi el de faţă? Pujol nu putea să-l sufere pe Vincent. Servaz era sigur că i-ar fi transmis informaţia.

— La dracu'! zise el.

— Ce este?

— Am uitat că şi pe mine mă supraveghează cineva.

— Cine?

— Colegi de serviciu… Oameni care nu îl plac prea tare pe Vincent…

— Adică cei pe care i-ai pus la respect acum doi ani?

— Îhîm…

— Crezi că ne-au văzut?

— Habar nu am. Dar nu vreau să riscăm. O să te ridici şi o să ne luăm la revedere cu o strângere de mână.

Îl privi încruntându-şi sprâncenele.

— E ridicol.

— Charlène, te rog.

— Cum vrei… Ai grijă de tine, Martin. Şi de Margot…

O văzu şovăind.

— Şi aş vrea să ştii că… eu sunt aici. Voi fi mereu aici pentru tine. În orice clipă.

Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare, apoi îi scutură într-un mod foarte formal mâna, pe deasupra mesei. Plecă fără să-şi întoarcă privirea, iar el nu se uită după ea.

34

Înainte de meci

Avea întâlnire în birourile IGPN la 10:30. Când intră în cel al comisarului Santos, acesta din urmă era prins într-o conversaţie cu o femeie la vreo 50 de ani, care stătea în picioare, alături de el, îmbrăcată într-un taior roşu. Servaz se gândi că arăta ca o învăţătoare de modă veche, cu ochelarii aşezaţi pe vârful nasului şi cu gura strânsă.

— Luaţi un loc, domnule comandant, zise Santos. V-o prezint pe doamna doctor Andrieu, psihologul nostru.

Servaz îi aruncă o privire femeii care stătea în picioare, deşi erau două scaune libere, apoi îşi mută toată atenţia asupra lui San Antonio.

— Doamna doctor vă va monitoriza de două ori pe săptămână, adăugă acesta.

Servaz tresări, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cum adică?

— M-aţi auzit foarte bine.

— Cum adică să mă monitorizeze? Santos, glumiţi?

— Sunteţi depresiv, domnule comandant? deschise gura şi femeia, fixându-l îndelung cu privirea pe deasupra ochelarilor.

— Sunt suspendat sau nu? întrebă Servaz, aplecându-se peste biroul comisarului cel gras.

Ochii mici ai lui Santos îl fixară pentru o clipă printre pleoapele umflate ca ale unui cameleon.

— Nu. Încă. Dar aveţi nevoie de un tratament.

— Un ce?

— Un program de monitorizare, dacă vă sună mai bine aşa.

— Monitorizare pe dracu'!

— Domnule comandant… îl avertiză Santos.

— Sunteţi depresiv? repetă doctorul Andrieu. Mi-ar plăcea să-mi răspundeţi la această întrebare simplă, domnule comandant…

Servaz nu o învrednici nici măcar cu o privire.

— Ce sens au toate astea? îl întrebă el pe poliţistul de la IGPN. Ori am nevoie de un tratament şi trebuie să fiu suspendat, ori recunoaşteţi că sunt apt pentru exerciţiul funcţiunii şi atunci această… *persoană* nu are ce căuta aici. Punct.

— Domnule comandant, decizia nu vă aparţine.

— Domnule comandant, vă rog, gemu el. V-aţi uitat la ea? Numai când o văd şi mă năpădesc gânduri de sinucidere.

Un zâmbet involuntar flutură pe buzele cărnoase ale lui Santos, pe sub mustaţa îngălbenită de tutun.

— Nu aşa o să vă rezolvaţi problemele, îl apostrofă femeia, muşcată de coadă. Căutându-vă refugiu în negare sau sarcasm.

— Doamna doctor Andrieu este specialistă în… începu Santos fără mare convingere.

— Santos… Ştiţi prea bine ce s-a întâmplat. Cum aţi fi reacţionat dacă aţi fi fost în locul meu?

— Da, acesta este motivul pentru care nu v-am suspendat. Din cauza presiunii la care aţi fost supus. Şi din cauza acestei anchete în desfăşurare. Şi nu sunt în locul dumneavoastră.

— Domnule comandant, zise femeia cu un aer doct şi înţepat, atitudinea dumneavoastră e contraproductivă. Vă pot da un sfat? Ar fi de…

— Domnule comisar, protestă Servaz, dacă nu o scoateţi de aici o iau razna. Acordaţi-mi cinci minute. Doar noi doi, singuri. După aceea, dacă vreţi, o iau şi de nevastă… Cinci minute…

— Doamna doctor, zise Santos.

— Nu cred că… începu femeia cu duritate.

— Doamna doctor, vă rog.

★★★

După ce ieşi, luă ascensorul până la etajul al doilea şi se îndreptă spre biroul său.

— Stehlin doreşte să te vadă, îi zise pe hol unul dintre membrii brigăzii.

Se întâlniseră din nou ca să vorbească despre fotbal. Servaz prinse din zbor cuvintele „decisiv”, „Domenech” şi „echipă”…

— Se pare că atmosfera era tensionată când a anunţat componenţa, zise cineva.

— Păi, dacă nu batem Mexicul, nu meritǎm să mergem mai departe, zise altcineva.

Oare n-ar putea aştepta până când ajung la cârciuma de la colţ ca să vorbească despre astfel de lucruri? se gândi Servaz. Dar, la urma urmei, într-o astfel de zi şi infractorii, şi criminalii făceau probabil la fel. Se duse până la biroul şefului, bătu la uşă şi intră. Directorul tocmai băga în seif nişte probe „sensibile” – bani sau droguri. Deasupra, agăţată de un umeraş, se afla o vestă tactică cu însemnul „poliţia judiciară”.

— Sunt sigur că nu m-aţi chemat ca să vorbim despre fotbal, glumi el.

— Lacaze va fi luat în custodie, îl anunţă Stehlin fără nicio introducere, în timp ce închidea seiful. Judecătorul Sartet va cere să i se ridice imunitatea. A refuzat să ne spună unde se afla vineri seară.

Servaz îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Se pare că tocmai şi-a aruncat în aer viitorul politic, comentă şeful de divizie.

Poliţistul scutură din cap. Ceva nu părea în regulă.

— Şi totuşi, zise el. Totuşi, nu cred că a fost el. Am avut impresia că se temea foarte tare să… să spună unde se afla… Dar nu pentru că ar fi fost acasă la Claire Diemar în acea seară, nu.

Stehlin îl privi fără să înţeleagă.

— Cum adică? Nu mă prind.

— Adică de parcă i-ar dăuna mai rău carierei sale dacă ar spune unde se afla în acea seară, decât dacă ar fi pus sub acuzare, răspunse Servaz uşor confuz, încercând şi el să înţeleagă ceea ce spusese. Ştiu, ştiu, n-are niciun sens.

★ ★ ★

Ziegler se holba la ecranul calculatorului. Nu la cel de top de acasă, ci la vechitura mult mai înceată din biroul ei de la brigadă. Lipise pe pereţi câteva afişe cu filmele ei preferate, *Naşul II, Vânătorul de cerbi, Apocalypse Now, Portocala mecanică,*

încercând să-i înveselească puţin. Dar nu fusese de ajuns. Oftă în timp ce se uită la dosarele aflate pe etajerele din faţa sa: „spargeri”, „trafic cu steroizi”, „persoane nomade”.

Dimineaţa era liniştită. Îşi trimisese oamenii în stânga şi în dreapta, iar jandarmeria era acum tăcută şi goală, cu excepţia jandarmului de serviciu de la intrare.

Odată terminate sarcinile zilnice, Irène se întoarse la ceea ce descoperise, în ajun, în calculatorul lui Martin. *Cineva îi plantase un malware…* Un coleg? În ce scop să o fi făcut? Cineva aflat în custodie, profitând de vreo absenţă a lui Martin? Niciun poliţist cu scaun la cap, iar Servaz cu atât mai puţin, nu ar fi lăsat o astfel de persoană nesupravegheată în biroul personal. Un membru al echipei de curăţenie? *Era o ipoteză…* Pentru moment, Ziegler nu vedea şi altele. Trebuia să se intereseze, dacă avea dreptate, ce firmă obţinuse contractul pentru SRPJ din Toulouse… Ar fi putut să-i sune, dar se îndoia că ar fi dat o asemenea informaţie unui jandarm fără mandat şi fără explicaţie valabilă. Ar fi putut să-l roage pe Martin să se intereseze pentru ea. Dar se poticnea mereu de aceeaşi problemă: cum să îi explice ce descoperise fără să-i mărturisească că îi piratase calculatorul?

Poate că există o altă soluţie.

Deschise catalogul online al prestatorilor de servicii, completă *firmă de curăţenie* în câmpul cu întrebarea „Cine, ce?” şi *Toulouse şi împrejurimile* în câmpul cu „Unde?”.

300 de răspunsuri! Elimină toate aşa-zisele firme care ofereau servicii minore de tipul menaj, grădinărit, tratament contra carilor sau izolaţii termice, şi se concentră asupra celor care se ocupau exclusiv de curăţenia birourilor şi a sediilor de instituţii. Rămase cu vreo 20 de nume. Mult mai rezonabil.

Îşi deschise mobilul şi formă primul număr din listă.

— Clean Service, răspunse o voce de femeie.

— Bună ziua, doamnă. Vă sun de la serviciul de personal de la sediul central al poliţiei, de pe bulevardul Estuarului. Avem… ăăă… o mică problemă…

— Ce fel de problemă?

— Ei bine, nu suntem… *satisfăcuţi* de nivelul de performanţă al firmei dumneavoastră, avem impresia că munca din ultima vreme a înregistrat un regres şi noi…

— Sediul central al poliţiei, aţi spus?

— Da.

— O clipă. Vă dau pe cineva.

Aşteptă. Să fi nimerit din prima? Aşteptarea dură o eternitate, într-un sfârşit, o voce de bărbat îi răspunse pe un ton uşor agasat.

— Cred că e o greşeală, zise vocea cu asprime. Aţi spus sediul central al poliţiei?

— Da, exact.

— Îmi pare rău, dar nu noi ne ocupăm de dumneavoastră. De 10 minute tot caut printre dosarele clienţilor. Nu am nimic referitor la sediul central al poliţiei. Vă repet: este o greşeală. De unde aveţi această informaţie?

— Sunteţi sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur! De unde şi până unde ne-aţi sunat pe noi? Şi cine ziceaţi că sunteţi, de fapt?

— Vă mulţumesc, zise ea înainte să închidă.

Dăduse deja 18 telefoane când începu să se îndoiască de metoda sa. Dintr-un motiv sau altul, firma de curăţenie care se ocupa de sediul poliţiei nu părea să apară în catalog. Sau poate că, alertată de întrebările ei, respectiva firmă îi contactase deja pe adevăraţii responsabili, iar poliţia judiciară era pe punctul de a da năvală asupra ei, întrebând-o ce urmăreşte. Dădu cel de-al 19-lea telefon şi îşi jucă din nou numărul. Ca în toate celelalte cazuri, persoana de la centrală o transferă la altcineva. Apoi aceeaşi aşteptare interminabilă…

— Ziceţi că nu sunteţi mulţumiţi de serviciile noastre? se auzi în aparat o voce energică, de bărbat. Îmi puteţi da mai multe detalii? Ce anume nu vă mulţumeşte, mai concret?

Ziegler se îndreptă în scaun.

Nu prevăzuse acest gen de întrebări şi începu să improvizeze, cu un sentiment de culpabilitate faţă de echipa care lucra în clădire şi care urma să fie trasă la răspundere pentru vine imaginare.

— V-am sunat ca urmare a mai multor plângeri de la colegi, mai îndulci ea puţin tonul în final. Dar ştiţi şi dumneavoastră cum este, există mereu cârcotaşi, nemulţumiţi, persoane care au nevoie să îi critice pe alţii ca să se simtă bine. Eu doar le transmit doleanţele, dar, personal, nu am niciun motiv să mă plâng pentru starea biroului meu.

— O să văd ce pot face, răspunse bărbatul. O să insist asupra punctelor semnalate de dumneavoastră. Indiferent care este situaţia, aţi făcut foarte bine că ne-aţi sunat. Acordăm o foarte mare importanţă gradului de satisfacţie a clienţilor noştri.

Obişnuitul discurs comercial, dar care lăsa să se întrevadă o săpuneală pentru angajaţii săi.

— Insist, nu trebuie să fiţi prea sever. Nu este atât de grav.

— Nu, nu, nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră. Ne dorim excelenţă, vrem să îi satisfacem în întregime pe clienţii noştri, iar angajaţii trebuie să fie mereu la înălţime. Asta e tot.

La salariile pe care le daţi… se gândi ea.

— Vă mulţumesc pentru profesionalism. La revedere.

Imediat cum închise, accesă unul dintre acele site-uri care oferă date despre întreprinderi – organigrame, bilanţuri, cifrele importante. Îşi notă pe un post-it numele directorului de la Clarion. Însă nu-i găsi numărul de telefon. Sună din nou la centrală, de data aceasta de pe numărul său fix de la jandarmerie, cel care îi afişa serviciul şi numele.

— Clarion, repetă aceeaşi voce feminină ca mai devreme.

— Aş vrea să vorbesc cu Xavier Lambert, spuse ea încercând să şi-o schimbe puţin pe a sa. Spuneţi-i că e vorba de o anchetă a jandarmeriei, în legătură cu unul dintre angajaţii săi. E urgent.

O clipă de tăcere la capătul firului. Oare femeia îi recunoscuse vocea? Apoi auzi o sonerie.

— Xavier Lambert, zise o voce de bărbat uşor plictisită.

— Bună ziua, domnule Lambert. Sunt căpitan de jandarmi Ziegler, desfăşurăm acum o anchetă criminală referitoare, poate, la cineva care lucrează în echipa dumneavoastră de curăţenie. Am nevoie de lista tuturor angajaţilor.

— Lista angajaţilor mei? Cine aţi zis că sunteţi?

— Căpitan Irène Ziegler.

— De ce aveţi nevoie de această listă, doamna căpitan, dacă nu sunt indiscret?

— A fost comisă o infracţiune în clădirea pe care o aveţi în grijă. Un furt de documente importante. Am găsit urme infime de produse de curăţat industriale pe hârtiile care erau în contact cu documentele furate. Dar acest lucru va trebui să rămână între noi.

— Bineînţeles, răspunse bărbatul fără să îşi piardă cumpătul. Aveţi mandat?

— Nu. Dar aş putea cere unul.

— Atunci cereţi.

La naiba! Avea de gând să închidă!

— Staţi!

— Da, doamnă?

Părea să se amuze de nerăbdarea ei. Simţi cum o cuprinde furia.

— Ascultaţi, domnule Lambert… Aş putea primi acest mandat în câteva ore. Doar că aici e vorba de o cursă contracronometru. Probabil că suspectul are încă documentele la el, dar nu se ştie pentru cât timp. Nu ştim nici când, nici cui le va da. Am vrea să îl punem sub supraveghere. Deci înţelegeţi că aici contează fiecare minut. Şi cu siguranţă că nu vă doriţi să apăreţi drept complice, fie el şi involuntar,

la o infracţiune atât de gravă precum spionajul industrial.

— Da, înţeleg. Evident. Sunt un cetăţean responsabil şi voi face tot ce pot ca să vă ajut *în limitele legalităţii*... Dar şi dumneavoastră trebuie să mă înţelegeţi că nu vă pot divulga informaţii personale despre angajaţii mei fără un motiv rezonabil.

— Iar eu tocmai vi l-am dat.

— Ei bine, să zicem că voi aştepta ca acest… motiv excelent să fie confirmat de un judecător…

Se simţeau ironie şi aroganţă în vocea bărbatului. Iar în ea începuse să ardă furia, cu flacără vie. Era fix ce avea ea nevoie acum.

— Sigur că nu vă pot acuza de obstrucţionarea anchetei, legea e de partea dumneavoastră, trebuie să recunosc, spuse ea cu o voce de gheaţă. Dar să ştiţi că noi ăştia, jandarmii, suntem destul de ranchiunoşi… Deci dacă ţineţi neapărat să continuaţi cu atitudinea asta, o să vă trimit pe cap inspecţia muncii, Direcţia departamentală de muncă, Comitetul de luptă împotriva muncii la negru… Şi credeţi-mă că o să-şi bage nasul absolut peste tot, până când vor găsi ei ceva.

— Doamnă, vă sfătuiesc să vă schimbaţi tonul, aţi mers prea departe, se enervă bărbatul. Nu se poate aşa ceva. O să mă plâng chiar acum şefilor dumneavoastră.

Blufa. Se putea ghici din vocea lui.

— Dacă nu azi, atunci mâine, continuă ea pe acelaşi ton lugubru. Pentru că n-o să vă lăsăm în pace, credeţi-mă… O să ne ţinem scai de dumneavoastră, ca guma de mestecat lipită pe o talpă. Pentru că nu-mi place nici tonul, nici atitudinea dumneavoastră. Şi pentru că noi nu uităm niciodată nimic. Sper că fişele dumneavoastră de personal sunt în ordine, domnule Lambert, sau cel puţin aşa vă doresc, pentru că, în caz contrar, vă puteţi lua adio de la anumiţi clienţi, începând cu poliţia…

Se lăsase tăcerea la celălalt capăt al firului.

— Vă trimit lista.

— Împreună cu toate informaţiile din aceasta, ţinu să mai precizeze Ziegler înainte să închidă.

★ ★ ★

Servaz conducea pe autostradă. Aerul era la fel de sufocant şi de nemişcat, dar se simţea clar ameninţarea furtunii: norii negri erau din ce în ce mai numeroşi. Valul de căldură urma să se transforme în curând în tunete şi fulgere. Şi simţi cumva că şi deznodământul anchetei lor era aproape, la fel de tunător. Îşi zise că erau mai aproape decât părea, Elementele erau chiar acolo, sub ochii lor. Nu le mai rămânea decât să le combine şi să le facă să vorbească.

Îl sună pe Espérandieu şi îi ceru să se întoarcă la Toulouse, să-i verifice trecutul lui Elvis. Era prea multă lume la liceu în mijlocul zilei, iar Samira nu o scăpa din ochi pe Margot. Hirtmann nu ar fi acţionat niciodată în condiţiile acestea. Presupunând că intenţiona să o facă, lucru de care Servaz începea să se îndoiască. Se întrebă iar pe unde o fi acum elveţianul. I se clătinau toate certitudinile în ceea ce-l privea. Visase el oare să fie o marionetă, când de fapt nu era niciun păpuşar la capătul firelor? Sau, din contra, elveţianul era foarte aproape, pândind din umbră, mereu cu doar un pas în urma lui şi strecurându-se în spaţiile moarte, în crăpături? În mintea sa, Hirtmann semăna din ce în ce mai mult cu o fantomă, cu un mit. Servaz îşi alungă gândul acesta. Îl enerva.

★ ★ ★

Parcă maşina în faţa restaurantului de la intrarea în Marsac, cu 40 de minute întârziere.

— Unde naiba ai fost?

Margot avea pe ea un şort, pantofi mari cu întăriturі în vârf, aşa cum se poartă pe şantier, şi un tricou cu sigla unui grup muzical pe care el nu-l cunoştea. Părul roşu îi stătea cumva în aer, cu ajutorul gelului. El o sărută fără să îi răspundă şi o conduse de-a lungul podeţului din lemn plin de ghivece cu flori, deasupra unui pârâu pe care

avansau, cu demnitate, câteva rățuște. Uşile restaurantului erau larg deschise. Înăuntru era o răcoare plăcută şi se auzeau doar frânturi de conversaţii discrete. Intrarea lui Margot fu însoţită de câteva capete întoarse, dar fata le ignoră cu mare dezinvoltură, în timp ce şeful de sală îi conducea la o masă mică şi plină de flori.

— Au mojito aici? întrebă ea după ce luă un loc.

— De când bei mătăluţă alcool?

— De când aveam 13 ani.

Se uită la ea să vadă dacă glumea. Se pare că nu. Servaz comandă cap de vită, Margot ceru un burger. La televizor se vedeau imagini cu nişte jucători antrenându-se pe un teren de fotbal, dar sonorul era oprit.

— Chestia asta mă cam bagă-n sperieţi, începu ea fără nicio introducere. Toată povestea asta… supravegherea… Chiar crezi c-ar putea să…

Nu-şi termină fraza.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, se grăbi el să răspundă. E doar o măsură de precauţie. Practic, nu există niciun risc să se ia de tine, nici chiar dacă îşi face apariţia. Vreau doar să fiu sută la sută sigur că nu rişti nimic.

— Şi chiar este indispensabil?

— Pentru moment, da.

— Şi dacă nu-l prindeţi? O să mă păziţi aşa la infinit? întrebă ea jucându-se cu rubinul fals din sprânceană.

Servaz simţi un gol în stomac. Nu-i spuse că şi pe el îl frământa această întrebare. Cu siguranţă va veni un moment în care această supraveghere va înceta, când Parchetul va hotărî că era suficient. Şi atunci? Ce se va întâmpla? Cum îi va mai putea asigura securitatea propriei sale fiice? Şi cum va putea să pună liniştit seara capul pe pernă?

— Trebuie să fii şi tu un pic atentă, adăugă el fără să răspundă, să observi orice pare în neregulă. Dacă vezi pe cineva dând târcoale prin jurul liceului. Sau dacă primeşti SMS-uri ciudate. Să te duci fără

ezitare la Vincent. Îl cunoşti şi vă înţelegeţi bine amândoi. Ştii că te va asculta.

Fata dădu din cap şi se gândi la seara trecută, când băuse, glumise şi vorbise cu Samira.

— Dar îţi repet, nu e niciun motiv de îngrijorare. Este doar o măsură de precauţie, insistă el.

Se gândi că semăna cu un dialog de film. Cu ceva ce auzise de o mie de ori. Un dialog de film foarte prost. Ceva de serie Z, în care se lăsa cu valuri de sânge. Se simţi din nou nervos. Sau poate că apropierea furtunii era cea care îi punea nervii la încercare?

— Ai adus ce ţi-am cerut?

Margot îşi băgă mâna în geanta ca de poştaş, din pânză kaki, şi scoase de-acolo un teanc foi manuscrise, cu colţurile îndoite.

— Ce faci cu ele? Nu înţeleg de ce mi-ai cerut asta, spuse ea în timp ce împingea foile până la el, pe partea cealaltă a mesei. Vrei să îmi evaluezi munca sau ce?

Cunoştea bine ochii ăştia negri. Fusese nevoit să îi înfrunte de 1000 de ori în trecut. Zâmbi.

— Nu o să citesc nimic din ce ai scris. Îţi dau cuvântul meu, da? Mă interesează notele de pe margini… Şi numai ele. O să-ţi explic, adăugă el văzându-i sprâncenele încruntate.

Se uită cu un aer mulţumit la hârtiile notate cu roşu, apoi le împături şi le îndesă în buzunarul hainei.

★ ★ ★

Era joi, la 13:30, iar Balena degusta un melc cu mujdei, când ministrul îşi făcu apariţia într-unul din cele două saloane private (cel mai mic) de la Tante Marguerite, restaurantul din strada Bourgogne, la doi paşi de Adunarea Naţională. Senatorul îşi şterse tacticos gura, înainte să îi acorde atenţie noului venit.

— Deci?

— Lacaze va fi luat în custodie, anunţă ministrul. Judecătorul îi va cere ridicarea imunităţii.

— Asta ştiam deja, spuse cu răceală Devincourt. Întrebarea este cum se face că nemernicul ăla de procuror idiot nu a putut să împiedice acest lucru, la dracu'?

— Nu putea să facă nimic. Date fiind elementele din dosar, nu se punea problema ca judecătorii de instrucţie să acţioneze altfel… Nu-mi revin: Suzanne a fost cea care a turnat la poliţie! Ea le-a zis că Paul îi minţise în legătură cu felul în care şi-a petrecut seara de vineri. N-aş fi crezut-o niciodată capabilă de…

Ministrul părea şocat.

— A, nu? răspunse Balena. La ce vă aşteptaţi? Femeia are cancer în fază terminală, a fost trădată, batjocorită, umilită… Personal, eu aş felicita-o, mai degrabă. Gunoiul ăla a primit ce merita.

Ministrul simţi cum i se urcă sângele la cap. Balena îşi făcea de cap cu prostituate de mai mult de 40 de ani încoace şi acum dădea lecţii de morală!

— E ciudat ca tocmai dumneavoastră să spuneţi aşa ceva.

Senatorul duse la gură paharul cu vin alb.

— Faceţi aluzie la… *poftele* mele? zise grăsanul fără să se intimideze. E o mare diferenţă. Şi ştiţi care? *Dragostea…* O iubesc pe Catherine ca în prima zi. Am cea mai profundă admiraţie pentru soţia mea. Îi sunt profund devotat. Curvele sunt pentru igienă. Iar ea ştie asta. Sunt mai mult de 20 de ani de când nu am mai împărţit patul cu Catherine. Cum şi-a putut închipui imbecilul ăla că o femeie ca Suzanne l-ar ierta? O femeie ca ea… atât de mândră… O femeie de caracter. O femeie remarcabilă. Că se culcă aiurea, e OK. Dar să se îndrăgostească de acea…

Ministrul îl întrerupse.

— Ce să facem acum? zise el.

— Unde era Lacaze în seara aceea? Măcar v-a zis?

— Nu. A refuzat să îi zică şi judecătorului. A înnebunit de tot! Nu vrea să vorbească cu nimeni!

De data asta, Balena îşi ridică ochii din farfurie şi se uită la ministru cu un aer surprins de-a binelea.

— Credeţi că el a ucis-o?

— Nu mai ştiu ce să cred… Dar are din ce în ce mai mult un profil de om vinovat. Doamne, Dumnezeule, vă imaginaţi cum o să se dezlănţuie presa.

— Lăsaţi-l, zise Balena.

— Ce?

— Delimitaţi-vă. Cât mai e timp. Asiguraţi minimul sindical în faţa presei: prezumţia de nevinovăţie, independenţa justiţiei… vrăjeala obişnuită. Dar declaraţi şi că este un justiţiabil ca toţi ceilalţi… Va înţelege toată lumea. Un ţap ispăşitor: trebuie întotdeauna să existe unul, nu vă spun nicio noutate acum. Dragul nostru popor funcţionează ca primele triburi ale lui Israel: moare după ţapii ispăşitori. Lacaze va fi jertfit pe rugul presei, care îl va sfâşia în bucăţi şi îi va suge sângele până când îşi va ostoi setea. Demagogii moralişti îşi vor face numărul obişnuit despre virtute în studiourile de televiziune, mulţimea va urla cu lupii. Şi când vor fi terminat cu el, va veni rândul altuia. Cine ştie? Mâine ar putea fi rândul dumneavoastră. Sau al meu… Sacrificaţi-l. Acum.

— Avea un viitor strălucit, zise ministrul cu ochii în fundul farfuriei sale.

— R.I.P.[172], răspunse Balena pescuind un melc. Vă uitaţi la meci diseară? Doar asta ne-ar putea scăpa: să câştigăm o Cupă Mondială. Dar ar fi mai realist să visăm că vom câştiga următoarele alegeri…

★ ★ ★

La 15:15, Ziegler îl găsi în sfârşit pe cel pe care îl căuta. Sau mai bine zis găsi doi clienţi potenţiali. Cea mai mare parte a echipei de curăţenie de la Clarion era formată din femei venite din Africa, de curând sau nu. Sectorul acesta al serviciilor de curăţenie a fost mereu un mare furnizor de locuri de muncă pentru imigranţi, bazându-se pe flexibilitatea

forţată a unei mâini de lucru slab calificată, puţin sindicalizată şi deci aproape incapabilă să se apere.

Bărbaţi erau doar doi. Din instinct, Ziegler hotărâse să înceapă cu ei. Mai întâi, pentru că procentul bărbaţilor implicaţi în infracţiuni e mult mai mare decât cel al femeilor, chiar dacă partea acestora este în creştere. În al doilea rând, pentru că toate statisticile arată că sunt cu mult mai puţine femei implicate în fapte care să aducă atingere autorităţilor. Şi pentru că, în fine, bărbaţilor le place mai mult riscul.

Primul era un tată de familie, cu trei copii mari. În vârstă de 58 de ani, lucra de 10 pentru firma de curăţenie. Înainte de asta, lucrase timp de 30 de ani în industria automobilistică, dar nu în cadrul vreuneia dintre cele două mari grupuri franceze, ci într-un IMM subcontractant. Însă în anii ’90, presiunea din ce în ce mai mare exercitată de cei doi mari constructori naţionali asupra furnizorilor acestora în chestiuni legate de calitate, timp de livrare şi mai ales de costuri de producţie obligase un număr mare de IMM-uri fie să se lase cumpărate de firme americane de echipamente, fie să opereze restructurări drastice. Iar omul acesta fusese cu siguranţă una dintre nenumăratele victime ale acestei presiuni din partea celor doi constructori asupra furnizorilor lor şi a planurilor sociale. Ziegler îi puse fişa deoparte. Un bărbat frustrat, aruncat la gunoi după 30 de ani de servicii bune şi loiale, şi care are responsabilitatea unei familii. Un candidat posibil… Trecu la următorul. Mult mai tânăr, sosise în Franţa datorită unui concurs de împrejurări care îl scosese prin minune dintr-o tabără de refugiaţi din insula Malta, unde putrezea alături de alte câteva sute de clandestini. Trăia singur… Nici soţie, nici copii… Îşi lăsase toată familia în urmă, în Mali… Un om care cunoscuse groaza traversării Mediteranei la bordul unei ambarcaţiuni improvizate, pentru a fi apoi parcat pe o insulă-puşcărie. Un om singuratic, pierdut şi vulnerabil într-o ţară străină… Încercând să se

adapteze, să se piardă în mulţime, fără să se facă observat. Încercând să-şi găsească noi prieteni. Făcând, cel mai probabil, o meserie inferioară calificărilor sale. Un om căruia îi este teribil de frică să nu fie trimis înapoi în ţara lui. Poliţista şovăi între cele două fişe, uitându-se când la una, când la cealaltă, pentru ca într-un final degetul său să se oprească pe cea de-a doua. Ţinta ideală. Se numea Drissa Kanté.

★ ★ ★

Espérandieu asculta *Use Somebody* a celor de la Kings of Leon, în căştile iPhone-ului său, în timp ce privea câmpul de bătaie care i se întindea în faţă. Cei trei fraţi Followill şi vărul lor Matthew cântau *You know that I could use somebody / Someone like you*[73]. Vincent fredonă cuvintele, apoi îl bombăni în gând pe Martin. Îi văzuse pe băieţi cum instalau un televizor uriaş în sala de şedinţe şi cum umpleau frigiderul cu baxuri de bere. Ştia sigur că, în mai puţin de o oră, toate birourile aveau să se golească, unul după altul. I-ar fi plăcut să ia şi el parte la sărbătorire, dar era prins cu tone de acte administrative şi de faxuri, împărţite pe sarcini cât mai mici posibile. Şi erau cu zecile.

Cercetările privind trecutul lui Elvis Konstandin Elmaz – care era încă în comă la spital – îi ocupaseră deja toată dimineaţa şi jumătate din după-amiază. Făcuse turul tuturor direcţiilor fiscale şi consultase toate fişierele Securităţii Sociale ca să încerce să reconstituie parcursul profesional al lui Elmaz – asta în cazul în care albanezul ar fi lucrat vreodată legal. Căutase în dosarele cu taloane şi permise de conducere de la prefectură, îi refăcuse parcursul conjugal pornind de la Starea Civilă (incredibil: Elvis fusese însurat între 2001 şi 2002, dar căsătoria sa durase doar opt luni!) şi verificase dacă avea descendenţi (şi nu avea sau cel puţin nu avea unii oficiali). Contactase de asemenea Casa de Alocaţii Familiale şi Ministerul Apărării, pentru a afla date despre o eventuală carieră militară.

Rezultat: Espérandieu avea acum în faţa sa o abundenţă de materiale, dar extrem de disparate. Adică se afla în cea mai rea situaţie posibilă.

Oftă. Ar fi fost un eufemism să spună că ar fi preferat să se afle în altă parte. Sarcina aceasta de a reface traseul vieţii lui Elvis Konstandin Elmaz era deosebit de neplăcută. Elvis avea profilul aproape perfect al recidivistului care face curse regulate, dus-întors, între puşcărie şi afară. Lista condamnărilor sale era oglinda unei personalităţi violente şi fundamental repulsive. Trafic de droguri, violenţe agravate, furt, agresiuni sexuale asupra unor tinere, sechestrare şi, ca o încununare, viol la domiciliul său. Cum zisese Samira, era o minune că nu omorâse încă pe cineva… La toate astea trebuia adăugată acum organizarea luptelor de câini, după cum indicau unele lucruri descoperite pe proprietatea sa din mijlocul pădurii. Fusese de mai multe ori închis la Seysses. În perioadele de libertate, administrase un sex-shop la Toulouse, pe strada Denfert-Rochereau, fusese gorilă la un club privat la câteva sute de metri distanţă, pe strada Maynard, chelner la o cafenea de pe strada Bayard, la o aruncătură de băţ, şi frecventase cam tot acel cartier plin de localuri dubioase. Espérandieu nu găsise nicio urmă de activitate profesională cunoscută, dar un detaliu îi atrăsese atenţia: în mod oficial, „cariera” lui Elvis începuse cu o primă condamnare la 22 de ani. Până atunci, fusese suficient de descurcăreţ cât să se strecoare printre picături – pentru că poliţistul nu avea nicio îndoială că un astfel de CV nu începuse cu mult mai devreme. Îşi aplecă privirea asupra ultimului dosar, îl deschise în disperare de cauză şi îi parcurse foile în diagonală, cu nădejdea vagă că ar fi putut găsi, totuşi, ceva printre toate acele declaraţii care să îi atragă atenţia.

Iată ceva destul de interesant, îşi spuse el scărpinându-se uşor, aşa cum avea obiceiul, în timp ce citea ultima pagină.

Ridică receptorul ca să îl sune pe Martin. Numele era acolo, pe pagină. Marsac. Dar de ce îl mira acest lucru, dat fiind că Elvis crescuse în zonă? Înainte de a-şi începe sinistra „carieră”, Elvis Konstandin Elmaz fusese pion[74] la un colegiu din Marsac.

35

Şobolanii

Servaz conducea printre dealuri. Semnele prevestitoare de furtună se înmulţiseră: peisajul îşi schimbase culoarea, era gri şi metalic, cerul se întunecase şi mai tare, iar din timp în timp, la linia îndepărtată şi păstoasă a orizontului, se zăreau fulgere. Se opri pentru o clipă la marginea drumului dintre copaci, pe un petic de iarbă, ca să se pregătească mental. Sprijinit de caroserie, fuma liniştit o ţigară, în timp ce privea linia lungă şi dreaptă care cobora panta dealului din faţă şi apoi urca spre el, trasând o tranşee rectilinie prin mijlocul pădurii. Se uită la muştele şi musculiţele care păreau să fi fost cuprinse de agitaţia generală. De departe se auzeau lătraturi nervoase de câini. Goni cu mâna un tăun exasperat de zăpuşeala din jur. Apoi se porni din nou la drum. Nu trecuse absolut nicio maşină în cinci minute.

Inima lui Servaz bătea cu putere când coborî din Cherokee, la capătul aleii, lângă liziera pădurii. Era linişte aici, de când fusese golit adăpostul de locatarii săi. Încercă să nu se gândească la această eutanasie colectivă. În lumina de furtună, luminişul părea încă şi mai sinistru. Urcă treptele dinspre terasă, ridică panglica jandarmeriei şi deschise uşa cu ajutorul unui şperaclu. Odată intrat, se uită în jur, în timp ce îşi punea mănuşile. Cei de la Investigaţii Criminalistice scotociseră prin toate colţurile, dar nu căutaseră nimic special. Le scăpase oare ceva? Era haos peste tot în jur. Mobila, parchetul, bucătărioara din colţul camerei, vasele murdare din chiuvetă, cutiile de pizza şi de hamburgeri, scrumierele pline şi sticlele goale, de bere – toate erau în starea în care fuseseră găsite, doar că acum erau acoperite de prafuri minerale sau organice de diferite culori. Se întrebă cine urma să se înhame la curăţenie. Un tunet îndepărtat se auzi prin uşa

rămasă deschisă, însoţit de un freamăt de frunze venit din afară.

Începu să exploreze la pas încăperea. Lumina care pătrundea prin ferestre era de un gri ca de plumb, ca şi cum s-ar fi aflat pe fundul unui ocean, aşa că îşi aprinse lanterna.

Îi trebui mai mult de o oră ca să facă turul complet al parterului. În dormitor era la fel de dezordine ca în sufragerie: lenjerie intimă murdară aruncată pe patul nefăcut, alături de ambalajele unor jocuri video. Acelaşi parfum vag de canabis şi de descompunere care plutea prin toată casa. Vibraţii prea zgomotoase de muşte excitate de apropierea furtunii. Scotoci şi prin baie, dar nu observă nimic deosebit, în afară de nişte lame de ras de unică folosinţă, pline de păr tăiat, o mănuşă murdară, un săpunel de un cenuşiu dubios, o perie de dinţi plină de pastă uscată şi, în dulăpiorul cu medicamente, o adicţie evidentă pentru diverse substanţe farmaceutice. Bazinul cabinei de duş era plin de mucegai verde. În mod clar, Elvis nu trăgea prea des apa la WC, pentru că pe fundul acestuia înotau o pată de urină şi o bucată de hârtie igienică. Servaz se întoarse, prin culoarul strâmt, în sufrageria-bucătărie. Deasupra sa, zări o trapă. Se duse să caute un scaun, urcă pe el şi apucă de mâner. Când trapa se deschise, scoase la iveală o scară metalică pliată, pe care poliţistul o întinse.

Podul era destul de jos, trebui să se aplece ca să poată înainta pe sub acoperiş. O lumină palidă intra printr-o lucarnă din cărămizi de sticlă. Elvis îngrămădise acolo tot gunoiul din ultimii ani de existenţă: calculatoare, imprimante, haine care se scămoşau pe umeraşe atârnate de stâlpi, cutii de carton, bibliorafturi, aspiratoare scoase din uz, suluri de tapet, console de jocuri, casete VHS cu filme porno… Pe scândurile prăfuite ale parchetului, se puteau vedea mai multe „piste” de şobolani sau de şoareci. Şobolanii, ca şi furnicile, sunt animale cu obiceiuri precise: au tendinţa de a urma mereu acelaşi itinerar şi de a-şi lăsa pe el

amprentele, urina şi excrementele. În fundul unui dulap, sub hainele de iarnă şi apreschiuri, Servaz găsi câteva cutii din metal. Le trase spre el, pe parchet, şi se aşeză pe jos, după care simţi cum timpul rămâne pe loc pentru o secundă, imediat cum ridică primul capac. Un copil care se juca pe o plajă, lângă părinţii săi, cu o găleată şi o lopăţică… un copil într-o maşinuţă cu pedale, din plastic roşu şi cu volanul galben. Un copil ca toţi ceilalţi… Nu încă un monstru, nu încă un mizerabil. Servaz era sigur că era Elvis acolo. Existau amănunte care lăsau să se vadă în el viitorul adult. Dar acest copil avea acelaşi aer solar, jucăuş şi inocent pe care îl au toţi copiii. Servaz îşi spuse că şi puii de leu arată ca nişte pluşuri drăgălaşe.

Continuă să caute.

Fotografii ale lui Elvis adolescent. Un aer mai întunecat şi mai şmecher. Privirea mai jos de linia obiectivului. I se părea lui Servaz sau chiar se schimbase? Se întâmplase ceva. În faţa lui era o altă persoană.

O femeie… Îl ţinea strâns în braţe pe Elvis… Soţia? Cea care ceruse divorţul? Cea pe care o lovise până când o băgase în spital, după ce acesta fusese pronunţat? În poză părea fericită şi încrezătoare. Îşi îmbrăţişa bărbatul, dar în vreme ce ea se uita vesel drept în obiectiv, el privea în cu totul altă parte.

Alte fotografii, cu oameni pe care Servaz nu îi cunoştea. Închise cutia la loc. Se uită în jur. Urmă cu o privire distrată pista excrementelor lăsate de şobolani.

Echipa de anchetă scotocise deja prin tot acest pod, le citise raportul. Căutaseră indicii, urme ale celor care îl atacaseră pe Elvis şi care îl dăduseră la câini, să-l mănânce. Şi el, ce căuta? Pentru moment, nu agresorii lui Elvis erau cei care îl interesau cel mai mult, ci Elvis însuşi.

Servaz cercetat trecut, scrisese albanezul.

Nu vedea nimic aici. Nimic altceva decât un pod obişnuit. Continuă să întoarcă totul pe toate părţile

pentru încă vreo oră, deschizând chiar şi ambalajele jocurilor video şi ale casetelor porno, şi întrebându-se dacă va trebui să se uite la ele în caz că…

Se simţea ca un şobolan.

Ca aceia care lăsaseră pista aceea pe duşumea, ca o caravană prin deşert.

Pista…

La un moment dat, se întrerupea. Apoi apărea din nou, puţin mai departe. Uitându-se la ea, lui Servaz i se aprinse un beculeţ în minte. Se apropie şi îngenunche, apoi se aplecă. Scândurile din acel loc nu erau la fel de bine îmbinate ca cele din jur, iar stratul de praf era mai subţire. Servaz atinse cele două scânduri prinse mai prost şi le mişcă cu degetele. Căută un loc de care să le poată apuca şi îl găsi. Apoi trase. Cele două scânduri se ridicară. Dedesubt, un gol… O nişă. Era ceva înăuntru. Servaz apucă obiectul care zăcea pe fundul găurii şi îl scoase din ascunzătoare.

Un biblioraft.

Îi dădu la o parte coperta rigidă şi descoperi câteva separatoare transparente, prinse de cotor cu inele. Începu să le răsfoiască. Inima îi bătea puternic. *Găsise ceva…* Se aşeză mai confortabil pe duşumeaua prăfuită şi continuă să treacă în revistă, una câte una, fotografiile.

36

Diversiune

Eşti supravegheată. Trebuie să găsim o cale să te scoatem de aici fără să te vadă.

Margot citi din nou SMS-ul şi tastă două cuvinte:

De ce?

Răspunsul nu întârzie. Smartphone-ul scoase obişnuitul sunet de harpă şi ea apăsă cu degetul pe ecran.

Ai uitat? E astă-seară…

Ce e astă-seară? se întrebă ea. Apoi, deodată, îşi aminti. *Cercul…* Vorbiseră despre o întâlnire pe 17, în seara aceea, în poiană… Elias avea dreptate: era 17 iunie. În plus, la şcoală nu se vorbise în pauze decât despre marele meci decisiv din seara aceasta: Franţa – Mexic. La naiba! Renunţă la scris şi îl sună.

— Salut, zise el cu un aer total relaxat.

— Bine, te ascult, ai vreo idee?

— Da, am una…

— Spune.

Îi spuse. Margot îşi înghiţi saliva. Se pare că ea nu era la fel de încântată de ideea lui. Mai ales cu nebunul ăla care poate că era undeva prin apropiere. Dar Elias avea dreptate: în seara aceasta urma să se întâmple ceva. Era acum sau niciodată.

— OK, spuse ea. Mă duc să mă-mbrac.

Închise telefonul, se ridică şi se duse să-şi caute hanoracul cu glugă cel mai închis la culoare şi o pereche de pantaloni negri care zăceau pe undeva prin dulap. Se privi în oglindă, luă o gură mare de aer şi ieşi din cameră. Pe culoar era atât de linişte şi de întuneric, încât pentru o clipă se gândi să se

întoarcă în cameră şi să îl sune ca să-i spună că lasă totul baltă.

În cazul acesta, draga mea, există o singură soluţie: nu te mai gândi. Fără „şi dacă?”, fără „oare vreau cu adevărat să fac asta?”. Mişcă-te!

O luă spre scări, în bascheţii ei cu talpa silenţioasă şi coborî treptele late, cu mâna strânsă pe bara de sprijin. Ziua se vedea ca de plumb în spatele geamurilor uriaşe. Din depărtare se auzi un zgomot vag, de tunet. Odată ajunsă jos, îl sună din nou.

— Gata.

— Nu te mişca. La semnalul meu. Nu înainte…

Ascuns printre copaci, vizavi de locul în care se găsea Margot, Elias o avea pe Samira Cheung în vizorul binoclului. Poliţista supraveghea tot zidul liceului, dar cea mai mare parte din timp îşi concentra privirile asupra ferestrei lui Margot. Aceasta o lăsase deschisă, să se vadă lumina veiozei de la capătul patului. Uşa pe care trebuia să iasă se afla fix cu două etaje mai jos, iar Samira nu avea cum să o rateze.

Elias băgă două degete în gură şi scoase un fluierat lung şi strident. Imediat, văzu cum capul poliţistei se întoarce în direcţia sa.

— Acum! zise el. Fugi!

Margot deschise uşa şi ieşi. Simţi imediat electricitatea din aer, ca prevestirea unui eveniment ce avea să vină. Frunzişul fremăta, iar drepnelele se roteau pe cer în toate sensurile, exasperate de apropierea furtunii. Se aplecă spre pământ, aşa cum o învăţase Elias să facă, şi se furişă lipită de perete până la colţul dinspre aripa de vest. Apoi o luă la fugă în direcţia labirintului.

— E în regulă, zise Elias în aparat. Nu te-a văzut.

Margot se întrebă dacă trebuia să se simtă liniştită din cauza asta. Se afla afară, acum, fără apărare – în timp ce Vincent şi Samira o credeau la adăpost, în interior. Iar cerul de furtună îşi întindea vălul cenuşiu deasupra gardurilor vii şi a întregului peisaj.

După un minut, pe când înainta pe alei, Elias îi apăru drept în faţă, ca o fantomă glumeaţă, făcându-

i inima să-i sară din piept.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Elias! Nu poţi să mă anunţi dinainte?

— Ah, da? Ca să sară pe mine bodyguarzii tăi? N-aş prea avea chef să fiu atacat de o gagică de zici că face parte din familia Addams. Nu te uiţi la fotbal?

— Du-te naibii!

— Hai, să ne grăbim, schimbă el tonul, oprindu-se apoi pentru o clipă. Dar dacă faimoasa lor întâlnire din seara asta este doar ca să se uite la meci?

— M-ar mira, răspunse ea, împingându-l în faţă. Hai, mergi!

37

Tunetul

Tunetul făcu să vibreze căpriorii. Dar ploaia tot nu începuse. Servaz ar fi auzit-o picurând pe ţigle. Îşi ridică privirea. Ziua era pe sfârşite, se întuneca din ce în ce mai tare în pod. Şi totuşi nu era decât ora 18, într-o seară de iunie.

Îşi mută atenţia asupra biblioraftului.

Clişee. Făcute cu un aparat digital de bună calitate, apoi imprimate în format A4. Aranjate cu grijă şi protejate de despărţitoare transparente. Fără niciun nume – doar locuri, date şi ore. Se pare că nu imaginaţia era cea care îl caracteriza pe fotograf. Aproape toate fotografiile fuseseră făcute în pădure, din acelaşi unghi, şi prezentau acelaşi subiect sau pe-aproape: un bărbat de vârstă matură, cu pantalonii în vine, făcând sex în iarbă, printre tufişuri. În mod invariabil, următoarele clişee îl arătau pe bărbat cum se ridica. Şi, invariabil, seria se termina cu unul sau două prim-planuri pe faţa protagonistului.

Continuă să dea paginile. Monotonia exerciţiului aproape că îi smulse un zâmbet. Nici poziţiile din poze nu erau dovada vreunei imaginaţii debordante. Sugerau mai degrabă o urgenţă. Un număr rapid. În tufişuri. Clic-clac. Zâmbiţi, sunteţi filmaţi. Servaz îşi concentră atenţia pe parteneră: momeala. În majoritatea fotografiilor se vedeau doar picioarele şi braţele, şi o părticică din creştetul capului. I se părea că vede pistrui pe pielea deschisă la culoare, dar era greu de ştiut precis, din cauza rezoluţiei imaginii. Putea paria însă că era aceeaşi fată, de fiecare dată. Părea foarte tânără, dar şi asta era dificil de spus, din cauza unghiului din care fuseseră făcute pozele. O minoră?

Servaz ajunsese la mijlocul albumului şi numărase deja vreo zece subiecţi diferiţi. Adică o grămadă de suspecţi şi de mobile. Şi de alibiuri de

verificat… Dar ce legătură putea exista cu Claire Diemar? Doar un lucru era cert: Elvis nu se mulţumea să fie dealer şi violator, un bărbat violent cu femeile şi un nemernic care îşi trimitea câinii să fie masacraţi sau să îi masacreze pe alţii în lupte mizerabile, dar era şi un escroc. Una peste alta, Elvis Konstandin Elmaz era o persoană cu viziune, în felul său. O secătură *king size.* Un fel de supermarket de infracţiuni într-un singur corp.

Apoi ajunse la ultima fotografie şi simţi cum capul începe să i se învârtă. De data asta, găsise legătura pe care o căuta. Apăruse în sfârşit faţa complicei. *O puştoaică…* NU MAI MARE DE 17 ANI. Ar fi pariat că era elevă la Marsac…

Cât despre penultima victimă a seriei, acum îi putea vedea şi acesteia faţa, în prim-plan. Un tunet răsună afară. Mai aproape… Dar tot nu ploua. Avu impresia că îl bătea cineva pe umăr şi îi spunea: „De data asta, am reuşit”. Dar, bineînţeles, nu era nimeni în pod. Nimeni în afară de el şi de adevăr.

★★★

Ziegler aruncă chiştocul pe jos şi îl strivi cu călcâiul pantofului, când bărbatul ieşi din clădire, de cealaltă parte a bulevardului, îşi puse casca pe cap şi încălecă pe Suzuki. Drissa Kanté începu să meargă pe trotuar şi poliţista îi lăsă un pic de avans înainte să intre cu motorul în traficul din Toulouse. Nu se ducea prea departe. La intersecţia cu bulevardul Lascrosses, o luă spre piaţa Arnaud-Bernard. Ziegler intră încet în piaţă, înspre parcare, urmărindu-şi ţinta cu coada ochiului şi văzând-o cum se aşază la o masă de la terasa barului Escala. Coborî rampa care ducea în parcarea subterană. Nici vorbă să-şi lase aici motocicleta nesupravegheată. După trei minute, ieşea din nou la suprafaţă.

Drissa Kanté vorbea cu un alt client. Ziegler se uită la ceas, apoi se îndreptă spre o terasă suficient de îndepărtată de prima, atrăgând – cu combinaţia ei de haine din piele neagră şi părul blond – privirile tuturor dealerilor de ţigări şi de iarbă care îşi pândeau clienţii toxicomani.

— Vrei un joint, păpuşă? auzi ea o voce în trecere. 10 grame de calitatea-ntâia pentru un oral.

Deşi o tenta să se întoarcă şi să-i trimită un pumn în figură, ştia că nu era momentul să atragă atenţia.

★ ★ ★

— Uite!

Margot ridică capul, la timp să vadă un Ford Fiesta vechi cum ieşea de pe aleea liceului şi o lua în direcţia oraşului. *Maşina lui David*… Trecu prin faţa lor şi o văzură pe Sarah alături de David, care era la volan, şi pe Virginie în spate. Elias porni motorul şi merse încet, pe lângă drum, trecând cu capota şi parbrizul prin frunzişul care acoperea cărarea şi îi ascundea în mare parte.

— Nu ţi-e teamă că ne vor observa?

Îi aruncă o privire amuzată.

— Eh, e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. N-am mai făcut niciodată chestia asta. Dar l-am văzut pe Clint Eastwood cum o face, de multe ori, crezi că ne poate fi de ajutor?

Ea zâmbi şi ridică din umeri, dar de fapt se simţea foarte nervoasă.

— Nu cred că se aşteaptă să fie urmăriţi, continuă el pe un ton liniştitor, ca şi cum era conştient de nervozitatea ei. Şi cu siguranţă sunt mult prea ocupaţi să vorbească despre faimoasa lor întâlnire.

— Cercul… comentă ea.

— Cercul, confirmă el. Doamne, zici că e numele unei organizaţii din acelea secrete, de genul francmasonilor, rozacrucienilor sau a ălora de la *skulls and bones*[75]*!* Ai vreo idee despre ce ar putea fi vorba?

— Mi-ai lăsat un bilet în care ziceai că ştii ce este.

— Nu am scris niciodată aşa ceva, am scris doar: „Am găsit”.

— Cum adică?

— Îţi explic, zise el făcându-se că nu vede privirile furioase ale fetei şi apoi concentrându-se la condus. Acum mă bucur că nu mă interesează

fotbalul. Ştii că romanii practicau un joc cu mingea numit *sphaeromachia?* Seneca vorbeşte despre asta în *Scrisorile către Lucillius.*

— E un fluture, zise ea.

— Ce anume?

— *Sphaeromachia gaumeri.* Eşti sigur că nu sunt deloc în alertă? Ai uitat că erau gata să ne prindă în seara trecută în labirint şi că ştiau că erau spionaţi…

O privi cu o expresie care nu voia să spună nimic, ridică din umeri şi îşi dedică toată atenţia drumului.

★ ★ ★

Servaz coborî scările verandei. Aerul era din ce în ce mai greu. Maşina era parcată ceva mai departe şi, în timp ce se îndrepta către ea, ceva îi atrase atenţia. O pată albă. Prin vegetaţia din partea stângă.

Schimbă direcţia şi merse într-acolo. Dădu tufişurile la o parte. Un cartonaş deschis la culoare, în vârful unei tije din plastic, înfipte în pământ. Cineva – unul dintre tehnicienii de la locul crimei – scrisese pe el *„chiştoace”.* Servaz se încruntă. Probabil că chiştoacele fuseseră duse la laborator. La fel ca cele găsite la intrarea în pădurea de lângă casa lui Claire Diemar… Să fie aceeaşi persoană? Cineva o spionase pe Claire cu puţin timp înainte de moartea acesteia. Să fi făcut acel cineva acelaşi lucru aici? *Un martor?… Sau criminalul? Cine era? Ce făcea acolo? De unde ştia?* Numărul de chiştoace găsite la Claire arăta că persoana petrecuse mult timp acolo. Vor avea în curând ADN-ul său. Însă Servaz se îndoia că se afla în baza lor de date.

Se întoarse cu paşi rari către Jeep. În depărtare, continuau să se audă tunete, dar păreau să nu fie atât de hotărâte să se apropie. Ca o fiară, se gândi Servaz, un tigru care pândeşte la marginea satelor şi care se face auzit seara, în inima junglei – un tigru care aşteaptă momentul potrivit ca să poată ataca. Conduse încet până la capătul aleii, o luă la stânga prin pădurea năpădită de umbre şi apoi, odată revenit pe şoseaua lungă şi dreaptă, se îndreptă spre Marsac.

★ ★ ★

Ziegler îşi aminti cu îngrijorare că era zi de meci. Se întrebă dacă nu cumva Drissa Kanté urma să îşi petreacă seara la Escala, în faţa televizorului, la fel ca, probabil, 80 la sută din locuitorii din Toulouse. Sau, şi mai rău, dacă nu avea să se întoarcă acasă la el cu câţiva prieteni, ca să se uite la meci. Dar chiar atunci îl văzu ridicându-se de la masă, strângând câteva mâini şi plecând singur.

Ea îşi plătise deja consumaţia. Aşteptă un minut înainte de a se ridica la rândul ei şi traversă piaţa, ca să îşi recupereze motocicleta din parcare, sub privirile apreciative ale consumatorilor şi ale dealerilor.

★ ★ ★

Trecuseră de Marsac şi conduceau acum înspre sud. Pirineii. Bariera muntoasă se întindea departe, dedesubtul cerului de furtună, pe toată lungimea orizontului şi în spatele dealurilor – ca un fel de Himalaya european. Mergeau pe drumuri mici, departamentale, traversau sate şi luau viraje după viraje, iar Elias încerca să lase o oarecare distanţă între ei, însă fără să-i piardă din vedere. Deschisese GPS-ul, ca să poată vedea în avans drumurile şi intersecţiile, şi introdusese o destinaţie arbitrară, orientându-se aproximativ după direcţia în care păreau să o ia. Când îşi dădu seama că mergeau mai degrabă spre sud-vest decât spre sud, schimbă şi destinaţia GPS-ului şi scrise Tarbes. La fel cum făcuse şi Servaz înaintea lui, lăsa o distanţă mai mare când aparatul îi arăta că nu urma nicio intersecţie în kilometrii următori şi accelera ca să îi poată avea în raza vizuală când se apropiau de o răscruce.

Alături de el, Margot îi admira priceperea şi de a conduce, şi de a urmări pe cineva. Cu bretonul acela al lui, care îi acoperea jumătate de faţă, şi cu aerul că este mereu în altă parte, la începutul anului îl crezuse un mare visător. Dar Elias continua să o uimească. Nu vorbise niciodată prea mult despre familia lui, despre fraţii şi surorile sale (Margot

bănuia că avea mulţi, la fel ca Lucie), dar ea începea acum să se întrebe de unde ştia să facă atât de multe lucruri.

Atât de multe lucruri, da… Ca atunci când scosese o cheie din buzunar şi deschisese o uşă pe care nu ar fi trebuit să o deschidă… Sau când îi lăsase bileţelul în dulap.

— Nu ştiu cum ai reuşit să îmi deschizi dulapul, dar îţi interzic să mai faci asta vreodată, îi spuse ea cu fermitate.

— Recepţionat.

Însă tonul lui, pur diplomatic, arăta clar că o va face din nou, cu prima ocazie.

— Ştii că eşti cam ciudat?

— Venind de la tine, o s-o iau drept un compliment.

— De unde ai făcut rost de cheia de la uşa aceea, în noaptea trecută? întrebă ea deodată.

El îşi luă pentru o clipă ochii de la drum.

— De ce te interesează?

— De cât timp ne cunoaştem, de când stăm noi la taclale? Şase luni? Cam pe-acolo? Cu cât de cunosc mai bine, cu atât am impresia că ştiu mai puţine despre tine…

Elias zâmbi, cu ochii din nou la drum şi la lumina serii, care răzbătea de sub plafonul jos de nori.

— Ţi-aş putea întoarce complimentul.

— Vii dintr-o familie numeroasă, nu-i aşa?

— Trei surori şi un frate…

— Care e secretul tău? Îţi place să laşi impresia unui visător, a unui aiurit, cu nasul în cărţi şi în visurile sale, şi când colo eşti un adevărat detectiv, un James Bond în carne şi oase?

De data asta, băiatul râse de-a dreptul.

— De unde-ai învăţat toate astea, Elias?

Zâmbetul dispăru.

— Chiar vrei să ştii?

— Dap.

El dădu din cap.

— Ba cred că nu vrei.

— Oh, ba da!

— Aveam nouă ani, spuse el.

Ea îşi ţinu respiraţia în aşteptarea urmării, conştientă de faptul că el devenise dintr-odată foarte serios.

— Făceam parte dintr-un grup care se numea „Vigilenţii”. Creat de fratele meu mai mare. Eram cel mai tânăr din bandă, toţi ceilalţi erau mari, de aceeaşi vârstă cu el. Scopul nostru era să învăţăm să ne descurcăm singuri în orice împrejurare – să supravieţuim. Ne credeam un fel de Robinsoni, vezi Doamne. Ne duceam la ţară, construiam căsuţe, făceam drumeţii, observam şi învăţam. Iar în tot acest timp, fratele meu îmi explica o groază de lucruri, cum să folosesc o busolă, cum să mă orientez, cum să repar o motoretă, cum să scot benzină dintr-un rezervor, cum să întind capcane… Îmi zicea: „Elias, trebuie să fii capabil să nu ai nevoie de nimeni, pentru că eu nu voi fi mereu alături de tine, să te ajut”. Uneori, jucam fotbal sau rugby şi organizam vânători de comori, cu indicii. În zilele ploioase, ne închideam în garajul unui prieten. Părinţii lui nu-şi băgau niciodată maşina acolo şi era o harababură de fotolii vechi şi stricate, piese de maşină pline de ulei, aparate scoase din uz pe care le era lene să le arunce. Ne lăsau să facem ce voiam noi. Atunci ne aranjam toate aceste troace în jur şi ne imaginam că ne aflam într-un bombardier deasupra Europei, în timpul celui de-al doilea război mondial, sau într-un submarin pe fundul oceanului, şi aşa mai departe… Bineînţeles că şeful era mereu fratele meu cel mai mare, pilotul bombardierului, căpitanul submarinului, şeful expediţiei spaţiale: adora să dea ordine, frăţiorul meu.

Deodată, Margot se văzu la 11 ani, în camera sa din casa tatălui, unde dormea la fiecare două weekenduri. Îi plăcea acea cameră, pentru că acolo putea să se culce mai târziu decât acasă la ea şi pentru că nu avea niciodată teme de făcut. Era târziu. În orice caz, pentru o fetiţă de 11 ani. Tatăl

său îi citise din *20.000 de leghe sub mări*[176] şi, în momentul în care închisese ochii, nu se mai afla în camera ei minusculă, de opt metri pătraţi, ci pe fundul oceanului, la bordul lui *Nautilus.*

— Ce gen era fratele tău?

— Genul frate mai mare. Protector, simpatic, enervant, mişto…

— Şi acum ce face?

— E mort.

— Ce?

— Moartea cea mai tâmpită de pe lume. Un accident de motocicletă şi o infecţie spitalicească. Şi gata. Avea 22 de ani.

— Deci e destul de recent…

— Da.

— Am înţeles. Şi am încheiat subiectul.

★ ★ ★

— Drissa Kanté?

Se întoarse. Pentru o clipă, se uită hipnotizat la apariţia trasă în piele neagră, cu cizme şi cască, înfiptă în faţa sa, în mijlocul holului. Primul gând, absurd, îi zbură la un film SF. Îşi vedea propria imagine în viziera opacă, cu ochii holbaţi. Apoi apariţia îi băgă sub nas o insignă care îi transformă coloana vertebrală într-un circuit de refrigerare.

— Da, eu sunt, răspunse el cu o voce care îi păru groaznic de vinovată.

— Putem să vorbim puţin?

Apariţia îşi scoase casca şi lăsă vederii o faţă frumoasă, încadrată de păr blond. Dar privirea severă a femeii nu era deloc de natură să îl liniştească.

— Aici?

— La dumneavoastră acasă, dacă nu vă deranjează. Locuiţi singur? La ce etaj?

Îşi înghiţi saliva înainte să răspundă.

— Nouă.

— Să mergem, zise Ziegler cu hotărâre, arătând spre uşa ascensorului.

În cabina la fel de dărăpănată ca şi holul, Drissa privi tot timpul în faţa sa. Niciun cuvânt, nicio privire pentru vecina sa. Femeia îmbrăcată în piele neagră rămase la fel de tăcută. Dar el simţea că nu îl scăpa din ochi şi, cu fiecare secundă care trecea, devenea tot mai nervos. Ştia că toate acestea au o legătură cu ceea ce acceptase să facă de curând. Ar fi trebuit să refuze. Ştiuse încă de la început că era o idee proastă, dar nu avusese cum să dea înapoi şi nici curajul de a spune nu.

— Ce vreţi de la mine? prinse el curaj să întrebe, odată coborâţi din lift. Sunt grăbit. Mă aşteaptă nişte prieteni, să ne uităm la meci.

— O să aflaţi în curând. Aţi făcut o mare prostie, domnule Kanté. O prostie uriaşă. Dar poate că nu este chiar totul pierdut. Am venit să vă dau o şansă de scăpare. Singura…

Fraza îi rămase în minte în timp ce descuia uşa apartamentului.

O şansă… Cuvântul i se repeta încontinuu în cap.

★ ★ ★

Unde dracu’ se duceau aşa? La un moment dat, Elias şi Margot crezuseră că se îndreptau spre vest, dar schimbaseră brusc direcţia şi o porniseră către sud, către Pirineii Centrali, la graniţa dintre două departamente: Haute-Garonne şi Hautes-Pyrénées. Câmpia se terminase, la fel şi dealurile, şi intrau acum într-o vale largă de mai mulţi kilometri, înconjurată de munţi destul de înalţi, chiar comparativ cu vârfurile cele mai impresionante care fuseseră înaintea lor, şi presărată cu sate aliniate ca mărgelele unor mătănii. Margot se întreba deja dacă nu cumva fuseseră, totuşi, observaţi: trecuseră mai mult de 100 de kilometri de când urmăreau Fordul Fiesta.

Dar vremea furtunoasă, din ce în ce mai întunecată pe măsură ce se lăsa înserarea, era în avantajul lor: nimic nu seamănă mai mult cu o pereche de faruri într-o oglindă retrovizoare decât altă pereche de faruri.

Nori grei ca nişte nicovale ameninţau valea de dedesubtul lor, iar lumina căpătase o nuanţă verzulie, pe cât de neobişnuită, pe atât de îngrijorătoare.

Lui Margot, peisajul i se părea frumos, imens, profund, dar şi ostil. Atenţia lui Elias era complet absorbită de ceea ce se petrecea înaintea sa. Traversară un sat cuibărit la confluenţa dintre două râuri repezi, cu două poduri monumentale care le traversau şi cu case strânse unele într-altele. Fata observă câteva drapele naţionale atârnate la balcoane şi unul portughez. Vârfurile ascuţite din fundul văii, înspre care se îndreptau, muşcau din cer ca nişte fălci uriaşe. Era din ce în ce mai nesigură asupra destinaţiei lor. Dacă urmau să se aventureze prin munţi, avea să le fie greu să scape de vigilenţa predecesorilor lor. Probabil că nu erau prea multe maşini care să circule pe-acolo, pe sus, pe o astfel de vreme. David, Sarah şi Virginie ar fi descoperit Saab-ul lui Elias sub ei, chiar de la prima curbă.

— Unde naiba s-or duce aşa? zise el ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

— Pe drumul ăsta mai sunt câteva maşini. Dar dacă o luăm pe unul încă şi mai mic, va fi imposibil să îi urmărim fără să ne observe.

Elias îi aruncă o privire liniştitoare.

— Toate drumurile care ies din valea asta sau aproape toate sunt fundături. Dacă intră pe vreunul dintre ele, îi lăsăm să o ia înainte şi aşteptăm o vreme înainte de a-i urma. În felul ăsta, nu vor bănui nimic.

Oare cum reuşea el să-şi păstreze sângele rece? *Blufează,* îşi spuse ea. *E la fel de mort de frică cum sunt şi eu, dar face pe durul.* Începea să regrete că s-a lăsat antrenată în aventura asta. *Draga mea, nu mi se pare deloc în regulă chestia asta.*

★★★

Apartamentul lui Drissa Kanté era minuscul, dar foarte colorat. Ziegler se simţea aproape orbită de explozia aceasta de culori – roşu, galben, portocaliu, albastru – mai ales pe pereţi. Textile, tablouri,

desene, obiecte… O dezordine veselă domnea peste tot şi îi fu destul de dificil să îşi croiască drum până la canapeaua acoperită cu o ţesătură cu motive geometrice, kaki cu negru, şi cu pernuţe indigo.

Era evident că Drissa Kanté îşi dăduse osteneala ca să păstreze un pic din ţara sa în acest spaţiu înghesuit. Ce nu ştia Ziegler era că, înainte să găsească această locuinţă, dormise împreună cu alţi trei în camere de maximum 10 metri pătraţi şi chiar într-un cort. Acum stătea aşezat în faţa ei, pe un scaun. Nu se mişca deloc. O privea, iar ea îi citea frică în ochi. Îi povestise detaliat întâlnirile sale cu „bărbatul mare cu păr gras”. Îl ascultase cu atenţie şi trăsese concluzia că umflatul ăla trebuie să fie detectiv. Nu o surprindea, în ultimii ani, agenţiile de profil se înmulţiseră, într-o lume în care economia părea din ce în ce mai tare în stare de război, şi acum apelau la serviciile lor chiar şi grupuri şi firme importante. Avocaţii unora prinşi cu substanţe interzise asupra lor, ale căror vieţi private erau hărţuite, membri Greenpeace victime ale spionajului informatic, personalităţi politice ale căror apartamente fuseseră „vizitate”: devenise ceva obişnuit să faci apel la agenţiile de detectivi privaţi, în ciuda zarvei mediatice provocate de plângerile victimelor şi de încercările unor judecători de a face ordine în haosul ăsta.

Rezultatul fusese că erau din ce în ce mai numeroase cabinetele de detectivi şi firmele de pază care propuneau genul acesta de servicii clienţilor lor – în cea mai mare parte firme, dar nu numai. Irène ştia că agenţiile apelau şi la amabilitatea unor colegi mai îngăduitori în ceea ce priveşte felul în care îşi rotunjeau veniturile: jandarmi, militari, foşti angajaţi ai serviciilor de informaţii, ca să poată obţine date mai speciale. Drissa Kanté nu era decât o mică rotiţă din marele angrenaj. De fapt, pe Ziegler nici n-o interesau misiunile pe care le îndeplinise malianul la cererea bărbatului, ci bărbatul în sine.

— Îmi pare rău, spuse el. E tot ce ştiu despre el.

Îi întinse desenul pe care tocmai îl făcuse. Avea mână bună, putea bate orice portret-robot.

Ea îşi ridică privirea asupra lui. Drissa Kanté asuda din greu, iar picăturile mari de transpiraţie îi lăsau urme care străluceau pe pielea întunecată, în lumina lămpii. În ochii cu pupilele dilatate i se citeau frica şi o aşteptare febrilă.

— Deci, niciun nume, poreclă, prenume?

— Nu.

— Mai aveţi stick-ul USB?

— Nu, i l-am dat înapoi.

— OK, încercaţi să vă mai amintiţi amănunte. Un metru 90, 130 de kile, păr gras, şaten închis, ochelari negri. Ce altceva?

Bărbatul şovăi.

— Transpiră mult. Are mereu urme de transpiraţie la subraţ.

O privi sperând să vadă un semn de aprobare. Ea dădu din cap, ca să-l încurajeze.

— Luaţi bere.

— Altceva?

Drissa Kanté scoase o batistă cu care îşi şterse faţa de transpiraţie.

— Are accent.

Ea ridică o sprânceană.

— Ce fel de accent?

O ezitare.

— Sicilian sau italian…

Ea îşi aţinti privirea asupra lui.

— Sunteţi sigur?

O nouă ezitare.

— Da. Vorbeşte cam ca Mario, băiatul de la pizza.

Ea nu-şi putu împiedica un surâs. Notă în carneţel: *SuperMario? Sicilian? Italian?*

— Asta e tot?

— Mmm.

Din nou frică în ochii lui.

— Nu e de ajuns, nu-i aşa?

— O să vedem.

★ ★ ★

Espérandieu îi auzea acum. Cu două uşi mai încolo. Trăncăneau, râdeau şi făceau pronosticuri. Auzea chiar şi vocea comentatorilor care anunţau componenţa echipelor şi care ţipau ca să acopere vacarmul spectatorilor de pe stadion şi bâzâitul vuvuzelelor. Şi sticlele de bere care erau ciocnite încontinuu. La naiba!

Închise dosarul. Va termina treaba mâine. Putea aştepta, totuşi, câteva ore. Avea poftă de o bere foarte rece şi voia să asculte imnurile. Era momentul lui preferat. Tocmai se ridică de pe scaun, când îi sună telefonul de pe birou.

— Am primit rezultatul comparaţiei grafologice, zise o voce.

Se aşeză la loc. *Caietul de pe biroul lui Claire. Şi notele de pe marginea lucrării lui Margot…* Se consolă cu gândul că măcar nu era singurul care lucra în seara aceea.

★★★

Servaz parcă pe strada liniştită. Toate ferestrele caselor erau acum stinse. Aerul cald intra prin geamul lăsat şi aducea cu el un parfum de flori. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă. După două ore şi jumătate, Spiderul roşu trecu silenţios pe lângă el. În vârful unuia dintre stâlpii din piatră începu să pâlpâie un beculeţ, aruncând o lumină portocalie pe trotuar, iar poarta se deschise încet. Alfa Romeo dispăru înăuntru.

Servaz aşteptă să se aprindă luminile din casă înainte să iasă din maşină. Traversă fără grabă strada pustie şi fără ca tălpile lui să facă vreun zgomot pe asfalt. Alături de poarta mare, pentru maşini, era o poartă mai mică, de partea cealaltă a stâlpului. Apăsă pe clanţă şi aceasta se deschise în tăcere. Singurul zgomot era cel al inimii sale, în timp ce păşea pe poteca pietruită în formă de S, printre aranjamentele florale, pin şi salcie. La ora aceasta, nu se vedeau decât nişte mase de umbră care blocau lumina scursă din felinare. Pinul enorm se ridica precum un totem, un paznic al locurilor. Servaz ajunse la terasa supraînălţată şi înconjurată

de plante, după ce urcase cele trei trepte din beton. Din când în când, de undeva, dintr-o casă vecină, ajungeau până la el sunetele îndepărtate ale unui televizor. Comentarii sportive şi strigăte de mulţime dezlănţuită. Meciul, se gândi el. Sună. Dinăuntru se auzi un clopoţel. Aşteptă un moment, apoi uşa se deschise fără să se fi auzit paşi în prealabil, aşa că Servaz aproape că sări în sus când auzi vocea lui Francis Van Acker.

— Martin?

— Deranjez?

— Nu. Intră.

Francis i-o luă înainte. Era îmbrăcat într-un halat de satin înnodat în talie. Servaz se întrebă dacă mai avea ceva pe dedesubt sau era complet gol.

Privi în jur. Interiorul nu semăna deloc cu exteriorul. Totul era modern. Simplu. *Gol.* Pereţi gri, aproape goi, fără tablouri, parchet luminos, mobile puţine, din crom, oţel şi lemn închis la culoare. Câteva rânduri de spoturi în tavan. Vrafuri de cărţi pe treptele scării. Uşile mari, din sticlă, dinspre verandă erau deschise şi ajungeau până la ei zgomotele din vecini – indici liniştitori ai normalităţii, ai unor vieţi obişnuite, ţipete de copii care se joacă, lătrat de câine şi televizorul de mai devreme. O seară de vară… Prin contrast, liniştea şi vidul care domneau în interiorul casei n-o făceau decât să pară mai apăsătoare. Vorbeau limba singurătăţii. A unei existenţe orientate doar către sine. Servaz bănui că aici nu mai venise de mult nimeni. Francis Van Acker îşi dădu seama de stânjeneala acestuia şi dădu drumul la televizor, fără sonor, după care introduse un disc în CD-player.

— Vrei ceva de băut?

— O cafea. Scurtă, cu zahăr. Mulţumesc.

— Ia un loc.

Servaz se aşeză pe una dintre canapelele din colţul cu televizorul. După doar câteva secunde, recunoscu bucata care se revărsa din difuzoare: *Nocturna pentru pian nr. 7 în Do diez minor.* Era o oarecare tensiune în muzica aceasta, cu multe note

grave. Servaz simţi cum îl trece un fior pe şira spinării.

Francis se întoarse cu o tavă, dădu la o parte cărţile de artă de pe măsuţă şi puse ceştile de cafea în faţa lor. Împinse delicat borcanul cu zahăr spre Martin. Servaz observă că avea o zgârietură între gât şi umăr. Pe ecranul 16/9 al televizorului defilau, mute, reclame, apoi se văzură jucătorii echipei Franţei cum se întorceau pe teren pentru repriza a doua.

— Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale? întrebă gazda cu vocea uşor ridicată, pentru a acoperi muzica.

— Nu poţi să dai mai încet chestia aia? întrebă Servaz.

— Chestia aia, cum zici, se numeşte Chopin. Şi nu, îmi place aşa. Deci?

— Aveam nevoie de părerea ta! strigă şi Servaz.

Aşezat pe marginea lată a canapelei, Van Acker îşi încrucişă picioarele şi îşi duse ceaşca la gură. Servaz îşi întoarse privirea de la picioarele sale goale şi de la gambele la fel de netede ca ale unui ciclist. Francis îl privea cu un aer gânditor.

— Despre ce?

— Ancheta.

— Cum staţi?

— Prost. Suspectul nostru principal nu era cel bun.

— Va fi greu dacă nu îmi spui mai multe.

— Să zicem că am nevoie de sfatul tău mai degrabă în teorie, decât în practică…

— Mmm. Te ascult.

Lui Servaz îi trecu fulgerător prin minte imaginea Spiderului roşu ieşind din grădina lui Marianne la trei dimineaţa. Încercă să o alunge. Notele pianului răsunau hipnotic în încăpere. Se scutură şi se forţă să-şi recapete luciditatea. Respiră adânc.

— Ce părere ai despre un criminal care ar încerca să ne facă să credem că un alt criminal, ucigaş în serie, se află prin zonă, astfel încât să arunce asupra lui responsabilitatea crimelor sale? Trimite e-

mailuri poliţiei. Se costumează în motociclist şi vorbeşte în mod intenţionat cu accent cu vânzătorul de la benzinărie. Strecoară un CD în combina victimei. Lasă peste tot în urmă pietricele, ca Tom Degeţel. Vrea să lase impresia unei… legături speciale între anchetator şi asasin, în timp ce crimele sale au un mobil foarte precis.

— Şi care ar fi acesta?

— Mobilurile obişnuite: furia, răzbunarea sau necesitatea de a reduce la tăcere pe cineva care te şantajează şi te ameninţă că te va denunţa, făcându-ţi astfel praf reputaţia, cariera şi întreaga existenţă.

— Şi de ce ar face aşa ceva?

— Ţi-am zis: ca să ne ducă într-o direcţie greşită. Ca să îl credem pe altul vinovat.

Zări o sclipire în ochii prietenului său. Umbra unui zâmbet. Tempoul melodiei se acceleră. Acum era ca şi cum notele se rostogoleau prin cameră, sacadate, ciocănite pe clape, cu frenezie, de pianist.

— Te gândeşti la cineva anume?

— Poate.

— Suspectul acela, care nu era cel bun, e Hugo?

— Nu are importanţă. Ce mi se pare interesant e că acela care a încercat să dea vina pe el cunoaşte foarte bine Marsacul, obiceiurile sale, culisele. Cineva care are o formaţie literară.

— Serios?

— A lăsat un bilet pe biroul lui Claire, într-un caiet nou-nouţ. Un citat din Victor Hugo, despre duşmani… A vrut să ne facă să credem că însăşi Claire ar fi scris acest bilet… Dar nu e scrisul ei, grafologul a fost categoric.

— Interesant. Deci tu crezi că e vorba de un profesor, un angajat sau un elev, nu-i aşa?

— Exact.

Van Acker se ridică. Trecu în spatele barului şi se aplecă deasupra chiuvetei, ca să-şi spele ceaşca, cu spatele la el.

— Te cunosc, Martin. Îţi cunosc tonul acesta. Îl aveai deja pe vremuri, la Marsac, când te apropiai

de soluţia unei probleme… Sunt sigur că ai deja un alt suspect. Zi ce-ai pe suflet!

— *Da… Am unul.*

Van Acker se întoarse cu faţa la el şi deschise un sertar din spatele tejghelei. Părea destins, liniştit.

— Profesor, angajat sau elev?

— Profesor.

Francis continua să îl privească pe Servaz, dar cu un aer absent. Acesta din urmă se întrebă ce făcea cu mâinile, care nu se vedeau din cauza barului. Se ridică şi se apropie de unul dintre pereţi. Un singur tablou, pe mijloc. Mare. Reprezenta un vultur imperial cocoţat pe spătarul unui fotoliu roşu. Reflexele aurii de pe penele fascinantei păsări o făceau să pară înveşmântată într-o manta de orgoliu. Ciocul ascuţit şi privirea pătrunzătoare, aţintită asupra lui Servaz, exprimau putere şi absenţa oricărei îndoieli. O pânză superbă, de un realism frapant.

— Cineva care crede că-i seamănă acestui vultur, adăugă el. Orgolios, puternic, sigur de superioritatea şi de forţa sa.

În spatele lui, Van Acker începuse să se mişte. Îl auzi cum înconjură barul şi simţi cum i se tensionează umerii şi spatele. Îi percepea prezenţa prietenului său, undeva, prin încăpere. Muzica îi acoperea bătăile dezordonate ale inimii.

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

— Nu încă.

Era acum ori niciodată, ştia prea bine. Tabloul era acoperit de un strat gros de lac, iar Servaz văzu în acesta, pe deasupra penelor strălucitoare ale păsării, reflexia lui Francis în mişcare. Nu în direcţia sa, ci în lateral. Muzica încetini şi se opri. Probabil că Francis acţionase vreo telecomandă, pentru că nu se mai auzi decât tăcerea.

— Nu vrei să-ţi duci raţionamentul până la capăt, Martin?

— Ce treabă aveai cu Sarah în trecătoare? Despre ce vorbeaţi?

— M-ai urmărit?

— Răspunde-mi la întrebare, te rog.

— Eşti chiar atât de lipsit de imaginaţie? Trebuie să-i recitesti pe clasici, pentru numele lui Dumnezeu: *Roşu şi negru, Neastâmpăr, Lolita*[77]... Ştii tu: profesorul şi eleva, vechiul clişeu.

— Nu mă lua drept un imbecil. Nici măcar nu v-aţi sărutat.

— Ah, atât de aproape erai?… A venit să mă anunţe că s-a terminat, că voia să pună punct. Acesta a fost scopul micii noastre întâlniri nocturne. Tu ce naiba făceai acolo, Martin?

— De ce te părăseşte?

— Asta nu e deloc treaba ta.

— Îţi procuri iarbă de la un dealer poreclit Heisenberg, zise Servaz. De când te droghezi?

Tăcerea îl apăsă pe umeri. Multă vreme.

— Nici asta nu e deloc treaba ta.

— Doar că Hugo a fost şi el drogat în seara crimei. Drogat şi transportat la faţa locului de cineva care, cel mai probabil, se găsea la *Dubliners* în acelaşi timp cu el. Şi care i-a vărsat ceva în pahar. Era cam nebunie în seara aceea acolo, nu-i aşa? Nu cred că a fost prea complicat. L-am sunat pe Aodhágán. Erai în pub în seara meciului.

— Eu şi cu jumătate dintre profesorii şi elevii de la Marsac.

— Am găsit şi o fotografie la Elvis Elmaz, tipul pe care cineva l-a dat drept mâncare la câini… Trebuie să fi auzit de povestea asta. O fotografie în care eşti în fundul gol, cu o fată care pare minoră. Şi fac pariu că este una dintre elevele din liceu. Ce s-ar întâmpla dacă ar afla despre asta ceilalţi profesori şi părinţii elevilor?

I se păru că Francis a apucat un obiect, îi văzu reflexia braţului în mişcare.

— Continuă!

— Claire ştia, nu-i aşa? Că te culcai cu elevele tale… Şi te-a ameninţat că te denunţă.

— Nu. Nu ştia nimic despre asta. În orice caz, nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

Imaginea din tablou se mişca foarte lent.

— Ştiai că ea avea o legătură cu Hugo. Ţi-ai spus că ar fi vinovatul ideal. Tânăr, sclipitor, gelos, coleric… Şi drogat…

— Drogat ca şi maică-sa, completă Francis din spatele său.

Servaz tresări.

— Ce?

— Nu-mi spune că nu ai observat! Martin, Martin… E clar că nu te-ai schimbat deloc. Eşti la fel de orb. Marianne a devenit dependentă de anumite substanţe, după moartea lui Bokha. Are şi ea o maimuţă pe umăr[78]. Şi nu e doar un macac, e ditamai cimpanzeul.

Servaz se gândi la Marianne în noaptea în care făcuseră dragoste, la privirea ei ciudată şi comportamentul haotic. Nu trebuia să se lase distras. Era exact ceea ce îşi dorea bărbatul din spatele lui.

— Nu înţeleg unde baţi, zise Francis, fără ca Servaz să îl poată localiza cu precizie, după ecoul vocii sale. Cine încearcă să facă să pară că vinovatul este Hirtmann, eu sau Hugo? Pentru că… *teoria* ta nu este foarte clară.

— Elvis te şantaja, nu-i aşa?

— Exact.

Încă o mişcare uşoară în spatele său.

— L-am plătit. Apoi m-a lăsat în pace.

— Chiar crezi că o să înghit gogoaşa asta?

— Şi totuşi, este adevărul.

— Elvis nu e genul care să renunţe la un os bun de ros.

— Cu excepţia zilei aceleia în care şi-a găsit câinele de luptă preferat sugrumat în cuşca sa şi mesajul: „Data viitoare este rândul tău”.

Servaz înghiţi în sec.

— Ai făcut tu asta?

— Am zis eu asta? Există oameni pricepuţi la aşa ceva, chiar dacă practică nişte tarife cam… exagerate. Dar nu eu i-am angajat. O altă victimă…

Ştii la fel de bine ca şi mine că Marsac e plin de oameni importanţi. Şi bogaţi. După acest incident, Elvis şi-a încetat activităţile de şantaj. Pe bune, Martin, ce păcat că ai intrat în poliţie! Aveai atât de mult talent…

Servaz îi văzu din nou reflexia în oglinda lacului, făcând un pas în direcţia sa, apoi oprindu-se. Adrenalina îi pulsa în vene, rezultatul unui amestec de panică şi de emoţie. Avea impresia că inima îi va sări din piept.

— Îţi mai aduci aminte nuvela aceea? Prima pe care mi-ai dat-o să o citesc, se numea *Oul.* Era… era absolut minunată… spuse Francis cu o vibraţie autentică în glas. O bijuterie. Erau de toate în acele pagini… TOTUL. Tandreţe, delicateţe, ferocitate, neruşinare, vitalitate, stil, exces, intelectualitate, emoţie, gravitate şi lejeritate. Ca un text scris de un autor aflat la cel mai înalt nivel al talentului său, iar tu nu aveai decât 20 de ani! Am păstrat paginile alea. Nicio clipă nu m-am gândit să le arunc. Dar nici nu am avut vreodată curajul să le recitesc. Mi-amintesc că m-am tânguit citindu-le, Martin. Îţi jur: mă tânguiam în pat, cu paginile tale tremurându-mi în mâini, şi am urlat de gelozie, l-am blestemat pe Dumnezeu pentru că te alesese pe *tine,* idiotul ăsta naiv şi sentimental… Ceva de genul prostiilor ălora cu Mozart şi Salieri, ştii? Tu, cu aerul ăla de aiurit simpatic, tu aveai totul: aveai darul şi o aveai pe Marianne. Dumnezeu poate fi un mare ticălos dacă îşi dă silinţa, nu crezi? Ştie să apese fix unde doare mai tare. Atunci, da, nu aveam altceva de făcut decât să ţi-o iau pe Marianne; pentru că ştiam că darul nu ţi-l voi putea lua niciodată. Şi ştiam şi cum să procedez cu ea… Era uşor… Ai făcut totul ca să ţi-o pot lua.

Lui Servaz i se părea că se învârte camera cu el şi că un pumn îi apăsa pieptul, să i-l spargă. Trebuia să păstreze cu orice preţ controlul, nu era momentul să cedeze acum în faţa emoţiilor. Ar fi fost exact ceea ce aştepta Francis.

— *Martin… Martin…* zise Francis în spatele lui, cu un ton dulceag, trist şi irevocabil care îi dădu deodată fiori.

Mobilul îi bâzâi în fundul buzunarului. *Nu acum!* Reflexia se mai mişcă o dată în spatele său. Vibraţia din buzunar insista… Băgă mâna în haină şi scoase aparatul, apoi răspunse în timp ce, cu coada ochiului, continua să supravegheze reflexia.

— Servaz!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vincent cu o voce îngrijorată, deoarece simţise tensiunea din cea a şefului său.

— Nimic. Te ascult.

— Am primit rezultatele comparaţiei grafologice.

— Şi?…

— Dacă notele de pe lucrarea lui Margot sunt într-adevăr ale lui, atunci cel care a scris în caiet nu e Francis Van Acker.

★ ★ ★

Opriţi pe marginea drumului, Margot şi Elias se uitară înspre cel mai mititel, pe care au dispărut Sarah, David şi Virginie. Acesta începea de cealaltă parte a şoselei şi urca destul de abrupt. Un panou indica: BARAJUL NÉOUVIELLE, 7 KM. Margot auzea râul curgând foarte aproape, în umbra din josul drumului, prin fereastra deschisă.

— Şi acum ce facem? întrebă ea.

— Aşteptăm.

— Cât timp?

El se uită la ceas.

— Cinci minute.

— Crezi că e o fundătură?

— Nu. E un drum care duce într-o altă vale, după ce trece de vârful unui munte înalt de 1800 de metri. Înainte de asta, trece peste barajul Néouvielle şi pe lângă lacul cu acelaşi nume.

— Riscăm să-i pierdem…

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

★ ★ ★

— Ai crezut că am fost eu.

Constatarea fusese formulată fără nicio emoţie. Servaz se uita la sticla din mâna lui Francis. Un lichid de culoarea ambrei. Whisky. O carafă frumoasă. Şi grea… Vrusese oare să se servească? În cealaltă mână, Francis avea un pahar. Îl umplu pe jumătate. Mâna îi tremura. Privirea lui Van Acker îl învălui apoi pe Servaz. Dureroasă şi plină de dispreţ.

— Pleacă!

Servaz nu se mişcă.

— Valea de-aici, îţi zic! Şterge-o! De ce mă miră? La urma urmei, nu eşti decât un *gabor.*

Exact, îşi spuse el. *Exact, sunt un gabor.* Se îndreptă spre uşă, cu paşi grei. În momentul în care puse mâna pe clanţă, se întoarse. Francis Van Acker nu se uita la el. Îşi bea whisky-ul cu ochii fixaţi pe un punct de pe perete pe care îl vedea numai el. Şi părea îngrozitor de singur.

38

Lacul

O oglindă. Norii, soarele la apus şi crestele dantelate reflectate în el. Lui Margot i se părea că aude tot felul de sunete: clopoţei subţiratici, un clopot grav, sticlă spartă – dar nu erau decât jocuri de lumini. Valurile spălau malurile denivelate, în semiîntunericul serii.

Elias opri motorul şi amândoi coborâră.

Margot simţi imediat cum i se prăbuşeşte centrul de greutate spre genunchi şi cum o ameţeală îi taie brusc toate forţele: zărise, de cealaltă parte a drumului, versantul impresionant de abrupt care îi ţinea suspendaţi între pământ şi cer.

— Se numeşte baraj arcuit, zise Elias, fără să îi observe tulburarea. Acesta este cel mai mare din Pirinei. Are 110 metri înălţime, iar lacul de acumulare de lângă tine conţine 67 de milioane de metri cubi de apă.

Îşi aprinse o ţigară. Fata încercă să evite să se mai uite înspre golul abisal din spatele lui Elias şi să se concentreze asupra lacului. În partea aceasta, suprafaţa era la cel puţin patru metri distanţă de margine.

— Presiunea este colosală, zise Elias urmărindu-i privirea. Apa e împinsă către maluri printr-un efect de arc bufant, ştii, ca la catedrale.

Drumul, mult prea subţirel, după gustul lui Margot, ajungea până la curba barajului, apoi pe malul celălalt. Continuau să se audă tunete în aerul serii, deşi tot nu ploua. Un vânticel adia la suprafaţa lacului, zburlind-o şi făcând să tremure acele pinilor de jur-împrejur. Acolo unde nu era pădure, se vedeau podişuri cu iarbă, traversate de pâraie şi presărate cu grămezi pietroase. Apoi, veneau versanţii abrupţi ai muntelui.

— Uite! Acolo!

Îi întinse binoclul. Ea urmări din ochi drumul care urca pe lângă lac, până la vreo 10 metri deasupra acestuia. O parcare. Pe la mijlocul întinderii de apă. Erau acolo mai multe maşini şi chiar o dubiţă. Margot recunoscu Fordul Eiesta.

— Ce fac acolo?

— Nu putem afla decât într-un singur fel, spuse el urcând din nou la volan.

— Cum să facem ca să ne apropiem fără să ne audă?

El îi arătă spre capătul barajului.

— Găsim un loc în care să ascundem maşina şi continuăm pe jos. Să sperăm că nu se termină înainte să ajungem noi. Dar m-aş mira. Nu cred că au bătut atâta drum pentru nimic.

— Şi cum o să ajungem până la ei? Cunoşti locul?

— Nu, dar mai avem încă două ore bune de lumină în faţa noastră.

Porni motorul şi merseră cu viteza a doua până la marginea barajului. Exista acolo o primă parcare, cu o zonă adăpostită sub un mic acoperiş din şipci de brad, dar nu se punea problema să ascundă complet maşina. La intrare avea o hartă a locurilor, iar cei doi lăsară maşina acolo şi se apropiară de plan. Existau mai multe poteci pentru drumeţi: trei plecau din cea de-a doua parcare, cea în care se găsea Fordul Fiesta, şi o cărăruie lega între ele cele două parcări, ţinând mai mult sau mai puţin pe lângă râu şi drum. Elias puse degetul pe aceasta, iar Margot încuviinţă din cap. La ora aceasta şi pe o astfel de vreme, nu era niciun risc să se întâlnească cu vreun turist. De altfel, în afara Saab-ului lui Elias, parcarea era complet goală.

— Închide-ţi telefonul, zise Elias, scoţându-l pe al său din buzunar.

Temperatura scădea rapid. Porniră la drum pe o cărare pietroasă, printre pinii care fremătau sinistru sub adierea brizei. Margot auzea şi clipocitul apei, dedesubtul lor. Aerul serii era înmiresmat de răşină, de florile montane, care brăzdau întunericul cu

petele lor de culoare, şi de marea întindere de apă, cu un uşor miros de stătut.

Cărarea din pământ şi pietre urca mai sus decât drumul care, la rândul lui, mergea mai sus decât lacul. Ea presupuse că, la un moment dat, urma să coboare iar, pentru a ajunge în cea de-a doua parcare. Cerul bătea în gri şi violet. Muntele nu mai era decât o mare masă întunecată, iar ceea ce Elias numise „zi" – din ce în ce mai puţin luminoasă. Deşi se chinuiau să păşească atent, pietricelele pe care le striveau tălpile lor scoteau un zgomot îngrijorător pentru urechile lui Margot. Pentru că peste tot în jur era tăcere.

Parcurseseră circa 500 de metri – estimare foarte aproximativă, era clar – când Elias o opri cu un gest şi îi arătă un loc puţin mai departe. Margot se uită în direcţia malului denivelat, la vreo 200 de metri distanţă.

Acolo se afla o pantă abruptă, care pornea de la drum până la suprafaţa apei, vreo 10 metri în jos. Partea de sus, totuşi, cea de pe marginea drumului, era aproape orizontală, iar panta se accentua abia după câţiva metri, formând un povârniş stâncos, plin de arbuşti, de tufişuri şi de pini. Şi acolo îi văzu. *Cercul…* Ar fi trebuit să se gândească mai demult la asta. Atât de simplu. Prea simplu. Răspunsul era acolo, sub ochii lor. Schimbă o privire rapidă cu Elias şi se ghemuiră amândoi la marginea drumului, în iarbă, în timp ce el îi întinse binoclul său.

★ ★ ★

Se ţineau de mână şi închiseseră ochii. Margot îi numără. Erau nouă. Unul dintre ei era în scaun cu rotile. Observă şi că un altul, deşi stătea în picioare, avea o poziţie ciudată, sucită, ca şi cum picioarele şi torsul nu aveau acelaşi ax, ca un puzzle din acela format din bucăţi ale mai multor persoane, uşor deplasate una faţă de alta. Şi atunci văzu şi tijele strălucitoare de pe jos: cârje.

Îşi făcuseră cercul pe partea cea mai dreaptă a terenului care se întindea între drum şi râpă. Dar cei

care formau secţiunea cea mai apropiată de lac aveau tocurile pantofilor aproape deasupra prăpastiei, şi masa întunecată a apei chiar în spatele lor.

Margot îi înapoie binoclul lui Elias şi îl privi în umbră.

— Ştiai, a zis ea. Tu mi-ai lăsat biletul acela: „Cred că am găsit Cercul”. Ştiai de existenţa lui…

Îi răspunse în timp ce continua să privească prin binoclu.

— Blufam. Nu aveam decât o hartă cu locul acesta, însemnat cu o cruce.

— O hartă? Şi, mă rog, unde ai găsit-o?

— În camera lui David.

— Ai intrat în camera lui David?

De data asta, el nu mai răspunse.

— Deci ştiai de la bun început încotro ne îndreptam…

Îi zâmbi uşor amuzat, iar ea simţi cum o cuprinde furia. Elias se ridică încet.

— Hai. Să mergem…

— Unde?

— Să încercăm să ne apropiem… Să înţelegem ceva din ce se întâmplă aici.

Nu pare o idee bună, se gândi ea. Deloc. Dar nu avea de ales. Şi îl urmă pe terenul accidentat, trecând peste stânci şi printre pini, în timp ce seara continua să se aştearnă deasupra lor.

★★★

David simţea cum îi curg lacrimile pe obraji, de sub pleoapele închise. Briza serii le usca una după alta. Strângea cu putere mâna lui Virginie şi pe cea a lui Sarah. Sarah şi Virginie, care la rândul lor dădeau mâna cu ceilalţi vecini. Alex îşi pusese şi el pe jos cârjele, la fel ca Sofiane. Maud stătea aşezată în scaunul ei rulant; trebuise să meargă pe drumul de la parcare şi dubiţă – vreo 50 de metri, cel mult – apoi fusese dusă pe braţe ultimii metri, iar scaunul, pliat. Toţi întindeau braţele înspre vecinii lor.

Cercul era din nou format. Ca în fiecare an. În aceeaşi zi: 17 iunie. O dată gravată în carnea lor. 10.

Erau 10. Un număr rotund. Ca şi Cercul. 10 supravieţuitori şi 17 victime. Pe 17 iunie. Dumnezeu, norocul sau soarta hotărâseră aşa.

Cu ochii închişi, se lăsau complet pradă amintirilor, acum ieşite la suprafaţă. Revedeau acea noapte de primăvară în care încetaseră să mai fie copii şi deveniseră o familie. Retrăiau şocul uriaş, impactul cataclismic, sunetul asurzitor de metal îndoit, explozia ferestrelor în miriade de cioburi de sticlă, scaunele smulse din suporturile lor, acoperişul şi pereţii zdrobiţi ca o doză de aluminiu într-un pumn uriaş. Revedeau cum se răsturnaseră deodată, noapte şi pământ, cum se înfăşurau reciproc, revedeau pinii – prea fragili – smulşi, dezrădăcinaţi şi decapitaţi, stâncile cu colţuri ascuţite muşcând din tablă, corpurile proiectate în toate direcţiile, ca nişte cosmonauţi în imponderabilitate. Revedeau lumina farurilor, înnebunită, scoţând în evidenţă acel vârtej dement de bliţuri improbabile, de luciri de panică, într-o estetică absurdă. Auzeau urletele colegilor lor şi pe ale adulţilor. Apoi sirenele, ţipetele, chemările. Zgomotul elicopterului deasupra lor. Pompierii ajunşi după 20 de minute. În acel moment, autocarul era încă suspendat la 10 metri deasupra lacului, la doar câţiva metri distanţă de locul unde se aflau acum, oprit momentan la mijlocul pantei de câţiva arbuşti minusculi şi trunchiuri prea subţiri de copaci.

Revedeau momentul în care şi ultimii arbori cedaseră, cu un trosnet sinistru, iar autocarul alunecase, cu un scrâşnet de agonie, către lac. Cum se adâncise în apele negre, luminându-le pentru câteva ore de acum înainte cu unul din faruri, în timp ce prizonierii dinăuntrul său urlau.

Au vrut să îi evacueze, dar refuzaseră cu toţii, deja uniţi; se împotriviseră la unison adulţilor şi rămăseseră să urmărească, de departe, operaţiunile de salvare, încercările eşuate, continuate până când trupurile micuţilor lor colegi înecaţi, care nu rămăseseră prinse printre fiare, urcaseră la suprafaţă

şi începuseră să plutească pe apa sclipind de la lumina farului unic, strălucitor ca un ochi de ciclop pe fundul lacului. Unul, apoi doi, apoi trei, apoi o duzină de corpuri mici urcând la suprafaţă ca nişte baloane, până când cineva strigase: „Luaţi-mi, dracului, copiii ăştia de aici!” Toate acestea se întâmplaseră într-o seară de iunie, o seară care ar fi trebuit să simbolizeze regăsirea libertăţii, sfârşitul anului şcolar, începutul vacanţei: perioada cea mai palpitantă a anului.

La secţia de psihologie a spitalului din Pau, unde petrecuseră o parte din vară ca să se recupereze – acolo luase naştere Cercul. Acolo începuse procesul, chiar dacă, bineînţeles, nu erau conştienţi de acest lucru. Ideea le venise în mod natural, spontan, fără să fi fost nevoie de discuţii prealabile. Înţeleseseră cu toţii, instinctiv şi fără cuvinte, că nimic nu-i va mai putea despărţi, niciodată. Că legătura cu care îi unise destinul era mai puternică decât cele de sânge sau de prietenie sau de dragoste. Îi unise moartea. Ea îi cruţase şi ea îi alesese unii pentru alţii. Înţeleseseră că, în acea noapte, nu putuseră conta decât pe ei înşişi. Avuseseră dovada că adulţii nu erau deloc de încredere.

David simţea pe faţă dulcea adiere venită dinspre lac, care îi usca lacrimile, căldura mâinilor lui Virginie şi ale lui Sarah în mâinile sale şi – prin ele – căldura grupului. Apoi îşi aminti că nu mai erau 10 în această seară. Ci nouă. Lipsea cineva. Hugo… Fratele său, sufletul său pereche… Hugo, care putrezea în puşcărie, în pofida tuturor indiciilor care îl dezvinovăţeau. Era datoria lui să îl scoată de-acolo. Şi ştia cum să facă asta. Rupse Cercul, primul dintre ei, apoi dădură drumul celorlalte mâini şi Sarah, şi Virginie, şi aşa mai departe – ca o reacţie în lanţ.

★★★

— La naiba! exclamă Elias, văzându-i că se mişcă. O să vadă Saab-ul! Se ridică, o luă de mână şi o trase şi pe ea în sus.

— Hai, repede! îi strigă el la ureche. O să dureze o vreme ca să o ducă pe fata din scaunul cu rotile până la dubiţă.

— Şi dacă David, Virginie şi Sarah pleacă înainte? Vor ajunge la maşină înaintea noastră? Şi apoi, suntem prea aproape… Dacă fugim acum, o să ne audă! ripostă Margot pe un ton scăzut.

— Suntem terminaţi, constată posomorât Elias.

Îl văzu cum gândea cu 100 la oră.

— Crezi că îţi vor recunoaşte maşina? întrebă ea.

— O singură maşină în parcare, la ora asta? Nici măcar nu e nevoie să o recunoască. Sunt suficient de paranoici deja.

— Crezi sau nu că îţi vor recunoaşte maşina? insistă ea.

— De unde naiba să ştiu? Sunt zeci de maşini la cămin. Iar eu nu sunt decât un boboc fără nicio importanţă în ochii lor… Spre deosebire de tine, care atragi toate privirile, adăugă el.

Margot îi văzu cum mergeau pe marginea drumului şi se îndepărtau vorbind cu însufleţire, cu spatele la ei.

— Nu se uită nimeni la noi, hai, să ne grăbim! Dar fără zgomot!

Se ridică şi începu să alerge pe cât de silenţios posibil, în slalom printre tufişuri şi denivelările de teren.

— Nu avem timp! zise el când o ajunse din urmă, pe potecă. Vor fi exact în spatele nostru la coborâre şi vor înţelege!

— Nu neapărat! Am o altă idee! îi spuse ea băgând viteză pe potecă.

El o urmă, cu paşi de uriaş. Avea picioarele mai lungi, dar fata alerga de parcă însuşi diavolul era pe urmele ei. Coborî toată panta până la Saab, deschise portiera şi îi făcu semn să urce:

— Treci pe banchetă! Repede!

— Ce?

— Fă ce-ţi zic!

Zgomote de motoare se auzeau deja în tăcerea lacului, reverberate de ecou. O *pornesc la drum, vor*

trece prin faţa noastră într-un minut, îşi spuse ea.

— Mişcă-te!

Elias se conformă. Imediat, Margot îşi trase gluga pe cap şi îl încălecă. Lăsase deschisă portiera dinspre drum. Îşi desfăcu fermoarul de la pulovăr şi o pereche de sâni albi şi mici îşi făcură apariţia.

— Ia-i în mână!

— Ăăă?

— Haide! Pipăie-mă, la naiba!

Fără să îi lase timp de răspuns, îi luă ea însăşi mâinile şi le aşeză pe pieptul său. Apoi îşi lipi gura de a lui, împingându-şi limba printre buzele tânărului. Auzi maşinile care se apropiau, încetinind în dreptul lor, iar ea îşi dădu seama că se uitau înspre ei. Continuă să îl sărute pasional în timp ce simţea cum o cuprinde teama din cap până-n picioare. Degetele lui Elias îi apăsau pieptul, mişcate mai degrabă de un reflex decât de vreo dorinţă anume. Ea îşi petrecuse braţele în jurul lui şi continua să îl sărute cu toată gura. Auzi pe cineva spunând „Doamne!”, izbucniră câteva hohote de râs, apoi maşinile accelerară. Margot întoarse capul prudent. Îi văzu îndepărtându-se pe drumul către baraj. Apoi, privirea îi căzu pe degetele lui Elias, încă înfipte în sânii ei.

— Poţi să îţi iei mâinile acum, zise ea ridicându-se din poala lui.

Când îi întâlni privirea, văzu în ea ceva nou, ceva ce nu văzuse niciodată la el până acum.

— Ţi-am zis să mă laşi…

Numai că el părea hotărât să nu facă asta. O apucă de ceafă şi îşi lipi, la rândul său, gura de a ei. Ea îl împinse violent şi îi arse o palmă, mai tare decât ar fi vrut. Elias se holbă la ea, iar în privirea lui se zărea acum nu doar surpriza, ci şi o furie întunecată, undeva, profund.

— Îmi pare rău, se scuză ea, contorsionându-se ca să poată ieşi din maşină.

39

Împuşcături în noapte

Servaz se întoarse la maşină de-abia târându-şi picioarele. Se simţea răpus. Lumina felinarelor se juca prin frunzişul negru al copacilor de pe stradă. Se sprijini de capota Cherokee-ului şi respiră adânc. Tot se mai auzea ecoul acelui televizor. I se păru că nu erau deloc entuziasmate comentariile, aşa că se gândi că Franţa pierduse.

Descoperise un morman de cenuşă. Marianne, Francis, Marsac… Trecutul nu dorise numai să iasă la suprafaţă. O făcuse ca să poată dispărea pentru totdeauna. Ca o corabie care se îndreaptă, semeaţă, înainte să se scufunde. Toate lucrurile în care crezuse, cei mai frumoşi ani ai săi, amintirile din tinereţe, toată acea nostalgie din sufletul lui: *iluzii*… Îşi clădise toată viaţa pe minciună. Apucă mânerul portierei cu inima grea. Şi chiar când deschise uşa, telefonul lui scoase două bipuri. Pe ecran se desenase un plic galben: primise un mesaj.

Espérandieu

Îl deschise. Pentru o fracţiune de secundă, se întrebă ce scria acolo. Încă se descurca greu cu noile dialecte.

Întâlnim ksă Elvis găsit cva

Se urcă la volan şi îl sună pe Espérandieu, dar îi răspunse o voce anonimă care îl invita să lase un mesaj. Nerăbdarea şi curiozitatea îi mai ridicară din greutatea de pe piept. Ce făcea Vincent în casa lui Elvis la ora asta, când ar fi trebuit să o păzească pe Margot? Apoi îşi aminti că el însuşi îl însărcinase cu investigarea trecutului albanezului.

Se grăbi să iasă din oraş, conducând mai repede decât de obicei. Cu puţin înainte de miezul nopţii,

mergând pe drumul drept care trecea prin pădure, ajunse la răscrucea cu drumeagul către casa lui Elvis. Luna se ivi brusc de după nori şi scăldă cu lumina ei albăstrie codrul negru dimprejur. La următoarea intersecţie, o luă pe pista aproape impracticabilă, cu dunga de iarbă de pe mijloc, pe care farurile maşinii o făceau să sclipească. Apăsă pentru a treia oară, cu mâna liberă, pe opţiunea Apelează expeditorul. Degeaba. Ce naiba făcea adjunctul său? De ce nu răspundea? Servaz se nelinişti.

Tocmai lăsase jos mobilul, când acesta începu să vibreze.

— Vincent, ce… începu el să spună în aparat.

— Tati, eu sunt.

Margot…

— Trebuie să vorbim, e important. Cred că…

— S-a întâmplat ceva? E ceva în neregulă?

— Nu, nu, nimic. Doar că… chiar trebuie să vorbim.

— Dar tu eşti bine? Unde eşti?

— Da, da, sunt bine… Sunt la mine în cameră.

— Foarte bine. Îmi pare rău, scumpa mea. Nu putem vorbi chiar acum. Dar te sun imediat cum pot…

Închise şi puse telefonul alături de el, pe scaunul pasagerului. Zdruncinat prin hârtoape, trecu peste podeţul din lemn, cu farurile luminând tunelul de verdeaţă ce ducea în poiană.

Nu se zărea nicio maşină.

La naiba! Opri motorul pe la mijlocul aleii şi coborî. Zgomotul făcut de închiderea portierei i se păru asurzitor. Zgomot de tunet în depărtare, în noaptea care nu era chiar o noapte, noapte de iunie, cenuşie şi lăptoasă… Furtuna asta care se tot lăsa aşteptată. Îşi aminti de acea seară de iarnă când fusese atacat, într-o tabără şcolară, şi când fusese cât pe ce să fie ucis, cu o pungă de plastic legată peste cap. Şi-acum sărea uneori din somn, în nopţile în care se întorcea acolo, în coşmaruri.

Deschise din nou portiera şi claxonă, dar nu se întâmplă nimic – cu excepţia faptului că sunetul îl enervă şi mai tare. Servaz se aplecă, deschise torpedoul şi îşi luă de acolo arma şi lanterna. Armă pistolul. Luna dispăruse din nou în spatele norilor, iar el începu să meargă prin beznă, luminând cu lanterna tufişurile şi frunzişul întunecate din jur. Îl strigă de două ori pe adjunctul său, dar tot fără răspuns. Într-un final, ajunse în poiană. Luna binevoi să mai apară pentru o clipă, luminând veranda din lemn şi casa cu ferestrele stinse. *La naiba, Vincent, unde eşti?* Dacă ar fi fost acolo, i-ar fi văzut măcar maşina sau un semn, ceva.

Deodată, se îngrozi la gândul că va găsi ceva ce nu voia să găsească. Până şi umbra proiectată de casă părea neliniştitoare. Deasupra întunericului pădurii, se desenă o clipă urma unui fulger ezitant, de căldură.

Urcă scările. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Era oare cineva înăuntru?

Îşi dădu seama că arma îi tremura în mână. Nu fusese niciodată un trăgător prea bun, mereu îl debusolase pe instructorul său de tir cu stângăcia lui uimitoare.

Şi deodată fu absolut sigur. Era cineva înăuntru. Mesajul fusese o capcană. Cineva care nu era Espérandieu. Cineva care o legase fedeleş pe Claire Diemar în cadă şi o privise în agonie, cineva care îi înfipsese o lanternă în gât, cineva care dăduse un om de mâncare la câini. Iar acest cineva avea acum telefonul mobil al adjunctului şi prietenului său. Se gândi rapid la harta locului. *Trebuia să intre.*

Trecu pe sub panglica jandarmeriei, deschise din zbor uşa şi se aruncă imediat la pământ, în întuneric. O împuşcătură făcu să sară aşchii din tocul uşii. În cădere, se lovise de ceva şi simţi cum îşi spărsese fruntea. Trase şi el de două ori în direcţia de unde izbucnise flacăra, iar zgomotul asurzitor al armei îi făcu timpanele să explodeze, în timp ce unul dintre tuburile fierbinţi de la cartuşe îl lovi în picior. Reuşi să audă, totuşi, în ciuda ţiuitului

din urechi, cum trăgătorul se mişca, răsturnând o mobilă. Răsună o a doua împuşcătură, luminând toată camera, dar el deja se târâse până în spatele barului bucătăriei americane. Apoi se lăsă din nou tăcerea. Mirosul acru al prafului de puşcă în nări. Încercă să detecteze un zgomot, o respiraţie. Nimic. În afară de a lui. Creierul îi funcţiona febril. Sunetul armei nu îi era cunoscut, nu era nici revolver, nici pistol automat.

O armă de vânătoare, se gândi el. Cu două ţevi. Una lângă alta sau suprapuse. *Şi doar două focuri…* Trăgătorul nu mai avea muniţie. Ca să încarce la loc, trebuia să plieze arma de la mijloc, să arunce cartuşele folosite şi să pună altele. Servaz l-ar repera cu mult înainte şi l-ar împuşca. Era în încurcătură.

— Nu mai ai muniţie, strigă el. Îţi dau o şansă: aruncă-ţi puşca jos şi ridică-te cu mâinile sus!

Căută pe pipăite, cu mâna liberă, mânerul frigiderului aflat în spatele său. Ar fi fost de ajuns lumina acestuia. Îşi pierduse lanterna când se aruncase la pământ.

— Hai! Aruncă arma şi ieşi la vedere!

Niciun răspuns. Servaz simţi cum îi curge ceva în ochi, clipi de câteva ori şi lăsă pentru un moment frigiderul, ca să se poată şterge cu mâneca. Îşi dădu seama că era sânge, care curgea din frunte.

— Ce mai aştepţi? Nu ai nicio scăpare! Puşca ta e goală!

Deodată, se auzi un alt zgomot. Un scârţâit de uşă. Mai în spate. La naiba, fugea! Servaz se năpusti în direcţia zgomotului şi răsturnă şi el un obiect, din metal, care căzu cu zgomot. Ajunse la uşa din spate şi ieşi în pădure. În beznă. Nu se vedea nimic. Auzi un trosnet din tufişuri, la dreapta sa. O puşcă pe care o blocase cineva. Atacatorul său avusese timp să îşi încarce arma, de data asta. Adrenalina îi invadă venele. Se ghemui. Se auzi o împuşcătură, apoi o a doua, iar el simţi o durere ascuţită în braţ, care îl făcu să scape arma din mână. Pipăi în jur, ca să o găsească.

Fir-ar al dracului de treabă, unde s-a dus blestemata asta de armă?

Mâinile îi căutau cu disperare, răscolind cu zgomot vegetaţia. Se răsucea în jurul său, aşezat în genunchi. Ştia că nu îl atinsese un glonţ, ci doar o schijă. Auzi iar zgomotul de puşcă îndoită, la câţiva metri distanţă. Când se auzi un alt piuit mortal, însoţind glonţul care traversă tufişurile pe deasupra sa, se aruncă la întâmplare în iarbă. Din nou un glonţ, din nou prin frunziş. Apoi îl auzi cum îşi încarcă iar puşca şi cum se îndreaptă în direcţia lui, dând crengile la o parte, fără nicio grabă. Înţelesese! Ştia că lipsa de ripostă a lui Servaz se putea datora doar faptului că era dezarmat. Acesta vru să plece de-acolo, dar se împiedică de o rădăcină şi se lovi din nou cu capul de ceva. Un trunchi de copac. Sângele îi acoperea de-acum toată faţa. Îl simţea, cald şi gros, pe obraji.

Se ridică şi începu să alerge în zigzag.

Alte două focuri, mai puţin precise decât cele de dinainte. Şovăia dacă să continue să alerge sau să se ascundă pe undeva. *Să alerge,* hotărî el. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât creştea perimetrul în care era nevoit să îl caute atacatorul său… Luna apăru din nou deasupra lor. Lumina ei se strecura prin frunziş, făcând peisajul să pară ireal. Dar nu era în folosul său. Voi să sară peste un nou zid din buruieni, dar cămaşa i se agăţă într-un mărăcine. Ca să se elibereze, se zbătu cu furie, cu disperare, până şi-o rupse. Şi astfel îşi dădu seama că albul cămăşii îl făcea o ţintă uşoară pentru urmăritor, aşa că şi-o scoase de tot şi continuă să alerge, cu pieptul zgâriat de spini. Nici pielea lui deschisă la culoare nu era cu mult mai bună. Acum, trăgătorul îi vedea foarte clar spatele! Era un tâmpit – un tâmpit pe cale să moară. O moarte dezonorantă, un poliţist dezarmat, fără apărare, împuşcat în spate de către cel pe care ar fi trebuit să îl prindă. Fugea prin desiş respirând din ce în ce mai greu, cu gâtul în flăcări şi cu gândul la Marianne, la Hirtmann, la Vincent şi la Margot… Cine o va proteja când el nu va mai fi?

Dădu la o parte, cu mâinile, un ultim boschet şi se opri.

Trecătoarea…

Zgomotul râului urca până la el. Făcu un pas în spate, ameţit. Îi venea rău. Se afla la marginea falezei. Cu 20 de metri mai jos, se zărea printre arbori oglinda apei, strălucind în lumina lunii…

În urma lui, auzi cum cineva rupe o creangă, cu un trosnet clar.

★ ★ ★

Era mort.

Avea de ales între a sări în gol (şi a se zdrobi de stâncile ascuţite) şi a încasa un glonţ în spate. Sau a-şi înfrunta ucigaşul… Măcar ar afla adevărul. *O consolare jalnică.* Aruncă o privire în jos. I se înmuiară picioarele. Cu două ierni în urmă, ancheta din munţi îl adusese de mai multe ori în pragul unei angoase de necontrolat, când trebuise să-şi confrunte teama de înălţimi. Se imagină cum cade şi simţi din nou că îi vine să vomite. Se întoarse spre tufişuri, ca să nu mai vadă abisul – prefera gloanţele.

Acum îl auzea cum se apropie. Ca o fiară. Într-o secundă, va cunoaşte faţa inamicului său…

Aruncă din nou o privire peste umăr, spre trecătoare. Observă că faleza nu cădea dintr-odată spre adânc. Puţin mai la stânga, cu câţiva metri mai jos, era un fel de platformă suspendată, deasupra hăului de care se agăţaseră câţiva pomişori. Îi păru că vede o umbră mai neagră sub stâncă. Să fi fost vreo adâncitură, vreo excavaţie naturală? Servaz înghiţi în sec. Şi dacă era ultima lui şansă? Dacă reuşea cumva să coboare până acolo şi să se ascundă sub stâncă? l-ar fi complicat mult sarcina ucigaşului său, care ar fi trebuit să rişte şi el să urmeze aceeaşi cale, cu o singură mână liberă şi cu o puşcă în cealaltă, în condiţiile în care nici două mâini nu păreau cu certitudine de ajuns pentru a se agăţa şi a evita o căzătură mortală. Imposibil. N-ar fi reuşit niciodată – chiar dacă în joc era viaţa lui. Era mai presus de puterile sale.

O să crăpi dacă rămâi aici. Nu vertijul te va ucide, ci un glonţ!

Un zgomot în faţa sa, prin tufişuri… Nu mai era timp de gândire. Se culcă pe burtă pe stâncă, cu spatele către trecătoare, ca să nu vadă golul, cu privirea aţintită spre stâncă, la câţiva centimetri în faţă, şi începu să se târască în jos, pipăind cu vârful pantofilor ca să găsească locuri de prindere dedesubtul său. Mai repede! Nu era timp să se asigure unde punea piciorul, nu era timp de nimic. În câteva zeci de secunde, urmăritorul său va fi ajuns lângă el, la marginea falezei. Închise ochii şi continuă. Graba îi agita sângele, iar picioarele îi tremurau mult prea tare. Stângul îi alunecă. Simţi cum se duce, tras de propria greutate, pe stânca aspră care îi zgâria pieptul. Urlă. Încercă în van să se agate cu unghiile. Coborî stânca bombată ca pe tobogan, cu burta şi pieptul gol frecându-se dureros de fiecare colţişor de piatră. Simţi cum copăceii îi sfâşiară spatele, dar îi şi opriră căderea, când ateriză pe platforma minusculă. Văzu hăul şi se rostogoli în partea opusă, îngrozit. Se târî dedesubtul rocii, în adâncitură, ca un animal.

Mâna sa căută – şi găsi – o piatră mare. Groaza îi făcea pieptul să tresalte, cum stătea întins sub stâncă.

Şi acum, te aştept…

Haide, coboară până aici, dacă îndrăzneşti.

Era acoperit de sânge, de pământ, de zgârieturi. Păros şi năuc. Ascuns în fundul pământului, ca Omul din Neanderthal. Se întorsese la sălbăticie. Fricii şi ameţelii îi urmau acum furia, o poftă turbată de a ucide. Dacă mizerabilul ăla va coborî aici, îi va zdrobi capul cu lovituri de pietre.

Nu mai auzea nimic de sus. Clocotul râului reverbera pe pereţii trecătorii şi acoperea orice alt zgomot. Inima îi bubuia în continuare în piept. Adrenalina îi curgea în vene. Poate că celălalt stătea acum acolo sus, liniştit, cu puşca aţintită spre locul exact în care se ascundea el, aşteptând să îndrăznească să-şi scoată capul din gaură. Ca în

filmul acela, *Eliberarea*[79]. Sau cel puţin asta ar fi făcut el. După o vreme, se mai relaxă. Nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. Era în siguranţă acolo. Atacatorul său nu ar fi riscat să coboare. Se uită la ceas, dar se spărsese. Se lungi pe jos – putea sta cu orele acolo. Apoi, deodată, se gândi la altceva.

Mobilul său…

Îl scoase din nou din buzunar. Voia să o cheme pe Samira în ajutor, dar ceva – nu ştia ce anume – îl sâcâia. Înţelese abia după câteva secunde. Servaz se simţea uneori proaspăt coborât din maşina timpului, când venea vorba despre evoluţia tehnologică. Fusese printre ultimii oameni care îşi cumpăraseră telefon mobil, cu trei ani în urmă, şi Margot fusese nevoită să-l ajute să-şi introducă numele contactelor sale în agendă. Îşi aducea foarte bine aminte că scriseseră împreună *Vincent.*

Nu *Espérandieu.*

Căută prenumele adjunctului său în agendă. Bingo! Două numere diferite. Cineva îi luase pe ascuns mobilul şi adăugase în el un contact fals, pentru ca mai apoi să îi trimită un SMS de la numărul respectiv! Încercă să îşi amintească în ce moment îşi lăsase telefonul nesupravegheat, dar era incapabil acum să gândească limpede.

Formă numărul Samirei şi îi ceru să trimită de urgenţă jandarmii. Tocmai se pregătea să îi ceară să vină şi ea, când cuvântul „diversiune” i se aprinse în minte, ca un beculeţ de alarmă. Şi dacă trăgătorul avea alt scop decât acela de a-l ucide pe el? Niciunul dintre gloanţe nu îl atinsese, toate trecuseră la distanţă de el. Ori era un foarte prost trăgător, ori…

— Şi aveţi foarte mare grijă! avertiză el. Cere întăriri! Sună-l pe Vincent şi zi-i să vină aici cât de repede poate. Şi spune-le jandarmilor că tipul este înarmat! Grăbeşte-te!

— Ce naiba se întâmplă, şefu’?

— Nu am timp de explicaţii acum. Veniţi repede!

★ ★ ★

Servaz îşi imagină că arăta ca naiba, după ce văzu feţele jandarmilor care îl urcară înapoi pe faleză, cu ajutorul unui ham legat cu o coardă.

— Trebuia să chemăm şi o ambulanţă, spuse Bécker.

— E mai puţin grav decât pare.

Se întoarseră spre casă, prin pădure. Trăgătorul dispăruse, dar căpitanul brigăzii din Marsac dăduse câteva telefoane. În mai puţin de o oră, casa lui Elvis şi împrejurimile aveau să fie din nou încercuite de criminalişti, care urmau să le ia din nou la puricat, adunând toate tuburile goale de cartuşe şi toate indiciile pe care le-ar fi putut lăsa în urma sa trăgătorul.

Servaz se duse la baie, în timp ce toată lumea se agita prin jur, atât în casă, cât şi pe-afară. Când se văzu în oglindă, îşi dădu seama că Bécker avusese dreptate. Dacă s-ar fi întâlnit cu el însuşi pe stradă, ar fi trecut pe trotuarul celălalt. Avea părul plin de ţărână şi cearcăne întunecate sub ochii plini de vinişoare explodate, în special stângul, aproape negru deja. Pupilele dilatate şi strălucitoare îl făceau să pară beat mort. Buza de jos îi era spartă şi tumefiată, iar pe spate, gât, braţe şi chiar şi pe nas avea o constelaţie de pete, puncte, dungi şi zgârieturi ornate cu sânge închegat.

În loc să se apuce de curăţat în chiuvetă, îşi scoase pachetul de ţigări şi, fără să-şi ia ochii din oglindă, îşi duse liniştit una la gură. Unghiile îi erau mai murdare decât ale unui lucrător într-o mină de cărbuni, iar cele de la inelar şi degetul mic de la mâna dreaptă lipseau cu totul. Continuă să se privească în oglindă, trăgând cu poftă din ţigara care îi tremura între degete, până când se arse.

Apoi începu să râdă, din senin, făcând mai multe capete să se întoarcă spre casă.

★ ★ ★

Se adunară într-o sală a jandarmeriei din Marsac. Espérandieu, câţiva jandarmi din brigadă, Pujol, Sartet, judecătorul de instrucţie, care fusese trezit

din somn şi adus de Pujol cu maşina, şi Servaz. Feţe obosite, oameni scoşi din paturile lor, care îi aruncau pe rând priviri îngrijorate. Fusese chemat şi un medic de gardă la jandarmerie. Examinase rănile lui Servaz şi le curăţase.

— Când v-aţi făcut ultima oară vaccinul antitetanos?

Servaz nu putea răspunde la această întrebare. 10 ani? 15 ani? 20? Nu-i plăceau nici spitalele, nici medicii.

— Ridicaţi-vă mânecile, zisese doctorul, căutând prin trusa lui. Pentru moment, o să vă injectez 250 de unităţi de imunoglobulină într-un braţ şi o doză de vaccin în celălalt. Şi vă aştept la cabinet cât de curând posibil să facem testul. Presupun că în noaptea asta nu puteţi?

— Presupuneţi corect.

— Cred că ar trebui să fiţi ceva mai atent cu sănătatea dumneavoastră, spuse medicul şi îi băgă acul în braţ.

În mâna liberă, Servaz ţinea un pahar cu cafea.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Ce vârstă aveţi?

— 41.

— Ei bine, cred că a venit vremea să vă ocupaţi un pic de dumneavoastră, adăugase medicul dând din cap cu convingere. Dacă nu vreţi să aveţi surprize neplăcute.

— Tot nu înţeleg.

— Nu prea faceţi sport, nu-i aşa? Ascultaţi-mi sfatul şi mai gândiţi-vă la asta. Treceţi pe la mine… când o să aveţi timp.

Apoi medicul plecă, sigur că nu avea să-şi revadă vreodată pacientul. Servaz se gândi că tipul îi plăcuse. Nu-şi amintea când văzuse ultima oară un doctor, dar dacă acesta ar fi lucrat la Toulouse, cu siguranţă i-ar fi urmat sfatul, pentru prima oară.

Făcu, din ochi, înconjurul mesei. Le povesti pe scurt conversaţia cu Van Acker, precum şi ultimele sale descoperiri: rezultatul negativ al comparaţiei grafologice şi fotografiile găsite în podul lui Elvis.

— Faptul că prietenul dumneavoastră nu a scris cu mâna lui în acel caiet nu înseamnă automat că este nevinovat, făcu observaţia judecătorul de instrucţie. Până la proba contrară, este o persoană care cunoştea victimele, care a avut oportunitatea, dar şi un mobil. Dacă mai spuneţi acum că se şi aproviziona cu droguri de la dealerul acela, mi se pare că avem deja suficiente elemente ca să ne gândim la o custodie. Dar ţin să vă reamintesc că am cerut ridicarea imunităţii parlamentare a lui Paul Lacaze. Ce facem acum?

— Cred că e o pierdere de timp. Repet, sunt convins că nu a fost el.

Şovăi o clipă, apoi adăugă:

— Şi nu cred nici în vinovăţia lui Paul Lacaze.

— De ce?

— Pe de o parte, pentru că îl aveţi deja în colimator. La ce i-ar folosi să îmi întindă o astfel de capcană, în condiţiile în care refuză să ne spună unde se găsea în seara uciderii lui Claire Dicmar? N-ar avea niciun sens. De altfel, nici nu se regăseşte printre tipii fotografiaţi de Elvis, nu apare în micul său catalog de funduri goale.

— Şi totuşi, ne-a minţit. Ne-a spus că făcea altceva în momentul crimei.

— Pentru că, într-un fel sau altul, dacă s-ar fi aflat ceea ce făcea în acea seară, cariera sa politică s-ar fi sfârşit.

— Poate că e gay, sugeră Pujol.

— Aveţi vreo idee ce ar putea fi? întrebă judecătorul, neacordând atenţie acestei replici.

— Absolut niciuna.

— Un singur lucru e cert, începu judecătorul.

Îl priviră cu toţii.

— Dacă cineva trage în voi înseamnă că vă apropiaţi prea tare de adevăr. Şi că această persoană nu se va da în lături de la nimic…

— Asta ştiam deja, zise Pujol.

— În altă ordine de idei, continuă judecătorul, adresându-se în mod vădit lui Servaz, avocatul lui Hugo Bokhanowsky a cerut încă o dată eliberarea

lui. Chiar mâine va fi examinată această cerere. Cel mai probabil, se va da câştig de cauză apărării. În lumina ultimelor evenimente şi ţinând cont de starea actuală a dosarului, nu văd niciun motiv pentru a-l mai ţine în arest preventiv pe acest tânăr.

Servaz se abţinu să spună că, în ceea ce-l priveşte, i-ar fi dat drumul de multă vreme. Gândurile îi zburaseră în altă parte. Una după alta, toate ipotezele sale se evaporaseră. Hirtmann, Lacaze, Van Acker… Şi judecătorul, şi asasinul se înşelau: nu se apropiau deloc de adevăr. Din contra, se îndepărtau. Nu fuseseră niciodată mai rătăciţi de la începutul anchetei ca până acum. Doar dacă… Servaz îi privi gânditor. Doar dacă, fără să îşi dea seama, nu trecuse el cumva prea aproape… Ce altă explicaţie ar fi avut faptul că se trăsese asupra sa? În acest caz, ar trebui să ia din nou la mână, cu mare atenţie la detalii, toate etapele anchetei, să caute în ce moment anume ar fi putut să treacă pe lângă asasin fără să îl vadă – sau în orice caz să îl sperie suficient de tare, încât să îşi asume un astfel de risc.

— Încă nu îmi revin, zise deodată judecătorul.

Servaz îi aruncă o privire mirată.

— Ne-am făcut de râs.

Servaz se întrebă despre ce vorbea.

— N-am văzut niciodată echipa Franţei să joace atât de prost! Iar ceea ce s-a întâmplat în vestiar, la pauză, dacă e adevărat, este incredibil…

Un murmur de dezaprobare generală însoţi remarca judecătorului. Servaz îşi aminti atunci de meciul „decisiv” care se jucase în seara trecută. Franţa-Mexic, dacă nu îl înşela memoria. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era ora două dimineaţa, el fusese probabil la un pas de moarte, iar ei vorbeau despre fotbal!

— Ce s-a întâmplat în vestiar? vru să ştie Espérandieu.

Poate că explodase o bombă, făcând bucăţi jumătate de echipă? îşi spuse Servaz. Sau vreun jucător îl omorâse pe altul? Sau oare selecţionerul

acela, pe care toată lumea îl huiduia, îşi făcuse harakiri în faţa jucătorilor săi?

— Anelka l-ar fi înjurat pe Domenech, zise Pujol pe un ton scandalizat.

Şi? Asta e tot? Servaz era uluit. În fiecare zi, şi în comisariate, şi pe stradă, poliţiştii erau înjuraţi şi scuipaţi în faţă. Lucrul acesta dovedea doar că echipa Franţei era imaginea societăţii.

— Anelka este jucătorul care a ieşit data trecută înainte de sfârşitul meciului?

Pujol încuviinţă.

— De ce l-a pus din nou să joace, dacă nu e bun? vru să ştie Servaz.

Toată lumea se uită la el de parcă pusese o întrebare şocantă. Şi de parcă răspunsul ei era aproape la fel de important ca găsirea ucigaşului.

40

Încolţit

Notele de la *Singing in the Rain* îi bântuiau conştiinţa adormită. Lui Ziegler îi trecu fugar prin minte imaginea unui Malcolm McDowell cu melon, care dădea în ea cu picioarele în timp ce cânta şi dansa[80], apoi reuşi să se smulgă din vis. Telefonul ei mobil suna insistent. Se întoarse pe burtă şi întinse mâna spre noptieră, bombănind. Vocea nu îi era cunoscută.

— Doamna căpitan Ziegler?

— În persoană. Cât naiba e ceasul?…

— Eu… ăăă… aici e domnul Kanté. Ştiţi… îmi… îmi pare rău că v-am trezit, dar… dar am ceva important să vă spun. Este cu adevărat important, doamnă. Nu reuşeam să adorm. Mi-am… mi-am zis că trebuia să vă spun asta. Că dacă nu o fac acum, mai târziu nu o să mai am curaj…

Aprinse lampa. Ceasul cu radio arăta 2:32. Ce-l apucase să sune la ora asta? Însă vocea sugera hotărâre, chiar dacă persoana era evident agitată. Îşi ţinu răsuflarea. Drissa Kanté voia să îi spună ceva. Ceva important, spera ea, dată fiind ora.

— Să îmi spuneţi ce, domnule Kanté?

— Adevărul.

Ea se ridică în fund, sprijinindu-se cu spatele de perne.

— Adică?

— V-am minţit, în seara aceea… eu… mie… mi-era frică… Frică să nu se răzbune omul ăla pe mine sau să nu mă judece şi pe mine, dacă îl prindeţi pe el, şi să mă expulzeze. Mai e valabilă propunerea dumneavoastră?

Ziegler simţi cum i se accelerează pulsul. Creierul îi era încă în ceaţă, dar se trezea din ce în ce mai rapid.

— V-am dat cuvântul meu, răspunse ea într-un final, după o scurtă tăcere a bărbatului. Nimeni nu

va afla nimic. Dar voi fi cu ochii pe dumneavoastră, domnule Kanté.

Îşi dădu seama că bărbatul îşi cântărea cu atenţie fiecare cuvinţel. Dar el era cel care sunase, deci luase deja o hotărâre. Cu siguranţă că se gândise foarte bine înainte să dea acest telefon. Aşa că aşteptă răbdătoare, cu sângele pulsând în vârful degetelor cu care strângea telefonul.

— Nu sunt toţi ca dumneavoastră, zise el. Dacă vorbeşte vreunul dintre colegii dumneavoastră? Dacă mă denunţă? Am încredere în dumneavoastră, nu în ei…

— Numele dumneavoastră nu va apărea nicăieri. Vă promit asta. Iar eu sunt singura care îl cunosc. Dumneavoastră m-aţi sunat, Kanté. Aşa că vorbiţi! Este târziu, spuneţi.

— Bărbatul acela. Nu are accent sicilian.

— Nu… nu înţeleg prea bine.

— V-am spus că are un accent, un accent italian, mai ţineţi minte?

— Da. Şi?

— V-am minţit. Are un accent din estul Europei, un accent slav.

Ea se încruntă.

— Sunteţi sigur?

— Da. Credeţi-mă, am întâlnit tot felul de oameni în timpul… peregrinărilor mele.

— Mulţumesc… Dar nu cred că mă sunaţi la ora asta doar pentru atâta lucru sau mă înşel?

— Nu… nu e tot.

Ziegler deveni deodată foarte atentă. Era ceva în vocea lui Drissa Kanté.

— L-am… l-am urmărit… Se crede foarte isteţ. Dar eu sunt şi mai isteţ decât el. Ieri, când i-am înapoiat stick-ul USB, i-am cerut unei prietene să se ascundă de cealaltă parte a străzii şi să îl urmărească, după ce pleca de la cafenea. Era parcat departe şi a fost foarte precaut, dar şi prietena mea este foarte isteaţă. Ştie să se facă nevăzută. L-a văzut urcând într-o maşină. Şi i-a notat numărul de înmatriculare.

Ziegler sări în sus ca şi cum ar fi primit o lovitură de bocanc în şale. Se contorsionă ca să poată apuca un stilou din sertarul noptierei şi îl verifică în palmă dacă funcţionează.

— Haideţi, domnule Kanté, vă ascult.

★ ★ ★

Era două dimineaţa când Margot se întoarse în camera sa, epuizată şi cu nervii întinşi la maximum. Se întreba dacă nu cumva aceasta fusese cea mai ciudată seară din viaţa sa. Se întreba şi dacă ceea ce văzuseră acolo sus, pe marginea lacului, fusese real. Şi dacă era important. Era convinsă că da. N-ar fi ştiut să explice de ce, dar spectacolul acela îi lăsase o senzaţie profundă de rău, sentimentul sinistru şi persistent că va urma o catastrofă. Şi apoi, mai fuseseră şi ameninţările lui David, şi tentativa de viol, şi biletul lăsat pe dulapul ei, şi întrunirile secrete pe care le surprinseseră…

Pe urmă, ceea ce se întâmplase între Elias şi ea acolo sus, în maşină. Atitudinea lui bruscă. Până în seara aceasta, nu s-ar fi gândit niciodată că Elias ar fi putut fi atras de ea, nici măcar nu se uitase la ea în noaptea aceea în care îi deschisese uşa în lenjerie intimă… Şi, până în seara aceasta, ea nu se simţise niciodată atrasă de el… Îşi aminti şi de furia din ochii lui, după ce îl pălmuise. Acum îi părea rău că făcuse asta. Ar fi putut să se mulţumească doar să îl împingă deoparte, fără să-l şi umilească. Drumul la întoarcere fusese lung şi jenant. Elias stătuse în tăcere şi evitase cu mare grijă să se uite la ea.

Rememoră sărutul. Un sărut forţat, un sărut-stratagemă – dar un sărut, totuşi… Cu ceva mai mult de un an în urmă, avusese un iubit de vârsta tatălui ei, cu foarte multă experienţă. Căsătorit, cu doi copii. Pusese punct într-un mod brutal relaţiei lor, fără nicio explicaţie, iar ea bănuise că tatăl său avusese un amestec în povestea asta. De atunci, avusese trei aventuri. În total, cunoscuse vreo jumătate de duzină de bărbaţi. Cu excepţia primei sale experienţe, catastrofale, de la 14 ani, Elias era cu siguranţă cel mai puţin experimentat.

Numeroasele sale competenţe nu se întindeau şi în acest domeniu, o simţise foarte bine în modul în care o sărutase. Şi atunci, de ce oare simţea ea dorinţa de a repeta experienţa, cât mai curând posibil?

Se gândi că îşi spuseseră cuvântul şi stresul, şi emoţia, şi frica pe care le împărtăşiseră acolo. Dar nu putea fi singura explicaţie. Stângaci sau nu, pe cât de ciudat şi imprevizibil era comportamentul lui, îşi dădu seama că îl plăcea pe Elias. Apoi, gândul îi zbură la altceva.

Trebuia să îl anunţe pe tatăl său.

Într-un fel sau altul, ceea ce văzuseră avea legătură cu ceea ce i se întâmplase profesoarei sale, era sigură de asta. Trebuia să se concentreze. Se simţea ciudat de nerăbdătoare. De ce nu o suna? Gândurile o bântuiau încontinuu. Tatăl său, Elias… Şi-l imagină pe acesta din urmă bocind în camera lui şi, deodată, simţi nevoia să îi spună că nici ei nu îi era indiferent ceea ce se petrecuse. Îşi luă smartphone-ul şi tastă un mesaj:

Eşti?

Răspunsul se lăsă aşteptat:

?

Hai să ne vedem jos în hol

?

Trebuie să îţi spun ceva

N-am chef

Te rog

Ce vrei?

O să-ţi spun jos

Urgent?

Nu. Important. Ştiu că te-am rănit. Ţi-o cer în calitate de prieten

Niciun răspuns. Tastă din nou.

Elias?

OK

Se ridică, se duse la chiuvetă să se aranjeze, băgă o gumă de mestecat în gură şi ieşi. El încă nu era acolo când ajunse în josul scării şi începea deja să se întrebe dacă va mai veni vreodată, când îl văzu apărând, încruntat.

— Ce vrei? zise el.

Margot se întrebă cu ce era mai bine să înceapă, voia să găsească lucrul cel mai potrivit de spus, apoi, deodată, ştiu. Se apropie de el, foarte, foarte aproape, şi îşi lipi buzele de ale lui. Băiatul nu îi răspunse la sărut. Din contra, îl simţi încordându-se, rece ca marmura, dar fata continuă până când se dezgheţă, o luă în braţe şi îi răspunse şi el, în sfârşit.

— Iartă-mă, şopti ea.

Îşi pusese o mână pe ceafa lui şi îl privea drept în ochi, când BlackBerry-ul îi bâzâi în buzunarul pantalonilor scurţi. La început, vru să îl ignore, dar aparatul era insistent. Elias fu primul care se îndepărtă.

— Te rog să mă scuzi, îi spuse ea.

Se uită pe ecran. Taică-său… *La naiba!* Era sigură că, dacă nu i-ar fi răspuns, s-ar fi înfiinţat aici sau ar fi trimis-o pe Samira.

— Tati?

— Te-am trezit?

— Ăăă… nu.

— OK. Vin la tine.

— Acum?

— Voiai să îmi spui ceva important… Îmi pare foarte rău, puişor, dar nu m-am putut elibera mai devreme. S-au… s-au întâmplat nişte lucruri în noaptea asta.

Mie-mi spui?

— Ajung în cinci minute, adăugă el.

Nu-i lăsă timpul să răspundă. Închisese.

★ ★ ★

David văzuse mereu moartea ca pe o prietenă. O complice. O confidentă. Era alături de el de atâta vreme. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, nu numai că nu îi era frică de ea, dar şi-o imagina

uneori ca pe o potenţială soţie. *Însoţit cu moartea…* O formulă romantică, chiar cumplit de romantică, demnă de un Novalis[{81}] sau Mishima[{82}], dar îi plăcea ideea. Ştia că răul de care suferă poartă un nume. *Depresie.* Un cuvânt care sperie aproape la fel de mult ca şi *cancer.* Ştia şi că e din vina tatălui său şi a fratelui mai mare. Acelei seminţe negre pe care o plantaseră de foarte devreme în creierul lui, spunându-i mereu, zi după zi şi an după an, că era ratatul familiei, răţuşca cea urâtă. Chiar şi cel mai nepriceput psiholog ar fi putut citi în copilăria lui ca într-o carte deschisă. Un tată distant şi autoritar, şef peste mai multe zeci de mii de angajaţi, cu o aură de-a dreptul vizibilă în jurul lui; un frate mai mare, moştenitorul ideal, care alesese de timpuriu tabăra tatălui şi care îl umilea necontenit la rândul său; un frate mai mic, care se înecase din întâmplare în piscina familiei, în timp ce era în supravegherea lui David; o mamă obsedată de propria persoană, închisă în micul ei univers interior. Nenea Freud ar fi putut scrie o carte întreagă despre familia lui. De altfel, între 14 şi 16 ani, maică-sa îl dusese la toţi specialiştii din regiune – dar depresia se încăpăţânase să dispară. Avea momente în care reuşea totuşi să o ţină la distanţă, în care ea nu era decât o umbră vagă şi ameninţătoare într-o după-amiază însorită, momente în care putea râde de-adevăratelea şi chiar să simtă bucurie. Şi avea momente – ca acesta – în care întunericul îl copleşea, iar el se temea de ziua în care soarele nu va mai răsări niciodată.

Da, moartea era o opţiune… Singura, de fapt, care îl putea scăpa de umbra aceasta.

Cu atât mai mult dacă l-ar fi putut ajuta astfel să iasă din închisoare pe singurul frate pe care l-a avut vreodată. Hugo… Hugo, care îi arătase cât de nedemn de admiraţie era tatăl lui şi cât de cretin era fratele lui de sânge. Hugo, care îl făcuse să înţeleagă că nu trebuia să îi invidieze deloc, că să faci bani este, la urma urmei, un talent banal – şi

infinit mai obişnuit decât să fii un nou Basquiat[83], sau un alt Radiguet[84]. Bineînţeles că toate acestea nu fuseseră de ajuns. Dar fuseseră de ajutor. Când era cu Hugo, simţea cum melancolia îşi mai slăbeşte strânsoarea. Iar intrarea în închisoare a lui Hugo îl făcuse conştient de un fapt pe care, până atunci, preferase să îl ignore: Hugo nu va fi mereu alături de el. Într-o bună zi, va pleca. Iar în acea zi, depresia va reveni cu puteri întreite, mai lacomă, mai înfometată, mai crudă ca niciodată. În acea zi, depresia îl va înghiţi cu totul şi-i va scuipa înapoi doar sufletul, golit şi dezgolit, ca o grămăjoară de oase curăţate temeinic de un vultur. Deja îi putea ghici prezenţa, rotindu-se nerăbdător deasupra lui şi aşteptând momentul. Nu avea nici cea mai mică îndoială: victoria va fi a ei. Nu va reuşi să scape niciodată de ea. Depresia va avea ultimul cuvânt. Şi atunci, de ce să mai aştepte?

Lungit pe patul şifonat, cu mâinile încrucişate la ceafă, se uita la posterul cu Kurt Cobain de pe perete, în timp ce se gândea la poliţistul acela, tatăl lui Margot. Victime colaterale, cum se spune în filmele ieftine. Acest poliţist este o victimă colaterală… Declarându-se vinovat şi implicându-l şi pe poliţist în moartea sa, l-ar dezvinovăţi definitiv pe Hugo. Ideea i se părea din ce în ce mai atrăgătoare. Nu mai rămânea decât să o poată duce la îndeplinire.

41

Doppelgänger

Aflat de ceva vreme în tufişuri, începu să facă un pic de mişcare, câteva exerciţii de întindere. Apoi scoase capacul termosului cu cafea, puse pe limbă – la fel ca Samira, cu câteva sute de metri mai încolo – un comprimat de Modafinil şi îl dădu pe gât cu o înghiţitură de arabica. Adăugase şi puţin Red Bull. Gustul era ciudat, dar efectul era că acum se simţea, în ciuda orei înaintate, mai treaz decât Vezuviul pe 24 august ’79[85].

Şi ştia că va rezista aşa încă multe ore de acum înainte.

Era foarte interesantă vederea pe care o avea de aici, de pe acest deal. Deşi se aflau la mai multe sute de metri distanţă, cu ajutorul binoclului său cu viziune nocturnă putea observa tot ce se întâmpla în incinta liceului. Îl recunoscuse pe comandant. Ceilalţi îi erau necunoscuţi. O reperase şi pe poliţista aceea tinerică, ascunsă în tufişurile din spatele liceului, şi pe colegul ei din maşină. De altfel, acesta din urmă nici măcar nu încerca să se ascundă. Hirtmann înţelesese imediat că Martin îl plasase acolo tocmai pentru a-l descuraja pe el să se apropie. Şi îi plăcu această idee. Îi plăcea faptul că Martin se gândea încă la el.

Martin… Martin…

Se ataşase de poliţistul acesta. Încă de la prima lui vizită la Institutul Wargnier, când făcuse observaţii isteţe despre Mahler. În ziua aceea ninsese din abundenţă şi peisajul din spatele ferestrei era cu totul alb. Frigul de decembrie apăsa pe zidurile formidabile, din piatră, ale Institutului, şi pe nenorocita aia de vale neprimitoare. Élisabeth Ferney venise să îl anunţe că avea vizitatori: un poliţist de la Toulouse, o jandarmeriţă şi un judecător. Îi găsiseră ADN-ul acolo sus, în centrala hidroelectrică, la locul crimei. ADN-ul unei

persoane închise în acel centru psihiatric – cel mai securizat din toată Europa! Zâmbise cu gândul la uimirea şi la confuzia lor. Şi totuşi, la intrarea în celula sa, nu putuse citi nici una, nici alta pe faţa acestui poliţist. Elveţianul nu putuse uita acel moment. Îşi făcuse de lucru cât timp îi aşteptase, cu mintea absorbită de prima parte a Simfoniei a patra. Apoi doctorul Xavier îi prezentase musafirii. Era pentru prima oară când îl vedea pe Martin. Nu avusese cum să-i scape felul în care acesta tresărise când recunoscuse muzica. Apoi, spre surprinderea şi marea sa bucurie, Martin pronunţase un nume: Mahler. Lui Hirtmann nu-i venea să creadă. Iar sufletul îi explodase de bucurie când înţelesese, urmărindu-l atent, cu o tresărire de emoţie pe care îi fusese greu să şi-o mascheze, că îl avea în faţa sa pe *doppelgänger*-ul său, sufletul său pereche – o dublură care alesese calea luminii, nu pe cea a întunericului. A trăi înseamnă a alege, nu? O singură întâlnire îi fusese de ajuns lui Hirtmann ca să înţeleagă că Martin îi semăna mai mult decât putea crede. I-ar fi plăcut să-l poată convinge asupra afinităţilor lor, dar deocamdată era mulţumit şi să ştie că Martin se gândea deseori la el. Îl bănuia a fi un bărbat care, ca şi el, dispreţuia vulgaritatea ocupaţiilor moderne, prostia consumeristă a generaţiilor actuale, sărăcia centrelor lor de interes şi a gusturilor, platitudinea ideilor lor, comportamentul de turmă şi filistinismul lor incurabil. Un bărbat singur, de asemenea. Oh, da, se înţelegeau reciproc, ei doi. Chiar dacă lui Martin nu-i venea să recunoască aşa ceva. Erau la fel de apropiaţi ca doi gemeni veritabili, separaţi la naştere.

De atunci, Hirtmann nu se putea împiedica să se gândească mereu la Martin. La Alexandra, fosta lui soţie, la Margot, fiica sa. Se interesase. Şi, treptat, familia lui Martin deveni aproape şi a lui. Se strecurase în viaţa lui, fără ca el să ştie, şi era acolo, niciodată prea departe. Era mult mai bine decât la o emisiune reality-show, în care cineva îşi putea alege

o familie. Hirtmann nu se mai sătura de asta. Era conştient că trăia prin procură, dar el şi cu Martin erau atât de apropiaţi… Era ca şi cum se uita la un alt el, fără latura întunecată.

Îşi mută atenţia asupra liceului. Se pregăteau toţi să urce în maşină. El îşi parcase maşina la vreo 500 de metri distanţă, în pădure. Dacă s-ar fi apropiat cineva de ea, ar fi declanşat alarma ultrasensibilă şi Hirtmann ar fi fost avertizat.

Cu o căciulă neagră pe cap, care îi ascundea părul scurt şi vopsit blond, îşi plimbă obiectivul binoclului pe toată faţada căminului, în timp ce, cu mâna liberă, îşi mângâia bărbuţa de culoare închisă. Ferestrele erau stinse, cu excepţia celei a lui Margot. Deodată, îl zări pe Martin în camera fiicei sale, care îi vorbea cu însufleţire. Faptul că era martor la această neaşteptată scenă de familie îl umplu de o fericire şi o emoţie care îl luară şi pe el prin surprindere. *Doamne, nu cumva eşti pe punctul de a te îndrăgosti?* Hirtmann nu fusese niciodată atras de bărbaţi, nici cât negru sub unghie. I se părea de neconceput să îşi imagineze măcar că ar putea renunţa la heterosexualitatea sa, ar fi fost ca şi cum Papa Ioan Paul al II-lea ar fi renunţat la catolicism. Dar ceea ce simţea faţă de acest poliţist citit şi singuratic se asemăna, de departe şi într-un mod foarte curios, cu dragostea. Şi la acest gând, în ascunzătoarea sa din mijlocul pădurii, Hirtmann nu îşi putu ascunde un zâmbet.

42

Lacul 2

Parcă la marginea drumului, acolo unde se termina proprietatea, şi aşteptă ora legală. Se făcea ziuă cu o răbdare care lui îi lipsea. Fuma ţigară după ţigară şi, când întinse o mână în faţă, observă că îi tremura ca o frunză de salcie scufundată în râu. Imaginea aceasta îi aduse aminte de o frază pe care o învăţaseră cu toţii la cursul de filosofie.

Nu poţi intra de două ori în acelaşi râu[86].

Nicio altă frază nu i se păruse vreodată mai potrivită. Se întrebă dacă iubise în trecut o fată care nu exista. Privi către casa care se zărea parţial în spatele copacilor, de cealaltă parte a gardului, şi simţi din nou durerea. Deschise portiera, aruncă ţigara şi coborî.

Urmă linia gardului până la poartă, o deschise şi continuă să meargă pe poteca pietruită. Tălpile sale o striveau zgomotos în tăcerea zorilor. Oricum, ea nu dormea. Îşi dădu seama de asta după ce văzu că uşa de la intrare era larg deschisă. *Pentru el…* Probabil că îl văzuse sau îl auzise venind. Se întreba dacă obişnuia să se trezească devreme sau nu dormise deloc peste noapte. Ar fi pariat că a doua variantă era cea corectă. Oare de când nu mai dormise? Aerul era la fel de greu, cerul la fel de ameninţător. Dar soarele înţepase puţin, la est, zidul cenuşiu al norilor şi acum întindea umbre lungi prin grădină, inclusiv pe a sa. Urcă treptele. Fără grabă.

— Aici sunt, Martin.

Vocea venea dinspre terasă. Traversă camerele, pe rând. Conturul ei înconjurat de lumină. Era cu spatele la el. Ieşi. Lacul era nemişcat în caseta sa de verdeaţă. Se vedeau în el cu precizie, ca într-o oglindă adevărată, cerul şi perdeaua de arbori de pe malul celălalt. Un calm impresionant. Acela al primelor dimineţi ale lumii. Până şi iarba de pe mal era mai verde în această lumină curată.

— Ai găsit răspunsurile pe care le căutai?

Întrebarea fusese pusă pe un ton distant, aproape indiferent.

— Nu încă. Dar sunt aproape.

Se întoarse uşor şi se uită la el. O faţă palidă şi obosită. Ochii roşii, obrajii supţi, părul uscat. Încercă să citească un mesaj în ochii ei, dar nu era nimic acolo. Doar durere. Femeia asta nu era acea Marianne pe care o iubise el, nici măcar Marianne cu care făcuse dragoste de curând.

— Îl vor elibera pe Hugo, spuse el.

O sclipire de speranţă.

— Când?

— Judecătorul de eliberări va hotărî în dimineaţa aceasta. Până mâine e afară.

Ea dădu din cap în tăcere. Servaz înţelese că nu voia să se ambaleze, că prefera să aştepte să îl poată strânge în braţe pe fiul ei.

— Am vorbit cu Francis. Aseară.

— Ştiu.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

Îşi fixă privirea în ochii lui. O privire profundă, verde şi schimbătoare, ca pădurea din faţă. O faţă impasibilă, spre deosebire de voce.

— Şi ce-aş fi putut să îţi spun? Că sunt o drogată? Chiar credeai că ţi-aş fi putut povesti aşa ceva doar pentru că ne-am tras-o o dată?

Expresia îl duru. La fel ca şi tonul ei.

— Ce anume ţi-a zis Francis, mai precis?

— Că… că ai început să te droghezi după moartea lui Bokha.

— Fals.

Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cred că lui Francis i-a fost teamă să îţi mărturisească *întreg adevărul.* Poate că i-a fost teamă de reacţia ta… Francis nu e o persoană prea curajoasă.

— Ce adevăr?

— M-am drogat prima dată la vârsta de 15 ani, zise ea. La o petrecere.

Servaz tresări. La 15 ani… Pe atunci, se cunoşteau deja, Marianne şi cu el, chiar dacă nu erau încă împreună.

— Mi s-a părut mereu un miracol faptul că nu te-ai prins de nimic, adăugă ea. De câte ori mi-a fost frică să nu afli, să nu-ţi spună cineva, pe vremuri…

— Eram prea tânăr şi prea naiv, presupun.

— Oh, da, aşa erai. Dar mai erai cumva. Îndrăgostit. Cum ai fi reacţionat dacă ai fi ştiut?

— Şi tu erai? întrebă el fără să răspundă.

Ea îl săgetă cu privirea şi, pentru o clipă, Servaz o regăsi pe Marianne de altădată.

— Nu ai voie să te îndoieşti de asta.

El îşi înclină capul, cu tristeţe.

— Drogurile, înţelese el deodată. Francis era furnizorul tău încă de pe atunci. Cum… cum am putut fi atât de orb? Să nu văd nimic… în tot acest timp cât am fost împreună…

Se apropie de el până când îi putu distinge fiecare dintre ridurile subţiri apărute de-a lungul vremii în jurul gurii şi al ochilor, fiecare motiv din complexul desen al irişilor săi. Marianne îşi îngustă ochii şi continuă să îl privească atent.

— Chiar crezi aşa ceva? Că te-am părăsit doar pentru asta? Pentru nişte… *iarbă?* Asta e părerea ta despre mine?

Văzu o flacără neagră în ochii ei. Mânie. Furie. Ranchiună. Mândrie… Şi brusc, i se făcu ruşine de el însuşi. De ceea ce se pregătea să facă.

— Idiotule ce eşti! Ţi-am spus adevărul în noaptea aceea: Francis era aici, gata să mă asculte, în timp ce tu erai pierdut, departe, mereu altundeva. Bântuit de vinovăţia ta, de amintirile, de trecutul tău. Când eram cu tine, trăiam împreună cu fantomele părinţilor tăi, cu angoasele şi cu coşmarurile tale. Nu mai puteam, Martin. Era atât de mult întuneric în tine, Martin, şi atât de puţină lumină spre final… Era mai presus de puterile mele… Am încercat, oh, da, Dumnezeu ştie cât am încercat… Şi apoi, Francis a fost acolo în momentul

în care aveam cea mai multă nevoie… M-a ajutat să mă pot rupe de tine…

— Şi te aproviziona şi cu iarbă.

— Da…

— Te-a manipulat, Marianne. Ai zis-o cu gura ta, e singurul talent real pe care îl are. Să manipuleze oamenii. S-a folosit de tine, împotriva mea.

Ea ridică privirea. Duritatea îi desfigurase trăsăturile.

— Ştiu. Când mi-am dat seama de asta, am vrut să îl rănesc la rândul meu. Îi cunoşteam slăbiciunea: orgoliul. Şi atunci, l-am părăsit. L-am lăsat baltă, dându-i de înţeles că nu contase niciodată pentru mine, că era un nimic.

Vocea ei avea acum ceva complet prăbuşit, zdrobit, o vinovăţie care venea de undeva departe, din trecut.

— Şi apoi a apărut Mathieu. El a fost cel care m-a ajutat să reuşesc. Nu ştiam nimic despre toate astea. Se uita la mine ca şi cum aş fi fost pură şi ireproşabilă. Bokha a reuşit ceea ce niciunul dintre voi doi nu a fost în stare să facă. M-a salvat…

— Cum aş fi putut să te salvez de ceva despre care habar nu aveam? încercă el să se scuze.

Ea se făcu că nu aude remarca. Întoarse capul spre lac, lăsându-l să o admire din profil.

— Când te-ai…

— Apucat din nou? După moartea lui Mathieu… Sunt mulţi studenţi în oraşul nostru, aproape la fel de mulţi ca locuitorii. Nu a fost prea dificil să găsesc un furnizor.

— Îl cunoşti pe Heisenberg?

Ea încuviinţă.

— Margot mi-a povestit ceva, schimbă el subiectul, pentru că nu mai suporta să vorbească despre asta. O scenă la care a fost martoră în noaptea asta, undeva în munţi. Lacul de pe Néouvielle, îţi sună cunoscut?

Văzu cum privirea lui Marianne se schimbă. Îi povesti ceea ce ştia de la fiica lui.

Văzu nedumerirea şi surpriza crescând în ochii ei, pe măsură ce vorbea.

— Ieri a fost 17 iunie, răspunse ea când el termină de povestit. *17 iunie 2004,* adăugă.

Martin aşteptă să continue.

— Un accident de autocar… S-a vorbit mult atunci despre asta. Ar trebui să-ţi aduci şi tu aminte…

Da, îşi amintea, vag, de ceva. O ştire dusă de valul celorlalte. Catastrofe, masacre, războaie, accidente, carnagii… Un accident de autocar. Nici primul, nici ultimul. Acesta făcuse un mare număr de victime, printre care copii.

— 17 copii ucişi. Şi doi adulţi: un profesor şi un pompier, zise ea. Şoferul a pierdut controlul volanului, a ieşit de pe drum şi s-a scufundat în lac. Dar înainte de asta, a rămas suspendat două ore pe la mijlocul pantei şi mai mulţi copii au putut fi salvaţi.

El o privi mirat.

— De ce îţi aminteşti atât de bine toate detaliile?

— Hugo era în acea maşină.

— David, Sarah şi Virginie, îi cunoşti pe toţi? întrebă el.

Ea făcu semn că da.

— Sunt cei mai buni prieteni ai lui Hugo. Au venit după el la pregătitoare. Nişte tineri străluciţi. Şi ei erau în autocar în acea noapte.

Servaz făcu ochii mari.

— Vrei să spui că şi ei sunt supravieţuitori ai accidentului, ca Hugo?

— Au fost cu toţii traumatizaţi, îţi dai seama. Îmi amintesc cum a fost când ne-am dus să ne luăm copiii. Îngrozitor. Fuseseră martori la moartea colegilor lor. Puşti de 11 până la 13 ani…

— Au primit ajutor de specialitate?

— Au fost supravegheaţi de psihologi. Mai mulţi dintre ei erau şi grav răniţi. Unii au rămas cu handicap, zise ea, după care tăcu o clipă, părând că se gândeşte la ceva. Erau apropiaţi şi înainte. Dar

cred că accidentul i-a apropiat încă şi mai mult. Acum sunt ca degetele de la o mână…

Şovăi un moment.

— Dacă vrei mai multe informaţii, poţi să cauţi ziarul local, *La République de Marsac.* S-a scris o groază pe subiectul acesta, toţi copiii proveneau de la acelaşi colegiu din oraş.

★ ★ ★

Se uită cu atenţie la ea. Se simţea trist, golit. Ea îi întâlni privirea.

— Te-am prevenit, Martin: toţi oamenii de care mă ataşez o sfârşesc rău.

Nu îndrăznea să îi pună întrebarea care îi ardea buzele de la bun început, chiar de când venise aici. Întrebarea de al cărei răspuns îi era atât de teamă. Şi totuşi, avea nevoie să îl cunoască.

— Ce căuta aici Francis, în noaptea trecută?

O văzu tresărind.

— Mă spionezi?

— Nu, pe el îl spionam. Pentru că pe el îl suspectam.

— Lui Francis tocmai îi dăduse papucii prietena lui, o studentă de la Marsac, acea Sarah despre care am vorbit. Nu e prima dată când… se culcă cu vreuna dintre elevele lui. Nici când vine să-mi plângă pe umăr. E ciudat, nu? Când are nevoie să se confeseze cuiva, Francis vine la mine. Este un om foarte singur. Ca şi tine, Martin… Crezi că eu sunt de vină? întrebă ea deodată, cu un gest ciudat al mâinii. Mi-am pus de multe ori întrebarea asta: ce vă fac eu? Ce le fac eu bărbaţilor din viaţa mea, Martin, pe care celelalte femei nu îl fac? De ce îi frâng eu aşa?

Fu zguduită de un hohot de plâns, dar Servaz nu văzu nicio lacrimă în ochii ei, care rămaseră uscaţi.

— Pe Bokha nu l-ai frânt, zise el.

Ea îi aruncă o privire.

— A fost fericit cu tine, chiar tu mi-ai zis asta.

Marianne închise ochii şi încuviinţă din cap, în timp ce o cută amară îi deformă uşor gura.

— Crezi că sunt eu capabilă de aşa ceva? Să fac un bărbat fericit? Şi să mă opresc? *Definitiv?*

Se priviră. Era unul dintre acele momente în care balanţa poate înclina în oricare dintre părţi. Marianne ar fi putut să îl ierte acum pentru tot ceea ce el spusese, gândise, crezuse… Sau putea, la fel de bine, să îl arunce o dată pentru totdeauna afară din viaţa ei. El oare ce îşi dorea?

— Ţine-mă strâns, zise ea. Am nevoie de asta. Acum.

El o făcu. Ar fi făcut-o şi dacă nu i-ar fi cerut-o. Pe deasupra umărului ei, se uită spre lac, în lumina dimineţii. Fusese mereu momentul lui preferat din zi, dimineaţa. Un stârc stătea ţanţoş pe o bucată groasă de lemn, care plutea pe apă. Îl strânse şi ea la rândul ei şi îl simţi copleşit de îmbrăţişarea sa, de căldura care îl inundase.

— Tu ai fost întotdeauna aici, Martin. În mintea mea… Chiar şi când eram cu Bokha erai aici… Tu nu m-ai părăsit niciodată. Îţi aminteşti de PCMD?

Da. Îşi amintea. „Până Când Moartea ne va Despărţi”… Aşa îşi luau ei mereu la revedere, cu aceste patru litere. Acum îi simţea în ureche vocea, suflul ei, iar gurile lor erau atât de apropiate. Se întreba dacă era adevărat, dacă putea avea încredere în ea. Decise că da. Se săturase de bănuieli, de neîncredere, de o meserie care îi afecta fiecare aspect al vieţii. De data aceasta, a fost simplu şi clar. Nicio ezitare, nicio nevoie de a-i da celuilalt satisfacţie. Nimic altceva decât un acord major. De cât timp nu mai făcuse dragoste în felul acesta? Simţi că şi ea vedea lucrurile la fel: se întorseseră de departe, amândoi, iar el îşi dădu seama că îşi doreau acum să facă măcar o bucată de drum împreună. Să creadă într-un viitor. Pasărea de pe lac scoase un ţipăt lung şi singuratic. Servaz întoarse capul chiar în momentul în care se ridica spre cerul de furtună, cu o bătaie maiestuoasă din aripi.

Vineri

43

Lacul 3

Visase că murea. Era întins pe jos, cu capul întors către cer, în plin soare, şi mii de păsări negre treceau pe deasupra şi ţipau în timp ce el se golea de sânge. Apoi apărea o siluetă în câmpul său vizual şi îşi apleca uşor capul ca să îl privească. În ciuda perucii groteşti şi a ochelarilor cu sticlă groasă, nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la identitatea acesteia. Se trezi brusc, cu capul încă plin de ţipăt de păsări. Auzi zgomot la parter şi simţi mirosul de cafea.

Cât era ceasul? Se repezi spre telefon. Patru apeluri ratate… Acelaşi număr. Dormise mai mult de o oră. Sună înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba faci? zise Espérandieu.

— Ajung acum, răspunse el. Trebuie să mergem la ziarul local, *La République de Marsac.* Caută-le numărul şi sună-i. Zi-le că ne trebuie tot ce au despre accidentul de autocar din 17 iunie 2004, de la lacul de pe Néouvielle.

— Ce-i cu povestea asta cu lacul? Ai noutăţi?

— O să-ţi povestesc eu.

Întrerupse comunicarea. Marianne intra în cameră cu o tavă. Servaz bău dintr-o înghiţitură sucul de portocale şi cafeaua, apoi se aruncă asupra feliei de pâine cu unt.

— Te vei întoarce? întrebă ea deodată.

O privi ştergându-se pe buze.

— Dar ştii foarte bine, zise el.

— Da. Cred că da.

Marianne zâmbea. Şi ochii ei zâmbeau. Ochii ei atât de adânci şi de verzi.

— Hugo eliberat în curând, tu aici… Toate neînţelegerile dintre noi explicate… De mult nu m-am mai simţit atât de bine, zise ea. Adică… atât de *fericită.*

Ezitase o clipă înainte să rostească acest cuvânt, ca şi cum, dacă o numea, fericirea ar fi riscat să dispară.

— Adevărat?

— În orice caz, nu am fost niciodată atât de aproape de ea, se corectă Marianne.

Servaz intră la duş. Pentru prima oară de la începutul anchetei, simţea mai puţin oboseala şi mai mult dorinţa de a continua, ca şi cum ar fi primit un plus de energie şi acum putea să răstoarne munţi. Se întrebă, ca şi Margot, dacă povestea asta cu accidentul era cu adevărat importantă. Şi, instinctiv, ştiu imediat că da.

Când au fost gata de plecare, o luă pe Marianne în braţe, iar aceasta nu opuse nicio rezistenţă. El nu se putu împiedica, deşi şi-ar fi dorit, să nu se întrebe dacă nu cumva ea consumase ceva de aseară încoace. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ea îşi dădu capul pe spate şi îl cuprinse cu mâinile de talie pe Servaz. Era aproape la fel de înaltă ca el.

— Martin…

— Da?

— O să mă ajuţi?

El se uită la ea.

— O să mă ajuţi să scap de maimuţă?

Dădu din cap că da.

— Da. O să te ajut, răspunse el.

Lui Bokha îi reuşise. El de ce să nu poată? Era clar că de iubire avea ea nevoie. Singura medicaţie de substituţie… Îşi aminti cuvintele ei, de acum câteva ore: „Tu ai fost mereu aici. Nu m-ai părăsit niciodată”.

— Îmi promiţi?

— Da. Da, îţi promit.

★ ★ ★

La République de Marsac nu îşi digitalizase încă toată arhiva, nici pe departe. Doar ultimii doi ani erau pe CD. Tot restul – deci şi anul 2004 – se păstra în cutii cu microfişe puse una peste alta, într-un dulap aflat în capătul unui culoar.

— Ei bine, zise Espérandieu uitându-se la volumul de muncă ce îi aştepta.

— 2004, arătă Servaz spre un vraf de trei cutii din plastic. Nu e chiar atât de mult. Unde putem găsi un aparat de citit? o întrebă el pe secretară.

Ea îi conduse într-o încăpere fără fereastră din fundul subsolului, luminată de un neon anemic, care pâlpâia. Cititorul de microfişe era o maşină uriaşă, greoaie, care nu părea să fie folosită prea des, judecând după stratul gros de praf. Servaz îşi suflecă mânecile şi se apropie de monstru. Cunoştea mai mult sau mai puţin felul în care se foloseşte un astfel de aparat, dar când Espérandieu încercă să regleze rezoluţia ecranului umblând la lentila de dedesubt, aceasta se desprinse şi căzu pe tava cu microfişe.

Le trebui mai mult de un sfert de oră ca să pună lentila la loc. Din fericire, era intactă.

După care, deschiseră cutiile cu microfişe şi le căutată pe cele din ziua de 18 iunie 2004, a doua zi după accident. Bingo! Titlul le sări imediat în ochi:

ACCIDENT DE AUTOCAR MORTAL ÎN PIRINEI

17 copii şi doi adulţi şi-au găsit moartea noaptea trecută, în jurul orei 23:15, în lacul de pe Néouvielle, într-un accident de autocar. După primele informaţii, se pare că vehiculul ar fi ieşit de pe drum într-o curbă, s-ar fi răsturnat şi ar fi rămas agăţat pe versant, între şosea şi lac, câteva minute, înainte să-şi continue căderea şi să se scufunde în apele lacului, sub privirile neputincioase ale celor veniţi în ajutor. 10 copii şi trei adulţi au putut fi salvaţi de către aceiaşi salvatori, care au ajuns foarte repede în zonă. Cauza accidentului încă nu este cunoscută. Victimele erau cu toţii elevi la

un colegiu din Marsac. Aceştia plecaseră într-o excursie de sfârşit de an şcolar.

Trecură în revistă şi paginile următoare. Articole şi fotografii în alb şi negru cu catastrofa. Se zărea forma alungită a autocarului răsturnat la jumătatea pantei, înainte să se scufunde în lac. Siluete în umbra farurilor şi a proiectoarelor. Pompieri ţipând şi gesticulând în faţa obiectivului. Apoi, încă o fotografie… Lacul… Ceva luminos se vedea în adâncuri… Pe Servaz îl trecu un fior. Se uită la Espérandieu. Adjunctul său părea paralizat.

Servaz scoase microfişa din aparat şi luă altele din cutie. Articolele publicate a doua zi şi în zilele următoare aduceau mai multe informaţii detaliate:

Înmormântarea celor 17 copii şi a celor doi adulţi, victime ale tragicului accident de autocar ce a avut loc alaltăieri pe lacul de pe Néouvielle, va avea loc mâine. Cele 17 victime, cu vârste cuprinse între7 11 şi 13 ani, mergeau la acelaşi colegiu din Marsac. Cele două victime adulte sunt un pompier care încerca să îi ajute pe copiii rămaşi prizonieri în vehicul şi un profesor de la colegiu, care îi însoţea în excursie. Au fost salvaţi alţi 10 copii, mulţumită eforturilor pompierilor şi ale acestui profesor. Şoferul şi alţi doi adulţi însoţitori – un supraveghetor şi un alt profesor – au fost şi ei salvaţi. Viteza a fost, se pare, scoasă din cauză de către anchetatori, iar testele efectuate asupra şoferului au arătat că nu avea nicio urmă de alcool în sânge.

Articolele următoare descriau ceremoniile de înmormântare, vorbeau despre durerea părinţilor, apăsau toate corzile sensibile ale cititorilor. Alte fotografii, făcute cu teleobiectivul, ale familiilor

reunite în jurul sicrielor, apoi la cimitir. Patos în prim-plan.

> *Emoţie şi reculegere ieri la Marsac, cu ocazia înmormântării celor 19 victime ale accidentului de autocar. La ceremonie au participat miniştrii Transporturilor şi Educaţiei Naţionale.*
>
> *Cei mai mulţi dintre salvatori au rămas traumatizaţi după teribila noapte petrecută lângă lacul de pe Néouvielle. „Cele mai terifiante", a declarat unul dintre ei, „erau strigătele copiilor".*

Apoi, odată emoţia trecută, tonul articolului începea să se schimbe. Nu trebuia să fii un geniu ca să îţi dai seama că ziariştii adulmecaseră mirosul sângelui.

Două articole aduceau în discuţie şoferul.

ACCIDENT MORTAL PE LACUL DE PE NÉOUVIELLE:
ŞOFERUL AUDIAT

ACCIDENT MORTAL DE AUTOCAR: ESTE DE VINĂ ŞOFERUL?

> *După declaraţiile procurorului din Tarbes, în cazul accidentului de autocar care a costat vieţile a 17 copii şi doi adulţi, în noaptea de 17 spre 18 iunie anul acesta, pe lacul de pe Néouvielle, în acest moment ar exista două ipoteze de lucru: cauza tehnică (starea proastă a vehiculului) şi eroarea umană. Din mărturiile mai multor copii, se pare că şoferul autocarului, Joachim Campos, 31 de ani, ar fi pierdut controlul maşinii într-un moment de neatenţie, provocat de faptul că era prins într-o conversaţie cu unul dintre profesorii care îi însoţeau pe*

copii, în timp ce ar fi trebuit să fie atent la drumul de pe marginea lacului – unul dificil, îngust şi sinuos. Totuşi, procurorul a dezminţit această ultimă informaţie, afirmând că există mai multe piste, „printre care şi eroarea umană”, dar că declaraţiile martorilor trebuie mai întâi verificate.

★ ★ ★

— De ce ai făcut asta, Suzanne?

Paul Lacaze îşi îndesa lucrurile în valiza deschisă pe pat. Din prag, de unde stătea şi se uita la el, ea îl electrocută cu o privire pătrunzătoare, izvorâtă din orbitele golite de boală, care îl făcu să se clatine, ca o lovitură de pumn. De parcă îşi concentrase toată energia rămasă în această minusculă izbucnire de ură pură.

— Nemernicule, scrâşni ea din dinţi.

— Suzanne…

— Tacă-ţi fleanca!

Lacaze se uită cu durere la faţa cu obrajii supţi şi pielea cenuşie, la dinţii care îi ieşeau în evidenţă precum cei ai unui craniu, de sub buzele golite de sânge, la peruca sintetică.

— Voiam să o părăsesc, spuse el. Voiam să închei relaţia cu ea. Îi vorbisem deja despre asta…

— Mincinosule.

— Poţi să nu mă crezi, dar este, totuşi, adevărat.

— Şi atunci de ce refuzi să spui unde erai vineri seară?

Îşi dădu seama că avea nevoie să îl creadă încă puţin… Atât de mult şi-ar fi dorit să o poată convinge că o iubise şi că ceea ce simţise pentru ea nu simţise pentru nimeni altcineva. Ca să poată duce cu ea măcar certitudinea asta. Să-i amintească de momentele frumoase, de toţi acei ani în care fuseseră un cuplu perfect.

— Nu-ţi pot spune, răspunse el cu părere de rău. Nu mai pot… M-ai trădat deja o dată. Nu mai pot avea încredere în tine… Cum aş putea face asta din moment ce, din cauza ta, o să ajung la închisoare?

O văzu şi pe ea clătinându-se, cu sclipirea aceea din ochi pălind. Pentru o fracţiune de secundă, fu tentat să o ia în braţe, apoi îi trecu. Erau ca doi boxeri în ring, cărându-şi rând pe rând lovituri. Se întrebă cum de ajunseseră aici.

★ ★ ★

— Doamne Dumnezeule! exclamă Espérandieu în timp ce citea articolul următor.

Servaz nu avea vederea la fel de bună ca adjunctul său şi, prin urmare, nu citea la fel de repede ca acesta literele mici şi nu prea clare de pe microfişe, dar simţi emoţia din glasul acestuia şi inima începu să îi bată mai repede. Îl dureau ochii şi îi venea mereu să strănute din cauza prafului adunat în mica lor cămăruţă. Se frecă la ochi, aplecându-se spre ecranul luminos, şi citi:

> *Cauzele accidentului nu au fost încă determinate, dar se pare că ipoteza erorii umane se confirmă. Într-adevăr, mărturiile copiilor supravieţuitori par să ducă toate în aceeaşi direcţie: în momentul accidentului, Joachim Campos, şoferul autocarului, era adâncit într-o conversaţie cu una dintre profesoarele însoţitoare, Claire Diemar, şi îşi luase de mai multe ori privirea de la drum, ca să se poată adresa acesteia. Claire Diemar se află printre cei trei adulţi care au supravieţuit tragediei, alături de şofer şi de un supraveghetor de 21 de ani, pe numele său Elvis Konstandin Elmaz. Un al patrulea adult care îi însoţea pe copii şi-a găsit moartea încercând să îi salveze pe aceştia.*

— Ce întâmplare extraordinară, nu-i aşa? se auzi o voce din spatele lor.

Servaz se întoarse. În prag stătea un bărbat de vreo 50 de ani, cu laţele ciufulite, o barbă de patru zile şi o pereche de ochelari pe creştetul capului,

care îi privea zâmbind. Chiar dacă nu s-ar fi găsit în subsolul redacţiei unui ziar, Servaz i-ar fi putut lipi de frunte un post-it fluorescent pe care să scrie „jurnalist”.

— A fost cazul dumneavoastră?

— Exact, zise bărbatul făcând un pas spre ei. Şi, credeţi-mă, a fost pentru prima dată în viaţa mea profesională când aş fi preferat să las pontul altcuiva…

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Când am ajuns la faţa locului, autocarul era deja pe fundul apei. Am văzut multe la viaţa mea, dar aşa ceva… Pompierii din vale erau şi ei acolo, era chiar şi un elicopter de la Salvamont. Bieţii oameni erau devastaţi. Făcuseră tot posibilul să scoată cât mai mulţi copii din autocar, înainte ca acesta să dispară în lac, dar nu reuşiseră să îi salveze pe toţi, iar unul dintre ei ajunsese şi el pe fundul apei, împreună cu copilaşii. Alţi doi pompieri care se găseau în autocar în momentul prăbuşirii reuşiseră să iasă la suprafaţă înotând. S-au scufundat la loc, chiar dacă idiotul ăla de comandant al lor le interzisese să o facă, pentru a reuşi să mai scoată unul afară, dar ceilalţi erau deja morţi, înecaţi sau zdrobiţi. Şi în tot acest timp, aproape tot timpul cât au durat operaţiunile, mizeria aia de far a continuat să funcţioneze împotriva oricărei logici. În ciuda tuturor şocurilor pe care le suportase autocarul, vă daţi seama? S-ar fi zis… nu ştiu… ca un ochi luminos… Da, da, ochiul unui nenorocit de animal mitologic, ca monstrul din Loch Ness, ştiţi? Un monstru cu copii în burtă, acolo, pe fundul lacului… Se putea ghici forma autocarului… Şi chiar mi s-a părut că văd… La dracu’! adăugă el, cu vocea complet gâtuită.

Servaz se gândi la lanterna înfiptă în gâtul lui Claire, înecată pe fundul căzii sale de baie, şi la poziţia ciudat de contorsionată pe care i-o dăduse asasinul… Reuşea cu foarte mare greutate să îşi ascundă tulburarea. Bărbatul înaintă, îşi coborî

ochelarii cu ramă groasă pe nas şi se aplecă pentru a putea citi ce era scris pe ecran.

— Dar cel mai rău a fost când corpurile unora dintre copii au început să iasă la suprafaţă, continuă el. Ferestrele erau sparte şi autocarul culcat pe o parte. Mai mult de jumătate dintre copii au rămas prinşi acolo jos, dar alţii, după câteva ore, au ieşit cumva din centuri sau din ceea ce îi reţinea printre fiare şi au făcut ceea ce fac toţi înecaţii când nu au un chintal de ciment legat de picioare. Au urcat la suprafaţă… Ca nişte nenorocite de baloane, ca nişte manechine plutind pe apă.

Ca nişte păpuşi într-o piscină, adăugă, în gând, Servaz. Doamne Dumnezeule! Bărbatul păru să fi terminat de smuls din el amintirile acestea teribile şi căpătă deodată aerul unui dulău care a mirosit un os îngropat în pământ.

— Şi acum spuneţi-mi de ce îi interesează brusc pe poliţiştii din Toulouse această veche întâmplare?

Servaz văzu privirea ziaristului cum trece de la adjunctul său către el şi cum se aprinde apoi ca o rachetă de semnalizare:

— La dracu'! Claire Diemar! Profesoara ucisă… Era acolo, în autocar!

La dracu', într-adevăr, se gândi Servaz. Aproape că vedea cum rotiţele jurnalistului se pun rapid în mişcare.

— Fir-ar a naibii de treabă! Moartă prin înecare, în propria cadă! Credeţi că cel care a făcut asta e unul dintre copii, nu? Sau poate că un părinte? Dar de ce după şase ani?

— Plecaţi de aici, zise Servaz.

— Ce?

— Valea!

Ziaristul se înnegri la faţă.

— Vă avertizez că mâine va apărea un articol în *La République.* Sunteţi sigur că nu vreţi să faceţi nicio declaraţie?

— Afară!

— Nu e bine, zise Espérandieu după ce acesta dispăru.

— Să continuăm căutările.

Următoarele articole vorbeau despre eliberarea şoferului, în lipsă de probe. Pe măsură ce trecea timpul, articolele se răreau. Apăreau mereu alte şi alte ştiri, mai noi şi mai importante. Uneori, când se mai ivea vreo noutate, un număr amintea drama cu pricina, dar din ce în ce mai pe scurt. Ca atunci când dădură peste următorul articol:

CE TRISTĂ IRONIE A SORTII: ŞEFUL POMPIERILOR DIN AUTOCARUL BLESTEMAT SE ÎNEACĂ ÎN RÂUL GARONNE

— S-ar zice că doamna cu coasa îşi ţine socotelile la zi, comentă filosoful de Espérandieu.

Dar Servaz simţi cum i se activează toate sistemele de alarmă când citi articolul în diagonală:

În această noapte, unul dintre actorii dramei de pe Néouvielle şi-a găsit moartea în circumstanţe ciudat de asemănătoare cu cea a celor pe care nu a reuşit să îi salveze anul trecut. La o primă vedere, se pare că fostul şef de pompieri, care încercase să salveze copiii din autocarul prăbuşit în lacul de pe Néouvielle, în luna iunie, accident în care 17 copii şi-au pierdut viaţa, s-a bătut din motive încă necunoscute cu o bandă de oameni ai străzii care-şi făceau veacul sub Pont-Neuf din Toulouse. Un martor a declarat că totul ar fi pornit de la o simplă ţigară şi situaţia ar fi „degenerat rapid" între victimă şi cei patru oameni fără adăpost. După ce l-au bătut crunt, vagabonzii l-au aruncat pe şeful pompierilor de pe pod. Trupul său a fost scos la mal după ce martorul a chemat poliţia, dar era prea târziu, victima lovindu-se în cădere de unul dintre

picioarele podului. Agresorii sunt căutaţi de toate forţele de poliţie. Bertrand Christiaens avea 51 de ani şi se mutase la Toulouse cu doar o lună în urmă.

— La naiba! exclamă Servaz sărind în picioare. Sună la divizie! VREAU SĂ SE IMPLICE TOATĂ LUMEA ÎN POVESTEA ASTA! Găsiţi lista cu toate persoanele care au participat la drama asta, de aproape sau nu, şi luaţi-o la puricat! Spune-le că e ultraurgent, că ziariştii urmăresc deja pista!

★★★

După ce s-a conectat la calculatorul de pe biroul său, lui Irène Ziegler i-au fost de ajuns mai puţin de trei minute ca să afle identitatea proprietarului maşinii al cărui număr de înmatriculare îi fusese dictat de Drissa Kanté. Şi încă vreo două ca să îi afle profesia.

Zlatan Jovanovic, agenţie de detectivi privaţi. Filaje/Supravegheri/ Anchete. La dispoziţia dvs. 24/24 şi 7/7. Înregistrată la prefectură.

Adresa era din Marsac…

Irène se lăsă pe spate în scaun, cu ochii fixaţi pe ecran. *Marsac…* Şi dacă ipoteza ei iniţială nu era bună? Dacă nu Hirtmann era cel care plătise pentru ca Martin să fie spionat? Un detectiv din Marsac… Acolo unde se concentra ancheta condusă de Martin. Se uită la ceas. Avea întâlnire la tribunalul din Auch pentru un caz de violenţă conjugală în care fusese citată. Apoi era aşteptată în biroul comandantului companiei. Două ore pierdute, cel puţin. Cu siguranţă mai mult de două ore. După care se va putea duce la Marsac, să îl caute pe acest Zlatan.

Nu avea niciun mandat, dar va găsi ea ceva…

Se ridică şi îşi luă chipiul, apoi îşi curăţă cele câteva urme de mătreaţă de pe cămaşa de uniformă. Dintr-un afiş de pe perete îi zâmbea un cuplu de jandarmi, fotografiaţi întru gloria instituţiei. Cel mai

probabil, modele ieşite dintr-un catalog de profil. Semănau cu Barbie şi Ken. Ziegler se uită în jos, la uniforma ei, şi oftă.

★ ★ ★

— A mers repede, zise Pujol la capătul firului. Şoferul autocarului, Joachim Campos, era în baza de date cu persoane dispărute.

Servaz simţi o infuzie de adrenalină în sânge.

— De ce?

— Dispariţie suspectă. Pe 19 iunie 2008.

Inima începu să îi bată de două ori mai repede. Şeful pompierilor aruncat în apă în iunie 2005, la un an după dramă. Şoferul autocarului dispărut în 2008. Claire Diemar înecată în propria sa cadă, în iunie 2010… Câte alte victime să mai fie? Una pe an? Toate în luna iunie? Un singur detaliu nu se potrivea cu restul: Elvis. Nu corespundea schemei, căzuse victimă acelei tentative de omor la doar câteva zile după Claire.

Deci cel care se afla în spatele tuturor acestor lucruri hotărâse să grăbească pasul. Din ce motiv? Îl îngrijorase ancheta Poliţiei Judiciare? Poate că i se făcuse frică. Poate că îşi dăduse seama că Elvis, într-un fel sau altul, îi putea conduce până la el…

— Sună la spital, zise Servaz. Întreabă dacă există vreo şansă ca Elvis să iasă din comă, să îl putem interoga.

— Nici cea mai mică, răspunse imediat adjunctul său. Tocmai a murit din cauza rănilor. Au sunat cei de la spital, acum câteva minute.

Servaz scoase o înjurătură. Erau urmăriţi de ghinion. Şi totuşi, era convins că se apropiau foarte tare de capăt.

— Am nevoie de numele martorului în cazul pompierului aruncat de pe pod, în Garonne, îi zise el lui Pujol.

Apoi închise aparatul şi se întoarse către Espérandieu, care era la volan:

— Ne întoarcem la Toulouse. Şi luăm la puricat dosarul lui Campos.

★ ★ ★

— Nu mai pot.

Sarah se uită la David. Vocea lui păruse gata să se spargă, fragilă şi tremurândă ca o pânză de păianjen întărită de chiciură. Se întrebă dacă era drogat sau era vorba de cu totul altceva. Ştia cât de profundă era depresia lui. Se gândise de multe ori că îngerul negru care îi bântuia minţile lui David era acolo cu mult înainte de accidentul care avusese rolul de element declanşator. Stătuse bine ascuns pe undeva. Ştia despre povestea cu frăţiorul înecat în piscină, cel de care ar fi trebuit să aibă el grijă, pe când avea doar nouă ani. Ştia şi ce îi făcuseră nemernicul ăla de taică-său şi nemernicul ăla de frate-său. Vorbise de multe ori despre asta cu Hugo. Acesta zicea că David era ca o răţuşcă fără cap. Hugo îl iubea enorm pe David. Dar David îl iubea şi mai mult pe Hugo. Exista o legătură mai mult decât frăţească între ei. O legătură pe care ea nu reuşea să şi-o explice. O legătură cu mult mai puternică, mai profundă decât cea care îi unea pe toţi.

Sarah făcea parte dintre cei care reuşiseră să iasă primii pe ferestrele autocarului, când acesta se afla încă la jumătatea pantei, oprit din cădere de câţiva copaci. O ajutase profesorul cel tânăr, care murise; încă îşi amintea jena acestuia şi scuzele bâlbâite când trebuise să îi pună mâna pe fund lui Sarah, ca să o poată împinge pe fereastră, înainte de a se întoarce pentru a încerca să-l salveze pe unul dintre micuţii săi colegi, prins sub un scaun, într-o zonă dificil de ajuns. Pentru că autocarul nu mai era decât un morman de fiare chinuite, contorsionate. Într-un mod ciudat, îşi amintea perfect de faţa rotundă şi de ochelarii la fel de rotunzi ai acestui tânăr profesor (la ore îl dispreţuiau cu toţii, pentru că nu ştia să se facă respectat, era ţinta tuturor mişto urilor, iar Hugo se pricepea de minune să îl caricaturizeze), însă nu reuşea să îşi amintească şi numele lui. *Şi totuşi, Sarah îi datora viaţa, la fel ca şi David, şi alţi membri ai Cercului…* Sfârşise pe fundul apei, cu celelalte victime… În schimb, îşi amintise mereu numele acelei profesoare începătoare foarte drăguţe,

pe care o adorau toţi elevii şi de care erau îndrăgostiţi cei mai mulţi dintre băieţi. Mizerabila aia de profă care fugise prima, fără să se uite înapoi, se târâse în patru labe urlând isteric şi abandonându-i pe copii în voia sorţii. Claire Diemar. Niciunul dintre ei nu o uitase. Avuseseră o foarte mare surpriză să o întâlnească din nou la pregătitoarea din Marsac. Hugo, David, Virginie şi ea însăşi, îşi aminteau de felul în care pălise la faţă, vizibil încurcată, când strigase catalogul şi le recunoscuse numele.

La fel, în toţi aceşti ani, Sarah nu-l putuse uita pe acel pion cu nume caraghios şi aer de golănaş: Elvis Elmaz. Elvis care îi provoca să fumeze pe ascuns, pe când n-aveau decât vreo 12 ani. Elvis care le împrumuta walkmanul său ca să poată asculta rock. Elvis care le explica băieţilor cum să se poarte cu fetele şi care o pipăia pe furiş pentru că, la 12 ani, ea părea de 16. Dar şi acel Elvis care avea uneori accese de furie oarbă şi profera ameninţări îngrozitoare. „O să-ţi tai puţa bucăţi-bucăţele şi o să ţi-o bag pe gât, idiotule ce eşti!”, îi spusese într-o zi lui Hugo, dintr-un motiv pe care nu şi-l mai amintea acum. Îl admirau şi le era în acelaşi timp teamă de el. Le-ar fi plăcut să fie ca el. Până în acea noapte în care descoperiseră că semizeul lor era un laş.

Nici pe şeful pompierilor nu îl uitaseră. Le interzisese oamenilor lui să intre în autocar, pe motiv că risca să se răstoarne dintr-un moment în altul – dar aproape toţi ignoraseră ordinul şi unul dintre ei chiar îşi dăduse viaţa acolo. Datorită acelor pompieri neascultători erau ei azi 10 în Cerc, şi nu doar doi sau trei. Şi mai era şi şoferul, care nu numai că pierduse controlul maşinii din cauză că era mai atent la Claire Diemar decât la drum, dar fusese şi printre primii care fugiseră de-acolo. Singura persoană pe care o salvase fusese tocmai nemernica aia. Cu siguranţă, pentru că era drăguţă, la fel cum şi el era un tip drăguţ şi aburitor, şi pentru că flirtaseră discret tot timpul călătoriei.

— Cum se numea proful ăla? întrebă ea înainte să-şi lipească gura de capătul narghilelei şi să respire fumul răcit, apoi să inhaleze puternic.

David îi aruncă o privire sticloasă. Părea complet luat.

— Cel cu ochelari? zise Virginie. Cel care ne-a salvat? Broasca…

— Nu, asta era porecla lui. Nu-şi aminteşte nimeni prenumele?

— Maxime, zise David cu o voce răguşită, apucând instrumentul pe care i-l întindea Sarah. Se numea Maxime Dubreuil.

Da. Acum îşi amintea. Maxime, care se făcea că nu aude pârţurile, fluierăturile şi râsetele de la spatele său, din timpul orelor. Maxime, care îşi ridica mereu ochelarii pe nas, în timp ce vorbea. Maxime, care nu vedea cu un ochi şi care se înroşise tot într-o zi şi începuse să urle: „Cine a făcut asta?" când a văzut ce era scris pe tablă: DUBREUIL ARE DOAR UN OCHI[87]. Maxime Dubreuil. *Un erou…* Trupul său fusese recuperat împreună cu celelalte, a doua zi, când macaraua scosese autocarul din apă, apoi predat familiei. Sarah şi-o amintea pe mama acestuia la înmormântare, plângând în hohote, o femeie micuţă şi fragilă, cu părul alb ca vata de zahăr. Tremura ca o pasăre.

Oare Maxime ar fi aprobat ceea ce făcuseră după aceea? Cu siguranţă că nu. De ce avea ea, din ce în ce mai mult, impresia că o luaseră pe un drum greşit? De ce i se părea că ajunseseră şi mai răi decât cei care îi lăsaseră în voia sorţii?

— Trebuie să ne ocupăm de poliţistul ăla, zise David.

Vorbise cu o voce moale, stoarsă de orice vlagă. Virginie se uită la el, dar nu spuse nimic de data asta. Se găseau în această capelă părăsită din mijlocul pădurii, la vreo 200 de metri de liceu, unde obişnuiau să se întâlnească şi să bea, să pună ţara la cale şi să fumeze jointuri. Aşezaţi direct pe pământ.

— Este rândul meu, adăugă el după o clipă.

Făcu să circule pipa, a cărei apă prinsese o culoare verzuie.

— Ce plănuieşti să faci?

— O să vedeţi.

★ ★ ★

Ca de obicei, cazul dispariţiei lui Joachim Campos începuse cu un telefon. De la prietena lui, care îl aştepta la restaurantul *La Pergola* în seara de 19 iunie 2008 şi care mai întâi se mirase de întârzierea sa, apoi intrase în panică. În raport scria că încercase să îl sune pe mobil de 23 de ori în acea seară, dar de fiecare dată răspunsese robotul. Îi lăsase nu mai puţin de 18 mesaje, îngrijorate, furioase, ameninţătoare, panicate, rugătoare – ceea ce dovedea un remarcabil simţ al perseverenţei.

După o oră, plecase de la restaurant şi se dusese direct la domiciliul prietenului ei, la vreo 15 kilometri distanţă. Gol. Nici maşina lui nu era în parcare.

Dormise foarte prost în acea noapte. După părerea tuturor celor interogaţi de anchetatori, Joachim era un băiat frumuşel, genul care flirtează tot timpul, aşa că fata îşi făcuse sânge rău toată noaptea. A doua zi, a sunat la serviciu să spună că e bolnavă şi, în schimb, s-a dus la serviciul lui. Joachim nu mai era şofer de autocar. Chiar dacă nu fusese niciodată condamnat pentru accident, fusese concediat, şase luni mai târziu, pentru o altă greşeală. Acum lucra în depozitul unui hipermarket. O ocupaţie care îi oferea cu mult mai puţine ocazii să flirteze cu necunoscute atrăgătoare. La magazin, i se spusese logodnicei sale că Joachim nu venise la muncă în dimineaţa aceea. Pe la prânz, fata hotărâse să contacteze jandarmeria. Şi i se spusese că nu se putea face mare lucru. 40.000 de oameni dispar în fiecare an în Franţa. 90 la sută din ei sunt găsiţi în săptămânile următoare. Orice adult are dreptul de a-şi reface viaţa şi de a-şi schimba adresa fără să o comunice pe cea nouă apropiaţilor sau prietenilor. În general, bărbaţii fac aşa ceva, dar există şi femei.

Dacă ar fi fost vorba despre un copil, s-ar fi organizat căutări, s-ar fi mobilizat scafandri, ca să verifice lacurile din zonă. Dar un adult care dispare nu e decât un număr în plus în statistici. Ca să fie considerată „îngrijorătoare", dispariţia ar trebui să fie cea a unui adult aflat într-o stare proastă de sănătate sau sub supraveghere judiciară ori să existe măcar un element care să sugereze că acesta dispăruse împotriva voinţei sale. Iar aici nu exista nimic din toate astea.

Însă logodnica lui Joachim Campos, aşa cum o dovedeau şi cele 53 de apeluri noi pe care le făcuse ulterior către telefonul mobil al fostului şofer, era destul de încăpăţânată. Hărţuise jandarmii şi poliţia şi până la urmă obţinuse câştig de cauză când apăruse un martor nou, care povestise cum văzuse un bărbat cu semnalmentele lui Joachim, în seara în care dispăruse, într-un Mercedes vechi, de culoare gri, la doar câţiva kilometri distanţă de locul unde avea întâlnire. Iar fostul şofer de autocar conducea un Mercedes gri – lucru pe care noul martor nu avea de unde să îl ştie. Iar amănuntul cel mai interesant fusese declaraţia martorului cum că mai erau două persoane în maşină, alături de el.

— Toată lumea ştie că domnului Campos îi plac femeile frumoase, răspunseseră jandarmii, aruncând o ocheadă spre (fosta) logodnică a acestuia.

— Doi bărbaţi, adăugase atunci martorul.

Dosarul fusese transferat apoi la dispariţii îngrijorătoare. Din motive procedurale necunoscute, fusese preluat de poliţia din Toulouse. Care îi alocase minimul sindical şi, ca de obicei în astfel de cazuri, procurorul se grăbise să claseze cazul, din lipsă de elemente probatorii. Apoi, Joachim Campos se adăugase celor trei la sută din statistici care nu mai sunt găsiţi niciodată.

Servaz scoase, una câte una, toate foile din dosar. Îi întinse jumătate lui Espérandieu. Era ora 14:28.

★★★

La 15:12, Servaz începu să studieze desfăşurătorul apelurilor efectuate şi primite de

mobilul lui Joachim Campos. Nu găsiseră niciodată aparatul, dar operatorul său le furnizase anchetatorilor această listă, pe baza unei cereri de la Parchet.

Exista acolo un număr repetat de foarte multe ori, în seara dispariţiei şi în zilele următoare, iar Servaz ştiu, chiar înainte să verifice, că era cel al tenacei logodnice. Şi alte persoane încercaseră să îl sune pe şofer în zilele care urmaseră dispariţiei sale: sora, părinţii şi un număr care se dovedi a fi (după ce Servaz frunzări raportul anchetei) cel al unei tinere doamne măritate, mamă a doi copii mici, care avea o legătură cu Joachim de câteva luni.

★★★

La 15:28, Servaz se interesă de localizarea ultimelor apeluri efectuate şi primite de Joachim Campos, adică de releele pe care le activase în trecere, în cursul orelor care precedaseră şi urmaseră dispariţiei sale. Care ar fi putut să-i permită trasarea unui itinerariu.

Logodnica, se gândi el deodată.

Servaz era pe punctul de a stabili o localizare, corespunzătoare unuia dintre nenumăratele apeluri pe care le dăduse aceasta, în disperarea ei, din restaurantul *La Pergola,* unde lua cina singură şi îngrijorată.

S-ar părea că, până la urmă, perseverenţa ta va da roade, îi spuse el în gând, uitându-se la denumirea de pe foaie.

— O hartă, zise cu voce tare. Îmi trebuie o hartă a Pirineilor Centrali.

Espérandieu se uită la el cu un aer nedumerit.

— O hartă?

Vincent tastă câteva litere pe calculator şi deschise Google Maps.

— Uite aici.

Servaz se uită înspre ecran.

— Se poate mări?

Espérandieu mişcă mouse-ul în jos şi teritoriul acoperit de hartă se mări, în timp ce distanţele dintre sate se micşorară.

— Puţin mai la sud şi la est, zise Servaz.

Adjunctul său se conformă.

— Acolo, zise Servaz punând degetul pe ecran.

Espérandieu se uită la locul indicat. Restaurantul *La Pergola.*

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Acolo e restaurantul, acolo e ultimul releu care a înregistrat trecerea mobilului lui Joachim Campos. E la 30 de kilometri de restaurant, dar în direcţia opusă domiciliului său. Un martor afirmă că văzuse pe cineva care îi semăna lui Joachim, la bordul Mercedesului său, în apropierea restaurantului, cu aproximativ o jumătate de oră înainte ca acest releu să înregistreze trecerea lui Campos. Însoţit de două persoane. Dacă acest martor a văzut corect, înseamnă că Joachim nu se ducea acasă.

— Şi ce-i cu asta? Naiba ştie unde se ducea. Poate la femeia aia care îl sunase…

— Nu, nici ea nu locuia în acea direcţie. Ceea ce mi se pare interesant e că, începând din acel moment, nici un alt releu nu a fost activat, în pofida numeroaselor apeluri ale logodnicei disperate.

— Ca şi cum telefonul său a fost distrus sau scos din funcţiune şi aruncat pe undeva, se prinse Espérandieu.

— Exact. Şi asta nu e tot. Mai lărgeşte puţin.

Espérandieu coborî uşor cursorul şi teritoriul de pe ecran se mări şi mai mult. Servaz urmări cu degetul traseul de la restaurant la releu, apoi continuă.

— La naiba, zise adjunctul său, văzând cum degetul şefului se apropie din ce în ce mai mult de un loc al cărui nume îl citiseră de cel puţin 100 de ori în ultimele ore: lacul de pe Néouvielle.

★★★

Ziegler îşi încălecă motocicleta Suzuki în faţa tribunalului, gândindu-se ce bine îl aranjase pe avocatul apărării numit din oficiu şi uitându-se către cerul negru, când din buzunar începu să i se audă *Singing in the Rain.* Îşi desfăcu fermoarul de la geaca de piele. Pe ecranul iPhone-ului scria *Martin.*

— Cum au fost scufundările în Grecia? întrebă el în receptor. Cu sau fără butelii de oxigen?

Se simţi imediat în alertă, în ciuda sau poate că din cauza ciudăţeniei întrebării.

— Cu, răspunse ea deosebit de curioasă.

— Te descurci bine?

Râse uşor, sec.

— Ha, ha… Sunt instructor federal de gradul întâi şi, în consecinţă, instructor de două stele în confederaţia mondială pentru activităţi subacvatice.

Îl auzi fluierând admirativ.

— Sună al naibii de drăguţ. Presupun că asta înseamnă că da?

— Martin, unde vrei să ajungi?

Îi spuse.

★ ★ ★

— Dar tu, tu te-ai scufundat vreodată?

— Cu mască şi cu tub de respirat, da, o dată sau de două ori…

— Eu vorbesc serios. Şi cu butelii?

— Ăăă… da, de mai multe ori, dar demult…

Era o minciună. Nu făcuse decât o singură dată în viaţă scufundări cu butelie de oxigen… La Club Med[88]… Într-o piscină… Împreună cu Alexandra şi cu un instructor.

— Când anume?

— Mmm… Să tot fie vreo 15 ani… Poate ceva mai mult…

— Cred că e o idee foarte proastă.

— E singura pe care o am. Şi nu ne permitem să aşteptăm aprobarea Parchetului sau să ne dea cineva o echipă de scafandri. Presa va pune mâna pe subiectul ăsta în orele care vin. Şi nu e decât un lăcuşor, la urma urmei… Fără rechini, încercă el să glumească.

— E o idee al dracului de proastă.

— Ai echipamentul tău? Cumva şi un costum pentru mine?

— Mda… Cred că pot găsi ceva.

— Foarte bine. Când să trec să te iau?

— Am întâlnire cu comandantul companiei. Lasă-mi două ore.

O să se ocupe mai târziu de Zlatan Jovanovic. Ardea de nerăbdare să afle ce găsise Martin.

Butelii, scufundări, un lac…

Cu o comoară pe fiind, se gândi ea.

44

Scufundare

Era deja după-amiaza destul de târziu când ajunseră la drumul de pământ. Din ce în ce mai mulţi nori de furtună înaintau dinspre vest. Merseră hurducăit până la lanţul întins între doi piloni, securizat cu un lacăt. La mijlocul său se legăna o tăbliţă ruginită:

SCĂLDATUL INTERZIS

În faţa lor se iviră lacul şi barajul. Servaz se uită către malul celălalt, la 200 de metri distanţă, deasupra căruia se desena o curbă foarte strânsă a drumului. Acela era locul în care autocarul ieşise de pe drum şi se răsturnase pe pantă. Era imposibil de ajuns la lac pe acolo: malul de sub drum era, de fapt, un versant aproape vertical, de vreo 10 metri, pe care se putuseră agăţa doar câţiva copaci bătrâni. Rădăcinile lor, scoase la suprafaţă de alunecările succesive ale malului, erau cufundate în apă. Deasupra plutea un fel de saltea din lemn mort şi gunoaie, prinsă în crengi. De jur-împrejur, panta era mai puţin abruptă, dar tot mult prea periculoasă şi, în plus, acoperită de o vegetaţie prea deasă de brazi şi de arbuşti ca să se poată ajunge la lac în costum de scafandru.

Nu exista decât o singură cale de acces: drumul pe care se aflau acum.

Servaz opri climatizarea, deschise portiera şi, deodată, căldura zilei li se prăbuşi pe umeri ca o haină uitată la soare. Irène dăduse deja ocol Jeep-ului şi ridicase halonul. Se grăbi să îşi scoată hainele şi Servaz observă cât de bronzată era. Se uită la corpul ei, cu picioare lungi şi tors zvelt, abdomen plat şi sâni mici. Ziegler îşi puse costumul din cauciuc negru deasupra chiloţilor tanga şi a

sutienului roz, în timp ce Servaz începu şi el să se dezbrace.

— Trebuie să ne grăbim, zise ea uitându-se la nori.

Tunetele se auzeau ca un ton de ceartă, la mare depărtare. Uneori se şi vedea strălucirea unui fulger silenţios. Dar tot nu ploua. Ziegler scoase din cutie şi al doilea echipament şi îl ajută să îşi pună salopeta. Nu îi plăcea atingerea rece a neoprenului pe piele, care i se făcu imediat de găină. Încercă să îşi aducă aminte de explicaţiile repetate de ea de mai multe ori, în maşină, şi începu să-şi regrete iniţiativa.

— S-ar părea că începe furtuna, observă ea. Nu ştiu dacă e o idee bună.

— Alta nu am, repetă el.

— Am putea aştepta până mâine. O echipă de scafandri va scotoci tot lacul. Dacă e ceva de găsit, vor găsi.

— Mâine, *La République de Marsac* o să publice un articol despre legătura pe care o caută poliţia între accident şi uciderea lui Claire Diemar şi toată presa o să fie buluc pe povestea asta. Nu vreau ca presa să fie aici, să vadă, în caz că găsim ceva acolo jos.

— Zi-mi măcar ce căutăm.

— Un Mercedes gri. Posibil cu cineva înăuntru.

— Asta-i tot?

Pentru o clipă, avu intenţia să renunţe. Dar un rest de mândrie îl împiedică să lase totul baltă. Ea citi asta în ochii lui şi dădu din cap oftând. Fără să mai spună nimic. Apoi îi aminti cum trebuie folosit detentorul şi cum să-şi regleze respiraţia, îi fixă butelia pe spate, îi potrivi curelele şi îi aranjă detentorul, masca şi tubul pentru respirat pe umeri şi pe piept.

— Asta e vesta de salvare, continuă ea. O umfli şi o dezumfli din butoanele astea, după cum ţi-am arătat. La suprafaţă o ţii mereu umflată. Te ajută să te menţii în afara apei fără niciun efort. Vesta este legată de butelie prin cureaua asta. Iar de la butelie

vine tubul acesta de respirat, pe care trebuie să îl bagi aşa, în gură. Muşcă uşor din cauciuc, dacă ţi-e teamă să nu îl pierzi.

Servaz încercă să respire. I se păru că aerul opune rezistenţă pe ţeava aceea, dar cu siguranţă că asta se întâmpla pentru că era stresat. Inima îi bătea cu putere. Irène îi verifică centura şi înotătoarele, apoi îi fixă calculatorul de scufundare – un ceas mai mare – la încheietura mâinii.

— Aici e adâncimea, aici e temperatura. Şi aici, timpul consumat. Oricum, eu nu te voi scăpa din ochi şi rămânem în apă maximum 45 de minute, ne-am înţeles?

El încuviinţă din cap. Încercă să se mişte. Făcu doi paşi înainte, ridicându-şi genunchii în încercarea de a nu se împiedica de labe. Se opri. Se simţea ca o mămăligă. Dezechilibrat. Greutatea buteliei din spate îi dădea impresia că cineva îl trăgea înapoi, cu o plăcere răutăcioasă, astfel încât să cadă cu picioarele în sus, dintr-un moment în altul.

Ziegler închise la loc haionul, cu un zgomot care făcu să-şi ia zborul un stol uriaş de păsări din pinii şi brazii de pe partea cealaltă a lacului. Era o tăcere profundă în jur, cu excepţia vântului cald, care făcea frunzele să foşnească, şi a tunetului care se învârtea pe deasupra lor.

— OK, să recapitulăm. Pentru că ziua se apropie de sfârşit, în curând va fi foarte întuneric acolo, jos. Deci aşază-ţi întotdeauna lanterna în faţa mâinii, dacă vrei să înţeleg ce zici. Dacă totul e în regulă, faci semnul OK, zise ea şi îşi uni degetul mare şi arătătorul în formă de cerc. Dat fiind că eşti începător, îţi vei termina rezervele mult mai repede decât mine, deci nu uita să le verifici în mod regulat. Ai aer pentru mai mult de o oră. În fine, dacă ai vreo problemă sau dacă ne separăm, îţi agiţi lanterna în toate direcţiile şi nu te mişti. O să vin să te caut. E suficient de clar?

Era clar că avea din ce în ce mai puţin chef să facă asta. Dar dădu afirmativ din cap, cu dinţii puţin

cam prea strânşi în jurul capătului tubului, şi cu maxilarul încleştat.

— Încă un lucru: inspiră, dar nu uita să şi expiri, la intervale regulate. Sub apă, plămânii umflaţi prea mult timp cu aer te fac să urci, bineînţeles, către suprafaţă. Dacă ţi se întâmplă aşa ceva, ai grijă să expiri încet. Aerul care ţi se dilată în plămâni pe măsură ce urci poate deveni periculos.

Super. O pasăre mare scoase un ţipăt răguşit şi îşi luă zborul, atingând în trecere suprafaţa apei.

— E o tâmpenie absolută, adăugă ea. Eşti sigur că vrei să o faci?

Încă o dată, el încuviinţă din cap.

Ea ridică din umeri, făcu stânga-mprejur şi intră treptat în apă, cu spatele, păstrând malul sub ochi, scoţând un clipocit abia auzit. El făcu la fel şi simţi imediat răceala apei, prin costum. Nu era deloc neplăcut, pentru că deja începuse să se sufoce, dar probabil că, după o oră petrecută acolo, nu va mai fi chiar atât de plăcut. *Lac de munte,* se gândi el. Erau departe de Seychelles…

Când apa îi ajunse la piept, jandarmeriţa scuipă în mască, întinse saliva pe suprafaţa de plexiglas, apoi o clăti şi şi-o potrivi pe nas. Servaz făcu la fel. Apoi îşi scufundă masca în apă şi inspectă fundul lacului. Nămolul pe care îl mişcaseră în mers umpluse apa cu miliarde de particule care îl împiedicau să vadă ceva. Spera să fie mai limpede în adânc.

— Ultimul lucru. Când o să-ţi dau drumul la mână, să rămâi în dreptul meu. Nu te îndepărta mai mult de trei metri. Vreau să te pot avea mereu în raza vizuală. Şi nu uita să îţi echilibrezi presiunea de pe timpane ciupindu-te de nas şi expirând. Îţi va calma bâzâiturile din urechi. Lacul este adânc şi se simt efectele presiunii după doar doi, trei metri.

El făcu semnul OK, iar ea schiţă un surâs. Părea încă şi mai stresată decât el.

— Bagă-ţi tubul în gură, îl îndemnă ea.

Îl luă de mână şi se lungiră pe burtă, bătând din înotătoare. Când ajunseră în larg, ea îi făcu semn să

îşi dezumfle vesta şi începură coborârea, înconjuraţi de un norişor de bule.

Avu nevoie de câteva secunde ca să se obişnuiască cu tubul. Trebuia să facă un efort veritabil ca să poată respira sub apă. Amintirile experienţei sale din piscină, deşi vechi de aproape 20 de ani, îi reveniră brusc şi realiză că nici atunci, demult, nu prea îi plăcuse chestia asta.

Deşi nu se depărtaseră prea mult de mal, era deja beznă peste tot în jur şi de-abia reuşeau să vadă câte ceva, în ciuda luminii duble de la lanternele lor. Irène îl luase de mână şi îl ghida. Începură să coboare. Aerul scotea un şuier uşor când inspira, iar când expira, în jurul lui sclipeau o mulţime de bulişoare. Apoi apăru în raza lanternelor un nor de praf în suspensie şi se zări fundul apei. Neregulat, în pantă şi acoperit de un covor de alge, care se ondulau ca nişte plete sub mângâierea curenţilor, cu cinci metri mai jos. În acelaşi timp, simţi o durere din ce în ce mai puternică în timpane şi un ţiuit din ce în ce mai sonor. Se strâmbă şi îi dădu drumul lui Ziegler ca să-şi ducă mâna la ureche. Imediat, jandarmeriţa îl prinse de vestă şi îl obligă să urce. Se uită la el prin mască şi mimă gestul echilibrării. Servaz înţelese, se ciupi de nas şi expiră. Simţi ca şi cum îi ieşea din ureche o bulă uriaşă de aer, iar durerea dispăru. Acum nu mai auzea decât un bâzâit uşor. Şi suportabil, hotărî el. Făcu din nou semnul OK şi îşi reluă scufundarea, echilibrând încă de două ori.

Ajunşi pe fundul apei, atinseră cu burta banda cărnoasă a algelor. Înotau cel mai probabil în direcţia vârfului de la marginea drumului. Irène îl ţinea strâns de mână. Şi totuşi, se simţea singur pe lume. Singur cu gândurile sale. *Şi cu stresul său.*

Uşor…

Senzaţia de imponderabilitate.

Tăcere…

Nu auzea nimic altceva decât bolboroselile apei din jur. Şi ecoul propriei respiraţii, în tubul cu care deja se obişnuise.

Aruncă o privire calculatorului de scufundare.

15 metri.

La un moment dat, Ziegler îi dădu drumul la mână şi se uită la el. Îi făcu semn că totul era în regulă şi se îndepărtă, continuând să înoate în aceeaşi direcţie. Servaz cercetă împrejurimile. Nu prea era mare lucru de văzut. Erau singuri, pe fundul unui lac unde nimănui nu i-ar trece prin cap să îi caute în caz că se întâmpla ceva, iar el se simţea deosebit de vulnerabil şi de lipsit de apărare. Era din ce în ce mai stresat, acum, că ea nu îl mai ţinea de mână. *Gata, calmează-te, eşti la doar câţiva metri distanţă de suprafaţă, e de ajuns să îţi umfli plămânii şi vesta ca să urci înapoi.*

Numai că Ziegler îi vorbise despre nişte etape de respectat. Chiar şi la această adâncime. Şi despre cât de important era să nu intre în panică. *La dracu'.* Se uită în sus şi văzu, vag, o lumină. Departe. Mai mult gri decât albastră. Poate că începuse furtuna. Gândul acesta îl îngrijoră şi mai tare şi începu să respire greoi. *Calmează-te. Expiră.* Se concentră asupra lucrurilor aflate în apropiere şi inspectă la lumina lanternei fundul nămolos al apei. Întoarse capul şi o văzu pe Ziegler la vreo trei metri distanţă, cum îşi continua relaxată explorările, mişcându-şi lanterna dintr-o parte în alta şi corpul ca o adevărată sirenă. Nu-i mai dădea nicio atenţie. Putea să şi urle, că ea nu l-ar fi auzit… *Dacă ai vreo problemă sau dacă ne separăm, îţi agiţi lanterna în toate direcţiile şi nu te mişti. O să vin să te caut…*

Fundul lacului era mai accidentat aici, cu stânci, trunchiuri de arbori, mici creste care trebuiau urcate – un peisaj la fel de accidentat ca şi cel de la suprafaţă, care semăna din ce în ce mai tare cu o groapă publică de gunoi. Lanterna lui Servaz lumină un trunchi gros, şi el trebui să se înalţe puţin, ca să poată trece de obstacol, apoi coborî la loc, în aglomeraţia de alge. Apoi simţi cum solul urcă în mod considerabil. Aruncă o privire spre Ziegler. Fără să îşi dea seama de asta, se îndepărtaseră şi mai mult, iar el simţi cum îl cuprinde panica. Era

singur cu el însuşi şi cu câteva mii de metri cubi de apă ostili, care îi apăsau plexiglasul măştii.

O gaşcă de peştişori îi trecu pe sub nas, lăsând în urmă o dâră argintie.

Era ceva acolo, un pic mai departe, printre alge şi noroi… Probabil un aparat electrocasnic aruncat de pe mal, pentru că panta în creştere arăta că se apropiau de acesta. La fel ca şi numărul mare de gunoaie. Bătu din înotătoare ca să se propulseze până acolo. Acum putea observa reflexia palidă a unui geam şi pe cea a unui obiect metalic, printre alge. Inima începu să îi bată repede. Un amestec de nerăbdare şi de teamă. Se forţă să expire încet, în ciuda grabei şi a curiozităţii. Încă două bătăi de înotătoare şi îl văzu. Mercedesul gri al lui Joachim Campos… Aproape intact, deşi măcinat de rugină. Jumătate din plăcuţa de înmatriculare dispăruse din cauza coroziunii, dar încă se puteau vedea perfect un X, un Y, doi de o şi cifrele departamentului 65.

Era ceva înăuntru.

În spatele volanului.

Se vedea prin parbrizul acoperit de un strat subţire, verde şi translucid.

Palid.

Nemişcat.

Privind drept în faţă.

Silueta fostului şofer de autocar.

Simţi că sângele i se agita prea tare, că inima i se ambalase prea mult, că respira prea repede. Ocoli înot vehiculul, contorsionându-se cu greutate, şi se apropie într-un mod cam stângaci de portiera din partea şoferului.

Întinse braţul către mâner, aşteptându-se ca portiera să fie blocată, dar aceasta se deschise imediat, în ciuda aşteptărilor, cu un scârţâit înăbuşit de apă. Însă nu era suficient loc acolo, să o poată deschide larg. Roţile erau îngropate în pământ şi partea de jos a portierei se freca de fundul denivelat al apei.

Servaz se aplecă înăuntru, prin crăpătura uşii, şi îndreptă fasciculul de lumină către forma de la

volan.

Aceasta era încă în poziţia de şofer, menţinută de ceea ce rămăsese din centura de siguranţă. Fără ea, în câteva zile, gazul ar fi umflat cadavrul, care ar fi urcat în interiorul maşinii şi s-ar fi lipit de plafon. Raza lanternei îi dezvălui lui Servaz detalii pe care ar fi preferat să nu le afle: scufundarea îndelungată transformase grăsimile corpului în adipoceară sau „grăsime de cadavru" – o substanţă asemănătoare la atingere cu săpunul, care făcea ca Joachim să semene cu o statuie de ceară perfect conservată. Acest proces de saponificare oprise descompunerea şi îl păstrase aproape intact în tot acest timp. Pielea capului fusese distrusă şi Servaz avea acum în faţa sa un cap chel şi ceros, iţit din ceea ce rămăsese dintr-un guler de cămaşă. Epiderma mâinilor care se vedea de sub mânecile zdrenţuite era şi ea detaşată, formând ceva asemănător cu două mănuşi din piele – altă evoluţie tipică pentru cadavrele ţinute în apă. Ochii dispăruseră, în locul lor fiind acum doar două orbite goale. Servaz se gândi că maşina protejase parţial cadavrul de prădători. Respira din ce în ce mai repede. Se mai uitase el la cadavre până acum, dar niciodată la 10 metri adâncime pe fundul unui lac, captiv într-un costum de scafandru. Apa era din ce în ce mai rece. Îl trecu un fior. Întunericul din ce în ce mai profund, bula de lumină şi, acum, acest corp… Începuse să elimine cu greutate dioxidul de carbon care îi invada creierul şi simţea că nu mai poate respira.

Apoi zări gaura de lângă tâmplă. Proiectilul trecuse prin obraz, aproape de urechea stângă. Servaz se uită cu atenţie. O împuşcătură trasă din imediata apropiere.

Deodată, se petrecu ceva incredibil. *Cadavrul se mişcă!* Servaz se simţi cuprins de panică. Zdrenţele de pe torsul cadavrului se mişcară din nou, iar el dădu rapid înapoi, lovindu-se cu capul de caroserie. Simţi că agăţase ceva cu tubul pentru respirat şi, pentru o clipă, fu îngrozit la gândul că nu va mai avea aer. Scoase un norişor de bule panicate şi scăpă

lanterna din mână. Aceasta pluti uşurel spre podeaua maşinii, printre picioarele mortului, învăluind laolaltă într-un vârtej luminos cadavrul, tabloul de bord şi plafonul.

Şi chiar atunci, un peştişor minuscul ţâşni din ceea ce rămăsese din cămaşă şi se îndepărtă înotând cu repeziciune. Lui Servaz îi ţiuiau urechile. Nu avea suficient aer, iar sângele îi pulsa la tâmple. Îşi dădu seama că uitase să-şi mai verifice manometrul. Întinse mâna după lanternă, o culese dintre pedale şi picioarele mortului, şi începu să o agite în toate direcţiile, după ajutor.

Unde era Ziegler?

Nu avea curajul să o aştepte. Din câteva mişcări disperate de labe, o luă către suprafaţă. După doar câţiva metri, se trezi prins într-o încrengătură de rădăcini albe ca nişte tentacule.

Îşi simţi piciorul agăţat în ceva. Se zbătu cu furie ca să se elibereze, apoi se lovi cu masca într-o bucată de lemn. Zăpăcit de şoc, încercă să treacă prin stânga, apoi prin dreapta, dar se lovi din nou de rădăcinile tari şi rigide. Erau peste tot! Iar el era prizonierul acestei încâlceli pe care o zărise de departe, la numai câţiva metri distanţă de suprafaţă! Probabil că lanterna i se stricase, pentru că nu mai vedea decât o ceaţă un pic mai luminoasă în partea de sus, foarte neagră dedesubt, şi păienjenişul de netrecut şi întunecat al rădăcinilor din jurul său. Simţi că îşi pierde cumpătul, că nu mai este în stare să gândească. Nu avea curaj să o ia nici înainte, nici înapoi. Îi trebuia neapărat o cale de ieşire spre suprafaţa apei.

Acum!

Deodată, capătul ţevii prin care respira îi fu smuls din gură. Pipăi în jur, îngrozit, îl găsi, trase de el, dar tubul rămase prins printre ramuri şi rădăcini. Îşi lipi gura de el şi inspiră cu lăcomie oxigenul. Se mai zbătu o dată şi tubul îi scăpă din nou. Ceva nu era în regulă… Tubul era încă legat de butelie. Cum de se putuse încurca printre rădăcini? Îl apropie din nou de gură şi respiră, apoi încercă cu disperare să îl

elibereze trăgând de el în toate părţile. Dar nu era posibil… Panica îl orbea. Auzea pocniturile bulelor dimprejurul lui, semn că intrase complet în panică.

Nu voia să mai rămână nici măcar un minut în apa asta care îl prinsese în capcană. Îşi desfăcu centurile de la butelie, după care se zbătu ca să se poată elibera din harnaşament. Aspiră pentru ultima oară, profund, din tubul cu oxigen.

Apoi apucă rădăcinile cu mâinile şi le scutură în toate direcţiile, însă sub apă nu avea forţă prea mare. Le lovi cu palmele, le trase, se încordă din toate puterile. Împinse din picioare. Un trosnet surd. Reuşi să îşi croiască o cale în sus, orbeşte, se strecură prin găuri de şoarece, urcă puţin… se lovi… scutură… se târî… se zbătu… se lovi… se eliberă… urcă… urcă… urcă…

★★★

Ploaia veni dinspre vest. Ca o armată care atacă teritoriul duşman. După ce avangarda i-a anunţat sosirea, cu rafale uriaşe de vânt şi cu fulgere, s-a năpustit peste păduri şi drumuri. Nu doar o simplă ploaie. Un potop rostogolit din cer. Mătură acoperişurile şi străzile din Marsac, inundă rigolele şi biciui piatra vechilor faţade, în drumul ei către zona rurală. Înecă dealurile, care dispărură sub giulgiul ei lichid, şi încreţi suprafaţa lacului exact în momentul în care Servaz reuşi să spargă rogojina aceea din lemne moarte şi deşeuri care plutea între rădăcini, în apropiere de mal.

Masca i se lipise ca o ventuză de faţă. Trebui să tragă tare ca să o poată smulge şi i se păru că avea să-şi scoată şi obrajii odată cu ea. Deschise gura larg şi înghiţi aerul cu aviditate. Lăsă ploaia să îi curgă pe limbă. Privi în jurul său şi simţi că îl apucă din nou panica. Cât era ceasul? Cât timp petrecuseră acolo jos, de era deja noapte acum? O auzi pe Ziegler străpungând şi ea suprafaţa alături de el. Îl luă de umeri.

— Ce s-a întâmplat? CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Servaz nu răspunse. Întorcea capul când în stânga, când în dreapta, cu ochii holbaţi şi cu masca

încă pe frunte. Ploaia bătea darabana pe neoprenul costumului său. Un fulger se auzi prin apropiere. Şi ploaia, în averse, lovind cu putere lacul.

— Doamne Dumnezeule! răcni el. Tu mă poţi vedea?

Ea îl ţinea încă de umeri. Se uită în jurul lor, căutând o cale ca să ajungă la malul abrupt şi să poată urca, ajutându-se de crengi şi de rădăcini. Se întoarse spre el, care se uita, în mod ciudat, peste tot, fără să îşi poată fixa nicăieri privirea, şi fără să se uite la *ea.*

— *Tu mă vezi?* repetă el, mai tare.

— Ce? Ce?

— NU MAI VĂD NIMIC! AM ORBIT!

★ ★ ★

Îi urmărea la fel de tăcut şi de invizibil ca o umbră. O umbră printre umbre. Cei doi nu şi-ar fi putut închipui că era atât de aproape. Nici măcar că era prin zonă. Îşi scoase fesul negru ca să poată simţi curgerea ploii pe cap, prin părul scurt, vopsit blond, şi îşi mângâie bărbuţa închisă la culoare din care se scurgea apa, cu un zâmbet pe buze şi cu ochii sclipind în întuneric.

Îi urmărise până la această capelă părăsită şi în ruină unde se pare că obişnuiau să se întâlnească. Se ascunsese în tufişuri şi îi ascultase vorbind prin fereastra rămasă de mult fără geam, în timp ce trăgeau din pipa lor cu apă. Trebuia să recunoască că erau cu mult mai interesanţi decât media semenilor lor, aceşti tineri reprezentanţi semianalfabeţi ai primatelor. Acum înţelegea mai bine cum ajunsese Martin ceea ce era. Acest loc forma adulţi foarte promiţători. Îşi imagină o şcoală de criminalitate care şi-ar fi educat în acelaşi mod elevii. Ar fi putut da cursuri acolo, îşi spuse el, zâmbind larg.

Ghemuit în ploaie prin desiş, îi privi pe tineri ieşind din capelă şi luând-o spre liceu, pe drumul din pădure, înfofoliţi în hanoracele lor foşnitoare, cu glugă. Intră apoi în micuţa construcţie pustie. Hristos şi orice alt semn cultural dispăruseră de

mult. Locul era presărat cu cutii de bere, sticle goale de Coca-Cola, pungi de chipsuri şi pagini din reviste pline de reclame, simboluri grosolane ale acestei alte religii: cea dominantă şi stearpă, a consumerismului. Hirtmann nu era o persoană credincioasă, dar trebuia să admită că unele religii, mai ales cea creştină şi cea musulmană, le depăşiseră pe toate celelalte în domeniul torturii şi al ferocităţii. I-ar fi plăcut să se fi aflat în locul geniilor medievale – fraţii săi întru spirit – care avuseseră toată libertatea să îşi exprime talentele în mânuirea acelor instrumente savante imaginate de ei. Ar fi predicat cu aceeaşi elocvenţă folosită în sălile de judecată pentru a băga la răcoare indivizi a căror nevinovăţie era îndoielnică. Chiar acum se pregătea, de altfel, să fie şi judecător, şi călău. Avea să refacă în stilul propriu vechiul gag cu stropitorul stropit.

La început crezuse că uzurpatorul, cel care îndrăznise să îi ia locul şi să pretindă că era el, se găsea printre aceşti tineri. Dar după ce îi ascultase şi cercetase puţin în stânga şi-n dreapta, înţelesese că greşise. Şi ironia situaţiei i se dezvăluise în toată cruzimea ei. *Sărmanul Martin…* Suferise deja destul. Pentru prima dată în viaţă, poate, Hirtmann simţea în el un elan de compasiune şi de prietenie. Aproape că îi dăduseră lacrimile. Şi era foarte surprins că Martin avusese acel efect asupra sa. Era o surpriză minunată, absolut delicioasă. *Martin, prietenul meu, fratele meu…* se gândea el. Îl va pedepsi crunt pe vinovat. Pentru dublă crimă, pentru că erau două victime. Pe de o parte, îl va face să plătească pentru crima de lezmajestate, pe de alta, pentru trădare. O pedeapsă care îi va marca pentru totdeauna, cu fierul roşu, şi trupul, şi spiritul.

45

Spital

— HEMORAGIE RETINIANĂ, zise doctorul. Legea Boyle-Mariotte, P1 x V1 = P2 x V2, variaţia presiunii este însoţită de o variaţie a volumului gazelor. Ca orice gaz, aerul din masca dumneavoastră a fost supus unei schimbări de presiune. Sub efectul acesteia, s-a comprimat când aţi coborât şi s-a dilatat când aţi urcat. Aţi fost victima unui accident barotraumatic: un traumatism provocat de schimbările bruşte ale presiunii atmosferice. Nu ştiu ce s-a petrecut acolo jos, dar pierderea totală a viziunii ambilor ochi este destul de rară. Chiar şi doar temporară. Dar puteţi fi liniştit, nu veţi rămâne orb.

Super, îşi zise Servaz. *Nu puteai să mi-o spui mai repede, idiotule?*

Vocea doctorului, joasă şi calmă, îl enerva teribil cu accentele sale de predică. Probabil că ar fi simţit acelaşi lucru şi dacă ar fi putut vedea restul persoanei sale.

— Evoluţia hemoragiei poate să mai dureze un timp, continuă vocea doctă. A avut loc o atingere a maculei, zona centrală a vederii Spre marele meu regret, ţin să vă aduc la cunoştinţă că nu există tratament specific. Putem acţiona exclusiv asupra cauzei. Or, în speţa de faţă, cauza a dispărut; nu mai avem decât să aşteptăm, deci, ca lucrurile să îşi revină la starea firească. Există totuşi o posibilitate să fim nevoiţi să recurgem la o ablaţie chirurgicală pentru a vă permite recuperarea completă a vederii. Vom vedea. În aşteptare, vă vom ţine sub observaţie. Şi veţi păstra acest pansament pe ochi. Să nu cumva să încercaţi să îl scoateţi.

Încuviinţă din cap, cu un rânjet pe faţă. Mai mult nu putea face: nu vedea nimic.

— S-ar zice că nu sunteţi genul care să faceţi lucrurile pe jumătate, încercă doctorul o glumă.

Vru să îi dea o replică usturătoare, dar, într-un mod ciudat, fraza aceasta îl liniştise. Probabil datorită tonului voios folosit de medic.

— Bine, mă întorc mai târziu. Odihniţi-vă.

— Are dreptate, zise Ziegler după ce paşii se îndepărtară. Chiar că nu faci lucrurile pe jumătate.

După voce, ghici că zâmbea. Presupuse că şi ea primise nişte veşti bune.

— Zi-mi ce ţi-a spus.

— Acelaşi lucru ca şi ţie. Că poate dura câteva ore sau câteva zile. Şi că, dacă va fi nevoie, te vor opera. Dar îţi vei recupera ochii, Martin.

— Mişto.

— A fost o greşeală.

— Ce anume?

— Scufundarea asta.

— Ştiu.

— Va trebuie să explic asta şefilor mei.

Faţa lui se strâmbă din nou într-un zâmbet chinuit. Ştia că Ziegler va avea necazuri. Şi încă o dată, din cauza lui.

— Îmi pare foarte rău. Voi lua totul asupra mea. O să vorbesc cu Sartet şi cu procurorul, să vedem dacă nu putem antedata un ordin… Dacă nu, voi afirma că te-am minţit că am unul, dacă mă întreabă.

— Eh, în orice caz, nu mă vor demite din cauza asta. În rest, nu văd ce mi-ar putea face mai mult decât ceea ce mi-au făcut deja… Şi apoi mai e şi cadavrul, care poate justifica totul acum, nu?

— Ce s-a întâmplat cu maşina şi cu corpul?

— E o mare desfăşurare de forţe, se scoate tot din lac. Corpul va fi trimis la autopsie chiar în noaptea asta. Toată lumea e pe picior de război.

De dincolo de fereastră se auzea murmurul insistent al furtunii, iar de partea cealaltă a uşii, zgomotele obişnuite într-un spital: voci de infirmiere, paşi pe culoar, cărucioare…

— Sunt singur aici?

— Da. Vrei să punem pe cineva de pază la uşă?

— De ce?

— Uiţi că cineva a tras asupra ta, noaptea trecută? Nu vezi nimic acum, eşti încă şi mai vulnerabil… Şi e un spital. Se intră şi se iese ca la moară.

El scoase un oftat.

— Nimeni din afara poliţiei nu ştie că sunt aici, răspunse el.

Ea îl strânse de mână. Apoi se auzi cum îşi împinge scaunul.

— Până una alta, trebuie să te odihneşti. Vrei un calmant? Să cer infirmierei?

— Doar în stare lichidă. Şi numai dacă are cel puţin 12 ani vechime.

— Mi-e teamă că aşa ceva nu se găseşte pe lista de compensate. Odihneşte-te. Am puţină treabă acum.

Servaz se încordă imperceptibil. Simţise tensiune în vocea ei.

— Pare important.

— Este. O să-ţi zic mâine mai multe. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le spun.

Părea uşor jenată.

— Ce lucruri?

— Mâine.

★ ★ ★

Ziegler se opri sub marchiza de la intrarea spitalului şi se uită cum cădeau aversele de ploaie peste parcare. Văzu arcul electric al unui fulger pe cerul care se întunecase a noapte şi, în secunda următoare, un tunet făcu aerul să se cutremure.

Îşi trase fermoarul la geacă, îşi puse casca şi o luă la fugă până la motocicletă. Demară cu prudenţă, întinzând picioarele către sol şi ieşind încet din parcare: aversa de vară transformase drumul în torent. O luă spre centrul oraşului Marsac, străbătând ca o umbră străzile pustii şi mergând în ralanti pe pavajul inundat. Era aproape opt seara şi se întrebă dacă îl va găsi acasă sau la birou. Adresa de serviciu era cea mai apropiată. Când ridică ochii spre faţada galbenă a clădirii ieftine din centrul oraşului, văzu că la ultimul etaj era lumina aprinsă.

Instinctul său de vânător se trezi imediat. Adrenalina îi curgea prin vene. De mult nu mai avusese parte de o partidă de vânătoare – una adevărată, aceea care îi provoca senzaţii pe care nici chiar sexul sau motocicleta nu le puteau trezi în ea. Parcă pe trotuar, îşi scoase casca, îşi netezi părul blond pe care curgeau deja şiroaie de apă şi se îndreptă către poartă. Nu era nici interfon, nici închidere electrică, aşa că nu-i rămase decât să urce scările până la ultimul etaj, lăsând urme umede de paşi pe trepte. Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă.

— Dap? răspunse o voce în interfon, după vreo 20 de secunde.

— Domnul Jovanovic?

— Hmm…

— Mă numesc Irène Ziegler şi aş avea nevoie de serviciile dumneavoastră.

— E închis. Întoarceţi-vă luni.

— Aş vrea să îl urmăriţi pe soţul meu. Ştiu că nu sunteţi prea ieftin, dar sunt gata să plătesc tariful maxim. Ascultaţi-mă doar un sfert de oră, vă rog.

Pentru alte câteva secunde, doar pârâiturile interfonului deranjară liniştea aşternută. Apoi, se auzi cum se deschide zăvorul electric al uşii şi Ziegler împinse în uşa care îi cedă după o mică rezistenţă. Intră în apartamentul minuscul, care mirosea a stătut şi a scrum de ţigară. Se vedea lumină în capătul culoarului, în spatele unei uşi întredeschise. O luă într-acolo şi o deschise. Zlatan Jovanovic băgase nişte acte într-un seif şi acum îl închidea. Un model vechi, cu nimic mai eficace decât un dulap. Unui profesionist adevărat nu i-ar fi luat mai mult de un minut să îl forţeze. Îşi dădu seama că seiful era acolo doar pentru a face impresie asupra clienţilor. Probabil că era găselniţa lui preferată: cum apărea un client nou, cum se făcea că îşi bagă documente importante în seif. Dar documentele cu adevărat importante se găseau cu siguranţă în altă parte, cel mai probabil sub formă binară, în memoria criptată a vreunui calculator. Bărbatul închise uşa cea grea şi răsuci încuietoarea

cu cifru. Apoi se lăsă să cadă în scaunul lui rotativ, directorial.

— Vă ascult.

— Nu-i rău… Treaba cu seiful. Ia ochii.

— Ce?

— Un pic cam vechi. Modelul, adică. Ştiu cel puţin vreo 20 de oameni care l-ar deschide cu ochii închişi şi cu o mână legată la spate.

Văzu cum ochii tipului se îngustează.

— Nu sunteţi aici pentru un soţ iubăreţ, nu-i aşa?

— Perspicace.

— Cine sunteţi?

— Drissa Kanté, vă spune ceva numele acesta?

— Nu l-am auzit niciodată.

Minţea. Pupilele i se îngustaseră aproape imperceptibil. În pofida sângelui rece de jucător de poker, numele îl lovise direct în faţă, ca o palmă.

— Ascultă, Zlatan… Îmi permiţi să îţi spun Zlatan?… Nu prea am timp, aşa că, dacă am putea sări peste preliminarii…

Scoase din buzunar un stick USB şi îl aşeză pe birou în faţa lui.

— Cam aşa arată şi stick-ul pe care i l-ai dat lui Kanté?

Nici măcar nu-i aruncă o privire. *Se uita fix la ea.*

— Repet întrebarea: cine sunteţi?

— Persoana care te va băga la răcoare dacă nu răspunzi la ale mele. Întrebările mele.

— Activitatea mea e perfect legală, sunt înregistrat la prefectură.

— Şi instalarea de softuri de spionaj în calculatoarele poliţiei e tot legală?

Din nou, păru lovit. Dar doar pentru o fracţiune de secundă. Probabil că era foarte bun la poker.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Cinci ani de bulău. Cam atât te aşteaptă. O să cer să facem o identificare de grup. O să vedem dacă te recunoaşte Kanté. Şi oricum, avem şi un martor: o prietenă care te-a urmărit şi ţi-a notat numărul maşinii. Fără să-l mai punem la socoteală şi pe patronul cârciumii, care te-a văzut de mai

multe ori cu el… Cam multe, nu-i aşa? Ştii ce o să se întâmple? Judecătorul de instrucţie va cere arestarea ta şi judecătorul de eliberări va fi de acord. Vor fi de ajuns 10 secunde şi o aruncătură de ochi la dosarul tău. Crede-mă, cu toate aceste elemente, n-o să aibă nici cea mai mică ezitare. Arest preventiv sută la sută…

Se foi în scaun, cu ochii negri, în care Ziegler zări o lucire familiară, în ciuda aerelor sale importante: frica.

— S-ar zice că eşti cam nervos, dintr-odată.

— Ce vreţi?

— Numele clientului tău. Cel care ţi-a cerut să îl spionezi pe comandantul Servaz.

— Dacă fac una ca asta, afacerea mea se duce naibii.

— Crezi că-ţi vei putea continua *afacerea* din celulă? Clientul tău este un asasin. Vrei să fii acuzat de complicitate la crimă?

— Şi ce primesc în schimb?

Ziegler trase aer adânc în piept. Nu avea nicio carte în mână: nici ordin, nici mandat. Dacă se afla, de data asta ar fi fost cu siguranţă revocată.

— Nu vreau decât un nume. Asta e tot. Dacă îl primesc, ies de aici şi şterg totul cu buretele. Nu va şti nimeni nimic.

Bărbatul deschise un sertar de la birou, iar ea se dădu uşor în spate. Îşi băgă laba grasă înăuntru. Îl urmări din ochi, gata să sară pe el, pe deasupra biroului. Mâna ieşi din nou la iveală cu un dosar cartonat, pe care îl puse în faţa jandarmeriţei, după care ea observă cum el îşi rodea unghiile.

— Este înăuntru.

★ ★ ★

În picioare, în ploaie, Lacaze privea înspre intrarea în tribunalul cel nou. Trecuse de ora 20 şi se întreba dacă bărbatul pe care îl căuta se mai afla încă la biroul său. Îşi aruncă ţigara şi porni prin ploaie înspre holul cu pereţi de sticlă.

Noul Palat al Justiţiei îşi deschisese porţile cu câteva luni înainte. Arhitecţii păstraseră labirintul

iniţial al clădirilor vechi şi al curţilor din jurul străzii Florilor, dar făcuseră câteva adăugiri foarte moderne clădirii de patrimoniu, nişte brizbizuri artificiale din sticlă, cărămidă, beton şi oţel, care se doreau sobre şi dinamice, dar pe care Lacaze le considera un simbol involuntar al stării justiţiei din ţara lui: o faţadă şi un hol de intrare ultramoderne care maschează uzura şi lipsa ţipătoare de mijloace a ansamblului.

O încercare de modernizare sortită eşecului.

Trebui să îşi golească buzunarele pe o măsuţă înainte să treacă de poarta de securitate. După care traversă holul acoperit cu vitralii şi o luă la stânga, pe lângă uşile sălilor de audienţe. O femeie îl aştepta acolo, lângă curtea interioară plină de palmieri. Ca să poată trece mai departe, i-ar fi trebuit un ecuson, iar Lacaze nu avea aşa ceva.

— Mulţumesc că m-ai aşteptat, zise el.

— Eşti sigur că va fi încă acolo? întrebă femeia scoţându-şi propriul ecuson şi împingând în uşa blindată.

— Ştiu că lucrează până târziu.

— Nu îi spui că eu ţi-am deschis, ne-am înţeles?

— Nu-ţi face griji.

★ ★ ★

Servaz auzi cum se deschide uşa camerei sale şi, timp de o secundă, se simţi îngrijorat.

— Doamne Dumnezeule, se auzi vocea puternică a lui Cathy d'Humières. Cum reuşiţi să vă băgaţi mereu în situaţii dintr-astea?

— E mai puţin grav decât pare, zâmbi el destins.

— Ştiu. Tocmai am vorbit cu doctorii. Dacă v-aţi putea vedea, Martin. Zici că sunteţi actorul acela italian din anii '60… *Oedip rege*[89]…

Simţi cum, din cauza zâmbetului, obrajii săi trăgeau de pansamentul lipit de tâmple şi de fruntea sa.

— Vrei o cafea? zise o altă voce, pe care Servaz o recunoscu uşor. Era a adjunctului său.

Întinse o mână, iar Espérandieu îi puse în ea un pahar cald.

— Parcă ştiam că vizitele sunt interzise după ora 20, zise el. Cât e ceasul?

— 20:17, îi răspunse adjunctul. Excepţie specială.

— Nu stăm mult, spuse procuroarea. Trebuie să vă odihniţi. Sunteţi sigur că e o idee bună cafeaua? Dacă am înţeles bine, tocmai vi s-a administrat un calmant.

— Mmm.

Ar fi vrut să îl refuze, dar infirmiera nu îl lăsase. Şi nu era nevoie să o vadă ca să ştie că nu glumea. Cafeaua era deosebit de proastă, dar cum avea gâtul uscat, simţea că ar fi putut bea orice.

— Martin, am venit aici în calitate de prietenă, deoarece această anchetă e de competenţa tribunalului din Auch, dar domnul locotenent Espérandieu mi-a povestit deja ce s-a întâmplat. Lucru care aş prefera să rămână între noi… Dacă am înţeles bine, sunteţi convins că asasinul nostru a ucis toate aceste persoane din cauza acelui accident de autocar. Acesta să fie mobilul, deci?

Servaz încuviinţă. *Erau foarte aproape…* Aceasta era direcţia din care trebuiau să caute: Cercul, accidentul, moartea pompierului şi a şoferului de autobuz… Erau toate acolo, chiar sub ochii lor. Dar păstra încă o urmă de îndoială, în sinea sa. Apăruse în timp ce se îndreptau către lac şi se pregăteau de scufundare. Ceva nu era în regulă… *O piesă care nu se potrivea cu celelalte.* Numai că nu ştia care anume, iar migrena asta nu făcea deloc lucrurile mai uşoare.

— Îmi pare rău, evită el un răspuns. Dar mă doare îngrozitor capul…

— Bineînţeles, se scuză Cathy d'Humières. O să mai vorbim despre asta când vă veţi simţi mai bine. În aşteptare, să ştiţi că tot nu avem nimic nou despre Hirtmann, schimbă ea subiectul. Ar trebui să stea cineva de pază la uşa dumneavoastră.

Îl trecu un fior. Se pare că toată lumea voia să îi păzească uşa…

— Inutil. Nu ştie nimeni că sunt aici, în afară de echipajul SMUR[90] care m-a adus şi de câţiva jandarmi.

— Da. Bine. Hirtmann şi-a făcut totuşi apariţia de mai multe ori. Nu îmi place asta, Martin. Deloc.

— Am un buton de alarmă lângă pat, în caz de nevoie.

— O să mai rămân pe-aici o vreme, interveni Espérandieu. Pentru orice eventualitate.

— Foarte bine. Dacă vă puneţi pe picioare până mâine, le discutăm pe toate. Poate vi se dă şi un baston alb, dacă e necesar, adăugă ea deschizând uşa camerei.

El dădu uşor din mână, cu un gest evaziv.

— Noapte bună, Martin.

— Sper că, totuşi, nu te gândeşti să-ţi petreci noaptea aici, îi spuse el adjunctului după ce se închise uşa.

Auzi scârţâitul unui scaun care era mutat.

— Ai prefera o infirmieră? În orice caz, în starea în care eşti, nici măcar nu ţi-ai da seama dacă e drăguţă sau nasoală.

★ ★ ★

Ziegler închise dosarul. Zlatan Jovanovic o urmărea cu atenţie. De cealaltă parte a biroului. Cu o sclipire în ochi… Ceva ce adineaori nu era acolo. Avusese timp de gândire când ea citea. Oare chiar pusese botul când îi spusese că va uita tot ce făcuse el, odată ieşită de aici? Poate îşi dăduse seama că nu îi arătase nicio hârtie oficială. Se simţi, dintr-odată, în stare de alertă.

— Iau astea cu mine, zise ea arătând spre dosar.

El nu spuse nimic, doar continuă să se uite fix la ea. Ea se ridică. El făcu la fel. Îi privi mâinile uriaşe, care atârnau pe laturile corpului. Liniştite. Drissa Kanté avusese dreptate: trebuie să fi cântărit vreo 300 de kilograme. Ocoli încet biroul. Ea rămase în picioare, alături de scaun, aşteptând să

treacă de ea şi să o ia înainte, gata să se apere dacă s-ar fi aruncat asupra ei. Dar el nu făcu absolut nimic. O luă pur şi simplu pe culoarul întunecos. Ziegler tocmai îşi băgase mâna în buzunarul costumului său din piele, acolo unde îşi ţinea arma, ţinându-se în spatele lui, cu ochii aţintiţi la acesta, când el dispăru brusc pe o uşă deschisă din dreapta. Nu avu timpul să reacţioneze. Dincolo de uşă era complet întuneric. Se grăbi să îşi scoată arma din buzunar, scoase piedica de securitate şi se auzi cum urcă un glonţ pe ţeavă.

— Jovanovic! Nu fă prostii! Ieşi!

Îşi ţinea arma pregătită. Scruta întunericul din cadrul uşii, nemişcată, la mai puţin de un metru în faţa ei. Şovăia dacă să meargă sau nu mai departe. N-avea niciun chef ca 130 de kile de cărnăraie să ţâşnească din întuneric şi să o tăbăcească cu bâtele alea pe care omul le avea în loc de mâini.

— Ieşi imediat de acolo, ce naiba! N-o să mă jenez deloc să trag în tine, Zlatan!

Nimic. Doamne, Dumnezeule! Sângele i se învolburase în carotide. *Gândeşte!* Era cu siguranţă după colţ, la pândă, cu vreun obiect în mână sau chiar cu o armă. Ea îşi ţinea pistolul cu două mâini, aşa cum fusese învăţată. Dar coborî uşor una dintre ele înspre buzunarul în care se afla iPhone-ul său.

Deodată, se auzi un declic în partea cealaltă, iar inima lui Ziegler îi sări ca nebuna în piept când lumina se stinse peste tot, lăsând apartamentul într-o beznă totală. Un fulger lumină culoarul pentru o clipă, urmat de un tunet, apoi totul se cufundă la loc în întuneric. Singura sursă de lumină care ajungea la ea printr-o cameră goală din stânga provenea de la stâlpii din stradă şi de la firma luminată cu neon a cafenelei de jos. Ploaia care se scurgea pe geamuri desena pe podele umbre mişcătoare, ca nişte şerpi negri. Simţi cum nervozitatea îi creşte exponenţial. Încă de la început ştiuse că avea de-a face cu cineva experimentat. Nu ştia ce făcuse tipul ăsta înainte să devină detectiv privat, dar era sigură că el cunoştea

toate trucurile, toate şmecheriile. Se gândi la ce ar fi spus Zuzka în situaţia asta.

„E naşpa.”

★ ★ ★

Judecătorul Sartet tocmai îşi încuia uşa biroului, când atenţia îi fu atrasă de un zgomot de paşi pe culoar.

— Cum aţi reuşit să intraţi aici?

— Să nu uităm că sunt deputat, răspunse vizitatorul.

— Tribunalul ăsta e ca o sită cu găuri prea mari… Nu cred că aveam vreo întâlnire stabilită. Iar ziua mea de lucru s-a terminat. Nu ştiu să vă fi fost ridicată deja imunitatea, domnule deputat, spuse el pe un ton ironic. Nu vă faceţi griji, o să vă ascult la momentul potrivit, încă nu am terminat cu dumneavoastră. Acesta este doar începutul.

— Nu durează mult.

Judecătorul nu încercă să îşi ascundă exasperarea. Politicienii ăştia, toţi o apă şi-un pământ. Se cred toţi deasupra legii, îşi închipuie toţi că îşi servesc ţara sau statul, în timp ce nu se servesc decât pe ei înşişi.

— Ce doriţi, Lacaze? întrebă el fără măcar să facă efortul de a fi politicos. Nu am timp pentru intrigi.

— Vreau să vă fac o mărturisire.

★ ★ ★

Un fulger zgudui geamurile. În exact acelaşi moment, telefonul vibră, iar el tresări puternic. Servaz întinse mâna, cu inima bătând, pipăind noptiera în căutarea aparatului, dar Espérandieu fu mai rapid.

— Nu, sunt adjunctul său… Da, e alături de mine… Da, vi-l dau…

Vincent îi puse mobilul în mână şi ieşi pe culoar.

— Alo?

— Martin? Unde eşti?

Vocea lui Marianne.

— La spital.

— La spital? întrebă ea cu o voce sincer şocată şi speriată. Ce s-a întâmplat?

El îi spuse.

— Oh, Doamne! Vrei să vin la tine?

— Programul de vizite s-a terminat la ora 20, răspunse el. Mâine, dacă vrei. Eşti singură? adăugă el.

— Da, de ce?

— Încuie-ţi bine uşa şi trage obloanele. Şi să nu deschizi nimănui, OK?

— Martin, mă sperii.

Şi eu sunt speriat, fu el cât pe ce să îi spună. *Sunt mort de frică. Fugi! Nu mai sta în casa aia pustie. Du-te să dormi la cineva, cât timp nu a fost prins nemernicul ăla…*

— Nu ai niciun motiv să te temi, zise el. Dar fă ce îţi spun.

— Am vorbit la Parchet, spuse ea. Hugo va ieşi mâine. Plângea când mi l-au dat la telefon. Sper că experienţa asta nu l-a…

Nu-şi termină fraza. Servaz îi ghicea uşurarea în voce, bucuria, dar şi îngrijorarea.

— Ce-ai zice să sărbătorim în trei?

— Adică?…

— Hugo, cu tine şi cu mine, confirmă ea.

— Marianne, nu crezi că… că este puţin… cam devreme? La urma urmei, eu sunt poliţaiul care l-a băgat la răcoare…

— Poate că ai dreptate, răspunse ea cu o voce uşor dezamăgită. Mai târziu, deci.

El şovăi.

— Cina asta… ar însemna că…?

— Trecutul este trecut, Martin. Însă viitorul este un cuvânt foarte frumos, nu-i aşa? Îţi mai aminteşti limba aceea specială pe care o inventaserăm? Doar pentru noi doi?

Cum să nu-şi amintească? Înghiţi în sec şi simţi cum i se împăienjenesc ochii. Probabil din cauza medicamentului luat şi a adrenalinei care îi curgea prin vene, emoţia asta…

— Da… da… bineînţeles, răspunse el, cu un nod în gât. Cum aş fi putut…

— *Visedaure,* Martin, zise vocea de la capătul firului. Ai grijă de tine, te rog… Te… Pe curând.

★ ★ ★

Telefonul bâzâi din nou după cinci minute. Ca şi data trecută, Espérandieu răspunse primul, apoi îi dădu aparatul.

— Domnul comandant Servaz?

Recunoscu imediat vocea tinerească. Nu avea deloc aceeaşi intonaţie ca ultima dată când o auzise.

— Tocmai am vorbit cu mama. Directorul închisorii m-a anunţat că mâine la prima oră îmi dau drumul, că au fost retrase toate acuzaţiile împotriva mea.

Servaz auzea pe fundal toate zgomotele obişnuite într-o închisoare, chiar şi la această oră.

— Voiam să vă mulţumesc…

Simţi cum roşeşte. Nu-şi făcuse decât datoria. Dar puştiul părea foarte emoţionat la celălalt capăt al firului.

— Ăăă… aţi făcut o treabă bună, zise el. Sunt conştient de câte vă datorez.

— Ancheta nu este încă finalizată, se grăbi să precizeze Servaz.

— Da, ştiu, se pare că aveţi o altă pistă… Accidentul acela de autocar?

— Erai şi tu acolo, Hugo. Mi-ar plăcea să vorbim despre asta. Atunci când te vei simţi în stare, bineînţeles. Ştiu că nu este uşor, că nu este o amintire plăcută. Dar am nevoie să îmi povesteşti tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Bineînţeles. Înţeleg. Credeţi că ucigaşul este unul dintre supravieţuitori, nu-i aşa?

— Sau vreo rudă a unei victime, preciză Servaz. Am descoperit… începu el, dar ezită pentru o clipă fără să ştie dacă e cazul să continue. Am descoperit că şi şoferul autocarului a fost ucis. La fel ca şi Claire, şi Elvis Elmaz, şi şeful pompierilor, cel mai probabil… Nu poate fi o coincidenţă. Ne apropiem.

— Doamne, murmură Hugo. Poate că îl şi cunosc…

— Este foarte posibil.

— Nu vreau să vă deranjez prea mult. Trebuie să vă odihniţi… Voiam doar să ştiţi că o să vă fiu veşnic recunoscător pentru ceea ce aţi făcut. Bună seara, *Martin.*

Servaz puse aparatul la loc pe măsuţa de lângă pat. Se simţea ciudat de emoţionat.

★ ★ ★

— Dacă am înţeles bine ceea ce tocmai mi-aţi povestit, articulă cu greu judecătorul stupefiat, cu degetele împreunate sub bărbie, eraţi la Paris, împreună cu posibilul viitor candidat al opoziţiei la alegerile prezidenţiale, în seara în care a fost ucisă Claire Diemar.

Magistratul nu mai era deloc grăbit să plece acasă acum. Dar deloc. Paul Lacaze încuviinţă.

— Aşa este. M-am întors noaptea, pe autostradă. Şoferul vă poate confirma.

— Şi bineînţeles că există şi alte persoane, în afara şoferului, care ar putea depune mărturie dacă va fi necesar? Acest membru al opoziţiei, de exemplu? Sau cineva din anturajul său apropiat?

— Doar dacă este absolut necesar. Dar sper că nu va fi nevoie să se ajungă până acolo…

— De ce nu aţi spus mai devreme?

Deputatul schiţă un zâmbet trist. Palatul de Justiţie era gol acum şi liniştea domnea peste tot în jur. Semănau cu doi conspiratori. Ceea ce şi erau, la urma urmei.

— Vă daţi seama că, dacă se află asta, s-a zis cu cariera mea politică… Şi ştiţi la fel de bine ca şi mine că în ţara asta nu există secret de instrucţie, că toate informaţiile ajung mai devreme sau mai târziu în presă. Acum înţelegeţi de ce era dificil pentru mine să discut despre asta într-un birou de aici sau din sediul poliţiei?

Judecătorul îşi încleşta maxilarul. Nu-i plăcea să fie pusă la îndoială probitatea reprezentanţilor justiţiei.

— Dar şi riscul de a fi anchetat, pe care vi l-aţi asumat, ar fi putut însemna un mare pericol pentru cariera dumneavoastră.

— Eram în criză de timp. Trebuia să reacţionez… şi să aleg dintre două rele. Clar că nu avusesem cum să prevăd ceea ce urma să se întâmple în aceeaşi seară. Şi de aceea trebuie să îl găsiţi cât mai curând posibil pe vinovat, domnule judecător. Doar aşa voi putea fi reabilitat, iar cei care au sugerat că aş fi vinovat vor fi decredibilizaţi, astfel încât să pot reveni în prim-plan, drept omul politic integru pe care cineva a încercat să îl înlăture.

— Şi atunci, de ce îmi faceţi mie acum această mărturisire?

— Pentru că înţeleg că aveţi o altă pistă… povestea aceea cu accidentul…

Judecătorul se încruntă. Deputatul părea să fie foarte bine informat.

— Şi?

— Şi atunci, poate că nu e necesar să consemnaţi pe undeva această… *întâlnire informală* pe care am avut-o. De altfel, nici nu văd vreun grefier pe aici, zise Lacaze, prefăcându-se că se uită în jur.

O jumătate de zâmbet destinse uşor faţa lui Sartet:

— Ceea ce explică şi ora târzie a vizitei…

— Am încredere deplină în dumneavoastră, domnule judecător, insistă Lacaze. Însă doar în dumneavoastră. Cu mult mai puţină încredere am în cei care vă înconjoară. Am fost asigurat de probitatea dumneavoastră.

Judecătorul zâmbi la auzul acestei linguşiri cam bătătoare la ochi, deşi trebuia să recunoască, în sinea sa, că fusese destul de eficientă. În plus, se simţea flatat de faptul că se găsea acum, el, un mititel judecător de instrucţie, în centrul unei posibile afaceri de Stat.

— Deja au ajuns în presă anumite informaţii referitoare la relaţia dumneavoastră cu acea profesoară, făcu el remarca. Şi acestea ar putea să

vă dăuneze carierei. Mai ales dacă ţinem cont de *starea de sănătate a soţiei dumneavoastră…*

Pe fruntea lui Lacaze apăru un rid, dar înlătură argumentul cu un gest nepăsător din mână.

— Cu mult mai puţin decât o înţelegere secretă cu partidul advers sau decât o crimă, răspunse el. Iar în mâinile presei va ajunge, la momentul oportun, şi o scrisoare pe care i-am scris-o lui Claire cu puţin timp înainte de moartea sa. Se va putea citi acolo că hotărâsem să rup legătura cu ea ca să mă pot dedica în totalitate soţiei mele bolnave. Că nu mai doream să ne întâlnim, ca să îmi pot păstra toată energia şi devotamentul pentru Suzanne. Şi fac precizarea că am scris cu adevărat această scrisoare. Este complet autentică. Doar că nu era prevăzut să o fac publică…

Sartet îi aruncă o privire pătrunzătoare persoanei din faţa sa. Era cuprins de un sentiment ciudat, pe jumătate dezgust, pe jumătate admiraţie.

— Spuneţi-mi un singur lucru. Care era scopul acestei întâlniri de mare risc cu opoziţia? Refacerea loviturii lui Chirac din 1981, cumva? Ajungeţi la o înţelegere cu probabilul viitor candidat al opoziţiei la următoarele alegeri prezidenţiale, îl asiguraţi că va primi majoritatea voturilor partidului dumneavoastră în turul al doilea şi apoi, peste cinci ani, candidaţi împotriva sa?

— Nu mai suntem în 1981, îl corectă Lacaze. Partidul meu cu siguranţă nu va vota pentru un candidat al opoziţiei, cu excepţia faptului că, poate, politica sa economică este raţională şi a dat deja dovezi de eficienţă în alte părţi. Şi dacă o dezaprobă pe cea a preşedintelui actual… Mi-e teamă că oricum nu va putea fi reales, cu cota lui de popularitate actuală.

— Aceasta ar presupune, totuşi, ca persoana pe care aţi întâlnit-o vineri să fi câştigat alegerile primare din partidul său şi să fie cu adevărat candidatul opoziţiei la prezidenţiale, observă judecătorul, cu un aer din ce în ce mai amuzat. Peste doi ani…

Lacaze îi întoarse zâmbetul.

— E un risc care merită asumat.

★ ★ ★

Cineva bătu la uşă, iar Servaz întoarse capul în acea direcţie. Îl auzi pe Espérandieu mişcându-se în fotoliul său.

— Oh, mă scuzaţi, zise o voce de bărbat tânăr. Venisem să văd dacă a adormit.

— Nicio problemă, îi răspunse adjunctul.

Uşa se închise la loc. Espérandieu traversă din nou camera şi fotoliul gemu uşor sub greutatea sa. Acum nu prea se mai auzea zgomot pe culoare. În spatele ferestrelor, ploaia continua să cadă neobosită şi tunetele să-şi facă de cap.

— Cine era?

— Un infirmier. Sau poate un rezident…

— Du-te acasă, zise el.

— Nu, e în regulă, pot să rămân.

— Cine o păzeşte pe Margot?

— Samira şi Pujol. Plus doi jandarmi.

— Du-te şi tu. Poţi fi mai de folos acolo.

— Eşti sigur?

— Dacă vrea să-mi facă rău, Hirtmann o va ataca pe ea, confirmă Servaz cu o voce puţin tremurătoare. Nici măcar nu ştie că sunt aici. Şi apoi, va prefera să atace o femeie… Îmi fac griji, Vincent. Griji pentru Margot. Aş fi mult mai liniştit dacă ai fi tu acolo, cu Samira.

— Dar la cel care a tras în tine te gândeşti?

— La fel. Nu ştie că sunt aici. Şi să tragi în cineva noaptea, în mijlocul unei păduri, nu e deloc acelaşi lucru cu a o face într-un spital.

Bănui că adjunctul său stă pe gânduri.

— De acord. Poţi să te bazezi pe mine. Nu o voi scăpa pe Margot din ochi.

Espérandieu luă mâna lui Servaz şi îi puse în ea telefonul mobil.

— La nevoie, zise el.

— OK. Şi acum, fugi. Sună-mă când ajungi. Şi mulţumesc.

Auzi uşa închizându-se, după care se aşternu din nou tăcerea. Dincolo de geam, ecourile tunetelor se rostogoleau în fiecare colţişor de cer. Păreau să îşi răspundă unul altuia, în timp ce înconjurau spitalul.

★ ★ ★

Un claxon ascuţit răsună în mijlocul străzii. Urmat de un tunet. Ziegler simţi o mişcare în spatele ei. Îşi dăduse seama că bărbatul avea să o ia pe o altă uşă ca să ajungă în spatele ei şi să o surprindă, şi aşteptase acel zgomot ca să atace ea prima. Se întoarse. Dar era prea târziu… Lovitura de pumn primită în tâmplă fu atât de violentă, încât o făcu să cadă în genunchi pe podea. Ameţită. Cu urechile ţiuind. De-abia avusese timp să întoarcă puţin capul în momentul impactului, ca să amortizeze şocul.

O a doua lovitură, de picior de data aceasta, îi atinse coastele, iar ea simţi cum plămânii i se golesc în timp ce se rostogolea pe jos. Îi mai trase un picior în burtă, dar cum femeia se ghemuise în poziţie fetală, cu mâinile în jurul capului, genunchii strânşi înspre gură şi coatele apropiate, ca să se protejeze, lovitura nu îşi atinse ţinta decât parţial. Ziegler primi apoi o ploaie de lovituri pline de furie la rinichi, pe şolduri şi pe pulpe.

— Târfa dracului! Chiar credeai că mă poţi păcăli în halul ăsta? Drept cine mă iei, idioato ce eşti?

Continua să o lovească şi să o înjure, scuipând-o în timp ce vorbea. Durerea era îngrozitoare. I se părea că îi rupsese şi coatele, şi spatele, şi braţele. Bărbatul se aplecă, o apucă de păr şi o dădu cu faţa de duşumea. Simţi cum îi explodează nasul, iar vederea îi fu invadată de un stol de puncte negre. Pentru o clipă, crezu că va leşina. Când îi dădu drumul, duse o mână tremurândă la nas. Îi curgea sânge. El o apucă de încheieturi şi o întoarse pe burtă, în timp ce Ziegler se zbătea din răsputeri. Se lăsă cu toată greutatea pe spatele ei, strivind-o la pământ, cu un genunchi înfipt în rinichii femeii. O strânse şi mai tare de încheieturi în timp ce îi răsucea braţele la spate şi îi punea o pereche de

cătuşe subţiri, din plastic – pe care le strânse până când acestea îi pătrunseră dureros în carne.

— La naiba! Înţelegi ce o să fiu nevoit să îţi fac acum? Înţelegi, proasta dracului?

Vocea lui era totodată furioasă şi plângăreaţă. Cu siguranţă că ar fi putut să o ucidă pe loc. Cu o armă sau cu o lovitură în cap. Dar încă ezita: să ucizi un poliţist este un prag greu de trecut, o decizie care cerea multă gândire. Poate că mai avea o şansă, cât de mică…

— Nu fi prost, Zlatan! zise ea cu o voce nazală, din cauza sângelui care îi invadase nasul. Kanté ştie unde sunt, ca şi şefii mei. Dacă mă omori, te aşteaptă închisoarea pe viaţă.

— Tacă-ţi fleanca!

Îi mai dădu un şut, ceva mai slab de data aceasta, dar cum atinsese o zonă deja martirizată, femeia se strâmbă de durere.

— Chiar mă crezi tâmpit, nu? Nici măcar nu ţi-ai scos insigna. Şi nu ai niciun ordin. De Kanté o să mă ocup eu. Cine mai e la curent?

Încă un şut. Ea strânse din dinţi.

— Nu vrei să vorbeşti? Nicio problemă, am avut de-a face cu unii mai puternici decât tine. Şi i-am dat gata…

Scuipă pe duşumea. Apoi se aplecă, o scotoci prin buzunare, îi luă iPhone-ul şi culese arma Irènei, care căzuse pe jos. Îşi strecură apoi una dintre uriaşele sale labe prin fermoarul deschis al gecii de piele şi îi mângâie scurt sânii, prin tricou. După care se îndreptă către biroul lui, lăsând-o încătuşată şi terifiată în mijlocul culoarului.

★★★

Servaz nu dormea. Pur şi simplu, nu reuşea să adoarmă. Prea multe întrebări. Cafeina îi galopa prin vene, la fel ca şi calmantul pe care i-l dăduse infirmiera, iar el habar nu avea care dintre Arabica II, Adrenalina şi Bromazepam avea să treacă primul linia de sosire.

În încăpere, liniştea era totală. Nu auzea decât vuietul furtunii de afară şi, din ce în ce mai departe,

paşi din spatele uşii. Încercase să-şi imagineze cum arăta, dar nu reuşise. Pipăise cu grijă pansamentul de pe ochi, care semăna la atingere cu o mască de ochi, doar că una rigidă şi incomodă. Se simţea complet neajutorat.

Se uita fix la neantul din faţa lui şi se gândea.

Descoperirea cadavrului din Mercedes era dovada că judecase corect: morţile aveau toate legătură cu accidentul de autocar. Cearta dintre şeful de pompieri şi oamenii străzii nu fusese, cel mai probabil, decât regizată, pentru a deturna bănuielile. Acei aşa-zişi oameni fără adăpost nu fuseseră niciodată găsiţi. Criminalul – sau criminalii – se dovedise foarte isteţ: era greu sau chiar imposibil pentru un investigator să facă legătura dintre o ceartă care sfârşise prost, la Toulouse, şi o dispariţie la 100 de kilometri distanţă, după trei ani. Şi era sigur că vor mai ieşi la iveală acum şi alte cazuri legate de actorii din acea tragică noapte…

Dar ceva nu era în regulă.

Avea din nou acea impresie supărătoare de mai devreme. Ceva nu era suficient de clar. *Dacă într-adevăr era vorba despre crime, şi nu accidente, moartea şoferului şi a pompierului-şef fuseseră cosmetizate cu mare grijă… Dar nu şi cea a lui Claire Diemar…*

Analgezicul pe care fusese forţat să îl ia începea să îşi facă efectul. Simţea că i se învârte capul. Probabil că Sora Morfină ajunsese la destinaţie. Îi blestemă pe doctori, pe infirmiere şi pe tot personalul medical. Ar fi vrut să rămână lucid. Operaţional. Îndoiala îşi întindea lianele în sufletul lui. Ca o plantă otrăvitoare. Claire Diemar fusese ucisă într-un mod legat fără nici cea mai mică umbră de îndoială de accidentul de autocar. *Lanterna din gât, cada iluminată, chiar şi păpuşile din piscină…* Dar era pentru prima dată când asasinul chiar voia să se facă legătura între cele două. Sau cel puţin prima dată când legătura aceasta era atât de evidentă. Pentru că această legătură exista şi în cazul morţii pompierului – *înecat* în râul

Garonne –, şi în cel al morţii şoferului – căzut în lac cu maşina fix în acelaşi loc în care ieşise cu autocarul de pe şosea. Doar că fusese mascată cu mare grijă.

Or, aici – nimic asemănător, îşi repetă el încă o dată. Nicio disimulare, moartea lui Claire trimitea direct la accident. Şi reflecta furia criminalului în momentul în care acţionase. Lipsa lui de autocontrol.

Şi, deodată, lucrurile începură să se lege. De ce îi luase atât de mult pentru a înţelege ceea ce fusese încă de la bun început sub ochii săi? Fusese aici, în tot acest timp. Nici măcar nu încercase să se ascundă. Îşi aduse aminte senzaţia pe care o avusese la începutul anchetei, în grădina lui Claire, când descoperise chiştoacele de ţigări. Avusese atunci impresia neplăcută că era spectator la un număr de prestidigitaţie: *cineva voia să îi oblige să se uite într-o direcţie greşită…* I se păruse atunci că o umbră ascunsă se mişca, nevăzută de nimeni, în spatele întregii drame. Numai că acum chiar ştia. Simţi că îl ia greaţa. Încă spera că se înşală. Se rugă, chiar, să fie aşa, uitându-se drept înainte, în cameră, fără să o vadă. Tunete în urechile sale. Fără odihnă. Veneau şi plecau. La fel ca ideea. Bineînţeles. Cum de nu îşi dăduse seama mai devreme? Totul fusese aici, în faţa ochilor săi. Nimeni nu era într-o poziţie mai potrivită decât el pentru a înţelege. Trebuia să îl avertizeze pe Vincent. Imediat. Şi pe judecător…

Pipăi în jur după telefon. Degetele sale îi ghiciră forma, apoi degetul cel mare găsi butonul de activare, din mijloc.

Apoi, butoanele mai mici de dedesubt… Însă nu putea nici să deschidă agenda, darămite să o citească. Încercă să formeze un număr pe pipăite, duse aparatul la ureche, însă o voce impasibilă îl anunţă că formase un număr inexistent. Mai încercă o dată. Acelaşi răspuns. *Alarma…* Pipăi pe lângă pat în căutarea butonului soneriei şi îl apăsă. Aşteptă. Nimic. Apăsă din nou. Apoi strigă: „E cineva?”. Niciun răspuns. Unde naiba erau cu toţii? Aruncă

cearşaful într-o parte şi se ridică în capul oaselor, la marginea patului, cu picioarele goale pe gresie. Avea un sentiment bizar. *Mai era ceva…* O a doua idee îi măcina marginea conştiinţei, încercând să îi atragă atenţia. Ceva legat de ultima oră, de ceea ce se întâmplase de când se afla în această cameră. Îi era greu să-şi limpezească gândurile cu toate emoţiile astea. Calmantul îşi făcea şi el treaba, pentru că se simţea din ce în ce mai greoi, mai confuz. Dar trebuia să acţioneze rapid. Trebuia să rămână, cu orice preţ, treaz. Era pe punctul de a se gândi la ceva foarte important. La ceva… *vital.*

46

Meci nul

Nu făcu decât o singură greşeală, dar fu de ajuns.

Ziegler îşi aminti de felul în care îi atinsese pentru o clipă sânii, înainte să se îndepărteze. Din cauza durerii din piept, respira greu şi şuierător. Era lungită pe spate, în mijlocul culoarului, încătuşată. Se răsuci ca un vierme pe jos, strâmbându-se de durere şi cu dinţii strânşi, până când reuşi să-şi apuce partea de jos a tricoului, pe sub geacă, şi să tragă cu putere de ea. Doamne, vechitura asta era mai rezistentă decât îşi putuse închipui! Degeaba trase de ea în toate direcţiile, ţesătura refuza să se rupă. La naiba! Şi cică era *made în China!* Îşi puse ceafa pe duşumeaua prăfuită ca să îşi tragă sufletul, în timp ce cătuşele îi muşcau cu cruzime din muşchii lombari, şi se forţă să gândească, apoi îşi întoarse capul înspre plinta de lângă faţa ei. *Un cui…* În mod evident fusese sărit de ciocan, pentru că ieşea în afară cu unul sau doi centimetri. Se târî în lateral, ca să se apropie de perete. Un cui cu capul plat, suficient de lat. Era o idee tâmpită, dar nu pierdea nimic dacă încerca. Se târî pe fund până când ajunse cu cuiul în dreptul buricului, apoi încercă să se rostogolească în direcţia acestuia. Fu uimită să descopere cât de dificil era să faci asta dacă ai mâinile încătuşate la spate. Principala sa problemă era cotul drept, care îi punea piedică. Degeaba îşi lua elan, nenorocitul ăsta de cot o bloca de fiecare dată în mijlocul rostogolului. Ca să nu mai vorbim de durere, pentru că mizerabilul ăla de Jovanovic o lovise de mai multe ori. După trei încercări, reuşi totuşi să treacă de acest obstacol şi ajunse cu obrazul şi umărul lipite de perete, chiar deasupra plintei, cu restul corpului înghesuit între sol şi partea de jos a zidului şi cu cuiul chiar dedesubtul tricoului, lângă abdomen. *Mai ai puţin…* Îşi împinse bazinul cât de mult se putea înspre

plintă, apoi începu să se târască în jos, astfel încât să urce cuiul înspre piept. Alt lucru al naibii de greu. Dar până la urmă reuşi să îşi agaţe tricoul în trecere, printre laturile gecii, şi se simţi uşurată. Iar când cuiul ridică suficient de mult tricoul înspre pieptul ei, Ziegler trase aer adânc în piept. *Unu, doi, trei…* Se îndepărtă de perete cât de puternic era în stare… iar zgomotul de rupere al tricoului aproape că o făcu să strige de bucurie.

Închise ochii, se opri pentru o clipă şi ascultă cu atenţie. Îl auzi cum cotrobăia într-un sertar de birou şi îşi încărca pistolul. O trecu un frison îngheţat. Apoi îşi dădu seama că dădea şi un telefon în acelaşi timp…

Un răgaz…

Concentrată la ceea ce avea repede de făcut, aproape că uitase de durere. Acum se grăbea să îşi prindă partea din spate a pantalonilor cu mâinile ei încătuşate, şi se suci, şi se răsuci în toate felurile, până când reuşi să îşi scoată din pantaloni şoldurile, fesele şi o mare parte a pulpelor. Apoi se chinui din răsputeri să se frece de duşumea astfel încât să îşi scoată complet pantalonii de pe picioare şi să îi împingă într-un colţ al camerei. O durea fiecare bucăţică de carne, dar măcar reuşise… *Nemernicul ăsta nu ştia cu cine avea de-a face.* Îmbrăcată doar cu geaca din piele, deschisă deasupra tricoului sfâşiat, cu sutienul şi chiloţii roz transparenţi la vedere, aşteptă ca el să se întoarcă, într-o poziţie cu totul neruşinată, cu picioarele desfăcute. *E acum ori niciodată,* se gândi ea: *scena cea mai importantă, cu micuţa Scufiţă Roşie şi marele lup rău…*

— Ce dracu’ ai făcut aici?

Ridică privirea şi îi văzu ochii strălucind la vederea sânilor ei goi, a abdomenului, a chiloţilor… şi ştiu că alesese cea mai bună strategie. Că făcea parte din acea categorie de bărbaţi. Poate că nu va merge, dar măcar exista o şansă infimă. Privirea lui Zlatan se opri deasupra pulpelor ei. Părea derutat. Pradă unei controverse intense. Ştia că nu era momentul potrivit, bineînţeles, dar nici nu-şi putea

lua ochii de la spectacol. Era încătuşată şi întinsă la picioarele lui, complet la dispoziţia sa.

— Dezleagă-mă, zise ea. Te rog… nu face asta…

Îşi desfăcea cu bună ştiinţă picioarele, se sucea şi se răsucea, ca şi cum ar fi încercat să se elibereze. Simţi cum chiloţii îi alunecaseră încă şi mai mult de pe fund. Perfect… El se holba la ea. O privire dură. Neagră. Strălucitoare. *Primitivă.* Un prădător. Îi citi din nou dilema în ochi. Era împărţit între graba de a scăpa de ea şi ceea ce vedea: o femeie foarte frumoasă, aproape goală, la degetul lui mic. Iar chemarea acestui trup oferit pe tavă era aproape irezistibilă pentru un bărbat violent şi depravat ca el. Ea era acolo, pe jos, cu mâinile încătuşate, fără armă, fără apărare… Nu va mai întâlni niciodată o astfel de ocazie, îşi zicea el probabil. Ziegler putea ghici mesajul excitaţiei sexuale care îşi croia drum spre creierul său, întunecându-i raţiunea.

Fără să mai stea pe gânduri, bărbatul îşi duse o mână la curea şi îi desfăcu catarama. Ea inspiră adânc.

— Opreşte-te… nu… nu face asta, zise ea.

Ştia foarte bine că era genul de mesaj care avea fix efectul contrar asupra acestui gen de bărbat. El continuă să se desfacă la pantaloni, încet, fără să îşi ia ochii de la ea. Mai făcu un pas înainte. Şi în momentul în care mâna lui grasă şi stângace se chinuia să desfacă un nasture mai încăpăţânat, al treilea, iar cealaltă mână încă ţinea arma, picioarele lui Ziegler se strânseră brusc în jurul gleznelor lui, ca un cleşte, şi jandarmeriţa îl trase cu toată puterea înspre ea, cu gleznele proprii încrucişate într-un nod fatal.

Îi văzu lucirea surprizei în ochi, când îşi pierdu echilibrul. Cum dădea din mâini încercând să se prindă de ceva. Căzu cu toată greutatea sa. Capul i se lovi puternic de plintă. Dar pe Ziegler o interesa cel mai mult arma, pe care nu o pierdu din ochi în timp ce cădea între ei. Aceasta se descărcă cu un zgomot asurzitor. Un şuierat teribil de ascuţit îi trecu pe lângă ureche, ca acela al focurilor de

artificii, şi un suflu cald îi mângâie obrazul la trecerea micii bucăţele de metal care se înfipse undeva, în peretele din spate, cu un pocnet. Se ridică un nor de fum şi un miros acru de cordită umplu culoarul. Ziegler se târa viermuindu-se, în sus şi-n jos, se zbătea, împingea cu disperare din picioare şi din fund pe podea, şi reuşi să pună mâna pe pistol exact în momentul în care începuse şi el să îl caute din priviri, frecându-se în spatele capului. Ea se rostogoli într-o parte, cu un umăr strivit de podea şi cu privirea spre picioarele lui Zlatan, ţintindu-l pe acesta cu arma pe care o ţinea la spate, în mâinile încătuşate, în dreptul feselor.

— Nu mişca, NEMERNICULE! La cel mai mic gest, îţi golesc încărcătorul în burtă, ticălosul dracului!

El se forţă să râdă. Ochii i se întunecaseră de tot. Se uita fix în gaura neagră a armei de la spatele lui Ziegler, cu sprâncenele încruntate.

— Şi ce-o să faci acum, mă rog? o ironiză el. O *să mă ucizi?* M-aş mira… O să stăm mult aici? Îţi amintesc că iPhone-ul tău e la mine. Şi cheia de la cătuşele tale. Ai văzut în ce poziţie stai? În două minute, braţul tău va fi complet anchilozat!

O privea cu acea siguranţă calmă a prădătorului care are tot timpul din lume la dispoziţie. Şi avea dreptate. Sângele îi circula deja cu dificultate în umărul prins sub ea, iar mâna cu care ţinea arma la spate era cuprinsă de un tremurat slab. În curând, ea va tremura mult prea tare pentru a putea ţinti cu precizie, iar el îşi recupera suficient forţele pentru a se arunca asupra ei.

— Câtă dreptate ai! răspunse ea zâmbind.

Îi aruncă o privire mirată. Şi imediat, urlă de durere, când glonţul pornit din arma ei îi pulverizează rotula şi îi făcu genunchiul să explodeze.

— Nebuna dracului! urlă el contorsionat de durere, în timp ce îşi ţinea piciorul cu ambele mâini. Puteai să… puteai să mă omori, la naiba!

— Exact, spuse ea. Din poziţia asta, am tras la întâmplare, îţi dai seama. Aş fi putut să te ating

oriunde… În burtă, în piept, la cap… Cine ştie unde va ajunge următorul glonţ?

Îl văzu cum păleşte. Fără să se mai preocupe de el, îşi trase braţele încătuşate înapoi, la un unghi de 45 de grade faţă de spate, cu arma la vreo 40 de centimetri distanţă de sol, şi începu să tragă orbeşte prin camera alăturată, în direcţia ferestrei pe care o zărise în trecere. Tunetul asurzitor al deflagraţiilor îi făcea timpanele să ţiuie şi ricoşa ca o minge de squash din pereţii culoarului. Auzi în spate cum se sparg geamurile din cămăruţă. Printre ţiuiturile din urechi, i se păru că aude ţipete venite de jos, din stradă.

— De data aceasta, cred că ajutoarele nu vor întârzia să apară, spuse ea cu satisfacţie în glas.

★★★

Deodată îi trecu prin cap o idee nouă, evidentă şi înspăimântătoare: dacă avea dreptate, se afla şi el în pericol. Aici şi acum. În acest spital. Pentru că, împotriva a ceea ce crezuse, asasinul ştia unde să-l găsească. Ştia că era mai vulnerabil ca niciodată. Ştia că aceasta era o şansă unică.

Servaz simţi o senzaţie de greaţă la gândul că acesta trebuia să fie deja pe drum.

Aşezat la marginea patului, simţea cum îl cuprinde groaza. Nu avea niciun minut de pierdut, trebuia să o întindă de-aici. Repede. Să se ascundă undeva. Îşi pipăi hainele: era îmbrăcat într-un fel de pijama largă, din bumbac. Căută din nou, pe pipăite, soneria de alarmă şi apăsă pe buton. Nimic.

Ce nemernici!

Se uită instinctiv de jur-împrejur, deşi nu vedea nimic, şi se ridică, cu mâinile întinse în faţă. Pipăi pereţii. Simţi sub degete o suprafaţă grunjoasă, nişte ţevi în dezordine şi apoi un scaun aproape de căpătâiul patului, pe care era pusă o pungă mare din plastic. Îşi băgă o mână înăuntru. Hainele lui… Se grăbi să îşi scoată pantalonii de pijama şi să îşi pună în loc blugii, apoi îşi luă mobilul de pe noptieră şi îl băgă în buzunar, după care se încălţă. Când fu gata,

o luă, cu şireturile desfăcute, spre locul în care ar fi trebuit să se găsească uşa.

O deschise. I se păru că pe culoar era ciudat de linişte. Se întrebă unde plecase tot personalul. Apoi i se aprinse un cuvânt în creier: *fotbal.* Cu siguranţă că erau şi alte meciuri în afară de cele ale Franţei care meritau urmărite. Sau poate că fuseseră toţi chemaţi la un alt etaj. Lipsă de personal, fonduri pe sponci: vechea poveste… Se făcuse târziu, personalul de zi plecase acasă. Îl cuprinse panica şi întoarse capul în stânga şi-n dreapta. Se simţi deodată în întregime expus, foarte vulnerabil în mijlocul acestui coridor gol.

Cu toate simţurile în alertă, întinse braţele înainte, până când atinse cu mâinile zidul din faţa sa. Aceeaşi suprafaţă grunjoasă ca în salon. Hotărî să o urmeze şi alese în mod arbitrar să o ia la stânga. Va da el de cineva, până la urmă. Fu cât pe ce să se împiedice de un cărucior lăsat lângă perete, îl ocoli cu grijă, apoi îşi reluă progresia şovăitoare, cu mâinile mereu lipite de zid. Ţevi, un panou de plută cu hârtii prinse de el, o cutie închisă cu o cheie cu lanţ – poate pentru alarmele de incendiu… Se gândi o clipă să întoarcă cheia. Apoi ajunse la un colţ. Trecu pe lângă el. Îşi îndreptă spatele.

— E cineva aici? Ajutaţi-mă, vă rog!

Nimeni. Simţea o apăsare în piept şi picuri de sudoare rece care îi coborau de-a lungul spatelui, pe sub cămaşa de spital care îi cădea peste jeanşi. Continuă să meargă pe pipăite, pe lângă perete. Deodată, înţepeni. Atinsese cu degetele o placă din metal care ieşea în relief, şi un buton… *Un lift!* Cu mâna tremurândă, se grăbi să apese pe butonul mare şi pătrat, primind drept răspuns un *ping.* Urechile îi captară uruitul cabinei care se pusese în mişcare. Câteva secunde mai târziu, uşile se deschiseră cu un scrâşnet. Făcu un pas înainte, când din interior se auzi o voce:

— Hei! Unde vă duceţi aşa?

Îl auzi pe bărbat intrând la rândul lui în cabină şi uşile închizându-se în urma lor.

— La ce etaj? întrebă vocea de lângă el.

— La parter, răspunse Servaz. Faceţi parte din personalul spitalului?

— Da. *Şi dumneavoastră, cine sunteţi?* Şi mai ales, cum se face că aţi ajuns până aici, în halul în care sunteţi?

Tonul bărbatului era bănuitor. Şovăia în căutarea cuvintelor cele mai potrivite.

— Ascultaţi. Nu am timp acum să vă explic totul. Dar trebuie să îmi faceţi un serviciu: sunaţi la poliţie.

— Ce?

— Trebuie să plec de aici. Imediat. Duceţi-mă la jandarmerie.

Bănui că omul, surprins, îl privea cu atenţie acum.

— Dacă aţi începe prin a-mi spune măcar cine sunteţi…

— E cam complicat… Sunt… sunt…

Se deschiseră uşile. O voce de femeie, înregistrată şi siropoasă, se auzi dintr-un difuzor: „Parter / recepţie / bufet / chioşc de presă". Făcu un pas în afară, auzi voci în depărtare şi ghici, după ecoul făcut de acestea, că se găsea într-un spaţiu vast, probabil în holul de intrare al spitalului. Începu să meargă.

— Hei, mai uşurel! strigă bărbatul în spatele lui. Nu atât de repede!

Se opri.

— V-am spus deja că nu pot rămâne aici.

— Ah, da? Aş putea să ştiu de ce, mă rog?

— Nu am timp acum. Ascultaţi, sunt poliţist şi…

— Şi ce? Ce importanţă are faptul că sunteţi poliţist? Sunteţi într-un spital, în sarcina noastră. Aţi văzut în ce hal vă aflaţi? Nu vă pot lăsa să ieşiţi de aici aşa! Nu sunteţi în stare să…

— Tocmai de aceea vă cer să mă ajutaţi.

— Ca să ce?

— Să ies de aici! Duceţi-mă la jandarmerie. V-am zis deja… Dumnezeule, nu avem timp de pierdut!

Urmă o tăcere. Probabil că omul îl credea un ţicnit. Servaz încercă să asculte cu atenţie zgomotele şi vocile din jur, să identifice o eventuală ameninţare. Dar prezenţa bărbatului alături de el îl liniştea.

— În starea aceasta? Şi în această ţinută? Aţi luat-o complet razna! Aţi văzut ce vreme e afară? Plouă cu găleata! Măcar ziceţi-mi de ce ţineţi morţiş să ajungeţi la jandarmerie… Nu i-am putea suna de aici? Sau dacă am chema, mai bine, personalul de pe secţia dumneavoastră, ca să discutăm în linişte cu ei?

— Nu o să mă credeţi, vă zic.

— Încercaţi-mă…

— *Cred că cineva încearcă să mă omoare* şi mi-e teamă să nu vină şi aici.

Îşi dădu seama, pe măsură ce pronunţa cuvintele, cât de nebun risca să îi pară celuilalt. Dar nu mai era capabil să gândească raţional. Calmantul care îi fusese administrat îl ameţise, se simţea epuizat, dezorientat de orbirea sa şi din ce în ce mai confuz. O nouă tăcere.

— Într-adevăr, spuse bărbatul, sceptic. Mi-e greu să vă cred. Serios, chiar vreţi să înghit povestea asta?

Şi atunci îi recunoscu vocea. Era tânărul care deschisese uşa salonului său mai devreme, când era şi Espérandieu. Şi care o închisese imediat, cu scuze.

— Aţi fost în camera mea, zise el.

— Exact.

— Mai era un bărbat cu mine, vă amintiţi?

— Da.

— Era poliţist. Ca şi mine. Ce credeţi că făcea el acolo?

Bănui că tânărul se gândea la ce îi spusese. Îşi băgă o mână în buzunarul pantalonilor.

— Ţineţi. E telefonul meu. Prenumele lui e în agendă: Vincent. Este locotenent de poliţie. Sunaţi-l! Acum! Spuneţi-i ce v-am zis. Şi apoi daţi-mi-l la aparat. Grăbiţi-vă! E o urgenţă, la naiba!

Trecură nişte oameni pe lângă ei, discutând, apoi se îndepărtară, în depărtare se auzi o sirenă de ambulanţă, care se opri. Bărbatul îi luă telefonul din mână.

— Ce cod pin aveţi?

Servaz i-l spuse. Aşteptă, cu toate simţurile în alertă. Voci şi paşi în jurul lor. Şi nicio cale să afle cui îi aparţineau. Şi avea de luptat şi cu ceţurile din capul său.

— Care e numele lui de familie?

— Ce?

— Locotenentul dumneavoastră, cum îl cheamă?

— Espérandieu!

— Şi pe dumneavoastră?

— Servaz!

— Aş vrea să vorbesc cu domnul locotenent Espérandieu, zise tânărul în aparat. Vă sun din partea…

Îl ascultă explicându-i stângaci situaţia lui Vincent, apoi punând întrebări. Pe măsură ce primea răspunsuri la ele, vocea îi devenea tot mai tensionată.

— De acord, vi-l aduc acum, încheie el şi îl luă pe Servaz de un braţ. Haideţi. Ce poveste incredibilă!

Servaz îi putea auzi acum clar panica din voce.

— V-am spus să mi-l daţi şi mie la telefon.

— Mai târziu! Acum trebuie să fugim de aici. Dacă sunteţi în pericol înseamnă că sunt şi eu acum. Mergem la jandarmerie. Nu cumva aveţi şi o armă?

Bună întrebare. Oare unde era arma lui? Îşi aminti că o lăsase în torpedou, înainte de scufundare.

— Nu, zise el. Şi în orice caz nu aţi şti să o folosiţi.

Trecură de uşa spitalului şi fură imediat asaltaţi de zgomotele furtunii, chiar şi la adăpost, sub marchiză. Aerul mirosea şi avea un gust de ozon, şi se auzi un trosnet asurzitor. Tânărul îl luă de braţ pe Servaz şi traversară parcarea sub ploaia torenţială, cu paşi de uriaş. Servaz se udă leoarcă imediat.

Ploaia i se scurgea pe ceafă, pe sub gulerul cămăşii de spital, din părul complet ud. Apa îi trecea prin talpa pantofilor şi îi băltea între degete. Începu să tremure. Un alt fulger sfâşie noaptea. Îl auzi pe tânăr deschizând o portieră.

— Urcaţi!

Se lăsă să cadă, şiroind de apă, pe scaunul din dreapta şi izbucni într-un râs nervos când îşi dădu seama că, din reflex, îşi căuta de zor centura de siguranţă.

— De ce râdeţi? întrebă tânărul, grăbit să închidă portiera şi să pornească motorul.

Nu răspunse. Vecinul puse în funcţiune ştergătoarele de parbriz, la viteză maximă, şi porniră în trombă. Simţi cum maşina se înclină şi se clatină la un viraj prea strâns, la ieşirea din parcare, în urlet de pneuri. Se gândi că era chiar mai bine că nu vede nimic, la urma urmei.

— Cred că am scăpat de toţi urmăritorii, încercă el să glumească. Suntem obligaţi să mergem chiar atât de repede?

— Nu vă place viteza?

— Nu prea.

Intrară în următorul sens giratoriu cu aceeaşi viteză infernală, iar Servaz dădu cu capul de geam.

— Mai încet, la naiba!

— Puneţi-vă centura, se mulţumi să îi ordone vecinul său.

Auzea zgomotul ploii care bătea în plafonul maşinii, al jerbelor de apă ridicate la trecerea lor, cerul tremurând sub violenţa fulgerelor. Furtuna făcea prăpăd. Se auzeau ecouri de tunete peste tot, în 3D, ca şi cum ar fi avut o pereche de căşti stereo pe urechi. Se simţea uşurat şi neliniştit deopotrivă. Un trăsnet mai puternic decât altele îl făcu să tresară.

— Ce vreme extraordinară, nu-i aşa?

Lui Servaz i se păru puţin ciudată întrebarea, date fiind circumstanţele. Era ceva în vocea acestui tânăr… de la bun început… intonaţia… Acum îşi dădea seama. Încă de când deschisese pentru prima

dată uşa camerei şi îi auzise vocea, din pat, ceva îi sunase vag cunoscut. Nu că i-ar fi fost familiară această voce, dar i se părea că o mai auzise undeva, măcar o dată.

— Lucraţi de mult în spitalul acesta?

Răspunsul întârzie puţin.

— Nu.

— Cu ce vă ocupaţi mai exact?

— Ăăă? Îngrijitor…

— N-ar fi trebuit să cereţi învoire de la şefi?

— Păi, parcă ne grăbeam! Mai întâi îmi ziceţi să bag viteză, şi dumneavoastră, şi adjunctul dumneavoastră, şi acum…

— Da, dar totuşi, răspunse Servaz. Să pleci aşa, în noapte, cu un pacient, fără să ceri nimănui permisiunea… Nu aveţi un pager, ceva?

Tăcere. Servaz simţi că îl ia din nou greaţa, că îl inundă un val de frică. Îşi încleştă, instinctiv, o mână în jurul mânerului de deasupra uşii.

— O să anunţăm spitalul după ce ajungem, zise tânărul.

— Bine, aveţi dreptate. Şi ce anume faceţi, mai exact, la serviciu?

— Ascultaţi. Chiar nu cred că e momentul acum pentru…

— De unde ştiţi că locotenentul Espérandieu este adjunctul meu?

Îi răspunseră doar zgomotul motorului, mişcarea ştergătoarelor şi bătaia neobosită a ploii pe acoperişul maşinii.

— Unde mergem, *David?* întrebă Servaz.

47

Ieşire

Noaptea dintre 18 şi 19 iunie se dovedi a fi una dintre cele mai agitate din tot anul. Cu rafale de 160 kilometri pe oră, copaci scoşi din rădăcină, pivniţe inundate şi un număr impresionant de victime ale trăsnetelor prin satele din jurul Marsacului. Pompierii nu îşi vedeau capul de treabă şi o pală de vânt luă cu ea acoperişul unui magazin de bricolaj. Noaptea dintre 18 şi 19 iunie fu şi una dintre cele mai lungi din viaţa lui Servaz. În timp ce mergea alături de David prin aversele violente, sub tunete, rafale de vânt şi trăsnete, înfipt în scaun şi cu picături de sudoare curgându-i în ochi, pe sub pansamentele ude, se gândi că vremea era exact la fel ca în noaptea în care descoperiseră corpul lui Claire în cadă.

— Ce joc bun! zise el cu o voce pe care în zadar încerca să şi-o păstreze fermă. Cât pe ce să mă păcăleşti.

— Dar chiar v-am păcălit, îl corectă vecinul său.

— Unde mergem?

— Nu vreţi să îmi auziţi mărturisirea, domnule comandant?

— Te ascult.

Ocoliră un alt sens giratoriu şi simţi că maşina se înclină periculos. Un claxon furios se auzi în noapte, în urma lor.

— I-am ucis pe Claire Diemar, pe Elvis, pe Joachim Campos şi pe mulţi alţii, zise David ridicând tonul ca să acopere vacarmul de afară… Au primit ceea ce meritau. Asta e ceea ce am de zis. Dumneavoastră ce ziceţi, domnule comandant?

— De ce, David?

În loc de răspuns, tânărul luă mâna stângă a lui Servaz şi o băgă sub tricoul său, cu un gest surprinzător de intim. Pe poliţist îl trecu un fior

când simţi, sub buricele degetelor, ca un brâu gros, din carne, de-a curmezişul întregului abdomen.

— Ce e asta?

— Specific asiatic. Seppuku japonez. Când aveam 14 ani… Dar nu am avut curajul să merg până la capăt. Şi, oricum, cu un cuţit bont e un pic mai complicat decât cu o sabie bine ascuţită, nu-i aşa? rânji tânărul. Nu ajunge să vrei, ca să fii Mishima, încheie el cu un ton amar.

Pentru o clipă, Servaz regretă că nu avea nicio competenţă specifică pentru a face faţă acestui gen de comportament. Că era doar poliţist, nu şi psihiatru.

— Ştiţi întrebarea lui Camus, nu-i aşa, domnule comandant?

— „Nu există decât o problemă filosofică cu adevărat serioasă: sinuciderea. A te gândi dacă viaţa merită sau nu să fie trăită este răspunsul la singura întrebare fundamentală a filosofiei", cită în mod mecanic Servaz. Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui. *Cumva ai de gând să murim amândoi în maşina asta, David?*

Drept răspuns – tăcerea. Servaz înghiţi în sec. Trebuia să găsească o cale să oprească nebunia asta. Dar care? Nu vedea nimic, era prizonier într-o carcasă metalică aruncată în ploaie cu o viteză nebună şi nu avea nici cel mai mic control asupra situaţiei.

— Şi de ce nu? Ar fi totodată şi un rămas-bun, şi o mărturisire, zise şoferul cu o voce de gheaţă. Poetic… O mărturisire semnată cu sânge şi metal.

Servaz reuşi să deschidă geamul. Îi era foarte greaţă. Picături mari de ploaie îl loviră în faţă. Inspiră cu nesaţ aerul umed, umplându-şi plămânii. Se întrebă ce ar putea păţi dacă ar sări din mers.

— Nu vă sfătuiesc să coborâţi acum, zise David de lângă el. Sunt numai copaci şi stâlpi de electricitate peste tot. Există o foarte mare probabilitate să vă găsească cineva capul într-un loc şi corpul în altul. Şi nu cred că lui Margot i-ar plăcea spectacolul.

Închise geamul la loc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: de ce?

— Cunoaşteţi un singur om cu adevărat nevinovat, domnule comandant? Vă invit să îmi arătaţi măcar unul.

— Termină cu vrăjeala asta! De ce *tu,* David? Nu eşti singurul supravieţuitor al acelui accident… De ce nu Virginie, Hugo sau Sarah? Ai vrut să îi răzbuni pe ceilalţi, pe cel care merge în cârje, de exemplu? Sau pe cea din scaunul cu rotile? E vorba despre… *Cerc,* nu-i aşa?

De data aceasta, primi în sfârşit o reacţie. David îi aruncă o privire surprinsă.

— Sunteţi o persoană uimitoare, domnule comandant. Nu m-aş fi gândit că aţi ajuns cu ancheta atât de departe. Dar ceilalţi sunt nevinovaţi. Eu sunt singurul vinovat. Ei doar au visat la asta, şi-au imaginat, şi-au creat fantezii…

— Aţi vorbit despre asta, tu şi cu Hugo? Despre ceea ce te pregăteai să faci? I-ai mărturisit, nu? Făceaţi schimb de idei, nu-i aşa? Era la curent cu toate…

— Nu îl amestecaţi pe Hugo în treaba asta! L-aţi chinuit de-ajuns! *Hugo nu are nicio legătură cu toate astea!*

— Hugo te-a sunat, ţi-a repetat ceea ce îi spusesem eu, şi anume că mă apropiam, că eram la curent cu accidentul de autocar, că intenţionam să îi anchetez pe membrii Cercului…

— Ce tot spuneţi acolo?

— Erau două persoane în maşina lui Joachim Campos, după spusele unui martor, zise Servaz.

Falangele sale strângeau din toate puterile mânerul uşii. Se pregătea să sară imediat cum ar fi simţit că maşina încetineşte cât de cât.

— Iar Bertrand Christiaens a fost aruncat în Garonne de mai multe persoane, zise el.

— Moartea lui Christiaens nu are nicio legătură cu celelalte, răspunse cu un ton sec David. Dar trebuie să recunoaşteţi că e foarte interesantă ironia asta a sorţii…

— *Minţi.*

— Ce?

— Ai fost de faţă la uciderea lui Bertrand Christiaens, când mai mulţi membri ai Cercului s-au prefăcut că sunt o gaşcă de oameni ai străzii, toxicomani şi beţi, ba chiar ai depus mărturie pentru ceea ce ai văzut în acea noapte: numele tău este citat în raportul poliţiei… Şi erai alături de Joachim Campos, în Mercedesul său, înainte să moară. Dar pot să pun pariu că nu tu eşti cel care l-a împuşcat în tâmplă. Ai asistat şi la moartea lui Elvis, când l-au dat de mâncare la câini şi ai fumat ţigară de la ţigară în tufişuri. *Dar nu tu ai ucis-o pe Claire Diemar…* Pentru că ştiu cine a făcut-o.

— Ce tot spuneţi acolo?

— Cum a reuşit Hugo să te aducă în halul ăsta? Cum reuşeşte el să-i manipuleze pe toţi? Cum te-a convins să scrii acea frază în locul lui în caiet?

Nu se auzea decât tăcerea alături de el şi o respiraţie şuierătoare. Apoi o voce foarte calmă:

— Vă înşelaţi. Nu Hugo m-a adus în *halul* ăsta, aşa cum spuneţi. Ci tatăl meu, fratele meu, *familia mea nenorocită…* Toţi oamenii ăştia siguri pe ei, care nu se îndoiesc niciodată, toţi mizerabilii ăştia de arivişti în ochii cărora nu eram decât un ratat, un gunoi… Hugo a făcut tot ce a putut ca să mă ajute. Hugo m-a salvat. M-a făcut să înţeleg că până şi cineva ca mine îşi avea locul său, că ceilalţi nu valorează mai mult decât mine, ba din contra… E fratele meu, înţelegeţi? Fratele meu mai mare. Cel adevărat. Cel pe care ar fi trebuit să îl am. Aş face orice pentru el…

Servaz îşi dădu seama că David era cu totul şi cu totul sincer de data asta. Iar această sinceritate îl sperie. Hugo avea o foarte mare influenţă asupra sa, o putere mortală: *mortală pentru amândoi…*

— Eh, da, v-aţi prins că era scrisul meu în caiet. Şi ADN-ul care va fi găsit pe chiştoace tot al meu este. De aici, toată lumea va crede că eu am fost vinovatul. Iar faptul că v-am luat cu mine în moarte

nu va putea decât să confirme acest lucru. Nu vă voi lăsa să vă luaţi de alţii…

Degetele lui Servaz căutară marginile pansamentului şi traseră. La început, pielea păru de nedezlipit, apoi bucăţile de leucoplast se desprinseră. Deschise pleoapele, iar din ochi i se scurseră pe obraji lacrimi calde.

Luminiţe… prin ceaţa lacrimilor şi ploaia care inunda parbrizul… Vedea!

Încă neclar, dar vedea. Îi trebui puţin timp ca să se obişnuiască. Farurile maşinilor care veneau de pe contrasens îl orbeau, făcându-l să închidă pleoapele. Ochiul roşu şi tremurător al unui semafor apăru printre mişcările de du-te-vino ale ştergătoarelor de parbriz şi valurile de apă. Se lipi de spătarul scaunului când David trecu de el fără să se oprească.

— Fir-ar al dracului! strigă el.

Tânărul întoarse scurt capul către el.

— Ce naiba aţi făcut? V-aţi scos…

— David, nu eşti obligat să faci asta! O să depun mărturie în favoarea ta! O să spun că nu ai acţionat din proprie iniţiativă. Iar psihiatrii te vor declara iresponsabil. Vei primi îngrijiri şi vei ieşi înapoi. Liber! Vindecat!

Primi drept răspuns un hohot răsunător.

— Ascultă-mă, la naiba! Poţi fi îngrijit. David, ştiu că eşti nevinovat! Că Hugo te-a manipulat. Vrei să mori cu greutatea asta pe conştiinţă? Să rămâi pentru totdeauna un monstru în ochii tuturor?

Un indicator de sens interzis: breteaua de ieşire din autostradă! Servaz îşi simţi tot sângele scurgându-se spre burtă şi picioare, şi se lipi cu tot corpul, instinctiv, de scaun… URMAU SĂ O IA PE AUTOSTRADĂ PE CONTRASENS!

— La dracu’, nu face asta! NU FACE ASTA!

★★★

Irène urmărea baletul maşinilor de poliţie prin uşile larg deschise ale ambulanţei. Lumina rotitoare a girofarurilor inunda cu intermitenţe interiorul maşinii, alunecând peste bălţile de apă şi trecând

peste faţa medicului de urgenţă aşezat alături de ea. Acesta verifica atent firele care o legau de o grămadă de aparate.

— Cum vă simţiţi?

— Bine.

Formă din nou numărul lui Martin, însă tot fără niciun rezultat. De fiecare dată, îi răspundea robotul. Se întrebă dacă nu cumva dormea. Era din ce în ce mai nervoasă. Trebuia să îl pună neapărat la curent cu ceea ce citise în dosarul lui Jovanovic.

Marianne…

Nu era deloc greu să îi ghiceşti mobilul. Singurul posibil. Pusese spioni pe urmele lui Martin ca să îl protejeze pe Hugo, să afle mersul anchetei. Pentru că ar fi făcut orice pentru fiul ei şi singurul bărbat care îi rămăsese. Numai că, apelând la un tip de soiul lui Zlatan Jovanovic, făcuse încă un pas spre ilegalitate. Deşi repurtase o victorie, aceasta îi lăsase un gust amar lui Ziegler, pentru că se gândea la Martin acum, la reacţia lui când va afla adevărul. Chiar dacă nu o arăta, Martin era fragil. Un bărbat rănit încă din copilărie. Un bărbat pierdut. Un supravieţuitor. Cum va primi şi această nouă lovitură? Deodată, îşi dădu seama că medicul se uita afară, cu ochii holbaţi şi un zâmbet uriaş pe faţă.

— Da? zise el persoanei care apăruse în faţa uşii ambulanţei.

Ziegler întoarse capul şi o văzu pe Zuzka uitându-se la ea, cu o privire mai mult decât îngrijorată. Pletele ei lungi şi negre i se revărsau peste geaca din piele crem, foarte scurtă, pe sub care purta un mare număr de coliere şi brelocuri, un tricou care îi lăsa buricul la vedere şi un şort imprimat, încă şi mai scurt. Pentru o fracţiune de secundă, Ziegler uită de orice altceva.

— Pot pleca? întrebă ea.

Privirea medicului trecea de la una la alta, părând să se întrebe cu care dintre ele ar fi preferat să-şi petreacă noaptea, chiar dacă blonda nu era chiar în formă maximă, cu vânătăile ei peste tot şi

pansamentul acela mare, care semăna cu o mască în formă de cruce în mijlocul feţei.

— Ăăă… va trebui să consultaţi un ORL-ist, apoi să faceţi un control la spate şi la coaste…

— Mai târziu.

Sări jos de pe targă, apoi din ambulanţă, o luă în braţe pe Zuzka şi o sărută, cu capul mai aplecat decât de obicei, din cauza „măştii". Limba prietenei sale avea un gust dulce-amărui de Campari, de secară şi de vermut. *Manhattan,* trase concluzia Ziegler. Zuzka venise direct din clubul ei de striptease, Pink Banana, imediat cum o chemase Irène. Medicul se uită după ele. *Cu amândouă,* îşi răspunse el în gând. *Cu amândouă în acelaşi timp.*

★ ★ ★

Servaz se lovi de portieră când luară curba cu o viteză absolut nebunească şi aproape că se rugă să verse înainte să ajungă pe autostradă. Dar imediat văzu panglica de asfalt şi farurile care se apropiau în noapte, acolo unde autostrada făcea o curbă mare. Maşina ieşi de pe bretea şi se aruncă pe banda centrală, pe contrasens. Servaz simţi cum i se strânge scrotul când văzu maşinile de pe cealaltă parte a despărţiturii de pe mijloc – *mergeau cu toţii în acelaşi sens!*

— David, te implor, *gândeşte-te!* Încă mai poţi opri toate astea! Nu face asta, pentru numele lui Dumnezeu! Ai griiiiijăăăăă!

Claxoane urlând în faţa lor. Semne frenetice din faruri. Închise ochii. Când îi deschise la loc, cele două maşini cu care se intersectaseră trecuseră de ei, dar îşi continuau avertizările panicate în noapte. Sudoarea îi curgea ca apa pe faţă, arzându-i retina. Se şterse cu dosul mânecii.

— David! Răspunde-mi, la naiba! Zi ceva! O să ne omori pe amândoi, fir-ar!

David privea drept în faţă şi în ochii lui nu se putea citi decât că urmau să moară. Strângea atât de tare volanul, încât încheieturile degetelor erau complet albe. Tabloul de bord îi lumina barba blondă şi se reflecta în privirea lui umedă. Servaz

înţelese cât de departe de toate era el acum. Se uită şi el la autostrada din faţa lor, măturată de aversă, aşteptând apariţia următorului vehicul, cu toate simţurile concentrate pe apropiata coliziune, sigură şi inevitabilă.

Se adânci în scaun la vederea unor noi faruri în depărtare. Din nou semnale luminoase, atunci când cel din faţă înţelese că ei mergeau pe contrasens. Faruri mai înalte pe şosea… Mai puternice… Vălurite de ploaie… Un sunet asurzitor în noapte. Oh, nu! *Un tir!* Deşi orbit de farurile mult prea puternice, Servaz îl văzu cum încerca să se mute cu toată greutatea pe cealaltă bandă, îi văzu masiva siluetă deplasându-se cu o viteză exasperant de mică de pe o bandă pe alta, văzu uriaşele jerbe de apă ridicate de multele roţi turbionare ale mastodontului. Auzi trecerea dintr-o viteză în alta a motorului şi protestele cutiei de viteze, iar semnele dezlănţuite şi orbitoare din faruri îi forfecară în mod dureros nervii optici. Se chirci în scaun, pândind momentul în care David ar fi tras brusc de volan şi s-ar fi năpustit direct în monstrul de oţel, aşteptând groaznica lovitură.

Dar nu se petrecu nimic. Claxonul uriaşului din oţel îi sparse timpanele când acesta trecu foarte aproape de ei. Întoarse capul şi îl întrezări, prin valurile de apă care se loveau de geam, pe şoferul care îi privea de la înălţimea cabinei sale, cu ochii holbaţi, îngrozit. Trase aer adânc în piept. Şi deodată înţelese că tot ceea ce i se întâmplase de când pusese piciorul la Marsac era sortit să îl conducă aici, pe această autostradă, că această şosea inundată era într-un fel simbolul poveştii sale, pe care acum o străbătea pe contrasens, înapoi către propriul trecut. Se gândi la tatăl său, la Francis, la Alexandra, la Margot, la Charlène. La mama sa, la Marianne… Destin, soartă, întâmplare, combinaţii… Ca nişte atomi, particule atrase unele de altele, ciocnindu-se, despărţindu-se – născându-se şi dispărând.

Aşa fusese scris.

Sau nu.

Băgă brusc o mână în buzunarul lui David. Acolo unde tânărul îi băgase mobilul după ce se prefăcuse că îl sună pe Espérandieu. Îl trase afară cu vârful degetelor.

— Ce faceţi? Lăsaţi-l la loc!

Maşina făcea un zigzag periculos de pe o bandă pe alta. Servaz îşi întoarse privirea, fără să se mai uite la ceea ce se întâmpla în faţa lor. Duse aparatul la gură în timp ce mâna lui David îl prinsese de încheietură, încercând să îi smulgă mobilul.

— Vincent, eu sunt! strigă el când încă se auzea tonul. Mă auzi? Vincent, e Hugo! Hugo este vinovatul! Mă auzi? *HUGO!* Cuvântul din caiet era o şmecherie ca să pară nevinovat. Va încerca să dea vina pe David. Înţelegi ce îţi spun?

Deodată, se auzi de la celălalt capăt vocea lui Espérandieu:

— Alo? Alo? Tu eşti… Martin?

— Da, exact, continuă acesta fără să bage în seamă întreruperea, în timp ce David încercă să îi dea un pumn în faţă, iar el se feri.

Mergeau pe toate cele trei benzi deodată, ba intrau chiar şi pe cea pentru opriri de urgenţă.

— Sună-l pe judecător! Hugo nu trebuie să iasă din închisoare! Nu am timp acum să îţi zic mai mult. Mai târziu, n-auzi?

Întrerupse convorbirea. De data asta, îi captase toată atenţia vecinului.

— Ce-aţi făcut? *Ce-aţi făcut?*

— S-a terminat. Hugo nu se va mai putea fofila. Opreşte-te pe banda de urgenţă! Nu mai poţi schimba nimic. O să primeşti îngrijiri, îţi promit asta. Ai cuvântul meu că o să ne ocupăm de tine. *Cine se va duce să îl viziteze pe Hugo în închisoare dacă tu nu mai eşti aici ca să poţi face asta?*

Apărură din nou faruri în faţa lor. Puţin mai la stânga. Patru faruri aliniate. Extrem de puternice. Orbitoare. La înălţime faţă de drum. *Iar un tir…* David îl văzuse şi el. Părăsi încet banda din mijloc

şi se încadră lin pe cea a semiremorcii care se apropia, cu o mişcare fluidă, aproape coregrafiată…

— NU! NU! NU! NU FACE ASTA! NU FACE ASTA!

Alte semne din faruri. Vuietul claxonului. Scrâşnetul metalic al mastodontului care se clătina, în căutarea unei soluţii. Dar de data aceasta nu exista aşa ceva. Maşina de mare tonaj nu va avea timp să se dea la o parte. Cele două vehicule vor intra unul într-altul. Coliziunea era inevitabilă. Deci aici se opreşte drumul. Aşa a fost scris. Sfârşitul poveştii. În câteva secunde… Un şoc titanic şi apoi nimic. Neantul. Servaz zări, pe stânga lor, breteaua de ieşire înspre o zonă de servicii de pe deal.

— Dacă ne ucizi acum, vei ucide doi nevinovaţi. Iar Hugo oricum nu va putea scăpa. S-a terminat totul pentru el. *Cine îl va vizita în închisoare dacă tu nu eşti aici?* La stânga! LA STÂNGAAAA!

Văzu cei patru ochi rotunzi şi orbitori năpustindu-se asupra lor, patru săbii de lumină oglindite în şosea. Închise ochii. Întinse mâinile, atingând tabloul de bord dintr-un reflex absurd.

Aşteptă teribilul şoc.

Apoi simţi că virau brusc la stânga… Deschise ochii la loc.

Ieşiseră din autostradă! Urcau acum breteaua, cu toată viteza şi pe contrasens!

Servaz văzu semiremorca uriaşă trecând departe de ei, în dreapta şi mai jos. Era salvat! Apoi tresări când văzu o maşină care ieşea din zona de servicii din faţa lor. David trase de volan, intrară pe iarbă, hurducăind, ocoliră maşina care cobora, cu patru ocupanţi îngroziţi la bord – o familie! –, smulseră mai multe crengi din arbuştii joşi şi pătrunseră cu viteză în parcarea aproape goală. Servaz zări firma luminoasă a unui bufet şi, mai departe, o staţie de benzină. David apăsă la podea pedala de frână. Maşina se întoarse pe loc, în gemet de pneuri.

Apoi se opri.

Servaz îşi scoase centura, deschise uşa şi se grăbi să iasă, ca să poată vomita.

★★★

Ştia că, de acum încolo, moartea va avea o faţă. Aceea a unei semiremorci uriaşe, cu bară de protecţie şi patru faruri în acelaşi rând. Ştia şi că nu va putea uita niciodată această imagine. Şi că îi va fi teamă de fiecare dată când va urca într-o maşină fără să se afle el însuşi la volan.

Sorbi cu nesaţ din noaptea umedă, răsuflând greu şi cu gura deschisă, astfel încât să poată gusta ploaia călduţă cu limba. Pieptul i se ridica şi picioarele îi tremurau. Urechile îi bâzâiau de parcă erau stupuri din care un roi întreg se pregătea să-şi ia zborul. Dădu ocol încet maşinii şi îl văzu pe David întins pe jos, cu spatele sprijinit de roata din spate. Îşi trecea degetele prin păr, strâmbându-se şi hohotind de plâns, cu ochii în pământ. Servaz îngenunche în faţa sa şi îşi puse mâinile pe umerii tremurânzi ai tânărului, prin bluza lui de infirmier.

— Îmi voi ţine promisiunea, zise el. Vei primi ajutor. Zi-mi doar atât: tu ai pus CD-ul cu Mahler în combina lui Claire Diemar?

La vederea privirii întrebătoare a tânărului, dădu din cap, în semn că „Nu are importanţă”, apoi îl strânse de umăr şi se ridică în picioare. Îşi scoase telefonul şi se îndepărtă, conştient de faptul că dădea un adevărat spectacol, în cămaşa de spital, udă leoarcă din cauza ploii torenţiale, cu degetele acoperite de zgârieturi de când cu dezastruosul episod al scufundării şi cu urme pe faţă de la pansamentul pe care îl smulsese.

— Pentru Dumnezeu, ce a fost cu telefonul ăla? Şi de ce nu mi-ai răspuns?

Vocea lui Vincent. Părea în panică. Servaz îşi dădu seama că îi vibrase telefonul de mai multe ori, fără să îl audă, în mijlocul acestui uragan. Dar se simţi bine să îi audă vocea.

— O să-ţi explic. Dar până atunci, scoate-l pe judecător din pat. Trebuie să anuleze eliberarea lui Hugo. Şi ne trebuie o autorizaţie să îl putem interoga chiar în noaptea asta, în închisoare. Sună-l pe Sartet.

— Dar ştii prea bine că nu va accepta niciodată. Este ilegal. Hugo a fost pus sub acuzare.

— Doar dacă îl interogăm referitor la un alt caz, zise Servaz.

— Ce?

Îi explică ideea sa.

— Fă ce ţi-am spus. Vin şi eu cât pot de repede.

— Dar nu vezi nimic!

— Oh, ba da, văd… Şi, te rog să mă crezi, există situaţii în care ar fi mai bine să nu vezi nimic.

O tăcere confuză la celălalt capăt.

— Nu eşti la spital?

— Nu. Sunt într-o zonă de servicii, pe autostradă.

— Ce? Ce-ai…

— Îţi povestesc mai târziu. Acum grăbeşte-te.

În spatele lui, se auzi o portieră trântită. Servaz se întoarse pe loc.

— Stai o clipă, îi spuse el adjunctului său.

I se păru că zăreşte un zâmbet pe faţa lui David, aşezat acum în spatele volanului. Privirile li se intersectară prin parbrizul ud. Servaz se simţi electrocutat. O luă cu paşi mari în direcţia maşinii şi începu să alerge atunci când Fordul Fiesta porni încet, în marşarier. Ca prin vis, în timp ce alerga înspre maşină, o văzu desenând un arabesc graţios pe asfaltul parcării, îndreptându-şi botul în direcţia bretelei de ieşire şi plecând apoi, cu viteză, înainte.

Servaz se gândi că nu avea cum să ajungă prea departe, cu toate staţiile de taxare blocate. Apoi, într-o fracţiune de secundă, a înţeles. Nu! Nu, David, NU!

Alergă cât îl ţinură picioarele, urlând, mânat de disperare, de teamă, de furie, de sentimentul că nu îşi va putea ierta niciodată faptul că fusese atât de prost. Alergă degeaba în urma maşinii care se îndepărta, de-abia mai văzându-i stopurile în timp ce aceasta trecea prin cordonul de verdeaţă şi cobora panta pe care o urcaseră împreună, cu câteva minute mai devreme, pentru a intra din nou pe autostradă.

Apoi se opri de-a curmezişul benzilor.

De unde se găsea, Servaz îl auzi pe David oprind motorul. Şi aproape imediat, la stânga, un claxon isteric. Întoarse capul fix în momentul în care în curba de la poalele dealului apăru semiremorca. Văzu monstrul frânând prea târziu şi prea brusc, punându-se şi el de-a curmezişul celor trei benzi, remorca total scăpată de sub control cum se năpustea cu toată încărcătura sa asupra Fordului minuscul, înghiţindu-l într-un potop de tablă contorsionată, de piese mecanice mărunţite, de metal, de plastic şi de carne.

Văzu şi restul, dar ca prin ceaţă, şi mult mai târziu: ambulanţele, maşinile de poliţie, girofarurile sfâşiind noaptea… Auzi ca prin vis urletele sirenelor, mesajele pârâitoare de pe staţiile radio, ţipetele, ordinele, suflul extinctoarelor care îşi scuipau zăpada carbonică şi plânsetul ascuţit al fierăstraielor electrice, şi nu dădu nicio atenţie maşinilor presei, care veniseră să se înfrupte din ciolan, dubiţelor împodobite cu antene parabolice, camerelor de televiziune, bliţurilor, nici măcar feţei tinerei ziariste care îi băgă un microfon sub nas şi pe care o împinse cu un gest brutal. Bizar…

Se târî până la bufet, în timp ce o idee ciudată i se schiţa în minte, văzându-i pe toţi acei oameni cum se agită ca nişte albine dezorientate din cauza fumului. Se gândi că toţi aceşti oameni, fără să o ştie, erau nebuni. Că numai nişte nebuni puteau să-şi dorească să trăiască într-o astfel de lume şi să o conducă, zi după zi, spre pieire. Îşi comandă o cafea.

Intermezzo 4

În mormânt

Sufletul ei nu era decât un ţipăt.

Un plânset.

Care creştea, înghiţindu-i gândurile.

În capul ei, ţipa de disperare, îşi urla furia, suferinţa, singurătatea – tot ceea ce, lună de lună, o deposedase de toată omenia din ea.

Şi implora.

Milă, milă, milă, milă… lăsaţi-mă să ies de aici, vă implor… În capul ei, ţipa şi implora şi plângea. Însă doar în capul ei. Pentru că, în realitate, niciun sunet nu îi ieşea din gât. Avea un căluş rotund şi tare în gură, cu cureaua bine strânsă pe ceafă. Nu îi legase mâinile la spate: ar fi putut să se frece de piatra temniţei sale şi să-şi slăbească legăturile. Aşa că acum avea, într-adevăr, mâinile la spate, dar cu palmele complet lipite, până la capătul degetelor, cu un adeziv foarte puternic. O poziţie foarte inconfortabilă, care îi provocase imediat dureri permanente de articulaţii şi o contractură cronică, extrem de dureroasă, a muşchilor din jurul coloanei vertebrale. Printre altele, se văzuse obligată să stea aplecată în permanenţă, chiar şi în timpul somnului. Încercase din răsputeri să îşi smulgă pielea de pe palme, dar se dovedise imposibil şi fusese pe punctul de a leşina. Cu siguranţă, el dorise să se asigure că nu îşi va tăia venele din braţe sau coapse cu dinţii.

Îşi schimbă poziţia, în beznă, ca să mai reducă tensiunea din muşchi. Era aşezată direct pe pământul bătătorit, cu spatele rezemat de peretele din piatră. Uneori, se întindea pe jos. Alteori, se aşeza pe salteaua ei jerpelită. Cea mai mare parte din timp dormita, culcată în poziţie de fetus. Din când în când, se ridica şi mergea. Câţiva paşi, nu mai mult. Nu mai avea nicio dorinţă să lupte. Nu avea nicio haină pe ea. Goală ca un animăluţ. Şi

teribil de slabă. Nu o mai hrănea decât o dată la două zile; îi dădea numai cât să nu moară de foame. Nu o mai spăla. Slăbise considerabil şi îşi simţea oasele pe sub pielea jegoasă. Avea în permanenţă un gust oribil în gură, pe lângă cel al căluşului, şi o durere groaznică îi măcina partea stângă a maxilarului şi limba: un abces. O mânca pielea capului, de la părul murdar. Se simţea din ce în ce mai slăbită. Avea probabil în jur de 40 de kilograme. Poate chiar mai puţin.

Nici sus nu o mai ducea. În sufragerie. Se terminase cu mesele, cu muzica, cu violul în timpul somnului, pentru că nu o mai înţepa. Asta era singura uşurare. Se întreba de ce o mai ţinea în viaţă.

Pentru că acum avea o înlocuitoare. I-o prezentase odată. Era atât de slăbită, încât nu se mai putea ţine pe picioare, iar el trebuise să o susţină ca să poată urca treptele ce duceau la parter. „Ce puţi!" îi spusese el strâmbând din nas. O văzuse pe tânăra femeie aşezată la masă, pentru cină, în scaunul acela care fusese al ei. Cu spatele legat de scaun, aşa cum fusese şi ea, cu acea curea lată, din piele. Îi recunoscuse privirea: era a ei, de acum câteva luni sau câţiva ani. La început, nu zisese nimic, nu mai avea forţa pentru asta. Se mulţumise să dea prosteşte din cap, uitându-se în sus, la necunoscută. Dar citise groaza din ochii acelei femei îmbrăcate cu rochia ei, îi văzuse părul spălat şi-i simţise trupul parfumat. Într-un final, reuşise să îngaime: „Aia e rochia mea". O dusese înapoi în pivniţă. Fusese ultima oară când o văzuse, dar uneori se auzea muzică de sus, iar ea ştia foarte bine ce se întâmpla acolo. Se întreba în ce parte a casei era închisă cealaltă.

Se temuse pentru multă vreme că avea să înnebunească şi luptase să îşi păstreze minţile întregi, încercând să se agaţe de realitate. Acum, însă, renunţase. Nebunia care pândea la marginea conştiinţei sale, ca un prădător sigur de prada sa, începuse să îi devoreze luciditatea, să-şi ostoiască

foamea cu ea. Singura cale de scăpare rămăseseră gândurile la ceea ce fusese viaţa sa înainte, în cei 40 de ani de existenţă – viaţa alteia, mai degrabă, a cuiva care purta acelaşi nume cu ea, dar care nu îi mai semăna deloc. O existenţă frumoasă, agitată, tragică – dar niciodată plictisitoare.

O copleşeau remuşcările când se gândea la Hugo. Fusese atât de mândră de el. Îi cunoştea toate adicţiile, dar cine era ea ca să arunce prima piatra? Fiul ei, atât de frumos, atât de sclipitor… cea mai frumoasă reuşită a sa. Oare unde era el acum? În închisoare sau afară? Rămânea fără aer când se gândea la el, teama îi strivea pieptul. Iar durerea aproape că o zdrobea, o făcea bucăţi când îşi amintea de ei trei împreună – Mathieu, Hugo şi ea – jucându-se în grădină sau pe o plajă, făcând surf într-o dimineaţă luminoasă, pe lac, înconjuraţi de prieteni, la un grătar, într-o după-amiază de primăvară, prieteni care îi admirau cu toţii familia, o ştia prea bine. Le auzea râsetele, exclamaţiile, îşi revedea fiul ridicat în braţe, spre soare, de tatăl său, hohotind de râs şi cu o expresie de fericire absolută pe feţişoara lui dolofană. Sau tatăl şi fiul aşezaţi în pat, Hugo cu degetul mare în gură, atent, concentrat, teribil de serios, adormind uşurel în timp ce tatăl său îi citea *Robinson Crusoe*[91], *Comoara din insulă*[92] sau *Războiul bumbilor*[93]. Mathieu murise în acel accident de maşină, iar ei doi – Hugo şi cu ea – îl abandonaseră la marginea vieţii. Uneori, îl ura foarte tare pentru asta.

Revedea în amintire şi casa de pe marginea lacului, terasa pe care îi plăcea să ia micul dejun în zilele frumoase, cu o carte în mână, în timp ce în oglinda netedă şi calmă a lacului se reflectau copacii de pe malul celălalt. Liniştea îi era pe atunci tulburată doar de vreo ambarcaţiune pe care o forţa cineva, de ţipetele copiilor de prin vecini sau de păcănitul vreunui motor exterior de barcă, purtat de ecou.

Şi se mai gândea şi la Martin… Se gândea des la el. Martin, cea mai mare iubire a sa, cea mai mare ratare. Îşi amintea de cursurile în timpul cărora schimbau şi câte 20 de priviri pe oră, de nerăbdarea cu care se reîntâlneau, de discuţiile lor despre Schopenhauer, Nietzsche sau Rimbaud. De supărările ei când el rămânea opac la muzica şi versurile lui Dylan, Morrison, Springsteen sau Rolling Stones. Îl poreclise „Moşneagul" – „dragul meu Moşneag" –, deşi nu era decât cu un an mai mare decât ea. Dar Dumnezeu îi era martor că îl iubea. Şi îl iubise încă şi mai mult când descoperise că scria. Cineva capabil să deschidă piepturi şi inimi cu un cuţit imaginar, şi să pună apoi totul pe hârtie. Un talent nemaiîntâlnit… Fusese primul lucru care îi trecuse prin cap când citise primele rânduri din nuvela sa, *Oul.* Încă şi azi mai ţinea minte prima frază: *S-a terminat, sfârşit,* finito: *dacă aş şti că mor mâine, nu aş schimba nicio virgulă la povestea aceasta – cea mai plictisitoare dintre toate cele scrise vreodată.* Îl iubea, îl admira, dar ştia că nu fusese ea prima cititoare, că Francis, alter ego-ul său, fratele său, trecuse primul pe acolo. Era mereu geloasă pe Francis. Pe puterea pe care o avea el asupra lui Martin. *Pe puterea pe care o avea asupra ei…* Drogurile… Pe atunci, îi era frică de un singur lucru: ca Francis să nu îi povestească totul lui Martin, să nu îi spună că persoana pe care o iubea cel mai mult pe lumea aceasta era o dependentă. Nu a părăsit-o niciodată frica asta, cât timp au fost împreună. Poate că tocmai din cauza aceasta îl părăsise. Ca să scape de frică…

Îl iubea, îl admira – *şi îl trădase…* Se ghemui în întunericul mormântului său, cu mintea pustie şi corpul tremurând. Deodată, vântul deznădejdii suflă asupra tuturor acestor imagini însorite, iar bezna, frigul şi abisul o copleşiră. Se întorsese nebunia şi ea o simţi cum îşi înfige ghearele ascuţite în creier. În astfel de momente, se mai putea agăţa, cu toate forţele, de o singură viziune, singura care o mai putea scăpa de o demenţă fără cale de întoarcere.

Închise ochii şi o luă la fugă. Singură, de-a lungul unei plaje spălate în parte de maree. Zorii luminoşi făceau să strălucească valurile şi nisipul umed, iar briza îi adia prin păr. Alerga şi alerga, şi alerga… Ore întregi, cu ochii închişi. Ţipetele pescăruşilor, vuietul regulat al mării, câteva pânze la orizont şi lumina răsăritului. Nu se mai oprea din alergat. Pe plaja aceasta fără sfârşit. Ştia că nu va mai vedea niciodată lumina zilei.

48

Final

Incinta exterioară a închisorii era luminată de proiectoare. Servaz îşi căută un loc în parcarea pustie, cât mai aproape de intrare. Încă se mai simţea furios, dar parcă mai mult abătut şi obosit acum.

Directorul îi aştepta. Primise mai multe telefoane neaşteptate în cursul nopţii: de la Parchet, de la Poliţia Judiciară şi chiar de la directorul Administraţiei penitenciarelor, care fusese invitat de ministrul Justiţiei în persoană să facă totul pentru „a facilita demersurile comandantului Servaz şi ale locotenentului Espérandieu". Nu înţelegea cum de devenise deodată atât de important acest caz pentru toată lumea; el nu ştia că un deputat al majorităţii, speranţa partidului, fusese pe punctul de a fi arestat şi că acum era complet reabilitat, iar membrii partidului său se pregăteau să anunţe presa, chiar mâine, că era scos din cauză definitiv şi că ei condamnă vehement „toate aceste scăpări absolut regretabile", că vor invada platourile de televiziune pentru a transmite un semnal – „că există în ţara asta ceva care se numeşte prezumţia de nevinovăţie şi aceasta a fost călcată în picioare în acest caz de către membrii opoziţiei". La Paris, se schimbase direcţia vântului: nu se mai punea problema să pară că îl abandonaseră prea repede pe Paul Lacaze dacă se dovedea nevinovat. Consemnul fusese schimbat: strângem rândurile.

Ceea ce nu îl împiedica pe directorul închisorii să se uite cât se poate de circumspect la comandantul de poliţie, cu ochii roşii şi pupilele dilatate, şi la tânărul locotenent care părea un adolescent, cu geaca lui argintie. Primul mai avea şi nişte vânătăi şi zgârieturi peste tot, pe faţă şi pe mâini, plus un pansament mare în părul încâlcit, de parcă i-ar fi cusut cineva craniul. Directorul tocmai voia să

închidă la loc uşa după ei, când se auzi vocea lui Servaz:

— Mai trebuie să vină cineva.

— Parchetul mi-a spus doar de două persoane.

— Două, trei… care e diferenţa?

— Ascultaţi, e deja trecut de miezul nopţii. Va trebui să stau şi eu prin zonă până terminaţi? Pentru că aş prefera să…

— Uite-o.

Un zgomot de motor se auzi dinspre parcarea măturată de furtună şi o maşină în culorile jandarmeriei îşi făcu apariţia. Portiera din partea pasagerului se deschise şi coborî o femeie în geacă, pantaloni şi ghete de motociclist, cu un pansament ciudat pe faţă, în formă de cruce, care îi acoperea nasul şi obrajii. Mai avea şi braţul stâng prins într-o eşarfă. Ziegler îşi băgă capul între umeri când simţi cum turna ploaia deasupra ei şi se grăbi să parcurgă cei câţiva metri care o despărţeau de intrare. Fusese întoarsă pe toate părţile, timp de mai mult de o oră, de un procuror al Parchetului din Auch şi de mai mulţi ofiţeri de la secţia de investigaţii a jandarmeriei, dar reuşise într-un sfârşit să îl contacteze pe Martin. Îi povestise în câteva cuvinte cele întâmplate, sărind încă o dată peste amănuntul că îi intrase în calculator.

— Cum ai reuşit să descoperi toate astea? întrebase el uimit.

Dar nu fusese la fel de uimit când aflase că Marianne era cea care îl spionase. În schimb, Ziegler îi simţise imensitatea tristeţii. Martin o rugase apoi să vină cu el la închisoarea din Seysses. La telefon păruse epuizat, îl întrebase de ce nu era la spital, însă nu primise răspuns.

— E cu noi, spuse poliţistul.

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi directorul văzând-o şi pe blonda aceasta şifonată. *Ce-o fi cu circul ăsta?* Dar avea ordine. De foarte sus. „Să faceţi tot ce vă vor cere, e clar?” spusese directorul penitenciarelor de la capătul firului. Ridică din umeri, le ordonă paznicilor să îi lase să treacă pe cei

trei vizitatori care sunau la uşile de securitate şi îi conduse până în măruntaiele închisorii, umplând lungile coridoare cu ecoul paşilor lor. Trecură de trei porţi cu grilaj şi, într-un sfârşit, directorul scoase un mănunchi de chei, înfipse una în broască şi descuie uşa de la vorbitor.

— Intraţi. Vă aşteaptă.

Se îndepărtă apoi grăbit. Nu ţinea să afle ce se întâmpla înăuntru.

— Bună seara, Hugo, zise Servaz intrând pe uşă.

Aşezat în spatele mesei din HPL[94], cu mâinile încrucişate, tânărul ridică privirea şi se uită la el.

Apoi îşi mută atenţia înspre Espérandieu şi Ziegler, care intraseră după el, iar Servaz văzu o mică sclipire de surpriză în ochii săi, la vederea feţei jandarmeriţei.

— Ce s-a întâmplat? Directorul m-a sculat din pat şi acum apăreţi voi…

Servaz făcu un efort să-şi ascundă mânia. Se aşeză şi îi auzi pe Vincent şi Irène făcând acelaşi lucru. Acum erau toţi trei aşezaţi în faţa lui Hugo, de cealaltă parte a mesei. Din punct de vedere strict juridic, nu mai aveau niciun drept să vorbească cu puştiul în cadrul anchetei asupra morţii lui Claire, deoarece fusese inculpat. Însă în urma celor întâmplate, Servaz obţinuse de la judecător permisiunea de a-l interoga pe acesta în cazul morţii lui Elvis – caz separat, dar legat cu siguranţă de primul.

— David e mort, zise el încet.

Văzu cum trăsăturile tânărului se schimonosesc de durere.

— Cum?

— S-a sinucis. A intrat pe autostradă cu maşina pe contrasens şi s-a lovit de un camion. A murit pe loc. Servaz îl străpungea cu privirea pe Hugo. Durerea puştiului era sinceră, de-abia se ţinea să nu izbucnească în plâns, cu buzele strânse de parcă tocmai înghiţise o cutie cu cuie.

— Ştiai că avea gânduri de sinucidere?

Hugo ridică bărbia. Se uită fix la Servaz, cu ochii strălucind, şi dădu din cap.

— Da.

— De mult?

Tânărul ridică din umeri, părând să se întrebe de ce naiba ar mai fi fost important lucrul ăsta acum.

— David a fost dintotdeauna depresiv, reuşi el să articuleze cu o voce plată şi mecanică. Chiar şi când eram mici, el era mereu… ciudat… Avea un umor negru… şi zâmbetul ăla trist. Deja de 12 ani zâmbea aşa.

Servaz îl văzu cum trage adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să îşi ţină mult timp respiraţia.

— Uneori avea reacţii imprevizibile, putea să treacă de la bucurie la disperare într-o secundă. Odată, l-am văzut dând cu o piatră în capul unui prieten doar pentru că acesta susţinea contrariul a ceea ce zicea el. Când era aşa, toţi prietenii îl evitau, cu excepţia mea. Maică-sa l-a dus ani de zile pe la psihiatri, până când el i-a spus să se ducă dracului. Iar toate astea au fost din cauza ticălosului ăla de taică-său, adăugă Hugo, cu vocea dintr-odată vulcanică. Şi a idiotului de frate-său. Ei doi l-au distrus… Nemernicii ăştia doi ar trebui să fie puşi sub învinuire de hărţuire morală, după părerea mea… Îmi aduc aminte că David a adus o fată acasă, o puştoaică tare drăguţă, pe când avea 14 ani. Fratele lui l-a umilit grav în faţa ei şi s-a purtat grosolan şi cu ea, astfel încât a refuzat să mai pună piciorul acolo vreodată şi nici măcar nu a mai vorbit cu el. Taică-său obişnuia să îi spună mamei că aveau „un băiat şi o fată”. Îi interzisese să citească sau chiar să aibă cărţi în camera sa, zicea că lectura îl feminizase. Taică-său se lăuda că ajunsese unde ajunsese fără să citească nicio singură carte în viaţa lui, nici măcar la şcoală.

— Şi în cazul acesta, cum se explică faptul că David a ajuns la Marsac?

— Tatăl şi fratele lui se dezinteresaseră de mult, complet, de ceea ce făcea David sau ar fi putut el să ajungă. Hotărâseră că era irecuperabil şi gata. Eu

cred că acest lucru îl rănise chiar mai tare decât abuzurile. Mama era cea care îi finanţa studiile, din economiile personale. Ea a căutat mereu să îl protejeze pe David de tatăl şi de fratele său, dar era slabă şi supusă şi ea intimidărilor lor…

— A mai avut tentative?

— Da, mai multe… Odată chiar a încercat să îşi taie burta, cu un cuţit. Ca samuraii, ştiţi? Asta s-a întâmplat după povestea cu fata…

Servaz îşi aminti de cicatricea pe care o simţise cu degetele. Simţi un nod în gât şi trebui să înghită în sec, în timp ce Hugo se uita când la unul, când la celălalt.

— Din cauza asta m-aţi sculat în miez de noapte? Şi aţi venit aşa, în forţă? Ca să mă anunţaţi de moartea lui David?

— Nu chiar.

— Mâine dimineaţă voi fi eliberat, nu-i aşa?

Servaz îi simţi îngrijorarea din glas. Nu răspunse.

— La naiba, David… prietenul meu, fratele meu… gemu deodată Hugo. Ce viaţă nenorocită ai avut, prietene…

— A făcut-o pentru tine, zise Servaz încet, dar cu claritate.

— Ce?

— Eram cu el în maşină. David s-a acuzat singur pentru uciderea lui Claire Diemar şi a lui Elvis Elmaz. Ca şi pentru cele ale lui Bertrand Christiaens şi Joachim Campos…

— Cine sunt ăştia?

Bine jucat, se gândi Servaz. *N-ai căzut în capcană.*

— Nu-ţi spun nimic aceste două nume?

Hugo scutură din cap.

— Ar trebui?

— Sunt numele şefului pompierilor care au venit să vă salveze pe lacul de pe Néouvielle şi cel al şoferului autocarului.

— Ah, da. Acum, că mi-aţi zis…

— Şi Claire Diemar era în autocar, în noaptea aceea, nu-i aşa?

Hugo îi aruncă o privire ciudată lui Servaz. Se auzi un tunet în spatele ferestrelor.

— E adevărat. Era acolo. Credeţi că există o legătură între accident şi moartea sa, nu? ziceţi că David a mărturisit că este vinovat de uciderea lui Claire? Înainte să se sinucidă?

Servaz îl privi cu atenţie. Hugo părea sincer uimit. Puştiul ăsta era un actor foarte bun.

— Dar dacă s-a sinucis intrând într-un camion, iar dumneavoastră eraţi în maşină cu el, atunci cum se face că sunteţi aici, acum?

Se uita bănuitor la Servaz. Acesta trebui să se abţină să nu se arunce asupra lui pe deasupra mesei.

— S-a sfârşit, zise calm Ziegler.

Tânărul îşi roti privirea asupra ei.

— O idee bună, cea cu caietul. Riscantă, dar isteaţă. Mai întâi, te acuza. După aceea, te dezvinovăţea.

Niciun răspuns.

— Presupun că, dacă poliţiştii însărcinaţi cu ancheta nu ar fi mers foarte departe, dacă n-ar fi dat dovadă, să zicem, de o curiozitate şi o conştiinţă profesională ieşite din comun, i-ai fi sugerat chiar tu avocatului tău să ceară o expertiză grafologică.

Timp de o infinitezimală fracţiune de secundă, o văzură. Scânteia. Semnalul pe care îl pândeau. Dar aceasta dispăru imediat.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi, la naiba! Nu e scrisul meu în acel caiet.

— Bineînţeles că nu, zise Servaz. Pentru că este al lui David.

— Atunci, este adevărat? El a ucis-o?

— Ticălos mic ce eşti, zise Ziegler.

— Tu i-ai cerut să scrie în caiet, Hugo? Sau a făcut-o el singur, din proprie iniţiativă?

— Ce? Nu înţeleg nimic!

Un alt fulger. Mai aproape. Cineva ţipa înăuntrul închisorii. Un ţipăt lung şi dureros. Care se stinse pe cât de repede apăruse. Paşi de paznic pe culoar. Apoi, din nou, liniştea. Dar, într-o închisoare, liniştea nu durează niciodată prea mult.

— Claire se culca cam cu multă lume, nu? zise Servaz.

— Erai gelos? întrebă Ziegler.

— Câţi aţi omorât, tu şi colegii tăi? vru să afle Espérandieu.

— Şeful pompierilor, voi aţi fost, zise Servaz. Sarah, Virginie, David şi cu tine, pentru că a fost aruncat în apă de patru persoane.

— Şi în maşina lui Joachim Campos, un martor a văzut doi bărbaţi împreună cu el: David şi cu tine? sugeră Ziegler.

— Tot doi eraţi şi în seara aceea, la Claire Diemar? continuă Vincent. Camera a filmat două persoane ieşind din pub. David şi cu tine, din nou? Sau David doar a stat de pază?

— Ce nu înţeleg este de ce ai rămas acolo, adăugă Servaz. De ce ţi-ai asumat un risc? De ce nu ai făcut ca şi în celelalte cazuri? De ce nu ai mascat moartea ei sub forma unui accident sau a unei dispariţii? De ce te-ai aşezat la marginea piscinei? De ce?

Privirea lui Hugo trecea de la unul la altul, sub lumina neonului. Servaz îi zări în ochi îndoiala, mânia, frica. Telefonul lui Servaz scoase un *bip* dublu în buzunar. Un mesaj… *Nu acum…* Nu îşi lua ochii de la Hugo.

— Fir-ar să fie, opriţi-vă! se răsti acesta într-un sfârşit. Chemaţi-l pe director! Vreau să vorbesc cu el! Nu mai am nimic să vă spun! Plecaţi de-aici!

— Ai omorât-o singur, Hugo? Sau aţi fost mai mulţi? A participat şi David?

Tăcere.

— NU, ERAM SINGUR…

Hugo îşi ridică ochii spre ei: două crăpături înguste şi lucitoare. Ceilalţi nu mai ziseră nimic. Servaz îşi simţi inima bătând. Ştia că şi ceilalţi simţeau la fel.

— M-am dus acolo ca să o previn de pericolul în care se afla. Prizasem ceva în toaleta pubului şi băusem cam mult… Ştiam că ceilalţi urmau să

acţioneze în curând. Eram în iunie. *Şi ştiam că era rândul ei.* Discutaserăm asta între noi.

Făcu din nou acel gest cu mâna, moştenit de la mama sa.

— Ştiam că fusese laşă în acea noapte de acum şase ani. Că ne părăsise în voia sorţii, pe mine şi pe ceilalţi. Că nu făcuse nimic ca să ne salveze… Dar ştiam şi că era măcinată de remuşcări de atunci. Îmi spusese asta. Se gândea tot timpul la accident, era de-a dreptul obsedată de el. De faptul că se comportase atât de greşit. „Mi-a fost frică, am intrat în panică, în acea noapte. Am fost laşă. Ar trebui să mă urăşti, să mă dispreţuieşti, Hugo.” Îmi tot spunea asta. „De ce eşti atât de îngăduitor, atât de drăguţ cu mine?” Sau: „Nu mă mai iubi! Nu merit asta, nu merit dragostea ta, nu sunt deloc un om bun.” Lacrimile îi curgeau pe obraji şi îi puteam citi tristeţea în ochi, tremura toată în braţele mele atunci când spunea aşa ceva. În alte momente, era persoana cea mai veselă, mai glumeaţă, mai surprinzătoare, mai grozavă pe care am cunoscut-o vreodată. Putea transforma fiecare moment într-un miracol. *O iubeam, înţelegeţi?…*

Hugo se opri pentru o clipă, apoi vocea i se schimbă, ca şi cum ar fi fost doi actori care împărţeau acelaşi rol:

— Eram şi beat, şi drogat, în noaptea aceea, la ieşirea din pub. M-am dus să o văd în timp ce toţi se uitau la meci. I-am spus despre existenţa Cercului… La început, nu a vrut să mă creadă, îşi închipuia că eram beat, ceea ce chiar era adevărat, însă după ce i-am descris în detaliu moartea şoferului, a înţeles că spuneam adevărul.

Servaz văzu lucirea din ochii lui Hugo, undeva departe, profund. Ca nişte cărbuni pe jumătate arşi într-un jar răscolit, care se trezesc ca un foc care mocneşte de multă vreme sub tundră.

— Şi atunci, am văzut-o cum se metamorfozează. Ca şi cum i-ar fi luat altcineva locul. Nu mai era Claire cea pe care o cunoşteam… Cea care mă încuraja să scriu şi care se jura că nu a mai văzut un

astfel de talent la vreun elev. Cea care îmi trimitea 20 de SMS-uri pe zi ca să îmi spună că mă iubeşte şi că nu ne va despărţi nimic, niciodată, că vom îmbătrâni amândoi la fel de îndrăgostiţi ca în prima zi. Cea care putea să rămână complet nemişcată, să se abandoneze, deschisă, în timp ce făceam dragoste sau, din contra, cea care prefera să ia iniţiativa. Cea care cita din scriitori şi poeţi care vorbeau despre dragoste, cea care improviza un cântec la chitară, în care vorbea despre noi, cea care găsea nume pentru fiecare părticică a trupului meu, ca şi cum ar fi fost harta unei ţări care îi aparţinea, cea căreia nu îi era teamă să spună „te iubesc", iar şi iar, de 100 de ori pe zi… Dintr-odată, Claire aceea nu mai exista. Era… *plecată*… Iar cea care îi luase locul mă privea ca şi cum aş fi fost un monstru, un duşman. Se temea de mine.

Cuvintele lui Hugo aproape că pluteau în lumina neoanelor. Şi fiecare dintre ele îşi găsea ecoul în sufletul greu al lui Servaz.

— Ce idiot! Cu siguranţă aş fi acţionat diferit dacă n-aş fi fost atât de drogat. A vrut să cheme poliţia. Am făcut totul ca s-o împiedic, nu puteam suporta gândul ca „fraţii şi surorile mele" să ajungă în puşcărie – şi aici Servaz simţi o durere surdă printre coaste, aducându-şi aminte de cuvintele lui David din maşină – şi să plătească a doua oară, după toate câte au suferit. Nu mai ştiam ce să inventez. I-am zis că i-aş putea convinge să se oprească, că se terminase, că nu vor mai exista şi alte victime, dar că nu avea dreptul să le mai facă şi asta, după tot ceea ce le făcuse deja… Numai că ea nu voia să audă nimic, parcă înnebunise, era surdă la toate argumentele mele. Am ridicat tonul, am implorat-o. Şi apoi, deodată, a început să verse totul: mi-a spus că oricum nu mă mai iubea, că totul se sfârşise între noi, că iubea pe altcineva. Că intenţiona să mi-o spună curând. Mi-a vorbit despre tipul acela, deputatul, mi-a spus că era îndrăgostită nebuneşte de el, că era sigură că el e bărbatul vieţii ei. Am văzut roşu în faţa ochilor şi mi-am ieşit din

sărite: eu voiam să o protejez, iar ea nu se gândea decât la cum să ne arunce în închisoare şi să scape de mine! Nu puteam să o las să facă aşa ceva. Ei sunt familia mea… Eram furios, îmbătat de mânie. M-am întrebat ce gen de femeie îi poate jura unui bărbat pe ce are ea mai scump că îl va iubi până la sfârşitul lumii, pentru ca a doua zi să îi spună că iubeşte pe altul? Ce gen de femeie poate fi atât de frumoasă, atât de minunată în dragoste şi atât de urâtă apoi? Ce gen de femeie se poate juca în halul ăsta cu alţii? Şi atunci mi-am dat seama că era acelaşi gen de femeie care abandonează nişte copii în braţele morţii din laşitate… Era frumoasă, tânără, nepăsătoare şi nu se gândea decât la ea însăşi. Nu conta decât ea, am înţeles brusc. Toate acele remuşcări care o chinuiau, toată acea vinovăţie, nu fuseseră decât o mare păcăleală. Ca şi dragostea ei. O minciună… Îşi inventa poveşti. Se minţea pe ea însăşi, la fel cum îi minţea şi pe ceilalţi. În acea seară am înţeles că Claire Diemar nu era altceva decât egoism şi prefăcătorie. Că va fi întotdeauna o otravă pentru toţi cei care i-ar fi ieşit în drum. Nu avea dreptul… Nu puteam să o las să facă asta…

— Şi atunci, ai lovit-o, zise Servaz. Ai găsit frânghia şi ai legat-o cu ea, apoi ai băgat-o în cadă. Şi ai deschis robinetul…

— Înainte să moară, voiam să o fac să înţeleagă ce înduraseră acei copii din cauza ei. Ca măcar o dată în viaţă să realizeze tot răul pe care îl făcuse…

Ceva ca un hohot de râs se auzi din fundul închisorii. Turbat şi neputincios. Apoi hohote de plâns înăbuşite. Şi liniştea se închise la loc. Dar nu pentru multă vreme, într-o închisoare.

— Oh, şi a înţeles, sigur că da, zise Servaz. Apoi ai aruncat păpuşile în piscină şi te-ai aşezat acolo, la marginea apei… De ce păpuşile? Pentru că îi simbolizau pe colegii tăi înecaţi care au ieşit la suprafaţă?

— De fiecare dată când veneam pe la ea mă treceau toţi fiorii, cu colecţia aceea de păpuşi…

— Şi apoi?

Hugo ridică privirea către ei.

— Apoi, ce?

— Erai în stare de şoc, împietrit din cauza a ceea ce făcuseşi, încă sub efectul alcoolului şi al drogurilor… *Cine a venit în acea seară ca să golească mesageria lui Claire şi să-i ia laptopul, astfel încât să pară că cineva încerca să îşi şteargă urmele? Şi cine a venit şi a pus muzica lui Mahler?*

— David.

Servaz lovi atât de tare cu pumnul în masă, încât le făcu să tresară pe toate cele patru persoane prezente în încăpere. Se împinse în mâini şi se aplecă deasupra mesei.

— Minţi! David tocmai s-a sinucis încercând să te salveze pe tine, fratele lui, cel mai bun prieten al lui, iar tu îi pângăreşti deja amintirea? În acea seară, David a ieşit după tine din pub, a fost înregistrat de camera de supraveghere a băncii, de pe partea cealaltă a pieţei. Ba chiar m-a şi atacat ca să poată fura înregistrările! Dar cu CD-ul nu a fost el! Când l-am întrebat despre asta, chiar înainte să se sinucidă, am citit clar în ochii săi că n-avea nicio idee despre ce vorbeam!

Hugo rămase tăcut. Părea zdruncinat.

— De acord, zise el într-un sfârşit, cu o voce moartă, o voce plină de dragoste şi ură, de milă şi de dezgust faţă de el însuşi. David doar a ieşit din pub în acea seară şi a încercat să mă oprească, să facă un apel la raţiunea mea… Ştia ce voiam să fac… Voia să mă împiedice să îi povestesc totul lui Claire. L-am trimis la plimbare şi s-a întors înăuntru. A furat înregistrările doar ca să împiedice să se ajungă până la Cerc din cauza lui, şi pentru că astfel se întărea ipoteza că mai exista un vinovat. Când am vorbit la telefon, mi-a povestit că fusese pe punctul de a sări în gol, împreună cu dumneavoastră, şi că renunţase abia în ultimul moment.

Timp de o secundă sau două, Servaz simţi cum îl învăluie un frig uriaş.

— Şi chiştoacele găsite la Claire, în pădure? reuşi el să articuleze, înainte să moară, mi-a spus totuşi că vom găsi ADN-ul lui pe ele.

— Nu fusese de acord cu legătura mea cu Claire. O ura. Sau poate că era gelos, nu ştiu… Dar ceea ce ştiu e că stătea uneori acolo, să ne spioneze din pădure, în timp ce fuma ţigară după ţigară… David putea fi şi aşa…

— CINE? insistă Servaz, deşi se temea din ce în ce mai tare de un anume răspuns. CINE A VENIT SĂ FACĂ CURAT? CINE A PUS CD-UL ÎN NENOROCITA AIA DE COMBINĂ?

Un nou *bip* dublu în buzunare. Îşi scoase mobilul. Avea două mesaje. Oare ce era într-atât de urgent? Îşi deschise mesageria. Nu era un număr din agenda sa. Văzu primul mesaj şi adrenalina, frica şi greaţa se năpustiră din nou prin venele sale.

— Margot! strigă el ascuţit şi sări din scaun.

SMS-ul era semnat: J H.

Şi spunea:

Ai grijă de iubita ta.

Căută febril numărul Samirei şi apăsă pe tasta de apel.

— Da, şefu'! zise tânăra, surprinsă.

— Du-te la Margot! Repede! Acum! urlă el în telefon.

— Şefu', dar ce s-a întâmplat?

— Fără întrebări! Fă ce ţi-am spus!

O auzi cum tropăie prin iarbă, apoi cum aleargă pe pietriş. Cu inima bătându-i cu putere, o ascultă cum urcă scările înspre dormitoare, câte patru trepte deodată, după care bate în uşă şi spune: „Sunt Samira!". Auzi uşa deschizându-se şi o voce familiară care răspundea, o voce adormită, o voce ca un balsam pe o rană. Apoi din nou vocea Samirei în aparat, gâfâind:

— E bine, şefu'. Dormea.

Servaz trase aer adânc în piept şi îi privi pe ceilalţi, care se holbau la el cu ochii cât cepele.

— Te rog frumos, zise el, fă-mi un serviciu. Dormi cu ea în noaptea asta, în celălalt pat. O să-ţi explic eu. Ai înţeles?

— Recepţionat, zise Samira. Dorm în cameră.

— Şi zăvorăşte uşa.

Îşi închise mobilul. Confuz şi uşurat totodată. Se uită din nou la mesaj.

— Ce se întâmplă? întrebă Ziegler, care sărise şi ea în picioare.

Servaz îi arătă textul.

— Oh, la naiba! zise jandarmeriţa.

— Ce? întrebă Servaz. Ce este?

— O va ataca pe Marianne…

— De ce vorbiţi despre mama? interveni Hugo, de pe cealaltă parte a mesei.

Se uitară la el.

— Ea este cea care a pus CD-ul, nu-i aşa? întrebă Servaz cu o voce pierită.

— Spuneţi-mi ce se întâmplă, la naiba!

Servaz îi arătă ecranul telefonului, iar puştiul se albi imediat la faţă. I se puteau citi în ochi groaza, neînţelegerea, o spaimă absolută.

— La naiba, *de data asta e chiar el!* strigă fiul lui Marianne. O să o pedepsească pentru că i-a luat locul! Da, ea a pus CD-ul, înainte să vă telefoneze. Am chemat-o în ajutor în noaptea aceea. I-am spus aceeaşi poveste ca şi dumneavoastră şi că era prea târziu, pentru că mă văzuse cineva pe fereastra din faţă. Şi-a dat seama că urmau să apară jandarmii din minut în minut. Şi atunci i-a venit ideea asta… Şi-a amintit de ancheta dumneavoastră, de toate acele articole pe care le citise în presa de atunci: Hirtmann, institutul şi gusturile voastre comune pentru Mahler… A venit cât de repede a putut, a băgat CD-ul în combină şi a dispărut imediat. Plângea. Îmi spusese la telefon şi să golesc mesageria lui Claire. Nu înţelegeam la ce ar fi servit asta, pentru că eram prea ameţit, dar am făcut-o şi apoi am curăţat tastatura. Dacă jandarmii ar fi găsit-o acolo, le-ar fi spus pur şi simplu adevărul: că o chemasem eu în ajutor. Din fericire, le-a trebuit

ceva timp ca să ajungă. Nu aveau de unde să ştie că îi aştepta un cadavru… Probabil că erau cu toţii în faţa televizoarelor, la meci. Iar asta ne-a salvat! Apoi, v-a sunat ea. S-a gândit că, dacă vi se încredinţează dumneavoastră ancheta, şi dacă găsiţi acel CD, poate că ar avea o şansă să vă facă să vă îndoiţi de vinovăţia mea… o şansă să îşi salveze fiul… Şi după aceea, v-a trimis acel e-mail, dintr-un internet café…

Tot ceea ce se întâmplase de o săptămână încoace, toate întâmplările prin care trecuse Servaz ieşiră din nou la suprafaţă. Patronul cafenelei le spusese că venise o femeie… Hugo şi Margot fuseseră prieteni… Probabil că el îi spusese mamei care era muzica preferată a fiicei lui. Şi cine altcineva ar fi avut ocazia să îi umble în telefonul mobil, să introducă un contact fals în timp ce dormea, dacă nu ea? Cine încercase cu atâta grijă să îl evite, cu puşca în mână? Cine gravase liniştit acele litere pe trunchiul copacului, în toiul nopţii? Îşi aminti de ceea ce îi spusese lui Espérandieu în parcare: „CD-ul cu Mahler era în combina aia dinainte ca ancheta să ne fie încredinţată nouă!” Şi totuşi…

— Ce mai aşteptaţi? urlă fiul lui Marianne în timp ce îşi împingea scaunul, care se răsturnă cu zgomot pe jos. Chiar nu înţelegeţi? *El a trimis mesajul!* Nu înţelegeţi ce se petrece?! O VA UCIDE!

★ ★ ★

Trăsnete zgomotoase, lumini, girofaruri, fulgere. Ploaia picurând pe parbriz, transmisiunile radio cu pârâituri, sirenele, viteza, drumul care li se scurgea în faţa ochilor, transformat în torent; noaptea care se întindea dincolo de toate. Zgomote de tot felul, în cap, frica, conştiinţa înceţoşată. Certitudinea îngrozitoare că aveau să ajungă prea târziu.

Traversarea oraşului Marsac, prin ceaţă… Lacul… Ziegler, Espérandieu şi cu el trecând peste malul estic, apoi pe cel de nord, cu Vincent la volan. Maşinile jandarmeriei erau deja acolo. O jumătate

de duzină. Se înghesuiră prin poarta deschisă. Servaz simţi cum i se topeşte stomacul în timp ce intrau pe pietrişul aleii. Toate luminile din casă erau aprinse, şi la parter, şi la etaj. Lumina se scurgea prin toate ferestrele, luminând parcul. Jandarmi aproape peste tot… Servaz îi sunase din închisoare, cu aproape o oră în urmă. Sări jos din maşină şi se năpusti spre terasa de la intrare, urcând treptele din alergare. Şi uşa de acolo era larg deschisă.

O strigă: „Marianne!”

Şi luă la rând încăperile pustii.

Îl întâlni pe Bécker, căpitanul care îl întâmpinase prima dată în casa lui Claire, în şedinţă cu alţi ofiţeri, pe care nu îi cunoştea.

— Deci?

— Nu e nicăieri, răspunse Bécker.

Servaz scotoci metodic fiecare cameră de la parter. Fără să aibă vreo iluzie. O făcuseră alţii înaintea lui. Se întoarse în hol.

— Sus e cineva? întrebă el în dreptul scărilor.

— Nimeni…

Trecu de barajul format de perdelele care dansau în vânt şi ieşi pe terasă, uitându-se spre lacul agitat de ploaie în întuneric.

Unde dispăruse? O chemă. Încă o dată şi încă o dată. Vedea în jur privirile mirate ale jandarmilor. Va apărea dintr-un moment în altul Marianne şi îl va întreba ce se întâmplase acolo, îl va strânge în braţe, îl va săruta şi îl va absolvi de orice vină pentru trădarea şi păcatele sale. Se vor uita cum pleacă maşinile de poliţie şi apoi vor deschide o sticlă de vin. Ea îl va ruga să o ierte – la urma urmei, era vorba de fiul ei – şi apoi vor face dragoste.

Dar nu, trebuia să o anunţe că Hugo rămânea în închisoare. Din cauza lui. Ştia că acest lucru îi va despărţi pentru totdeauna, că nu va mai exista întoarcere posibilă după aşa ceva. Simţi cum disperarea îi apăsa umerii. Măcar să fie în viaţă. *În viaţă…* Coborî pe peluza mustind de apă şi se duse spre jandarmii cu pelerine impermeabile care căutau indicii prin gardul viu. Tălpile i se înfundau în iarba

ca buretele, în timp ce ploaia continua să îi picure pe creştet. Se întoarse: luminile girofarurilor, de cealaltă parte a construcţiei, reverberau pe pântecul norilor, conturând în negru casa cea mare, cu ferestrele luminate. Dar dincolo de băltoacele de lumină răspândite prin iarbă, nu era decât beznă. Ocoli câteva pâlcuri de copaci întunecaţi, pe care rafalele de vânt nu îi lăsa să se odihnească. Auzea acum şi zgomotul micilor valuri care scăldau malul în noapte, şi ploaia care mătura suprafaţa lacului.

— Nu e aici, zise unul dintre jandarmi.

— Sunteţi sigur?

— Am scotocit peste tot.

Arătă spre partea de jos a grădinii, lângă pădure, acolo unde descoperise literele inscripţionate. Chiar dacă ştia acum că acestea nu fuseseră gravate de Hirtmann.

— Căutaţi pe acolo. E un izvor şi un trunchi căzut la pământ. Cercetaţi cu atenţie toată zona.

Se întoarse înăuntru. Unde era ea? O luase cu el? Ideea îi ridica stomacul în gât.

— Martin… voi să intervină Ziegler.

— Totul era aşa când aţi ajuns? îl întrebă el pe Bécker.

— Da. Uşi şi ferestre deschise. Lumini aprinse. Ah… şi era şi muzică…

— Muzică?

Înţepeni. Bécker apăsă pe un buton al combinei şi se auzi muzica. La volum maxim. *Mahler*... Alămuri şi viori se dezlănţuită prin toată casa, tunând prin încăperi datorită sistemului de difuzoare, cu accente ascuţite, de triangluri, şi timbrul mai grav, de violoncel, toată orchestra grăbindu-se înspre deznodământul ultim.

Servaz sughiţă. Recunoscuse bucata: *Finala* Simfoniei a şasea, muzica înfrângerii; înfrângerea *lui* – o bucată pe care însuşi Adorno o botezase: „Totul e rău când se termină cu rău”.

Se lăsă să alunece în jos, pe perete, şi se aşeză pe podea, cu tot corpul cuprins de un tremurat. Jandarmii se uitau la el fără să înţeleagă. Era, totuşi,

un poliţist care văzuse multe la viaţa lui. Opriră muzica. Şi atunci auziră hohotele de plâns. Se simţiră jenaţi, de parcă un poliţist nu ar avea dreptul să plângă, cel puţin nu în faţa colegilor săi şi cu atât mai puţin în exerciţiul funcţiunii. În secunda următoare, hohotele deveniră râs şi atunci îşi ziseră că o luase razna.

N-ar fi fost pentru prima dată. Nu erau roboţi. Trebuiau să înghită tot rahatul din lume. Erau ca nişte ţevi de canalizare umane, care adunau tot rahatul şi îl transportau cât de departe puteau de restul populaţiei. Dar niciodată prea departe, se pare. Rahatul se întorcea mereu înapoi.

Apoi, îşi dădură seama că ţinea în mână o foaie de hârtie, pe care o găsise pe o măsuţă. Se uitau la el morţi de curiozitate, dar nu îndrăzniră să se apropie. Pe hârtie scria:

Ţi-a trădat încrederea şi iubirea, Martin. A meritat să fie pedepsită.

Epilog

Vara 2010. Spania

Era cald afară. Cobora încetişor pe străzile pavate, mărginite de balcoane înflorite şi de felinare, spre Plaza Mayor. El şi alte câteva zeci de oameni fericiţi, în noaptea caldă, spaniolă. Ciudat, se gândi el, cum un simplu meci de fotbal poate face milioane de oameni fericiţi, pentru câteva ore.

Străzile miroseau a săpun, a apă de toaletă, a damfuri de bere, vin şi alte licori, a trabucuri şi a petarde aruncate de copii, a căldură înmagazinată toată ziua în pereţii din jur. În timp ce şerpuia prin mulţimea care dansa, cânta şi îşi manifesta bucuria fix în faţa lui, auzea comentariile isterice ale prezentatorilor de la televiziunea iberică revărsându-se peste el de la balcoanele pe sub care trecea, punctate cu aclamaţiile tuturor oraşelor din Spania, aflate în mare sărbătoare.

Plaza Mayor era mărginită pe toate cele patru laturi de arcade şi de faţade cu fresce din secolul al XVIII-lea. Aducea foarte bine aminte de o *piazza* italiană, cu culorile sale vii, pe care mai multe mărci de paste alimentare le aleseseră drept decor pentru spoturile lor publicitare. Gândul acesta îl făcu să zâmbească, un zâmbet fantomatic, datorat poate şi faptului că era beat de la ora cinci după-amiază, iar acum era trecut de miezul nopţii. Însă în piaţă se mai găsea foarte multă lume, chiar şi un mare număr de copii. Se lăsă să cadă pe singurul scaun liber.

— Ai băut, zise Pedro punându-şi berea pe masă şi uitându-se cu atenţie la el, cu ochii lui mari şi albaştri, pătrunzători, care păreau mereu să râdă.

— Mmm… Ce-ai luat?

Pedro arătă înspre paharul gol, în care nu-i rămăseseră decât nişte urme de spumă.

— La fel.

Îl văzu pe prietenul său pregătindu-se să îi vorbească despre echipa Franţei. Îi plăcea să-l tachineze cu asta pe Servaz.

— Deci? L-au dat afară pe antrenor? întrebă Pedro.

— Nu încă, răspunse Servaz.

— Şi jucătorul acela care l-a înjurat şi cei care au făcut grevă la antrenamente o să fie sancţionaţi?

Noul său prieten dădea din cap cu o neîncredere oarecum admirativă în faţa prostiei nemăsurate de care dăduse dovadă echipa ţării vecine. Servaz zâmbi aproape extaziat: nu exista decât o singură ţară în care nişte jucători miliardari erau capabili să facă grevă în timpul unui Campionat Mondial, iar ţara aceasta era a lui. I se făcu brusc sete. Se ridică de la masă şi, clătinându-se uşor, intră în cafenea ca să comande *una caña*[95] şi un *carajillo de cognac*[96]. Sprijinit de tejghea, urmări gesturile barmanului, care puse zahărul pudră pe fundul paharului minuscul, adăugă două boabe de cafea, un pic de coajă de lămâie şi o măsură de brandy, aduse amestecul aproape de punctul de fierbere, cu ajutorul baghetei cu aburi a espressorului, apoi îl aprinse cu bricheta şi turnă deasupra cafeaua neagră. Servaz admira ritualul cu pleoapele puţin strânse şi cu acel aer de seriozitate absolută care trăda amploarea gradului său de beţie.

Când ieşi din bar, cu paharul fierbinte pe o farfurioară, Pedro era încă acolo, trecând în revistă, gălăgios şi pentru a zecea oară, meciul de fotbal, împreună cu vecinii săi. Servaz se apropie de scaunul său, dar îl rată, în încercarea de a se aşeza pe acesta. Cafeaua fierbinte şi coniacul i se întinseră pe cămaşă în timp ce el izbucni în râs, culcat pe jos, fără să ia în seamă privirile venite de la celelalte mese.

— Gata, zise Pedro. Trebuie să mergem acasă.

Îl ridică pe poliţist ţinându-l de subsuoară şi îl duse pe străduţe mai lăturalnice. Era mai mărunt decât el, dar mai puternic. Servaz se sprijini de

umărul său. Ridică privirea spre noaptea înstelată de deasupra acoperişurilor, o noapte ca un poem de Garcia Lorca. Îşi luase acum tot concediul pe care îl mai avea, toate zilele libere şi recuperările la care avea dreptul, şi nimeni de la SRPJ nu îndrăznise să spună absolut nimic, după *evenimente.* Cu puţin timp înainte de asta, Sarah Lillenfeld şi Virginie Croze fuseseră puse sub acuzare şi încarcerate, alţi câţiva membri ai Cercului ajunseseră în custodia poliţiei, justiţia îşi urma cursul – însă fără el, de acum înainte. Îşi făcuse valiza şi trecuse pe la Ziegler, care primise şi ea 10 zile de concediu în urma agresiunii şi trebuia să se prezinte din nou în faţa consiliului de anchetă al jandarmeriei. Se întreba care va fi sancţiunea de data aceasta. Ştia că Irène era la un pas să-şi prezinte demisia, iar această perspectivă îl întrista. Îi mărturisise că piratase sistemul informatic al închisorii în care se afla Lisa Ferney şi că o folosea pe aceasta drept momeală: era ciudat de sigură că, într-o zi, elveţianul va intra în contact cu ea. Apoi îşi continuase drumul şi găsise adăpost în sătucul acesta, de cealaltă parte a Pirineilor, în Alto Aragon, provincia Huesca. La patru ore de drum de Toulouse. Un loc în mijlocul lui nicăieri, de o frumuseţe sufocantă şi cu drumuri pustii, pe care nu trecea nimeni niciodată. Nimeni nu va veni să îl caute aici. Nu îl cunoştea nimeni aici. Aici, era doar *el Francés*[97]. Cu excepţia lui Pedro şi a altor câtorva, cu care se vedea de numai două săptămâni, dar pe care îndrăznea să-i considere prietenii săi. Pedro care se oprea din trei în trei metri – cu Servaz agăţat de el – ca să sărbătorească victoria Spaniei prin aproape tot satul. Primise şi un telefon de la director, cu câteva zile în urmă: descoperiseră originea scurgerilor către presă. *Pur şi simplu, nu fusese niciuna.* Cel puţin, nu în sânul poliţiei. Se întorseseră să îl descoasă pe patronul internet-café-ului şi Patrick – Servaz îşi aminti de ochii lui mici şi reci din spatele ochelarilor – recunoscuse că a sunat presa imediat

după plecarea lor. La prima vedere, se pare că însuşi ziaristul ghicise identitatea lui Servaz, datorită descrierii făcute de patron. Când Patrick îi povestise cum primiseră poliţiştii un e-mail trimis din localul său, că aceştia căutau acum un bărbat înalt cu un accent uşor şi că păreau să fi intrat în panică, reporterul îşi amintise imediat de cel mai răsunător caz al ultimilor ani.

— Ai noroc, spuse Servaz cu o voce împleticită, în timp ce înaintau la braţ.

— De ce?

— Pentru că trăieşti aici.

Pedro ridică din umeri. Intrară pe uşa *hostal*-ului[98] şi o luară pe un culoar până la curtea interioară. Peste tot, de-a lungul etajelor, aceiaşi pereţi albi cu lambriuri din lemn lăcuit, plante verzi în ghivece şi mobile vechi. Mirosea frumos, a rufe şi a iasomie. Urcară scările până la etajul al treilea, unde Pedro împinse uşa camerei sale, pe care nu o închidea niciodată.

— Într-o zi, îmi vei spune ce ţi s-a întâmplat, zise el aşezându-l pe pat. Mi-ar plăcea să aflu. Nimeni nu se distruge în halul ăsta fără niciun motiv.

— Eşti un… filosof… *amigo.*

— Da. Sunt un filosof. Am citit cu siguranţă mai puţine cărţi decât tine, adăugă Pedro aruncând un ochi la autorii latini înşiraţi pe comodă, în timp ce îi scotea pantofii. Dar am citit şi eu câte ceva. Şi, mai ales, eu ştiu să citesc suflete. Tu ştii să citeşti doar cuvinte.

În afară de cărţi, mare lucru nu mai era în camera cea mică: o valiză, câteva haine, un walkman din acelea pe care nu le mai folosea nimeni în afară de el şi CD-uri – simfoniile lui Mahler. Avantajul muzicii în faţa cărţilor, îşi zicea el mereu, e că ocupă mai puţin loc.

— Te iubesc, *hombre.*

— Eşti beat. Noapte bună, zise Pedro.

Şi stinse lumina.

★ ★ ★

Pe Servaz îl trezi, pe la şapte dimineaţa, hărmălaia pickhammerelor, a claxoanelor, a muncitorilor care se strigau între ei cu nişte voci la fel de puternice ca ale cântăreţilor de operă şi se întrebă, încă o dată, cum reuşea ţara asta să doarmă atât de puţin. Mai rămase o vreme să se uite în tavan – la fel de inert şi de golit ca o marionetă căreia cineva i-a tăiat sforile. Îşi simţea gura cleioasă şi respiraţia încărcată. Şi avea şi o migrenă îngrozitoare. Se ridică. Se târî până la baie. Fără să se grăbească. Nu îl aştepta nimeni nicăieri. Nu mai exista nicio urgenţă în viaţa lui.

Lăsă să-i curgă pe ceafă şi pe umeri apa călduţă care ţâşnea din capătul duşului. Îşi perie dinţii şi îşi puse ultima cămaşă curată. Umplu paharul pentru clătit dinţii cu apă de la robinet şi aruncă înăuntru o tabletă de aspirină.

Zece minute mai târziu, mergea pe strada principală, prin praful ridicat de şantier, apoi ieşea de pe aceasta printr-un portic, intrând pe o străduţă dreaptă şi umbrită, care urca spre flancul arid al dealului. În jurul său, satul se trezea. Îi auzea sunetele din case, prin ferestrele deschise. Adulmeca mirosul de cafea şi de flori însufleţite de lumina dimineţii. Auzea ţipetele copiilor. Radiouri care nu se mai opreau din sărbătorit victoria. Toată această energie pe care o simţea în jurul său, toată această *viaţă.* Gândul îi zbură la povestea asta cu criza economică, la toţi acei jurnalişti care vorbesc de lucruri pe care nu le cunosc şi de oameni despre care nu ştiu absolut nimic, repetând iar şi iar cifre şi statistici. La toţi acei bancheri şi economişti, acei speculanţi lacomi, acei politicieni orbi. Ar fi trebuit să vină aici cu toţii, ca să înţeleagă. Aici, oamenii trăiau. Doreau să trăiască. Să muncească. Să existe. Nu numai să supravieţuiască.

Nu ca TINE, îşi zise el.

O luă în sus, pe deal. Deasupra acoperişurilor oraşului, un avion venit din Franţa, care zbura spre Sud, lăsa o urmă albă pe cerul albastru deschis. Ajunse la catedrala cuibărită în mijlocul pinilor,

rezemată de faleză. Merse prin galeria lungă, cu coloane, urcă cele câteva trepte şi ajunse înăuntrul lăcaşului sfânt, umbrit şi răcoros. Ocoli bazinul cu apa verzuie şi îşi continuă ascensiunea de-a lungul potecii care şerpuia pe partea cea mai rotunjită a colinei, ca să ajungă pe vârful falezei. Ieşi în plin soare, cu mult deasupra catedralei şi a oraşului. Aici era cea mai frumoasă vedere. Un Crist uriaş, de opt metri înălţime, îşi deschidea braţele într-o largă şi zadarnică binecuvântare asupra întregii regiuni, până către Pirinei.

O minunată panoramă… Ceea ce-l aducea aici în fiecare dimineaţă nu era, totuşi, vederea – ci faleza. Şi golul. Chemarea vidului. Era o ispită. O posibilă eliberare. Cocheta cu ideea de o vreme, dar un nume îl oprea să treacă la fapte: Margot. Era perfect în măsură să ştie ce înseamnă să îţi pierzi tatăl în acest mod. Se gândea mult şi la David. Sinuciderea, odată ce i se deschide uşa, este un locatar dificil de dat afară. Se gândise îndelung şi ajunsese la concluzia că, dacă ar lua această hotărâre, atunci acesta ar fi locul în care o va face. Ar fi cel mai bun mod. O cădere de 30 de metri, nicio şansă de ratare. Nu o moarte sordidă într-o cameră de hotel. Un zbor măreţ. În soare şi azur. Şi un decor perfect.

Cocheta cu ideea de mai multe zile – poate chiar de săptămâni. Era doar o idee. Nu avea intenţia să treacă la fapte. Cel puţin, nu pentru moment. Dar ideea i se părea reconfortantă. Ştia că avea o depresie, că există mijloace de tratament – dar nu dorea asta. Văzuse prea mulţi morţi, îngropase prea mulţi oameni, cunoscuse prea multe trădări. Se săturase. Obosise. Îşi dorea repaus şi uitare, dar toate îi reveneau mereu în amintire, fără încetare, iar şi iar. Se săturase de imaginea lui Marianne în memoria lui şi de cea a părinţilor săi, şi a altora… Era convins că era moartă şi că, la fel ca în cazul altor victime de-ale elveţianului, nu i se va găsi niciodată corpul. Vrusese doar să-şi salveze fiul… dar îl şi trădase pe Servaz. Îi plăcea să creadă că, totuşi, regăsirea lor fusese sinceră, că nu se culcase

cu el doar din interes. Cu toate acestea, de fiecare dată când îi apărea în minte ce trebuie să fi suportat ea înainte să moară, imaginea asta îi era la fel de imposibil s-o privească precum soarele în miezul unei zile fierbinţi.

Îl zări pe Pedro cum ieşea din atelierul său, o siluetă minusculă, în salopetă, jos de tot şi foarte departe. Cu o cârpă în mână. Pedro privi spre cer, în direcţia sa, dar fără să îl vadă. Îi urmări apoi, din priviri, pe copiii care se duceau să se scalde în râu.

— Mi s-a spus că te găsesc aici.

Vocea îl făcu să tresară. Se întoarse. În timpuri normale, ar fi fost fericit să o vadă. Dar în acea dimineaţă nu ştia dacă se simţea mulţumit, uşurat – sau ruşinat. Fata se schimbase. Îşi scosese piercingurile, iar părul ei îşi regăsise culoarea naturală. Părea să fie cu câţiva ani mai mare.

— Cum m-ai găsit?

— Se pare că mi-ai transmis nu numai gustul tău pentru cărţi, ci şi genele tale de anchetator, tata.

Era evident că îşi pregătise dinainte această frază, iar lucrul acesta îl făcu să zâmbească. Margot era bronzată, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi din jeans şi un maiou.

— Mi-am amintit că am venit odată aici, cu mama şi cu tine, când eram eu mică, şi că îţi plăcea mult locul ăsta. Dar nu e primul loc la care m-am gândit… Oh, nu… De mai mult de o săptămână te caut.

Făcu doi paşi înainte şi se aplecă, apoi se dădu repede înapoi.

— Uau! Ce vedere frumoasă… Dar ce sus este!

Nu îl văzu cum roşeşte în obraji de ruşine, cu stomacul strâns.

★★★

Au vorbit. Zile şi nopţi întregi, au vorbit. Au băut. Au vorbit. Au fumat, au râs, au vorbit – şi chiar au dansat. A învăţat să îşi cunoască fiica şi şi-a dat seama că nu ştim nimic despre ceilalţi, cu atât mai puţin despre propriii copii. Era şi Elias acolo, tipul ăsta înalt şi tăcut, cu bretonul care îi mânca

jumătate de faţă. Elias era un om al vorbelor puţine, iar Servaz îşi dădu seama că îi plăcea mult de el. Uneori, le ţinea companie; alteori, îi lăsa singuri. Au fost zile minunate, în care au stat împreună aşa cum nu stătuseră niciodată, şi au fost momente în care s-au certat. Cum a fost noaptea aceea în care l-a găsit beat mort, după ce ea ieşise în oraş cu Elias. A băut mai puţin. Apoi n-a mai băut deloc. Părea să aibă tot timpul la dispoziţie. Mai era mult până la începerea şcolii şi se întrebă dacă ea planificase să muncească în vacanţa de vară. Până la urmă, a întrebat-o cam când intenţionau să plece:

— Când vei fi pregătit, a răspuns ea. O să pleci împreună cu noi.

I-a prezentat lui Pedro şi celorlalţi şi au devenit o gaşcă veselă. Elias a început să vorbească – măcar puţin. Se culcau târziu, dar a remarcat că se trezea dimineaţă cu mai mult chef de viaţă. Şi că nu mai rămânea întins în pat şi cu ochii în tavan. Tinerii închiriaseră o cameră cu un etaj sub el, care dădea, ca şi a lui, înspre grădina interioară. În dimineţile în care el întârzia, ea urca să îi bată la uşă. Au făcut plimbări lungi cu maşina şi pe jos prin toată regiunea, au descoperit panorame care i-au lăsat fără glas, sate din piatră şi ardezie, ca nişte decoruri perfecte de western. S-au scăldat în râuri cu apă foarte rece. Au mers cu bicicleta şi cu canoea. Au stat la taclale cu localnici şi cu turişti, au participat la sărbători la care fuseseră invitaţi în ultimul moment. Margot făcea fotografii şi, de data asta, lui nu-i displăcea să se afle în raza obiectivului. Spre marea lui surpriză, a descoperit că zâmbea. La întoarcerea din escapade, erau mereu înfometaţi.

Zilele au trecut alcyoniene[192], simple, ideale. Nimic nu era planificat, nimic nu era cu adevărat important. Nicio mizã. Şi apoi, într-o dimineaţă, cu puţin înainte de răsărit, se trezi foarte calm, făcu un duş şi îşi pregăti valiza. În noaptea aceea, o visase. *Marianne era în viaţă…* Undeva. Şi avea nevoie de el. Dacă Hirtmann ar fi ucis-o, ar fi găsit o cale sau

alta să i-o aducă la cunoştinţă. Ieşi din cameră. Totul era încă adormit pe etaje, dar ziua lumina deja grădina interioară. Coborî, cu valiza în mână, respiră adânc, să se umple pentru o ultimă oară cu parfum de iasomie, rufe, ceară pentru mobile şi plecare. Îi plăcuse mult locul acesta. Apoi bătu la uşă:

— Sunt gata, zise el atunci când se deschise.

Graus, Alto Aragon, iulie 2011 / Morbihan, iulie 2012

Mulţumiri

În general, mi-am luat o libertate foarte mare în ceea ce priveşte geografia. Unii vor poziţiona Marsacul într-un loc, alţii vor avea impresia că îl văd într-altul – şi toţi vor avea dreptate în aceeaşi măsură în care se vor înşela. Bineînţeles, nu există niciun „Cambridge sau Oxford de sud-vest". Sud-vestul meu este un ţinut aproape la fel de imaginar ca şi minunatul Pământ de Mijloc al lui Tolkien.

Mi-am permis câteva libertăţi şi cu realitatea muncii poliţiştilor, de fiecare dată când mă simţeam la strâmtoare, ca într-o pereche de pantofi prea mici; şi încă şi mai multe în legătură cu aparatul atât de complex al justiţiei. Cu atât mai mult le sunt recunoscător acelor oameni care mi-au dat sfaturi preţioase, m-au ghidat în demersul meu şi m-au atenţionat asupra unor greşeli grosolane pe care, fără ei, le-aş fi putut comite. În ordinea apariţiei, îi avem pe Sylvie Feucher, secretar general al Sindicatului comisarilor şi înalţilor funcţionari din poliţie, Paul Merault, Christophe Guillaumot, José Mariet şi Yves Le Hir de la Poliţia din Toulouse. Ca întotdeauna, greşelile (voluntare sau nu) care au supravieţuit sunt din vina mea în exclusivitate. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Stéphane Hauser pentru sfaturile sale muzicale pe care mă va ierta că nu le-am urmat în totalitate. În sfârşit, trebuie să îmi extind aria mulţumirilor către editoarele mele de la XO care, din nou, au reuşit minunea de a transforma apa în vin, şi către extraordinarele mele echipe editoriale de la XO şi Pocket, către soţia mea, care ştie cum să facă viaţa mai uşoară, acum şi pentru totdeauna, şi către Greg, primul meu cititor, prieten, confident, couch şi, totodată, sparring-partner[100]. Ca să închei, aş dori să dedic această carte unei persoane care a avut prostul gust să plece cu zece zile înainte de apariţia romanului meu precedent: mama mea, Marie Sopena Minier.

Faptul că ea nu a avut timpul să o citească nu a fost deloc uşor de acceptat.

BERNARD

MINIER

CRIME

Un roman care îți va face
inima să bată de spaimă.

ELLE

Iunie 2010. În mijlocul unui meci de fotbal din Cupa Mondială, comandantul Martin Servaz primește un telefon de la o iubită de demult care îi spune că, în Marsac, profesoara Claire Diemar a fost ucisă cu brutalitate. Ca și când n-ar fi de ajuns, Servaz primește și un e-mail criptic prin care este informat că misteriosul criminal în serie Julian Hirtmann a făcut o nouă victimă.

Moartea și haosul bântuie micul oraș universitar din sudul Franței în care Servaz și-a făcut studiile și unde acum învață fiica lui. Cu ajutorul detectivilor Irene Ziegler și Esperandieu, comandantul Servaz trebuie să afle dacă există vreo legătură între aceste crime înfiorătoare ce redeschid răni vechi din trecutul lui. Și să-i prindă pe ucigași, cât mai repede cu putință.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0634-9
9 786064 006349

TREI

[1] Demon despre care se spune că ar chinui oamenii (şi în special femeile) în timp ce dorm *(N. t.)*.

[2] *Khâgne,* în original, ultimul dintre cei doi ani de clasă pregătitoare (precedat de *hypokhâgne)* necesari pentru admiterea la Școala Normală Superioară din Paris, singura Grande École care ține de Ministerul Educației francez *(N. t.)*.

[3] Service régional de police judiciaire – Serviciul regional al poliției judiciare *(N. t.)*.

[4] „În viitor, toată lumea va fi celebră pentru 15 minute" – frază apărută în programul unei expoziții din 1968 a artistului american *(N. t.)*.

[5] Fază a procedurii penale franceze în cazurile de crimă, care permite desfășurarea unei anchete prealabile trimiterii în judecată, sub conducerea unui judecător de instrucție *(N. t.)*.

[6] Tribunal de Grande Instance – tribunal specializat în dreptul civil, care se ocupă de situațiile în care o cauză nu este atribuită explicit unei alte instanțe *(N. t.)*.

[7] Referinţă la un poem absurd din 1876, de Lewis Carroll, The Hunting of the Snark. Snark-ul este o vietate imaginară pe care însuşi creatorul său a decis să o lase complet enigmatică *(N. t.)*.

[8] Panem et circenses – expresie folosită de poetul latin Juvenal pentru a-i satiriza pe conducătorii romani care își țineau poporul mulțumit doar cu puțină mâncare și cu jocuri de gladiatori *(N. t.)*.

[9] *Prieten mi-e Platon, dar mai prieten mi-e adevărul* – maximă latinească atribuită lui Aristotel *(N. t.)*.

[10] Bariton şi dirijor german (1925-2012), unul dintre cei mai cunoscuţi interpret de lieduri de după cel de-al doilea război mondial *(N. t.)*.

[11] Pistol cu electroşocuri. Numele este un acronim de la Thomas A. Swift's Electronic Rifle *(N. t.)*.

[12] Fibră polimerică inventată în 1965, de cinci ori mai rezistentă decât oțelul, folosită printre altele la confecționarea vestelor antiglonț *(N. t.)*.

[13] Romane de Gustave Flaubert (1856), Lev Tolstoi (1877), respectiv, Theodor Fontane (1895) – fiecare dintre ele reprezentând puncte de referință în literatura universală *(N. t.)*.

[14] Citat latin din Virgiliu, care înseamnă că timpul fuge și nu se mai întoarce *(N. t.)*.

{15} Fragment din romanul *Contele de Monte-Cristo,* publicat în 1844 de scriitorul francez Alexandre Dumas tatăl şi al cărui personaj principal este Edmond Dantès – un marinar aruncat pe nedrept în închisoare, care reuşeşte să evadeze şi să se răzbune pe cei care i-au distrus viaţa şi l-au despărţit de logodnica sa, Mercedes *(N. t.).*

{16} Citat latin din Horaţiu *(N. t.).*

{17} Povestire din 1959 a scriitorului american J.D. Salinger, ultima din seria dedicată familiei Glass *(N. t.).*

{18} Logiciel de rédaction des procédures – software pentru redactarea proceselor verbale și a altor acte de procedură ale poliției naționale franceze *(N. t.).*

{19} Cartier din orașul Toulouse, cunoscut în special pentru facultățile, spitalele și alte instituții științifice care se găsesc aici *(N. t.).*

{20} Melodii din repertoriul lui Elvis Presley, cântăreț american (1935-1977) cunoscut drept Regele Rock 'n' Roll-ului *(N. t.).*

{21} Personaj din nuvela omonimă a lui Alphonse Daudet, apărută în volumul acestuia din 1869, *Scrisori din moara mea (N. t.).*

{22} Publicat în 1973, adaptat pentru marele ecran în 1996, de către David Cronenberg și tradus la noi în 2007 *(N. t.).*

{23} Începutul unui cântec al celebrului Elvis Presley, *Blue Suede Shoes (N. t.).*

{24} În franceză, poliţiştii sunt porecliţi „poulets", adică pui*(N. t.).*

{25} Guy Debord (1931-1994), scriitor, cineast și gânditor revoluționar francez, de orientare marxistă, cunoscut mai ales pentru cartea sa din 1967, *La Société du spectacle (N. t.).*

{26} Prescurtare argotică de la „musique" = muzică *(N. t.).*

{27} Indicațiile de tempo ale Simfoniei a patra de Gustav Mahler: Moderat, Fără grabă, Pe îndelete (în lb. germ. în original) *(N. t.).*

{28} Marcă franțuzească de succes pe piața producătorilor de jeans. *(N. t.).*

{29} Nu deranjați, joc jocuri video (în lb. engleză în original) *(N. t.).*

{30} *La Ville Rose,* nume sub care mai este cunoscut Toulouse, datorită culorii dominante a clădirilor din oraș *(N. t.).*

{31} Termen englezesc care denumeşte, printre altele, o persoană pasionată de tehnologie, ce pare ciudată celor din jur *(N. t.).*

{32} Hei, fetele, aici nu e insula Lesbos! (în lb. eng. în original) *(N. t.).*

{33} Ia uită-le și pe lesbienele astea nenorocite! (în lb. eng. în original) *(N. t.).*

{34} În original: „Jouer Ies empêcheurs de penser en rond” (să facă pe cei care strică gândirea în cerc) – joc de cuvinte provenit din expresia „l'empêcheur de danser en rond”, care denumea pe cineva care strica ronda, dansul tradițional, în cerc, al celorlalți *(N. t.)*.

{35} Armata Republicană Irlandeză, cunoscută sub vechea denumire prescurtată de IRA, a fost o organizație paramilitară care a luptat în războiul de independență din 1919-1922. O parte din ea a rămas să lupte, în ilegalitate, pentru independența Irlandei, până în 2010, când s-a desființat în mod oficial *(N. t.)*.

{36} Companie pentru plasarea și formarea forței de muncă *(N. t.)*.

{37} Principiu atribuit filosofului William de Occam (1285-1347), conform căruia trebuie preferată întotdeauna cea mai simplă explicație pentru orice fenomen *(N. t.)*.

{38} Arhitect german (1886-1969), unul dintre pionierii arhitecturii moderne, promotor al stilului simplu și clar al Bauhaus *(N. t.)*.

{39} Film american multi-premiat din 1963, regizat de William Wyler, cu Audrey Hepburn și Gregoy Peck în rolurile principale *(N. t.)*.

{40} *L'agrégation* este un examen pentru profesorii absolvenți de masterat care doresc să poată preda în învățământul liceal sau superior. Probele sunt dificile și locurile anuale disponibile, foarte limitate *(N. t.)*.

{41} L'Assemblée Nationale – Adunarea Națională, echivalentul Camerei Deputaților, din Parlamentul francez.

{42} În original, *la garde des Sceaux,* păzitorul sigiliului *(N. t.)*.

{43} Plasturi speciali pentru închiderea tăieturilor de piele *(N. t.)*.

{44} Scriitor elvețian de limbă franceză (1878-1947) *(N. t.)*.

{45} Biscuit tradițional din zona Basel, cu fructe confiate, migdale, miere și alune. *(N. r.)*

{46} Cântecel pentru copii, cu rime în original: „Les yeux bleus vont aux cieux, les yeux gris au paradis, les yeux verts vont en enter, les yeux noirs au purgatoire” *(N. t.)*.

{47} Soarta îi călăuzește pe cei care vor și îi târăște pe cei care nu vor. (lb. lat. în original) *(N. t.)*.

{48} O formă de împuternicire (superioară mandatului) dată de un judecător de instrucție unui alt judecător sau unui ofițer de poliție, pentru a efectua în locul său anumite acțiuni dintr-o anchetă *(N. t.)*.

{49} „9-3” este denumirea colocvială a periferiei Seine-Saint-Denis, din nord-estul Parisului, renumită pentru cel mai mare procent de

imigranți din Franța și unul dintre cele mai mari grade de infracționalitate din Europa *(N. t.)*.

{50} Imitator al comportamentului altcuiva, în cazul de față al modului de operare al unui criminal celebru (în lb. engl. în original) *(N. t.)*.

{51} Suportul tare al cârmei, aflat în partea din spate a unui vas *(N. t.)*.

{52} Ambarcațiune de agrement cu pânze, cu un singur catarg *(N. t.)*.

{53} Populație din vestul Africii, numită şi mandinga, estimată la peste patru milioane de membri, aflați preponderent în Guineea și Mali *(N. t.)*.

{54} Este vorba despre William Burroughs (1914-1997), scriitor american cunoscut și pentru dependența sa de droguri *(N. t.)*.

{55} Fragment din *Crimă şi pedeapsă,* de F.M. Dostoievski trad. de Antoaneta-Liliana Olteana, București, Adevărul Holding, 2010, pag. 21 *(N. t.)*.

{56} Idem *(N. t.)*.

{57} Serial american de mare succes (2008-2013) *(N. t.)*.

{58} Medicament care stimulează starea de veghe și totodată capacitatea cognitivă *(N. t.)*.

{59} În original, *les boeufs-carottes* – vită cu morcovi, expresie folosită în batjocură pentru a-i desemna pe polițiștii care îi controlează pe polițiști.

{60} Personaj literar celebru, comisar de poliție care apare în aproape 200 de romane scrise sub acest pseudonim de către francezul Frédéric Dard (1921-2000). Spre deosebire de șeful său, care este inteligent și fermecător, adjunctul lui San Antonio, Bérurier, este obez, incult, neîngrijit, bețiv ș.a.m.d.

{61} Aluzie la vechea rivalitate din francezi și englezi, aflați de o parte și de alta a Canalului Mânecii *(N. t.)*.

{62} Stațiune foarte luxoasă de pe faimosul Drum al grădinilor din Africa de Sud *(N. t.)*.

{63} Brian Hugh Warner – numele adevărat al lui Marilyn Manson *(N. t.)*.

{64} Centres Régionaux des Oeuvres Universitaires et Scolaires – instituții publice însărcinate cu îmbunătățirea vieții studenților: ajutoare sociale, cazări, mâncare, schimburi de experiență în străinătate ș.a. *(N. t.)*.

{65} Stil arhitectural în care s-a reconstruit Parisul sub egida baronului Haussman, la jumătatea secolului al XIX-lea *(N. t.)*.

{66} *Bine ați venit la Astrangeriswatching [Un străin se uită] – Serviciu proxy de anonimizare gratuit. Confidențialitatea dumneavoastră este misiunea noastră!* (în lb. eng. în original) *(N. t.)*.

{67} Caii troieni (troieni, pe scurt) sunt programe-spion de tip *malware* (programe rău intenționate, dar nu viruși) care, odată instalate în calculatorul cuiva, permit accesarea neautorizată a acestuia de la distanță, copierea fișierelor și chiar controlarea comenzilor calculatorului infiltrat *(N. t.)*.

{68} Ingineria socială (în lb. eng. în original) *(N. t.)*.

{69} Drum departamental, echivalentul drumurilor noastre județene *(N. t.)*.

{70} Pictor și desenator german (1774-1840), reprezentant al romantismului timpuriu *(N. t.)*.

{71} Poziție de yoga, în șezut, cu picioarele depărtate lateral și tălpile lipite între ele *(N. t.)*.

{72} Rest In Peace – Odihnească-se în pace! (din latinescul *Requiescat in pace)*.

{73} Ştii că mi-ar trebui cineva / Cineva ca tine (în lb. engl. în orig.) *(N. t.)*.

{74} Denumirea populară a asistentului educațional, cel care supraveghează și ajută la teme elevii din internatele școlare, îi însoțește la activități cultural-sportive și îi sprijină în toate demersurile lor școlare *(N. t.)*.

{75} Legendară societate secretă de la universitatea Yale din SUA, al cărei nume se traduce *Cranii şi Oase* şi despre care conspiraționiștii cred că este implicată în cele mai diverse evenimente globale *(N. t.)*.

{76} Celebru roman de aventuri scris de Jules Verne (1828-1925), care îl are drept personaj principal pe căpitanul Nemo, conducătorul submarinului Nautilus *(N. t.)*.

{77} Romane de dragoste celebre: *Le rouge et le noir* de Stendhal, *Le diable au corps* de Raymond Radiguet, *Lolita* de Vladimir Nabokov *(N. t.)*.

{78} Metaforă celebră folosită de specialistul american în management William Oncken, în 1974, despre cum subalternii își poartă sarcinile pe umăr, ca pe o maimuță. Din lipsă de responsabilitate, aceasta e lăsată să sară din umăr în umăr până la manager, cel care îi oferă rezolvarea dorită *(N. t.)*.

{79} Deliverance – film american din 1972, bazat pe romanul lui James Dickey și regizat de John Boorman, despre câțiva prieteni a căror

excursie de sfârșit de săptămână, în canoe, pe un râu sălbatic, se transformă într-o aventură de coșmar *(N. t.)*.

{80} Referire la o scenă din filmul *Portocala mecanică* (1971), în care actorul menționat cântă melodia *Singing in the Rain* din filmul omonim, în timp ce lovește cu piciorul în burtă un bărbat pe a cărui soție se pregătește să o violeze.

{81} Novalis – pseudonimul unui poet și prozator german (1772-1801), unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai romantismului *(N. t.)*.

{82} Yukio Mishima – pseudonimul unui scriitor și activist politic de dreapta din Japonia (1925-1970), cunoscut și pentru sinuciderea sa prin tradiționala metodă seppuku *(N. t.)*.

{83} Jean-Michel Basquiat (1960-1988) – artist plastic american, cunoscut inițial pentru inscripțiile de tip graffiti de pe zidurile New York-ului *(N. t.)*.

{84} Raymond Radiguet (1903-1923) – poet și prozator francez *(N. t.)*.

{85} Erupția vulcanului Vezuviu din anul 79 a rămas una dintre cele mai puternice din istoria Europei. În urma acesteia, au fost distruse mai multe așezări romane, între care Pompeii și Herculaneum. *(N. r.)*.

{86} „Niciun om nu poate să intre în apa aceluiaşi râu de două ori, deoarece nici râul şi nici omul nu mai sunt la fel” – afirmaţie celebră a lui Heraclit (cca. 535 î.H. – 475 î.H.), care credea că totul este în mişcare şi deci în continuă schimbare pe lume *(N. t.)*.

{87} În original rimează: „Dubreuil n’a qu’un oeil” *(N. t.)*.

{88} Club Méditerranée este un foarte cunoscut concept de vacanță all-inclusive, cu multe activități sportive și culturale în program, creat în anul 1950 de firma franceză cu același nume, acum parte a unui concern chinez *(N. t.)*.

{89} Franco Citti (1935-2016), care a interpretat rolul lui Oedip, regele Tebei care ajunge să își scoată ochii, în filmul lui Pier Paolo Pasolini, realizat în 1967 *(N. t.)*.

{90} Service Mobile d'Urgence et Reanimation – echivalentul SMURD-ului de la noi *(N. t.)*.

{91} Roman scris de Daniel Defoe (1660-1731) și publicat în 1719, considerat de unii a fi primul roman scris în limba engleză *(N. t.)*.

{92} Roman de aventuri pentru copii publicat de scoţianul Robert Luis Stevenson (1850-1894) în anul 1882 *(N. t.)*.

{93} Roman despre „războiul” dintre băieții din două sate rivale, văzut prin ochii unui băiețel de 12 ani, publicat în 1912 de francezul Louis

Pergaud (1882-1915) și ecranizat de mai multe ori, sub numele de „Războiul nasturilor” *(N. t.)*.

{94} High Pressure Laminate – material compozit foarte rezistent, inventat în 1912 de compania Formica *(N. t.)*.

{95} Caña (în lb. spaniolă în original) este un pahar de 200 de mililitri care se folosește pentru servirea berii.

{96} Carajillo este un amestec de cafea cu coniac flambat, boabe de cafea și o felie de lămâie (carajillo valencian), cu variantele cafea cu puțin coniac sau whisky, în alte părți ale Spaniei.

{97} Francezul (în lb. spaniolă în original) *(N. t.)*.

{98} Unitate mică de cazare (în Ib. Spaniolă în original), cum ar fi hostel, motel, pensiune, han etc. *(N. t.)*.

{99} Alcyon este cea mai luminoasă stea din roiul Pleiadelor, de 2400 de ori mai luminoasă decât Soarele nostru *(N. t.)*.

{100} Antrenor şi partener de antrenament (în lb. engleză în original) *(N. t.)*.

CUPRINS

Prolog
Vineri
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9

Sâmbătă
- 10
- 11
- 12
- Intermezzo 1
- 13
- 14
- 15
- 16

Duminică
- 17
- 18

Luni
- 19
- 20
- 21
- 22
- Intermezzo 2

Marţi
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29

Intermezzo 3
Miercuri
30
31
32
Joi
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
Vineri
43
44
45
46
47
Intermezzo 4
48
Epilog
Mulţumiri

Table of Contents

Prolog 3
Vineri 7
1 8
2 13
3 22
4 31
5 39
6 44
7 57
8 62
9 69
Sâmbătă 76
10 77
11 79
12 91
Intermezzo 1 102
13 110
14 121
15 129
16 142
Duminică 150
17 151
18 164
Luni 179
19 180
20 207
21 216
22 230
Intermezzo 2 249
Marţi 252

23 253
24 261
25 280
26 287
27 306
28 318
29 334
Intermezzo 3 341
Miercuri 347
30 348
31 360
32 379
Joi 392
33 393
34 399
35 416
36 420
37 423
38 445
39 453
40 466
41 473
42 476
Vineri 483
43 484
44 505
45 517
46 539
47 550
Intermezzo 4 563
48 568
Epilog 585
Mulţumiri 594